This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Über dieses Buch

Dies ist ein digitales Exemplar eines Buches, das seit Generationen in den Regalen der Bibliotheken aufbewahrt wurde, bevor es von Google im Rahmen eines Projekts, mit dem die Bücher dieser Welt online verfügbar gemacht werden sollen, sorgfältig gescannt wurde.

Das Buch hat das Urheberrecht überdauert und kann nun öffentlich zugänglich gemacht werden. Ein öffentlich zugängliches Buch ist ein Buch, das niemals Urheberrechten unterlag oder bei dem die Schutzfrist des Urheberrechts abgelaufen ist. Ob ein Buch öffentlich zugänglich ist, kann von Land zu Land unterschiedlich sein. Öffentlich zugängliche Bücher sind unser Tor zur Vergangenheit und stellen ein geschichtliches, kulturelles und wissenschaftliches Vermögen dar, das häufig nur schwierig zu entdecken ist.

Gebrauchsspuren, Anmerkungen und andere Randbemerkungen, die im Originalband enthalten sind, finden sich auch in dieser Datei – eine Erinnerung an die lange Reise, die das Buch vom Verleger zu einer Bibliothek und weiter zu Ihnen hinter sich gebracht hat.

Nutzungsrichtlinien

Google ist stolz, mit Bibliotheken in partnerschaftlicher Zusammenarbeit öffentlich zugängliches Material zu digitalisieren und einer breiten Masse zugänglich zu machen. Öffentlich zugängliche Bücher gehören der Öffentlichkeit, und wir sind nur ihre Hüter. Nichtsdestotrotz ist diese Arbeit kostspielig. Um diese Ressource weiterhin zur Verfügung stellen zu können, haben wir Schritte unternommen, um den Missbrauch durch kommerzielle Parteien zu verhindern. Dazu gehören technische Einschränkungen für automatisierte Abfragen.

Wir bitten Sie um Einhaltung folgender Richtlinien:

+ *Nutzung der Dateien zu nichtkommerziellen Zwecken* Wir haben Google Buchsuche für Endanwender konzipiert und möchten, dass Sie diese Dateien nur für persönliche, nichtkommerzielle Zwecke verwenden.

+ *Keine automatisierten Abfragen* Senden Sie keine automatisierten Abfragen irgendwelcher Art an das Google-System. Wenn Sie Recherchen über maschinelle Übersetzung, optische Zeichenerkennung oder andere Bereiche durchführen, in denen der Zugang zu Text in großen Mengen nützlich ist, wenden Sie sich bitte an uns. Wir fördern die Nutzung des öffentlich zugänglichen Materials für diese Zwecke und können Ihnen unter Umständen helfen.

+ *Beibehaltung von Google-Markenelementen* Das "Wasserzeichen" von Google, das Sie in jeder Datei finden, ist wichtig zur Information über dieses Projekt und hilft den Anwendern weiteres Material über Google Buchsuche zu finden. Bitte entfernen Sie das Wasserzeichen nicht.

+ *Bewegen Sie sich innerhalb der Legalität* Unabhängig von Ihrem Verwendungszweck müssen Sie sich Ihrer Verantwortung bewusst sein, sicherzustellen, dass Ihre Nutzung legal ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass ein Buch, das nach unserem Dafürhalten für Nutzer in den USA öffentlich zugänglich ist, auch für Nutzer in anderen Ländern öffentlich zugänglich ist. Ob ein Buch noch dem Urheberrecht unterliegt, ist von Land zu Land verschieden. Wir können keine Beratung leisten, ob eine bestimmte Nutzung eines bestimmten Buches gesetzlich zulässig ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass das Erscheinen eines Buchs in Google Buchsuche bedeutet, dass es in jeder Form und überall auf der Welt verwendet werden kann. Eine Urheberrechtsverletzung kann schwerwiegende Folgen haben.

Über Google Buchsuche

Das Ziel von Google besteht darin, die weltweiten Informationen zu organisieren und allgemein nutzbar und zugänglich zu machen. Google Buchsuche hilft Lesern dabei, die Bücher dieser Welt zu entdecken, und unterstützt Autoren und Verleger dabei, neue Zielgruppen zu erreichen. Den gesamten Buchtext können Sie im Internet unter `http://books.google.com` durchsuchen.

[redacted]

Oehlenſchlägers

Digterværker

og

Proſaiſke Skrifter.

Femtende Bind.

Kiøbenhavn.

Paa Univerſitetsboghandler Andr. Fred. Høſts Forlag

trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1852.

Den i Sydhavet.

Første Deel.

Forord.

Anledning til denne Roman har en gammel tydsk, i sin Tid meget læst, Fortælling: Albertus Julius, eller Felsenburg, givet. Den i Sydhavet er ingen Omarbeidelse af hiin. Kun for nogle faa Kapitler ere de smukkeste Situationer af det gamle Felsenburg lagte til Grund; forresten vil Læseren finde, at Digteren i ingen af sine Arbeider har opfundet meer, end netop i dette.

Indholdet er, at nogle ædle Mennesker, efter flere Omtumlinger og Uheld i Europa og paa Øen, i forskiellige Tidsaldre, komme til Ro, i en paradisisk idyllisk Tilstand, der (her som overalt) ophører, naar de blive for mange; saa at enkelte Udvalgte atter maae drage hen i en afsondret, snevrere Kreds, for at nyde de Forstes Lykke. Dette er Eenheden i Værket. De twende vigtigste Personer, Albert og Eberhard, ligne hinanden saa meget, at de kunne giælde for den samme Aand, det samme Hierte (Forfatterens), hvori to paa hinanden følgende Aarhundreder speile sig.

Varfelet.

Den unge Eberhard Julius ſad ſædvanlig alene om Aftenen paa ſit Værelſe i Leipzig, og havde ingen Lyſt til at tage Deel i Studenternes ſædvanlige Sviregilder. Han røgte ikke Tobak, var ingen Ven af at drikke megen Viin eller Øl, og hvad ſkulde han da i Auerbachs Kiælder, hvor de ſadde indhyllede i Tobaksdamp, og drømte ſig at være Guder i Skyerne?

Med alt det var han dog agtet og yndet, thi han beſad de tre vigtigſte Egenſkaber for en tydſk Student: han havde Hoved og Kundſkaber, hans Fader forſynede ham med Penge, og ſkiændt Eberhard ikke yndede de ſmaalige, ofte ondſkabsfulde Slagsmaal, viſte han dog ſine Kammerater paa Fægteſkolen, at han ſaa godt ſom Nogen forſtod at føre Klingen. Man lod ham altſaa være i Ro, ja de Fleſte lede ham endogſaa godt, thi ved muntert Lune og venligt Væſen giorde han ſig Mangen af de Bedre, ved Gavmildhed og Underſtøttelſe mangen fattig Stymper til Ven.

Iøvrigt var det ei at undres over, om dette Hverdagsliv intet Tillokkende havde for ham. Han havde tilbragt ſkiønne Dage hiemme. Faderen var en Mand af indſkrænkede Evner, ſom takkede Lykken for ſin ſtore Formue; men Eberhards Moder var en herlig Kone. Vel blomſtrede i Begyndelſen af det attende Aarhundrede endnu kun lidet Skient; men hun var af Luthers Slægt, opdraget med hans Pſalmer og Melodier. Luthers perſonlige Forhold til Melanchton, Bugenhagen og Flere kiendte hun godt, og vidſte med levende Træk ofte at fortælle derom.

En for ſin Tid ſaa dannet Kone havde naturligviis havt ſtor Indflydelſe paa Sønnen. Saaledes havde han da ogſaa lært Muſik, og nu fornøiede det ham tidt om Aftenen i Tusmørke at ſpille de ſkjønne aandelige Viſer paa ſit Klaveer; iſær opbyggede den Pſalme ham: „Jeſus, du mit Haab min Troſt", der udtrykker ſaa megen Høihed og Tillid, ſaa megen Veemod og himmelſk Troſt.

Det var en maanelys Aften, da han atter engang ſad ene i ſin Stue. Værelſet var nydeligt og ordenligt. Over Kanapeen af guult Plyche hang hans Moders veltrufne Billed. Med fulde Toner iſtemte han ſin Yndlingsſang, og tænkte paa, hvor ofte den fromme Kone havde ønſket, at man ſkulde ſynge den ſom Liigpſalme over hende, naar hun bares til Graven. Endnu var hun vel ikke gammel; Eberhard tænkte ſelv tidt i fromme Øieblikke paa Døden uden Frygt. I Aften var han dog mod i Hu; hans Moders Sundhed havde længe lidt, og han kunde ikke holde ſine Taarer tilbage, juſt ſom Pigen traadte ind, og ſatte Lyſet paa Klaveret. Misfornøielſen dæmpede for et Øieblik den mildere Følelſe, thi han havde ofte forbudt hende, ei at bringe

Steenbilledet i Don Juan. Postbudet staaer for ham, rækker ham taus et fort forseglet Brev, og forlader ham. Eberhard bryder Brevet og læser halv afmægtig følgende Linier:

„Min kiære Søn!

Efter nogle Dages hidsige Feber, har det behaget Gud den Almægtige at kalde din gode Moder til sig i sit Himmerige. Jeg har ikke villet undlade ved første Leilighed at give dig Efterretning om denne vigtige Begivenhed, fuldelig overtydet om, at du strax efter Sigt vil offre den salig Herren Hensovede de skyldige Taarer. Dog, min kiære Søn, trøst dig som en Christen! Bliv smukt hvor du er i Leipzig, og kom mig ikke i denne fortrædelige Tilstand til Bremen; thi bemeldte Dødsfald har saaledes forstemt og confunderet mig, at jeg ikke giver seet, mindre talt med noget Menneske. Tiden er i slige Tilfælde den bedste Læge. — For saavidt muligt nogenlunde at gjøre dig dette Tab mindre føleligt, har jeg indlagt en Veksel i denne Skrivelse, stor 500 Gylden, paa Huset Gumprecht & Comp. i Leipzig, at betales efter Sigt. Lev vel, kiære Eberhard! Vær flittig og før dig ordentlig op; saaledes ærer og glæder du den Forklarede endnu bedst i Graven, samt din høist bedrøvede nedbøiede Fader.

Martin Julius."

Dette underlige Brev havde intet Latterligt for den dybt rystede Eberhard. Han læste kun Efterretningen om sin Moders Død ud af de sorte Bogstaver, græd, raabte fortvivlet, vreed sine Hænder, og kastede sig i Støvet.

En Timestid laae han saaledes ene, hensunken i sine stormende Følelser. Da tonede pludselig festlige Zinker og Basuner fra det nærmeste Kirketaarn giennem den kiølige Aftenluft. Eberhard reiste sig overende, lyttede med foldede Hænder henbøiet for sin Moders Billed, og hørte nu Instrumenterne stirstemmigt blæse den skiønne Psalme: „Jesus du mit Haab, min Trøst!" i den sidste venlige Aftenrøde; medens Moderbilledet ligesom henrykt betragtede ham til Afsked.

Da tyktes ham at ſee hendes Aand baaret op til Himlen paa den forſvindende Lyd, ſom paa Englevinger; og hulkende iſtemte han ſaa ofte med, indtil han med høi Røſt kunde ſynge Sangen til Ende, hvorved han følte ſig lettet og trøſtet.

Hanna Hellkraft.

Ganſke uden Omgang levede dog Eberhard ikke i Leipzig. Han havde en Ungdomsveninde i den grimſke Forſtad, og uden at vide hende i ſin Nærhed, var han vel neppe draget til Universitetet i Leipzig. Denne Kone heed Hanna Hellkraft, en Schweitzerinde. Hun havde været hans Goldamme, og i al hans Barndomstid viiſt ſig ligeſaa dygtig, ſom ærlig og trofaſt. Hun var høi og ſtærk af Lemmer, havde et godhiertigt, aabent, men tillige ſtolt og ſelvtillidsfuldt Blik. Undertiden talde hun

havde det ikke koſtet hende, for ſex Aar ſiden, at rive ſig løs, og følge ſin Mand til Leipzig, hvor han havde arvet et lidet Huus i Forſtaden. Men nu var ogſaa Eberhards og Hannas Glæde overordenlig, da de ſaaes igien. Thi den gamle Hellkraft var død for to Aar ſiden, og Hanna ſad forladt og ſtille ved ſin Spinderok, da Eberhard overraſtede hende med et Beſøg. Han kom nu til hende hver Dag, og meddeelte hende Alt, ſelv noget af hvad han havde ſtuderet og læſt. Thi ſkjøndt Hanna var uſtuderet, havde hun dog ofte læſt Bibelen og mange verdslige Krøniker; hun beſad en god Forſtand, et lyſt Hoved, megen Erfarenhed, kunde være det unge Menneſke til Hiælp i Raad og Daad, og glæde ham med ſin Opmærkſomhed, naar han udgjød ſin hele Siæl i hendes Barm.

Man begriber let, at hans første Vandring, efter hiin Ulykke, var til Hanna Hellkraft i Forſtaden. Da han traadte ind, gik hun ham hurtig imøde, rakte ham Haand, tørrede ſine Øine og ſagde: Hun var ikke lykkelig! Døden har alt mange Aar beſpændt hendes Hierte. Det veed jeg bedſt. Nu lider hun ikke meer, og elſker dig høiere end før. — Dermed gik hun atter til ſit Arbeid.

Eberhard ſatte ſig ogſaa; hans Blik faldt hen paa Væggen, hvor han opdagede en lille Krands af Evighedsblomſter omkring ſin Moders Silhouette, hvilket hun ſelv engang havde foræret Hanna. Begge taug; Kanarifuglen ſang i Buret. Jeg troer, jeg har glemt at give den lille Skrighals Vand idag, ſagde Hanna og gjød Glaſſet fuldt igien.

Det har været et ſmukt Viinglas, ſagde Eberhard, for dog at bryde Tausheden; Skade at Foden er brukket af. — Hvis Foden ikke var afbrudt, ſvarede Hanna, ſaa hang Glaſſet ikke der, og ſaa havde Fuglen ingen Nytte deraf. Den tykke Kiøbmand, min Gienbo derovre, havde ſtort Selſkab i Forgaars. Du giør dig intet Begreb om hvad der blev fraadſet og pimpet. Og naar de Klodsmajorer ſaa endda vare blevne muntre og aabenhiertige ved det, ſkulde det aldrig fortrudt mig; men ſadde de ikke der med deres tykke Maver, ſom Meelſække, blusſende i

de hovne Anſigter, ſom gloende Jern, og giorde hverandre ſaa mange Complimenter, til de nær vare ſnorkede ind paa Stolene, lig de forberede Syvſovere. Værten fyldte til Velkomſt et ſlebet Glas, tømte det, med Ønſke om kommende Tiders fremdeles Held (hvormed han da kun meente flere Penge) og kaſtede det over Hovedet ud af Vinduet, med den Tilſætning: at Ingen tiere ſkulde drikke af dette Glas. — Men dengang tog han feil; thi jeg løb ned, hentede Glaſet, hvoraf kun Foden var ſlaaet; og nu drikker min lille Fugl daglig deraf, og qviddrer ſaa høit alt imens, at den forſtyrrede Middagsſover ofte ønſker den paa Bloksbierg. Han har allerede to Gange villet kiøbe Fuglen af mig, og ſendt mig Tienere paa Halſen desangaaende. Først vilde han give mig fem, ſiden endogſaa ti Daler for den; men han faaer den ikke. Jeg er vis paa, han vilde ſtrax dreie Halſen om paa min ſtakkels tro Kammerat, og kaſte den ud af Vinduet paa Gaden, ligeſom Glaſet. Saaſandt jeg lever, den Karl har en Svamp i Brøſtet iſtedet for et Hierte. Han veed meget godt, at den ſtakkels Enke med de tre nøgne Rollinger derovre ofte

pleiede Hanna ofte, med Graverens Tilladelſe, at tilbringe de hedeſte Sommerdage.

Dette Foraar var uſædvanligt varmt. Da Eberhard og Hanna havde fortæret en tarvelig Nadver, ginge de derhen, og Hanna tog Rokken med.

Syng mig dog engang igien Dødningedandſen, ſagde Eberhard, i det han ſatte ſig paa en Bænk, og ſnart betragtede de ſelſomme, af Tiden afblegede Billeder paa Muren, ſnart lod ſit Blik ſynke hen paa det høie Græs mellem Gravene paa Kirkegaarden. Hanna lod ſin Rok ſnurre, og medens Hiulet dreiede ſig lyſtigt, ſom med Livstraaden, ſang hun, lig en begeiſtret Parce, følgende Viſe:

Vel er jeg ſvag, dog, kiære Død!
End und mig nogle Dage.
„Og blev du Gubbe, dækt med Snee,
Du vilde mig dog nødig ſee;
Thi følg og ſtands din Klage!"

Jeg er en kraftig Mand, og dog
Du alt min Stav vil bryde?
„Tidt ſtyrter ſtærken Gran fra Field,
For Lynet ned i Foſſens Væld;
Thi find dig i at lyde!"

Jeg er en Mø, ſkal ung og ſmuk
Alt ned i Graven ſegne?
„Du er for ſkiøn for denne Jord;
Hiſt evig Roſen ſtaaer i Flor,
Kun ſtakket ſkal du blegne."

Du kalder mig, en tapper Helt,
Alt ned i dine Huler?
„Jeg kommer ſom en Kæmpe ſtærk;
Saa kæmp med mig! En Vandſerſærk
Min blege Beenrad ſtiuler!"

8

Af kiære Døb! end et udſluk
Den Ild, ſom kiærligt brænder!
„Jeg dyſter med af Hiertens Grund.
Vel uden Læber er min Mund,
Men jeg har hvide Tænder!“

Kan du mig fra min gyldne Skat
Saa ubarmhiertig vinke?
„Følg du kun ned i ſorten Muld!
Ei ruſter Guld; nu ſtal dit Guld
I Andres Hænder blinke.“

Gak med din Lee! En Rigensraad
Ei ſlæb i Dødens Gruber.
„Til Rigets Raad jeg bringer dig,
Hvor om Guds Throne ſamle ſig
Serapher og Cheruber.“

Imod mit Skioldemærke dog
Du ei din Lee vil vende?
„Adam, den ſørſte Adelsmand,
Dog maatte døe. Gior du ſom han!
Nu har den Spøg en Ende.“

Med Kongekronen vel din Harm
Dog lader ſig forſone?
„Din Magt er endt. Forgiæves Bøn!
Paa Korſet døde ſelv Guds Søn:
Tænk paa hans Tornekrone!“

Os arme Smaa ſaa tidlig alt
Du ned i Graven bringer?
„Smaabørn Gudfader har ſaa kiær;
Nu vore Ier i Aftenſtiær
Af Skuldren Englevinger.“

Af kald den ſtakkels Moder ei
Fra ſine huldе Spædе!
„I Himlens Vindue ſkal du ſtaae,
Naar dine Børn i Skole gaae,
Af Glæde ſkal du græde!“

„Jeg er ei ſmuk, men er ei ond,
Med ſamt min Skaldepande.
Jeg bringer Eder korten Vee;
Men Siælen træffer ei min Lee,
Den ſkal til Gud opſtande.“

Hvor ſmukt, Hanna, ſagde Eberhard, veed du altid at trøſte og lette det beſpændte Hierte. — Af Graven ſpirer Blomſter, ſvarede Hanna. Ofte forvandler Kummeren ſig til Glæde. Her i denne Hal ſammenkaldte den ubarmhiertige Tilly for fem og halvfierdſindstyve Aar ſiden ſit Krigsraad, da den ſvenſke og fariſke Hær rykkede ham imøde. Alle øvrige Huſe i Forſtaden laae alt i Aſke. Det var mørk Nat. Men da Beegfaklerne oplyſte diſſe Vægge, blegnede alle Tilſtedeværende; thi de toge det for et ondt Varſel, ſom det ogſaa var. Kort derpaa tabte de Slaget ved Breitenfeld, hvorved Blodbadet i Magdeburg blev hævnet, og den lutherſke Tro grundfæſtet i Nordtydſkland. Derfor kan jeg heller ingen Affky føle for diſſe Dødningehoveder og Beenrader. Det kommer mig for, ſom om de kun ſaae ſaa gruelige ud, for at advare os Menneſker, og for at give os en nyttig Lærdom.

Og ſaaledes burde man vel, hengiven i Gud, betragte hver Kummer i Livet, ſagde Eberhard, idet han trykkede hendes Haand og gik hiem.

10

En Ulykke kommer ſielden alene.

Da han traadte ind i ſit Kammer, laa der atter et fortforſeglet Brev fra hans Fader paa Bordet, af følgende Indhold:

Min Søn!

Jeg maa desværre atter berette dig en Hiobspoſt. Jeg har igien lidt et gyſeligt Tab, naſten ſmerteligere, ſaa at ſige, end din Moders Død. Thi din ſalig Moder har Herren taget, og altſaa ſees vi formodentlig engang igien i et bedre Liv; ved min bortflygtede Compagnons Nederdrægtighed, ſeer jeg mig derimod pludſeligt bragt til Bettelſtaven: ſaaledes har jeg da miſtet min ſtjønne Formue, baade timeligt og evigt. At give dig en noiagtig Detail af Bankerottens Omſtændigheder, var kun at præke for døve Øren. Saaſnart jeg taler med dig om Pengeſager, bliver du adſpredt; heller ikke forſtaaer du dig paa Brøk og Beregninger. Af det italienſke Bogholderi veed du ikke en Tøddel, og med mine Kunſtord, ſom: Lateris, Transport, Conto,

heder og Stiklerier, naar du forekaſtede Jordbunden ſin Tørke, Luften ſin Hede, og Creolerne deres mange Særeheder. Climaet er ſlet ikke ſaa hedt; kun maa man vogte ſig for at blive hidſig. Der vorer vort Sukker, vor Rum, vor Tobak. Carri og Riis har man der fra første Haand, og Madeiravinen er ophøiet over al Kritik. Sagtens vil jeg ſavne mit gode Roſtokkerøl i de hedeſte Dage; men ſaa er igien Grog en liflig Drik, ſom lædſter Tørſten og vederqvæger Menneſkets Hierte; kun maa man ikke blande Vandet med formegen Spiritus, thi da kunde det let have en ſkadelig Indflydelſe paa Helbreden. Hvad nu Bequemmelighed og prompte Opvartning angaaer, ſaa bliver man ingenſteds i Verden gaaet flinkere tilhaande; thi det ſorte Tieneſteyende tænker ikke paa andet Dag og Nat, end hvordan det med Iver og Nøiagtighed kan gaae ſit hvide eller blanke Herſkab tilhaande, og giætte vore Tanker. Der raiſonnerer man ikke, og ſætter ingen driſtige ſure Anſigter op, ſom i Europa. Apropos, du har dog ikke glemt at give Hanna Hellkraft Efterretning om din Moders Død? Hils hende mangfoldig!

Jeg reiſer da nu med første gode Vind til Jamaica. Saaſnart jeg der lykkelig er arriveret, ſkal du atter faae Brev fra mig til Leipzig, over Hamborg. Jeg ſender dig hermed endnu indlagt en Veksel paa 1000 Gylden. Det er alt hvad, og meer end jeg kan undvære. Jeg haaber, du har lært ſaameget, at du i Fremtiden kan ſørge for dig ſelv. Adieu! Jeg giver dig min faderlige Velſignelſe. Vi ſees nok igien! Du er en vakker Knøs; maaſtee kunde du giøre din Lykke ved et godt Giftermaal. Vær klog og forſigtig! See kun paa det Solide, og giv for Himlens Skyld alle Sværmerier og alle idealſke Luftkaſteller Løbepas; thi dermed kommer man ingen Vei i den virkelige Verden. Om det ſaa er mig ſelv, der dog veed mig ſaa reen og fri for alle ſlige Narreſtreger, ſom et nyfødt Barn, er det dog gaaet til Agters for mig.

Jeg forbliver din huldе Fader

Martin Julius & Comp.

P. S. Hvad der meeſt ærgrer mig, er den forbandte Vane, immer at hefte den Kielstrings Firma til mit eget. Men lad det ikke anfægte dig. Jeg har ingen Tid til at udradere Ordet Comp., og jeg har engang for alle gjort mig det til Regel, aldrig at ſtryge Noget ud med Pennen."

Det glæder mig, Eberhard, ſagde Hanna ved næſte Sammenkomſt, at du ikke længer er ræd; thi vel ſkal man ikke fordømme ſine Medchriſtne, men der ſtaaer dog i Skriften, at en Kameel lettere kan gaae igiennem et Naalesie, end en Rig i Guds Rige.

Hvis Enhver ſkulde begynde fra forfra, ſvarede Eberhard, ſaa vilde det aldrig blive til noget i denne Verden, og man kom aldrig til Maalet.

Jorden dreier ſig jo omkring Solen, ſagde Hanna, og kommer aldrig videre.

Med Tabet af min Formue, ſukkede Eberhard, er jeg nu ſelv forſtyrret i min Virkſomhed. Jeg elſkede Videnſkaberne for deres egen Skyld; ſaaledes kunde jeg ſom fri Mand dyrke de frie Kunſter. Nu maa jeg ogſaa ſom Laſtdyr lade mig ſpænde for den ſtore Arbeidsvogn.

Og det er juſt godt! raabte Hanna. „Dyrke fri Kunſt ſom en fri Mand!" Det er nu atter een af diſſe ſmukke fornemme Talemaader, der egenlig ikke betyder andet, end at ligge paa den lade Side. Nu hedder det: Skeen i en anden Haand! Beſtil noget Ordenligt.

Hanna! raabte Eberhard, du ſtiærer alting over een Kam, og luger Hveden med Klinten. Jeg agter *din* Dygtighed, fordi jeg forſtaaer den; maaſkee vilde du ogſaa yde høiere Ting mere Agtelſe, hvis du havde nogen ret Indſigt deri. Troe mig, ogſaa til Aandens Dannelſe hører der Kraft og Flid; ofte meer end til det blotte Slid for det ſaakaldte Gavnlige, hvorved, ret beſeet, det egennyttige Hverdagsmenneſke kun gavner ſig ſelv. Er det ikke hiin uegennyttige aandelige Stræben, ſom Chriſtus kalder

til mig, hvorom jeg ſtrax har faaet Advis. Hver Dag haabede jeg, De ſkulde trække Veret paa min Giæſtfrihed. Men altid forgiæves! Jeg nægter ikke, det krænkede mig. Jeg ſlog op i min Opførſels Hovedbog, i den Tanke: har du maaſkee begaaet Noget, ſom kunde have ſtødt den unge Herre for Hovedet? Men jeg fandt mig fri og uden Skyld. Deres Incognito har jeg rigtignok ikke villet forſtyrre; det var jo at handle mod Deres eget Ønſke. Derfor har jeg indtil Dato opſat at tage Hatten af og hilſe, om De endogſaa undertiden, tvivlraadig med Dem ſelv, i Forbigaaende har adreſſeret mig et ſligt utydeligt Fragment. Ikke desmindre har det beſtandig giort mig inderlig ondt, at jeg ingen Artighed kunde vise Dem; og ofte naar jeg havde mine Venner hos mig, og gav dem en god Diner, har jeg tænkt: Der ſidder nu et Menneſke egenſindig paa ſit Kammer! Han kunde ogſaa have det godt; ogſaa nyde mangt et lækkert Stykke Dyreryg, mangen god Skive Vildſvinehoved, Melon, Ananas; drikke mangt et godt Glas Bourdeaux, Madeira, Caps Conſtantia. Og dog indelukker han ſig vranten paa ſit Kammer, og tager tiltakke med en Skeeſuld tynd Suppe, og et Stykke Orekiød med Peberrod, paa en Tintallerken. Saaledes er Menneſket! Han berøver ſig for det Meſte ſelv af Egenſindighed de ſimpleſte Livsnydelſer. Dog — De har bedret Dem; De giør Bod, De rækker angrende Haanden til Forſoning! Saa ville vi ſlaae en Streg over alt det Forbigangne, og drikke et Glas Madeira paa Forlig. Deres Faders Skaal! Det er en brav Mand, en riig Mand, en Mand i ſtore Handelsforbindelſer, med megen Credit, ſom ogſaa giør et godt Huus. Vel kiender jeg ham ikke perſonlig, men jeg ønſker at komme i Forbindelſe med ham. Han leve! Og De, haabefulde Spire af en god Stamme, ſkal tidt være min Giæſt, og ſpiſe hos mig; naar de kun ikke glemmer engang imellem frivillig uden Indbydelſe at labe Dem ſee; ſaa man dog kan vide, om det er Dem med eller imod.

Efter denne lange Tale ſkiænkede Hr. Nierenſtein to Pokaler fulde, ſom ſtode for ham paa det lille Bord, og uden at give

Tid, til Eberhard tog ſin i Haand, klinkede han med den ene mod den anden, ſom endnu ſtod paa Bordet, og tømte den.

At De ikke kiender min Fader, ſvarede Eberhard uden at røre Glaſſet, mærker jeg deraf, at De intet veed om de tyende Ulykker der have rammet ham. — Hvilke da? ſpurgte Hr. Nierenſtein ſpændt nysgierrig, og ſatte atter ſit Glas paa Bordet. — Den ſtørſte og bedrøveligſte, ſagde Eberhard, er at han har miſtet ſin Kone og jeg min Moder. — Det ſkulde jeg ſtrax have ſeet af Deres Klæder, ſvarede Kiøbmanden; dog Studenterne gaae jo næſten altid ſort klædte. Altſaa: Kones Forliis, og Moders Forliis. Ja i Sandhed, to ſtore Ulykker; iſær Moders Forliis, thi hvad Konen angaaer, en Kone faaer man dog undertiden lige ſaa god igien; men en Moder? Nei, en Moder faaer man aldrig meer! Det er et ubodeligt Tab. Derfor har jeg heller ikke villet gifte mig anden Gang, for ikke at ſtaffe de ſtakkels Rollinger en Stedmoder, der maaſtee lod dem gaae for Lud og koldt Vand.

Og hvo ſørger nu for at det ikke ſteer? ſpurgte Eberhard.

Jeg kommer ikke for at tigge, men for at tilbyde Dem min Tieneste, svarede Eberhard kold.

Og hvorved kan De tiene mig? spurgte Kiøbmanden stolt. Paa mit Comptoir har jeg alt unge Mennesker nok. Til slige reelle Forretninger maa man være vant fra Barnsbeen. Studenterne ere Geniemænd, kunne ikke regne, ere distrait og skrive for det Meste en slet Haand. — De misforstaaer mig, sagde Eberhard, jeg ønsker hverken at blive Deres Commis eller Deres Skriverkarl. — Hvad vil De da? — Deres smukke Drenge løbe den hele Dag dernede i Haven; De ønsker en Huuslærer, hører jeg. Jeg vil give Deres Børn den nødvendige Undervisning nogle Timer daglig, om De saa synes, og ønsker kun, at De betaler min Huusleie. Saa behøver jeg ikke at flytte; thi vi boe Dør om Dør. Dernæst forlanger jeg endnu Kosten: to Retter borgerlig Mad, bragt paa mit Kammer. Thi ved Dineerne kan jeg umulig assistere; den Tid jeg har tilovers, behøver jeg til mine egne Arbeider.

Og om Løn taler De slet ikke? spurgte Hr. Nierenstein. — Jeg er tilfreds med hvad jeg har forlangt, var Svaret. — For Fanden, tænkte Kiøbmanden, det maa være en stakkels Diævel, der bringer sine Varer til Torvs for saa godt Kiøb. — Ja hør nu, min Kiære, vedblev han høit, jeg forlanger ingen Informator til mine Børn uden Løn. Et halvthundrede Daler aarlig giver jeg gierne en saadan Præceptor; thi der staaer skrevet: Du skal ikke binde Munden til paa den Ore, som tærsker. Men jeg maa ogsaa vide, hvad De duer til. Jeg kiender Dem, som sagt, slet ikke; og en Kiøbmand kiøber ikke Katten i Sækken.

Jeg venter intet af Deres Ædelmodighed; svarede Eberhard med en Fatning, som kun Foragt for den Andens Ytringer gav ham. De kan jo prøve mig. — Kiender De Professor Schwefelkies? — Aa ja, lidt. — Det er en lærd Mand, en Mand af Smag, og min særdeles gode Ven, som ofte spiser hos mig. Har De hørt det lille Digt, han forfattede forleden til min Fødselsdag, paa staaende Fod og ud af Hovedet? — Giør han

ogſaa Vers ud af Hovedet? ſpurgte Eberhard, det havde jeg ikke troet. — Ja viſt, ſagde Kiøbmanden, et Impromtu, ſtrevet med Gaffelen paa en Tallerken, ſodet i Lyſet. Jeg kan det udenad, og vil recitere det for Dem:

Endſkiøndt din Kiælder mangen Viin
Os ſkiænker koſtbar, ædel, fiin,
Dit Hierte! Ven, dog Alt forener,
Det er den ægte Nyrenſtener.

Finder De ikke det ret vittigt og godlidende? — Gud randſager Hierterne og Nyrerne, ſvarede Eberhard, med et Buk. — Ja hør nu, min Kiære, vedblev Kiøbmanden, bring mig et godt Skudsmaal med fra Profeſſor Schwefelkies, ſaa vil jeg tage Dem i min Tieneſte ſom Huusinformator. — Med diſſe Ord, og et neppe mærkeligt Buk, gav Hr. Nierenſtein Eberhard et Vink at gaae, ſaa fornem ſom en Miniſter, der har givet en fattig Supplicant Audients.

af hans Dumhed og Uvidenhed. Siden Klodrianen dog er en indfødt Leipziger, vilde jeg ikke, at han skulde være reent uvidende i sin Fædrenebyes gamle Historie. Jeg laante ham derfor et Værk, som jeg selv har skrevet. Men han, har han læst det? Han kan ikke svare mig Eet til Tusinde. Jeg spørger ham om Hermunburerne, som Hvermand veed vare vor Fødeegns første Indvaanere. Om Sorben-Venderne? Jeg spørger ham, hvad det Navn Leipzig har at betyde? Om Staden altid har heddet saaledes? Han bejaer det; omendskiøndt den egentlige derivatio nominis kommer af det vendiske Ord Lips eller Lipa: et Lindetræ, og siden har modtaget utallige Modificationer, saasom: Libanitz, Libonitz, Libnitz (hvoraf maaskee den store Leibnitz); Lipseck, Luibizec, Libzic (hvilken Talemaade de Franske altsaa slet ikke urigtigen bruge); Lipiz, Lipzigi, Lipze, Lipz, Lipzek: indtil vi endelig erkiende og titulere Staden ved Navnet Leipzig. Intet deraf veed den Idiot! Og dog er det ingen Bagatel at redde og bevare Levningerne og Efterklangen af sit eget gode Navn.

Dog den Fugl ville vi nu lade flyve, og jeg havde maaskee endda saa halvveis ladet det gaae, hvis dog den Hedning nogenlunde kunde giøre mig rede for sine Forfædres Guder. Men tænk engang, min Herre! jeg spørger ham om vore indenlandske Penater, om Zornebock, rigtigere Tschernebog, scilicet den sorte Gud; han troer, Talen er om en opbragt Gedebuk. Jeg vil vide noget om Bielbog, Sorbenvendernes fromme hvide Gud; han blander ham med den ebraiske Diævel Beelzebub. Gaae Fanden i Vold, dit Fiog! Puds mig strax mine Støvler, bank og børst min Kiole, thi jeg skal ud endnu i Formiddag. Og De, min Herre, hvad vil De, hvormed kan jeg tiene Dem?

Eberhard sagde ham sit Navn og hvorfor han var kommen. — Ei, Hr. Eberhard Julius! raabte Professoren; en af vore skiønne Aander, der giver sig af med galante Sager, forsømmer de solide Studeringer, og besøger kun imellem Professorernes Forelæsninger, for at holde Veteranerne for Nar. — Eberhard vilde forsvare sig; men Professoren blev hidsig ved: Vil Herren

bare tie, og lade mig tale. Har De ikke engang lert hvit i min Forelæsning, da jeg grab over et hjertegribende Sted, i den guddommelige Senecas raſende Hercules, og bebreidede den engelſke Lægmand Shakeſpeare, (forreſten et Menneſke ikke uden Anlag) fordi han ikke vidſte ſaa meget Latin, at han kunde laſe den udødelige Senecas Tragedier i Grundſproget og danne ſin Smag efter dem? Har Herren ikke ſagt, Stykket ſkulde heller hedde den faſtende eller pratende Hercules?

Hvad et ungt Menneſke engang imellem, i overgivent Lune, falder paa at ſige til ſine Kammerater, Hr. Profeſſor, ſvarede Eberhard, gior man ikke ſmukt i at fortælle igiem; og jeg tænker det maa ikke regnes ſaa noie. Smagsdommene ere jo forreſten ofte yderſt forſkiellige.

Jeg ſkal mundtlig tale med min Ven Nierenſtein i Anledning af Dem, ſagde Schweſelkies, da Eberhard havde frembragt ſit Vrinde, jeg ſpiſer juſt hos ham imorgen. — Meget vel! ſvarede Eberhard.

Han ſkyndte ſig fortrydelig ned ad Trappen, og ſaae Tie-

Faders Ufølsomhed og Ulykke, Kiøbmandens Plumphed, Profes-sorens Taabelighed, og — hvad han ikke vilde tilstaae sig selv — den lille Uenighed, der var opstaaet mellem ham og Hanna Hellkraft, alt dette tilsammen forstemte ham.

I disse sørgmodige Betragtninger blev han forstyrret af en Sværm Mennesker, der drog giennem Skoven. Af Bylterne paa Ryggen med de nedhængende Støvler, sluttede han sig til, det maatte være vandrende Haandværksvende. De brøde Qviste af Træerne, og stak dem som Fiær i Hattene, hvilket klække Væsen stak sært af til deres blege Kinder og sygelige Udseende. Med de hullede Hatte øste de Vand af Kilden, og naar Een af Van-vare spilte sig Vandet ned paa Brystet, loe og jublede de alle saa høit (selv den Overøste), som om det havde været ved Bispen af Bambergs eller Abbeden af Fuldas Bord, naar man ved god gammel Rhinstviin havde giækket Nogen, med et slebent Vireer-glas. Medens de gik Eberhard forbi, sang de følgende Vise:

Vi Skrædere drage fra Stad til Stad,
Overalt modtagne med Ære;
Og ingensteds mangler os Øl og Mad,
Thi Klæder kan Ingen undvære.

Fra den Tid Adam sig først forsaae,
Forført af Eva sin Frue,
Da maatte han trække Burer paa,
For ei at forkiøles af Snue.

Vel liden af Vært kun er vor Naal,
Som Sværd den i Marken ei møder;
Men Huller stiærer det andet Staal,
Og Naalen paa Hullerne bøder.

Med Fingerbøl kommer man varlig frem;
Forsigtighed vogter i Fare.
Og er ei en Skræder en Helt saa slem,
Han er dog ei heller en Hare.

I Nürnberg ſad jeg mig krum paa Diſt,
Og havde bedrøvede Dage;
Madamen os kogte kun daglig Fiſt,
Da løb jeg, for Kiødet at ſmage.

Men Würtzburg tænker jeg paa med Suk,
Der var jeg halvtredie Uge.
Der blev jeg forlibt i en Pige ſmuk;
Da glemte jeg Maalen at bruge.

Og ſætter man ſig paa Bord tilſidſt
Heel krum ved at ſye og ſlide,
Saa gaaer man ſig atter ſaa rank ſom en Oviſt,
En Skræder kan ogſaa ride!

Til Leipziger Meſſe til rette Tid
Vor Flok ſom ſædvanlig møder,
Der lære vi Sæder med høviſt Flid;
Der Kræmmerne kumme med Vader

tohundrede Aar omtrent kunde den have staaet der. Hvor mangen Sommer havde den seet komme og forsvinde. Ofte vare vilde Krigerhorder dragne her forbi, og havde saaret dens Bark med deres Sværde. Lystige Jægere havde tidt under den i Fredstid spilt Frokost; Forældre fra Byen mangen Aften siddet i Græsset med deres Børn, og sildigere mangt forelsket Par Arm i Arm sværmet her i Maanskin. Nu var Timen kommen, at Træet skulde fældes, sønderhugges; og den Stamme, der fordum saa tidt havde husvalet Menneskene med sin kiølige Skygge, skulde nu, for sidste Gang, vedervæge dem med sin varme Flamme. Kun et Par Ørehug behøvedes end, og Arbeiderne stillede sig alt i Rad med Touget, for at styre Træets Fald.

Fordybet i slige Betragtninger blev Eberhard forstyrret ved et frygteligt Tilfælde. En Vogn med to løbske Heste dreiede af fra Landeveien, og satte Farten lige hen imod Flodbredden. To afmægtige Mennesker laae i Vognen. I et Øieblik kunde Hestene naae Vandet, i næste Øieblik laae da de Ulykkelige nedstyrtede i Floden, dersom ikke Forsynet reddede dem, som ved et Mirakel. Eberhard blev deres Redningsengel. Med utrolig Hurtighed løb han hen til de gabende Brændehuggere, og fik dem til at skynde sig med at rive Træet ned, saa at det styrtede mellem Vognen og Floden, og tvang de skumdækte skiælvende Hingster til at standse i den brede løvrige Top.

Det første, Eberhard nu giorde, var at hente Vand af Floden og bespræng de afmægtige Mænd i Vognen. Den ene var en meget tyk, den anden en meget tynd Mand; begge velklædte, i nye Kaffe- og Rhabarberfarvede Kioler, med smaa Guldtresser; de puddrede Allongeparykker vare gledne dem ned over Ansigterne. Men da Eberhard havde skubbet Parykkerne over Panden for at skaffe disse Herrer Luft, kunde han neppe bare sig for Latter; thi hvem var det andet end Professor Schwefelkies og Grosserer Nierenstein, der efter Maaltidet havde begivet sig paa en Lystfart, som uden Eberhards Hiælp sikkert var blevet en Himmel- eller Helvedfart.

Professoren, forstyrret i Hovedet, deels af Skræk, deels af

Viin, begyndte først, ligesom Horats, forfærdeligt at bande det nedfaldne Træ, der dog ingen Skade havde giort ham. Men da han erfarede den rigtige Sammenhæng, kunde han ikke nokſom berømme den haabefulde Yngling, der forſtod i rette Tid at lade Træer falde ned mellem Floder og løbſke Heſte. Han trykkede Eberhard med Inderlighed til ſit Bryſt og raabte med Taarer: Exegisti monumentum aere perennius.*)

Og om jeg ſik et halvthundrede Børn, raabte Hr. Nierenſtein, ſaa ſkulde han dog opdrage dem alleſammen. Kiære, fortræffelige Knos, du maa nødvendig ſpiſe hos mig paa Søndag; thi hvis ikke du havde været, vilde man forgiæves i Fremtiden drikke min Skaal, og jeg var ſelv bleven et Maaltid for Fiſkene i Floden.

Eberhard takkede, uden at modtage Indbydelſen, og da han mærkede, der intet videre fattedes Patienterne, forlod han dem, glad over, at Tilfældet havde ſkaffet ham en ſaa koſtelig Seier.

Med lettet Hierte ſtreifede han omkring i Roſendalens ſkiønne Skovegne. Han ſatte ſig paa en ſkyggefuld Bænk, og

Præſt i Hainichen, og er i diſſe Dage i Beſøg her med ſin Familie hos en god Ven i Leipzig.

Eberhard kyſſede Barnet, og gav Ammen det tilbage. Barnet dreiede ſit Anſigt beſtandig efter ham, ſmilede og udſtrakte ſine ſmaa Hænder, indtil Ammen forſvandt med det bag Træerne.

Et halvt hundrede Aar efter hiin Begivenhed var juſt denne Plads i Roſendalen den gode Gellerts kiæreſte Opholdſted, og han hvilede ofte paa en Bænk, ſom ſtod paa ſamme Sted, hvor Eberhard i Dag havde anſtillet ſine Betragtninger.

Brevet med rødt Lak.

Nu gik Eberhard tilbage til Leipzig. Den Vrimmel, han fandt paa Torv og i Gader af alle Nationers Kiøbmænd, ſatte ham i en eventyrlig Stemning. Alvorlige, blonde Nordboer faldbøde deres Hermelin og Biørneſkind. Fiirſkaarne Romere, med regelmæsſige, liſtige Anſigter, giorde en god Modſætning til Nordens Sønner, og bryſtede ſig i deres Skure, med ſkionne Guitarrer, Tarmeſtrænge, romerſke Perler, Gibsfigurer, Alabaſtervaſer o. ſ. v., medens deres forhadte Naboer, de ſpædere, ſmidigere Neapolitanere, udmærkede ſig ſom Liniedandſere og Harlekiner. Stolte, ſmaa fortebrune Spaniere bragte deres ſneehvide Uld, phlegmatiſkrolige Engelſkmænd deres glimrende Staalarbeide til Torvs. Hollændere med vide Buxer, ſtore Sølvknapper og runde Parykker, bragte Thee og Tobak; Nürnbergerne aabnede med deres Boder Børnene en Trylleverden, fuld af Feeſlotte. Schleſierne opſtablede deres Linned, Boghandlerne deres Forlagsartikler i ſtore Baller. Melancholſke, tauſe Tyrker, ydmyge, ſladdrende Jøder, ſkiælmſkſmilende, ſkiønne, falſke Græker, ærlige, hæslige Schweitzere, vilde, blye, forklædte Zigeunere, kort: Menneſker af

de forſtjelligſte Folkeſlag dannede her en lille Verden, alle beſtaaende af een Higen, af eet Haab: Higen efter Penge, Haab om Affætning paa deres Varer.

Nei, tænkte Eberhard, Skolemeſter vil jeg ikke være, og til altid at ſidde i Studereſtuen duer jeg ikke. Den hele Verden ligger aaben for mig; lyſtige, forunderlige Eventyr vente mig. Hvo veed, hvor Lykken vil tilſmile mig? Jeg vil ud i den vide Verden. Skibet vinker med ſit brogede Flag, ſine ſtolte, fyldmende Seil. Det mægtige Anker være mit Haabſymbol, Magnetnaalen min Raadgiver og Veiviſer, Vindene mine Staldbrødre. Hvad min Fader kunde vove, vover jeg med; og kanſkee naaer jeg Maalet før han; thi man ſiger jo: Lykken møder den Tillidsfulde og vender den Brøndte Ryggen.

Til disſe tappre Beſlutninger hørte han pludſelig Nogen ſlaae Takten. Det var en kunſtig Trommeſlager i ruſſiſk Mundering, med illumineret Grenadeerhue, og et Uhrværk i Livet, der ikke alene hvert Qvarteer kunde ſlaae Fanemarſchen, men endogſaa ſnart nikkede med Hovedet, ſnart fordreiede Øinene, og

Et ſtort Fad Viin han ſatte ſig paa,
Hvilket her mange Menniſker ſaae.
Sligt blev ved den ſorte Kunſt fuldbragt,
Tilſidſt dog kom han i Satans Magt.

Saaledes ride vi alle, tænkte Eberhard, paa Vinens Dunſter, naar Fadet er tomt, og hvo der ikke tager ſig iagt, rider let Fanden i Vold. — Billedet morede ham; hvormeget mere vilde han fornøiet ſig her, hvis han, ſom vi, havde kunnet læſe den udødelige Digters Meſterværk over denne Gienſtand.

I Forſtaden beſøgte han forgiæves Hanna Hellkraft, hun var gaaet ud. Han ſkyndte ſig hiem. Da han traadte ind i Stuen, ſtod det lille Bord pænt dækket med Damaſkes Dug; en ſtor friſk Blomſterkrands laae derpaa, og i Krandſen et Doſin ſiint hvidt Linned, en Veſt, og en Kage med Navnetrækket E. I., den 25de April, 1716.

Hvad er det? raabte Eberhard; er det min Fødſelsdag? Det havde jeg jo reent glemt. Da hørte han Nogen hulke bag Skiærmbrættet, og da han drog det tilſide, ſtod den gode Hanna Hellkraft der i ſine Søndagsklæder og tørrede Øinene med ſit Forklæde. Snart laae de i hinandens Arme. — Kiære Dreng! ſkulde jeg glemme din Fødſelsdag? var alt hvad hun mægtede at ſige. Høiſt fornøiede ſatte de ſig nu begge tilbords, for at ſpiſe Kagen ſammen. Da bankede det ſtærkt paa Døren, og Poſtbudet bragte et Brev, forſeglet med rødt Lak.

Hvad kan det være? ſagde Eberhard, det er fra Amſterdam! Jeg kiender Ingen der, og har faaet en ſaadan Skræk i Blodet for Breve, at min Haand ſkiælver. Da blev den ſkiønne Pſalme: „Af Høiheden oprunden er," blæſt ned fra Kirketaarnet. — Et godt Varſel! raabte Hanna; bræk du kun Brevet og læs! Dennegang er det ingen Jobspoſt.

Eberhard aabnede Brevet i ſtærk Sindsbevægelſe; han kiendte hverken Haanden eller Navnet, og læſte høit, for at Hanna kunde erfare Nyheden ligeſaa ſnart ſom han:

Min Herre!

Jeg har ikke den Ære at kiende Dem perſonlig, men en forunderlig Skiæbne har paa det Inderligſte og Helligſte forbunden mig med Mange af Deres Slægt. Jeg beder Dem, min Herre! kom at erfare af min egen Mund, hvad jeg ikke tør betroe Papiret. Kun ſaameget kan jeg ſige: denne Opdagelſe vil i høi Grad overraſke og glæde Dem. Og hvor frugtbar og fyrig end maaſkee Deres Phantaſie er, vil De dog ſee, at Virkeligheden her overtraffer enhver Foreſtilling. Indret Dem ſaaledes, at De kan være i Amſterdam til St. Hansdag. Den 27de Juni er beſtemt til min Afreiſe til Oſtindien. Skulde De da endnu ikke være kommen, vil De finde et Brev hos Banquieren G. van B. Til den Tid er jeg hver Dag at træffe paa det oſtindiſke Huus.

Udeblif ikke, dyrebare unge Mand! og lad mig ſige Dem, at maaſkee Deres jordiſke Lykſalighed og en ærværdig hundredaarig Oldings Glæde beroer paa Deres Komme. For at ikke Reiſen ſkal forvolde Dem Udgifter, indeſlutter jeg her en Veræl

Den egentlig christelige Kirke, min unge Herre, talde en stærk Basstemme bag ved ham, lader sig nu vel slet ikke see med legemlige Øine; men det er sandt, det fornøier ogsaa at betragte, hvorledes en hellig Begeistring har sat Steen, Kalk, Jern og Kit i Bevægelse, ja selv tvungen den kolde Blok til at modtage et Indtryk af fromme Følelser. — Eberhard vendte sig hurtig om, og en lavstammet, stirsaaren Mand, meget koparret, med bred Pande, klare lyseblaae Øine og diærve Ansigtstræk, hilste ham, idet han lettede den sorte Flosselshue lidt i Veiret fra sin kaldede Pande. Det var underligt nok, at Eberhard ikke strax havde seet ham, thi med et let Staffeli foran sig, var han beskæftiget med at tegne endeel af Choret i Kirken.

Eberhard hilste den Fremmede venligt, og idet han traadte hen for den smukke Tegning og sammenlignede den med Kirken, svarede han: Ja, min Herre! i Sandhed en ret herlig Øienslyst. Held Den, der besidder Færdighed nok til at tage dette skiønne Syn hiem med sig i troe Omrids. Thi skiøndt Indbildningskraften vel er en god Maler, er dog Hukommelsen igien en saa flygtig Pastelfarve, at Tidens Finger altfor snart udvisker den.

Tegneren betragtede Eberhard med et lunefuldt Smiil, og idet han vedblev sit Arbeide, sagde han tørt: Ja, jeg kan ogsaa nok lide et saadant christeligt Babel. — De kalder denne hellige Kirke et Babel, min Herre? spurgte Eberhard forundret. — Og hvad er den andet? sagde den Fremmede. Men tænk ikke, at jeg vil fornærme Kirken med dette Navn. Tvertimod bedømmer De maaskee mit gamle Babel for haardt. Sagde Patriarkerne ikke ogsaa: Velan! lader os danne Tegl og brænde dem, og bygge et Taarn, hvis Spidse kan naae til Himlen? — Men det gjorde de af Forfængelighed, svarede Eberhard, og derfor forvirrede Engelen deres Sprog, at Bygningen ikke skulde blive færdig. — Denne er heller ikke bleven færdig, bemærkede Kunstneren. — Skade at den store Plan ikke er fuldført, sukkede Eberhard. — Og det fornøier mig just, sagde Tegneren, at den fromme Hovmod er ydmyget lidt af Engelen, som forvirrede deres Sprog. Thi hvad der varer for længe, min Herre, det

maa fuldendes af mange Mennesker, og hvert Menneske, ved De nok, taler sin egen Tunge, som hans Eftermand aldrig ret hverken kan eller vil forstaae. — En from Begeistring har taarnet disse Steenmasser til Himlen, sagde Eberhard. — Ja, i Sandhed, svarede Tegneren; og dersom De havde en dybere Indsigt i Kunsten, og ret forstod at bedømme denne Bygnings stionne Forhold, vilde De endnu ivrigere paastaae det. Thi endnu staaer De dog kun her og stirrer forundret paa det overraskende Syn, som et fromt Barn paa Juletræet, fuldt af Vorlys og Bladguld. — Hovedindtrykket, svarede Eberhard noget omstndtlig, er dog altid det Første. — Og det Sidste, afbrød ham Kunstneren rolig, idet han atter tegnede stittigt. — Eberhard svang sig, betragtede snart Arbeidet, snart Tegneren opmærksom, og undrede sig over den Blanding af Dybsind og lunefuld Spodskhed i hans Væsen. — En herlig Tegning, bemærkede han, efter en kort Tausbed. — Skade, brummede Kunstneren, at en saa plump, ureligios Knægt som jeg, der ikke ommere, ikke ydmygere føler det Hellige, skal være i Besiddelse af en saadan Færdighed.

De har Ret, min Herre, svarede Eberhard, og betragtede Kunstneren med Høiagtelse, som en Mand der agtede den ægte christelige Følelse høiere end Værkerne af sin egen Kunst; tilgiv mig, at jeg misforstod Dem. — Men ligesaa gierne, vedblev Tegneren, som nu Christus selv vandrede i de skjønne hvælvede Tempelgange og lærte, gaae vi om Søndagen i en saadan herlig Kirke, for at opbygges, forenede til en Menighed, for at høre Guds Ord og det mægtige Orgel.

Bygningskunsten er dog ret en skjøn Kunst, vedblev Eberhard igien, idet hans Øine fulgte Tegnerens Streger paa Papiret. — Nu ja, svarede denne, noget kan den vel altid være værd; det meste gjøres dog med Lineal og Passer. — Men Opfindelsen! min Herre. — Kiender De Termiterne? spurgte Tegneren. — De smaa Myrer? sagde Eberhard smilende. — Ganske rigtig, vedblev den Fremmede; det er de sande Bygmestere, min Herre! som langt overgaae Humlerne, Gedehamsene, Bierne, Bæverne og Menneskene. De forstaae at mure Svibuer, Hvælvinger, Grundpiller, Broer og Værelser. De ere fødte med Kunsten, og hvad et stakkels Menneske stundom finder efter lang Pønsen og Fusten, det udføre de strax med den største Lethed. Forresten ere de kun nogle Linier lange, og ligne Bladlusene.

Det fornøiede Eberhard at giøre en Mands Bekiendtskab, der forbandt Lune og Munterhed med Kunstfærdighed og Dybsind. Han fulgte gierne omkring i Kirken med ham. Der var ingen Gudstieneste, Kirken var tom, og Eberhard lod sig villig vise alting af den Fremmede, der forklarede ham og giorde ham opmærksom paa de skjønne Forhold i Bygningen. Eberhard havde ogsaa gierne seet, at Hanna Hellkraft havde ført sig Architectens Indsigt til Nytte; men kold og tilbageholden gik hun omkring paa egen Haand. Kunstneren var hende for lærd, for klog, for spodsk, for høirøstet. Hun vilde see det altsammen i Ro og Mag, med sine egne Øine. Hun var for gammel til at lære noget Nyt, og hvad hun allerede vidste, kunde han ikke lære hende bedre. En vis Stolthed, som denne vakkre Kone

maa fuldendes af mange Mennesker, og hvert Menneske, ved De nok, taler sin egen Tunge, som hans Eftermand aldrig ret hvæken kan eller vil forstaae. — En from Begeistring har taarnet disse Steenmasser til Himlen, sagde Eberhard. — Ja, i Sandhed, svarede Tegneren; og dersom De havde en dybere Indsigt i Kunsten, og ret forstod at bedømme denne Bygnings stjønne Forhold, vilde De endnu ivrigere paastaae det. Thi endnu staaer De dog kun her og stirrer forundret paa det overraskende Syn, som et fromt Barn paa Juletræet, fuldt af Voxlys og Bladguld. — Hovedindtrykket, svarede Eberhard noget ømfindtlig, er dog altid det Første. — Og det Sidste, afbrød ham Kunstneren rolig, idet han atter tegnede flittigt. — Eberhard tvang sig, betragtede snart Arbeidet, snart Tegneren opmærksom, og undrede sig over den Blanding af Dybsind og lunefuld Spodshed i hans Væsen. — En herlig Tegning, bemærkede han, efter en kort Taushed. — Skade, brummede Kunstneren, at en saa plump, ureligiøs Knægt som jeg, der ikke ømmere, ikke ydmygere føler det Hellige, skal være i Besiddelse af en saadan Færdighed. — De spotter mig, min Herre! sagde Eberhard. — De misforstaaer mig, min unge Ven, svarede den Fremmede, idet han lagde sin Haand paa Eberhards Skulder, og saae ham lige ind i Siælen med sit smilende, funklende Blaasie. De tænker, Mangel paa Følelse faaer mig til at tale saaledes? og dog driver just Hiertet mig til disse Ytringer. — En Bygning er dog altid kun en Bygning; Steen er Steen. Mennesket bliver ved at være Menneske, han være saa from og høitidelig stemt som han vil, noget af verdslig Forfængelighed klæber altid ved ham. Eller troer De maaskee, at Ervin von Steinbach, som byggede den store Münster i Straßburg, slet ikke tænkte paa sin Roes, da han hang mellem Himmel og Jord i Tougene, med Steen, Kit og Jernhanker? Og det var Ret! Det skulde han ogsaa. Men jeg maa ligeledes have Ret, naar jeg betragter et menneskeligt Værk, at tænke mig det Menneskelige derved, saa godt som det Guddommelige. Jeg siger nu som før: Den sande Kirke er uskynlig, og Christus taler slet ikke om slige Steenkirker.

Deri kan jeg nu aldeles ikke være af Deres Mening! raabte Eberhard. Slige rige Prydelser skade meget meer mellem de Levende, end mellem de Døde, og nære Forfængeligheden meer i den selskabelige Kreds, end her, hvor de, med deres uforstyrrede Glands, frembringe en stiøn Modsætning til det Mørkforgængelige i de sorte Mumier. De vække Haabets Følelser, i det Øieblik Dødens Billede nedslaaer os. Thi kan et blot jordisk Stof med saamegen Skiønhed og Fasthed trodse Tiden, hvad maa da ikke den udødelige Siæl?

Nu, det lader sig høre, det er ret vel talt, svarede Architecten, idet han betragtede Eberhard med det forrige Velbehag. De er mig ret en fornuftig ung Herre! Og jeg er vis paa, at naar De nu næste Gang møder en smuk ung Dame med Diamant-Ørenringe, eller en Rubinsnor om den hvide Hals, saa vender De Dem strax med Afsky fra slig Forfængelighed, og tænker, for at trøste Dem, paa de hellige tre sorte Mumier her i Ligkisterne, hvor slig Pragt havde været bedre anvendt.

Eberhard kunde ikke bare sig for at smile. Da lød der pludselig herlige Toner fra Orgelværket. Ei, Hr. Lademann, er De der? raabte Architecten; o spil os dog een af de skiønne Bach'ske Fuga'er. — Nu klang Orgelet paa en Maade, som Eberhard endnu aldrig havde hørt. Det var som om Verdensforholdene, som om Menneskenes Følelser, Lidenskaber og Tanker snart bevægede sig mod hinanden i Kamp som vilde Krigshære, snart forsonede sig i yndige Fredandse og forsvandt i himmelsk Harmonie.

Hvem er den fortræffelige Musiker? spurgte Eberhard, da Spillet var endt. Det er min gode Ven, Hr. Lademann, var Svaret. Først var han Snedker og Orgelbygger, nu er han selv en dygtig Organist og Componist, og det af den Bach'ske Skole. De kiender dog den store Sebastian? Eberhard maatte svare Nei, saa nødig han vilde. Da kom der en lang, stille, meget blond Mand ned i Kirken, i blaa Overkiole; han havde et blidt, blegt Ansigt, med bløde, ubestemte Træk, hilste Eberhard venlig undseelig, og det var Hr. Lademann.

ikke var ganske fri for, bidrog vel ogsaa Sit til, at hun ikke vilde gaae i Skole paa sin gamle Alder hos den bydende, undervisende Ubekiendte. Architecten vedblev bestandig at være, som han havde viist sig fra først af: dybsindig, humoristisk, godmodig, men ogsaa bestandig satirisk drillende, og med en vis Modsigelseslyst.

Da de stode for de hellige tre Kongers Kapel, sagde Eberhard: Jeg veed nu, det er umuligt, at de hellige tre Konger kunne ligge her, og dog deler jeg Almuens Forundring og Ærbødighed, og idet jeg nærmer mig disse Ligkister, synes mig virkelig, de hellige tre Konger ligge deri. Tiden og Troen have saa at sige virkeliggiort denne Forestilling. Det sandselige Tegn og Mærke vækker en høi aandelig Følelse; den eventyrlige Vildfarelse har frembragt en reel Virkning. Erindringen, den kiærlige Ærefrygt opstaaer ved dette Syn i min Siæl. Og paa den Maade ere de der jo ogsaa virkelig for mig. — Denne Maade at see Tingen paa, sagde Architecten, der kun kan opstaae i Forbindelsen af et godt Hoved med et varmt Hierte, som De meget smukt, med smigrende Enfold har udtalt, leder dog, naar den gaaer consequent frem, til Vanvid og fuldkommen Aandsforvirring. Man maa vel vide at stille Phantasiens Billeder fra Virkeligheden med klar Bevidsthed, ellers blander man Alt mellem hinanden, og Verden og Livet vorder os tilsidst kun en broget, gisglende Drøm. Jeg morer mig ogsaa her, men ikke paa Deres Maade. Uvidenheden har jeg aldrig kunnet beundre; men alt Historisk og Sieldent har noget eget Tillokkende, og disse Kister fornøie mig, som characteristiske Mindesmærker fra en eventyrlig Tidsalder. Hvad De føler her, kunde jeg maaskee føle for et godt Maleri, som forestillede de hellige tre Konger. Thi hvad der kun ærligt vil være Billed, bliver, naar det er godt udført, Virkelighed for Ideen; hvad derimod physisk plumpt vil tillyve sig en Virkelighed, staaer langt tilbage for det blotte Billed. De mange Ædelstene, vedblev han, havde man heller ikke havt nødig at øde her. Forfængeligheden skulde dog ikke trænge ind i Kirken, og selv følge de Døde ned i Graven.

var forhippet paa at giøre nye Bekiendtſkaber, hilſte ham høfligt og ſpurgte, da han fandt ham ſtaaende ved Spriklet for de hellige tre Kongers Kapel, og meget graadigt betragte Ædelſtenene, om han maaſkee ogſaa var en Kunſtner?

Ja, min Herre, ſvarede Menneſket beſkedent, idet han betragtede Eberhard opmærkſom fra Isſe til Fodſaale. Jeg er en Juveleer, en Guldſmed. — Saa begriber jeg, ſagde Eberhard, at disſe Ædelſtene maae for Dem have en dobbelt Værdi. — O en uendelig Værdi, var Svaret; hvilken Glæde for mig at fatte — at indfatte dem.

Det Haandværk, at danne ædle Metaller i ſtiønne Former og ſlibe Ædelſtene med Smag, vedblev Eberhard, maa have noget meget Tillokkende. — O, uendelig meget Tillokkende, svarede den Fremmede. Der gives egenlig intet Ædlere i Verden, end ædle Metaller; og hvad Ædelſtene angaaer, de ere jo ogſaa meget ædle, ſom Navnet viſer; og koſtbare ere de ogſaa. Med en ſaadan Rubin, ſom den, der ſidder, var en fattig Diævel lykkelig for Livstid.

Derpaa tænker jeg nu ſlet ikke, ſagde Eberhard. Selv paa en øde Ø, hvor Guld og Ædelſtene ingen antagen Værdi havde, vilde de glæde mig, ſom ſieldne, ſtiønne Naturſager.

Visſelig (ſvarede den Anden, der søgte at ſnakke Eberhard efter Munden), ogſaa paa en øde Ø vilde de beholde deres Værdi, for de ſtiønne Farvers og Glandſens Skyld. Det er jo ret allerkiæreſt! Som overhovedet alle Blomſter, — og Sommerfugle, — og Regnbuen, og hvad disſe Natur-Spilleværker videre hedde. — Eberhard betragtede ham forundret og ſpurgte ſmilende: Kalder De Regnbuen et Natur-Spilleværk? — Nu ja, ſtammede den Anden beſkeden forlegen, Nytte giør den jo dog intet videre; og hvor den er, er heller intet. Dog, det forſtaaer ſig, det Pæne maa heller ikke foragtes, man maa ogſaa ſee lidt paa det Udvortes. Menneſkene pynte ſig, Fuglen paa Øvriſt, Ænderne i Gadekiæret, — hvorfor ſkulde da Naturen være Stedbarn?

Eberhard vidſte ikke ret, om det ſkulde være Vittighed, eller

Ved Udgangen af Kirken hørte Eberhard, at begge disse Kunſtnere boede i ſamme Værtshuus ſom han, og at de ogſaa vilde til Amſterdam. De bleve derfor alle Tre ſnart enige i at gjøre Reiſen ſammen. Ved Middagsbordet var ogſaa Hanna Hellkraft tilſtede, og da man paa den Tid endnu intet table d'hôte havde, lagde hun for ved Bordet ſom Værtinde. Eberhard kunde meget godt lide den unge Lademann, ſom kun var et Par Aar ældre end han. Saaſnart han var alene med ham, ſpurgte han ham om Architecten. — Han hedder Litzberg, ſvarede Lademann, og er ikke blot Architect, men en ſtor Mathematiker, en duelig Mechaniker, en god Maler og overalt en Mand med mange Talenter. Han har ogſaa et fortræffeligt Hjerte, under en Bark, ſom rigtignok undertiden lader vel tyk og haard. Mig har han viiſt ſig ſom en Fader imod; det er intet Under, at jeg holder af ham.

var forhippet paa at giøre nye Bekiendtſkaber, hilſte ham høfligt og ſpurgte, da han fandt ham ſtaaende ved Spriklet for de hellige tre Kongers Kapel, og meget graadigt betragte Ædelſtenene, om han maaſtee ogſaa var en Kunſtner?

Ja, min Herre, ſvarede Menneſket beſtedent, idet han betragtede Eberhard opmærkſom fra Iøſe til Fodſaale. Jeg er en Juveleer, en Guldſmed. — Saa begriber jeg, ſagde Eberhard, at disſe Ædelſtene maae for Dem have en dobbelt Værdi. — O en uendelig Værdi, var Svaret; hvilken Glæde for mig at ſatte — at indfatte dem.

Det Haandværk, at danne ædle Metaller i ſtiønne Former og ſlibe Ædelſtene med Smag, vedblev Eberhard, maa have noget meget Tillokkende. — O, uendelig meget Tillokkende, ſvarede den Fremmede. Der gives egenlig intet Ædlere i Verden, end ædle Metaller; og hvad Ædelſtene angaaer, de ere jo ogſaa meget ædle, ſom Navnet viſer; og koſtbare ere de ogſaa. Med en ſaadan Rubin, ſom den, der ſidder, var en fattig Diævel lykkelig for Livstid.

Derpaa tænker jeg nu ſlet ikke, ſagde Eberhard. Selv paa en øde Ø, hvor Guld og Ædelſtene ingen antagen Værdi havde, vilde de glæde mig, ſom ſieldne, ſtiønne Naturſager.

Visſelig (ſvarede den Anden, der ſøgte at ſnakke Eberhard efter Munden), ogſaa paa en øde Ø vilde de beholde deres Værdi, for de ſtiønne Farvers og Glandſens Skyld. Det er jo ret allerkiæreſt! Som overhovedet alle Blomſter, — og Sommerfugle, — og Regnbuen, og hvad disſe Natur-Spilleværker videre hedde. — Eberhard betragtede ham forundret og ſpurgte ſmilende: Kalder De Regnbuen et Natur-Spilleværk? — Nu ja, ſtammede den Anden beſteden forlegen, Nytte giør den jo dog intet videre; og hvor den er, er heller intet. Dog, det forſtaaer ſig, det Væne maa heller ikke foragtes, man maa ogſaa ſee lidt paa det Udvortes. Menneſkene pynte ſig, Fuglen paa Øviſt, Ænderne i Gadekiæret, — hvorfor ſkulde da Naturen være Stedbarn?

Eberhard vidſte ikke ret, om det ſkulde være Vittighed, eller

om det var ligefrem god ærlig Dumhed; og for at prøve den Fremmede, sagde han med forstilt Letsindighed: Ja, det er min Tro ganske sandt, det Meste her i Verden er kun Skin og Bedrag, og Den, som kun kan synes at være noget, han opfylder sin Bestemmelse. — Nei, min bedste Herre, svarede den Anden meget from og andægtig, der farer De vild. Dyden er ingen tom Lyd, intet blot Ord; og Pligten er Noget, som vi Mennesker aldrig reent bør tabe af Sigte. — Nu forekom det dog Eberhard, som om Mennesket var en Tosse; men da han lod til vide god Besked om Alting, lod han sig vise omkring i Kirken af ham.

Veed De ikke, spurgte Eberhard, da de havde beseet det Meste, hvor Reichmuth von Adochts Kapel er! Jeg vilde gierne see det Sted, hvor den stakkels Kone nær var bleven levende begravet. — Jo, det veed jeg meget godt, svarede den Anden tienstfærdig; behager De at følge mig, det er strax hernede i Kiælderen. — De stege ned ad en Trappe, gik igiennem en mørk Gang, og stode nu udenfor en lille mørk Hvælving, ganske tom, med en Jerndør paa Klem. — Her er egenlig slet intet at tage — at iagttage, sagde den Fremmede, der gik foran for at vise Vei. — Det er dog høitideligt, svarede Eberhard med et forventningsfuldt Suk, og rystet af en behagelig Gysen, idet han fulgte sin Ledsager i Hælene, og lukkede i Tanker Døren efter sig, fordi der trak en kold Vind giennem Hvælvingen fra Vinduets lille Gitterhul giennem den aabne Dør. — Herre Jesus! hvad gior De der? raabte den Fremmede; De begraver os levende. — Han løb hen, prøvede paa at aabne Døren, slog fortvivlet Hænderne sammen over Hovedet og raabte: Det er ude med os! Døren er i Laas, intet Menneske hører os, Ingen sætter sin Fod her! Vi ere levende begravede!

Man forestille sig Eberhards Skræk! En Yngling i Ungdommens bedste Kraft, fuld af Mod og Haab, hvem en glædelig Fremtid smiler imøde; — og nu pludselig levende begravet i en mørk, fugtig Salpeterkiælder. Og der var intet Haab; thi kun

var forhippet paa at giøre nye Bekiendtſkaber, hilſte ham høfligt og ſpurgte, da han fandt ham ſtaaende ved Spriklet for de hellige tre Kongers Kapel, og meget graadigt betragte Ædelſtenene, om han maaſkee ogſaa var en Kunſtner?

Ja, min Herre, ſvarede Menneſket beſkedent, idet han betragtede Eberhard opmærkſom fra Iſſe til Fodſaale. Jeg er en Juveleer, en Guldſmed. — Saa begriber jeg, ſagde Eberhard, at disſe Ædelſtene maae for Dem have en dobbelt Værdi. — O en uendelig Værdi, var Svaret; hvilken Glæde for mig at ſatte — at indſatte dem.

Det Haandværk, at danne ædle Metaller i ſkiønne Former og ſlibe Ædelſtene med Smag, vedblev Eberhard, maa have noget meget Tillokkende. — O, uendelig meget Tillokkende, ſvarede den Fremmede. Der gives egenlig intet Ædlere i Verden, end ædle Metaller; og hvad Ædelſtene angaaer, de ere jo ogſaa meget ædle, ſom Navnet viſer; og koſtbare ere de ogſaa. Med en ſaadan Rubin, ſom den, der ſidder, var en fattig Diævel lykkelig for Livstid.

Derpaa tænker jeg nu ſlet ikke, ſagde Eberhard. Selv paa en øde Ø, hvor Guld og Ædelſtene ingen antagen Værdi havde, vilde de glæde mig, ſom ſieldne, ſkiønne Naturſager.

Visſelig (ſvarede den Anden, der ſøgte at ſnakke Eberhard efter Munden), ogſaa paa en øde Ø vilde de beholde deres Værdi, for de ſkiønne Farvers og Glandſens Skyld. Det er jo ret allerkiæreſt! Som overhovedet alle Blomſter, — og Sommerfugle, — og Regnbuen, og hvad disſe Natur-Spilleværker videre hedde. — Eberhard betragtede ham forundret og ſpurgte ſmilende: Kalder De Regnbuen et Natur-Spilleværk? — Nu ja, ſtammede den Anden beſkeden forlegen, Nytte giør den jo dog intet videre; og hvor den er, er heller intet. Dog, det forſtaaer ſig, det Pæne maa heller ikke foragtes, man maa ogſaa ſee lidt paa det Udvortes. Menneſkene pynte ſig, Fuglen paa Øvriſt, Ænderne i Gadekiæret, — hvorfor ſkulde da Naturen være Stedbarn?

Eberhard vidſte ikke ret, om det ſkulde være Vittighed, eller

Eberhard det Halve. Men denne hverken kunde eller vilde nyde det Mindſte. Den lidenſtabelige Bevægelſe, han var i, drev ham beſtandig til at tale; og ſaaledes fik da Guldſmeden ogſaa Underretning om Reiſen til Amſterdam og om de 150 Speciesducater.

Det var bleven Eftermiddag, og den ſynkende Sol kaſtede en rød Straale igiennem Gitteret ſtraas ind i Kiælderen. — Lyſe, glædefulde Livets Dag, raabte Eberhard, betyder din røde Straale, at vi ſnart ſkulle ſtilles ad, og jeg begraves i den dunkle Nat. O mørke Nat, ſend mig din Haabs-Maane. Aabenbar dig, min Moders Aand og bring mig ind i Evigheden. Styrk min ſvage Tillid! Med diſſe Ord vædede Taarerne hans Kinder, de lettede hans Hierte; og da han fra Barnsbeen af var vant til i overordenlige Tilfælde altid at ſtyrke ſig med Religionens Troſt, ſang han ogſaa med høi Røſt et Par Vers af en Pſalme.

Den ſtakkels Dreng, tænkte Guldſmeden, i det han tørrede ſine Øine, det er dog en god Fyr, og et gudsfrygtigt Menneſke.

sig i Frihed. Han omfavnede sin Befrier, der meget hjertelig trykkede ham til sit Bryst. — Vær nu smukt stille, hvidstede denne, der holdes Messe oppe i Kirken; vi kunne let snige os igjennem Mængden uden Opsigt.

Hvorfor snige sig? spurgte Eberhard, i det han fulgte ham hurtig i Hælene; vi ville bivaane Gudstjenesten. — De stege ubemærkede op i Kirken. Der brændte Lys for Alterne, Røgelsekarrene duftede, og mange Mennesker knælede for Højalteret. — Lader os takke Gud, sagde Eberhard; vel er jeg Lutheraner, men nu kaster jeg mig ogsaa i Støvet for den forbarmende Jesus, der har frelst mig af Afgrunden.

Det har jeg egenlig gjort, — tænkte den Fremmede, i det han sneg sig langsomt bort. Da Eberhard havde endt sin Andagt, fandt han ikke sin Stuldbroder meer. Henrykt ilede han hjem, og fortalte den bekymrede Hanna alt, hvad der var forefaldet. Som ved et Underværk var han pludselig revet ud af Dødens Strube. Intet havde han mistet.

Først da han vilde gaae tilsengs og trække sit Uhr op, mærkede han, at hans Ven i Liv og Død i Glædens Ruus maatte have glemt at give ham det tilbage. Da nu Eberhard var tilbagefaldt i det Timelige, havde han sagtens gjerne atter eiet sit kostbare Guldur; imidlertid undte han det sin fattige Stalbroder i Nøden af ganske Hjerte. Thi skjøndt han lod til at være en fortvivlet Skjælm, havde han dog idag reddet Eberhards Liv; og havde Guldsmeden ikke faaet Lyst til Guldhuret, men ladet Eberhard gaae alene ned i Hvælvingen, saa var sandsynligviis Eberhards Livsuhr idag gaaet istaae for stedse.

Tyveriet.

Men Uhret var ikke det Eneſte, han havde miſtet. Hvor forſtrækket blev han, da han Dagen efter aabnede ſit Reiſeſtrin, og ſavnede alle ſine Penge, ſaavel de Wolfgangſte Ducater, ſom de 500 Gylden, han havde faaet af ſin Fader i det førſte Brev.

Der ſeer man Følgerne, ſagde han til Hanna, af, at jeg ikke vilde følge dit Raad og ſpænde mig et Belte om Livet. Dumme Forfængelighed! Hereſterdags vil jeg blive ſmækkrere og ſmallere end jeg ønſter; thi jeg faaer hverken Vaadt eller Tørt. — Hvad ſkal jeg giøre? vedblev han, da hun tang; opdage Litzberg min Ulykke? Det bequemmer jeg mig aldrig til. — Det behøver du ikke heller, ſagde Hanna rolig, gik ud og kom tilbage med en temmelig ſtor Pung fuld af Sølv- og Guldpenge. Jeg er dog endnu heller ikke tiggefærdig. I denne Pung finder du adſtillige gamle Bekiendtere. Kiender du denne Rytter paa den ſmukke Heſt? Hvor ofte ſad du paa mit Skiød, naar jeg

er alt for dyrebare Mindesmærker fra mine Barndoms Dage. Giør med de andre hvad du vil! Jeg er din Giæst, du er min Værtinde, til vi komme til Amsterdam. Hvad saa videre skal skee, maa Vorherre vide. — Min lille Bopæl i Leipzig, sagde Hanna, passer jo min gamle Ven og Nabo Hubert trolig for mig i min Fraværelse, og jeg drager Leien deraf. Skulde alting slaae feil, saa er der jo en Stue for dig og en for mig. Jeg kan sye og spinde, du kan give Børn Undervisning, og lad saa Gud raade for Resten. — Nu gaaer jeg mandhaftig til Litzberg, raabte Eberhard, og beder ham om Bistand til at skaffe mig Tyven opdaget.

Med trøstigt Mod besøgte han Kunstneren paa sit Kammer og fortalte ham, hvad der var forefaldet.

De gik til Politimesteren; det var en klog Mand, som fortræffeligt forstod sit Embede. — Jeg har en god Næse, sagde han, og Tyvene pleie at være mere bange for mig, end Ræven for den bedste Støver. Vi ville forsøge alt muligt. Min Ønskevist er ogsaa kraftigere, end den, mange Biergfolk bruge, for at opdage hemmelige Skatte; men noget Bestemt kan jeg ikke love, og for det Første raader jeg Dem at giøre Dem fortrolig med den Tanke: at De har mistet Deres Penge.

Næste Dag, da Reiseselskabet sad sammen tilbords, bragte en Politifuldmægtig og to Betiente et Menneske med blottet Hoved, i hvis blege Ansigt man alt tydelig kunde læse Dødsangsten. — Til Lykke, min Herre! raabte Politifuldmægtigen, vi have Fuglen i Buret. Den bortstaalne Sum, De har angivet, har han i Lommen, og desuden et kostbart Guldur, som han vist ogsaa har stjaalet. Jeg skal nok faae ham til at bekiende, skiøndt han nægter Alt, forsikrer, Pengene tilhøre ham, og at han er en Uhrmager ved Navn Obadias Schlenk, barnfødt i Cassel. Men saasnart De kiendes ved Deres Penge, vil Vinebænken nok fortælle os Resten, og saa vil min gode Obadias inden otte Dage dingle i Galgen.

Den blege Skrækkens Søn sagde ikke et Ord; men med et

høist udtryksfuldt om Barmhjertighed anraabende Blik foldede han sine Hænder, og stirrede Eberhard dybt ind i Sielen.

De tager feil, min Herre, svarede Eberhard med rolig Fatning, jeg maa bede Dem meget om Forladelse, for at jeg altfor fremfusende har giort Dem forgiæves Ulemphed. Mine Penge har jeg fundet for et Øieblik siden. De vare faldne ned gjennem en Sprække i den underste Skuffe af mit Chatol. Og denne gode Mand kiender jeg ret godt fra Cassel, hvor han har repareret et Uhr for mig. God Dag, min kiære Obadias Schlenk! Vær De kun rolig! — Han er ganske uskyldig, vedblev Eberhard, idet han trykkede Fuldmægtigen en Dukat i Haanden, jeg beder Dem ingen videre Larm at giøre deraf.

Er han uskyldig, sagde Fuldmægtigen, saa lad ham løbe. Men hvorfor seer I da ud som en Gavtyv, min Ven, naar I er en ærlig Mand? — Ak gode Gud, raabte Eberhard lystig, der ere Skiælmer nok, der see ud som ærlige Folk, saa maa en skikkelig Mand vel ogsaa undertiden see ud som en Skiælm. Hans Fader var Skræder, maaskee skriver sig det forbløffede Væsen derfra.

Politibetientene loe og slap Obadias, der aldrig saasnart saae sig sat i Frihed, før han giorde et dybt Buk for Eberhard og smurte Hasen.

Da Selskabet igien var ene, betragtede Litzberg Eberhard med store Øine; Hanna Helkraft saae derimod tilfreds ned paa sin Tallerken og nikkede med Hovedet. — Nu da? raabte Litzberg efter en kort Tausheds, hvordan er det at forstaae, min Herre? De beklager Dem et Øieblik i Forveien over Deres Tab, og i det Politiet bringer Dem Deres Penge med samt Deres Tyv, gaaer De fra alting og lader Knægten løbe?

Skulde jeg volde det Menneske Døden, som har reddet mit Liv? spurgte Eberhard. Og da han først havde taget Tausheds Løfte af Litzberg og Lademann, fortalte han dem hele sit Eventyr. Lademann kunde ikke nok forundre sig, Litzberg roste Eberhards Ædelmod, og forsikkrede ham, at deres Pung stod

ham aaben, indtil de alle broderligen vare komne til Amsterdam.

Da Eberhard om Aftenen vilde aabne sit Reisestrin, for at efterse Laasen, som slet ikke var kommen til Skade, fandt han sit Uhr, de 150 Dukater, de 500 Gylden, en Stump Seglgarn, et lille Stykke Træ og et krumt, rustent Søm. Kun det røde Silkebaand, som før hang ved Uhret, savnede han.

Rhinfarten.

Vi finde vore Reisende igien paa en deilig Rhinfart til Holland, Alle glade i det skionne Sommervejr. Og ikke de alene, ogsaa de Medfølgende. Thi Freden til Utrecht, to Aar i Forveien, og den nylig sluttede Fred til Rastadt udbredte nu Munterhed og Lykksaligheds-haab over de Nationer, der i tolv Aar havde lidt saa meget Ondt, og seet saa meget Blod flyde, fordi fire, fem mægtige Mennesker, ophidsede af deres Lidenskaber, ikke vilde indgaae et meget naturligt Forlig.

Der vare Tydskere, Hollændere og Franskmænd paa Skibet; alle venskabelig stemte for hinanden, undtagen en mager, sortebrun Franskmand med buskede Overbryne og en tør Knokkelbygning, ikke ulig Beenraden med sin Lee. Han var forresten civil klædt, med Guldtresser om Kiolen og Hatten, talede bestandig om Ludvig den Fiortende, om Versailles, Trianon, om Kongens Maitresser, Ministre, Allongeparykker, Kammertienere, Skuespillere o. s. v.

Litzberg kunde ikke lade være at give sig i Kast med ham, og i slet Fransk at drille ham lidt. Den Anden corrigerede ham altid Sprogfeilene, istedet for at holde sig til Meningen, hvorved han da kun giød mere Olie i Ilden. Han hævede især Richelieu til Skyerne som en Statsmand, mod hvilken selv Solon

og Lycurgus vare blotte Stympere og Bønhaſer. — Ja i Sandhed, min Herre, raabte Litzberg, da den Anden havde endt ſin lange Lovtale, De har Ret! Richelieu var en ſtor Mand, og vi bør ære hans Minde, ſaa meget mere, da han, ſom bekiendt, havde et ſlet Hierte, og, ſkiøndt Kardinal, var berøvet alle chriſtelige Dyder. Thi det var juſt Kunſten det! Derfor har det ogſaa ſtedſe ſmertet mig, naar man giorde denne Patriot Uret. Hvor deiligt forſtod han ikke beſtandig, ved at puſte til Ilden, at ſtange Aal i oprørt Vand. Hvilket ſkiønt Træk, da en Dilettant maatte hugge Hovedet af Hr. de Montmorency med 32 Sabelhug, fordi der ingen Skarpretter var i Nærheden, og Cardinalen ikke vilde blive ſaalænge, til der kom een.

Der var ogſaa en hollandſk Tiener paa Skibet, ſom roſte ſig af, at han nær havde kuldkaſtet hele Freden til Utrecht, fordi han, da han dengang bar Greven af Rechterns Liberi, havde givet den franſke Miniſter Menagers Tiener, der havde fornærmet ham, et Ørefigen. Dette Ørefigen havde Hans Majeſtæt Kongen af Frankrig ikke villet ſtikke i Lommen, men erklærede

Italien ſtiller Alpers Snee
Fra Tydſkers Stamme;
Og Spaniens taarnede Pyrenee
Giør hiſt det ſamme.
Hvad ſtiller Germaner fra Franker?
Kun Foreſtilling og Tanker.

Ei har det ſaadan Naturen meent.
Med ſølvblaae Vande
Rhinſtrømmen ſøſterlig har foreent
De nære Strande.
Og langs, i Træernes Skygge,
Germaner paa Kyſterne bygge.

Og kom fra Rhinen ei Frankers Drot
Med Seiersfaner?
Var Karl den Store fra Aachens Slot
Ei en Germaner?
Hvortil da de fiendtlige Krige?
Som Brødre de bør ſig forlige.

Den ene ſiin og den anden diærv,
Det kan forbindes;
Samlivets Glæde med Flidserhverv
Forenet finbes!
En ærlig, hiertelig Stræben,
Med Ild, og med Smilet paa Læben.

Seer hiſt I Skibet i Bølgebands,
Hvor tungt det iler?
Og Seilenes hvide ſvulmende Glands
I Solen ſmiler;
Dog uden Tyngſel i Laſten,
Det vælted og knækkede Maſten.

Ved modſatte Kanter kun Jorden gaaer
Om Solens Lue;
Ved denne Forening den driſtigt ſlaaer
Sin ſtionne Bue.
Den Tyngden og Letheden bare
I Rummet til Skaberens Ære.

Forener Jer, Tydſker og Franke god!
Naturen lyder!
Til Broderſamfundet hellige Blod
Jer fromt indbyder,
Som Venner hinanden I favne,
Og deler, hvad begge nu favne!

Denne Sang fandt almindeligt Bifald; ſelv Franſkmændene kunde lide den, da den blev overſat for dem, kun modſagde de ivrigt (og her var Kokken atter den heftigſte) at Charlemagne og de første Franker havde været Tydſkere.

Impossible, raabte Kokken nu i gebrokken Tydſk, da Litzberg ikke længer vilde franſte med ham, — Charlemagne ſein Lebtag nit ein Dütſch geweſen ſind. Er ſich ſchlug parfaitement bien avec die Sax, und viel undert tauſend Mann von ſie lies füſtlir, um ſie ſu polir, und des belles manières zu lerne, weil die faris Lüt immer ein ſehr grob Lüt geweſen biſt.

Saa ville vi da ikke ſtride længer herom, ſagde Litzberg, i det han hentede nogle Flaſker gammel Johannisberger, men heller i den ædleſte Rhinſtvin drikke Rhingudens og Fredens Skaal. Nu, Herre, ſagde han til Kokken, vil De ogſaa beviſe os den Ære at ſmage et Par Draaber af denne tydſke vin aigre? Deres røde franſte Blak har dog ofte nok ſammenſnærpet os Læberne.

Dieſe Wein kein Vinaigre nich is! raabte Kokken, i det han først lugtede til Vinen, og derpaa, ſom en ægte Kiender, ſtyllede den langſomt ned i Halſen, i det han ſlapprede Luft ind med. Il est bien bon! Nulle règle sans exception!

Kokken, raabte Litzberg, forſtaaer ſig bedre paa Johannisberger end paa Cardinal Richelieu.

I dette muntre Lune ſeilede de i Maaneſkin ben ad Rhinen. Ved Udſtibningen opſtod en overordenlig Latter, hvortil den Tiener gav Anledning, ſom nær havde kuldkaſtet Freden til Utrecht. Han ſtod nemlig og bandte, fordi man havde ituſlaaet ham en Deel Flaſker, ſom han havde fyldt med Brøndvand i Cölln. — Hvorfor tager han ſig da det Tab ſaa nær? ſpurgte Eberhard, og hvad vilde han med alt det Brøndvand?

Ak, ſvarede Litzberg, den ſtakkels Diævel havde hørt, at man allevegne ſatte ſaa høi Priis paa det cöllnſke Vand. Derfor fyldte han ſig et Douſin Flaſker med Brøndvand der. Nu er hans hele Speculation gaaet i Skuddermudder, og han er en ruineret Mand, hvis ikke Generalſtaterne eller Kongen af Frankrige tage ſig af ham.

Hr. von Sock.

Vi lade nu vore Reiſende ſeile, kiøre og ſpadſere, ſom dem behager; først naar de opholde ſig noget længer paa et Sted, og vi mærke, der tildrager ſig noget Mærkværdigt, nærme vi os atter og tilfredsſtille vor Nysgierrighed.

Farten paa en Flod har i Længden noget Ensformigt, Reiſen paa Landeveien ikke mindre. Og om end Veien gaaer igiennem de ſkiønneſte Landſkaber, hvor Gienſtandene henrykke Øiet, er det dog altid vanſkeligt at bringe ſlige Skildringer paa Papiret. Inden vi vide et Ord deraf, bliver Beſkrivelſen kold og trættende. Hvor tidt, kiære Læſer! har du ikke maattet høre, hvor majeſtætiſke Biergene, hvor riſlende Vandfaldene, hvor balſamiſke Blomſterne vare; hvorledes Lærken ſlog om Morgenen, og Nattergalen klukkede om Aftenen.

Ikke engang med Farver lade Solen og Maanen ſig rigtigt fremſtille. Af alle Farver ſtaaer kun den Sorte til Digterens Tieneſte, der egentlig ingen Farve er, men kun fuldkommen Mangel paa alt Farvelys. Derfor kan han da ogſaa kun med ſit Blæk ſkildre Begivenhederne, og male det indvortes Menneſke. Og derved ville vi ogſaa for det meſte lade det beroe.

Saa vandre vi da langſomt og mageligt giennem Holland. Velſtand har hiemme overalt; intet Tegn paa Armod eller Trældom; ingen ſlau Ydmyghed for den elegante Verden. Herlige, ſmilende Bønderhuſe, omringet af Frugt- og Kiøkkenhaver. Bonden malker ſelv ſin Ko paa Engen, og bringer Melken til Byen i reenligt ſturede Kar. Overalt Heſte ſom paa Herregaarden i Tydſtland. Hverken Tiggere, Munke eller Løvtrækkere drage igiennem Egnen for at plage, bedrage eller ophidſe Folk. Paa ſmukke blaat, rødt eller grøntmalede Vogne kiøre Kiøbmænd, Fabrikanter og Kunſtnere til Byes, for at ſælge deres Varer.

Vil du endnu kige ind ad Døren i de fattigere Bondehuſe og Ølkroer, for at ſee ſtore Hytter med Spiltouge og Køer,

Synet af alle disse, fra de sædvanlige tydske saa høist forskiellige hollandske Gienstande, giorde et behageligt Indtryk paa vore Reisende. Kun Hanna Hellkraft, der egenlig intet burde havt at indvende imod dette Stald- og Kiøkkenvæsen en gros, var forstemt, og Schweitzerinden kunde ikke tilbageholde nogle Stikriller over de flade moradsige Enge.

Litzberg var strax ved Haanden. Ja Morlille, sagde han, Folk her ere kun deri forskiellige fra Svinene, at de med Reenlighed vælte sig i Snavset. Forresten skal, hvad jeg siger, hverken komme Svinene eller Hollænderne til Forkleinelse paa gode Navn og Rygte i nogen Maade. Svinet er et nyttigt, velsmagende Dyr, og bidrager, uagtet sit Svineri, uendelig meget til Reenligheden, ved sine Børster.

Hollænderne ere et fortræffeligt Folk! raabte Eberhard. Vi Andre skylde Fædrelandet Alt; de have selv skabt sig et Hiem, og forsvaret det tappert mod Havets og Menneskets Overfald. Paa dybtnedrammede Biælker har ikke skummelt Aristokratie her opslaaet sine Pauluner, som i Venedig. Et frit uskyldigt Liv blomstrer bag luftige Diger. Hollænderne ere fortræffelige Søfolk, gode Malere, udmærkede Gartnere, frie Hyrder, ærlige Kiøbmænd, dydige Mennesker. Industrien blomstrer her, ogsaa de blonde buttede Piger trives som Roser og Lilier; hvad vil I mere?

Og visne ligesaa snart som Roser og Lilier, svarede Litzberg. Men stille! Hvem kommer der? Det er ingen Hollænder og ingen Rose.

En lang mager ung Herre traadte ind, med feberrøde Kinder og med stirrende Glasøine, meget omhyggeligt paaklædt. Tieneren, som fulgte ham, kaldte ham Hr. von Sock, og lod sig mærke med, at det var en tydsk Adelsmand, som kunde opregne sine ferten Aner, og med Tiden giøre sig Haab om at vorde Domherre. Den Fremmedes Ansigt havde intet Udmærket, dog opdagede man en egen Spænding deri, der lod til at komme af lutter smaalige ængstlig-iagttagne Forsigtigheder. Dette gav Hr. von Sock et komisk Anstrøg, og han saae ud som et Men-

neſte, der er i en vis Forlegenhed, han ſøger at ſtiule for andre. Paa den magre, krumme Pegefinger bar han en meſſiv Guldring med et ſtort Vaaben, ſtaaren i en hvid Steen, og ſiondt han var kommen-kiørende, havde han dog Sporer paa Støvlerne.

Han hilſte høfligt nedladende, da han befandt ſig mellem tydſke Borgerlige, og den Tanke, at han nu endelig engang igien var mellem Menneſker, ſom vilde viſe hans Herkomſt den ſkyldige Ærefrygt, bragte ham tillive igien, ligeſom Foraarsſolen en død Flue i et Vindue.

Han havde forſtrækkelig meget at fortælle om Hollændernes Plumphed og Uartighed mod Folk af Stand. Han reiſte til Paris, ſagde han, for at ſee den ſtore Verden, ſom han forreſten ellers alt ret godt kiendte, og af hvilken han var et født Æresmedlem. Men hans Hr. Fader havde meent, at han med det ſamme kunde beſee Holland. Dog, det maatte han ſige, havde han vidſt, hvad han nu vidſte, ſaa havde han dog dennegang vovet at ſige ſin naadige cher père imod. Thi diſſe Menneſker her vare ham altfor ubehøvlede, med deres dumme Penge- og Bondeſtolthed. Han længtes efter den hollandſke Adel, der ſagtens ikke holdt ſaa meget paa ſin Værdighed, ſom den tydſke, men ſom dog havde flere gode Sider, og ſom forreſten ſkulde leve ſom andre Folk af Fødſel.

Der har Skiæbnen hævnet Dem, Julius! raabte Litzberg, uden at bryde ſig videre om den Fremmede; — ſlige Planter trives ikke her tillands, det tilſtaaer jeg: dem maae vi forſkrive fra vort kiære tydſke Fædreland. — Hvilke Planter? ſpurgte Hr. von Sock med en forlegen Forundring. — Ak, Herren der er en Botaniker, ſvarede Eberhard; vi talede om et viſt Slags Nælder, hvoraf man forfærdiger det fineſte Netteldug, og ſom ikke er at finde i diſſe Provindſer.

Ja ſaa! ſvarede Adelsmanden. Botaniken er en artig Videnſkab, med den kan en Mand af Stand ogſaa gierne give ſig af; kun ſømmer det ſig ikke, at han befatter ſig med de ſaakaldte Brødſtudier, undtagen Jurisprudentſen, for at faae de for-

nemſte Embeder i Staten. — I gamle Dage vare dog ogſaa mange Geiſtlige af Adel, ſagde Eberhard, for dog at ſige noget. — Ja, min Kiære, bemærkede Hr. von Sock ſmilende, naar man ſtrax kunde blive Biſkop! Men bilder De Dem ind, at de adelige Biſkopper ſtuderede Theologie? Kaarden forſtod de godt at bruge, men Lærdommen trykkede dem ikke meget, den fandt de under deres Værdighed. — Er det under en Biſps Værdighed, ſpurgte Eberhard forundret, at ſtudere Bibelen i Grundſproget? — Bibelen ſkal være ſkrevet i meget ſlet Græſk, har jeg ladet mig ſige, ſvarede Hr. von Sock, og vrimler af Sprogbommerter; thi Evangeliſterne vare, uagtet deres forreſten uſtridige Fortieneſter, Menneſter af Almueſtanden, hvis Forældre ikke havde havt Raad til at give dem en god Education.

Til Lykke for Hr. v. Sock blev der ringet tilbords. Jeg er ſaa driſtig, ſagde han med et ironiſk Smiil, ſom ſkulde betyde Artighed, at ſpiſe med Dem, hvis Dem ſaa behager. — Derpaa ſkyndte han ſig foran de Andre med et neppe mærkeligt Buk, ſatte ſig paa den Plads, han holdt for den fornemſte, og lod ſig først række af alle Retterne.

Vi ville ikke opvarte Læſeren med hans opbyggelige Bordtaler, ſom vare høiſt forſkiellige fra de lutherſke. Det var den gamle Viſe, der for hundrede Aar ſiden ſkurrede langt ſtærkere end nu: at Genie og Fortieneſter kun vare ſtrøbelige Broer, der ikke formaaede at bringe den Borgerlige over det ſvælgende Dyb, Fødſelen havde ſat mellem ham og den Adelige; at den ſande Ære ikke kunde føles af en Uadelig; at ingen Adelsmand kunde ſlaaes med et borgerligt Mandfolk, eller ægte et borgerligt Fruentimmer; egenlig heller ikke omgaaes dem; dog, det forſtod ſig, paa Reiſer regnede man det ikke ſaa nøie, og han vilde giøre ſig en Fornøielſe af at følge med Selſkabet til Utrecht. — Alt dette ſagde han ganſke blidt og roligt. Man mærkede tydeligt, at det ikke var hans Henſigt at fornærme Nogen dermed, eller at han havde den ringeſte Anelſe om, at man kunde tage hans Snak ilde op.

Gud! Gud! ſukkede Eberhard, og vred ſine Hænder utaal-

modig under Bordet, medens Dinene funklede ham i Hovedet. — Taalmodighed, Taalmodighed, unge Blod! hvidſkede Litzberg leende, — Reſpekt for Nerteldugen! —

I denne Hvidſken bleve de forſtyrrede af to nydelige Drenge, en Schweitzer og en Hollænder, der traadte ind med Triangler, ledſagede af nogle Spillemænd. De bade om Tilladelſe at ſynge Selſkabet en Viſe for, og Drengene fik ſtrax Lov til at ſynge deres Strids-, Verel- og Forſonings-Sang, ſom de kaldte den. Og nu begyndte

Schweitzeren.

Hvo i ſit Liv vel Mage ſaae?
Hollænder tør ſig underſtaae
En Schweitzer at bevinge?
Hvad er dit Mudder og dit Vand
Mod Fieldet ved min Afgrunds Rand,
Hvor Ørnene ſig ſvinge?
I Byer
Vaa Elver

Jeg Græsset foretrækker
For Mos i Klippesprækker.

Schweitzeren.

See, jeg er Fieldets ægte Søn,
Jeg føler Fædrelandets Løn,
Og Ingen har det bedre.
Jeg overseer den hele Jord;
Ved Arnen Frihedstræet groer,
Det plantet mine Fædre.
Vor Seier
Skalmeier
Henblæser over Alp og Field,
Og dertil suser Fossens Væld.
Vel Armod har jeg fristet,
Men jeg har Intet mistet.

Hollænderen.

See, jeg er Havets ægte Søn,
Jeg føler Fædrelandets Løn,
Og Ingen har det bedre.
Jeg seiler om den hele Jord,
Ved Arnen Frihedstræet groer,
Det plantet mine Fædre.
I Haver
Jeg graver,
Har Blomster til den største Priis,
Med Skøiter løber jeg paa Is;
Dog Vragten er mig Byrde,
Thi lever jeg som Hyrde.

Schweitzeren.

Saa stifte vi da Fred i Hast,
Du er den bløde, jeg er fast,

Som Sø og Klippeſtene.
Jeg raſk ſom Brand, du kold ſom Vand,
Hvert Element dog holder Stand,
Thi vil vi os forene.
To Riger,
Ved Diger
Fra Verden ſtilt, ved Field og Næs;
Og Hyrdens Haab er grønt ſom Græs.
Derfor Batav og Schweitzer
Misunder ingen Keiſer.

Hollænderen.

Hver virker flink og lever friſt,
Du ſom en Fugl, jeg ſom en Fiſk,
Med Solvſkiæl og med Fiære.
Jeg riig, og dog en Bonde lig,
Du i din Fattigdom ſaa riig!
Og begge Folk af Ære.

ſom talde Latin med vor Herre, ſpanſk med ſine Ridd̃ere, franſk med ſine Damer og tydſk med ſine Heſte. — Keiſer Carl den Femte var opdragen paa ſpanſk og hollandſk, ſvarede Eberhard, og forſtod vel heller ikke meget mere tydſk, end der forekommer i Samtalen med en Heſt. Iøvrigt finder jeg det naturligt, at Adelen, naar den vil udgive en ſærſkilt Nation fra os, ogſaa taler et fremmed Sprog. Vi Borgere og Bønder ere endnu Tydſkere og tale tydſk.

Hver Fugl, ſvarede Hr. von Sock med et dumt Smiil, ſynger med ſit Næb. Saa ville vi da ikke længer tale om Sproget, men ſtrax holde os til Indholdet. Det ſkulde dog vel være et Slags Ode, ikke ſandt? Og begynder med de Ord: „Hvo i ſit Liv vel Mage ſaae!“ I Sandhed meget nobelt; og jeg tilſtaaer oprigtigt, en galere Ode har jeg ikke ſeet Mage til i mit Liv. Dernæſt rimer Forfatteren Schweitzer med Keiſer! Det er jo hverken Rim for Øiet eller Øret; hvordan vil han forſvare det? — Men det er jo netop Saltet, raabte Litzberg. Keiſeren og Sweitzeren have heller aldrig villet rime ſig ſammen, ſkiøndt de boede hinanden ſaa nær. — Af, jeg forſtaaer Dem, min Herre, ſvarede Hr. v. Sock. Men kiender De den fortræffelige Ode af Jean Baptiſte Rousſeau: aux Suisses?

Où courez vous, cruels? Quel démon parricide
Arme vos sacriléges bras?

Og ſom det videre hedder:

Vos pères ont péché, vous en portez la peine!

Nei, jeg kiender den ikke, ſvarede Litzberg, ønſter heller ikke at kiende den. Den er vel dygtig høitravende, ſom de fleſte franſke Oder. — Rigtignok, bemærkede Hr. v. Sock med et haanligt Smiil, bliver der i den ingen „Oſt ſendt Verden om!“ En meget ſublim Tanke, hvormed Viſen ſlutter ſaare henſigtsmæsſigt. — Og dog, min Herre, gientog Litzberg, ſpiſer jo hele

Verden Oſt; og naar man har pirret Ganen med alle mulige lækkre Retter, kan man dog altid endnu til Beſlutning ſpiſe et lille Stykke Oſt. Hvorfor maa da Forfatteren ikke ogſaa opvarte Dem med en Skive til Deſſert? Men kanſkee De heller vil have noget af den Virkelige, ſom ſtaaer der paa Bordet? — Med diſſe Ord rakte Litzberg ham en Tallerken med en fortræffelig hollandſk Oſt, ſom nylig var indbragt. — En Vittighed beviſer ingenting, min Herre! ſvarede von Sock, idet han afſlar ſig et dygtigt Stykke, mindre en falſk Vittighed. — Dog ligeſaa meget ſom en Dumhed, vedblev Litzberg rolig, om den ogſaa var ægte. Og hermed ønſte vi Dem: Velbekomme Maaltidet, og Lykke paa Reiſen! — Med diſſe Ord ſtod han op, og hele Selſkabet med ham. — Reiſe vi da ikke ſammen til Utrecht? ſpurgte Hr. von Sock noget forlegen. — Vi ere altfor ringe dertil, var det eenſtemmige Svar, og med dybe Buk forlod man Værelſet.

til Aftensmaden. — Og hvad hedder hans Herre, min Ven? spurgte Hr. von Seck nysgierrig. Dermed kan jeg ikke tiene, var Svaret; velbaarne Herre maa have mig undskyldt. Hr. Baronen reiser incognito, for at have Fred for Folk, som altid ville opvarte ham. Dog det kan Deres Naade troe paa mit Ord: min Herre er en meget fornem Mand, der lever paa fortrolig Fod med Konger og Keisere, ja selv med den russiske Czar; og de agte ham alle høit. Han havde ifinde at drage til Amsterdam, og derfra til London, for at giøre hans brittiske Majestæt sin Opvartning, da han ikke traf ham i Hannover; men Gigten tillader ham ikke at udsætte sig saa længe for Reisens Besværligheder; han har betænkt sig, og gaaer tilbage til Wien igien.

Medens Tieneren talede, traadte en anseelig gammel Herre, frisk og rørig af sin Alder, ind i Stuen med Litzberg. Han havde et smukt, mandigt Ansigt, en høi Pande, skarpe, giennemtrængende, men dog tillige blide Øine, en veldannet Mund, kun var Næsen noget for tyk, og paa den venstre Side, mellem Næsen og Munden, havde han en Vorte. Det langagtige Ansigt udtrykte Aandskraft, Fiinhed og Forekommenhed.

Hele Selskabet fulgte ham, paa hans venlige Indbydelse, atter ind i den store, kiølige Spiseskue: den lille Hollænder og Schweitzer vare ogsaa med. — Tillad, sagde han med utvungen Høflighed, at jeg i Deres Nærværelse spiser mit Melkebrød, og at de smaa Rhapsoder foresynge mig den Vise, som jeg har hørt saa meget rose. De høre den vist gierne om igien, og jeg holder saameget af Folkesange.

Drengene lode sig ikke bede to Gange, de sang strax. Den gamle Baron var tilfreds med Visen. Melodien er gammel, sagde han, men Poesien er ingen virkelig Folkesang, skiøndt digtet i Folketonen. Almuen selv giør sielden saadanne billige Sammenligninger, dertil er enhver Nation for barnagtig forgabet i sig selv. Schweitzerne synge kun om deres Fielde, og Hollænderne synge slet ikke. Der hører ogsaa en høiere Dannelse til at giøre slige Sammenligninger og til at skifte et sligt Forlig. — Sandelig, sagde han med et Suk, idet han paa eengang blev

ganſke alvorlig, jeg indſeer dog altid tydeligere, at der endnu lader ſig giøre en heel Deel med vort Sprog. Ogſaa ynbigt og let kan det bevæge ſig, ikke blot lærebigteriſt, gravitetiſt. Jeg kiender Een, der i ſin Ungdom paa een Dag har forfattet trehundrede latinſke Vers; og dog havde han maaſtee nu heller ønſket at være Autor til ſlig en enfoldig Sang.

Nu traadte Hr. von Sock ſpanſt frem, gierde et pynteligt indbildſt Buk for den gamle Baron, vendte ſig derpaa familiair til Litzberg og hviſkede ham i Øret: De kiender Hr. Baronen, vær ſaa god og præſenteer mig for ham! — Litzberg tog ham temmelig faſt ved Armen, trak ham et Par Skridt nærmere hen mod Oldingen, og ſagde: Hr. von Sock ønſker at giøre Hr. Baronens Bekiendtſkab. Jeg kiender ham ikke videre ſelv. Det var ham, der ikke kunde lide Viſen. — Hvorfor da ikke, min unge Herre? ſpurgte den gamle Baron, og hilſte ham høfligt.

Af ſamme Aarſag, ſom den De angiver, Hr. von —, maa jeg ubbede mig Deres ærede Navn? — Jeg ønſter at blive ubekiendt, ſvarede Baronen, idet hans Øienbryn næſten mærkeligt trak ſig ſammen. Jeg fal ikke overtrede den Beſtedenhed. De

De jo en Stammefader, ſom kan opveie ferten Ahner. Og De er jo ogſaa Sangens Forfatter, har Hr. Litzberg ſagt mig. Det ſtikker i Blodet, Luther var ogſaa Digter. — Forſtaaer De ellers mange Sprog, min unge Herre, ſpurgte han Hr. von Sock, ſiden De er ſaa kræſen og ſtreng mod Deres eget? — Jeg forſtaaer mit Modersmaal, ſagde Hr. von Sock med et ſelvtillidsfuldt Smiil. — Er De da ingen Tydſker? — Jeg er en Adelsmand, var Svaret, og min Moder talede ſtedſe franſk med mig. De europæiſke Adeliges egenlige Modersmaal er unægtelig det Franſke, ligeſom det Latinſke er de Lærdes.

Den gamle Baron indlod ſig nu i en vidtløftig mathematiſk Samtale med Litzberg, hvoraf de Andre ikke forſtode et Ord. — Litzberg hentede ſin Taſke, viſte ham Beregninger og Afrids. Den gamle Baron var vel tilfreds dermed, og giorde kun hiſt og her en Anmærkning, hvilken Litzberg modtog med ſtørſte Taknemmelighed. Han viſte overalt den gamle Herre en dyb Ærbødighed, og havde i ſin Tone mod ham intet af den ſædvanlige ſpodſke Ironie. — Baronen klappede ham paa Skulderen, og ſagde ſmilende: Store Fremſkridt! Store Fremſkridt ſiden vi ſaaes ſidſt, min kiære Hr. Litzberg! — Det er ogſaa tyve Aar ſiden, Hr. Baron, og i den Tid lader der ſig lære Adſkilligt. — Tyve Aar? Herre Gud, er det ſaa længe ſiden? ſagde den Gamle. Hvor Tiden gaaer. Ja viſt nok lader der ſig lære og glemme meget i den Tid. Derſom det beſtandigt gik frem, men man ſtiger kun for at dale. Hvad mig angaaer, ſaa maa jeg nu ſnart pakke ind, og forberede mig paa den ſtore Afſtedstime. — De ſeer ſaa ſund og kraftig ud, ſvarede Litzberg; De kan endnu længe glæde og nytte Verden; 67 Aar er jo ingen Alder; og i Deres Værker vil De evig leve.

Evig leve? gientog Eberhard halv høit, i et afſides Vindue. Hvem kan dog den Mand være? —

Den gamle Baron og Litzberg ſatte ſig til Skakbrædtet. Eberhard kiedede ſig; han gad ikke ſnakke med Hr. von Sock. Lademann hørte gierne opmærkſom paa en god Samtale, man mærkede tydeligt, at han med Liv og Siæl tog Deel i hvad der

blev talet; men ſelv var han fattig paa Ord og undſeelig for at udlade ſig med noget.

Som nu Eberhard ſtod der, og ikke vidſte hvad han ſkulde tage ſig for, ſik han Øie paa et Par Floretter, der hang paa Væggen. Han tog dem ned, uden at tænke videre derved, og ſtod og legede med dem. — Har De lært at fægte? ſpurgte Hr. von Sock fornemt. — Saa en Smule, ſvarede Eberhard, for at kunne forſvare mig i Nødsfald. Paa Univerſiteterne hiælper det ikke at philoſophere; der har jeg da ladet det komme an derpaa. Forreſten ſynes mig ikke om, at man ofte for en Ubetydeligheds Skyld ſtiærer hinanden Næſe og Øren af. — Og hvad ſkal man da giøre? ſpurgte Hr. von Sock forundret. — Man ſkulde ikke fornærme hinanden; men er det engang ſkeet, uden at der var Ondſkab med i Spillet, ſaa ſkal man bede hinanden om Forladelſe og tilgive hinanden. — Gud Fader bevares! raabte Hr. von Sock, dermed vilde Folk af Stand evig blamere ſig. — Chriſtus har dog villet det, ſagde Eberhard, og han troede ikke, at man blamerede ſig dermed i Guds Øine. —

os prøve paa en friſt! — Med en tosset Blanding af Værdighed og Ydmygelſe i det ſpændte Anſigt, ſtillede Hr. von Sock ſig atter en garde. Men da Eberhard endnu to Gange havde ſlaaet ham Floretten af Haanden, ſaa at den fløi hen i Stuen, og rappet ham hvergang ſaa ſtærkt over Armen, at von Sock ikke kunde lade være at gnide den og giøre Grimaſſer, bukkede Eberhard meget ærbødig, ſom en Cavalleer for en Dame, naar de have dandſet en Menuet ſammen (nær havde han i ſin Overgivenhed kyſſet ham paa Haanden) og ſagde ſmilende: Hvis naadige Herre ikke bedre forſtaaer at bedømme Vers, end at fægte, ſaa har det endnu mindre at betyde. Tak De Gud, at min point d'honneur denne Gang var forſynet med en overtrukken Knap. — Med diſſe Ord hængte han ganſke phlegmatiſk Floretterne hen paa Sømmet igien. Hr. von Sock forlod hurtig Værelſet, og befalede ſin Tiener at pakke ind.

De har hævnet Dem tilſtrækkeligt og værdigt, min unge Ven, ſagde den gamle Baron, idet han ſtod op og traadte hen i Vinduet til Eberhard. Hr. Litzberg har fortalt mig meget Godt om Dem. Hvor har De ſtuderet? — I Leipzig, Hr. Baron. — Det har jeg ogſaa, det forneier mig. Har De ogſaa lagt Dem noget efter Metaphyſiken? — Saa en Smule, Hr. Baron; Fabelen om Diævelen og Bonden har rigtignok affſtrækket mig noget. — Hvi ſaa? — Kiender Baronen ikke nok den Hiſtorie om Fanden, der vilde viſe Bonden en hemmelig Skat, hvis han kunde ſige ham, hvad der var ældſt: en Eeg eller en Olden? kunde han det derimod ikke, ſaa ſkulde hans Siæl evig tilhøre Diævelen. — Og hvilken af begge, troer De da er ældſt? ſpurgte Baronen. — Det maa Vorherre vide, ſvarede Eberhard naiv. Jeg veed vel, den ſtore Leibnitz har opſtillet den Hypotheſe, at alle Sammenſætninger og Udviklinger i Naturen komme af Monader, udeelbare Væſener, ſom udgiøre Livet, Aanden og Fornuften, der kunne tænke ſig ſom et Jeg, i hvilke Univerſum viſer ſig, ſom i et Speil, og ſom ved deres Fortræffelighed udgiøre et Samfund med hverandre i Guds Rige. Det klinger altſammen ret ſmukt. Men jeg kan ikke ret foreſtille mig diſſe

blev talet; men ſelv var han fattig paa Ord og undſeelig for at udlade ſig med noget.

Som nu Eberhard ſtod der, og ikke vidſte hvad han ſkulde tage ſig for, ſik han Øie paa et Par Floretter, der hang paa Væggen. Han tog dem ned, uden at tænke videre derved, og ſtod og legede med dem. — Har De lært at fægte? ſpurgte Hr. von Sock fornemt. — Saa en Smule, ſvarede Eberhard, for at kunne forſvare mig i Nødsfald. Paa Univerſiteterne hiælper det ikke at philoſophere; der har jeg da ladet det komme an derpaa. Forreſten ſynes mig ikke om, at man ofte for en Ubetydeligheds Skyld ſtiærer hinanden Næſe og Øren af. — Og hvad ſkal man da giøre? ſpurgte Hr. von Sock forundret. — Man ſkulde ikke fornærme hinanden; men er det engang ſket, uden at der var Ondſkab med i Spillet, ſaa ſkal man bede hinanden om Forladelſe og tilgive hinanden. — Gud Fader bevares! raabte Hr. von Sock, dermed vilde Folk af Stand evig blamere ſig. — Chriſtus har dog villet det, ſagde Eberhard, og han troede ikke, at man blamerede ſig dermed i Guds Øine. — Dermed har Chriſtus blot kunnet mene den gemene Mand, raabte

os prøve paa en frist! — Med en tosset Blanding af Værdighed og Ydmygelse i det spændte Ansigt, stillede Hr. von Sock sig atter en garde. Men da Eberhard endnu to Gange havde slaaet ham Floretten af Haanden, saa at den fløi hen i Stuen, og rappet ham hvergang saa stærkt over Armen, at von Sock ikke kunde lade være at gnide den og gjøre Grimasser, bukkede Eberhard meget ærbødig, som en Cavalleer for en Dame, naar de have dandset en Menuet sammen (nær havde han i sin Overgivenhed kysset ham paa Haanden) og sagde smilende: Hvis naadige Herre ikke bedre forstaaer at bedømme Vers, end at fægte, saa har det endnu mindre at betyde. Tak De Gud, at min point d'honneur denne Gang var forsynet med en overtrukken Knap. — Med disse Ord hængte han ganske phlegmatisk Floretterne hen paa Sømmet igien. Hr. von Sock forlod hurtig Værelset, og befalede sin Tiener at pakke ind.

De har hævnet Dem tilstrækkeligt og værdigt, min unge Ven, sagde den gamle Baron, idet han stod op og traadte hen i Vinduet til Eberhard. Hr. Litzberg har fortalt mig meget Godt om Dem. Hvor har De studeret? — I Leipzig, Hr. Baron. — Det har jeg ogsaa, det fornøier mig. Har De ogsaa lagt Dem noget efter Metaphysiken? — Saa en Smule, Hr. Baron; Fabelen om Diævelen og Bonden har rigtignok afskrækket mig noget. — Hvi saa? — Kiender Baronen ikke nok den Historie om Fanden, der vilde vise Bonden en hemmelig Skat, hvis han kunde sige ham, hvad der var ældst: en Eeg eller en Olden? kunde han det derimod ikke, saa skulde hans Siæl evig tilhøre Diævelen. — Og hvilken af begge, troer De da er ældst? spurgte Baronen. — Det maa Vorherre vide, svarede Eberhard naiv. Jeg veed vel, den store Leibnitz har opstillet den Hypothese, at alle Sammensætninger og Udviklinger i Naturen komme af Monader, udelelbare Væsener, som udgjøre Livet, Aanden og Fornuften, der kunne tænke sig som et Jeg, i hvilke Universum viser sig, som i et Speil, og som ved deres Fortræffelighed udgjøre et Samfund med hverandre i Guds Rige. Det klinger altsammen ret smukt. Men jeg kan ikke ret forestille mig disse

blev talet; men ſelv var han fattig paa Ord og undſeelig for at udlade ſig med noget.

Som nu Eberhard ſtod der, og ikke vidſte hvad han ſkulde tage ſig for, ſik han Øie paa et Par Floretter, der hang paa Væggen. Han tog dem ned, uden at tænke videre derved, og ſtod og legede med dem. — Har De lært at fægte? ſpurgte Hr. von Sock fornemt. — Saa en Smule, ſvarede Eberhard, for at kunne forſvare mig i Nødsfald. Paa Univerſiteterne hiælper det ikke at philoſophere; der har jeg da ladet det komme an derpaa. Forreſten ſynes mig ikke om, at man ofte for en Ubetydeligheds Skyld ſtiærer hinanden Næſe og Øren af. — Og hvad ſkal man da gjøre? ſpurgte Hr. von Sock forundret. — Man ſkulde ikke fornærme hinanden; men er det engang ſkeet, uden at der var Ondſkab med i Spillet, ſaa ſkal man bede hinanden om Forladelſe og tilgive hinanden. — Gud Fader bevares! raabte Hr. von Sock, dermed vilde Folk af Stand evig blamere ſig. — Chriſtus har dog villet det, ſagde Eberhard, og han troede ikke, at man blamerede ſig dermed i Guds Øine. — Dermed har Chriſtus blot kunnet mene den gemene Mand, raabte

os prøve paa en friſt! — Med en tosſet Blanding af Værdighed og Ydmygelſe i det ſpændte Anſigt, ſtillede Hr. von Sock ſig atter en garde. Men da Eberhard endnu to Gange havde ſlaaet ham Floretten af Haanden, ſaa at den fløi hen i Stuen, og rappet ham hvergang ſaa ſtærkt over Armen, at von Sock ikke kunde lade være at gnide den og gjøre Grimaſſer, bukkede Eberhard meget ærbødig, ſom en Cavalleer for en Dame, naar de have bandſet en Menuet ſammen (nær havde han i ſin Overgivenhed kyſſet ham paa Haanden) og ſagde ſmilende: Hvis naadige Herre ikke bedre forſtaaer at bedømme Vers, end at fægte, ſaa har det endnu mindre at betyde. Tak De Gud, at min point d'honneur denne Gang var forſynet med en overtrukken Knap. — Med diſſe Ord hængte han ganſke phlegmatiſk Floretterne hen paa Sømmet igien. Hr. von Sock forlod hurtig Værelſet, og befalede ſin Tiener at pakke ind.

De har hævnet Dem tilſtrækkeligt og værdigt, min unge Ven, ſagde den gamle Baron, idet han ſtod op og traadte hen i Vinduet til Eberhard. Hr. Litzberg har fortalt mig meget Godt om Dem. Hvor har De ſtuderet? — I Leipzig, Hr. Baron. — Det har jeg ogſaa, det forneier mig. Har De ogſaa lagt Dem noget efter Metaphyſiken? — Saa en Smule, Hr. Baron; Fabelen om Diævelen og Bonden har rigtignok afſtrækket mig noget. — Hvi ſaa? — Kiender Baronen ikke nok den Hiſtorie om Fanden, der vilde viſe Bonden en hemmelig Skat, hvis han kunde ſige ham, hvad der var ældſt: en Eeg eller en Olden? kunde han det derimod ikke, ſaa ſkulde hans Siæl evig tilhøre Diævelen. — Og hvilken af begge, troer De da er ældſt? ſpurgte Baronen. — Det maa Vorherre vide, ſvarede Eberhard naiv. Jeg veed vel, den ſtore Leibnitz har opſtillet den Hypotheſe, at alle Sammenſætninger og Udviklinger i Naturen komme af Monader, udeelbare Væſener, ſom udgjøre Livet, Aanden og Fornuften, der kunne tænke ſig ſom et Jeg, i hvilke Univerſum viſer ſig, ſom i et Speil, og ſom ved deres Fortræffelighed udgjøre et Samfund med hverandre i Guds Rige. Det klinger altſammen ret ſmukt. Men jeg kan ikke ret foreſtille mig diſſe

Sammenſætninger og Udviklinger. Mig forekommer det ſandſynligere og ſtiennere, at alting er bleven pludſelig til ved et Under, i ſin høieſte Fuldkommenhed, ſom det ſømmede ſig den guddommelige Kunſtner. Den hellige Skrift lærer jo ogſaa, at Forældrene ſkabtes vorne og modne, inden der blev et Barn til; ſaa maa det vel være gaaet ligeviis med Egen og dens Olden.

Det er en haard Nød at knække, ſagde den gamle Baron ſmilende. Men lader os ikke blande for meget Jordiſt i vore Ideer om Guddommen. De taler om Tiden, og betænker ikke, at den længſte Tid kun er et Øieblik for Evigheden. Saaledes ſkeer da jo nu ogſaa Alting i et Øieblik for Gud, hvad der tykkes os at være Aartuſinder. Det var ſtiønnere, ſiger De, hvis alting var ſkeet ved et pludſeligt Mirakel? Men det Fuldendte, det Skienne er jo dog netop ſtiønt, fordi det beſtaaer af Dele, der harmoniſt forbinde ſig til et Heelt. Enhver enkelt Deel maa da ogſaa, ſom ſaadan, være tænkt og udført. Nu forſtaaer det ſig ſelv, at hos Gud er Daad og Tanke eet; for vor ſandſelige Fatteevne fremſtiller ſig derimod Skabningens Udviklingsfølge i den Form, ſom vi kalde Tid. Naar den Vaade handler da Gud

Cantantur hæc, laudantur hæc,
Diuntur, audiuntur,
Scribuntur hæc, leguntur hæc,
Et lecta negliguntur. *)

Værmen bliver altid Værme, min unge Ven, ſvarede Baronen afbrydende; men Vinen gjærer og vorder en ædel Drik, naar den har ſtilt ſig fra ſit Bundfald. Les bêtes n'ont pas d'idées générales; men Guds uſynlige Kirke bygges i Stilhed, ſnart hiſt, ſnart her, altid ſtørre og ſmukkere, op igien af ſit Gruus; og alle Modſætninger og forſtiellige Kræfter forbinde ſig fra det høieſte Stade i den ſtionneſte Harmonie. Verden ſelv er et Heelt, og ikke den ringeſte Beſtanddeel kunde ſtilles derfra, uden at forſtyrre den hele Orden. — Derfor maa man ogſaa ſmukt finde ſig i Livets Modgang og Skyggeſpil, — vedblev han ſmilende, da Hr. von Sock traadte ind igien. Disſe Intethéder ſtaae der ſom Modſætninger, for at ſtille det Virkelige, det Uddannede i ſit klarere Lys. Vilde Fuglen forekomme os ſaa ſmuk, derſom ikke Skrubtudſen var ſaa hæslig? Vilde vi finde Nattergaltonerne ſaa deilige, hvis ikke Æſelet ſtrydede ſaa uforſtammet? Saaledes gaaer det ogſaa Viisdommen og Daarligheden: Il n'y a guère d'ignorant, qui ne puisse apprendre quelque chose au plus savant homme du monde; et en tout cas, le savant s'instruit encore, quand il sait bien considérer l'ignorant.

Dette Sidſte ſagde han paa franſk, for at Hr. von Sock desbedre ſkulde forſtaae det.

---

*) Man ſynger høit, man Alt forſtaaer,
Man hører, man beſtemmer;
Man ſkriver, man i Skole gaaer;
Og Alt man atter glemmer.

Nærmere Bekiendtſkab til Afſked.

Bordet var atter dækket, Aftensmaden delicat lavet paa franſk Maade. Dette kunde Giæſterne ikke begribe, thi ſkiøndt Middagsmaaltidet havde været upaaklageligt, var det dog tilberedt paa ſin hollandſk. Men Gaaden blev ſnart løſt, da den franſke Kok, hvis Bekiendtſkab vi have giort paa Rhinſtrømmen, traadte ind i Stuen, med hvidt Forklæde, hvid Nathue, og en ſtor Forſkiærerkniv i en ſort Skede ved Siden. Han giorde Selſkabet ſin Compliment, idet han tog Nathuen af, og bad dem tage tiltakke med hans Anretning. Han reiſte dog ogſaa ad denne Vei, ſagde han, og da han havde hørt, at en fornem Baron og en anden tydſk Adelsmand ſoupeerte her i Aften, havde han bedet Værten om at maatte koge for ham. Hans raſtløſe Aand, lagde han til, kunde ikke trives uden Beſkiæftigelſe; han længtes, ſom en Salamander, igien efter ſit Element: Kiøkkenilden; og priſte ſig da først lykkelig, naar han følte ſig indſat i ſin nyttige Virkekreds.

ſigtig, at putte mit Paternoſter i Kiolelommen? Der havde jeg jo let kunnet miſte det.

Denne Hændelſe giorde Selſkabet forundret; alle havde troet, at Baronen var en Lutheraner; det var Fredag, og dog havde han taget godt for ſig af Kiødretterne, uden at ſpørge efter Faſtemad.

De troe jeg er en Katholik, ſagde han efter en kort Tausheb, og kunne ikke rime det ſammen med mit øvrige Væſen? Men De fare vild, mine Venner! Jeg er en Proteſtant af den lutherſke Kirke, ſaavel ſom De. Og dog byder Taknemmeligheden mig at bevare denne Perleſnor ſom en koſtbar Amulet, thi den har engang reddet mit Liv. — Da han paa denne Maade havde pirret Nysgierrigheden, begyndte han at fortælle, efter at Eberhard og Lademann først havde rykket deres Stole nærmere hen til ham, Litzberg ſnydt Lyſene, og Kokken ſkiænket Glaſſene fulde.

Jeg har til forſkiellige Tider i mit Liv givet mig af med forſkiellige Videnſkaber, og ſaaledes har jeg da ogſaa engang været et Stykke af en Hiſtoriker. Hertugen af Brunsvig viſte mig dengang en hædrende Opmærkſomhed, og overdrog mig at ſkrive ſin Families Hiſtorie. For nu at ſkaffe mig de nødvendige Documenter, reiſte jeg i Aaret 1687 til Wien, og derfra til Italien, fordi de gamle Markgrever af Toſcana, Ligurien og Eſte vare af ſamme Stamme ſom Huſet Brunsvig.

I Venedig giorde jeg Bekiendtſkab med en ſmuk ung Pige, i et Huus, hvor jeg daglig kom. Hun var deilig ſom Venus, og uagtet mine fyrgetyve Aar, foretrak hun mig for de unge Sommerfugle, ſom daglig omflagrede hende. Denne Pige havde herlige Anlæg, jeg talede ofte med hende om forſkiellige Ting, hun ſik mig kiær; og, ſkiønt jeg egentlig aldrig har været beherſket af den Lidenſkab, ſom Ynglingerne og Digterne kalde Kiærlighed, begyndte jeg dog efterhaanden at holde meget af dette ſmukke Barn, og havde gierne taget hende tilægte. Men nu vilde hun, jeg ſkulde afſværge Lutherdommen, og blive Katholik. Hun talde ſaa lidenſkabeligt om Kiætteri, om Helvedesflammer,

om evig Fordømmelſe, at Haarene reiſte ſig paa mit Hoved. Nei, tænkte jeg, det gaaer aldrig godt. Med al mulig Skaanſel fiernede jeg mig nu igien fra den kiære Pige, og det kunde jeg med en frelſt Samvittighed, thi det var hende og ikke mig, der førſt havde givet Anledning til hiint nærmere Forhold.

I en ſelſom tungſindig Henrykkelſe rakte hun mig denne Roſenkrands til Afſted og ſagde: Giem den vel, Godofredo! Bær den altid hos dig, og læs dit Paternoſter derved; det vil redde dig fra Undergang. — Med Taarer ſkiltes jeg fra det kiære, huldе Barn, i hvem jeg, ſkiøndt uſkyldig, havde vakt en ulykkelig Lidenſkab, og giemte Roſenkrandſen paa mit Bryſt, for at lyde hende, uden at tænke videre derved. Derpaa reiſte jeg i Guds Navn afſted, for at fuldføre mit Ærinde.

Fra Venedig til Meſola ſeilede jeg uden Følgeſlab. Der reiſte ſig en forfærdelig Storm, og vort Skib truede med at ſynke. Skipperen anſtrængte ſig af alle Kræfter, det hialp ikke, Uveiret tog til hvert Øieblik. Nu begyndte han at betragte mig med ſtumle Øine, og ſnart hørte jeg ham hviſke med ſagte Stemme (thi jeg har en fiin Høreliſe): Denne Fremmede er

elſtværdig Skabning, der meente mig det godt, og om mit Livs Redning, hvilken jeg takker Forſynet for. Camilla blev Nonne; jeg har heller aldrig giftet mig.

Denne ligefrem rolige Fortælling af en forunderlig Hændelſe giorde et eget Indtryk paa alle Tilhørerne, undtagen paa Hr. von Sock og paa Kokken. Eberhard, begeiſtret af Samtalen og Vinen, var ganſke indtaget i den gamle genialſke Baron. Han ilede bort, men kom ſnart igien med ſin Stambog og ſagde: De ønſker at blive ubekiendt, og jeg vil ikke være ubeſteden, men ſkriv mig dog i det mindſte en Linie i denne Bog, at jeg kan eie en Prøve af Deres Haand.

Den gamle Herre tog Stambogen og ſkrev med faſte Træk:

Deus universum curat, amat humanum genus, ei bene cupit, nihil verius. *)

Leibnitz.

Ak, min Liſt har intet hiulpet, ſukkede Eberhard nedſlaaet, idet han læſte Sententſen; jeg havde haabet, maaſkee at ſee Deres eget, og De underſkriver blot en fremmed Autors Navn.

Unge Ven, jeg er Leibnitz! ſagde den Fremmede, idet han ſaae ham venligt i Øinene. Da blev den forbauſede Yngling ganſke henrykt, greb den Viſes Haand, trykte den gientaget til ſine Læber, og Philoſophen havde nok at giøre med at forhindre, at ikke Eberhard i denne Glædesruus kaſtede ſig for hans Fødder. Litzbergs Øine funklede, han hævede et grønt Glas i Veiret med gammel Rhinſkvin og raabte: Vor Ariſtoteles leve! — Han leve! gientog hele Selſkabet, ſelv den franſke Kok, kun ikke Hr. von Sock.

Med Lykønſkninger og Glædesraab bragte man nu Gubben til Vogns. Munter og veltilfreds ſagde han dem Farvel, og rullede afſted. Ak, det anede ikke Eberhard, at det var for ſidſte Gang. Et halvt Aar derefter døde den ſtore Leibnitz.

*) Gud opholder Verden, elſker Menneſkeſlægten, og vil den vel. Intet er viisere!

ligtroſtende: Sandelig jeg ſiger dig, endnu idag ſkal du være med mig i Paradiis. Da vaagnede Obadias af ſin Dødsſlummer, ſteeg ned, og greb atter ſin Vandreſtav, der laa i Græsſet, og ſom Boddelen ikke havde brudt, men kun ſtrøllet den ſorte Bark af. Kunde jeg blot beſtige Regnbuen, hørte Eberhard Obadias ſige, ſaa ſkulde jeg ſnart naae Himmelen. Stig i Veiret, ſtræng dig an! lød en Stemme. Da kaſtede Obadias ſin Stav ned paa Jorden; den faldt paa hans Grav, og hævede ſig atter derfra ſom en hvid Lilie. Men ſom en Matros i Tougværket, ſaaledes begyndte nu den arme Synder at entre i Veiret paa Regnbuen til Himlen, hvor Sanct Peder mødte ham med et ſtort Nøglekniptye i Haand og ſagde: Jeg behøver vel ikke at lukke dig Døren op? Eſt du dog en ſaa drabelig Smed, at du kan blæſe alle Laaſe op, naar du blot ſeer paa dem. Blæs mig nu engang Himmeldøren op! — Ak, raabte Obadias grædende, jeg har ladet Seglgarnſtumpen, Træpinden og det ruſtne Sværd ligge dernede hos en god Ven, ſom ſikkert ikke vil misbruge dem. Jeg har dog undertiden næret en bedre Følelſe i mit Hierte. Med diſſe Ord pegede han paa den røde Bryſtſleife, han havde

Han gik ud af det sørgelige Værtshuus, for at see sig lidt om i Egnen, medens Maden blev lavet. Da han vilde gaae hiem, tog han feil af Huset, som han kun flygtig havde lagt Mærke til, og gik ind i Nabogaarden. Pigen, som han mødte paa Trappen, med det Spørgsmaal: Er det ikke her? svarede: Jo, ganske rigtig, Hr. Studiosus! Vær saa god at trine nærmere, de Andre komme strax. Og Værten? spurgte Eberhard. — Herren kommer ogsaa strax og skiærer for, sagde Pigen, og forlod ham, da hun havde aabet Døren til et stort øde Værelse, hvor der kun stode nogle gamle Stole, og i Baggrunden et Fyrrebord, hvorpaa Eberhard, ved det ofte fordunklede Maanskin, opdagede noget langt Indhyllet.

Intet forstærker Tungsindigheden meer paa et fremmed Sted, end slet Veir og sørgeligt Værelse. I en munter Stad, fuld af Mennesker, eller i et deiligt Landskab, med Solskin og Skygge, havde Eberhard vel snart slaaet Obadias Schlenk af Tankerne igien; men her i dette mørke, hvidtede Kammer, i den vandkolde Aften, efter at endnu Uheldet med Vognen var mødt, giorde ham det skumle Opholdsted heel nedslaaet, og udklækkede bedrøvelige Billeder i hans Phantasie.

Blæsten hylede paa Gaden derude, peeb ind giennem Vinduessprækkerne og drev Skyerne paa Himlen saa snelt forbi Maanen, at Lyset og Skyggen, i det øde Værelse, forfulgte hinanden paa den kalkede Væg som Spøgelser. Det runde, tragiske Maaneansigt, med sine smertelige, dog ædelt mod Panden optrukne Bryn, skuede, lig en høi Melpomene, ned paa Jordens Jammer, og syntes at føle en med Foragt blandet Medlidenhed for de arme Mennesker. Barndommens Gysen, der i den senere Tid sieldnere indfandt sig hos Eberhard, vendte levende tilbage. Den sig selv modsigende Forestilling: at Livet ophører med Døden, og at dog Liget endnu, uagtet sin Iiskulde, er sig bevidst i Liigkisten, knugede hans Siæl. Han skiælvede; den øde Stue tyktes ham en Gravkiælder; det forekom ham, som om han lugtede Liig; den lange indhyllede Pakke paa Bordet lignede et dødt Legeme.

Han maatte bruge al sin Fatning og Forstand, for at bort-

ligtrøſtende: Sandelig jeg ſiger dig, endnu idag ſkal du være med mig i Paradiis. Da vaagnede Obadias af ſin Dødsſlummer, ſteeg ned, og greb atter ſin Vandreſtav, der laa i Græsſet, og ſom Bøddelen ikke havde brudt, men kun ſtrøllet den ſorte Bark af. Kunde jeg blot beſtige Regnbuen, hørte Eberhard Obadias ſige, ſaa ſkulde jeg ſnart naae Himmelen. Stig i Veiret, ſtræng dig an! lød en Stemme. Da kaſtede Obadias ſin Stav ned paa Jorden; den faldt paa hans Grav, og hævede ſig atter derfra ſom en hvid Lilie. Men ſom en Matros i Tougværket, ſaaledes begyndte nu den arme Synder at entre i Veiret paa Regnbuen til Himlen, hvor Sanct Peder mødte ham med et ſtort Nøgleknippe i Haand og ſagde: Jeg behøver vel ikke at lukke dig Døren op? Eſt du dog en ſaa drabelig Smed, at du kan blæſe alle Laaſe op, naar du blot ſeer paa dem. Blæs mig nu engang Himmeldøren op! — Ak, raabte Obadias grædende, jeg har ladet Seglgarnſtumpen, Træpinden og det ruſtne Sværd ligge dernede hos en god Ven, ſom ſikkert ikke vil misbruge dem. Jeg har dog undertiden næret en bedre Følelſe i mit Hierte. Med disſe Ord pegede han paa den røde Brydſtſløife, han havde

Han gik ud af det ſørgelige Værtshuus, for at ſee ſig lidt om i Egnen, medens Maden blev lavet. Da han vilde gaae hiem, tog han feil af Huſet, ſom han kun flygtig havde lagt Mærke til, og gik ind i Nabogaarden. Pigen, ſom han mødte paa Trappen, med det Spørgsmaal: Er det ikke her? ſvarede: Jo, ganſke rigtig, Hr. Studioſus! Vær ſaa god at trine nærmere, de Andre komme ſtrax. Og Værten? ſpurgte Eberhard. — Herren kommer ogſaa ſtrax og ſtiærer for, ſagde Pigen, og forlod ham, da hun havde aabet Døren til et ſtort øde Værelſe, hvor der kun ſtode nogle gamle Stole, og i Baggrunden et Fyrrebord, hvorpaa Eberhard, ved det ofte forbunklede Maanſkin, opdagede noget langt Indhyllet.

Intet forſtærker Tungſindigheden meer paa et fremmed Sted, end ſlet Veir og ſørgeligt Værelſe. I en munter Stad, fuld af Menneſker, eller i et deiligt Landſkab, med Solſkin og Skygge, havde Eberhard vel ſnart ſlaaet Obadias Schlenk af Tankerne igien; men her i dette mørke, hvidtede Kammer, i den vandkolde Aften, efter at endnu Uheldet med Vognen var mødt, giorde ham det ſkumle Opholdſted heel nedſlaaet, og udklækkede bedrøvelige Billeder i hans Phantaſie.

Blæſten hylede paa Gaden derude, peeb ind giennem Vinduesſprækkerne og drev Skyerne paa Himlen ſaa ſnelt forbi Maanen, at Lyſet og Skyggen, i det øde Værelſe, forfulgte hinanden paa den kalkede Væg ſom Spøgelſer. Det runde, tragiſke Maaneanſigt, med ſine ſmertelige, dog ædelt mod Panden optrukne Bryn, ſtuede, lig en høi Melpomene, ned paa Jordens Jammer, og ſyntes at føle en med Foragt blandet Medlidenhed for de arme Menneſker. Barndommens Gyſen, der i den ſenere Tid ſieldnere indfandt ſig hos Eberhard, vendte levende tilbage. Den ſig ſelv modſigende Foreſtilling: at Livet ophører med Døden, og at dog Liget endnu, uagtet ſin Iiskulde, er ſig bevidſt i Liigkiſten, knugede hans Siæl. Han ſkiælvede; den øde Stue tyktes ham en Gravkiælder; det forekom ham, ſom om han lugtede Liig; den lange indhyllede Pakke paa Bordet lignede et dødt Legeme.

Han maatte bruge al ſin Fatning og Forſtand, for at bort-

ligtroſtende: Sandelig jeg ſiger dig, endnu idag ſkal du være med mig i Paradiis. Da vaagnede Obadias af ſin Dødsſlummer, ſteeg ned, og greb atter ſin Vandreſtav, der laa i Græsſet, og ſom Bøddelen ikke havde brudt, men kun ſtrøllet den ſorte Bark af. Kunde jeg blot beſtige Regnbuen, hørte Eberhard Obadias ſige, ſaa ſkulde jeg ſnart naae Himmelen. Stig i Veiret, ſtræng dig an! lød en Stemme. Da kaſtede Obadias ſin Stav ned paa Jorden; den faldt paa hans Grav, og hævede ſig atter derfra ſom en hvid Lilie. Men ſom en Matros i Tougværket, ſaaledes begyndte nu den arme Synder at entre i Veiret paa Regnbuen til Himlen, hvor Sanct Peder mødte ham med et ſtort Nøgleknippe i Haand og ſagde: Jeg behøver vel ikke at lukke dig Døren op? Eſt du dog en ſaa drabelig Smed, at du kan blæſe alle Laaſe op, naar du blot ſeer paa dem. Blæs mig nu engang Himmeldøren op! — Ak, raabte Obadias grædende, jeg har ladet Seglgarnſtumpen, Træpinden og det ruſtne Sværd ligge dernede hos en god Ven, ſom ſikkert ikke vil misbruge dem. Jeg har dog undertiden næret en bedre Følelſe i mit Hierte. Med diſſe Ord vegede han paa den røde Brynſtſleife, han havde

Han gik ud af det sørgelige Værtshuus, for at see sig lidt om i Egnen, medens Maden blev lavet. Da han vilde gaae hiem, tog han feil af Huset, som han kun flygtig havde lagt Mærke til, og gik ind i Nabogaarden. Pigen, som han mødte paa Trappen, med det Spørgsmaal: Er det ikke her? svarede: Jo, ganske rigtig, Hr. Studiosus! Vær saa god at trine nærmere, de Andre komme strax. Og Værten? spurgte Eberhard. — Herren kommer ogsaa strax og stiærer for, sagde Pigen, og forlod ham, da hun havde aabet Døren til et stort øde Værelse, hvor der kun stode nogle gamle Stole, og i Baggrunden et Fyrrebord, hvorpaa Eberhard, ved det ofte fordunklede Maanskin, opdagede noget langt Indhyllet.

Intet forstærker Tungsindigheden meer paa et fremmed Sted, end slet Veir og sørgeligt Værelse. I en munter Stad, fuld af Mennesker, eller i et deiligt Landskab, med Solskin og Skygge, havde Eberhard vel snart slaaet Obadias Schlenk af Tankerne igien; men her i dette mørke, hvidtede Kammer, i den vandkolde Aften, efter at endnu Uheldet med Vognen var mødt, giorde ham det skumle Opholdsted heel nedslaaet, og udklækkede bedrøvelige Billeder i hans Phantasie.

Blæsten hylede paa Gaden derude, peeb ind giennem Vinduessprækkerne og drev Skyerne paa Himlen saa snelt forbi Maanen, at Lyset og Skyggen, i det øde Værelse, forfulgte hinanden paa den kalkede Væg som Spøgelser. Det runde, tragiske Maaneansigt, med sine smertelige, dog ædelt mod Panden optrukne Bryn, skuede, lig en høi Melpomene, ned paa Jordens Jammer, og syntes at føle en med Foragt blandet Medlidenhed for de arme Mennesker. Barndommens Gysen, der i den senere Tid sieldnere indfandt sig hos Eberhard, vendte levende tilbage. Den sig selv modsigende Forestilling: at Livet ophører med Døden, og at dog Liget endnu, uagtet sin Iiskulde, er sig bevidst i Liigkisten, knugede hans Siæl. Han skiælvede; den øde Stue tyktes ham en Gravkiælder; det forekom ham, som om han lugtede Liig; den lange indhyllede Pakke paa Bordet lignede et dødt Legeme.

Han maatte bruge al sin Fatning og Forstand, for at bort-

jage diſſe vilde Foreſtillinger. Han maatte ſige ſig ſelv: du er i et Værtshuus, mellem levende Menneſker. — Og for endelig med eet at giøre Ende paa diſſe barnagtige Phantaſterier, gik han hen til Bordet og drog det hvide Klæde hurtig tilſide, der bedækkede den lange ubekiendte Gienſtand.

Hvad ſkildrer hans Forfærdelſe, da han i det lyſe Maaneſtin virkelig opdagede et Cadaver? Og hvem var det andet end — Obadias Schlenk! — Anſigtet var vel blaat og opſvulmet, men Anſigtstrækkene, ſom Eberhard gienkiendte, vare ikke ganſke forandrede. Den hvide Kiortel havde den Døde endnu paa, og den røde Sloiſe var endnu ikke løſt af Knaphullet.

I dette Øieblik kom Pigen med Lys, og Doctor Scarabæus traadte munter ind i Stuen, med en lyſtig jovialſt Mine, faſt klædt ſom Kok, med en blinkende Kniv i Haand, fulgt af en Hoben Studenter. — Ja mine Herrer, raabte han jublende, i det han flankerede med Kniven i Luften, — i Aften har jeg noget at byde dem til Giæſt paa. Ellers have vi altid maattet noies med de ſygelige Stakler, ſom døde Straaded, eller med Liig af gamle udlevede Folk, uden Kraft og Saft. Her er en Mand i ſine

flog ſig derfor i ſenere Aar til denne Green af Chirurgien), ſaa overlod han mig den Hængte for Skillingskiøb. Og hvad have vi ogſaa nu at klage, om end Fordommen ei aldeles er udryddet? Sagtens ere vi endnu ikke ſtredne ſaa vidt frem i Oplysningen, at de Døende ſelv paa Sotteſengen frabede ſig en chriſtelig Jordefærd, og teſtamentere deres Krop til Anatomiekammeret; men det kommer nok, det kommer nok! Rom blev ikke bygget paa een Dag. Foreſtiller Eder derimod, hiertelſtede Siælevenner, hvorledes de ægyptiſte Læger maae have været tilmode, der aldeles intet Dødt eller Forfulet havde at rage i; fordi hvert Aadſel der i Landet blev balſameret og anſeet for en Helligdom. Ikke engang Zootomien kunde de dyrke. Grækerne brændte deres Døde paa Baal, til ſtørſte Skade for Medicinal- og Forſtvæſen; dermed havde den Spøg en Ende, og Anatomikerne maatte gaae fra Gildet med tørre Munde. Rigtignok fortæller man, at i ſenere Tider den ſtore Herophilus Calcedonius fik Tilladelſe til at anatomere Forbryderne levende, for at fremme Videnſkaben; men ſlige lucida intervalla ere kun at betragte ſom Stierneſkud og rene Undtagelſer. — Og ſaa ville vi da uden videre Indledning eller Program ſkride til Værket. — God Aften! min Herre, ſagde han, da han endelig opdagede Eberhard, er de en Studioſes Medicinæ eller Chirurgiæ, der kommer at høre mine Forelæsninger over Anatomien, eller hoſpiterer De kun? Hvis ſaa er, maa jeg oprigtig ſige Dem, at tre Gange er det høieſte, der kan tilſtedes uden Honorar.

Eberhard, der mærkede, at Manden, ſaa pedantiſk han var, og ſaameget end Fingrene kløede ham efter at faae fat paa Liget, dog ogſaa var en Vengeven, og ikke lod til at have mange, gierde ſnart en Ende paa Legen ved at ſige: Min Herre, jeg har tilfældigviis engang giort denne arme Synders Bekiendtſkab. Han var en Forbryder og fortiente ſin Død, men med ſin Død har han ogſaa forſonet Retfærdigheden. Jeg veed vel, at Nogle ville finde det uret af mig, at berøve Videnſkaben en følesløs Jordklump, af hvilken endnu de Levende kunde høſte Nytte; men jeg er nu engang ſaa! Det vilde være mig ſelv høiſt imod, naar jeg

vidſte, at man efter min Død vilde ſkiære med Knive i mit Liig; og ſaaledes, formoder jeg, har ogſaa den Afdøde tænkt. En ſtor Tieneſte, han har beviiſt mig, en rørende Yttring af Taknemmelighed, af ædlere Følelſe, ſom jeg engang opdagede hos ham, giør mig ham forbunden; og da jeg ikke kan viſe den Levende min Velvillie meer, vil jeg i det mindſte give den Døde en chriſtelig Jordefærd. Jeg betaler dem tre Gange ſaameget ſom Cadaveret har koſtet Dem; vil De ſaa overlade mig det til Begravelſe?

Det maa jeg betænke mig paa! ſvarede Doctor Scarabæus og kløede ſig bag Øret. — Gaaer hiem, mine kiære Børn, for det førſte, ſagde han til Studenterne, og kommer igien imorgen. Jeg maa tale med denne Hødersmand i Eenrum.

Da han var allene med Eberhard, ſagde han: Vil De give mig 50 Rigsdaler, ſaa ſtal Perſonen høre dem til med Hud og Haar. Top! ſvarede Eberhard, og tog ſin Brevtaſke frem (netop den, der havde været i Obadias's Hænder) — der ere de!

De vil giøre hans Enke en ſtor Glæde dermed, ſagde Doctoren. Hun har allerede været her og lamenteret for mig: men

for at ſønderſlide dem. — Han var min Mand! Han var denne ſtakkels Drengs Fader. Hvor dybt han ſyndede, veed Ingen bedre end jeg, ſom var gift med ham i ſyv Aar. Ogſaa mig og dette uſkyldige Barn har han forladt, for at hengive ſig til den raſende Spilleſyge. Thi alt hvad han røvede, tabte han igien i Spil; og ſaaledes havde to afſkyelige Laſter, ſom Diævle, uophørlig ſønderſlidt hans arme Hierte. Men Gud har forbarmet ſig! Han er ikke evig fordømt; en Præſt har fulgt ham til Retterſtedet, han har modtaget Alterens Sacramente, og ikke forladt Verden ſom en haardnakket Niding. Hans letſindige Siæl, Vægelſind og Lidenſkab have forført ham. Men han var ikke altid ſlet. Der er gaaet noget Bedre tilgrunde i ham, hvoraf man viſt nok i den ſenere Tid ſielden ſporede Tegn. Undertiden opblusſede der dog pludſelig Gnister af en ſkiønnere Natur i ham. Aldrig beſtial han fattige Folk; aldrig tog han noget, naar han troede, at hans Ran kunde giøre den Berøvede ulykkelig. Kun de Rige havde han ſvoret evigt Had; og juſt fordi han blot vilde tage, hvor det efter hans Mening ikke kunde ſkade, har denne ſidſte Gniſt af Ædelmod drevet ham til det gyſeligſte af alle Tyverier: Kirkeran! — Ofte har han villet give mig noget, men jeg har aldrig taget mod en Hvid. Jeg har ernæret mig og dette ulykkelige Barn med mine Hænders Arbeide. I de ſenere Tider ſaae vi ham næſten aldrig. Troe mig, det har koſtet mig meget at rive mit Hierte fra en Ægtefælle, hvis ungdommelige Tække, hvis godhiertige Væſen havde vundet min Kiærlighed, ſom altid har været venlig imod mig, og aldrig ſagt mig et ondt Ord. Han var ogſaa en duelig Kunſtner. Ak, denne ſkiønne Færdighed har han græsſelig misbrugt. Men han har bødet derfor, han døde ſom en Chriſten. Loven har ikke fordømt ham til at hænges i Jernlænker, til at fortæres af Gienterne; den forunder ham en ſtiltiende Begravelſe; men den Rovlyſt, han udøvede i Livet, forfølger ham efter Døden, og Bøddelen har drevet en ſkiændig Handel med hans arme Legem. Ak, kiøb mig atter disſe ufalige Levninger frie! Jeg har ikke Raad dertil. En ſlet Liigkiſte har jeg giort Udveie til. Uden for Kirkemuren, paa Marken, har en ærlig Daglønner gravet ham en

Grav under et Træ. Jeg har ſelv tømret dette Trækors, den ſtakkels Dreng der holder i ſin Haand ſom et Legetøi. I den ſtille Midnatſtund, kun fulgt af den venlige Maane, ſom deler min Veemod, vil jeg jorde ham; og Gud vil lønne Dem Deres Ædelmod.

Den lille Dreng, ſom, medens Moderen talede, var gaaet hen til Bordet, og af Nysgierrighed havde draget Klædet tilſide, der atter ſkiulte Liget, gav ſig nu bitterlig til at græde, og raabte: Af Moder! der ſover Fader paa det haarde Træbord, men han er ganſke kold om Fingrene og blaa i Anſigtet.

Vi forlade med Eberhard dette Rædſelsoptrin. Han troſtede den ſtakkels Enke ſaa godt han kunde, og gav hende Penge.

Derpaa ilede han ind i Værtshuſet, men vogtede ſig vel for at fortælle Litzberg noget om det Forefaldne; derimod fandt han i Lademann en ſympathiſerende Ven.

De ſkyndte ſig begge med Aftensmaden, og ilede paa deres Kammer. Her ſtode de længe ſammen i Vinduet og talede om denne Begivenhed. Vagteren havde allerede raabt Tolv, Maanen ſkinte klar. Da bleve de noget vaer, ſom bevægede ſig langſomt

Landeveien. See, Lademann! ſagde Eberhard. — Enken ſad i pæne reenlige Sørgeklæder, under Træet, med en Pſalmebog i Haand, hvori hun meget andægtig læſte. Det ſorte Kors var plantet paa Graven. Den lille Dreng ſov paa ſin Moders Skiød, og i hans blaae Trøie opdagede Eberhard den velbekiendte røde Sløife.

Den kiælne Skiønhed.

Nu reiſte Selſkabet til Utrecht paa Trækſkøiten. Her begyndte Floderne at blive bredere, Jordbunden blev mere indſtrænket og Grunden ſumpet. Ofte ſpadſerede de paa Digerne, og hørte med Forundring Vibernes, Kragernes, Vildændernes, Vildgiæsſenes og Svanernes Skrig. Til Rødhalſe, Sidſſener, Bogfinker, Drosler og ſlige Fugle, ſom ſkye de ſumpige Egne, mærkede de derimod intet.

Om Stedets Reenlighed og Folkenes Smuds, havde Eberhard hørt ſaa meget, og fandt ſig fuldkommen overtydet om Sandheden. I Stalden kandt Bønderne Halen op paa Køerne, for at de ikke ſkulde tilſøle ſig. Paa Fartøiet forlangte han engang et Vinglas af en Matros; denne bragte ham det plettet af ſine ſmudſige Fingre; da nu Eberhard ſkyllede Glaſſet og kaſtede Vandet paa Dækket, hentede Matroſen en Støvekoſt, og efter at have feiet Gulvet peent af igien, maatte Eberhard give en Groſchen i Bøder. — Sielden ſaae han, man betiente ſig af Lommetørklædet, for ei at fordærve det; derimod havde man altid et ganſke reent Tørklæde i Lommen. Hver Aften ſaae han Tienеſtepiger feie Gaden uden for Herſkabets Dør, ja endogſaa vaſke Gaden. Ved hver Dør laae en Maatte, hvor alle de ſom gik ind, førſt ſkulde aftørre deres Skoe. I Fartøierne, og i Stuerne paa Bordet ſtode Spyttebakker. Smalle Stræder, hvor ofte ingen Vogn kunde komme forbi, vare brolagte med Muurſteen,

egne jo selv Nederlænderne ansee for den
Nu staae vi saa temmelig i Dynd, op ti
os reise videre, saa blive vi slot igien i
fortiene især Opmærksomhed her i Hollan
deres Skibsbyggerkunst. Jeg har saavel
som i Zaardam. De skulde vel ikke ha
lille Omvei med, Julius? Er man enga
man dog ogsaa ret grundigt studere det
det vil sikkert lønne Umagen, saavist so
da Hanen grov i Møddingen og fandt T
og Hanna vare strax villige, og Selskabet

Her fulgte Eberhard Litzberg til en
hos hvem Architecten havde Bestillinger.
staaende i sin Dør og røge Tobak, hvor
dybsindig Mine, som om han var hensiu
losophiske Speculation; og dog tænkte han
han røgte Tobak. Da de havde hilst pa
at besee Haven og Blomsterne. — Gartn
brede Hat og sagde: Gierne, mine Herr
gaaer foran! — Nu traadte de i Haven,
sterfarver, og den lifligste Duft mødte de

Gartneren rakte Litzberg et Svibelre
Pariser Spiseseddel. De bedste Blomster
og iblandt dem: den kiælne Skiønhed

verkiøb. Efter de dobbelte Hyacinter fulgte de enkelte, saa Tulipanerne, saa Ranunkierne og endelig Neglikerne.

Men medens Litzberg beſaae Blomſterrabatterne med Gartneren, blev Eberhard henrykt over en anden levende Blomſt, hvilken han halvſkiult opdagede i Græsſet. Det var Gartnerens Datter, en Pige paa ſytten Aar i fuld Ungdomsblomſtren, ſovende paa en Græsbænk. Hendes Fødder vare ſkiulte i Græsſet, Hænderne indviklede i det Silketørklæde, der var gleden ned fra den fulde hvide Barm. Anſigtet vendte hen imod ham, og de tilſluttede Læber ſmilede, ſom om de vilde byde ham et Kys. Eberhard ſtod ſom fortryllet over det herlige Syn; han havde længe ikke ſeet en ſaa indtagende Pige, og den ſkiælmſke Amor, ſom ſkiulte ſig i Skyggen bag hendes gule Lokker og tykke Haarflætninger, ſkiød ham en Piil i Hiertet.

Som en Støtte ſtod han og betragtede den ſovende Venus, indtil han, oftere kaldet af Litzbergs lydende Bas, endelig ganſke ærgerlig ſaae ſig nødt til at forlade den ſkiønne Soverſe, for at beſee — en udmærket Neglikeflor!

See dog, raabte ham Litzberg imøde, hvilken Pragt, hvilken Friſkhed, hvilket Farveſpil! — Nu ja, ſvarede Eberhard kold, ret ſmukt; men hvad er det da meer at giøre Væſen af? Man veed jo nok, hvordan en Neglike ſeer ud. — Herren der lader til at være Kiender, ſagde Gartneren phlegmatiſk; han ſpørger maaſkee efter dobbelte Hyacinther, fordi de ere de koſtbareſte og ſmukkeſte. Ja, min Herre! Da ſkulde De have ſeet min kiælne Skiønhed! Det var en Blomſt. — Jeg har allerede ſeet den! ſvarede Eberhard adſpredt. — Hvorledes? min kiælne Skiønhed? — Deres Skiønhed, ſvarede Eberhard; om den er kiælen, veed jeg ikke. — Nei, min Herre, ſvarede Gartneren, langſomt ryſtende paa Hovedet, min kiælne Skiønhed kan De ikke have ſeet, den er allerede afblomſtret. Men ſiden Hr. Litzberg er ſaa god og kiøber en betydelig Mængde Svibler af mig, vil De da ikke giøre mig den Ære at beſee mit Liebhaveri, og i Eftermiddag drikke en Kop Thee med mig, min Kone og min Datter?

Litzberg, som tilskrev Eberhards Forstemthed Opholdet her, svarede for at befrie ham fra det kiedsommelige Selskab: Liebhaveriet vilde de gierne strax tage i Øiesyn; men i Eftermiddag kunde de ikke have den Ære. Min Ven Julius, vedblev han, drikker aldrig Thee, og har endnu idag meget at løbe om.

Jeg beder om Forladelse, faldt Eberhard ham i Talen, jeg har idag aldeles intet at løbe om. Og hvor kan De sige, kiære Ven, at jeg ikke drikker Thee? De tager feil! Theen er en sand Nektar, naar den bliver lavet ret og rakt af de rette Hænder. Jeg skal have den Ære at komme, min Herre! svarede han Gartneren venligt. — Ja saa ville vi da strax besee Liebhaveriet, sagde Hollænderen.

Nu traadte de ind i nogle Værelser, fuldproppede med Natursieldenheder og udstoppede Dyr. Der seer de Herrer, raabte Hollænderen i den sædvanlige Markskrigertone, og pegede i Veiret under Loftet: der hænger en udstoppet Krokodil fra Batavia. Det Bæst har slugt en Skibsdreng, der endnu ikke var confirmeret, med Hud og Haar, for min Skipper Adrian. Til Giengjæld have vi fanget Krokodillen og stoppet den ud. Den af

andet en forſtenet Pølſe, ſamt en guul Steen, der ſaae ud ſom en Oſt, og ſpurgte, om de vilde bide et Stykke deraf?

Litzberg kiedede ſig over alle de ſlaue Vittigheder, der formodenlig bleve gientagne, hvergang Naturaliekabinettet forevistes; men Eberhard fandt det altſammen ſaare godt, lyſtigt og naivt; fornøiede ſig meget derover og ſnakkede Hollænderen efter Munden. Iſær kunde han grumme godt lide et Par Tøfler af gult Saffian, ſom ſkulde have tilhørt Sultan Soliman den Anden, og ſom Gartnerens Datter Wibeke i ſin Barndom havde leget med og havt paa Fødderne.

Da vare de viſt uendelig meget for ſtore til hendes ſmaa Fødder, ſagde Eberhard. — Det forſtaaer ſig, dengang, min Herre! ſvarede Hollænderen, var hun kun et ſpædt Barn; men nu er hun mandvoxen, og har faaet ſin behørige Førlighed. — Tøflerne ere hende viſt endnu meget for ſtore! raabte Eberhard.

Pokkeren komme efter den Knægt, tænkte Litzberg, jeg kan ſlet ikke blive klog paa ham idag! Før vilde han ikke værdige den ſtionne Neglikeflor et Øiekaſt, og nu har han forgabet ſig i Storthrkens Tøfler.

Da de attet vare ude i Haven, opſøgte Eberhard Græsbænken; men den havde givet Slip paa ſin ſtionne Byrde, og han ſaae kun det nedtrykte Græs. — Ak, forſvunden! ſukkede han ſaa høit, at Hollænderen kunde høre det. — Hvem da, min Herre? ſpurgte denne. — En ſkien Blomſt, jeg nylig ſaae her. — Saa maa et af Børnene viſt have været i Haugen, ſvarede Hollænderen. Det er vel, at der juſt i diſſe Dage ingen koſtbare Blomſter florere her. Ellers er jeg nødt til at lukke Haugen i Laas for det Smaarak. — Lever nu vel, mine Herrer, og forglemmer ikke i Eftermiddag at tage tiltakke hos mig med en Kop Thee og en Pibe veritabel Kanaſter.

Nubem pro Junone.

Hvad i al Verden har I da for, unge Menneſke? raabte Litzberg, da de begge Arm i Arm ginge til Værtshuſet igien.

Eberhard fortalte, hvad der var hændet, og hvilket Indtryk den unge Pige havde giort paa ham.

Ha ha! raabte Litzberg, nu lugter jeg Lunten. Er I endelig engang igien bleven ſtudt? Det var ogſaa paa høie Tid. Og hvorfor er det ikke ſkeet for længe ſiden? Der vare dog ſmukke Pigebørn nok i Værtshuſene, hvor vi kom. — Disſe unge Mennesker, vedblev han, ere ſom Phosphor: man kan føre begge en Tidlang med ſig, vel forvaret; men neppe gaaer Tolden op, eller knap ſeer de et glat Anſigt, ſtrax ſlaaer alting i Fyr og Flamme. Ellers er Gartneren en hovedriig Mand; maaſkee kunde I giøre Jer Lykke her. Krokodillen fra Batavia faaer hun i det mindſte ganſke beſtemt i Medgift.

Herre Gud, kiære Litzberg, raabte Eberhard, hvor kan det

Saaledes gidder jeg ikke hørt Eder tale, sagde Eberhard, og vil I ikke stemme i en anden Tone, saa Farvel!

Velan, jeg vil da være alvorlig, svarede Litzberg i en imposant, kraftig Tone og med en rynket Pande, som kom af Omfindtlighed over at see sig miskiendt. Vil I høre min Troesbekiendelse om Kiærligheden? Den er i sin ægte Natur en guddommelig Følelse; men kun faare Faa kiende den sande Kiærlighed, og jeg havde nær sagt, den er ligesaa sielden som Genie, i det mindste som et ægte poetisk Sind. Sandselighed have alle unge Mennesker; Ungdommens Tillokkelser vække Tilbøielighed; den Lyst at behage, at seire, fornøier en tidlang; det bliver til en gienstidig Leeg, et forfængeligt Bedrag eller Selvbedrag, en tungsindig Egensind, som skaffer nogen Fornøielse, mere Vrgrelse, megen Tidsspilde og mange Taarer. Især hvor en Rosalindes kolde Egenkiærlighed kan pine et Romeoshierte. Ingen Vdderkop martrer da en Flue meer. Jeg har kiendt saakaldte uskyldige unge Piger, der vare saa slue og kolde, saa stolte af deres Yndigheder, som en gammel Minister af sin Indflydelse, der med velberaad Hu saa godt anvendte deres Smaafaveurs, som en Skakkerjøde sine Penge. Først lokkedes man i Garnet. Sød veemodig smilende Opmærksomhed, halv skiult Længsel! En Viol dufter ikke mere sødt besteden, mere naiv undseelig. Siden Stolthed, Kulde, Egensind, selv Uartighed, Uforskammenhed. Men alting ganske roligt, under den sædvanlige Høflighedens Former. Jeg har kiendt Piger, der giorde sig en Fornøielse af, ved enhver Leilighed at saare et hengivent Hierte, de selv først havde giort Jagt efter. Ligedan kan det gaae omvendt. Da er Pigen den stakkels Bedaarede. — Man taler saameget om de grovere Forførelser, derimod kun sielden om dette finere Slags, der dog er ligesaa slette, ja egentlig slettere.

Stakkels Ven! sagde Eberhard, i det han deeltagende trykkede hans Haand, De maa selv have fristet en haard Skiæbne! Vil De vel engang fortælle mig Deres Hændelser? — Quintessentsen deraf, svarede Litzberg, har De allerede faaet. Jeg vil gierne engang igien lade Dem drøvtygge de tomme Bælge, det

Litzberg, ſom tilſtrev Eberhards Forſtemthed Opholdet her, ſvarede for at befrie ham fra det kiedſommelige Selſkab: Liebhaveriet vilde de gierne ſtrax tage i Øieſyn; men i Eftermiddag kunde de ikke have den Ære. Min Ven Julius, vedblev han, drikker aldrig Thee, og har endnu idag meget at løbe om.

Jeg beder om Forladelſe, faldt Eberhard ham i Talen, jeg har idag aldeles intet at løbe om. Og hvor kan De ſige, kiære Ven, at jeg ikke drikker Thee? De tager feil! Theen er en ſand Nektar, naar den bliver lavet ret og rakt af de rette Hænder. Jeg ſkal have den Ære at komme, min Herre! ſvarede han Gartneren venligt. — Ja ſaa ville vi da ſtrax beſee Liebhaveriet, ſagde Hollænderen.

Nu traadte de ind i nogle Værelſer, fuldproppede med Naturſieldenheder og udſtoppede Dyr. Der ſeer de Herrer, raabte Hollænderen i den ſædvanlige Markſkrigertone, og pegede i Veiret under Loftet: der hænger en udſtoppet Krokodil fra Batavia. Det Bæſt har ſlugt en Skibsdreng, der endnu ikke var confirmeret, med Hud og Haar, for min Skipper Adrian. Til Giengiæld have vi fanget Krokodillen og ſtoppet den ud. Den af Bugen udſaarne og forreſten ubeſkadigede Skibsdreng har derimod nydt en chriſtelig Begravelſe.

Derpaa maatte Eberhard ſætte ſig paa en Stol, der knærkede ſaa underligt, at Hollænderen, der ellers var Ærbarheden ſelv, loe, ſaa de klare Taarer trillede ham ned ad Kinderne. — En ſtor Mængde Conchylier laae der ogſaa tilſkue. En overflødig Samling af chineſiſk Porcellain var ſtillet op, og deriblandt fandtes Menneſkefigurer, der kunde vrikke med Halſen og fordreie Øinene i Hovedet. Udſtoppede Fugle var der heller ingen Mangel paa; men de fældede alleſammen. — De Diævle ville endelig fores med Arſenik, ſagde Hollænderen, naar de ſkulde trives; men det kunde let gaae ud over de Levende. Saa maae dog hellere Orme æde dem, end at de altfor tidligt ſkulle æde os. — Her ſeer I en Tiger fra de malebarſke Kyſter, mine Herrer! men den Karl har miſtet endeel af ſin forrige Glubſkhed og Smidighed. — Derpaa viſte han dem allehaande Forſteninger, iblandt

Saaledes gibder jeg ikke hørt Eder tale, sagde Eberhard, og vil I ikke stemme i en anden Tone, saa Farvel!

Velan, jeg vil da være alvorlig, svarede Litzberg i en imposant, kraftig Tone og med en rynket Pande, som kom af Ømfindtlighed over at see sig miskiendt. Vil I høre min Troesbekiendelse om Kiærligheden? Den er i sin ægte Natur en guddommelig Følelse; men kun saare Faa kiende den sande Kiærlighed, og jeg havde nær sagt, den er ligesaa sielden som Genie, i det mindste som et ægte poetisk Sind. Sandselighed have alle unge Mennesker; Ungdommens Tillokkelser vække Tilbøielighed; den Lyst at behage, at seire, fornøier en tidlang; det bliver til en gienstidig Leeg, et forsængeligt Bedrag eller Selvbedrag, en tungsindig Egensind, som skaffer nogen Fornøielse, mere Ærgrelse, megen Tidsspilde og mange Taarer. Især hvor en Rosalindes kolde Egenkiærlighed kan pine et Romeoshierte. Ingen Ødderkop martrer da en Flue meer. Jeg har kiendt saakaldte uskyldige unge Piger, der vare saa slue og kolde, saa stolte af deres Ydmygheder, som en gammel Minister af sin Indskydelse, der med velberaad Hu saa godt anvendte deres Smaafaveurs, som en Skakkerjøde sine Penge. Først lokkedes man i Garnet. Sød veemodig smilende Opmærksomhed, halv skiult Længsel! En Viol dufter ikke mere sødt beskeden, mere naiv undseelig. Siden Stolthed, Kulde, Egensind, selv Uartighed, Uforskammenhed. Men alting ganske roligt, under den sædvanlige Høflighedens Former. Jeg har kiendt Piger, der giorde sig en Fornøielse af, ved enhver Leilighed at saare et hengivent Hierte, de selv først havde giort Jagt efter. Ligedan kan det gaae omvendt. Da er Pigen den stakkels Bedaarede. — Man taler saameget om de grovere Forførelser, derimod kun sielden om dette finere Slags, der dog er ligesaa slette, ja egentlig slettere.

Stakkels Ven! sagde Eberhard, i det han deeltagende trykkede hans Haand, De maa selv have fristet en haard Skiæbne! Vil De vel engang fortælle mig Deres Hændelser? — Quinteessentsen deraf, svarede Litzberg, har De allerede faaet. Jeg vil gierne engang igien lade Dem drøvtygge de tomme Bælge, det

Nubem pro Junone.

Hvad i al Verden har I da for, unge Menneſſe? raabte Litzberg, da de begge Arm i Arm ginge til Værtshuſet igien.

Eberhard fortalte, hvad der var hændet, og hvilket Indtryk den unge Pige havde giort paa ham.

Ha ha! raabte Litzberg, nu lugter jeg Lunten. Er I endelig engang igien bleven ſtudt? Det var ogſaa paa høie Tid. Og hvorfor er det ikke ſkeet for længe ſiden? Der vare dog ſmukke Pigebørn nok i Værtshuſene, hvor vi kom. — Disſe unge Menneſſer, vedblev han, ere ſom Phosphor: man kan føre begge en Tidlang med ſig, vel forvaret; men neppe gaaer Tolden op, eller knap ſeer de et glat Anſigt, ſtrax ſtaaer alting i Fyr og Flamme. Ellers er Gartneren en hovedriig Mand; maaſkee kunde I giøre Jer Lykke her. Krokodillen fra Batavia faaer hun i det mindſte ganſke beſtemt i Medgift.

Herre Gud, kiære Litzberg, raabte Eberhard, hvor kan det

Saaledes gidder jeg ikke hørt Eder tale, sagde Eberhard, og vil I ikke stemme i en anden Tone, saa Farvel!

Velan, jeg vil da være alvorlig, svarede Litzberg i en imposant, kraftig Tone og med en rynket Pande, som kom af Omfindtlighed over at see sig miskiendt. Vil I høre min Troesbekiendelse om Kiærligheden? Den er i sin ægte Natur en guddommelig Følelse; men kun saare Faa kiende den sande Kiærlighed, og jeg havde nær sagt, den er ligesaa sielden som Genie, i det mindste som et ægte poetisk Sind. Sandselighed have alle unge Mennesker; Ungdommens Tillokkelser vække Tilbøielighed; den Lyst at behage, at seire, fornøier en tidlang; det bliver til en gienstidig Leeg, et forsængeligt Bedrag eller Selvbedrag, en tungsindig Egensind, som skaffer nogen Fornøielse, mere Vrgrelse, megen Tidsspilde og mange Taarer. Især hvor en Rosalindes kolde Egenkiærlighed kan pine et Romeoshierte. Ingen Widderkop martrer da en Flue meer. Jeg har kiendt saakaldte uskyldige unge Piger, der vare saa slue og kolde, saa stolte af deres Yndigheder, som en gammel Minister af sin Indflydelse, der med velberaad Hu saa godt anvendte deres Smaasaveurs, som en Skakkerjøde sine Penge. Først lokkedes man i Garnet. Sød veemodig smilende Opmærksomhed, halv skiult Længsel! En Viol dufter ikke mere sødt beskeden, mere naiv undseelig. Siden Stolthed, Kulde, Egensind, selv Uartighed, Uforskammenhed. Men alting ganske roligt, under den sædvanlige Høflighedens Former. Jeg har kiendt Piger, der giorde sig en Fornøielse af, ved enhver Leilighed at saare et hengivent Hierte, de selv først havde giort Jagt efter. Ligedan kan det gaae omvendt. Da er Pigen den stakkels Bedaarede. — Man taler saameget om de grovere Forførelser, derimod kun sielden om dette finere Slags, der dog er ligesaa slette, ja egentlig slettere.

Stakkels Ven! sagde Eberhard, i det han deeltagende trykkede hans Haand, De maa selv have fristet en haard Skiæbne! Vil De vel engang fortælle mig Deres Hændelser? — Quintessentsen deraf, svarede Litzberg, har De allerede faaet. Jeg vil gierne engang igien lade Dem drøvtygge de tomme Bælge, det

visne Græs fra min forsvundne Vaar, dersom det kan vederqvæge Dem.

Eberhard glemte ikke med Litzberg tidlig om Eftermiddagen at besøge Blomstermanden. Da de traadte ind i den lille lave Stue, fandt de Luften tyk af Tobaksrøg. Værtinden, en gammelagtig, knokkeltør Kone, sad ved Theebordet som et fremmanet Spøgelse i Røgdamp. Paa Hovedet bar hun en lille hvid Kappe med Guldbaand, hvortil Ørenringene vare heftede. Over Snørlivet havde hun en Kofte, og under Skiortet struttede et Fiskebeensskiort af usædvanlig Bredde, men saa kort, at det viste alle Mennesker det Sted paa Benet, hvor der undertiden voxer en Læg. Dog lode disse Grene aldrig til at have baaret deslige Frugter. Theekiedlen stod ved Siden af hende. Hun nikkede ligegyldig med Hovedet ad de Fremmede. Værten gik dem et Skridt imøde. En anden Mandsperson blev rolig siddende med sin Pibe, blæste Tobaksrøgen ud gjennem Næseborene som en ildsprudende Drage, og lod det ogsaa beroe ved at nikke. Eberhard stræbte at være saa elskværdig som muligt, og førte en halv Times Tid Conversationen ganske alene. Thi da Madamen havde

Som vor gode Ven befandt ſig i denne Tilſtand, gik Døren op, og et ſmukt, ungt Pigebarn traadte ind i Stuen; men ikke nær ſaa ſmuk, ſom han i Formiddags havde foreſtillet ſig det, da hun laa i Græsbænkens Lysmørke. Som Herſchel opdagede nye Stierner i Melkeveien, ſaa opdagede Eberhard her i hendes Melkevei utallige Fregner, hvilke han ikke havde lagt Mærke til i Træernes Slagſkygge. Derpaa faldt hans Øine ned paa hendes Been, og her havde hun ſagtens langt mere at viſe frem end Moderen, men Fødderne ſelv vare ſaa klodſede, at viſt endnu Stortyrkens Tøfler ikke vare hende for ſtore. Hun nikkede lidt med Hovedet og ſaae paa Eberhard med ſtore matgraae intetſigende Øine. Hvor langt anderledes havde han foreſtillet ſig de tillukkede Himmelporte. Med røde brede Hænder og hæslige korte Negle, greb hun efter en Kop Thee; og i det hun uden al Ynde ſmilte hen til Brudgommen, ſom blev ſiddende, droge Roſenlæberne ſig vidt fra hinanden, og viſte Eberhard, iſtedetfor den forventede dobbelte Perlerad, et Par Gummer, der havde megen Lighed med en afbrændt Bondeby.

I dette Øieblik var han fuldkommen helbredet, og begyndte at ſpaſe med Litzberg i den forrige lyſtige, kiække Tone, uden at bryde ſig videre om nogenting. Litzberg betragtede ham ſkiælmſk med ſtore Øine, og ſpurgte ganſke ærbar: Hvorledes? Er allerede Troldbommen forſvunden? — Aldeles! ſvarede Eberhard, i de Feeſtyer, ſom omgave den. Jeg har omarmet nubem pro Junone.

Der hænder tidt, ſagde Litzberg, da de havde taget Afſked og gik hiem ſammen. I hvor mange Blonder, Frynder, Knipplinger, Handſker og Kyſehatte forgabe ſig ikke om Vinteren vore Ungkarle i Halvmørke; og hvor forbarmeligt ſeer det ofte ud, naar alle de forventede Herligheder om Sommeren komme paa Blegen i Solſkin. Men at I ved høi lys Dag —! Hun laa i Grenenes Skygge, faldt ham Eberhard i Talen; Belysningen var ſaa yndig; og De veed, jeg ſeer ikke godt langt fra. — Og dømmer ikke godt nær ved, raabte Litzberg leende, og har et Hierte ſaa blødt ſom ſmeltet Smør og ſaa brændende ſom Tran,

og havde længe intet ungt Fruentimmer ſeet. Det er jo billigt! hver Don Quirote maa have ſin Dulcinea i egen Indbildning. Men I tager feil, gode Ven! hvis I troer, at jeg tiere vil være Eders Sancho Panſa.

Lademann bliver ſyg.

Da Eberhard var flot igien, havde de Alle gierne ſtrax kunnet reiſe til Zaardam; men der indtraf et Uheld, ſom Ingen havde forudſeet. Sundheden betragter Menneſket ſom Livets Tilbehør, ſom Salt og Brød til et Maaltid; men diſſe Hovedbetingelſer kunne dog ſtundom mangle, og hvad hiælpe da alle koſtelige Anretninger?

Saaledes gik det dennegang ſtakkels Lademann, hvem vi rigtignok endnu kun kiende lidet til, men ſom vi dog allerede af

usunde hollandske Clima havde vel ogsaa bidraget sit, og han faldt i en hidsig Feber, i hvilken yttrede sig et mærkeligt Drømmeri.

I sin Paroxysmus talde han bestandig om Obadias Schlenk, og blandede dette stakkels Menneskes Skiæbne med sin Kiærlighed til Musik. Da Eberhard og Litzberg førstegang sadde ved hans Sygeleie, smilte han, lyttede, og bad Eberhard flytte sit Reisestrin lidt nærmere hen til Sengen. Da man spurgte ham: Hvorfor? sagde han: For at høre Treklangen tydeligere. Høre I ikke, hvorledes Træpinden, Seglgarnet og det rustne Sømklinge og tone derinde? Jeg veed ikke, om det maaskee er en Æolusharpe, om Seglgarnet er spændt ud mellem Træet og Jernet; eller om det klinger altsammen saadan af sig selv. Men Treklangen hører jeg tydeligt i Es dur: Es, G, B! Undertiden ligger Grundtonen øverst, undertiden underst. Men veed I hvad det vil sige? det vil sige: Evigheds Gud! Barmhiertighed!

Længer hen i Sygdommen bleve disse Indbildninger mørkere, mere mystiske. Om Aftenen, naar det lakkede ad Midnat, bad han sine Venner, som vaagede hos ham, forlade Værelset. Han vilde længe ikke sige Aarsagen, endelig sukkede han: Fordi den stakkels frygtsomme Aand ikke tør aabenbare sig i Eders Selskab. — Hvem da? spurgte Litzberg. — Den Hængtes Aand! Han besøger mig hver Nat, og beder mig saa inderligt om at componere en Sielemæsse for ham i Es dur, saa faaer han først Ro i Graven. Jeg kan ikke afslaae ham det; og I vilde heller ikke afslaae ham det, hvis I saae ham, hvor godhiertig han staaer i Døren, med foldede Hænder, med Strikken om Halsen, med Taarer i Øinene og den røde Sløife paa Brystet.

Der var en duelig Læge i Haarlem, som giorde alt, hvad han kunde for Lademann. Disse Phantasier, sagde han, maatte have deres Tid, og det hialp ikke at dæmpe dem med Utaalmodighed og heftig Modsigelse; hvad undertiden Litzberg havde giort, der ikke kunde lide slige Fagter.

Han havde før altid været vant til at beherske Lademann;

men her forregnede han ſig; thi i ſin Sygdomstilſtand var denne ſlet ikke længer frygtſom og bly; og medens hans aandelige Væſen ligeſom traadte ud af ham og legemliggiorde ſig i phantaſtiſke Drømme, blev han ogſaa diærvere og mødte ſin befalende Ven med en Værdighed og Faſthed, hvorover denne ikke nok kunde forundre ſig.

Vær De kun ikke altfor ſtolt af Deres mathematiſke Figurer, af deres ſandſelig tydelige Skikkelſer, min gode Litzberg! ſagde han engang. Muſiken ſværmer ikke legende og ſygelig i Luften, den griber med ſtor Magt ind i Virkeligheden. Strøe De engang Blomſterſtøv paa en Glasſkive og ſtryg Randen med en Violinbue, ſaa vil De ſnart erfare, hvorfra alle mathematiſke Figurer have deres Oprindelſe. Jeg elſker Dem, Litzberg! De er en ærlig Mand, De har vliſt mig ſandt Venſkab, jeg beundrer Deres Forſtand, Deres Lune, Deres Kundſkaber; men Beſtedenheden mangler Dem ganſke, og De ſønderriver ofte med plump Haand den fineſte Væv. Deres Høreſe er heller ikke med det Skarpeſte, og De lægger ofte ikke Mærke til, hvad Andre ſige. Deres euſtachiſke Trompet er derimod hos Dem i bedſte Tilſtand, og derfor hører De Dem helſt ſelv. Derſom jeg ikke var ſyg, ſkulde jeg gierne berigtige flere af Deres Paradoxer og Vildfarelſer.

Det er mig en underlig Sygdom! ſagde Litzberg.

Nogle Dage derefter begyndte Lademann at komme ſig, han ſpiſte og drak igien, de fire Ideer lode til at forſvinde. Han vilde ikke tillade, at Nogen vaagede hos ham om Natten. Lyſet blev tidlig ſlukt, og han ſlumrede roligt ind. Men man tænke ſig Eberhards Forundring, da engang Vægteren ſpurgte: Er den fremmede Herre endnu ſaa ſyg, at der behøver Nogen at vaage hos ham hele Natten? Jeg ſeer, der brænder altid Lys, og hører ham ogſaa undertiden tale høit med en Anden.

Eberhard ſvarede Vægteren, hvad der faldt ham ind; men da det atter var Midnat, og Alle havde forladt Lademann, der lod til at ſlumre bydt, tøvede Eberhard endnu lidet, gik derpaa ud paa Gaden, og opdagede virkelig Lys paa Kammeret, ſom

Vægteren havde sagt. Han lod sætte en Stige til Muren, klavrede op, saae ind i Kammeret — og Lademann sad i bare Skiorte ved det oplukkede Reisestrin og skrev meget ivrigt. Hvad det var, kunde Eberhard ikke skiælne, men Skriveren stirrede ofte hen til Døren og spurgte: Er det saaledes ret? Efter et Ophold skrev han igien, som om han havde faaet Svar. Svaret syntes snart at være Nei, snart Ja; thi undertiden glædte Skriveren sig og fortsatte ivrig sit Arbeide, undertiden strøg han ud.

Jammerskade, tænkte Eberhard, hvis denne skiønne Siæl for, stedse skulde have faaet et Knæk og var bleven vanvittig.

Helbredelsen.

Nogle Dage derefter vare Litzberg og Eberhard gangne ud til den saakaldte Haarlemmer-Buskt: en Lund, fuld af overmaade store Træer, med usædvanlig tykke Stammer. De forsinkede dem noget, og spiste i et Værtshuus udenfor Porten. Her kom Eberhard i Klammeri med en Student over den berømte Lorentz Koster, hvis Marmorstøtte staaer paa Torvet, og som ansees af Hollænderne for at have opfundet Bogtrykkerkunsten. Eberhard derimod vilde, at man skulde tilskrive Guttenberg og Faust denne Ære. Litzberg tilføiede endnu ironisk Schöffer og Albrecht Pfister, og bemærkede, at Guttenberg egentlig havde heddet Henne Gänsefleisch eller Saugeloch. Eberhard kom temmelig dybt ind i Texten med Studenten, og Litzberg behøvede den hele Overvægt af sit Lune og sin Fatning, for at vedligeholde den gode Tone.

Da Litzberg og Eberhard igien ginge til Byen alene sammen, var den Sidste forstemt og taus. I ærgrer Jer, fordi I atter har været bragt i Harnisk over Ingenting, sagde Litzberg.

Jeg finder en heftig Strid over Tanker og Meninger uri-

melig. Thi hvor bilder et Menneſke ſig ind at tanke og dømme formuftigt, naar Modſigelſesluſten eller den ſaarede Egenkiærlighed forvirrer hans Hierne? Hver vil have Ret, og i Samtalens Hede glemme de ſom oftеſt, hvad de gik ud fra, og hvad egentlig Striden var om. Saa ſeer jeg dog heller et Par fulde Bønder ſlaaes med Næverne. Men nu ovenikiøbet at ſkiændes om Facta, om hiſtoriſke Data, det forekommer mig reent affindigt. Thi her kan jo den Ene let overbeviſe den Anden, naar de kun ville give Tid. Der maa den Ene give den Anden Ret, om han end aldrig vilde. Saa er det Forſlag: „Skulle vi vædde?" dog bedre, thi dermed faaer Sagen en Ende, og den Paaſtaaelige bliver ſtraffet for ſit Rethaveri.

Eberhard taug et Øieblik, ſom han altid pleiede, naar han følte, han havde Uret; derpaa ſagde han: I det Hele har De Ret, Mange ſtride ſaaledes. Men Mange blive ogſaa miskiendte formedelſt deres fyrige Temperament. Der gives hidſige Mennеſker med Blidhed og Beſkedenhed, og arrogante Rethavere uden diſſe Egenſkaber. Det Solide, det Bedſte i en ſelſkabelig Kreds er den aandelige Morſkab, i det man meddeler hinanden ſin

hold med uvorne Ord; og istedet for en god Dag, som de begyndte med at ønske hinanden, gjøre de hinanden ofte den hele Dag bitter og ubehagelig.

Hm, der er noget i! sagde Litzberg og betragtede Eberhard med den samme smilende Tilfredshed, som første Gang, da de traf sammen i Cöln, og hvormed Litzberg strax havde vundet ham.

Under denne Samtale kom de til Byen. Klokken var over Tolv; det var temmelig mørkt, Himlen bedækket med Skyer, og de ginge den store Domkirke forbi. — Hvad er det? sagde Eberhard, og stod stille som forstenet af Forundring. — Hvad nu? brummede Litzberg, hvis Hørelse ikke var saa skarp som Eberhards.

De nærmede sig endnu Kirken nogle Skridt, og Eberhard spurgte: Hører De ikke den deilige Musik derinde? — Ja ved Gud! raabte Litzberg, nu kan jeg ogsaa høre det. Hvad er dette? Spiller det mægtige berømte Orgel med 8000 Piber og 60 Stemmer sig selv i Nat? — De kom noget nærmere; der stode Vægteren og Degnen ved Kirkedøren. Tænderne klapprede Vægteren i Munden, og Nøgleknippet raslede Degnen i den skiælvende Haand, som om de vilde slaae Takt med Triangel og Tromme til Musiken derinde.

Nei, det kan umulig være Indbildning, sagde Litzberg. Luk op, Hr. Degn! Lader os gaae ind og opdage Aarsagen til denne Virkning. — Gud bevare mig derfra, svarede Degnen og korsede sig. Organisten er død; igaar blev han begravet, og nu sidder han allerede paa Aareværket igien og spiller langt bedre end i levende Live.

Litzberg havde imidlertid taget Knippet af Degnens Haand, der var koldere end Nøglerne, aabnede Kirkedøren og gik ind. Eberhard fulgte ham, men Vægteren og Degnen bleve udenfor, som de sagde, for at staae Skildvagt ved Døren.

De andre To traadte ind i den tusmørke Kirke. Maanen kastede kun en enkelt Straale fra en revnet Sky gjennem den brogede Rude, tværs igjennem Hvælvingen hen paa Sølvcrucifixet

paa Alteret. De ſkjønneſte Toner, der udtrykte Veemod, Tungſind, Klage, Skræk, Forventning, endelig himmelſk Troſt og Glæde, lode fra Orgelet.

I Sandhed, ſaaledes kan kun en Aand ſpille! ſagde Litzberg uforfærdet med ſit ſædvanlige Lune. — Spøg ikke i Utide, kiære Ven! hvidſkede Eberhard; ſaa ſandt Gud lever, ſeer jeg ikke en hvid Skikkelſe ſidde deroppe for Orgelet. — Nogen maa der jo ſidde, ſvarede Litzberg; kom, lad os gaae derop! — Var ikke dumdriſtig, Litzberg, ſagde Eberhard. Hvad have vi der at gjøre? Kiende vi alle Naturens Muligheder og Hemmeligheder? Hvo veed, om det ei er en muſikelſkende Siæl tilladt, efter at have affaſtet Jordlarven, endnu at ſværme natlig i Tonernes uſynlige Rige, hvilket jo egentlig alt er en Aandeverden. — Bliv mig fra Halſen med det Snikſnak! raabte Litzberg forſtyrdelig. Vil I ikke gaae med, ſaa gaaer jeg alene. — Vi dele Skiæbne! ſagde Eberhard og fulgte ham.

De ginge op paa Orgelet, hvilket endnu beſtandig tonede. Eberhard blev forſtrækket og veeg tre Skridt tilbage, thi den hvide Skikkelſe viſte ſig nu tydeligt i Nattrøie, Underburer og

vaagnede, var han karsk og stærk, forlangte Mad, spiste og drak med god Appetit, stod op, og faa Dage derefter tillod Lægen ham at gaae ud.

Den hele Paroxysmus forekom ham som en Drøm, og Ingen vilde været istand til at overbevise ham om det Modsatte, hvis ikke Partituren til den stionne Sjælemesse havde ligget der, og han havde kiendt sin egen Haand. Han spillede den med største Forundring og undertiden med Vanskelighed, som om det havde været en fremmed Musik; ikke nær med den Færdighed, som de havde hørt ham spille den i Kirken udenad i Mørke. De udmærkede Steder deri overraskede ham med Nyhedens hele Trylleri, og han var nær ved at beklage sin Helbredelse, fordi den, sagde han, havde stilt ham ved sit Genie.

Da Selskabet igien drog afsted paa Træksluiten, en varm Sommerdag, for at reise til Zaardam, sagde Litzberg til Hanna Hellkraft: Jeg takker Gud for, at jeg engang igien har faaet de to unge Sværmere slot. Poeten lod det dog beroe ved en blot Drøm, men Spillemanden kunde ikke gjøre det ringere, end med en fuldkommen Forrykthed. Jeg er dog ogsaa et Stykke af en Kunstner, men Obadias Schlenk har hverken giort mig til Drømmer eller Nattevandrer.

Bygningskunsten, svarede Eberhard, er grundet paa Jorden. Det er en stien Kunst, hvortil der hører et roligt Genie. Digtekunsten svæver mellem Himmel og Jord, og forbinder begge. Musikken er ganske Siæl, og binder sig til intet Stof. Tvertimod river den sig altid med Længsel og Hestighed løs fra Stoffet; og hvor den aabenbarer sig, er tillige dens Aabenbaring en Forsvinden. Saaledes bliver den en sund Sygdom. Thi hvad er Sygdom, ja hvad er Døden selv andet, end Oplosningen af det Jordiske, idet Aanden stiller sig fra Støvet, for bevinget at svæve hen i en saligere Tilstand.

Ret smukt, bemærkede Litzberg. Men man hører, at en Poet har giort Lignelsen. Bygningskunsten og Musikken ere de eensidige Extremer, Poesien forbinder Alt og omfatter det Hele.

Visselig, svarede Eberhard, i Omfang kan ingen Kunst

maale ſig med Digtekunſten; men i de enkelte Kraftiers henrivende Virkning viger den derimod enhver anden Kunſt. — Og hvad ſiger I da, bemærkede Litzberg, om hin Kunſternes ſtjønne proſaiſte Modſætning, om denne ſtille, dygtige Menneſkekraft, der ikke glimrer, ikke trænger ſig frem, ikke tænker paa Fremtiden; ſom med flittig ſund Driftighed udfylder Øieblikket, og virker velgjørende, aarvaagen og uforſtyrret i ſin Kreds?

Alles Øine hvilede ved diſſe Ord paa Hanna Hellkraft, ſom ikke forſtod Litzberg ret, og ſtirrede forlegen paa ham. —

Ja, raabte Eberhard, der har Mathematiken talt et ſandt Ord. Hun er en Perle! — Hun har pleiet mig ſom en Moder, da jeg var ſyg, hulkede Lademann, i det han gjentagne Gange trykkede hendes Haand. Uden hendes Hiælp laa jeg alt i ſorten Jord.

Ville I holde en enfoldig Kone for Nar? ſpurgte Hanna godhiertig mut, fordi hun undertiden har kogt Jer en Havreuppe og lagt Jer Hovedpuden tilrette? Tier ſtille, I taabelige Menneſter! og tager Eders Hoveder vare for Touget der, ſom er ſpændt over Kanalen, at det ikke gaaer Jer alleſammen ſom

Da de nærmede ſig Huſet, hørte de allerede langt henne paa Gaden en lyſtig Støi af Sækkepiber; Vinduerne ſtode næſten alle aabne; thi det var en varm Sommerdag, og et ſtort Middagsſelſkab ſad ved Bordet i en munter, høiroſtet Samtale.

De Fremmede vilde ſtrax gaae igien, men man havde allerede ſeet dem fra Vinduerne af. Myn Heer Kalf, en tyk, jovialſk Mand med et rødmuſet, ſtraalende Anſigt, treen ſelv ubi Døren, bad de Fremmede komme nærmere, ſpurgte, hvem de vare og hvem de vilde tale med? — Litzberg, ſom ikke kiendte ham perſonlig, rakte ham Brevet, tilligemed et Papbind, fuldt af Tegninger, til Værten i Huſet, og vilde have det tilgode til en anden Gang. Men neppe havde Myn Heer Kalf kaſtet Øinene i Brevet, før han raabte, ſom fordum Laban til Abrahams Tiener: Kom herind, du Herrens Velſignede, hvorfor ſtaaer du derude? — Dog, det er ſandt, vedblev han med ſagtere Stemme, vi maae først ſpørge Meſter Peter om Forlov, thi han er egentlig Vært her idag. Tov lidt, godt Folk, og ſætter Jer ned ſaa længe! Jeg ſkal ſtrax være her igien. — Derpaa lod han de Fremmede ſtaae paa Gaden, og ſtyndte ſig ind ad Døren tilbage.

Myn Heer Kalf kom ſtrax tilbage og raabte: Kom kun ind, min kiære Hr. Litzberg! Kom kun med Jeres Kammerater, vær ikke undſeelig, I ere Meſter Peter alle velkomne. — De toge mod Indbydelſen, og traadte ind i den ſtore Spiſeſtue, hvor Samtalen pludſelig forſtummede, og Alles Øine vogtede paa de Indtrædende.

Ved Enden af Bordet ſad en anſeelig Mand, ſom lod til at være henved fyrgetyve Aar gammel. Han var klædt ſom de andre Tømmermænd, dog ragede han høit over dem alle og ſaae ikke ud ſom en Hollænder. Han var af en ſtiøn, rank og dog tillige ſtærk Legemsbygning. Hans Anſigt havde noget høiſt Paafaldende: en underlig Blanding af Venlighed og Strenghed, af Beſindighed og Vildſkab ſaae man deri. Hans Pande var ſtor og bydende; de ſorte Lokker flagrede tykt omkring hans Hals, og ſnart rullede de ſtore blaae Øine ham omkring i Ho-

vedet, ſnart heftede de ſig roligt og gjennemtrængende paa en enkelt Gienſtand.

Da de Fremmede traadte ind, betragtede Meſter Peter dem opmærkſomt; Myn Heer Kalf rømmede ſig og holdt følgende Tale:

Seer I vel, Godtfolk! Der ſidder Tømmermeſter Peer Mikkelſen. En god Arbeider; thi han har tømret det ſammen, ſom vi Andre vel lode være, om vi end bleve ſaa gamle ſom Methuſalem. Han havde rige Forældre, ſom gierne vilde havt ham høiere paa Straa; men han havde nu engang forgabet ſig i Skibsbyggerkunſten. Saa kom han da til os, var ſlittig og ædru, drak ſig kun en Ruus engang om Halvaaret i godt Compagnie, og lærte at glatte en Maſt og hugge en Kiøl ſaa godt ſom Nogen i Chriſtenheden. Selv kogte han, medens det varede, daglig ſin Mad, og redte ſelv ſin Seng. Da han paa denne Maade var avanceret frem i vor gode Kunſt, fra Dreng til Svend, fra Svend til Meſter, giorde han et ſtort Gilde ſom idag, hvor vi alle bleve ligeſaa glade og fulde ſom nu, ja endnu fuldere, ſkiøndt det egentlig ikke er Hollændernes Vane; men hvad

Labemann tog det altſammen for god Mynt og mærkede intet Uraad. Eberhard og Litzberg giorde ſtore Øine og ſaae paa hinanden. — Man maa naturligviis ikke forſtyrre dette Incognito, ſagde Litzberg, være beſteden, men tillige kiæk; ſvare driſtig, naar man bliver ſpurgt, og for alting lyſtig.

Sætter Jer hos mig, mine Venner! ſagde Meſter Peter paa godt Tydſk. I ere tydſke Reiſende, og jeg holder meget af Tydſkerne, det er dygtige, ærlige Folk. Hvem er du, unge Menneſke? — Jeg er en Student fra Leipzig, ſvarede Eberhard. — Og hvad er egentligt dit Fag? — Jeg er ung og har endnu ikke beſtemt mig til noget Viſt. — Beſtemt maa man altid være hos Peer Mikkelſen, hviſkede Litzberg. Han er en temmelig god Poet, ſvarede han høit for Eberhard.

Poet? — ſagde Peter, med et mindre forekommende Blik — nu det er ret ſmukt! det kan være godt i dine Fritimer. Men Poeſien bærer kun Blomſter, og Livet kræver moden Frugt. Har du ellers ikke lagt dig efter noget Nyttigt?

At kalde Poeſien Blomſter, ſvarede Eberhard, i det den bekiendte Rødme ſlygtigt farvede hans Anſigt, har ſagtens ſelv engang været anſeet for en poetiſk Lignelſe; men den er i Sandhed triviel og haltende. Poeſien yder paa engang baade Blomſter og Frugt. — Den er jo kun til Fornøielſe! raabte Peter; hvad nytter den til? Du maa ikke tage mig ilde op, at jeg altid ſpørger efter det Nyttige. — Og hvortil nytter da Nytten? ſpurgte Eberhard ligeſaa raſk. — Du er mig en ſubtil Philoſoph, ſvarede Peter; kiender du ikke det gamle Ordſprog: En Nar kan ſpørge om mere, end ti Kloge kan beſvare? — Den Talemaade *Nytte*, vedblev Eberhard med Fatning, kommer af at *nyde*; thi Nytten ſkaffer Legemet Nydelſe; men Ordet *fornøie*, betyder at tilfredsſtille *Nøiet*, eller Sindet, og det kan kun ſkee ved ſkiønne aandelige Foreſtillinger. — Nu ja, ſvarede Peter, Poeſien kan vel ogſaa have ſin Nytte ved vigtige Leiligheder; ved Feſter, Fødſelsdage, Bryllupper, Barnedaab og Jordefærd bruger man den ſagtens ogſaa, naar man vil viſe den Levende eller Døde en

Ære. — Digtekunſten, raabte Eberhard, er en Gudinde, ingen Opvarterſte. Om end den ſkionne Datter i Huſet, med huld Ydmyghed, ofte og gierne paaſer hvad der forefalder, ſkulde man dog derfor ikke antage hende for et ringe Tieneſtepynde. — Saa ſig mig da, min tappre Ven! hvad Godt gior hun egentlig? ſpurgte Peter leende. — Helten, den ſtore Mand, kan ſlet ikke undvære Digtekunſten, ſvarede Eberhard, idet han mødte Spørgerens rullende Øine med et faſt Blik. — Ei ei! Og hvorfor ikke det? — Fordi den, bedre end Balſam og Specerier Legemet, bevarer hans Bedrifter for Efterverden, at de ikke ſkulle forraadne i Forglemmelſens Kiælder. — Der tager du feil, min Søn, det gior Hiſtorien, raabte Meſter Peter; for den har jeg al Reſpect. — Hiſtorien, ſvarede Eberhard, naar den ikke bliver behandlet af Mænd med poetiſk Aand, gior intet andet, end fortæller Eventyr, ſom en gammel Qvinde bag Ovnen, uden at angive Handlingernes Grund, uden at være iſtand til at ſkildre de Menneſker, den omtaler. Kun Digtekunſten er iſtand til at aabne os det menneſkelige Hierte, i alle ſine Dele, ſom et kunſtigt Uhrværk. Den kan ſelv ſammenſætte ſlige Uhre; men den

Sækkepibe og fører den med sig. Lademann, spring dog hen i Værtshuset og hent Jeres Sækkepibe.

Det behøves ikke, raabte Mester Peter, man kan sende Bud efter den. — Nei jeg maa selv gaae, sagde Lademann. — Nu vel, saa skynd Jer, vedblev den selsomme Tømmermand; imens ville vi besee de Tegninger, som Litzberg har bragt Mester Kalf.

Nu maatte Tegningerne for en Dag; de gik Bordet rundt, og bleve beundrede af Mester Kalf, Mester Peter, og det hele Laug; thi Litzberg havde giort flere gode Opfindelser, til Skibsbyggeriets Forbedring; ogsaa fandt man i hans Tegninger skjønnere Former og bedre Forhold, end i de forhen brugelige. Nogle gamle Mænd rystede sagtens paa Hovedet, og vilde ikke vide af disse nye Moder; men de bleve snart overdøvede af Mængden. Litzbergs Sundhed blev proponeret af Mester Peter og drukket af det hele Broderskab.

Nu kom Lademann tilbage med Sækkepiben; men ham gik det ikke saa ærefuldt; thi han maatte op paa en stor Tønde og afløse den forrige Sækkepibeblæser. Litzberg og Eberhard kunde ikke bare sig for at lee, da de saae den udmærkede Kunstner staae deroppe, som en ringe Spillemand med Blæsebælgen under Armen. Han smilede selv forlegen derved, og dette godhiertige Smiil gav ham et Anstrøg af Enfoldighed, som passede fortræffeligt til hans nærværende Stilling. Men saasnart han begyndte at blæse, vidste han strax at skaffe sig Agtelse. Selv dette ufuldkomne Instrument forstod han at aflokke renere Toner, og at give en egen Ynde ved sit Foredrag.

Mester Peter var ganske henrykt, og raabte gientagne Gange: Er det ikke som jeg altid har sagt? Intet Instrument i Verden gaaer over en Sækkepibe!

Beleiring, Capitulation og Fredſlutning.

Da Maaltidet var tilende, ſtod han op, og vinkede de trende Reiſende, at de ſkulde følge ham i Haugen. Her ſatte han ſig i Skyggen, paa en Bænk, ikke langt fra et Lyſthuus, ſtøttede ſig til ſit Spanſtrør og ſagde: I kiende mig, Godtfolk! og det kan da være det ſamme. Jeg er Peter Alexiowitſch, Czar af Rusland. — Her begyndte de alle at bukke og ſtrabe. — Lad kun de Faldblader være borte, ſagde Czaren, og hører mig videre.

Mange rige Folk reiſe til Holland, for at kiøbe Svibler og Blomſter til deres Hauger; men jeg har en ſtørre Hauge, og bruger vigtigere Planter. Jeg ſøger Mennesker til mit Keiſerdømme. I veed, kiære Litzberg! at jeg har miſtet min trofaſte Le Fort. Gud være hans Siæl naadig, den redelige Schweitzer. Ogſaa min herlige Skotlænder Gordon er gaaet mig i Løbet. En Mand, ſom I, Litzberg, behøver jeg netop nu; I ſkal følge mig til Rusland, og hvis I tiener mig redelig og tro, hvorom

Død og Fordømmelſe! raabte Czaren, og begyndte at giøre forfærdelige Grimaſſer, ſom han altid pleiede naar han blev raſende: Følgen af en Gift, han havde faaet i ſin Ungdom, og af at drikke for megen Viin. Ville I Lumpenhunde holde mig for Nar, og ſætte mig Stolen for Døren? Jeg ſiger Jer: I ſkal følge med til Rusland. I ſkal! Har jeg engang ſagt det, ſaa maa det ogſaa ſkee. „Kan ikke have den Naade! Jeg ikke heller! Jeg ikke heller!“ Fanden i Vold! jeg ſkal lære Jer at ſætte ſig op imod ſin Overmand. Skal en Fyrſte, der har vundet ſaa mange Batailler over Svenſke og Hedninger, lade ſig ſpille paa Næſen af Haandværkskarle og Muſikanterſvende? Tiggerpak, hvis Lykke han vil giøre, og ſom ere dumme nok til at ſtøde deres Lykke fra dem? Nu ved Sanct Nicolaus, jeg ſkal lære Jer Mores! Med dette gode Spanſtrør har jeg vaſſet fornemmere Rygge end Eders. Jeg ſkal viſe Jer hvad det vil ſige, at faae Ruslands Keiſer til at løbe med Liimſtangen. — Med disſe Ord hævede han Spanſtrøret høit i Veiret, og en Hagl af Stokkeprygl var uden Tvivl regnet ned over vore ſtakkels Reiſende, hvis de ikke ſom ſnareſt vare flygtede ind i Lyſthuſet, og havde ſlaaet Døren i Laas efter ſig.

Over Døren, paa hvilken den opbragte Czar hamrede af al Magt, var et lidet aabent Vindue. Eberhard rykkede Bordet hen for Døren; og, ſaaledes forſtandſet, ſteg han, efter i ſtørſte Haſt at have holdt Krigsraad med Litzberg og Lademann, op paa Bordet, ſtak Hovedet ud af Vinduet, og begyndte at parlamentere med Keiſeren af Rusland paa følgende Maade:

Stormægtigſte, allernaadigſte Keiſer og Czar!

Eders Majeſtæt behage, ikke at opbringes mod ſtakkels uſkyldige Menneſker, ſom intet have forbrudt, og ſom kun ere betænkte paa at redde deres Smule Friheb og Uafhængighed. Om det ſaa er en liden Sidſten eller Spurv paa Landeveien, ſaa kommer den jo dog ikke ſtrax hoppende, naar Menneſket, dens Herre og Beherſker, ſløiter og fremviſer Liimſtangen. Tvertimod, den udbreder ſine ſmaa Vinger i Luften, og flyver bort, for i Skoven at udſøge ſig en ſkyggefuld eenſom Green, hvor den kan bygge

ſin Rede. Mange Kunſtnere, Haandværksfolk og Verſemagere tænke ikke ſom vi, naadigſte Czar! De vilde agte det for den høieſte Lykke, at blive hvervet af en ſaa ſtor Monark, og at komme i hans Brød. Men hvad os angaaer, ſaa bede vi kun, at det allernaadigſt maa forundes os at drage bort i Fred, og ſaa længe vi endnu ere her, at turde vederqvæge os i Eders Majeſtæts Naades og Nedladenheds Solſkin.

Thi evig vil den Dag være os uforglemmelig, paa hvilken vi nøde den Ære at ſidde tilbords med Nutidens ſtørſte Mand; den Dag, da han kom os venlig ligeſrem imøde, uden at tænke paa ſin Høihed, fordi han følte, at et ſtort Menneſke er meer end en mægtig Herſker. Ja ſkulde endog det Vanheld ramme os, at faae Stokkeprygl, ſaa ville vi dog, hvis I kun ikke lemlæſter os, derfor intet Nag fatte til Eders Keiſerlige Majeſtæt; men tvertimod tilgive Eder, ſom Chriſtne, og undſkylde Eder paa bedſte Maade. Man ſeer jo, at der beſtandig hænger Noget ved ethvert Menneſke af hans Stand og Forretninger, i det ſelſkabelige Liv; og han ſlæber ſine Vaner med ſig paa Ryggen, ligeſom Sneglen ſit Huus. Skolemeſteren, der ofte var i den

Iwangorod, Kaliſch og Pultava, havde ſat Kronen paa ſine Bedrifter, med at myrdanke tre ſtakkels uſkyldige ubevæbnede Borgere, der ikke have lagt ham et Straahalm i Veien? Frels os altſaa fra det Onde, allernaadigſte Herre! og luk os, ligeſom fordum Kong Nebukadnezar, Sadrach, Meſach og Abed Nego, ud igien af den gloende Ovn.

Efterat Talen var endt, aabnede Eberhard Døren kiæk, og nærmede ſig atter med ſine Stalbbrødre den formildede Czar, der ofte havde leet høit under den ſelſomme Tale. De kyssede hans Hænder, og han ſagde venlig: I naragtige Menneſter! Ville I ikke høſte Frugten af min Naade, ſaa lader det være. I ſtaae Eder ſelv i Lyſet. Jeg vil ikke trygle Jer, og faaer vel Folk uden Jer! Ellers kunne I gierne blive her i Aften og tage Deel med i Lyſtigheden. I have ikke meer at frygte for nogen Overlaſt. — Dermed vendte han tilbage til Selſkabet, og de trende Reiſende ſtode alene.

En blandet Følelſe betog dem alle Tre; thi vel var det dem kiært at være undgaaet Faren; men den Tanke, at have forkaſtet en ſtor Fyrſtes Naade, blandte dog noget Ubehageligt i deres Velbefindende. Ogſaa forundrede den Ene ſig over den Anden, at han havde giort det.

Litzberg brød først Tausheden. Hvis kun ikke dette Skridt ſiden fortryder Dem, min gode Julius, ſagde han. Vel kiender jeg ikke Deres Forhold, og ønſter heller ikke at trænge mig ind i Deres Hemmeligheder. Jeg veed nok, at der er ſtor Forſkiel paa et venligt Reiſebekiendtſkab og paa fortroligt Venſkab. Saameget mindre ønſter jeg Deres Fortrolighed, da Omſtændighederne ikke tillade mig at giengiælde en ſlig Aabenhiertighed. Saameget kan jeg kun ſige: Lademann og jeg ville viſt, om end ikke paa en ſaa glimrende, ſaa dog paa en ſtiøn Maade giøre vor Lykke i Verden. De maa ſelv bedſt vide, om det ogſaa er Tilfældet med Dem.

Det er ſaa, ſvarede Eberhard. Jeg eier ſaa meget, at jeg kan leve anſtændigt; og min ſtørſte Lykſalighed, ſom jeg ſætter

langt over Indtægter, Titler og Rang, er Uafhængighed. Jeg ſælger ikke min Frihed for Lænker, om de ogſaa vare gyldne.

Naar ſaa er, ſvarede Litzberg, ville vi vende glade tilbage til det muntre Selſkab, og være betænkte paa at viſe Czaren vor Taknemmelighed og Ydmyghed paa en eller anden Maade. Thi ſærdeles naadigt var det i Sandhed af ham, ſtrax at forgabe ſig ſaaledes i os, at han paa ſtaaende Fod vilde have os med til Rusland. Den pludſelige Vrede, der betog ham, kom jo kun af Fortrydelſe over at vi gave ham Kurven. Men hans Billighed vendte ſtrax tilbage, da Hidſigheden havde faaet Tid til at bruſe ud. Nu er han næſten forlegen og bly, fordi han ſtammer ſig over ſin Opfarenhed. Vi maae, ſaa hurtigt ſom Foraarsvinde, igien tørre ham Duggen af Ørnevingerne. — Jeg er rede, ſvarede Eberhard, ſkiøndt jeg juſt ikke har ſtort at roſe mig af, hvad Forgabelſen angaaer. Jeg ſtulde med, ſom det femte Hiul til en Vogn. — Poeſie forſtaaer Czaren ſig rigtignok ikke paa, ſagde Litzberg; men Jer havde han ved denne Leilighed lært at kiende; og har han maaſkee ogſaa noget mere Begreb om Lademanns og mine Kunſter, ſaa vilde Eders Perſon-

„Den hellige Antonii Friſtelſer i Ørken;“ egentligt kun en Fremſtilling paa Scenen af det Tenierſte Billed, og flere i den Art, rimet i Knyttevers, ſom i Hans Sachſes Comødier. Dog var denne Spas meget forſkiellig fra den ærlige Meſterſangers; thi den var ikke ſaa kiedſommelig, og den plumpe Spøg tog ſig godt ud i det brede Hollandſke.

Den hellige Antonius, et ungt Blod paa nitten Aar, ſad ſom Olding med langt Giedebukkeſkiæg, og med utallige malede Rynker i det glatte fede Anſigt. Skuepladſen foreſtillede en Løvhytte, ſammenflættet af grønne Grene. Den ſmidige unge Tenorſtemme, de kunſtlede, hyppige Eftertryk i Declamationen, den begyndende blø Undſeelighed, og den ſtrax derpaa følgende kiække Næsvished og Lyſt til at behage Czaren, ſtak ſelſomt nok af til alle de lange Taler om at forſage Verden og dens Forfængelighed, der vare lagte Eremiten i Munden. Nu traadte forſkiellige Maſker ind, for at friſte og forføre den hellige Mand i Ørken. Smaa Børn, ikke ilde udklædte ſom uhyre Bræmſer, Flagermuus og Baſiliſker; halvvorne Drenge, ſom Helvedes Dyr med Heſte-Dødninghoveder, ſom Utyſter og ildſprudende Diævle, med Horn i Panden.

Den hellige Antonius lod ſig ikke forſtyrre, men læſte fort i en ſtor Foliant, hvori han havde ſin Rolle, idet han alt imellem ſlottede hen til Czaren, for at ſee hvad Virkning det giorde.

Czaren var overmaade vel tilfreds med Smaadiævlene, og opmuntrede dem ved gientagne Haandklap til at ſprude Ild ſaalænge, til de nær ſelv vare qvalte af Røgen. — Nu kom flere allegoriſke Perſoner: Rigdommen, en hoſtende podagriſk Gubbe, behængt med Pengepunge; Forſængeligheden, et langt magert Fruentimmer, ſtærkt ſminket, med utallige Pailletter og Paafugleſiære; Magten, en ſtirſaaren Karl (Byens fornemſte Slagter) hyllet i Kalveſkind, med en forfærdelig Prygl i Haand. Endelig Wellyſten, et deiligt friſkt Pigebarn med flagrende Hørhaar, nøgne Skuldre og Arme, halvblottet Barm. Heſtefoden, der var tilſyne under Skiørterne, var kun maadeligt giort, og ſtak beſynderligt nok af til den anden nydelige Fod, med den trinde Læg-

Man mærkede tydeligt paa den hellige Antonius, at Pigebarnet giorde Indtryk paa ham. Han glemte endogſaa Czaren. Med ſtiælvende Stemme udtalte han høiſt misfornøiet de Forbandelſer, Digteren havde lagt ham i Munden, og viſte hende Døren. Men nu kom Bacchus, en tyk, meer violet end rødmoſſet Lømmel, med en gammel fort Allongeparyk paa Hovedet, hvor omkring var flættet en Viinranke. Han ſtiænkede af en lille Flaſke et dobbelt ſaa ſtort Bæger fuldt, og rakte vor Helgen det, med grinende Læber. — Da var det ude med den gode Eremit, (en ſtor Feil mod Hiſtorien og Sandheden); han tømte henrykt ſit Bæger, ſank glædedrukken i Pigens Arme, og med megen Larm og Vanſkelighed blev nu et Skiærmbræt af et Par haandfaſte Karle trukket frem for Scenen, hvormed Comedien havde Ende.

Eberhard bemærkede med Fornøielſe, uagtet alt det Uanſtændige og Plumpe, at dette Spil morede Czaren. Har han endnu ingen Smag, tænkte han, ſaa har han dog Indbildningskraft og Sands for Digtning. Paa en ſaadan Grund lod der ſig altid bygge mere.

dertil ere Byens Koner og Piger indbudne; de komme vist snart. Saa maae vi bede Mester Peter om Tilladelse, først at opføre et lille Skuespil for ham. Vi sætte vort Sindbilled midt i Salen, i Løvhytten bag Skiærmen. Jeg er Maskinmester. Bag Billedet staaer Positivet, der sidder Lademann som Capelmester og Tenorsanger, og Eberhard staaer ved Siden af ham, og understøtter hans Sang med sin gode Bas. Men først maa Czaren have en Afskrift af Visen og Noderne. Saaledes hylde vi ham, som vakkre Kunstnere, vise ham vor Taknemmelighed, gaae hiem, sove — og staae tidlig op i Morgen, for at besee Skibsværfterne.

Eberhard og Lademann lode sig ikke sligt sige tvegange. Den Første havde strax giort sig fortrolig med Ideen, og begyndte at digte. Da Lademann havde faaet Indholdet at vide, og det første Vers, satte han sig hen at componere. Det varede ikke en Time, saa vare de begge færdige. Endnu et Qvarteerstid gik hen med at afskrive en smuk Copie. Midlertid havde Eberhard sendt Bud efter Hanna Hellkraft; hun maatte dog ogsaa see Czaren, og tage Deel i Festen. Nu giorde man gientaget Prøve. Imidlertid var Ballet begyndt; men i den Mellemtid, da der blev ombaaret Forfriskninger, havde Kunstnerne god Leilighed til at nærme sig Czaren med deres Anliggende. Han tillod dem gierne strax at begynde.

Dandserne maatte nogle Øieblik rømme Salen. Da man atter traadte ind, stod den hemmelighedsfulde Bygning opreist bag Skiærmbrædtet. Litzberg giorde Honneurs; med dyb Ærefrygt hilste han Czaren, og bad ham sætte sig i Lænestolen igien, idet han rakte ham Sangen med Noderne. Derpaa blev Skiærmen let og behændigt flyttet bort. Billedet stod kraftigt og skiønt straalende i sine friske Farver, og med tydelig Fractur var nedenunder at læse: Prometheus, befriet af Hercules.

Nu sang Eberhard og Lademann bag Billedet:

Du tændte paa himmelske Vei
Din Fakkel, os Lyset at skiænke,
Til Trøst i vor jordiske Lænke;
Men Jupiter taalte det ei.

Han ſmedded til Klippen din Fod.
For driſtig ham Fakkelen brændte!
Da hug en miſundelig Glente
Med Næbet dig Levren i Blod.

Prometheus! du blev ei forſagt,
Du klynked ei frygtſom i Døden.
Snart kom jo din Hiælper i Nøden,
Og da blev dig Fakkelen rakt.

Thi Herkules died kun kort
Sin deilige Moder Alkmene;
Og kraftig, med Jern i hver Sene,
Drog kollebevæbnet han bort.

Dit Baand han paa Klipperne brød.
Sin Ven til Vedrifter han bringer.
Da hented paa kuede Vinger
Dig Glenten den himmelſke Glad

frem for at tage Affked, atter ud i Haugen. Da de ſtode alene for ham, ſagde han:

I have ſamlet mig gloende Kul paa mit Hoved; jeg har behandlet Jer ilde, og dog have I viiſt mig en Ære, efterat I førſt have vidſt at undgaae min Vrede. Derfor maae vi nu paa en ſmuk Maade tage Afſked med hinanden. Eders Sang og det Billed, I havde malet, viſer mig, at I have gode Tanker om mig; og da I intet forlange, kan det ikke være Smigeri. Saa vil jeg da ogſaa være modig og tapper nok til — at bede Eder om Forladelſe, fordi jeg har truet Eder med Hug; thi ſandelig, ſlige Karle ere længſt vorede fra Riſet. Den ſtiælmſke Poet har ogſaa ladet mig det høre. Han mener, jeg har øvet mig ſaalænge paa Strelitzerne, indtil Prygleriet blev mig en Vane. Lad ſaa være! Men at jeg ellers ikke giør meget af ſlette Vaner, vide I ogſaa; meget mere elſker jeg det Uſædvanlige, og hvor jeg fandt noget Godt, der har jeg altid foretrukket det for gammel Slendrian. Heller ikke maae I glemme, at jeg er en født Barbar, der ikke har ſtuderet i Leipzig, men paa egen Haand og af egen Drift arbeidet mig frem. Altſaa intet Under, om der endnu klæber lidt ved af det gamle Koſakvæſen; thi ved Gud! ſligt ſtiller man ſig ikke ſaa let ved, ſom man afklipper et Skiæg. Desuden har man givet mig Gift i min Ungdom, for at berøve mig Livet. Min ſtærke Natur har vel ſeiret; men et øieblikkeligt Raſeri, der undertiden overfalder mig, og ſtaaer i Modſigelſe til min ſædelige Tilbøielighed, er en Følge deraf. Altid har jeg maattet kæmpe mod Strømmen. Uden at nyde et omhyggeligt Tilſyn af de tidligt berøvede Forældre, har min Halvſøſter, den Ogle, have de fæiſte Strelitzer, og de ikke meget bedre Grækermunke forbittret mig Livet. Min eneſte Søn, der engang ſkulde høſte, hvor jeg har ſaaet, er en Niding, der tilintetgiør alle mine Haab, og har giort mig Fadernavnet forhadt. Gud har giort mig til Herſker over et umaadeligt Rige, men et Rige uden Vand. Jeg blev en Fyrſte for Barbarer, uden at nyde de uſkyldige huuslige Glæder, eller den Ro, ſom i Stilhed danner Hiertet. Derfor drog jeg ſom en Trækfugl over Vandet, og ſom

en Hyrde til Hyrdehytten, levede her i denne By to Aar roligt ſom Menneſke, dromte mig hen i Abrahams patriarchaliſke Tid, og var dog, med alt det, betankt paa mit Riges Tarv. Nu er en heel Deel lykket mig. Min Fætter Carl giorde mig Seieren let, ved ſin Kaadhed; og ſkiondt den ruſſiſke Menzikow hverken opveier min Genfer le Fort, eller min Skotlænder Gordon, er han dog en Mand af overordenlige Talenter, naar den fordømte Knægt kun ikke var ſaa gierrig, og ved enhver Leilighed, altid endnu ſom Poſteibager, vilde mele ſin Kage. — Der have I mit Skriftemaal, ſiden I forſmaae min Gunſt. Jeg veed nok, min høiſalig Broder Ludvig af Frankrig vilde have ſlaaet forfærdelige Kroller paa Næſen, hvis han havde hørt denne Tale, og finde det dybt under en Monarks Vardighed, at give ſig ſaadan i Kaſt med Kunſtnere. Men jeg finder i Verden intet andet ringe, end Indbildſthed, Dumhed og Ondſkab. Og nu, Fred være med Jer! Tager diſſe Tegn til min Erindring, og glemmer mig ikke!

Med diſſe Ord tog han tre koſtbare Ringe ud af en lille Æſke, ſom han havde i Lommen, ſtak dem hver een paa Fin-

i Fælledsſtab; men alt ſom de nærmede ſig Amſterdam, begyndte de at blive mere fremmede og forlegne for hinanden.

Tauſe rullede de ind i den ſtore Hovedſtad; intet Udraab af Forundring, ingen Bemærkning yttrede de her, ſom ſædvanlig. Vel hvilede deres Blik ivrigt paa de forſkiellige Gienſtande, dog kun tvungent og mechaniſt. Intet kunde ret fængſle Opmærkſomheden, ſaa meget vare de fordybede i deres egne Tanker, og kun engang imellem gave de hinanden ſtiaalne, forlegne Øiekaſt.

Da de vare ſtegne af paa Poſtgaarden, omfavnede Litzberg Eberhard, og ſagde:

De gode Timer, vi have nydt ſammen, maae ikke endes med en kold, ængſtlig Forlegenhed. Alle Menneſter kunne ikke vandre til eet Maal; man gaaer et Stykke Vei ſammen, og hvor Veien deler ſig, adſkilles ærlige Staldbrøde uden Sorg, men ikke uden Følelſe. Lev vel, min Julius! Aldrig ſtal jeg glemme dig, eller de ſtiønne Sommerdage, ſom vi have tilbragt med hinanden. Og aldrig vender den herlige Maaned Julius tilbage i Aaret med ſine Roſer, uden at jeg tænker paa dens blomſtrende Navne. — Ja, evig vil De være os uforglemmelig, kiæreſte Eberhard, hulkede Lademann, og ofte om Aftenen i Tusmørke eller i Maanſtin, vil jeg ſpille vor fælleds Sang og tænke paa Dem.

Eberhard var ſaa rørt, at han længe intet kunde ſige, men kun trykke deres Hænder. — Det glæder mig, ſagde Litzberg, at vi alle have noget at ſtiule for hinanden, ellers vilde Affkeden være for ubehagelig. Saameget vide vi dog om hverandre, at vi alle gaae en bedre Fremtid imøde, end ſelv den, Keiſeren af Rusland var iſtand til at byde os. Saa lev da vel, byrebare Eberhard! Lev vel, gode Kone! Maaſtee ſees vi endnu undertiden i Amſterdam; jeg tænker viſt, at vi endnu kunne tilbringe en Aften ſammen. — Ja, det maae vi! ſvarede Eberhard. — Ganſte viſt! raabte Lademann. — Forreſten, vedblev Litzberg, ville vi ikke bekymre os om hinandens Giøren og Laden. Et Løfte binder mig og Lademann. — Mig ikke, ſagde Eberhard, men man har ſat Lid til min Tausheb. — Og det er nok for

en Mand, faldt Litzberg ham i Talen. Lever vel! Vi ville giøre det kort. Jeg holder ikke af de lange Afſkeder.

Og hvorfor ikke? raabte Eberhard. Derſom vi ikke holde deraf, hvad have vi da at holde os til? Og hvad haabe vi i Fremtiden? Maae vi ikke tilſidſt tage Afſked med alt det Elſkede, med enhver Glæde? ſige enhver kiær Sædvane Farvel? Og er den Veemod, der følger en ſlig Skilsmisſe, andet, end Smerten over en afbrudt Forening i Tiden, ſom ſmægter efter og haaber at fortſættes i Evigheden? O, først naar Menneſkene ſtilles ad, føle de ret, hvad de vare hinanden. Enhver Misforſtaaelſe, enhver Mislyd forſvinder; med Kiærlighedens Øine ſee vi da alting klart, og ſom et fuldendt Billed ſtaaer for os alle ſamnydte Glæders og Sorgers ſtionne Perſpectiv. — Kiedſommelighed, Misundelſe, krænket Stolthed, ſtødt Forfængelighed, falſk Undſeelſe, Mistanke, Forſigtighed, Uvaner og Særheder — alle disſe Skygger, der ſaa gierne ville leire ſig om Arnen, vige da, ſom Spøgelſer, bortſtræmmede tilbage for de ſtore, lyſe Engle, der i ſlige Øieblikke indtræde i vor Hytte for at vinke os bort. Det er jo netop det Guddommeliae ved det Tragiſke, at det for-

dækket Bord i næste Værelse, sprang han op, omfavnede hende og raabte: Dig har jeg dog endnu! Du vil ikke forlade mig som de Øvrige? — Havde jeg ellers fulgt dig hid fra Leipzig? spurgte hun venligt. Vær nu intet Barn længer, Eberhard! Tør dine Øine, kom og spiis. Det er din Livret. Siden maae vi beſee Byen ſammen, og i Aften gaae vi paa Comødie. Jeg har allerede ladet ſpørge efter vort Vidunder, Hr. Leonard Wolfgang; men han var ikke hiemme. Imorgen tidlig kan du beſtemt træffe ham paa det oſtindiſte Kaffehuus.

Det er altſammen meget godt, ſagde Eberhard; men det gior mig dog ſaa ondt, at jeg har miſtet mine Venner. — Jeg kunde ogſaa ret godt lide dem, ſvarede Hanna, ſkiøndt denne Litzberg imellem ærgrede mig med ſine evige Modſigelſer. Ladermann holdt jeg næſten mere af, ſkiøndt han aldrig lukkede Munden op. — O, en herlig Gut, Hanna! Hos ham var alting Inſtinct, Følelſe, og der behøvedes kun en Anledning, ſaa bragte han det i Melodie. Han mindte mig tidt om Børn, der endnu ikke kunne tale, og ſom dog med deres kloge, lyſe Øine, deres Smiil og Taarer tilkiendegive, at de ane Alt. — Da han var fyg, ſagde Hanna, kunde han dog ret godt tage Bladet fra Munden og læſe Hr. Litzberg Texten.

Maaltidet, Vinen, Spadſeregangen med Hanna, hendes uſædvanlige Snakſomhed, for at adſprede ham, de mange nye Gienſtande bragte Eberhard lidt efter lidt i bedre Lune, ſaa at Hanna Hellkraft endogſaa vovede at unddſlaae ſig for at gaae med paa Comødie, ſkiøndt hun havde lovet det. Der blev nemlig ſpillet en franſk Tragødie, og hun kunde undſkylde ſig med, at hun ikke forſtod Sproget. Eberhard viſte hende rigtignok paa Placaten, at der blev givet en Ballet ovenpaa Stykket; men hun vilde heller have det tilgode til en andengang.

Lad mig gaae hiem i Aften, ſagde hun, pakke ud, og ſætte Alting i Orden, ſaa at du finder dine Sager imorgen, ſom om du havde boet her din Levetid. Jeg veed, du vil gierne have det ordentligt, og har intet imod, at Andre paatage ſig Ulejligheden. Dine Skrivefager ſkal jeg ikke røre. Blækhornet ſkal jeg

ikke valte. Var kun rolig og fornøi dig saa godt som du kan. Imorgen Formiddag beſøger du vort Orakel.

Lykkeligviis var der ikke mange Menneſker i Parterret den Aften, thi det var en trykkende Lummerhede. Ellers var Skueſpilhuſet temmelig ſtort og ſmukt bygget. Eberhard saae førſtegang et regelmæſſig bygget Theater. Han lagde nøie Mærke til alting, ligeſom det lidt efter lidt fremſteg af Mørket. Thi i Førſtningen, da han traadte ind fra Solſkinnet i Lampelyſet, kunde han ſlet ikke ſee. Hidindtil havde han kun ſkiænket Amphitheatrets Architectur, Forhænget, Lyſekronen og Orcheſtret ſin Opmærkſomhed; nogle ſmukke Damer i Logerne havde han ogſaa opdaget; nu først begyndte han at mynſtre ſin nærmeſte Kreds. Her blev han iſær opmærkſom paa ſin Nabo, en ſmuk Mand i ſine bedſte Aar, med et aabent, ſolbrandt Anſigt. Over det høire Øie havde han et lille Arr, ſom dog paa ingen Maade forſtyrrede de ædle Træk. Hans Aaſyn udtrykte Kiækhed, Munterhed og Godhed. Han var underſætſig, men dog velvoxen, og af den fine blaae Kiole med ſmalle Guldtreſſer maatte man ſlutte ſig til, at han var Soofficeer. Han tørrede ofte ſin

Stykker opføres. Jeg holder af alt det Eventyrlige, det Characteriſtiſke. Men diſſe franſke Tragødier ere mig for eensformige. Man ſkriger, græder, raſer deri, ſom man var beſat; og ſkiøndt alting er ſat paa Skuer, løber det dog ſom oftest ud paa et temmelig gemeent Kiæltringeri. Men Sproget er reent, Udtrykkene godt valgte; og ſaa urimelig ofte Handlingen er, ſaa rimer ſig dog alting deri ganſke excellent. Ogſaa forekommer der hyppig ſmukke Tankeſprog og Lignelſer. Men de engelſke og ſpanſke Stykker hue mig bedre.

Det fornøiede Eberhard at træffe en Mand, ſom uden at være lærd, havde erhvervet ſig en Dannelſe, der paa den Tid kunde kaldes ſielden, og ſom man næſten aldrig endnu traf i Studerekammeret. Verden, tænkte han, ſmedder dog Tankerne i et Menneſke bedre, end den blotte Lærdom dreier dem; og en naturlig Skarpſind kommer lettere i det Rene med ſig ſelv, end en kunſtig Spidsfindighed.

Nu begyndte Stykket. Den førſte Act morede Eberhard. Skueſpillernes Skrig, der pludſelig gik over i et affecteert Pianiſſimo, Allongeparykkerne, Fiſkebeensſtiørterne, de underlige Dandſemeſterſtridt, hvormed græſke Helte og Heltinder fremtraadte, alt tilſammen forekom ham ſom en lyſtig Parodie. I anden Act begyndte han at gabe, og nu vendte de forrige ſørgmodige Foreſtillinger tilbage. Han tænkte paa Litzberg og Lademann, ſom han maaſkee aldrig mere ſik at at ſee, og Taarerne trillede ned ad hans Kinder.

Somanden var derimod dybt indſlumret, og gyngede gientagne Gange med Næſen ned imod Skiødet, indtil han endelig foer i Veiret ved et lydeligt: Hélas! og forbauſet kaſtede Øinene vildt omkring.

Da han fandt Eberhard ſvømmende i Taarer, ſagde han: Hvad Pokker! er det virkelig ſaa rørende? Det havde jeg dog ikke tænkt. Og jeg ſidder her imidlertid og ſnorker. Jeg ſkammer mig næſten, men maa ſige til min Undſkyldning, at jeg har løbet omkring i Heden den hele Dag.

Ak, min Herre, ſvarede Eberhard, ſov De i Guds Navn,

og lad Dem ikke forſtyrre! Jeg græder ikke over Stykket, men tænker paa nogle trofaſte Venner, ſom jeg idag, maaſtee for evig, har taget Afſked med. Ja det er en anden Sag, ſagde Sømanden.

Saaledes holdt de da Stykket ud. Derpaa fulgte en Ballet, hvis Indhold var et Skibbrud, og derpaa følgende Redning. En Harlekin forekom deri, der fortſatte ſit Abeſpil, drivende vaad mellem Skiær og Klipper, mellem Torden og Lynild, Kanibaler og Baal. — Sømanden morede ſig koſteligt, og loe ofte ſaa hierteligt over den flaue Spas, at Taarerne nu ogſaa kom ham i Øinene. Eberhard, der havde giort ſig høiere Tanker om ſin Sidemands Forſtand, undrede ſig, begyndte at tvivle, og vovede endelig det Spøgsmaal: Finder De det virkelig ſaa lyſtigt, min Herre? — O uendelig lyſtigt! ſagde Sømanden. Jeg maa ſige Dem, jeg har ſelv giort adſtillige Reiſer til Oſt- og Veſtindien, og lidt togange virkeligt Skibbrud; maa nu ikke disſe tørre Bølger og tørre Løier forekomme mig yderſt latterlige?

Ja ſaa! ſvarede Eberhard, nu forſtaaer jeg Dem: De leer i Balletten, ſom jeg græd i Tragedien. Sømanden vilde talet

erhvervet en anſeelig Formue, og, da han formodenlig ſelv ingen Børn havde, ſaae han ſig nu om efter en Arving i Europa. Man ſkulde næſten ogſaa troe af Brevet, at Gubben ſelv var kommen til Amſterdam og ventede Eberhard der. Men ſaa begreb han igien ikke, hvorfor Wolfgang ikke heller havde ſkrevet hans Fader til, ſom dog var den Gamle nærmere beſlægtet. Eller var det maaſkee en Mødrenefrænde? Alt imellem begyndte Eberhard ogſaa at frygte for, at man maaſkee vilde indſkrænke hans Frihed og foreſkrive ham en vis Plan for Fremtiden, hvoraf han aldeles ingen Ven var. Det være nu ſom det vil, tænkte han, man har ſendt mig Penge, og jeg har giort en behagelig Reiſe, om den juſt ikke var ſaa lang ſom den burde være. Saameget faaer jeg altid, at jeg kan vende tilbage til Leipzig igien. Og hvad har jeg egenlig meer i Leipzig at giøre? Er jeg ikke en Fugl paa Taget, ſom kan bygge min Rede i hvilket Træ det ſkal være?

Man kunde maaſkee finde det beſynderligt, at Eberhard, der ingen høiere Tanker giorde ſig om dette Eventyr, dog ſaa raſk bortviſte Czarens Naade; men vi maae giøre opmærkſomme paa, at det Hemmelighedsfulde, det Tilſlørede i ſit fierne Tusmørke altid har noget mere Tillokkende for Ynglingen, (og overhovedet for Menneſket) end det indſkrænkede Nærværende, om det end er nok ſaa fortræffeligt. Ogſaa frygtede vel Eberhard for, at et lignende Haglveir med Stokkeprygl engang igien kunde trække op paa et Sted, hvor der intet Lyſthuus var i Nærheden at flygte ind i. Han elſkede Friheden over alting; det kolde, barbariſke Rusland havde intet Tillokkende for ham; og han følte ſlet ingen Lyſt til at være en af de Feiekoſte, hvormed den nordiſke Hercules igien agtede at renſe Augias Stald.

Det Kaffehuus, ſom man viſte ham til, var meget ſmukt, Værelſerne lyſe og velmeublerede. Velklædte Giæſter ſadde rundt omkring, og da han ſpurgte efter Hr. Wolfgang, ſagde man ham, at Kaptainen pleiede at drikke ſin Morgenkaffe og ryge ſin Pibe med flere Søofficerer i det inderſte Værelſe, før han gik hen i det oſtindiſke Huus. Eberhard ſpurgte Opvarteren, om

han ogſaa turde gaae derind? — Det forſtaaer ſig, var Svaret, jeg ſkal ſtrax bringe Dem Deres Kaffe der.

Eberhard traadte ind i Værelſet, hilſede de Herrer arbodigt, der ſadde fordybede i Samtaler med hinanden, og ſatte ſig beſteden ved et lille Bord ſtrax indenfor Døren, hvor han ventede paa ſin Kaffe.

Han monſtrede i Smug de Talendes Aaſyn, og tænkte: Hvem af diſſe Herrer er nu monstro Kaptain Wolfgang? De havde alle gode kraftige Anſigter. En af dem forekom ham at være den Rette. Der have vi Manden, tænkte han, ſtod op, gik hen, giorde et dybt Buk for Søhelten og ſpurgte: Med Tilladelſe, min Herre! een af Dem ſkulde vel ikke være Hr. Kaptain Wolfgang?

Atter en Spørger om Wolfgang, ſagde den Adſpurgte, idet han ſmilende ſaae paa de Andre. Hvad har dog vor Ven for? — Nei, min unge Herre, ſvarede han Eberhard, Kaptain Wolfgang er ikke her idag. Men De træffer ham hiemme i ſine Værelſer til Klokken elleve. Han boer her i Gaden. — Nu beſtrev den Fremmede ham Huſet og ſagde derpaa: Hvem er De, om

Eberhard skyndte sig nu hen til det betegnede Huus. Da han gik op ad Trappen, bankede hans Hierte høit, fordi nu Afgiørelsens Øieblik nærmede sig. Mon jeg vel træffer ham hiemme? tænkte han. Han er vist gaaet ud igien.

Det kom ham for, som om han bestandig skulde løbe saaledes forgiæves og søge efter Hr. Wolfgang; og denne Følelse var ganske naturlig. Eberhard havde personificeret sig sin Skiæbne, sin tilkommende Lykke, i Wolfgangs Person. Ligesom nu Lykken altid løber foran os Mennesker, uden at vi ret kunne hale den ind, førend vi staae ved Livets Grændse, saa kom det ogsaa Eberhard for, som om han uophørlig forgiæves skulde søge efter den underfulde Mand.

Han blev derfor ganske forundret, da han af Tieneren, paa hans Spørgsmaal: om Herren var hiemme? fik et roligt Ja til Giensvar.

I stærk Bevægelse, uden ret at see paa den for ham staaende Mand, giorde Eberhard en dyb Compliment, og bad om Forladelse, hvis han maaskee kom til Uleilighed.

Ei, min unge Ven fra igaar! raabte Kaptain Wolfgang, vær mig velkommen! Kommer De maaskee for at fortælle mig Slutningen af Balletten, som jeg i Aftes ikke fik Stunder til at see ud? Kaspar, hent Piber, Tobak og Kaffe! — Nu opdagede Eberhard, høist forundret, at han allerede igaar havde giort Kaptain Wolfgangs Bekiendtskab i Comødiehuset. Men Wolfgang studsede endnu mere, da han betragtede vor Yngling ret ved høi lys Dag. Gud i Himlen! raabte han pludselig i en alvorlig Tone; hvem er De? — Jeg er den Eberhard Julius, som De har sendt et Brev til i Leipzig. — O, de behøver ikke at nævne Dem! raabte Wolfgang, i det han trykkede Eberhard i sine Arme; Deres Ansigt, Deres hele Væsen taler for Dem. Himmel! er det muligt, at Sligt kan gaae i Arv giennem saa mange Led.

Eberhard vidste ikke, hvad han skulde sige. Han forelagde Kaptainen sin Døbeseddel, sin Matrikel, sit Pas og Brevet fra Wolfgang selv, for at bevise sin Personlighed. Wolfgang ka-

ſtede et flygtigt Blik i dieſe Papirer; derpaa gik han ind i ſt. Sovekammer, hentede et ſtort, med tre Segl forſynet Brev, og rakte Eberhard det, uden at ſige et Ord.

Eberhard læſte med Forundring Udſkriften paa Brevet, ſaaledes lydende:

„Dette i den hellige Trefoldigheds Navn forſeglede Brev maa Ingen aabne, uden hvo, der fører Navnet Julius, og i et retmæſſigt Ægteſkab ſtammer ned fra den Anno 1621 uſkyldig halshugne Stephanus Julius. — NB. Uretfærdigt Gods hialper intet, men Retfærdighed frelſer fra Døden. Hvo, der ſamler Skatte med Løgn, den vil feile og falde blandt dem, ſom ſøge Døden.“

Wolfgang ſaae ſtivt paa Eberhard, der brød Brevet hurtig uden at dvæle, og læſte med Forundring følgende Digt:

Med Sølverhaar i Lokken,

For Børnekredſens Hytter
Han ſtaaer ſom Patriark.
Ham Fieldets Rand beſkytter,
Som, Noah, Herrens Ark.
Snart gaaer han til det Bedre,
Dog ønſker gamle Mand
En Ætling først at hædre
Fra Sachſens kiære Land.

Hvis du fra Rudolfs Lænder
Nedſtammer, unge Ven!
Modtag af diſſe Hænder
Da ſnart Velſignelſen.
Mig Havets Bølge bragte
Sin Skat til Klippens Fod;
Det vil du lidet agte,
Som ſtammer af mit Blod.

Dog, har du ung alt friſtet
En umild Skiæbnes Harm,
Slægt og Forældre miſtet,
Staaer du forladt og arm, —
O ſkynd dig hid! Her trøſter
Dig mangen trofaſt Ven;
Du finder Broder, Søſter,
Og Mo'er og Fa'er igien.

Velſignelſen dig følge!
Mig ſvulmer Barmen trang:
Dyb er den falſke Bølge,
Grum Stormen, Veien lang.
O Himlens Engleſkare,
Nedſving dig til min Trøſt,
Og bring ham, uden Fare,
Til dette gamle Bryſt!

Skrevet paa Den Klippeborg, Anno Chriſti 1714, i min Regierings 76de og i min Alders hundrede Aar.

Albertus Julius.

Gammelt Bekiendtſkab.

Man tænke ſig Eberhards Forundring, da han havde læſt Brevet! Atter og atter gientog han dette Digt, og dog blev ham Alting deri en uforklarlig Gaade. Kaptainen bad ham ſætte ſig hos ham paa Kanapeen, og her fortalte han Eberhard kortelig det Vigtigſte af en Begivenhed, ſom vi udførligt ville meddele vore Læſere ſiden i denne Bog.

Da Fortællingen var tilende, omfavnede Eberhard Wolfgang og raabte: Jeg reiſer med Dem til Klippeborg; kun maa jeg

fandt Sted under Solen; men paa hvilken behagelig Maade har De ikke overraſket mig og overbeviſt mig om det Modſatte? Ogſaa hvad Verdensbegivenhederne og ſlige Sager angaaer, er jeg total kommen i Vilderede med min forrige Theorie. Thi hvad jeg til Datum holdt for at være det Solideſte paa Jorden, ſaaſom Handelshuus, Firma, Kiøbmandsforbindelſer, Disconto, Correſpondents, Credit, Aviſer, Auctioner, Løben paa Børſen ꝛc., det er altſammen adſpredt, ſom Avner for Vinden; hvad jeg derimod holdt for at være puur Indbildning, og hadede værre end Peſtilents, nemlig: eventyrlige Begivenheder, Skiæbne, ſelſom Lykke, overordenligt Ædelmod ꝛc., — det har netop reddet mig. Jeg har tilforn været en vantro Thomas, hvad Sligt angik, og anſeet alle ſlige overdrevne Dyder og Overraſkelſer blot for at høre hiemme i Romanerne, eller høiſt i de ſaakaldte epiſke Digte. Men naar jeg betragter de Verler og Anviisninger, der ligge for mig her paa Skrivepulten, ſom aldeles forløſe mig af min Nød, og igien giøre mig til en velhavende Mand, da faaer jeg viſtnok Troen i Hænderne. — Det Eneſte, hvad i denne overordenlige Lykke, ſom en liden Sky, fordunkler min Himmel, er, at min Søn Eberhard Julius, Studioſus i Leipzig, der i ſlige Sager altid har været af en anden Mening end jeg, nu ſkal faae Ret tilſidſt. Derſom Deres Velædelhed (eller, hvis De er af høiere Extraction, hvilket jeg næſten maa formode, Deres Velbaarenhed) gunſtigſt (eller naadigſt) tillader det, ſaa vil jeg heller ſige ham, at jeg ved egen Vindſtibelighed og anſtrengt Flid har bragt mine Sager i Orden til ſtørſte Fordeel for os Begge. Derved vil han i Fremtiden faae et høiere Begreb om ſin Faders Duelighed; thi han forſtaaer ſig ikke paa Sligt, og naar jeg kun ſender ham gode Remiſſer til Leipzig, ſaa er han fornøiet, og troer, at Verden hænger i et Flynderſkind. — Det er, ſom Deres Velædel- (eller Velbaaren-) hed behager at vide, en killen Sag at lade Børn ſee Forældrene for dybt i Kortet. Ogſaa ønſtede jeg at ſkiule denne Begivenhed for den misundelige og drillende Verden, med Deres gunſtige (eller naadige) Tilladelſe; for at undgaae alle mulige deraf flydende Ubehageligheder,

og for end mere at ſtyrke min Credit. Men tvivl kun inter Dieblik om min ſtumme, dybt i mit eget Bryſt indſluttede Taknemmelighed, hvormed jeg henlever, ædelmodige ubekiendte Velynder, Deres høiſtforbundne ærbødige (eller, ſom jeg langt heller ønſker og troer, underdanigſte) Tiener

Martin Julius.

For Deres Fader, kiære Hr. Julius, ſagde Kaptain Wolfgang, da Brevet var læſt, er der altſaa for det Første ſørget, ſom De ſeer. Og han vil viſt give ſig tilfreds, naar De ſkriver ham til, at De paa fordeelagtige Vilkaar reiſer med et Skib til Oſtindien ſom Aſſiſtent, for at ove Dem i Kiøbmandsforretninger. Skriv ham ogſaa, at han ingen Penge behøver at ſende Dem.

Det Sidſte vil ikke være ham kiært, ſagde Eberhard; thi ſaa underlig han ogſaa er, ſaa har han dog altid elſket mig, og ſin ſidſte Bid Brød har han villet dele med mig. — De vil faae ham igien at ſee, ſagde Wolfgang, idet han venlig lagde

Brudſtykker af Eberhards Dagbog.

Til Havet.

Hellige Hav, ſeer jeg dig atter?
Du, ſom i min Barndom
Med brede Bølger Strandbredden ſlog,
Ei langt fra Hytten,
Hvor jeg Oldtidens Drømme
Tidt giendrømte;
Og, naar Sælhunde ſig
Soled paa Kyſtens beſvulpede Steen,
Havfruer ſaae,
Og den tangklædte Havmand,
Der ved ſin Sangs lokkende Viſe
Den under Øe vandrende Jomfru
Maned i Dybet.

Grulig og fæl
Kalder dig Ørkens Søn,
Kalder dig Klippens Søn;
O men Øens, men Kyſtens Søn
Elſker dig tro,
Som en Schweitzer, en Skotte ſit Fjeld,
Og hellige Taarer græder han høit,
Naar din ſmilende, brede, mørkblaae Flade,
Efter lang Tids Forløb,
Møder hans Øie.

Frygtelig vel
Eſt du, o Hav!
Under dit ſtraalende Himmelſpeil
Lurer den kolde Død;
Og naar du ryſter din Manke,
Knækkes den ſtærkeſte Tremaſt,

Som et ſtrøbeligt Spaanværk
I Barnets Haand.

Gyſen betog
Den modige Skipper,
Naar Søvandet kogte,
Og i ſuſende Rør,
Med hvæſende Vandſnoge,
Himmel og Jord
Forbittrede mødtes.
Naar da Lynet af raſende Vandhoſe knittred,
Sprættet Skibet
Med matte Vinger,
En Spurv i Hvirvelvind;
Roret faldt af Styrmandens Haand,
Og hans Blod blev Is i hans Aarer.

Hvo maaler dit Dyb?
Hvor talfede rede Steenſkove

Og møder hver Storm
Med Spøg og Skiærts,
I hælmørke Nat,
I knagende Raa,
Forvoven i Mers
Over Stangen henſlængt,
Over Afgrunden gyngt;
Reb i Seilene faaer han.

Da dig Skibet forlyſter,
Efter dine Fiſk, din ſvømmende Fugl,
Kunſtigen dannet,
Som Bølgen befolker.
Og den alfare Vei
Du da Menneſket aabner,
Fra Pol til Pol,
Fra Strand og til Strand;
Snart mens i Nordhavet Touget
Med Jis ombarkes;
Snart mens Tiæren paa Planken
Under Linien koges.
Og ſom Stalbrober tro
Blæſer da Paasaten af fulde Kiæver,
En hiælpſom Cherub,
Og forener den ny med den gamle Jord.

Skibet.

Selſomme Huus, ſom giør den hele Reiſe med! Naar Vognen holder for Døren, naar Poſtkarlen blæſer i Hornet, og vi for ſidſtegang gaae ned af Trappen, dvæler vort Øie bedrøvet paa Hiemmets gamle Mure, da overfalder os Veemod, fordi vi ſkulle forlade den kiære Sædvane, vor anden Natur.

Saadan er ikke Skibet! Som et Freſlot ſvømmer det med paa Bølgerne. Hiemmet følger: Værelſet, Bordet, Stolene, Vinduerne, Spadſeregangen paa Dækket. Maſter, Seil, alting bliver uforandret; Menneſkene med. Neppe ſkulde man troe, man var kommen et Skridt videre, derſom ikke Froſt og Hede, Fugle, Havdyr og Vandplanter gave talende Beviis derfor. Kyſterne flyve os forbi ſom Skyer; Skibene end mere ſnart. Kun et broget Flag, eller en fremmed Lyd gjennem Raaberen forkynder det Fremmede. Snart ſee vi ſorte Menneſker løbe omkring paa den afrikanſke Kyſt.

Kompasſet.

Det var igaar en ſtormende Nat. Jeg kunde ikke ſove, klædte mig paa og liſtede mig til Styrmanden. Hans lille Kammer var oplyſt af en Lampe. Med Øinene heftede paa Magnetnaalen ſtyrede han det vældige Roer med kraftig Haand. Er det ikke Hexeri, ſaa gives der intet! Hvad hialp Planker, Seil, aarvaagen modig Anſtrengelſe, hvis ikke den lille Biergtrold fulgte med os, boede i Jernet, og pegede uafladelig hen mod Nord med ſin tynde ſorte Finger?

Bredde og Længde.

Magnetnaalen veileder Menneſket paa en høiſt enfoldig Viis: af den faae vi at vide, hvor vi ſkulle hen. Hvor vi ere, opdage vi ikke ſaa let. For at erfare det, maa man tye til Videnſkaben, maale Polhøiden og beregne Bredden. Man kunde, ſynes mig, ſammenligne Kompasſet med den ſunde Fornufts Fingerpeg, ſom dog Intet hiælper, naar man ikke forſtaaer at maale ſit eget Jegs Polhøide, naar ingen faſt Characteer tiener os ſom første Meridian, for at beregne Forholdet mellem vor Levetids Længde og vore Eyners Bredde. Jeg ſtaaer gierne hos Kaptainen, naar han tager Polhøiden, og naar hans ærlige, ſtarpe Øie ſnart ſtuer op mod Himlen, ſnart betragter Metalinſtrumentet.

bliver altid den ſamme. Jeg frygtede halvveis for, han ſkulde forandre ſig, og viſe et ſtoltere, koldere Væſen, naar vi ikke ſaae andet end Himmel og Hav. Sædvanlig misbruge Menneſkene deres Magt, og neppe har den Ene faaet en Fordeel, eller noget at ſige over den Anden, før han gierne ſtrax lader ham føle det. Men den Høimodige gior en Undtagelſe. Vor lille Søkonge, ſom, medens Reiſen varer, næſten herſker uindſkrænket, gaaer venlig og broderlig iblandt os, og ſeer paa Enhver med det ſamme Anſigt ſom det, hvormed han ſtrax indtog mig, da han forærede mig Apelſinen paa Parterret.

Søſyge og Skiørbug.

Da den første Skipper førſtegang med ſin lille Tømmerflaade giennemſkar Bølgerne, jublede han høit over ſin Reiſes Hurtighed, og betragtede de forrige Beſværligheder til Lands ſom et overſtaaet Onde. For at ydmyge denne Hovmod, for at hevne ſig paa Menneſkene, ſom vovede at krydſe ſalten Hav, ſendte de gruelige Havmænd to Uhyrer ombord: Søſygen og Skiørbug. Dog ſelv imod dette ſidſte Uhyſſe giærer et virkſomt Middel i Suurkaalen. Søſygen derimod maa helbrede ſig ſelv. Denne Tribut betale de næsviſe Landdyr for at vorde optagne i Søfuglenes og Fiſkenes Laug. — Afſkyelige Sygdom! ſom angriber de ædleſte Livsaander. Modet forſvinder, og i ſlige qvalfulde Timer ſank man gierne tilbunds, for at befries fra ſin Qval. Dertil kommer, at man i denne afſkyelige Forfatning ganſke maa undvære Medlidenhed. De hærdede Sømænd gaae ligegyldige omkring, og i ſin Marter bliver man ovenikiøbet ſpottet og udleet. Alle ſpiſe, drikke, ſnakke ſammen, medens den Ulykkelige ligger bleg ſom et Liig, med Dødens kolde Sveed paa ſin Pande, og hvert Øieblik gisper, ſom om han ſkulde udgive ſin Aand. Sagtens har denne Sygdom ſielden ſlemme Følger, og hvo kunde ogſaa forlange, at Matroſerne ſkulde røres hvergang en Reiſende paa Skibet ſik ondt?

Jeg har været ilde faren; men nu befinder jeg mig bedre. Hanna Hellkraft har, som jeg nok tænkte, slet ikke været sysyg. Derimod havde vi aldeles forregnet os med Litzberg og Lademann. Alle troede, at den sidste, der er af en saa kiælen Legemsbeskaffenhed, vilde komme til at gaae meget igiennem, og at den diærve Litzberg skulde slippe ganske fri. Tvertimod! Lademann har hele Tiden befundet sig saa vel, som, som en Fisk i Vandet; Litzberg derimod vælter sig paa Bænken og brøler som en Biørn. Sin Vittighed og sit Lune har han ladet blive tilbage paa Fastlandet; det eneste, hvormed hans diærve Natur endnu stundom ytrer sig, er Eder og Banden, naar han fordømmer den Dumhed, der holdt ham fra at drage med Czaren til Rusland, „hvor der intet Vand er." Han har svoret Havet et dødeligt Had, og seer sig næsten som Én, der har Vandskræk. Kaptain Wolfgang leer, trøster ham og forsikrer, at han snart vil komme sig igien. En lille Pude med Svovl i, har Hanna Hellkraft maattet sye ham, og den bærer han meget samvittighedsfuld, som en Amulet, paa Hiertekulen.

Vinden.

Kun eengang har Kaptainen giort mig et suurt Ansigt, og spilst mig af med et tørt: „Det veed jeg ikke!" da jeg efter et langvarigt Havblik spurgte ham, om han ikke meente, vi snart fik Medbør? Siden fortalte mig Herr Cramer, Skibslægen, at en vis Overtro forbyder de Søfarende at tale om Vinden. Heller ikke at fløite vove Matroserne, for ei at gienne den gode Vind bort. For slige gamle Sædvaner ligger ofte noget Sandt og Fornuftigt til Grund. Den heldige Medbør beroer paa Lykken, derom lader sig intet Bestemt sige forud. Naar der nu intet lader sig sige derom, saa hiælper det heller ikke at sladdre derom. Hvad Fløitningen angaaer, saa minder denne Lyd om Storm og Uveir; og der ligger noget Frækt i, at Mennesker, der paa Havet have betroet deres Liv til et smalt Bræt, selv i smukt Veir, spase med den mulige Ulykke, ved at efterligne Orkanens pibende Lyd.

Seil og Flag.

Uden Vind hænge Seilene ſlappe, ſom Blomſterblade uden Regn: men ligeſom en friſk Maibyge udfolder alle grønne Knupper, ſaa udſvulme Seilene for Vinden. Mersſeilet, Seilet i Fokkemaſten, Meſanen, Bovenbramſeilet, alle udfolde de ſig ſom brede Palmeblade; og ſom Blomſter kruſe ſig deroppe de deiligtfarvede Flag, knalde i Luften, ſnoe ſig ſom Slanger, og forkynde den forbillende Skipper det kiære Fædreland, med deres tydelige Mærker, midt paa den ſtore, gienſtandsløſe Havſtade, der tilhører Ingen og Alle.

Vandfuren.

Staaer jeg agter i Skibet og ſeer paa den lange Fure, Kielen har pløiet, og ſom ſnart igien udſlettes af Bølgerne, da væder tidt en Veemods og Ydmygelſestaare mit Øie. Saa ere Menneſkenes Bedrifter! Og dog er det jo bedre, at disſe Furer atter udglattes, end at de alle ſkulde blive ſtaaende der, og fordærve det ſkiønne, ſtore Verdensſpeil, med deres utallige Streger paakryds og paaqvær.

Ingen Tobaksrøgen.

Skiønndt jeg ſelv ikke røger Tobak, beklager jeg dog de ſtakkels Matroſer, ſom maae undvære denne Nydelſe paa Skibet, hvor de allermeeſt kunde trænge dertil. I taaget Veir opmuntrer en friſk tændt Pibe Sindet ligeſaameget, ſom Kakkelovnsilden om Vinteren, i en Stue. Men Forſigtigheden tillader det ikke, og nu maae de ſtakkels Diævle, ligeſom drøvtyggende Dyr paa Marken, nøies med at ſtraae.

Samlivet.

Saa frit end Skibet gaaer, ſaa uindſtrænket vilkaarligt det end ſøer ſin Vei, ſaa indſtrænket og eensformig er derimod Levemaaden ſelv ombord paa en lang Reiſe. Man undrer ſig over, at der paa ſlige Farter ſaa tidt opſtaaer Tvedragt mellem Mandſkabet; de burde, ſiger man, juſt holde ſammen, elſke hverandre

og ſom venlige Landsmænd danne et lille Fædreland udenlands. Men man glemmer, at Selſtabelighed og Venſkab maae være Følger af frit Valg og Tilbøielighed. Naar kun udvortes Omſtændigheder forene Mennesker af forſkielligt Sindelag, da følger oftere noget Slemt end noget Godt deraf. Derfor træffer man juſt i Familier de fleſte Misforhold. Kiedſommeligheden ombord giver ogſaa megen Anledning til Kiævlerier. Men vort Skib er, hvad alt Sligt angaaer, en Undtagelſe. Her herſker en god Tone, og Wolfgangs muntre, mandige Venlighed udbreder ſig, ſom et Solſkin, over det Hele. Ogſaa har han ſørget for at faae lutter ſikkelige Folk ombord. Jeg veed ikke Een, der ei forbinder Dygtighed med et ærligt Anſigt. Da jeg engang forundrede mig derover, ſagde han: Skaden gior klog. Jeg har ikke altid været ſaa forſigtig; og ſnart engang, naar jeg fortæller mit Levnetsløb, vil De ſelv tilſtaae, at Nøden har været mig en ſtreng Tugtemeſter.

Det grønne Forbierg.

Vi ſeilede forbi Pico paa Teneriffa, og jeg kunde kun i lang Fraſtand betragte den høie Biergtop. Nu nærmede vi os det grønne Forbierg. Naar man længe har brevet omkring paa ſalten Hav, vederqvæger det Øiet overordenligt igien, at ſee det grønne, faſte Land. Saaledes gik det mig, da det ſkiønne Field for førſtegang ſtod for mit Syn i Morgenrøden; og jeg haabede beſtemt, at Kaptainen vilde ankre ved en af diſſe Øer, for at vi kunde forfriſke os. Men han ſagde: Gud bevare mig derfra! Dertil kunde jeg kun drives af den yderſte Nød. Lad Dem ikke forføre af dette grønne Skiær! Ogſaa Forraadnelſen er grøn. Dette Klima er det uſundeſte i Verden. Jeg har engang ankret her, og miſtede Halvdelen af mine Folk, ſom fik Nervefeber. Jordbunden er ſaa heed, at et Menneſke der ei kan udholde at gaae med Skoe i Solſkin. Nordoſtvinden begynder om Eftermiddagen Klokken fire, og bringer, ved ſin pludſelige Afkiøling, mange Mennesker i Graven. — Ak, raabte jeg, ſaa lader os heller undgaae dette bedragerſke Diævelsnæt. Jeg kalder det et Næt; thi

Forbierget har ſit Navn af nogle grønne Søværter, der kaldes Sargosſa, ligne Brunkarſen, ſvømme ovenpaa Vandet, og bære et Bær ſom et Ribs.

Disſe Planter bedække Søen fra den tyvende til den ſiirogtyvende Grad, og det ſaa tykt, at det ligner en ſvømmende Ø, der vil ſpærre Skibene Veien. Det er ogſaa kun med ſtærk Vind, at man kommer igiennem. — Hvad vil Menneſkene da i denne Stinkegrube? ſpurgte jeg. De ville hente det bedſte Middel mod Forraadnelſen, ſvarede han, Salt! ſom de i ſtor Mængde føre bort derfra paa deres Skibe. — Saa vittig i Modſætninger leger Naturen med ſine egne Kræfter; i Nærheden af Giften findes ſædvanlig Modgiften.

Skildpadden.

Jeg har faaet ſaa ſtor Modbydelighed for de grønne Øer, at jeg ogſaa i Førſtningen væmmedes ved en grøn Skildpadde, ſom Kaptainen havde kiøbt af nogle Fiſkere. Men da den var ſødet i Madeiraviin med fortræffelige Krydderier, og de Andre med ſtor Appetit giorde ſig tilgode, fik jeg ogſaa Lyſt, og maa tilſtaae, det er en lækker Ret. Litzberg er iſær en ſtor Elſker af Skildpadder. Han befinder ſig nu fuldkommen vel, og hans gamle Lune er vendt tilbage. Lademann udbad ſig Skallen af Skildpadden; han har ſpændt Tarmeſtrænge deri, og giort Skibsdrengen, den lille Jack, en Foræring med denne Lyra. Han forundrede ſig, da jeg fortalte ham, at dette Inſtrument alt var en ældgammel Opfindelſe, og Mercurius var den førſte, der ſkulde have giort et lignende. Det er rørende med ſlige genialſte Menneſker! Ofte vide de ſlet ikke, hvad Andre have tænkt eller virket før deres Tid, og dog kunne de opfinde og fuldbringe alting ſelv.

Litzberg

ſtræber nu at blive en fuldkommen Matros. Han klavrer tappert omkring i Tougværket. Jeg er ofte bange for ham, fordi han er noget ſtiv og corpulent. Jeg er vant til ſlige Legemsøvelſer fra Barnsbeen; ſiden jeg nu tør giøre det, vil han ogſaa. Jeg føler

selv, at han viser tigange mere Mod dermed, end jeg; thi jeg i hans Sted vilde sandelig ikke vove det. Men her kommer ham nu hans Besindighed, hans Jern-Vedholdenhed, hans skarpe Syn vel tilhiælp. Vi have allerede et Par Gange drukket vor Kaffe sammen i Merset.

Tobakssen.

Igaar traf vi en lille Klippe midt i Havet, med en Sandbanke. Da det næsten var Havblik, kastede vi Anker, blot for at røge Tobak paa den skiønne hvide Sandbanke, i Klippeskyggen. Skiøndt jeg ikke selv smøger, glædede det mig dog at berøre Landjorden. Vi leirede os om et Ildsted, hvor Kaffeen blev kogt. Ak, hvor herligt smagte det Tobaksrøgerne! Havde Homer kiendt Tobakken, havde han vist med stort Behag skildret Nydelsen deraf saaledes:

Og deres Hænder de hæved til knasterduftende Piber;
Men da nu dampet der var, da med Luften var blandet Tobaksrøg,
Ved Samtaler de da forlysted sig mellem hverandre.

Det røde Hav.

Vi kom idag giennem en Havstrækning, som var rød af lutter Krebs. Et selsomt Syn, som kun findes i disse Farvande. Vi vilde smage Krebsene, men da de kom paa Bordet, vare de raae. Kokken havde meent, at de vel maatte være kogte i Havet, siden de vare røde.

Haien.

Vi have alle idag, med største Fornøielse, opoffret vor Middagsmad. Kokken havde slagtet en Ore paa Dækket, og vilde hugge Kiødet i Stykker, medens hans Søn, den lille Jack, gik og legede med Skildpaddeskallen paa Skibsranden. Pludselig tabte Barnet Ligevægten og faldt i Vandet. Strax kastede nogle Matroser et Reb ud efter det. Men med Dødsveden paa det blege Ansigt greb Faderen den hele slaaede Ore, og vældede den

overbord. Vi troede, at Manden var forrykt, men Gaaden blev snart løst, da en Hai, som Faderøiet lykkeligviis havde opdaget tidsnok, hævede sit hæslige Hammerhoved med de gloende Blodøine over Bølgerne, opsperrede det uhyre Gab, og slugte — Øren, hvis blodige Kiød naturligviis lokkede meer, end Barnet med Klæderne paa. Drengen greb lykkeligviis Touget, og lynsnart klavrede han op paa Dækket, medens et andet Uhyre nærmede sig, og snappede efter ham, just i det Øieblik, da han var høit nok oppe, for ei at bides i Stykker. Hvilket Syn, da den skialvende Fader trykkede det elskede, gienskiænkede Barn til sit Hierte. Vi kunde ikke ophøre at prise det lykkelige Tilfælde og Faderens Aandsnærværelse. Havde han ikke bedre forstaaet sig paa Haien idag, end paa Krebsene igaar, saa var den lille venlige Arion bleven et Offer for den frygtelige Delphin.

Stormen.

Man maa forsøge alt; nu have vi ogsaa oplevet en Storm. En forunderlig Tilstand, naar to Elementer rasende spille Bold med den svagt sammenlimede Kasse, og true hvert Øieblik med at knuse den. I slig en Fare maa man først ret beundre Matrosernes Mod og Skipperens besindige Klogskab. De arbeide saa modig fort under Stormveiret, som en Snedker ved sin Høvlebænk, som en Dugmager, naar han i godt Veir udspænder et Telt paa den grønne Mark. Deraf kommer det Vid, den Stolthed, det Lune, som findes hos de fleste Sømænd. Dette vittige Lune er kun en Abbreviatur for deres Tanker, fordi der ingen Tid er til lang Passiar. Det er ingen Blomst af Livs- men af Dødsphiloſophie; thi de spøge daglig stolte med Døden, drille og undgaae den ved deres Behændighed. Den mandige Trods forbinder sig med en vis Resignation, og denne Blanding af godt Lune og et Slags Tungsindighed har noget sært Elskværdigt. — Nu er Faren overstaaet. Jeg nægter ikke, at jeg var bange; dog havde jeg Fatning nok til ogsaa at bemærke de Andres Tilstand. Vor kiære Herr Magister Schmelzer forholdt sig under hele Anstrængelsen taus og rolig, og trængte sig ikke frem for at

ſætte Mod i Mandſkabet med Bøn og Sang; men da Faren var forbi, treen han op paa Dækket, med Bibelen og Pſalmebogen, og raabte: Nu Børn, lader os takke Gud, der har reddet os ud af denne ſtore Fare. Og med frommere Inderlighed er vel den ſkjønne Pſalme: „Nu takker alle Gud“, aldrig ſunget. Det var en Glæde at ſee den gode Wolfgang her; nylig havde han færdet ſig ſom en Løve, nu græd han ſom et Barn. Hanna Hellkraft forholdt ſig i det afgjørende Øieblik ſtille og ſtum. Hun ſaae misfornøiet ud, og der var en vis Foragt i det vrede Blik, ſom hun undertiden kaſtede paa de raſende Bølger. Kun eengang, da det truede med at blive Alvor, rykkede hun ſig paa ſin Stol i Kahytten nærmere til mig, og ſagde: Eberhard, lad mig ſlynge min Arm omkring dig! Saaledes ſad hun atter rolig, og holdt mig i ſine Arme. — Jeg forſtod den ærlige Siæl heel vel: hun vilde døe med mig. Men da Faren var forbi, og jeg vilde forklare hendes Opførſel, lod hun det ſlet ikke gjælde, og ſagde: hun havde kun giort det, fordi hun var bleven ſvimmel i det Øieblik. — Da Orkanen raſede værſt, gik Litzberg i Seng; efter at han førſt med et varmt Haandtryk og et venligt Blik havde ønſket os alle: god Nat. Han prøvede paa at falde i Søvn, og Flere forſikkrede, at han virkelig ſov, medens det larmede allerværſt. — Lademann ſad, ſom en Forklaret, i Kahytdøren; med ſtørſte Forundring og Opmærkſomhed hørte han paa Stormen, paa det klapprende Tougværk, Vindens Hyl og Bølgernes forfærdelige Bruſen. Han lod ſlet ikke til at være bange. Da Uveiret havde lagt ſig, ſad han endnu længe forbauſet i Tanker. Jeg gik hen, ryſtede ham ved Armen og raabte: Lademann, Stormen har lagt ſig! — Jeg veed det nok, ſagde han ſukkende. Ganſke guddommeligt! Det var engang Fuger og Chor! En Concert uden Lige! Men hvad det ogſaa var for Kæmpeinſtrumenter; og hvilke Lunger maa der til, for at blæſe dem! Hvilket Pedal i dette Orgel! Han ſvor paa, han havde hørt det femſtregede C tydeligt; og iſær havde Vindens Piccolofløite glædet ham overordenligt. I Nat, ſagde han, havde han lært uſigelig meget; men tvivlede om at kunne bringe det altſammen paa Papiret.

Skibet har faaet en Læk, og vi ere drevne tilbage til Teneriffa. Nu komme vi dog til at ankre der.

Teneriffa.

Saa kom vi dog til de Gamles lykfalige Øer! Og i Sandhed, da vi kastede Anker ved Oratava, og saae det skjønne Landskabs Perspectiv, med den høie Pico, der hæver sig over de omliggende Biergtinder, ligesom Domkirken i Cøln over Borgernes Huse, kunde vi ikke nok forundre os. — Jeg har fra Barnsbeen af holdt meget af de canariske Øer. En Ungdomsven fra dette Land havde levet fem Aar med mig i een Stue, havde daglig qvidret mig for; og da den lille gule Sanger døde, havde jeg grædende klædt den i guult Taft, lagt den i en guul Nürnberger-æske, og jordet den i guult Sand i vor Hauge. Ogsaa den herlige Kanarieseft kiendte jeg noget til. Paa alle Fødselsdage blev der drukket et Par Flasker af denne kostelige Viin hos min Fader, og vi Børn fik da ogsaa vor Sølvtumling fuld, for at klinke med. Saaledes havde jeg da i min Ungdomsphantasie sammenvævet mig et Feebillede af den søde Viin, Fuglens lystige Sang, og af begges lysegule Farve; og jeg kan ikke sige, at Virkeligheden her, som saa ofte er Tilfældet, stod tilbage for det utydelige Drømmebillede.

Litzberg foreslog en Vandring til Biergtoppen, men jeg havde ingen Lyst til at følge med. Jeg havde læst meget om Pico, og vidste, at man maatte udstaae endeel af Kuld og Hede, inden man naaede derop. Vi see den dog bedst her, sagde jeg; det er med den, som med Regnbuen: den maa betragtes i Frastand, hvor den virkelig er, er intet.

Herr Wolfgang saae heller ikke gierne, at Litzberg begav sig paa denne farlige Vandring. Har jeg derfor bragt en udmærket Mand Den Klippeborg saa nær, spurgte han, fordi han skal styrte sig i Livsfare paa Teneriffa? Vie, til vi komme til Klippeborg! Der er Bierge nok, der kan I klavre.

Men Litzberg, hvis største Fornøielse bestaaer i at overvinde Vanskeligheder og være egensindig, lod sig ikke sige. Kiære Mand,

ſvarede han: lad dog hvert Dyr beholde ſin egen Natur! Vil I fange mig, ſaa gier det i det mindſte ſaa ſnildt, at jeg ikke mærker det. Om det ſaa er for Lærken, ſaa lægger man den jo dog et Stykke Græstorv i Buret, for at den ſkal bilde ſig ind, den endnu gviddrer i Marken. For Biørnen planter man en Stang midt i Fangſelgaarden, at den fremdeles kan klavre tilveirs, ſaameget den lyſter. Og mig, ſom dog er et Menneſke, vil I forbyde Opklavringen? Lad Eder dog ikke føre bag Lyſet af denne magelige Poet! Den hele Flora poetica beſtaaer blot af Roſer, Lilier og Kiærminder: Klippeblokkene maatte forvandle ſig til magelige Kanapeepuder, hvis han ſkulde vove at beſtige dem. —

Lademann havde heller ikke megen Lyſt til at giøre Himmelfarten med, men da han ikke vilde forlade ſin Ven i Faren, fulgte han ham.

Imidlertid har jeg iſinde at giøre en lille Lyſtfart om Øen, med den ſtore Baad, for at ſee det ſkionne Biergperſpectiv fra forſkiellige Sider.

jeg i Skoven med min Pudel. Matroſerne bleve i Baaden, og jeg lovede at komme igien om tre Timer. Nu giorde jeg en behagelig Vandring, men da det blev for varmt, hvilte jeg i Biergets Skygge, tog min Flaſke frem med Limonade, mit Bæger, og blandede det friſte Kildevand med den behagelige Syre; medens Pudelen nøiedes med Vandet i Bækken, ſom det var. Derpaa ſtrakte jeg mig hen i Græsſet for at ſove lidt.

Men nu begyndte Hunden at ſnuſe ſtærkt omkring, og pludſelig ſaae jeg den løbe ind i en Klippeaabning, ſom jeg ikke før havde lagt Mærke til, fordi den var ſkiult af Krat og Buſke.

Vel havde jeg min ladte Bøsſe og min Daggert med, dog følte jeg mig ikke friſtet til at vove mig ind i den mørke Jordhule. — Det varede ikke længe, ſaa kom Pudelen tilbage, ſaae paa mig, gispede, og trak mig med Tænderne i Kiolen, da jeg endnu ikke vilde følge den. Min Nysgierrighed vaktes. Det kan ikke være et glubende Dyrs Hule, tænkte jeg, da vilde Hunden flye af naturligt Inſtinct. Maaſtee ligger der et ſygt Dyr, eller et Menneſſe, eller en ſtor Sieldenhed. — Uden at betænke mig længer, fulgte jeg.

Vi (jeg og Hunden) befandt os ſnart i en høi Grotte, ſvagt oplyſt af Dagſkiæret, der faldt giennem et Hul i Loftet. Der var meget koldt, og jeg begyndte at giøre mig allehaande Foreſtillinger. Jeg tænkte paa de ſaarede Lindorme, jeg havde hørt om i Ammeſtuen. Det var ikke umuligt, at et lignende Uhyre kunde opholde ſig her. Men hvad jeg ſik at ſee, forſtrækkede mig meer, end om det havde været en Lindorm eller en Boaſlange. Jeg opdagede en ſtor Menneſkeſkikkelſe, der ſtod ſtivt opſtillet til Væggen, og ſtirrede paa mig med hule, ſorrigfulde Øine. Jeg greb efter min Bøsſe, ſigtede paa den Fremmede, og gav ham ved Tegn at forſtaae, at han var Dødſens, hvis han vovede ſig et Skridt nærmere. Men hvad ſkildrer min Forundring, da jeg opdagede en heel Række af ſlige brune Kæmper, opſtillede til Væggen, ſom alle grinte paa mig med hule Øine, uden at forandre en Mine. Jeg mærkede ſnart, at det var Mumier, indſyede i Gedeſkind. Haaret havde de endnu paa

Hoveberne, og jeg kunde tydeligt ſkælne Øine, Næſe, Mund og Øren. Jeg kunde næſten ikke bare mig for at le over at jeg havde truet den døde Mand med Døden. Dog reiſte Haarene ſig næſten paa mit Hoved, da jeg lidt efter lidt opdagede tre, fire hundrede ſlige Lig i den ſtore Labyrint. Mange vare opſtillede til Væggen, andre laae paa Jorden. En afſkyelig Skik, tænkte jeg, at bevare det alt Forgangne, ſom noget Uforgængeligt; at gjemme den mugne, ſammenſtrumpede Larve af en bortfløien Menneſteſtæl. Beviſer ikke denne Tankemaade den plumpeſte Materialisme, uden Følelſe for det Ædle eller Skiønne, uden Idee om det Aandelige? Men hvorfor er jeg ſelv ſaa taabelig, at foreſtille mig noget Spøgelſeagtigt ved disſe udtørrede Bælge? Hvad frygter jeg for? Regner jeg mig i Fælleskab med dem, eller ei? Gior jeg det? Hvi frygter jeg da mine Staldbrødre, der ere gangne et Par Skridt i Forveien? Gior jeg det ikke, hvi ſkælver min forſagte Stæl? En indre Stemme ſiger mig: ſaaledes ſkal du ogſaa mugne. Det er ikke ſandt! Mit ægte Jeg, min Aand kan ikke mugne. Og hvad rager mig en luſtidt Pialt, ſom jeg har bortſlængt?

Denne Tanke gav mig atter Mod; min Beſindighed vendte tilbage, og nu morede det mig at gaae omkring i de gamle Guanchers Gravſted, thi jeg mærkede, de havde forſtaaet ſig ligeſaa godt paa Balſameringen, ſom Ægyptерne. Men ſnart blev jeg dog kied af disſe Underſøgelſer; thi Mumierne lignede alle hverandre, og jeg længtes igien efter Solen og det Grønne.

Himmel og Jord! hvor forſtrækket blev jeg, da jeg ikke kunde finde Udgangen til Hulen. Gangene ginge paakryds og paatvær, vare alle eens, og overalt ſtode Mumierne for mig, ſom til Spot opſtillede i to Rader, ret en Livvagt for Hel i Helheim, ſom indbød mig til at blive der. Gode Gud! tænkte jeg, ſtaaer du nu atter Fare for at begraves levende? Skal dit Lig, imellem ſaamange andre, være det eneſte, ſom raadner her? Her er ingen Obadias Schlenk, ſom kan redde dig. — Hans græsſelige Billed paa Retterſtedet viſte ſig atter for min

ophidsede Indbildning; det kom mig for, som om hans Spøgelse svævede hen forbi Mumierne.

Jeg løb omkring, fortvivlet og forgiæves. Endelig satte jeg mig udmattet paa en Steen, og sænkte mine Øine modløse til Jorden. Der stod min ærlige Pasop, logrede, og stirrede paa mig med sine brune Øine, der funklede i Mørket, og gave et vederqvægeligt Lys fra sig. En Straale af Haab gik atter op i min Siæl.

Pasop! raabte jeg (og dette Navn forekom mig i min nærværende Forfatning høist betydningsfuldt), du har bragt din Herre herind; kan du atter bringe ham ud? Find Udgangen igien! ellers er det ude med os begge.

Pudelen lod til at forstaae sin bange Herre. Den saae paa mig igien, logrede, løb omkring, snuste paa Jorden, for at komme paa Spor, fordobblede sine Skridt, og jeg fulgte den med bankende Hierte, stiendt den løb ad en Vei, der forekom mig at føre endnu dybere ind i Bierget. Undertiden rendte den saa hurtigt, at jeg ikke kunde indhente den. Jeg faldt, og omfavnede en død Kone, hvis Mund stod vidt opsperret og viste Tænderne. Ganske forstyrret sprang jeg atter op. Hunden var borte. Pasop! raabte jeg, forlader du din Herre, da maa han døe.

Men som Noahs Due med Oliebladet, saaledes kom det ædle Dyr tilbage med Limonadeflasken i Munden, som jeg havde ladet ligge tilbage udenfor under Træet. Lykkelige Varsel! Ærlige Kammerat! Hvor Menneskets Forstand ikke længer forslaaer, der hiælper et dyrisk Instinct. Jeg tog mig nu en Slurk af Flasken, for at styrke mig, og fulgte Hunden, der snart sprang lystig omkring, snart gik langsomt, for at jeg ikke skulde tabe den af Syne.

Det varede ikke længe, saa stod jeg igien under Guds blaa Himmel, i den varme Luft, omringet af grønne Buske, og saae i det Fierne Bierget strække sin hvide Pyramide mod Himlen. Strax skyndte jeg mig ned til Stranden, hvor Baadsfolkene havde ventet mig med Utaalmodighed; thi det var allerede to Timer

over den bestemte Tid. Vi satte os i Baaden, min tro Pudel lagde sig ved mine Fødder. Jeg omfavnede min Befrier, og lovede ham et Halsbaand, hvori hans ædle Daad skulde bevares til Erindringen, ved den enfoldige Indskrift af hans eget Navn: Pasop.

Biergreisen.

I Oratava fandt jeg Kaptainen i fuldt Arbeide med sit Skib. Vandrerne vare endnu ikke komne tilbage fra Bierget. Til Tidsfordriv, og for at have min Spøg med Litzberg, og indsylte ham hans Roser, Lilier og Kiærminder, hentede jeg nogle gamle Reisebeskrivelser af Kahytten (jeg havde bragt en heel Samling med), og læste Efterretningerne deri, om Picobierget; saa at jeg inden kort Tid var saa fortrolig dermed, som om jeg havde levet der min Livstid, og ofte havt alle Fieldets Mærkværdigheder for Øine.

Næste Aften, henimod Midnat, kom Litzberg og Lademann ganske trætte og udmattede tilbage fra Reisen. Kaptainen havde ladet lave dem en god Aftensmad; vore Vandringsmænd vederqvægede sig stiltiende, derpaa blev en chinesisk Bolle med afbrændt Rødviin sat dampende paa Bordet. Piberne bleve tændte, og nu skulde det gaae løs paa en Fortælen. Jeg udbad mig Tilladelse til at maatte begynde, og Litzberg sagde spottende: Ja, det er sandt, I og Hunden have jo seet Jer om her paa Øen?

Om Forladelse, svarede jeg, jeg har været paa Pico, og plukket mig Lommerne fulde af Roser, Lilier og Kiærminder. — I paa Pico? spurgte Litzberg forundret. Da have vi dog seet os saa temmelig om der, men Jer havde vi ikke den Ære at opdage. — Da I vare gaaede Eders Vei, svarede jeg, indsaae jeg selv, at det ikke kunde skikke sig at komme til Teneriffa, uden at besee Pico. Jeg fulgte Jer altsaa i Hælene, Børn! og det undrer mig særdeles, at I ikke have seet mig. Jeg har hele Veien næsten ikke tabt Jer af Syne. — Derpaa udkrammede jeg min hele Lærdom, fortalte, at jeg først havde redet, siden var gaaet tilfods, fordi Haarene, alt som vi kom høiere, begyndte at

reiſe ſig paa Heſten, ſom Børſter. Den Viin, jeg havde bragt med, var bleven ſaa kold i Flaſterne, at jeg ikke kunde drikke den, ſkjøndt forreſten Luften var luun og mild. Da Solen var gaaet ned, havde jeg ladet mig gjøre Ild i en Steenhule. Næſte Morgen Klokken fire havde jeg atter begyndt at ſtige Elveirs. Her traf jeg de ſorte Klipper. Endelig kom jeg op paa Sukkertoppen. Jeg havde lettet mig Opſtigningen, ved at tage Skoe paa, hvis Saaler vare bredere end Overlæderet. Derpaa havde en forfærdelig Svovldamp ſmertet mine Øine. Øverſt paa Biergtinden havde det blæſt ſaa ſtærkt, at jeg blot kunde opholde mig ſaalænge, til jeg fik drukket Hans Majeſtæt Kongens Skaal, og afknaldet min Bøsſe. Mit Brændeviin havde her tabt al ſin Kraft; Vinen derimod var bleven ſtærkere og ædlere. Krateret var dannet ſom en Kegle, huult indvendigt, af ſmaa løſe Stene, blandede med Svovl og Kalk. Til at ſtige ned i Krateret, for at plukke Svovlblomſter, havde jeg ingen ſynderlig Attraa ſporet, for at det ikke ſkulde gaae mig ſom Cajus Plinius Secundus. Medens jeg ſteg ned, havde derimod Biergſpidſens Kæmpeſtygge i Morgenrøden uendelig henrykket mig; thi den ſtrakte ſig ikke blot over Øen og Havet, men lod endogſaa til at fortſætte ſit Løb i Luften og fordunkle Himlen.

Jeg udſtafferede endnu min Fortælling med mange characteriſtiſke Smaatræk, og ſatte derved Lademann i den ſtørſte Forundring, ſom ikke kunde begribe, hvordan jeg var undgaaet hans Opmærkſomhed; heller ikke, hvordan jeg havde ſeet Meget, ſom han ikke havde ſeet.

Nu, Lademann! ſagde jeg, ſtræk Jer engang ud i Sophaen! Der har I den ædle Ridder Edmund Scorys Reiſebeſkrivelſe! Der kan I læſe det altſammen.

Fanden tage disſe Æſelsbroer, raabte Litzberg, hvorved den dovne Verden kan ſkaffe ſig Kundſkab om alting, uden at gaae til Kilderne. Hvad Nytte har jeg nu af, at jeg vovede mig ned i Krateret, for at komme Tingen lidt nærmere paa Spor? — De har erfaret Gudernes Naade, Litzberg, vær taknemmelig! Men fortæl De mig nu ogſaa mit Eventyr, ſom jeg har fortalt

Dem Deres. Veed De vel, at jeg har opdaget de gamle Guanchers Begravelseshvælving? Medens De steg op i Luften, steg jeg ned i Jordens Skiød, og har ikke været i mindre Livsfare. Der staaer min ærlige Pasop, han kan bekræfte Sandheden af mine Ord; thi han har giort hele Reisen med. — Nu, saa lad Hunden fortælle! raabte Litzberg, ellers troer jeg, at I lyver igien. — Aa, Herr F[illegible]ev han, vær saa artig at hente os den gamle Hu[illegible]ri han har læst Opdagelsen af Guanchernes Gravsted[illegible]ar virkelig giort Opdagelsen selv, svarede Kaptain W[illegible]

Men, I gale M[illegible]v han, da jeg havde endt min Beretning, hvorle[illegible] Eder heelstindede til gamle Bedstefader paa Klippe[illegible]r en dum Streg af mig, at jeg ikke først lod Eder [illegible] i Amsterdam.

Kaptain Wolfgang fortæller sit Levnetsløb.

Med slige Optegnelser forkortede Eberhard sig Tiden. Skibet var atter sat i Stand, Ankeret lettet, og Pico paa Teneriffa forsvandt lidt efter lidt, som en Plet i Synskredsen.

Da de vare mellem Vendekredsen og Linien, i Passatvinden, hvor der ikke var meget at tage vare for Mandskabet ombord, kaldte Kaptainen engang Vennerne sammen, og i Skyggen af af det store Mers, i den af Passatvinden kiølede Luft, satte de sig en frist Morgenstund, med deres Kaffekopper, omkring Wolfgang. og han begyndte:

Mine Forældre vare gode ærlige Haandværksfolk, udsværmede fra Bikuben Würtemberg, for at nedsætte sig i Wien, som i et blomstrende Lindetræ. Min Fader var Linnedvæver, og skal have været en fortræffelig, lystig Mand; han døde fra mig, da jeg endnu neppe var fem Aar. Venligt nok havde Naturen

ſørget for at efterlade mig et temmelig ligt Portræt af ham, uden at det koſtede mig noget. Det var nemlig mit eget Anſigt; thi alle Menneſker, ſom have kiendt ham, forſikrede, at vi lignede hinanden ſom to Draaber Vand. — Dog, hvad taler eg om Lighed? Naar vi komme til Klippeborg og kunne ſammenligne vor gode Eberhard med ſin gamle Stamfader, ville vi ſørſt, uagtet den høiſtforſkiellige Alder, ſee, hvad Lighed er.

Jeg er da, ſom I have hørt, en quasi Wiener; har nogen af mine Herrer været i Wien? — O ja! ſvarede Litzberg. — Nu vel, vedblev Kaptainen, ſaa har De uden tvivl der ført et roligt, fornøieligt Levnet; ſpiſt indbagte Høns i Prateren, og ſeet Kaſperl-Marionetſpillet? Da jeg var der, gik det anderledes til. I Førſtningen havde vi rigtignok intet at klage, og jeg tilbragte ſaa ſtille, eensformige Dage hos min Moder, der fortſatte min Faders Haandværk, ſom om det ſkulde vedblevet ſaaledes til den yderſte Dag. Men tænk Eder, hvorledes en lille Dreng maatte blive tilmode, der pludſelig ſeer dødblege Anſigter omkring ſig, naar alt fredeligt Hverv ophører, naar der med fortvivlet Anſtrengelſe bliver arbeidet paa de forfaldne Fæſtningsværker, og man fortæller ham, at Storveziren Kara Muſtapha kommer med 200,000 Tyrker og Tartarer, for at erobre Wien, forvandle den til en Aſkehob, dræbe alt Mandkiøn, og ſlæbe alle de Qvinder og Børn, der ikke blive henrettede, i Slaveri.

Da jeg hørte alt dette, begyndte jeg at græde forbarmeligt; men da jeg havde grædt en Timestid, og der ingen Tyrker kom endnu, tørrede jeg mine Øine, ſpiſte min Tvebak, og glemte Faren, ſom ſvævede os alle over Hovederne. Ogſaa Indbyggerne begyndte at haabe, da den tappre Stahrenberg indgiød dem Mod; og da han ovenikiøbet lod opreiſe en Galge, hvori han truede at lade den Førſte hænge, der talde om Overgivelſe, vovede ingen Modersſiæl at frygte meer, af Frygt for at blive hængt.

Den Aften, da Hoffet forlod Staden og begav ſig over Donaubroen til Linz, ſvæver mig endnu klart i Erindring. Vognene kunde ikke rumme de Flygtende. Fornemme Damer løbe

med Bylter under Armen, for at komme bag paa en Vogn. Folket raste og udskjældte Regieringen, især da man saae et Las Jesuiter, som var Skyld i, at Ungarn kom i Oprør. Kun Faa af disse undgik den rasende Pøbels Hævn. En Kokkedreng, som jeg kiendte, havde skaffet mig, sin gamle Kammerat, Plads paa en Vogn, da han tilfældigvis traf mig i Borggaarden, og vi rullede allerede ad Porten til. Jeg havde i denne Hurlumhei reent glemt min Moder, og tænkte kun paa at slippe bort. Ikke langt fra Slottet mødte hun os; hun var gaaet ud for at lede efter mig. — Ak, mit kiære Barn! raabte hun, da hun saae mig paa Vognen, er du reddet? Saa vil jeg gierne døe. — Moder, raabte jeg, du maa kiøre med! — Der er ingen Plads meer, sagde de andre. — Saa vil jeg ikke heller med! raabte jeg, sprang af Vognen og ilte i min Moders Arme. Strax havde en Anden taget min Plads, og Vognen kiørte afsted. Ak, mit kiære Barn, hvad har du giort? raabte min Moder. — Moder, jeg vil ikke have det bedre end du, raabte jeg, og kyssede hende. — Ak, du kiære Leonard! vil du omkomme med mig? spurgte hun hulkende, bragte mig hiem, og skar mig med tungt Hierte min sædvanlige Aftensmad.

Saaledes havde jeg da nu, lig et taalmodigt Lam, saalænge ubekymret fortæret mit Foder, indtil Barbarerne vare indtrængte og havde slagtet mig, hvis ikke Gud den Almægtige havde sendt os sin Hiælp ved en venlig Nabo. Denne brave Mand var en født Polak: Franz Georg Kolschitzky, der forstod Tyrkisk som sit Modersmaal.

Hvorledes? faldt ham Litzberg i Talen: Bruder Herz? Har De kiendt den berømte Bruder Herz, hvis sædvanlige Hilsen siden er bleven en Talemaade over hele Tydskland? — Han var vor Redningsmand, svarede Wolfgang; thi min stakkels Moder og hendes Broder, en god sælle lang, stirsaaren, frygtsom Skolemester, i lustidt fort Kiole, tænkte paa ingenting. Ja han begyndte endog i hine Trængselsdage at ville lære mig latinsk Grammatik. Bruder Herz (lad ham beholde dette Hædersnavn) var vort Huus, og især mig lille Dog meget hengiven. Nu

traadte han en Aften ind ad Døren, da min Moder ſad ved ſin Spinderok, og min Morbroder var iſærd med at indbanke mig det vanſkelige uregelmæsſige Verbum: fero, tuli, latum, ferre.

Stik Bogen i Lommen, Skolemeſter! raabte han. Og I Nabomo'er! tag alle Eders Levnetsmidler, og deel dem i tre Bylter. Saa ville vi i Guds Navn begive os bort. 60,000 Menneſker ere allerede udvandrede af Byen. Jeg vil redde Jer, og bringe Jer i Sikkerhed.

Saaledes gik vi da med Bruder Herz, ſom Israeliterne fordum med Moſes, gjennem Ørken. Og en Ørk kunde man vel kalde det, thi overalt traf vi afbrændte Slotte og Byer, nedtrampede Agere.

At flygte langt bort, ſagde han, duer ikke. Hvor er det muligt at reiſe langt, uden at møde nogle af de 200,000 Mand, der ſværme omkring i Egnen? Skiule ſig, gaaer bedre an; og hvor Tyrkerne engang have hærget, komme de ikke ſaaſnart igien. — Derpaa bragte han os til Gruusdyngerne af et afbrændt Slot i Skoven. Vi vidſte i Førſtningen ikke, hvad vi ſkulde i denne Steenhob, men Bruder Herz ſagde: Jeg kiender denne gamle Borg, den er bygt paa Klippegrund, og her ere ganſke fortræffelige Kiælderhvælvinger, ſom viſt ikke Tyrkerne have opdaget, fordi Indgangen til dem er ſkiult, og der var ſørget for at holde den ukiendelig.

I denne herlige Hvælving, der var luftig og tør nok til ei at ſkade vor Sundhed, fandt vi ei alene Beſkyttelſe og Tilflugt, men ogſaa Fødevarer nok, til at leve af i to Maaneder.

For at faae friſk Luft, gik jeg ofte ud om Natten i Skoven med Bruder Herz, naar alting var roligt. Min Moder og Morbroder vovede ſig ikke et Skridt videre. Men Bruder Herz havde ogſaa andre Grunde til diſſe natlige Valfarter, han vilde vide noget om Stadens Tilſtand. Ak, hvor ſkiar det ham i Hiertet, naar han om Natten ſaae Raketterne ſtige fra det høie Stephanstaarn, for at forkynde Hertugen af Lothringen Stadens ynkelige Tilſtand. Det er ellers Glædestegn, ved Høitider og

Bryllupper, min Dreng, ſagde han dybt bevæget, nu forkynde diſſe Ildſtetter det ſig ſnart nærmende Blodbryllup.

Vi ſatte os paa en mosgroet Steen under et Træ. Maanen kaſtede ſparſomt ſine Straaler giennem de forbidrivende Skyer. Jeg ſaae op i Træet, og det forekom mig, ſom om der ſvævede tre Engle i hvide Klædebon. De vare overmaade velſtabte, men Anſigterne kunde jeg ikke ſee, thi de vendte mig Ryggen. Hovederne vare nedbøiede, og de ſkiønneſte guldgule Lokker bølgede dem ned ad Nakken til Hofterne.

Hvorledes beſkriver jeg Eder min ædle Vens Fortvivlelſe og Forbittrelſe, da han opdagede tre deilige Piger, der vare hængte af Tyrkerne i Træet? Dog troſtede han ſig med de Ord: Takker Gud, arme Piger, at I ikke have overlevet Eders Skiændſel! Jeg vil ſkaffe Eder en chriſtelig Begravelſe. — Derpaa bragte han mig ſtakkels af Skræk halvdøde Dreng ned i Kiælderen igien og begrov Ligene.

Men næſte Nat havde vi den Glæde at hævne os paa Tyrkerne, og at redde en heel Hob uſkyldige Chriſtne. Bruder Herz havde, fra Tid til anden, bragt flere Bøſſer ned i Kiælderen,

i lyst Maanestin. — Den gode Tyrk svarede: Lad dem ogsaa være Vantroe, de ere dog Mennesser, det er Børn! De dele deres Forældres Vildfarelser; deres Uskyldighed rører mit Hierte. Seer hvorledes de staae der og betragte os med blide Øine. De ane ikke den Skiæbne, som svæver dem over Hovederne. Om en slig Grusomhed kunne de i deres smaa Hierter intet Begreb gjøre sig. Haver Medlidenhed!

Fort med dig Qvindehierte! raabte de andre, dersom det griber dig for stærkt an. — Han sporede sin Hest og forsvandt bag Træerne. — For nu ret at sætte Kronen paa deres Grumhed, gik de andre Blodhunde omkring, deelte Brød ud af en Kurv til Børnene, og sagde at de skulde stille deres Hunger for sidstegang. De smaa Stakler, som havde sultet den hele Dag, grebe begierligt efter Brødet og spiste, viste hinanden hvad de havde faaet, og nogle begyndte endogsaa at lege under Træet, da man havde løsbundet dem. Imidlertid tilberedte deres Bødler Strikkerne, og den Værste og Hæsligste greb en lille nydelig Dreng, der gik ham forbi, ved Haarene, og kastede ham Strikken om Halsen.

I samme Øieblik gik der et Skud af, og Bøddelen styrtede til Jorden. De andre To forundrede sig, saae dem om, og spidsede Ørerne, for at opdage deres Fiende. Der hørtes endnu et Knald, og den anden Røver svømmede i sit Blod. Saare let havde det været Bruder Herz at dræbe den Tredie ligesaa stiult; men det tillod hans Tapperhed ikke, da der var Lige mod Lige. Han styrtede ud af sit Baghold, og efterat han med foragtelige Skiældsord havde udfordret sin Fiende, begyndte en hidsig Kamp, som endte med at han med sin gode Klinge spaltede Tyrkens Hierneskal.

Efter fuldendt Seier, da jeg vovede at komme ud til ham, var han ganske fortrædelig, og sagde ærgerlig, idet han stødte sit Sværd i Balgen: Der kunde min Hidsighed atter spillet mig en smuk Streg! — Hvorledes det? spurgte jeg. I har jo seiret og reddet Børnene. — Men sæt nu, at jeg ikke havde det, sva-

nim Morbroder kaldte det, en
Korsgange. For at fyselsætte
ment, begyndte han at indret
Børnene, der juſt vare fangne
Skolen, havde deres ABC-Bøger
faa Exemplarer maatte de alle
Morbroder, ſom vidſte at ſætte
den lille Republik temmelig godt
det dog for broget; da kunde ha
og beklagede bitterligt, at han in
Engang da han var grumme vred,
ſig om Natten i Vælmørke ud i
af det Træ, hvori Tyrkerne vild
Men da Executionen ſkulde gaae
frygteligt begyndte at vræle, blev
og bad dem for Guds Skyld tie
høre os.

Den tolvte September deeltoge
da Bruder Herz kom igien, lukkede
kyndte os Redning og Frelſe. Hver
opdagede vi, at min Moder var i
Hendes Huus ved Kärnthnerporten va
i Aſke. Dog hialp os den gode G

hilste han ham venligt, og jeg hoppede af Glæde, og kyssede gientagne Gange Kongen paa Støvlerne, som jeg havde seet Flere gisre. — Er den lille raske Dreng din Søn, min vakkre Kolschitzky? spurgte Kongen. — Nei, Eders Majestæt, var Svaret, det er en stakkels forladt Faderløs, hvis Moder i denne Nød har mistet baade Lyst og Fast. Men den lille Patriot glemmer sin Elendighed, og takker Eder, fordi I har reddet hans Fædreland. — Kongen smilede, greb med Haanden paa Brystet, og trak en lang Guldkiæde frem, besat med Juveler, (han havde giort umaadeligt Bytte i den tyrkiske Leir), rakte mig Kiæden og sagde: Bring din Moder dette Smykke, mit Barn! det vil, haaber jeg, erstatte hendes Forlis. Farvel, Kolschitzky! Vi vide, hvad vi ere dig skyldige; uden din Hiælp havde Hovedstaden tabt alt Mod, og vor Hiælp var kommen for silde. — Derpaa vinkede han venligt med Haanden og red videre, ledsaget af Mængdens Fryderaab. Bruder Herz bragte mig til min Moder, og nu vare vi atter bragte i en Velstand, som vi ene kunde takke den sieldne Ven for.

Da vi nu vare rigere, fik jeg ogsaa Lyst til at drive et ædlere Haandværk. Jeg vilde gierne være Sœofficeer og reiste med en hollandsk Ven til Amsterdam. Det lykkedes mig at blive Cadet og i Krigen at avancere til Kaptain.

Da Freden var sluttet, tog jeg min Afsked; men jeg havde faaet Søen for kiær, til saa snart at forlade den, tvertimod stod min Hu til at gisre nærmere Bekiendtskab med det store Verdenshav. Jeg fandt det ikke under min Værdighed, som Kaptain i Sœetaten, at fare til Koffardies. Koffardifarerne forekom mig, meget mere, at være de egentlige Sømænd. Linieskibene ere Maskiner, bestemte til Slag i Nærheden af Kysterne; paa de langt umageligere, strøbeligere Fartøier plœier Skipperen det eventyrlige Hav.

Jeg havde fragtet mit Skib med Varer, og vilde gaae til Vestindien, for at sælge dem med Fordeel; men neppe vare vi i rum Sø, saa mærkede jeg, at jeg havde begaaet den store Feil, at hverve Folk uden at bekymre mig om deres Skudsmaal, naar

de kun vare tappre og ſtarke. Det maatte jeg ſtrengt bøde for. Det varede ikke længe, før jeg opdagede, at disſe Skurke hørte til Affſummet af Menneſteheden. Neppe magtede jeg, ſnart ved Strenghed, ſnart ved Eftergivenhed, at holde dem i Ave og ſætte mig i Agtelſe. Jeg mærkede ogſaa, at de hemmelig ſtak Hovederne ſammen.

Jeg var beredt paa Alt, og det varede ikke længe, før Gaaden blev løſt, da den ſtørſte Virkeſtrik imellem dem, Jean le Grand, traadte ind til mig en Morgen i Kahytten, med to Andre. — Jeg greb mine Piſtoler, og raabte: Hvad vil I? Begynde I Mytteri, ſiden I komme ſaa mandſtarke, i Kaptainens Kahyt? Gaaer Jeres Vei, eller jeg jager den Første, der lukker Munden op, en Kugle gjennem Hovedet.

De bukkede med ſtrømtet Ærbødighed, og forſikrede, de havde intet Ondt i Sinde; men ſiden Herr Kaptainen befalede det, vedbleve de, ſaa vilde de gaae deres Vei, og oppebie en beleiligere Tid. Dermed dreve de af, og jeg ſad igien alene i Kahytten med mine Piſtoler.

Jeg tænkte: Hvad hiælper det Noleri! lad det gaae ſom det kan! I det mindſte ſkulle de kiøbe mit Liv dyrt. Jeg ſvændte

flere blandt os ſvunget ſig op fra Matros til Officeer, ſaavel ſom Herr Kaptainen. Men kommer Lykken ikke med det Gode, maa man gribe den ved Haarene. Fyrſterne have ſluttet Fred, uden at ſpørge os; nu ville vi, uden at ſpørge dem, fortſætte Krigen lidt endnu paa egen Haand. En ærlig Fribytter er agtet overalt; og dette Haandværk var i gamle Dage, ſom Hiſtorien lærer, høiſt ærefuldt. Vi have hørt, at der ſnart ſeiler en Sølvflaade fra Braſilien til Portugal. Den agte vi at gjøre Jagt efter. Og I ſkal være vor Anfører, derſom I med det Gode vil finde Eder i, at gjøre fælleds Sag med os.

Jeg ſvarede hertil: Jeg kunde føre Jer bag Lyſet, ſige Ja, og ſiden kun tænke paa at ſtyrte Eder i Fordærvelſe; men det vil jeg ikke. Jeg kiøber ikke mit Liv med en Løgn. Jeg kunde holde Eder en Præken om Pligt og Troſtab; det vil jeg heller ikke; thi jeg veed, det vilde dog intet hiælpe mig; og kan jeg ikke længer være Jeres Kaptain, Jeres Nar vil jeg ikke være. Skib og Fragt overlader jeg Eder; I kunne tage det og behøve ikke derfor at ſtille mig ved Livet. Men ville I, med Diævels Vold, myrde mig, ſaa gjører det! Jeg tigger Eder ikke om Naade. Menneſkeligere var det, at give mig Chaloupen, og Levnetsmidler med for tre Uger, ſamt mine troe Skibsdrenge Poul og Rudolf, til Følgeſkab. Veiret er ſmukt. Jeg vil prøve min Lykke paa ny. Forgaae vi, ſaa hændes os kun, hvad der alt er hændet mangen ſtolt Sømand før os; og det kunde lige ſaa godt ſkee paa det ſtore Skib. Jeg har ikke ſkiælvet for Hollands Fiender; jeg ſkiælver ikke for Satan, og ikke for Jer.

Denne Tale behagede Matroſerne; men den ondſkabsfulde Jean le Grand ærgrede ſig over min Kiækhed, hvori han tydelig kunde læſe min Foragt. Han vilde ſtrax ſyre løs paa mig, men en af de Andre ſlog ham Piſtolen af Haanden, og den gik af, uden at gjøre Skade. Den Anden raabte: man ſkulde ikke ombringe mig uden Nødvendighed. Dette iſtemte de Fleſte. Jeg gik ned i Kahytten og ventede min Skiæbne, ſom vel ſnart havde været afgiort, derſom der ikke følgende Nat havde reiſt ſig en forfærdelig Storm, hvorved Nidingerne reent tabte Modet;

deels fordi nogle troede, det var Guds Straf, deels fordi Styrmanden, ſom de havde faaet paa deres Side, laae ſyg, og der ingen anden var, ſom underſtod ſig at ſtyre Skibet. De kom ned til mig, og bade mig at redde Liv og Skib. Jeg blev med foldede Hænder ſiddende i min Lænestol, ſaae ned til Jorden og ſagde: I have ſat mig af, redder Eder nu ſelv! — De gik op igien. Jean le Grand mente, han ſkulde nok komme ud af det. Rigtignok var han en ſtor Bovehals, men en ſlet Styrmand, og hvert Øieblik vorte Faren.

Jeg ſad forſtokket i Kahytten, til en gammel Matros kom ned, og ſagde ganſke phlegmatiſk: Jeg ſkulde bede, om Kaptainen ikke vilde komme op et Øieblik, nu forgaae vi nok ſtrax. — Jeg kunde ikke bare mig for at lee; thi han ſagde dette i ſamme rolige Tone, ſom naar han kom at melde mig, at Maden ſtod paa Bordet. Selvopholdelſesdriften vaagnede i mig, jeg ſprang op paa Dækket og raabte: Derſom I ville gaae i Eder ſelv, love Bedring og ſværge mig Troſtab paany, ſaa ſkal alting være glemt, og med Guds Hiælp haaber jeg at redde Skibet. — De ſtrakte alle Hænderne mod Himmelen og ſvore høit og dyrt, at de vilde være mig tro og lydige. Nu anſtrængte jeg mine

mig; han løfte mig af mine Lænker, og jeg fulgte ham op paa Dækket.

Her ſadde Røverne omkring et langt Bord, og giorde ſig tilgode med min Eiendom. Der ſtod ogſaa en Stol for mig, og Jean le Grand ſagde:

Kaptain! Broderſkabet er kommet overeens om at overlade Jer den lille Baad; den ſkal I faae. Men Levnetsmidler, og hvad det ellers kan være, faaer I ikke. Forſynet, ſom I ſtoler ſaa meget paa, vil nok hiælpe Jer; hvad behøver I at bede ſlige Skurke derom, ſom vi ere! Ikke ſandt? Et Par blødhiertede Løsſer paaſtode rigtignok, at vi ſkulde give Jer Proviant med; men de fleſte Stemmer ere derimod, og nu forbyder jeg det i Kraft af mit Embed ſom Høvedsmand. Den Første, der mæler endnu et Ord herom, jager jeg en Kugle giennem Hovedet. Sæt Jer ned og vederqvæg Jer til Affeed, det bedſte I har lært. I kan have det nødigt; thi I har en ligeſaa beſværlig Reiſe for, ſom Elias, da han vandrede til Bierget i de fyrgetyve Dage.

Først i dette Øieblik tabte jeg Modet. For en Henrettelſe var jeg ikke bange, men Hungersdøden fremſtillede ſig pludſelig for min Phantaſie i alle ſine Rædsler.

Min ſtakkels Paul braſt i Graad og raabte: det var ſkammeligt at lade mig forſmægte paa ſalten Hav, medens de mædſtede ſig med min Eiendom. Neppe havde den ſtakkels Dreng ſagt disſe Ord, før den gruſomme Jean le Grand ſtiød ham giennem Hiernen, ſaa han ſtyrtede baglænds overende, og beſprøitede mig med ſit ærlige Blod. Jean le Grand ſagde ganſke rolig, idet han ſatte ſig igien: Kaſter Liget i Søen! Lydighed mod Loven (og Broderſkabets forenede Villie er Lov) ſømmer ſig bolde Fribyttere, og er nødvendig, hvis vi ſkulde erobre den portugiſiſke Sølvflaade.

Dette Trolddomsord giorde et ſtærkt Indtryk paa de lumpne egennyttige Siæle, og den ſvage Følelſe af Menneſkelighed, der et Øieblik havde rørt ſig i deres Hierter, forſvandt ſtrax igien.

Derpaa vendte Jean le Grand ſig til mig og ſagde: Eders Lod er kaſtet. Fyld Eders Mave, med god Mad og Drikke! og

vederqvæg Jer, at I kan holde ud, saalænge som muligt. Formodenlig bliver dette Eders sidste Maaltid. — Da jeg nu mærkede, at jeg ikke kunde formilde Nidingen, tænkte jeg: Jeg vil ikke længer give den Hund gode Ord forgiæves; vil ikke sidde her som en arm Synder. Spiser jeg ikke, saa bliver jeg snart afmægtig i Baaden, og saa er der ingen Redning. Denne Tanke gav mig Appetit, og jeg [illegible] ter, end jeg ellers pleiede.

En dygtig Karl, ho[illegible] Sørøvere hviske, han har ikke Kujonfeber. Men d[illegible] dem; thi jeg spiste just af Frygt for altfor snart [illegible]. Hvad der ærgrede mig meest, var at min anden [illegible]udolf, som jeg holdt ligesaameget af som af Pa[illegible] bleven det Modsatte af sin tro Kammerat. Han f[illegible] ved alle Leiligheder, og var værre end de andre; derfor bejlede Jean le Grand, som nu havde drukket sig fuld, ham at undersøge min Baad, for at see om ingen hemmelig havde forsynet mig med Noget. Han kom tilbage igien, og forsikkrede, der var ikke saameget, som en Muus kunde mætte sig paa. Nu blev jeg med mange Ceremonier bragt i Baaden af det drukne Broderskab, og til Afsked forærede Jean le Grand mig endnu en Daase med Snuustobak og en gammel rusten Kniv.

Rudolf vedblev bestandig at forhaane mig. Derpaa greb han hurtig min Haand, medens de andre ikke mærkede det, og hviskede mig i Øret: Lev vel, min dyrebare Herre og Velgiører! Tilgiv den stakkels Rudolf! I Baaden finder I Levnetsmidler. — Derpaa førte han mig hurtig ned, og stødte Baaden strax ud i Søen med Baadshagen. Under et stingrende Hurra af hele Mandskabet paa Dækket, saae jeg mit Skib seile bort og forsvinde.

Da jeg var alene med mig selv, fandt jeg under mit Sæde, der var bedækket med en Maatte, en Pose fuld af Skibstvebakker, to Stykker røget Kiød, en stor Krukke med ferskt Vand, to Flasker Vin, og en Rulle Seglgarn. Alt dette havde den gode Rudolf med Livsfare bragt i Baaden.

Nu drev jeg omkring uden at see Land, uden at opdage

noget Skib, og havde ovenikjøbet den Sorg at seile forbi min tro Pauls Liig. Jeg hævede mine Hænder mod Himlen, takkede ham for sin Trostab, og begræd hans Død.

Ved en pludselig Bevægelse af Baaden, var jeg endnu saa ulykkelig at spilde alt mit ferske Vand i Søen, da jeg engang vilde drikke. Dette Tab berøvede mig aldeles Modet, og jeg begyndte at fortvivle. Men Himlen forbarmede sig over mig, der faldt en mild Regn, og jeg kunde fylde min Krukke med det Regnvand, som jeg havde fanget op i min Maatte. Jeg var kun bedrøvet over, at jeg ikke havde flere Krukker. Den tredie Dag var jeg saa lykkelig, at fange en lille Sælhund, i den Slynge, jeg havde giort mig af Seglgarnet. Her kom mig ogsaa den gamle Kniv, som Jean le Grand havde foræret mig i Haan, vel tilpas. Jeg dræbte Sælhunden dermed; de sønderstaarne Stykker begiød jeg med Viin og stegte dem i Middagsolen. Dette Maaltid styrkede mig. Ogsaa Tobakken opmuntrede mig i det taagede Veir. Min Maatte var tør igien, jeg svøbte mig deri, strakte mig hen i Baaden og sov roligt ind.

Da jeg vaagnede, var mit lille Fartøi drevet fast paa en Sandbanke, og da jeg slog Øinene op, opdagede jeg en uhyre Klippe, som ludede ud over mig. Jeg vadede strax fra Baaden hen til Klippen, for at naae Fastland. Neppe var jeg paa det Tørre, før et Vindstød drev min Baad ud i Havet.

Nu stod jeg rigtignok paa fast Grund, men Klippen lod til at være øde og ubeboet, og saaledes var jeg berøvet al Hiælp. Til min Trøst opdagede jeg et stort Vandfald, som med overordenlig Brusen sprang ud af Fieldet og styrtede i Havet. Jeg anstrængte alle mine Kræfter og ilede derhen, for at slukke min Tørst.

Men tænker Eder min Fortvivlelse, da det uhyre Kildevæld pludselig standsede, og kun viste mig sit sorte udtørrede Svælg, idet jeg kom derhen! — Jeg kastede mig paa Jorden, som en Vanvittig, og raabte fortvivlet: Evige Natur! Giør du saa store Mirakler, for at nægte en stakkels nødlidende Skabning den slidste Vederqvægelse? Denne Flod har maaskee i Aartusinder taget sit

Løb saaledes og lædsket Dyr og Fugle, siden Syndfloden; men i det Øieblik, jeg udstrækker min skiælvende hule Haand imod den, standser den pludselig og ophører.

Nu, saa vil jeg da heller ikke haabe meer! Forsynet har besluttet min Undergang, og anviist mig dette udtørrede Svælg til min Gegy. — Saaledes raabte jeg, vred mine Hænder og kastede mig hen paa Strandbredden.

Dog, — det er Tid at jeg afbryder; thi hvad der nu følger, ville I selv opleve om nogle Dage, kiære Venner, naar vi ankre ved Sandbanken og Klippen. — O Rudolf, giv mig et Glas Vand! Jeg er bleven ganske tørstig af at fortælle.

Et velvorent ungt Menneske, Kaptainens Tiener, (just ham, Eberhard havde feet i Amsterdam, da han kaldte sin Herre ud fra Skuespillet) bragte et Glas Vand paa en Tallerken; og Kaptainen sagde, idet han klappede ham paa Kinden: Jeg har her den Ære at giøre Selskabet bekiendt med min tro Rudolf. Lykken har forenet os, og jeg haaber, vi skulle leve glade Dage med hinanden i Fremtiden.

Eberhards Digt.

Men da nu Søen var pløiet, og vi af ſtærken Paſſatvind
Drevne fort, Neptun paa ſin Xantus rider ſaa ſnelt ei, —
Kaldte den herlige Wolfgang mig en Morgen, da Østens
Purpur opſteg af de natlige Vovers bølgende Blyſtiød,
Fiernt i Havet at ſee den Lykſalighed lovende Klippe;
Hvilken de kullede Tindinger høit opſtrakte mod Himlen,
I Synskredſen Skyerne lig. Nu vorte de hurtigt
Kæmpeſtore fra ſalten Strand, ſom de nærmed ſig Skibet;
Viſte, med Tornebuſke begroet, utallige Blokke,
Ufrugtbarere ſelv end vort Hav. Mangfoldige Fiſke,
Marſviin, Hajerne vrimled dog her: i de ſtenede Kløfter
Skreg Landfugle forgiæves om ſparſomt voxende Smaabær.
Kun af den ſpaltede Steen, med en Larm ſom af gisglende Dværge,
Sprudled et Væld med en rigelig Arm fra Biergenes Indvold,
Og indblandte ſin ſødeſte Drik med det bittreſte Saltvand.
Brændingen hiſt med Skum var bedækt; her Riffet forhindred
Raſende Skyllingers Gny; Sandbanken høved ſig ſneehvid
I ſmult Vand, under Læ af den langt udludende Klippe;
Lig Græsbanken i Marken, med Steen, af Ager omvølget.
Did indbød os til Giæſt den ſvalforfriſkende Skygge.
Ankeret faldt; da forlode de Mænd den vældige Tremaſt,
Hvilke deelagtig af Skipp'ren var giort i en hemmelig Lykke.
Siig mig de Landendes Navn, og fortæl, min venlige Muſa!

Førſt den Herrens ærværdige Tiener, den venlige Schmelzer.
(Sindrigt Navnet indtraf, thi han ſmeltede Hierter i Andagt.)
Klædt i Ornat, ſom en lutherſk Præſt, med Kiortel og Krave,
Steg han i Baaden, og bar, indbunden prægtig i ſort Fløil,
Og med ſølverne Hægter beſlagen, den hellige Bibel.
Litzberg kraftig ham fulgte. Han ligned den agtbare Borger
I en keiſerlig fri Rigsſtad. Af blankeſte Meſſing
Bar han, i røde Beſtik, det mathematiſke Forſtens
Inſtrumenter. Ham fulgte med Harpen den ſværmerſke Yngling
Lademann, med ſit Anſigt blond, og de bølgende Lokker.

Men vor Læge — thi selv det lyksaligste Land kan stundom
Trænge til Lægernes Hiælp) — som Graduceret, i høirød
Kaabe nedsteg, med Bonnet af den purpurfriskeste Fløilsuld,
Lig hin, Keiser August havde skiænket sin Hiælper i Nøden.
Nu nedsteg en fortræffelig Smed, heel reenlig i Klæder;
Munter, med Læderskiødskind for, men Hammer og Knibtang
Var han kraftig i Haand, og paa Skraa sad Hatten ved Øret.
Derpaa jeg selv, Student, fortklædt og silkebestrømpet,
Og ved Siden mig hang Staalkaarden, blinkende speilklar.
Hanna Hellkraft saa, Schweitzerinden. Rigelig Haarvæxt,
Ravnesort, indflættet, ad Ryggen nedhang; hendes Tinding
Skygged en Solhat. bred, med et artigt flagrende grønt Baand.
Endelig saae man den vakkre Kaptain: Blaakiortelen smalt med
Træsser af Guld ombræmmet, hans Hat med lignende Snorer;
Og i hans Haand det vældige Sværd, hvormed han i Kamp sig
Æren erhverved, og gavned Batavia, tapper i Krigen.
Dette Selskabet var, som besteg hin hellige Klippe.

Men Matroserne fulgte med Baaden; og tidt i Chaloupen
Bragte de, seilende frem og tilbage, Ladningens Baller;
Stabled i Biergets Kløfter dem op, at skyllende Saltvand
Ikke fordærved os Bøger og Stof, Linklæder og Værktøi,
Af Mahogni og fineste Staal, arbeidet i England.
Ogsaa fortræffeligt Qvæg blev bragt til den ventende Klippe:
Sex høitbrølende Køer, og en Tyr fra Marsken; og Hingster
Efter Hopperne vrinskede, de kom fra græssende Danmark.
Faarene mangled ei heller; og tidselskyggende Gieder
Høit op Skiæggene strakte mod Fieldets sparsomme Værter.
Ogsaa kalkunske Høns, fortørned', med blodige Kamme,
Samt phlegmatiske Sviin, der med Snuderne roded i Sandtang.
Kyllinger nippede af Kornet i Burene; Ænder og Gaser
Efter Dammene længtes, og skreg paa vraltende Fødder.
Æsler skrydede, imens de besteg hin stenede Fieldsti.
Ynbige Duer, saa hvide som Snee, samt brunlige, sortblaae,
Kurred og næbbedes kiælent, saasnart de bragtes paa Landjord.

To Par Dogger ſluttede Toget; i Strikkerne bundne,
Skued de ſtumt, med Foragt, paa forbarmeligt miauende Katte.

Men da det alt nu ſtod paa Faſtland, taled Kaptainen
Folkene venlig til; han ſin Hat aftog, og med blottet
Hoved tilraabte dem høit: Nu Tak, I troe Kammerater!
Endt vor Forretning er, jeg ſtaaer i Ønſternes Havbugt.
Undres ei over, os her paa golden Field at forlade!
Himlen forlader os ei, os vinker en lykkelig Fremtid.
Men forglemmer ei Eden, ſom helligt Enhver mig har ſvoren!
Hemmeligheden bevarer mig troe, og Tand for Jer Tunge!
Nu ſom Skibets Kaptain herefter befaler min Styrmand,
Ferdinand Horn. Adlyder hans Bud, han træder i mit Sted.
Himlen ſtiænke Jer Fremtids Held og en lykkelig Medbør!
Men de hærdede Bølgernes Mænd, men Stormenes Kæmper
Rørtes og græd ſom Børn, og ſvang de ſorte Kabudſer
Høit i Veiret, og raabte med Hulken: Hurra! med Hulken:
Leve vor brave Kaptain! Hurra! den ærlige Wolfgang!
Sign ham Gud! Thi han var os en Ven, han var os en Fader.

Derpaa reiſte vi Teltene der, og dvæled en heel Dag
Paa Sandbanken, til Skibet var klart, og letted ſit Anker.
Men da det Affſted tog, med drabelighule Kanonſtud,
Svindende fiernt i Natten, da ſteg der røde Raketter,
Romerſke Lys, heel yndigt at ſee, fra den takkede Biergaas,
Suſed over os hen i ſtiønne Buer og knaldte.

Da den ſtyggende Eos med Roſenfingrene fremſteg,
Vi, af en ſød, vederqvægelig Blund huſvalet, begav os
Til Vandfaldet, ſom ſtærkt os igaar ſkumſprudlet imøde,
For at forundres over den ſelſomt ſtandſede Biergelv.
Thi heelt tørre vi fandt et Svælgs velhuggede Trapper.
Og tolv Ynglinger, ſtiønne ſom Dagen, med brændende Fakler,
(Gammeltydſk var de klædt, og de høitydſk talde ſom Saxer,)
Kom os imøde, ſom Engle, fra Svælget, frove ved at ſee os.

[redacted]

Derpaa den ærlige Ven omfavnende, hilsende Wolfgang,
Vendte de sig mod mig, og de kiendte mig strax paa mit Ansigt,
Kaldte mig Fætter og Broder, og trykte mig glade til Hiertet.

Nu giennem Biergets hulede Løngang Toget begav sig
Langsomt mageligstigende steds, paa sandede Fliser.
Men Hornqvæget og Hestene blev med Baller og Pakker
Hidset i Veiret af stærke, fortræfligtløftende Vinder,
Over Klippen, og vented os alt histoppe ved Digen.

Lig en sygelig Mand, der var sengeliggende lang Tid,
Daglig nærmere Dødens Svælg, giennem skumleste Natmulm,
Frygten ham bringer; da faaer han med eet Helbreden og Jorden
Smiler ham dobbeltskiøn, med et nyt Livs blomstrende Farver:
Saa vi studsende Fremmede, brat Skibsdækket, det snevre,
Hurtigforladende, her, paa vor Vei, bælmørk giennem Fieldet;
Da paa den blomstrende Vang, af Krat omringet og Biergskov,
Atter det hellige Lys, som nyfødt, viste vort Øie
Paradiset i al sin Glands, og til Nydelser indbød.

Sikkert Floden var hæmmet, med Diger af mægtige Biælker;
Trapper til Siderne, bredt i Steen udhugne, til Opgang,
Hvor Træræker, Akazier, svalt med Skyggerne hvælved,
Dobbelt, paa hin Kant Floden og her, med yppige Bladvært.
Hisset et Tæppe smaragdengrønt, af det friskeste Vaargræs,
Spættet med Blomster, udstrakt os viste de skraanende Bakkers
Palmer, Granat, Citroner, Limonietræer og Figen.
Og ved Egen fra Nord stod bred den indiske Bambus.
Frugtbar blomstrede Dalen og yded Urter i Mængde:
Portulak, Persilie, Roer, Ignamen og Sennop;
Ananas, Pisang, Meloner, Ærter og Bønner.
Ogsaa Potater og Yams og Kokus viste sig hyppigt.

Videre frem, ei hindret af nogen gabende Skare,
Kiørte vi rask afsted i de nydeligtømrede Vogne,

Med ſneltlende nødbrunt Spand af de takkede Hiorte.
Ei Nysgierrige mødte vi der, os Veien at ſpærre;
Men hinſides den ſølvblaae Flod opdaged vi Flokken,
Hilſende mildt, med Hatten i Haand; velhavende Landmænd,
Klædte ſom Sachſer fra Luthers Tid og ſom malet af Kranach.

Altſaa nærmed vi os den buſkomkrandſede Fieldhøi,
Hvor en rummelig Gaard, med høirødtilyſende Teglſteen,
Smukt ſig hæved, ſom Borg, og mærkede Stedet, hvor glad du,
Albert Julius! Olding graa, Stamfader for Ætten,
Bygged ſom Fremmed din Hytte, da ſørſt du Øen opdaged.

Som vi os nærmed og drog' i de ſædeligt-ordnede Rækker
Over Floden paa Broen, opbygt af Skovenes Bialker,
See, da hurtigt ſig aabned den venligthilſende Skare,
Med fromtſmilende Blik, og indbød os ile til Lunden,
Hisſet, hvor Træ ved Træ, ſom i Kirken Piller, ſig hvælved;
Hvor Stamfaderen alt i Bæreſtolen os ventede.

Men Ungkarlene glædtes, ſom ſtued de vrinſende Heſte,
Fader og Moder fornøiedes ret over Lam, over Hornqvæg,
Møer over Duer, og Børn over nydeligſmaa Kyllevipper.
Med Brødkrummer udſtrakte de buttede Hænder mod Buret,
Raabte Kykkelyky! Thi de havde paa Billeder ſeet dem.

Men den kraftige Gubbe, med langtnedbølgende Sølvſkiæg,
Med det Sundhedens aabne Blik, med den herlige Pande,
Reiſte fra Stolen ſig brat og hilſed Ætlingen henrykt;
Raabte: Min Eberhard! Gud! det er dig! Jeg kiender min Broder.
Og af Oldingens Arm omfavnt ſlød Svenden i Taarer.

Albert Julius.

Vore Reiſende have allerede været otte Dage paa Klippeborg. De have ſeet ſig om, og tildeels fundet Dalene bebode. De have forſynet Hyrder og Agerdyrkere, ſom boe i nydelige Huſe, med Bibler og Pſalmebøger, ogſaa med verdslige gode Skrifter, med Jern-Huusgeraad o. ſ. v. De have beſteget Klipperne, af hvilke Den er omgivet ſom en Faſtning, og fundet herlige Metalaarer i Spalterne. De have gjennemvandret Skovene, og truffet overalt fortræffeligt Bygningstømmer. Hver Aften tilbringe de glade paa Albertsborg, hos den kiære Bedſtefader. Der har ogſaa allerede været Gudstieneſte i den høie, hvalvede Lund. Magiſter Schmelzer holdt en fortræffelig Prædiken, og Lademann ſpillede paa det medbragte Haandorgel. Andagt og Glæde beſtælede Menigheden, og den kraftige Gubbe grød indetlig vort under Gudstieneſten. I de Gamles Raad ere de kyndige Europæer: Schmelzer, Wolfgang, Lizberg og Eberhard optagne. Schmelzer og Eberhard have faaet Skolefaaet at beſtyre. Liz-

de nysankomne Venner have spliſt til Aften hos Bedſtefader paa Albertsborg, fortæller han dem ef Kapitel af ſit Levnetsløb. Vi ville ſelv lade ham tale, og ſætte os ned i de lyttende Venners Kreds.

Jeg har ofte hørt ſige: Menneſtene ere ei altid lykkelige, derfor er det bedre at begynde med Modgang end Medgang. Jeg kan ikke lide ſlige Talemaader. De fleſte Menneſter ere viſtnok ikke altid lykkelige, mange blive det aldrig; men hvorfor ſkulde der ikke ſtundom findes ret lykkelige Menneſter?

Hvad mig angaaer, da har jeg viſtnok tidlig lært at tømme Malurtens Bæger. Gud har vendt alting til det Bedſte. Hans Navn være lovet i Evighed, Amen!

Gaaer jeg tilbage i min Hukommelſe og fremkalder de ældſte Erindringer (der vel egenlig kun ere Erindringernes Erindring), ſaa finder jeg mig, i min Alders ſiette Aar, i den ſtionne, ſtore Stad Prag i Bøhmen, hvor min Fader var anſat ſom Lærer i Philoſophie ved Høiſkolen, og hvor mine Forældre, halvandet Aar omtrent, førte et roligt og lykkeligt Levnet. Forreſten gik det ikke ſaa roligt til der i Landet. Den uſalige Tvedragt mellem Lutherſte og Reformeerte, ſom blot grundede ſig paa nogle Udtryk og Former, havde allerede givet Anledning til ſtore Uenigheder, og var vel Hovedaarſagen, hvorfor Reformationen ikke gik fremad, men meget mere tilbage. Min Fader brød ſig forreſten ikke om denne lille Forſkiel, og da han af Kongens Hofpræſt Scultetus var kaldet, forlod han Sachſen og reiſte til Prag, efterat han førſt var gaaet over til den reformeerte Menighed. Dette Skridt koſtede rigtignok min gode Moder Taarer, thi hun var født i Eiſenach, var af Luthers Slægt, og opdraget ſtrengt i den evangeliſt-lutherſte Tro, ſom hun heller aldrig vilde fornægte.

Kiæreſte Bedſtefader! raabte Eberhard, var Deres Moder ogſaa af Luthers Æt? Ak, da ere vi jo hinanden dobbelt be-

ſlagtede. Derfra ſkriver ſig den ſtore Ligheb, ſagde Gubben venligt, og vedblev ſin Fortælling:

Min Faders Lykke varede kun kort. Spinola drog ind fra Spanien i Rhinpfalz med 24,000 Mand. Nu ſloge Maximilian af Bayern og den oſterrigſke General Bouquoi Bohmerne den 8de November 1620; hvoraf Følgen blev, at Ferdinand igien indſattes i ſine Rettigheder, og Frederik nødtes til at flygte til Holland.

Meer end tre Maaneder efter hiint Slag gik alting endnu ſaa aldeles ſin gamle Gang i Prag, at Bohmerne begyndte at haabe fuldkommen Fritagelſe for Straf. Men pludſelig bleve ſtreogfyrgetyve af Oprørets fornemſte Ophavsmænd grebne og ſlæbte i Fængſel. Imellem de Fængſlede var Univerſitetets Rector Jeſſenius og min ulykkelige Fader.

Vi Børn ginge, et Par Dage før denne Ulykke, forgløſe omkring, legede og glædte os, thi det var ſnart vor Faders Fødſelsdag.

Juſt ſom hans Skaal paa denne Dag ſkulde drikkes, blev banket ſtærkt paa Døren. Han ilte ſelv ſin Skiæbne imøde. I

En Eftermiddag kom Skrædderen med en Bylt Klæder. Uden at prøve, om de passede, som han ellers pleiede, lagde han Bylten paa Bordet, med et bekymret Ansigt, trykkede min Moders Haand, sagde: Jeg tager ikke en Hvid derfor, og skyndte sig bort igien.

Ellers pleiede vi altid at glæde os, naar vi fik nye Klæder; men nu skiælvede vi af en anelsesfuld Gysen, da vor Moder lukkede Bylten op, og vi saae, at de vare sorte. — Ak, er Fader allerede død? raabte Rudolf, den Vildste. — Endnu lever han, min Søn, svarede Moderen. Klæder Eder paa, Børn! jeg vil ogsaa gjøre det; saa besøge vi den gode Fader i sit Fængsel, for sidstegang. Han ønsker at see os saaledes. Han vil, før han vandrer heden, selv see sine Elskedes Veemod. Det vil røre, men det vil trøste og glæde ham. Jeg føler mig stærk nok dertil. Kommer, mine Børn!

Vi vandrede derhen i vore sorte Klæder, ved den kiære Moders Side. Det var hende en suur Gang, og hun maatte ofte sætte sig ned underveis. Fangefogden aabnede den jernbeslagne Dør; vi traadte ind i et Kammer, som kun svagt oplystes af en Lampe, og stode, skiælvende af Frygt, for en bleg mager Mand, med hule Øine og et sort Skiæg.

Han sad i en Krog, fordybet i Tanker, med Armene overkors, og med Øinene fæstede paa Jorden. Det var vor Fader. Jeg kiendte ham paa den sædvanlige gamle Morgenfrakke, som han ellers altid havde paa om Formiddagen; naar jeg sad paa hans Skiød, pleiede jeg at dreie og lege med en af Messingknapperne deri; og denne Knap hang endnu løs og dinglede. — Ved den Larm, der skete, slog han Øinene op, og stirrede paa os; men neppe kiendte han os, før han sprang op, trykte os heftigt til sit Hierte, og kyssede os gientagne Gange. Derpaa drog han os hen til Lyset, for med inderlig Kiærlighed ret at betragte vore Ansigtstræk. Nu havde vi glemt al Frygt; jeg satte mig paa hans Skiød, som jeg pleiede, Rudolf tog ham i Haanden, og min Moder satte sig ligeover for os. — Kiære Børn! sagde han, Eders Fader skal døe. Græder ikke, frygter ikke!

Hvor ofte har jeg ſagt Eder: Døden er for det gode Menneſke kun en Overgang til et bedre Liv. Men det er mig af yderſte Vigtighed, at I vide og troe, at Eders Fader dør uſkyldig. Endnu ere I for ſmaa, til at forſtaae alt hvad jeg kunde ſige Eder om min Skiæbne, kun ſaa meget maae I vide: De Mennesker, ſom kalde ſig Chriſtne, raſe endnu lige ſaa vildt, ſom Jøder og Hedninger for 1620 Aar ſiden, da Chriſtus blev født. Istedet for at holde ſig til det første og ſtørſte Bud: at elſke Gud over alting, og deres Næſte ligeſom ſig ſelv, kives de om Undergjerninger og Ord, og en grædſelig Religionskrig vil efter min Død ødelægge Europa og iſær vort arme Fædreland i mange Aar. Som et Offer for dette Svarmeri falder jeg.

Eders Moder bringer Eder efter min Død til hendes Paarørende i Eiſenach, hvor jeg ønſter, at hun vil lade Eder opdrage i den lutherſke Lære. Men troer for alting ikke, kiære Børn! at Eders Fader har fornægtet ſin himmelſke Tro. Imellem Lutheraner og Reformeerte er kun en ringe Forſkiel, der, hvis Hidſigheden paa begge Sider ikke var ſtor, let havde ladet ſig hæve, til ſtørſte Held og Fremme for Chriſtendommen.

Da nu, mine kiære Børn! ville vi tilbringe den ſidſte Aften

Vor Moder kunde intet nytte, hun ſtirrede blidt hen paa os og græd; imidlertid troſtede det hende dog noget at ſee den dyrebare Husbond ſaa ſtandhaftig og modig mellem ſine Sønner. Derpaa ſagde min Fader: Vi pleiede ellers ofte om Aftenen at læſe Hiſtorier og Eventyr ſammen; i Aften ville vi læſe den himmelſke Jeſu Lidelſeshiſtorie; han døde langt uſkyldigere, end jeg arme Synder. Og ſaa ville vi ogſaa endnu læſe Lectien om den hellige Stephanus.

Min Fader, min Moder og min Broder ſtiftedes nu ad med at forelæſe; og Frelſerens Lidelſer, hvilke han havde taalt ſaa blidt, ſaa kraftigt og ſaa ſkiønt, ſtyrkede dem til bedre at udholde deres. Jeg lille Dreng kunde endnu ikke ret forſtaae og føle det altſammen; men min barnlige Rolighed, Adſpredelſe og Forundring over de andre rørte dem; iſær da jeg, med foldede Hænder, høit fremſagde Lectien om den hellige Stephanus, ſom jeg havde lært udenad, og ſluttede med de Ord: Saa ſtenede de Stephanus, ſom paakaldede Gud, og ſagde: Herre Jeſus annam min Aand! men han faldt paa Knæe, og raabte med høi Røſt: Herre, behold dem ikke denne Synd! og ſom han dette havde ſagt, ſov han hen.

Der herſkede en dyb Taushed, da jeg havde læſt, og de Ældre bade ſagte til Gud. Derpaa tog min Fader Pſalmebogen, ſlog en Pſalme op, og iſtemte med ſtærk Bas. Min Moder havde en herlig Altſtemme, vi to ſmaa Drenge vare Diſkantiſter, og ſaaledes ſang vi den ſkiønne Choral ſirſtemmigt, ſom vor Fader havde lært os:

Naar ſidſtegang jeg ſtrider,
Da ſkil dig ei fra mig!
Naar bleg jeg Døden lider,
Chriſt! lad mig ſtue dig.
Omſpænder Angſt mit Hierte,
Med Dvalens bittre Nød,
O lindre da min Smerte
Mig, ved din Korſets Død!

Som Skiold dig aabenbare,
Troſt mig i Dødens Vee!
Lad mig, i ſidſte Fare,
Dit Billed, Jeſus, ſee!
Da ſkal ei Skræk nedtynge,
Jeg ſkal med freidig Tro
Mig til dit Hierte ſlynge.
Hvo ſaa døer, døer med Ro.

Da Pſalmen var ude, kyſſede vi vor Faders Haand, og ønſkede ham en god rolig Nat, ſom ſædvanlig, naar vi ſkulde gaae i Seng. Han omfavnede os, og betragtede os længe med uſigelig Kiærlighed. Derpaa tog han Bibelen af Bordet og ſit Sølvuhr af Lommen, forærede min Broder Bibelen, og mig Uhret. Min lille Albert, ſagde han, idet han kiælede for mig, (thi ſkiøndt han elſkede ſine Børn ligeheit, var jeg dog Kiæledæggen, ſom den Yngſte), dette Uhr har din Fader i tyve Aar baaret i ſin Lomme, og hver Aften trukket ordentlig op, før han gik tilſengs. I Aften gior jeg det ikke, og du ſkal heller ikke giøre det. Tag Uh-

friſte Grav. — Men imorgen Formiddag — maa du blive hiemme. Lukker Eder alle Tre inde paa Eders Kammer, og beder for mig. — Derpaa kaldte han paa Fangefogden, omfavnede os alle endnu engang, og lod os gaae.

Næſte Morgen ſtode vi aarle op, og bade til Gud. Uhret laae for os paa Bordet. Juſt ligeſom det ſtore Stuenhr ſlog fyv, holdt min Faders Lommeuhr op at gaae, og den ſorte Viſer ſtandſede. Min Moder faldt i Afmagt. En ærlig Naboerſte kom hende til Hiælp. Den hele Dag gik ſtille hen, uden at nogen af os Tre talede et Ord. Vi vare alle blege og kolde, ſtiælvede og ſatte os hver hen i ſin Krog. Vi Drenge læſte Bordbønnerne ſom ſædvanlig, men vi kunde intet nyde. Græde kunde vi heller ikke. Vor Moder lagde ſig paa Sengen, og ſtirrede til Himlen. Vi frygtede for, at hun ſkulde døe. Rudolf feiede Gulvet, thi Tieneſtepigen havde forladt os; jeg ſtrællede Barken af en lille grøn Pilekiæp. Da det mørknede, ſtod min Moder op, gik ned i Haugen, og kom tilbage med en Blomſterkoſt og en Bylt, fuld af hvidt Sand. Hun aabnede en Dragkiſte, og tog tre ſmaa Nürnbergeræſter i Lommen. Hendes Væſen havde forandret ſig: hun var rolig, kraftig, og en ædel Stolthed mod den uſle Verden, hvilken hun vel havde faaet i Arv efter ſin ſtore Stamfader, lyſte fra hendes Pande. Med ſtærk Stemme ſang hun: „Vor Gud han er ſaa faſt en Borg.“ Maanen ſkinnede klar, og vi fulgte hende ud paa Marken. Hun giorde en temmelig Omvei, indtil vi ſtode midt paa en øde Fælled. Langt borte henne i det Grønne opdagede vi en hvid Plet.

Da vi kom nærmere, var det en blodig Sandbunke. Hun knælte ned, kyſſede det røde Sand, fyldte de ſmaa Æſker dermed, og gav hvert Barn ſin. Det var vor ſalig Faders uſkyldigt udøſte Blod! Derpaa gik vi hen paa Kirkegaarden, og ſtrøede Blomſter paa han nys opklappede Grav. — Af, hvi græder jeg ſvage Olding efter 94 Aars Forløb endnu derover? Min Moder og min Broder have allerede for længe ſiden fulgt den Salige i ſin Himmel. Snart omfavner jeg dem hiſſet alle tre!

Barndommen i Eiſenach.

Vort eneſte Haab ſtod nu til min Moders Søſter Urſula, i Eiſenach; hun var ugift, og beſad en klækkelig Formue. Min Moder havde miſtet alt hvad hun eiede, thi min Faders Stervbo beløb ſig kun til ſaameget, at vi for den indløſte Sum kunde beſtride Reiſeomkoſtningerne fra Prag til Eiſenach.

Urſula var en ſelſom Skabning; ikke uden Godmodighed, men ſammenſat af lutter Urimeligheder og Taabeligheder. Hun var ligeſaa hæslig, ſom vor Moder var ſkiøn, og derfor var hun vel ogſaa, med ſamt ſine Penge (ſom hun havde arvet efter et endnu hæsligere Sødſkendebarn) blevet ſiddende ſom gammel Jomfru. Ikke desmindre holdt hun meget af min Moder; og da vi kom, grad hun, og trykkede os Drenge til ſit Bryſt. Derpaa holdt hun omtrent følgende Tale, ſom jeg næſten kan udenad, ferdi hun utallige Gange ſiden gientog den for os, med Variationer:

Kiære Søſter! Forſynet har meent mig det bedre end dig.

Tobak) kunde jeg anføre dig over de hundrede Exempler paa, hvorledes den gode Gud altid har meent de hæslige Jomfruer det hierteligen vel. Saaledes kunde vel Lea ikke maale sig i Deilighed med Rachel, og dog fik hun syv Aar før den anden en Mand. Men bedre er det dog, slet ikke at gifte sig. Og dermed kunde da Jephtas ulykkelige Datter trøste sig, at hun blev taget af som en reen Jomfru. Og derfor vil jeg ogsaa som hun, og som de syv kloge Jomfruer, og som mine hellige ellevetusind Navneøstre, Ursulinerinderne, bevare min Livsolie for min himmelske Brudgom. Havde du tænkt som jeg, Julle, saa kunde du havt det ligesaa godt, istedet for at du nu begræder en Mand, der alene fortiente at døe, fordi han som Renegat afsvor sor alene saliggiørende Lutherdom, og gik over til det calvinste Hedenskab.

Min Moder svarede: Kiære Ursula! jeg kiender dig, veed du er god i Grunden; men jeg beder dig, vær ædel, og forhaan ikke min salig Mand i sin Grav. Ellers nødes jeg til at gaae ud i den vide Verden og tigge mit Brød, med de smaa Drenge ved Haanden, for hver Mands Dør, hos medlidende Christne.

Hvad? raabte min Moster: de to allerkiæreste Drenge vil du atter berøve mig? Nei det taaler jeg ikke! De skulle blive hos mig. Drengebørn ere endnu ingen Mandfolk. Naar de ere store og fuldvorne, kunne de pakke sig igien; men Børn ere som Engle, de høre til intet Kiøn.

Du elsker Drengene, Søster, sagde min bedrøvede Moder smilende, og dog ønsker du, at jeg ikke var bleven deres Moder? — Nu, svarede Ursula, skeet er skeet. Drengene ere der nu engang! De ere uskyldige. Hvad kunde de for det? Og dermed Basta.

Fra den Dag bleve vi hos Moster Ursula, gik i Skole i Eisenach, og hun lod ikke mangle nogenting. Med alt det levede vi dog, midt i Overflødigheden, ikke saa godt, som vi havde kunnet, dersom den gode Ursula havde været færmere, eller mindre egensindig. Der var f. Ex. altid Levnetsmidler fuldt op i Huset, ja alt for mange; men de vare sielden ret gode, fordi hun be-

ſtandig indkiøbte de Fødevarer i uhyre Portioner, ſom hun fik for bedſt Kiøb. Brodet var ofte oret, Ollet ſuurt. Hertil kom, at Moſter, ſom ſelv gik i Huusholdningen, og hildte ſig ind at være en fuldkommen Kokkepige, var inter mindre end det. Og nu havde hun ovenikiøbet Soveſygen. Ofte ſov hun ind ved Bordet, ligeſom hun var iſærd med at bringe Skeen til Munden. Saa nyſte min Broder Rudolf hende ſaa lydeligt i Oret, at hun vaagnede og ganſke forſtrækket ſaae ſig om i Stuen. Naar hun da mærkede hans Uglſpilſtreger, ſmilte hun, og truede ham ganſke godhiertig med Fingeren. Om Eftermiddagen ſad hun og coraſſerede den lille Vologneſer. Hun havde ogſaa et kunſtigt Stueuhr, ſom kunde ſpille allehaande ſmægtende Arier. Een Viſe rørte hende iſær inderligt.

Dertil græd hun forbarmeligt, og tørrede ſine Øine med Hunden. Hun brugte den ogſaa undertiden ſom Puddergvaſt, naar hun ikke kunde finde den rette.

Hendes Phlegma bragte hende ſielden i Harniſk. Engang blev hun dog grumme vred.

Vi vare tidlig om Morgenen gangne ind i Melkekammeret.

[redacted]

fordi jeg bærer falske Haar paa mit Hoved, thi det har Vorherre giort; men fordi jeg fører en dydig Vandel. Og tager I Jer vel vare for at raabe Skaldepande! Husker paa Profeten Elias, hvorledes han hævnede sig. Endnu løbe der, Gud være lovet, Biørne nok omkring i Skoven, der kunne sønderslide Jer, om I saa vare toogfyrgetyve saadanne Bængler.

Saa bedrøvet end vor Moder var, maatte hun dog tidt hiertelig lee over vor Mosters Taabeligheder. Jeg vil fortælle et Træk endnu, iblandt mange flere. Ursula var bibelfast, som vi have hørt, men i Kirkehistorien var hun ikke synderlig hiemme. Derpaa aflagde hun Beviis, da hun engang til Mortensdag havde stegt tre fede Giæs til Ære for hendes store Stamfader Doctor Morten Luther. Vi havde ogsaa vor Skolemester med tilbords; da han hørte Mosterens Vildfarelse, kunde han ikke bare sig for, med et medlidende Smiil, at berigtige hendes Mening, og i en lang Forelæsning forklarede han hende, at Mortensgiæssene slet ikke havde deres Oprindelse fra Luther, men fra en catholsk Biskop Martinus, der levede i det fierde Aarhundrede. — Herover blev Moster saa vred, at hun stod op fra Bordet og svor paa, at hun ikke vilde stikke en Bid i sin Mund af de catholske Giæs.

Saaledes gik det nu flere Aar, den ene Dag som den anden. Jeg var bleven fiorten, min Broder Rudolf atten Aar. I Videnskaberne havde vi ikke giort store Fremskridt, derimod blomstrede vi muntre ungdomsfriske som Roser, og mærkede ikke, at vor Moder, som en falmet Lilie, bøiede sig imod Graven; fordi hun taug, smilte og glædte sig tidt over os. Min Broder havde allerede staaet to Aar i Lære hos en Dugmager, jeg skulde studere, og blive hos min Moder. Men Græmmelsens Orm nagede allerede for dybt i Kalken af den skiønne Blomst. — En Aften sad hun ret oprømt og fornøiet alene med os Brødre: vor Moster var ikke hiemme. Vi begyndte at tale om lystige Ting, som vi gierne pleiede; men vor Moder henledte Talen paa vor salig Fader, og da bleve vi strax bedrøvede. Men hun var det ikke. Græder ikke, Børn! sagde hun. Mindes, hvor modigt og roligt den salig Fader sidstegang sad mellem os i Aften for otte

Aar ſiden. — Ak, Gud, er det imorgen otte Aar ſiden hans Dødsdag? ſpurgte jeg.

Vide I ikke det Børn? ſukkede hun. Ak, den lykkelige Ungdom! ſom kun lever glad i Haabet, og vender Tanken fra alle ſørgelige Erindringer. Hvor viſeligt har den gode Gud dog indrettet det? Hvo altid ſørger, kan ikke leve længe, og I ſkulle leve længe og vorde lykkelige.

Du ogſaa Moder! raabte jeg bekymret. Hun tang et Øieblik og undertrykte et Suk, derpaa ſagde hun: Jeg har iſinde at ſtaae tidlig op imorgen, laan mig dit Uhr, kiære Albert! — Jeg vidſte nok, hvorfor hun vilde have Uhret, og frygtede for, at det ſkulde angribe hende for ſtærkt, men vovede ikke at nægte hende det. Vi fulgte hende paa hendes Kammer, hvor hun kyſſede os hiertelig og ſagde os god Nat.

Næſte Morgen, Klokken ſyv, ſneğe vi os begge til hendes Dør. Hun laae endnu i Sengen og lod til at ſove ſødt. Da vi kom nærmere, ſtirrede hun bleg med aabne Øine og med Uhret i Haanden. Uhret ſlog endnu, men hendes ædle Hierte havde holdt op at banke. Paa det lille Bord ved hendes Seng laae

Vor ſtørſte Glæde var at gaae op paa Wartburg. Der forgik ſielden nogen Dag, uden at jeg i det mindſte var der lidet.

Oppe paa Wartburg ſadde min Broder og jeg ſædvanlig hver Søndagaften. Der læſte vi, ved en Tranlampe, i gamle Hiſtorier, til langt ud paa Natten ved det ſamme Bord, hvor Luther havde ſiddet. Naar vi da vendte os om, ſaae Billedet venligt paa os. Undertiden løb det mig dog koldt ned ad Ryggen; det forekom mig, ſom om den ſalig Doctor ſteg ned fra Kalkvæggen, liſtede ſig bag paa os, og klappede os paa Kinden, med en iskold Haand, for at tilkiendegive, at det nu var Midnat, og vi giorde bedſt i at gaae vor Vei. Da kunde jeg, grebet af panikk Skræk, tabe Bøgerne paa Gulvet, og ſtyndte mig ned ad Trappen, giennem Huulveien hiem. Min Broder fulgte rolig efter med langſomme Skridt og lve mig ud.

I det ſmukke Sommerveir ſadde vi ofte tidlig om Morgenen, ved Solens Opgang, paa Klippeblokkene, og nøde den ſtiønne Udſigt.

Jeg vil forelæſe Eder mit førſte Forſøg i Digtekunſten, hvortil tvende mod hinanden bøiede Klippeblokke paa Wartbierget, kaldte Munken og Nonnen, gave mig Anledning.

Munken og Nonnen.

Et Kloſter her, et Kloſter hiſt,
Imellem begge Skovens Oviſt;
Der gik de fromme Skarer.
Har Rygtet Ret, ſaa har jeg med;
Mit Sagn jeg aabenbarer.

De Brødre hiſt, de Søſtre her,
Adſkilt, og dog hverandre nær,
Sort klædt, og raget Haaret.
Saa ſtaaer for ſig, paa Dommedag,
Vel Munken ſtilt fra Faaret.

For haardt de Munke dette ſandt.
Til Baſſen hører jo Diſcant,
Hvis Meſſen ret ſkal lyde.
De ønſkte ſig Sopraner nær.
Hvo kunde ſligt fortryde?

Og fire Øine, veed man jo,
See ſtedſe meer end blotte to;
Da kan man først ſtudere;
Og Verden ret, ſom i et Speil,
Alvorligt contemplere.

En deilig Mø i Kloſtret gaaer,
Fortvivlet hendes Brudgom ſtaaer,
Som Munk ved Fielderanden;
Fra Barnsbeen var de vel bekiendt,
Og elſked troe hinanden.

Og Elſkov! maa du oftest ei,

Men da den ſtakkels Munk var død,
Forgiæves Bolerſten indbød
Sin Ven til hine Blokke.
Dog længe kan han ei modſtaae
De Friſtelſer, ſom lokke.

Nu Priorinden og Prior
Der atter ſamles, uden Ord,
Som Zephyr og ſom Flora.
Ved Sommerſolens førſte Glimt
De ſynge Morgenhora.

Da raabte Gud: Ha, falſke To!
Mig at bedrage ſelv I troe?
Formaſtelig er Vrøden.
I bole fræk, og ſtraffe dog
Uſtyldighed med Døden?

Knap talde Herren ſaa i Harm,
Saa ſtivned Begges Been og Arm,
Naturen vil ſig hævne:
Som haarde Stene nu de ſtaae,
Hvor de ſig ſatte Stævne.

Nu ſtuer man ved Fieldets Sti
Dit Billed evig, Hykleri!
Høit, midt i Klippebunken.
I Solſtin kysſes og i Regn
Nu Nonnen der og Munken.

Papiſter! ender Eders Tviſt,
Forlader falſken Antichriſt,
Og troer paa Gud alene.
Vi Lutheraner elſke frit,
Og hærdes ei til Stene.

Denne Viſe fik min Moſter fat paa, og I begribe let, at jeg ventede en gruelig Straffepraadiken af hende, ſom hadede Giftermaal meer end Peſtilents. Men hvor forundret blev jeg, da hun ſagtmodig rakte mig Papiret tilbage, og med et ſødt Honningſmiil, holdt omtrent følgende Tale:

Det glæder mig, Albert! at opdage Digtekunſtens guddommelige Funke i dig. Thi Poeter have næſten alle Verkefædre i Bibelen været; ſom nu først Adam, der gav Dyrene og Træerne Navne; hvortil der allerede hørte en temmelig Grad af Opfindelſesevne og Færdighed i Modersmaalet; item Moſes, der forfærdigede Drikkeviſen — hvad ſiger jeg Drukningsviſen — over de druknede Ægypter. Saa fornemmelig David, ſom udgav den første evangeliſk chriſtelige Pſalmebog, og endelig Salomo, hvis Høiſang er mig det kæreſte Stykke i hele det gamle Teſtament. Om de ſtore og ſmaa Profeter vil jeg ikke tale, der tillige vare ſtore og ſmaa Poeter. Og kunde du bareſtens drive det til at blive ſom een af de Smaa, ſaa var det allerede ſtort nok for dig.

Jeg vilde neppe troe mine egne Øren, da hun vedblev:

Fra idag duftede vort Huus med Balsam og Lavendelvand. Mandler til Kager og Sukker til Konfect blev stødt i Morterne, saa det giengialdt i alle Værelser. En fortræffelig Kogekone fra Straßburg blev forskreven paa en Maanedstid. Der blev bagt Nürbergerkager, og Herligheden havde ingen Ende.

Paa Bryllupsdagen stod vor Moster tidlig op, og der blev ved Lys begyndt at bygges paa hendes Toupé, inden endnu Vægteren havde afraabt. Hun havde expres ladet en franst Friseur komme til den Ende, for at giøre den lille Salvator Veilchenblau en Fornøielse dermed; thi denne Mand havde studeret sit Haandværk i Paris, og gik ganske alamodist klædt, i høirød Skarlagenskiortel, og med en hvidpudbret Allongeparyk, som hang ham langt ned paa de tynde Lægge, og giorde en sær Modsætning til hans øvrige Kortheb; thi han var neppe halvtredie Alen i alt.

Nu fremtreen Mosteren i en vid Peripherie, som den Tid blev ansect for en stor Skiønheb, og som ikke blot tilveiebragtes ved en Mængde Understiørter, men ogsaa ved en om Hofterne lagt Valk, der kaldtes „Speck“ og veiede sine fem og tyve Pund. — Kiolen havde et langt Slæb. Bryst og Nakke vare desværre blottede. Ved Bæltet bar hun et Nürnbergeræg, Kniv og Gaffel i Futteral, og et Nøgleknippe. Benene vare rødstrømpede, som paa de fleste Sumpfugle.

Brudgommen havde dobbelte Horn paa sine Skoe; forresten saae han ud som en Mand, der har traadt sine Børneskoe, og løbet Hornene af sig. Den franste kiødfarvede Fløilskiole gav ham en egen Colorit: han saae, uagtet alle sine Klæder, ud som om han var flaaet.

Da jeg saae den store fede Brud ved Siden af den lille magre Brudgom, maatte jeg lee over det selsomme Par, thi det mindte mig om nogle Insecter, hvor Hunnen er større end Hannen. Nu gik vi til Kirke under Klokkelyd og Trompetklang.

Præsten holdt en deilig Vielsestale, udtrykte sig paraboliſt, og sammenlignede Mand og Kone med en Over- og Undertve-

bak, som begge i Forstningen havde hørt til een Deig, men vare adskilte i Tiden, og søgte nu sammen igien for Evigheden. Om han har laant denne Idee af Plato, veed jeg ikke.

Under Vielsen sov min Moster ind; da nu Præsten spurgte, om hun vilde have Herr Sebastian Veilchenblau, som hos hende stod, til hendes Ægteherre? og raabte temmelig høit, for atter at bringe hende til Bevidsthed, svarede hun Nei istedetfor Ja; som hun altid pleiede, naar hun var sovet ind ved Bordet, og siden vilde nægte Soveriet. Præsten vilde ingen Ophævelser giøre, for ei at give Anledning til Scandal, han lod, som han ikke havde mærket Feilen, og viede hende, (uagtet Protesten) til hendes Sebastian, med den almindelige Formular: at hvad Himmelen havde sammensøiet, skulde intet Menneske atter opløse.

Men da det knælende Brudepar skulde op igien, havde Brudgommens Stadsekaarde saa dybt forviklet sig i Brudens Fiskebeensskiørt, at de slet ikke kunde komme løs fra hinanden. Præsten maatte, for Anstændighedes Skyld, hiælpe dem; og da han paa denne Maade strax havde skilt dem ad igien, gik de hiem, hvor Trompeter og Pauker modtoge dem ved Døren.

Naboerne havde illumineret om Aftenen og tegnet Navnene Ursula og Veilchenblau i et Træk, som et dobbelt W, med Palmegrene ved Siderne, og en Krone ovenover. Men det forstode Gadedrengene uret, og skrege: Vee, Vee! hele Aftenen, uagtet Trompeterne hvergang med stærke Stød søgte at overdøve dem, som de Saaredes Skrig paa Valpladsen.

Ved Bordet vare mig to Mennesker paafaldende, som jeg aldrig før havde seet. Oppe til høibrods, ikke langt fra Brudeparret, sad en smuk, ærbar, midaldrende Mand, i bruun Kiole af gammeldags Snit, og med en spansk Krave. I en Sølvkiæde bar han et Billed af samme Metal paa Brystet, som forestillte Kong David med Harpen. Denne Æresorden indgiød alle Tilstedeværende Ærbødighed, og man sagde mig, at det var en berømt Mesterſanger, som havde den Godhed at beære Selskabet med sin Nærværelse.

Jeg brændte af Begiærlighed efter at kiende den sieldne

Mand nøiere, og spurgte, om han havde stinde at synge os noget for? — Bevares, svarede man, det vove vi ikke at bede ham om. Mesterſangerne synge ikke for Penge, og digte ikke paa staaende Fod. Men seer du den lille Karl dernede ved Bordet, strax inden for Døren? Det er en Spruchſprecher, som giør Løier for Penge, og driver sit Abespil ved alle Barnedaab, Bryllupper og Fødselsdage. Han vil snart giøre os nogle Spas.

Den lille Lystigmager behagede mig næsten meer, end den alvorlige Mesterſanger, som havde et tørt ubetydeligt Ansigt, der slet intet Præg bar af Aand, skiøndt Manden saae skikkelig og ærlig nok ud. Den skelsiede Spruchſprecher grinte derimod ganske excellent ondskabsfuld, med sin lange Næse, bemærkede spodsk opmærksom alt hvad der foregik, og lignede Till Uglspil, i Træsnittet, paa et Haar. Da Selskabet var blevet lystigt, sang man den dengang meget giængse Vise:

Den bedste Beile Nogen saae,
Hun ligger i vor Kiælder;
Hun har af Træ en Kiole paa,
Og hedder Muskateller.

Derpaa vendte de sig alle til Spasmageren og forlangte med høi Røst, at han skulde synge. Han tømte et temmelig stort Bæger, for at opvække Aanden, og da han derpaa havde visket sig om Munden med Kioleærmet, sagde han: Jeg vil til Tegn paa taknemmelig Erkiendtlighed for modtagne Naadesbeviisninger, synge afskyeligt beiligt, til Uære for det alamodiske Brudepar og til Ære for deres Bryllupsklæder.

Derpaa begyndte han først paa Høitydsk, siden paa Plattydsk, at qvæde nogle Skiæmtevers over Datidens overdrevne Moder.

Imidlertid bleve Retterne baarne omkring, rigelig bestrøet med Sukker og Safran. Og vare end Spasmagerens Indfald sielden gode, saa erstattede Munterhed og Viin dog, hvad der manglede dem i Vid, og de frembragte stedse en umaadelig Lat-

ter. I denne Hurlumhei havde Brudgom og Brud sneget sig bort; ogsaa de øvrige Fruentimmer forlode deres Mænd og gik hiem. Nu blev Larmen større. Alle vilde tale, Ingen høre; paa almindelig Opmærksomhed for en Enkelt var ei at tænke. Drikkebrødrene deelte sig To og To, ligesom forelskede Par, og betroede hinanden deres dybeste Følelser, vigtigste Hemmeligheder. Nogle omfavnedes og kyssedes, andre græd af Sorg over at de saa længe havde miskiendt hinanden. Det var som paa en Børs, hvor der blev afgiort Hiertesanliggender, istedet for Handelssager. Paa Penge blev der slet ikke tænkt; Bedrageriet spillede derimod nu som sædvanlig sin Rolle; men dennegang var det kun Selvbedraget. — Nogle klamredes og truede hinanden forbittrede, med de omvendte udtømte Vinflasker, hvilke de holdt om Halsen som Stridskøller. Kun med Nød og Neppe fik man dem fra hinanden, og endnu stummende, skiælvende og blege af Forbittrelse, maatte de drikke Dus.

Jeg var stum af Forundring, og den eneste Vidne i hele Flokken. Thi selv min Broder Rudolf havde faaet sig en Perial i Aften, og sad fordybet i fortrolig Samtale med et Kiødhoved, som han ellers ikke gad see for sine Øine, og som ikke forstod et Ord af hvad han sagde. Men Rudolf var yderst rørt over den Opmærksomhed og Ærbødighed, hvormed den Anden hørte ham snakke, og bad ham gientagne Gange om Forladelse, fordi han hidindtil havde taget ham for et Fæ; i Aften opdagede han, at han havde et dybt Gemyt, skiønt han selv i beruset Tilstand ikke var af mange Ord. Den Drukne, der var en bumstærk Karl, kunde ikke tale for Graad; men trykkede, medens Taarerne trillede ham ned ad Kinderne, min Broders Haand saa stærkt mellem sine, at Rudolf maatte skrige i vilden Sky. Men nu begyndte den Anden først ret at tude, og kunde ikke tilgive sig det selv, at han nær havde klemt Fingrene itu paa sin bedste Ven.

Jeg sad der og vidste ikke hvad jeg skulde tænke om det altsammen, da i det samme Een klappede mig sagte paa Skulderen. Hvor behagelig blev jeg overrasket, da den ærbare Mesterſanger,

med ſin Sølv-Kong David om Halſen, ſtod bag mig og ſagde med et venligt Smil: Det bliver mig for uregierligt her, ſkal vi gaae et Øieblik ind i den anden Stue, og ſukke ſammen, min kiære Søn? Eders Moſter har ſagt mig, at I forraader nogle naturlige Anlæg til Digterkunſten; maaſkee kunde jeg, ſom erfaren Mand i Faget, være Eder til Gavn med adſkillige nyttige Vink og Lærdomme.

Af Gud, min ærværdige Herre! raabte jeg glad overraſket, idet jeg ſtrax fulgte ham ind i Sideværelſet: I kunde aldrig giøre mig en ſtørre Fornøielſe. Vil I virkelig lære mig denne ſkiønne Kunſt? Det havde jeg dog aldrig troet, at en ſaa guddommelig, fri Kunſt lod ſig lære ſom et Haandværk!

Viſt lader det ſig lære, ſvarede den gamle Mand, med ſtirrende døſige Øine og lam Tunge; i vort Anſigts Sved lader den ſig lære. Kun maa man være ſmuk ædru, og ikke lade ſig gribe i blinde Meninger.

Blinde Meninger? ſpurgte jeg, hvad er det? — I maae ikke ſværme, og bruge ſaa barnagtige Udtryk, ſom nu effen, ſagde Meſteren, hvis I vil optages i Lauget; det vil ſige: i Digterforeningen. Og har I ogſaa imellem drukket et Glas over Torſten, ſaa maa det dog aldeles ingen Indflydelſe have paa Eders Drømmekraft. Betragt engang mig! Jeg har ogſaa i Aften til Brudeparrets Ære ſeet lidt dybere i Glaſſet end ſædvanlig; maaſkee er ogſaa Tungens Brug bleven mig lidt vanſkeligere, og muligt have Benene tabt en Deel af deres forrige Ligevægt; men det er kun Legemet; hvad Siælen angaaer, den ſkal I finde ligeſaa faſtende, ſom om jeg ikke havde nydt en eneſte Draabe. Altſaa, kiære Barn! for alting i Verden ſmuk beſindig. Hvorledes vilde vi ellers beholde alle de Snurrepiberier i Hovedet, ſom ere nødvendige til Digtekunſtens Udøvelſe, naar vi ſkulle behage de faſtende Dommere, der intet have faaet tillivs, ſom Pokker ikke bryde ſig om, hvad der ligger os paa Hiertet, men ſom i vore Vers altid kun ville høre deres egne Tanker og Meninger om igien.

Jeg tænkte, ſvarede jeg, Poeſien var juſt en ſaa ſkiøn, fri

Kunſt, fordi den overraſkede med Det, ſom andre Mennesker ikke før saaledes havde seet og følt. — Jo kom til Mit imorgen, sagde Gubben; paa den Maade bliver I aldrig Mesterſanger. Altsaa, kiære Barn! smuk opmærksom og flittig! I taler om Digtekunſt, og veed ikke engang hvad Digtekunſt er. Hvad er Digtekunſt? — Den er saameget, svarede jeg, at dens mægtige Aand ikke lader sig mane ind i Kredsen af et snevert Begreb, eller lader sig udtale med nogle faa Ord. — Der farer I atter vild, sagde den gamle Mester hikkende, med et dumt Blik: Poesien er den Kunſt, at udtrykke gode Tanker i gode Rim. See det er alt! — Nu ville vi strax begive os til de gode Rim; thi hvad de gode Tanker angaaer, de komme nok af sig selv under Arbeidet. — Saa vil jeg da kortelig gjennemgaae Hovedarterne med Jer. Men lad mig først sætte mig i Lænestolen! thi, som sagt, Benene ville ikke bære mig. Og hent mig saa endnu et Bæger Viin, kiære Søn! thi Tungen klæber mig ganske tør til Ganen af den megen Drikken. Saa ville vi her i vor Eensomhed tale et fornuftigt Ord om Tingen, og intet Gemeenskab have med de gale Mennesker derude, der ikke kunne være fastende, fordi de have drukket sig fulde.

Jeg hentede ham Viin, han satte Bægeret betænkelig for Munden, drak i lange Drag, og sagde derpaa: En fuldstændig Mesterſang kaldes en Bar, Versarterne Gebäude, og forbunden med en Melodi, bliver en Tone deraf. Huſk vel paa det, Barn! thi disse Benævnelser i Kunſten ere af yderſte Vigtighed. Rigtignok forandre de sig med Tiden; og naar vi længſt ere fortærede af Orme og Maddiker, bruge vel vore Efterkommere andre Talemaader. Men de ville holde ligesaa stivt og ivrigt paa deres, ſom vi holde paa vore, og tillægge dem samme Vigtighed. Altsaa maa man vide Besked om slige Ting. — Digtene deles endnu i Stoller eller Affætninger. Vi have for det meſte taget disse Benævnelser af Biergværksvidenskaben, fordi Biergværkerne og Digtekunſten have en temmelig Lighed med hinanden. Ofte giør man i begge store Tilberedelser og Omkoſtninger til ingen Nytte; undertiden kan atter en uventet

riig Aare erſtatte Alt. Rimene kunne være klingende, eller flæbende. Det falſke Latin maa du vogte dig for. Dog, det har ingen Nød, ſiden jeg hører, du eſt ſtuderet. Halvord og Klapſtavelſer maa du ogſaa undgaae. Hyt dig fremdeles for Laſten; jeg mener, for at rime et blødt Ord med et haardt. Saa kan der endnu med Tiden blive en retſkaffen Poet af dig.

Han tømte Reſten af Bægret, og vedblev med utroelig Koldblodighed: Nu vil jeg ſige dig nogle af de Syngemaader, hvori du kan digte. Der er Frederik Fürners, Dugmagerens, Fiilviſe; Melchior Chriſtoffers, Bagerens, Præsviſe; Poul Fiſkers, Garverens, hurtige Plougviſe; Hans Berchlers, Kromandens, høie freidige Lovſang; Veit Fiſkers, Smedens, haarde Markviſe; Hans Møllers butte Skiødviſe.

Den kolde Sveed ſprang mig ud af Panden; det ſyntes mig at være ligeſaa mange Pinebænke, hvorpaa min Aand ſkulde lægges, for at bekiende, hvad den ikke vidſte. Det forekom mig næſten gyſeligt at være alene i Værelſet med den gamle Mand; hans Kulde, ſom ingen Viin kunde opgløde, havde noget Spøgelſeagtigt; i hans kiedſommelige Snak troede jeg at ſpore et ondſkabsfuldt Drilleri, ſom med cabaliſtiſke Figurer vilde giøre mig forrykt i Hovedet; og jeg ſprang ganſke forſtrækket op, for at forlade ham, da der opſtod en overordenlig Larm inde i Spiſeſtuen. Dørene bleve ſtødte op, og nogle af Giæſterne tumlede ind til os. Jeg løb ind i Storſtuen, og der vare flere Beſtiænkede i Færd med at kaſte den lille Spasmager ud af Vinduet, fordi han altfor uforſkammet havde giort Nar af dem.

Jeg anvendte alt hvad jeg kunde for at redde ham; nogle Andre, ſom ikke ganſke endnu havde drukket Forſtanden bort, hialp mig. Saaledes blev der da ſluttet Fred, paa de Vilkaar, at Spasmageren ſkulde giøre Afbigt og ſynge en Forſoningsviſe. Han udbad ſig blot først Tilladelſe at gaae et Øieblik ned i Gaarden, og ſneg ſig bort med det ſamme. Nu ſkulde der giøres en Klap- og Parforcejagt efter ham, og hele Compagniet ſtyrtede ud paa Gaden, ſom i Gergeſenernes Land de af Diævle

beſatte Svin i Havet. Men den lille Æſop havde ſtiält ſig for godt, og han var ingenſteds at finde. Da Giæſterne kom ud i den friſſe Luft, kunde de hverken kiende Maane eller Planeter meer paa Himlen, og maatte tumlende lade ſig lede hiem af deres Karle og Drenge.

Hververen.

Midlertid raſede Krigen i Tydſland. Som proteſtantiſk Fyrſte, ſom Eier af Wartburg, hvorfra Reformationen var gaaet ud, kunde vor Hertug Johan Ernſt ikke undgaae at tage Deel med i Krigen. Vor Egn havde hidindtil ſaa temmelig været forſkaanet for Uroligheder; men da Wallenſtein paa Donaubroen havde ſlaaet Mansfeld, og da denne ilede til Schleſien, for at giøre fælleds Sag med Bethlen Gabor, fik nogle Hververe Lov til ogſaa at ſøge Rekrutter i vort Land; og derved gik mange Bedragerier og Voldſomheder i Svang, for at tvinge unge Mennesker til at lyſtre Kalveſkindet.

Iſær var en Hverver, Melchior Krykkefod, berygtet for ſine Nederdrægtigheder. Med et gammelt, ſmukt Soldateranſigt, der prydedes af et Arr og et Skiæg, med en vis faderlig Værdighed forſtod han, ſom en Ædderkop, at lokke Ungkarlene, der ſværmede omkring ſom Fluer, i ſin Væv. Hans Træbeen og hans Invalidvæſen kom ham ogſaa til Hiælp. Grønſkollingerne troede ret i ham at ſee en Hugaf fra den gamle gode Tid. Erfarnere Folk derimod opdagede ſnart de lumpne, liſtige Træk i Anſigtet paa det bruſende Skiæggehoved, og en formummet Diævlenatur i det hjerteløſe, uſtadige Blik.

Han havde juſt nylig bortſnappet en duelig Dugmagerſvend, en fattig Enkes eneſte Søn. Det unge Menneſkes Brud, en dellig Pige, kaſtede ſig fortvivlet for min Broders Fødder, vred

ſine Hænder, og anraabte ham om at redde den bortførte Brudgom. Min tappre Broder, rørt af Pigens og Enkens Taarer, beſluttede, i Forening med nogle raſke Kammerater, at befrie deres Ven og at hævne ſig paa den gamle Skurk.

Med Nød og Neppe fik jeg Lov til at gaae med, da jeg endnu forekom de andre for ung og ſpædlemmet til ſligt et Foretagende. — Modige nærmede vi os Byen, hvor den Ulykkelige ſad fangen. Vi havde vel ingen Bøſſer med; men vi vare de Fleſte, og havde Billigheden paa vor Side.

Lykkeligviis overrumplede vi Soldaterne og toge deres Bøſſer fra dem, før de kunde flyde. Var det ſkeet, havde ubentvivl Flere af os maattet bede med Livet.

Landſtrygerne vare ſtrax villige til at ſlutte Fred, da de ſaae vor Overmagt, og da vi havde bemægtiget os deres Vaaben. De udbade ſig blot diſſe tilbage, ſaa vilde de gaae deres Vei. Men med ſaldede Bajonetter dreve vi dem paa Døren, og da de frygtede for at Øvrigheden havde faaet Nys om deres Forbrydelſer, pakkede de ſig ſtrax uden Modværge.

Nu ſkulde det gaae løs over den gamle Synder Melchior Krykkefod. Ham vilde vi fange i Værtshuſet, hvor han ſvirede med ſine Gaſter. Min Broder forbeholdt ſig den Ære at fange ham. Men vi maatte gaae forſigtig tilværks; thi vi vidſte, at der beſtandig ſtod fire Heſte ſadlede, for at Øververne kunde flygte, ved den ringeſte Mistanke; og ſad den gamle Krykkefod først faſt i Sadelen, ſaa var han en ganſke god Ryttер.

Nu havde vi rigtignok Vaaben, men ingen Heſte; heller ikke var det vor Hensigt at flyde den gamle Synder ihiel. Min Broder aftalede ſtrax alting med Værten, ſom ſkiælvede over ſit hele Legeme, fordi han frygtede, man havde opdaget, at han var i Ledtog med Øververne.

Derpaa gik vi to Brødre ind i Stuen, juſt ſom Melchior Krykkefod havde udſovet og ſad tilbords med ſine Drabanter ved en Kande Viin.

Neppe traadte vi ind, ſaa begyndte han: Ei, der har jeg jo igien det Gaudium, at ſee et Par af mine haabefulde Drenge.

Jeg kan ſværge Jer til, det forekommer mig, ſom om jeg nød en Lækkerbidſten oven paa det magreſte Oxekiød; Viin og Godtøl, iſtedet for grumſet Vand. Kommer, kiære Børn! Sætter Jer hos mig. Disſe fire Knebelsbarter der ere ſaa ſtumme, ſom de fire Knægte i Kaartſpillet, og naar jeg imellem har et godt Indfald, faaer jeg dem dog ikke til at lee. Men jeg maa da rigtignok bekiende, at jeg ogſaa, engang for alle, har forgabet mig i ſlige unge Flødeſkiægge, med Duun om Hagen. I opmuntre mig gamle Graaſkiæg med Jeres Uglſpilſtreger. Men det Pattebarn (han pegede paa mig) kan jeg ikke bruge. Det ſkulde da være til Piber eller Trommeſlager. Vært! mere Viin, af bedſte Slags, paa min Regning; og lad os faae noget Brød og Pølſe til.

Vi takkede mangfoldig; men han raabte: I, ſkal Gud ſtraffe mig, drikke! Vinen forener Menneſkenes Hierter; thi der er Ild i Vinen, ſeer I! Svovl og Salpeter. Jeg vil ikke ſige dermed, at Vinen er ſvovlet; jeg mener kun, der er Fyr og Flamme i den. Drikker, kiære Børn!

Vi drak af den Viin, Værten efter Aftale havde blandet med Vand, og ſat os paa Bordet. Den gamle Melchior drak af ſin egen Flaſke, og raabte: Krigen leve! Det er Mændenes ſande Element! i Freden regiere Qvinderne. Men paa Valpladſen har Fanden ſit Spil. Forſtaae mig ret, jeg mener ikke Belzebub, ikke ham med Træbenet, — hvad ſiger jeg, med Heſtefoden; men den allerhelvedes Karl, Ingeniumet! den fordømt lyſtige Spasmager og Hugaf. Hvad var Mansfeldt før Krigens Tid? En fattig Soldat. Hvad var Wallenſtein? En relegeret Student. Og hvad ere de nu? Verdens Skræk. Tilly var heller ikke ſtort. Men vi ſkulle lære Tilly, Wallenſtein og alle de fordømte papiſtiſke Hallunker Vinterveien. Ere vi ikke Lutheraner? Ere vi ikke Proteſtanter? Skulde vi da ikke proteſtere mod al den Ugudelighed? Imod Antichriſten? Hvad hedder du, min Bro'er? — Rudolf Julius, ſvarede min Broder. — Velan, Rudolf Julius, ſagde Gubben, her er Haandpenge. Herlige, randede hollandſke Dukater. Du er en Udvalgt; en Herrens Vel-

ſignet. Du ſkal gjøre Lykke i den fortræffelige Mansfelds Hær. Og nu, — ſagde han, idet han vendte ſig til de tauſe Knebelsbarter, — ville vi drikke den ny Rekruts Skaal. Og hvis I ikke drikke med, I fortvivlede Træblokke, ſaa kaſter jeg Eder Bægeret i Planeten.

Min Broder ſtrøg med ſin Haand Pengene tilbage, ſom den Gamle havde lagt paa Bordet, men Hververen trykkede ham Haanden ned paa Dukaterne og raabte: Nu er du Soldat! Du har taget imod Haandpenge. Kunne I ikke alle bevidne det, Brødre? Jo viſt, brummede Basſtemmerne, han har taget imod dem. Han er Soldat. — Jeg tager ingen Haandpenge, raabte min Broder, med paataget Angſt, jeg giver Eder kun Eders Penge tilbage. — Jeg takker dig, min Bro'er, ſagde den Gamle, at du giver mig dem tilbage. Hører I vel, Karle? Han har foræret mig Dukaterne. Et fortræffeligt Hierte! De bedſte Anlæg! Hver er Herre over Sit. Men Soldat er du, ſaa viſt jeg er en ærlig —

Diſſe Ord talede han med dæmpet Røſt, thi i det ſamme virkede Sovedrikken, ſom han havde faaet i Vinen, og han faldt hen paa Bænken. Neppe ſov han, før Flere af vor Skare traadte bevæbnede ind. Da de fire Knebelsbarter fik Nys om Tingen, ſmurte de villigt Haſer, og nogle af vore Folk ledſagede dem over Grændſen. — Men det gamle Træbeen ſkulde exemplariter ſtraffes, og der blev holdt Krigsraad om Maaden; thi da Nidingen var gammel og ſtrøbelig, ſtammede vi os for at prygle ham; og lade ham løbe med de andre, kunde ikke engang lade ſig gjøre, da han haltede ſaa ſtærkt. Her blev nu jeg, der hidindtil havde ſpillet en underordnet Rolle, tagen paa Raad med; thi de Fleſte kiendte mig, og havde gode Tanker om min Opfindelſesevne.

Jeg ſagde: Den gamle Knægt er en Allerhelvedeskarl, vi maae give ham en Forſmag paa Helvedes Badſtue. — Hvad? ſagde Een, ſkal vi da bringe ham paa Pinebænken? — Forſtaaer ſig, ſvarede jeg; men Pinebænken maa være menneſkelig, og gjøre

os mere Morskab, end ham Smerte.; Mit Forslag blev antaget, og udført paa følgende Viis.

Medens Sovedrikken virkede, bragte man Melchior Krykkefod til et afsides Sted i Skoven; her blev han, da Træbenet først var taget af ham, bunden fast til et Vognhjul og hidsat op for Enden af en Pæl. Paa det nærmeste Træes Grene, som svævede ham over Hovedet, havde vi hængt Flasker med Øl, Viin og Brændeviin. En herlig Skinke og lækkre Pølser hang ogsaa rundt omkring, som Frugter. Paa Ost, Tvebakker og Brød var der ingen Mangel. Saaledes kunde han da lugte det meste, uden at naae det med Hænderne. Denne Straf var beregnet paa hans Fraadseri og Drukkenskab.

Lidt Honning havde vi smurt den arme Synder i Ansigtet, og det i Sandhed ikke for at forsøde hans Tilstand, men for at lokke Myggene og Fluerne did. Da alting saaledes var indrettet, skiulte vi os i det nære Krat, for at være usynlige Tilskuere til denne Comedie.

Den gamle Synder, som vaagnede og fandt sig paa Hiulet, skiælvede over sit hele Legeme, og da han var plaget af Gigt, som altid virker stærkest i det Øieblik man vaagner, troede han virkelig, at han var levende radbrækket; en i de Tider meget almindelig Straf, som han vel hundrede Gange havde maattet lide, hvis han var bleven dømt efter de gieldende Love. Men da han nu i Angsten havde luret et Par Minuter, og ingen græsseligere Smerte følte, blev han endnu mere forfærdet, og troede der alt var gaaet Koldbrand i Kroppen paa ham. Han greb omkring med Hænderne, saae sig om, og da han mærkede at kun Træbenet var brækket fra Kroppen, og at han var bunden fast med Snore, drog han et dybt Suk, og begyndte at orientere sig paa Stedet.

Nu stak ham Skinke- og Pølselugten i Næsen, og Lysten til at nyde vendte tilbage med Livsbevidstheden. Han strakte begierlig Haanden op efter Brændeviinsflasken, efter Levnetsmidlerne; da han intet deraf kunde naae, begyndte han at bande forskrækkeligt.

Men hans Eder og Banden hialp intet, og som til Spot fløi Myggene og Fluerne frem og tilbage fra Fødevarerne til hans honningsøde Læber, for at faae lidt Konfekt ovenpaa det solidere Maaltid. Men dermed var nu ogsaa Oviden forbi; han blev løst af sine Baand, og bragt til et Bord under Træet, hvor vi i det skiønne Veir vilde nyde vor Aftensmad og vor Hævn. Han maatte staae, som en Læredreng, nederst ved Bordenden, mens vi andre sadde til høibords. Det var ham heller ikke tilladt at tale et Ord, kun skulde han med foldede Hænder læse tilbords. Men han græd, saa den ene Taare ikke kunde bie paa den anden, svor paa, det var ham plat umuligt; han kunde ikke en eneste Bøn udenad, og bad os, dog ikke længer drille ham.

Saasnart han var mæt, blev han ført over Grændsen af nogle Kammerater, mindre af Strenghed end af Barmhiertighed; thi var han falden i Øvrighedens Hænder, var han ikke sluppen saa godt.

Da han var borte, og vi endnu sade tilbords, kom der en Skare, med Landser og Blikhuer paa, anført af en Mand i sort Kaabe med hvid puddret Paryk. Det var Byens Vægtere, anførte af en Raadstueskriver, der kom som overordenlig Gesandt fra den høie Øvrighed. En Trompeter gik foran, stod hvert Øieblik stille, og blæste i Trompeten, for at lade os vide, at man begierede Stilstand, og at vi ikke maatte forgribe os paa Ambassadeurens hellige Person.

Vi gik ham altsaa med Ærbødighed imøde, og da han mærkede vor Underdanighed, holdt han os følgende Straffeprædiken med rynket Pande: Hvad er mig dette for Streger? Gior man saaledes paa egen Haand Oprør in bona caritate, medens Hertugen er udenlands med sine Krigsfolk? Her kan det med Rette hedde: mens Katten er ude, danse Musene paa Bordet. Men tager Eder i Agt, Krabater! Den leer bedst som leer sidst. Hvad er mig dette for et Væsen? Snart kommer vor naadige Fyrste tilbage som et Stormveir, og da vil det baade gaae ud over de Fromme og de Ugudelige. Hvor underslaaer man sig at radbrække en fyrstelig Hverver in effigie, som med durchlauch-

Steder i det gunſtigſte Lys, og begynd
dent, at iſtemme den latinſke Drikkevi

Gaudeamus igitur,
Juvenes dum sum

Skilsmis

Nu havde vi da Fred en Tidlang.
ſtedet med de øvrige Svende, og jeg
ſædvanlig, til Skolen med Bogen und
noget Ordentligt, og for at ærgre m
ofte ondſkabsfulde Kaadhed. Jeg var
hiemme, hvor det gik jammerligt til,
maal med Sebaſtian Veilchenblau.
vandlede ſig ſnart til Huustyran, og
Kone ved enhver Leilighed. Anledn
terlige. Hun lod ham i det Hele raa

Hunden i Skiødet. Naar Uhret ſpillede, vaagnede hun altid op. Men ſiden hun var gift, brød hun ſig ikke mere om den gamle Elſtovsviſe, der klang om Dagen; derimod kunde hun aldrig om Aftenen høre den Pſalme: „Naar min Tid og Stund er forhaand," uden at græde og tørre Øinene med Hunden; og da kunde jeg ikke andet end have Medlidenhed med hende. Sagtens vilde hun undgaaet mange Ubehageligheder, hvis hun ikke havde indladt ſig i theologiſke Stridigheder med den lille Handſkemager.

Een Dag vare de i et overordentlig ſtærkt Klammeri. Striden var om Følgende. Min Moſter paaſtod, Gud havde rigtignok, efter Bibelens Udtryk, ſkabt Himmel og Jord i Begyndelſen; men hvis det havde været hans Villie, kunde han ligeſaa godt ſkabt det altſammen tilſidſt. Handſkemageren raabte, det var platterdings umuligt; ligeſaa gierne kunde man ſye Handſker til Fødderne, og giøre en ſirkantet Triangel. Moſteren paaſtod, for Gud var ingenting umuligt. Jeg løb min Vei, for ikke længer at være Vidne til denne Strid.

Kort efter havde jeg den Sorg at miſte min eneſte ſande Ven, min Broder. Vor Hertug kom hiem og lod ſtrax udraabe, at han vilde giøre fælleds Sag med Grev Mansfeld, der trængte ind i Øſterrig med en Hær. Hertugen opfordrede alle vaabenbygtige Underſaatter til at følge ſig.

Neppe havde min Broder hørt det, før han forlod Værkſtedet, ombyttede Væveſtolen med Sværd og Landſe og ſin Klaphue med en Blikhielm.

Aftenen før Hertugen drog bort med ſine Krigere var jeg med min Broder paa Wartburg. Hertugen havde ladet ham indqvartere i Luthers Kammer, da han hørte, han var af hans Ætt. Jeg kunde nu engang igien tilbringe en heel Nat med min Broder, og ſove i Seng med ham, ſom da jeg var lille. Ak, det var ſidſte Gang! Jeg har ſiden intet hørt om hans Skiæbne, indtil da du, min Eberhard, kom paa min Øe, og fortalte mig, at han er bleven Stamfader til en lykkelig Slægt. —

Jeg greb Pennen og, dreven af min Følelse, ſtrev jeg til Afſted følgende Vers:

Ak Gud, min Broder kiære!
Du iler fra vor Stad.
Saa maa det nu da være?
Dig vink[illegible]had.
Før nød[illegible]ten
I Gau[illegible]
Nu ſkal[illegible]

Ved ſa[illegible]ren,
Vi bied[illegible];
Deelte ſaa mve vi i Saaren
Hinandens Fryd og Harm.
Nu, i den ældre Alder,
Nu kalder
Dig Verden med ſin Larm.

Erindringen vil drage
Dig hid til denne Vraa;
I Aanden du tilbage
Vil tidt til Wartburg gaae;
Vil mindes Lampens Lue,
Den Stue,
Hvor ſørſt du Luther ſaae.

Og ſidder jeg alene,
Og paa hans Billed ſeer,
Paa Klippens øde Stene,
Hvor Rudolf er ei meer,
Da vil mit Savn jeg qvæde,
Og græde,
Mens Midnatsmaanen leer.

Hvor flyder nu min Taare
For hver barnagtig Kiv;
Kan Vennen Vennen faare
I dette korte Liv?
Modſtridelig at være
Den Kiære?
En uſel Tidsfordriv!

Men ak, Skilsmisſen kommer,
Da ſee vi alting grant.
Den er en ærlig Dommer,
Men haard ſom Diamant.
For ſilde vi begræde
Den Glæde,
Som pludſelig forſvandt.

Nu i mit lille Kammer
Jeg ſidder drøvelig.
Du, ſom fra Luther ſtammer,
Hans Aand ledſage dig!
O kom i Fremtidsdage
Tilbage
Til Wartburg og til mig!

Min Broder læſte dette Digt, omfavnede mig hiertelig, og jeg maatte endnu giøre en Afſtrift deraf. Derpaa ſagde han: Dette Blad tager jeg med; det ſkal hænge mig ſom en Amulet paa Brøſtet og gienne Kuglerne bort. Men den ſtore Bibel har jeg ikke Rum til, den ſkal blive hos dig. — Ak, Rudolf, raabte jeg, ſaa maa du tage Uhret! Og ſtiøndt Timerne hurtig forſvinde i Menneſtevrimmel og altid nye Eventyr, vil du dog undertiden, naar du ſeer paa den ſtore Viſer, der ſniger ſig langſomt hen, tænke paa din Broder, der længes efter dig i ſin Enſomhed. — Ret ſaa! raabte Rudolf: Kriger og Præſt. Tid og Evighed; Uhr og Bibel! Gud i begge. Nu maa jeg ogſaa

giere dig en Viſe. Derpaa ſkrev han, uden at betænke ſig længe, følgende Linier:

Mangen Vei paa Jorden gives,
Haabet farver mangt et Blad;
Spæde Planter ſammen trives,
Siden ſtiller man dem ad.

Aldrig kan dog Hiertet glemme
Barnligbedens første Ven;
Thi der er en lønlig Stemme,
Som forbinder dem igien.

Flyver end til fierne Linde
Fuglen fra ſin Rede kiær,
Veed den dog ſit Træ at finde,
Mellem alle gamle Træer.

Lad os virke, lad os gavne,

kunde rigtignok ikke beviſe noget imod mig, og jeg tang bum-ſtille; men havde han ikke før været min Fiende, ſaa blev han det nu.

En Middag, da jeg ſpiſte alene med min Moſter, begyndte hun, imod Sædvane, at tale ganſke fornuftigt, uden at betiene ſig ſom ſædvanlig af de gammelteſtamentariſke Talemaader og Lignelſer. Heller ikke havde hendes Foredrag de rhetoriſke Vendinger, der næſten vare blevne hende til anden Natur. Hun talede om ſin Søſter, min Moder, vel uden Taarer, men ikke uden Følelſe. Det var mig paafaldende og det rørte mig. Hun talede endvidere om min ſalig Moders Grav, ſom hun hvert Fierdingaar meget ſamvittighedsfuld havde ladet opklappe og beſtree med Sand og Burbom. Hun ſagde, at hun vilde begraves ved Siden af ſin Søſter, naar hun var død. Derpaa ſtirrede hun ſmilende hen paa Luthers Billed (ingen ſlet Copie af Originalen paa Wartburg) og ſagde med en vis phlegmatiſk Stolthed og Selvkiærlighed: Han var dog vor Stamfader! Jeg har dog altid ſaa gierne ſeet hen paa det kraftige Anſigt, naar jeg ſaadan ſad med min lille Jolie i Skiødet, og naar Orgelværket gik i Uhret. Han holdt jo ogſaa meget af Orgelſpil. —

Da hun havde talet disſe Ord, vilde hun føre Skeen til Munden, men ſov ind, inden Armen havde giort den halve Vei, og lod Haanden ſynke ned. Jeg var vant til ſligt og vilde vække hende igien. Men forgiæves! Den gode Moſter ſov den lange Dødens Søvn. Da nu juſt i ſamme Øieblik Stueuhret begyndte at ſpille den ſædvanlige Elſkovsarie, hvorover den ſalig Moſter ſaa tidt havde grædt og jeg leet, rørte det mig ind i min inderſte Siæl. — Stakkels Urſula! raabte jeg, nu vil denne Viſe aldrig mere vække en i Hiertet dybt giemt Erindring om et feilſlaget Haab. Ak, hvi finde vi forfængelige unge Menneſker dog en gammel Jomfru ofte ſaa latterlig? Lad hende ogſaa have noget Underligt ved ſig, det er jo mere til at græde, end til at lee over. Mange af disſe Skabninger have engang været henrivende Skiønheder; vore Fædre have glødet af Kiærlighed til dem, ligget paa Knæe for dem, havt ſøvnløſe Nætter for deres

Aldrig kan dog Hier
Barnlighedens første
Thi der er en lønlig
Som forbinder dem

Flyver end til ſterne
Fuglen fra ſin Rede
Veed den dog ſit Tr
Mellem alle gamle T

Lad os virke, lad os
Du i Celle, jeg i Da
Og lad atter Viſpen
Broderen ſom General

Jeg var ſtilt fra min Broder,
Tid hos min Moſter. Da jeg ha
kunde jeg ſelv drive mig til Flid,
gode Fremſtridt. Men den lille Sa
lig blot burde havt dette ſøde Navn
ſin ſtakkels Kones Ryg violblaa, t
For at hævne den ſtakkels Moſter

kunde rigtignok ikke beviſe noget imod mig, og jeg taug bum-ſtille; men havde han ikke før været min Fiende, ſaa blev han det nu.

En Middag, da jeg ſpiſte alene med min Moſter, begyndte hun, imod Sædvane, at tale ganſke fornuftigt, uden at betiene ſig ſom ſædvanlig af de gammelteſtamentariſke Talemaader og Lignelſer. Heller ikke havde hendes Foredrag de rhetoriſke Vendinger, der næſten vare blevne hende til anden Natur. Hun talede om ſin Søſter, min Moder, vel uden Taarer, men ikke uden Følelſe. Det var mig paafaldende og det rørte mig. Hun talede endvidere om min ſalig Moders Grav, ſom hun hvert Fierdingaar meget ſamvittighedsfuld havde ladet opklappe og beſtrøe med Sand og Buxbom. Hun ſagde, at hun vilde begraves ved Siden af ſin Søſter, naar hun var død. Derpaa ſtirrede hun ſmilende hen paa Luthers Billed (ingen ſlet Copie af Originalen paa Wartburg) og ſagde med en vis phlegmatiſk Stolthed og Selvkiærlighed: Han var dog vor Stamfader! Jeg har dog altid ſaa gierne ſeet hen paa det kraftige Anſigt, naar jeg ſaadan ſad med min lille Jolie i Skiødet, og naar Orgelværket gik i Uhret. Han holdt jo ogſaa meget af Orgelſpil. —

Da hun havde talet disſe Ord, vilde hun føre Skeen til Munden, men ſov ind, inden Armen havde giort den halve Vei, og lod Haanden ſynke ned. Jeg var vant til ſligt og vilde vække hende igien. Men forgiæves! Den gode Moſter ſov den lange Dødens Søvn. Da nu juſt i ſamme Øieblik Stueuhret begyndte at ſpille den ſædvanlige Elſkovsarie, hvorover den ſalig Moſter ſaa tidt havde grædt og jeg leet, rørte det mig ind i min inderſte Siæl. — Stakkels Urſula! raabte jeg, nu vil denne Viſe aldrig mere vække en i Hiertet dybt giemt Erindring om et feilſlaget Haab. Ak, hvi finde vi forfængelige unge Menneſker dog en gammel Jomfru ofte ſaa latterlig? Lad hende ogſaa have noget Underligt ved ſig, det er jo mere til at græde, end til at lee over. Mange af disſe Skabninger have engang været henrivende Skiønheder; vore Fædre have glødet af Kiærlighed til dem, ligget paa Knæe for dem, havt ſøvnløſe Nætter for deres

Skyld, giort Vers over deres Perletænder. Et fellslaget Haab har for evig tilintetgiort deres Livs Lykke. Bestandig drømmende om et kiært længstforsvundet Øieblik, bleve de sløvesløse for Øieblikket, for dem selv, agtede ikke det Nærværende. Og vi spottede de stakkels Ulykkelige? Levningerne af en fordums Menneske-Skiønhed opvækker kun foragtelige Følelser i vore Hierter, og paa gamle forfalne Borgmure skrive vi sværmerske Sange med hellig Ærbødighed! Og hvad ere dog Borgmurene andet end Steen og Gruus? Her derimod lever endnu en udødelig Siæl, banker et Hierte. Og var denne Menneskeskæls Larve hæslig og modbydelig, saa at den bortstrømmede, hvad et følsomt tiende Hierte saa inderligt ønskede, o gode Gud, var det da et Under, om en endnu selsommere Forstyrrelse, der grændsede til Vanvid, lidt efter lidt bemægtigede sig den Arme, og om denne Tilstand gav sig tilkiende i forvirrede Ord og Handlinger? Nei, min stakkels Mester, vedblev jeg, medens Uhret endnu fortlirede sin Melodie — et dødt Instrument af Træ og Malm skal ikke være den eneste Røst, som beklager din Død. Du har i mange Aar været god og velgiørende imod mig. Et varmt, deeltagende Hierte skal skiænke dig sin oprigtige Følelse. Jeg vil følge dig til Graven, og derpaa forlade et Sted, hvor der ikke lever et Menneske meer, som bryder sig om mig og min Skiæbne.

Da jeg havde holdt denne Parentation, medens Mesteren endnu sad stiv og fast ved Bordet som sædvanlig, med Skeen i Haand, uden i mindste Maade at have forandret sig, traadte den lille Salvator Veilchenblau ind ad Døren. Han var i meget ondt Lune, og vilde til at skiænde; men da han hørte, hans Kone var død, blev han pludselig oprømt, og begyndte at holde Lovtaler over den Hensovede. Han græd ogsaa noget; men jeg var saa ondskabsfuld at troe, det var af Glæde, høist af Taknemmelighed, fordi salig Ursula ikke længer var ham i Veien, men havde giort ham til eneste Arving.

Han satte sig endogsaa tilbords og spiste med god Lyst. Jeg vil, sagde han, bilde mig ind, at den salig Siæl lever endnu, og at jeg sidder tilbords med hende for sidste Gang. Hun var

en from Christen, og jeg er slet ikke bange for hende. Hun har ofte siddet saaledes i levende Live, uden at tale et Ord, hun vil heller ikke gjøre det nu, hun er død.

Jeg blev opbragt, men fattede mig, og sagde rolig: Spiis kun, Salvator! Velbekomme Jer! I har jo dog ikke ægtet min stakkels Moster for andet, end for at leve som den rige Mand. Men med den Døde skal I ikke drive Jert Abespil! — Jeg kaldte paa Folkene, og lod dem bære Liget bort. Han undrede sig over min Driftighed, men vovede dog ikke at sige et Ord derimod; kun bemærkede han tørt: I veed, Eders Moster har giort Testament, jeg er Universalarving. Men hundrede Daler har hun dog testamenteret Eder; dem skal I faae imorgen, og saa ønsker jeg Eder en lykkelig Reise.

At leve af Eders Ædelmod, svarede jeg, var at blive sat paa alt for usel Kost. Jeg under Eder disse Grunker, som I ved Giftermaal med et gammelt Fruentimmer har stillt min Broder og mig ved. Jeg forlader strax Eders Huus. Men vogt Jer for at tale et eneste Ord, mine Forældre, min Moster, min Broder eller mig til Vanære, medens jeg endnu er i Eisenach.

Jeg forlod Huset og følte mig meget lettet, ved at jeg engang havde givet ham det glatte Lag.

Da jeg havde faaet mine hundrede Daler udbetalt, tyktes det mig, som aldrig før havde havt meer end et Par Skilling i Lommen, at jeg aldrig i Fremtiden kunde komme til at trænge. Jeg boede hos en Skolekammerat, en god Ven ved Navn Seifart, nogle Aar ældre end jeg; et godt Hoved, men et phantastiff, dog tillige elskværdigt Menneske.

Man skulde troet, at min Cronkel og jeg aldrig mere vare komne hinanden for Øine, og dog maatte vi et Par Timers Tid gaae roligt og sædeligt ved Siden af hinanden, Skridt for Skridt. Han kunde ikke undgaae at lade mig bede til at følge min Moster til Jorden, siden jeg var hendes nærmeste Slægt. Saaledes ginge vi da langsomt sammen, indhyllede i vore sorte Kapper, Liigkisten nærmest. Jeg var det eneste Menneske, som var bedrøvet, medens Liigfærden varede. Men den lille Veil-

chenblau havde den Fordeel, at Dinene altid randt ham i Møde; han tørrede dem flittigt med det hvide Tørklæde, og Tilskuerne vare meget opbyggede over hans Deeltagelse. Jeg kunde ikke græde. Først da jeg hørte en sagte Klingen af en Bjælde bag Liigfølget, og opdagede den lille Hund, som ogsaa fulgte sit Herskab til Jorden, blev jeg smeltet af en sympathetisk Følelse. Denne blev endnu større, da jeg saae ned i den aabne Grav og opdagede en Kant af min Moders Liigkiste, der var blottet ved Gravningen. — Da Liget var sænket ned, og jeg havde læst et Fadervor med Hatten for Dinene, gik jeg min Vei, og har fra det Øieblik af aldrig seet min Mosters Huus eller min Fødeby Eisenach igien.

Eventyr.

Man kunde sammenligne de første skiønne Børneaar, der uskyldig henleves i Hiemmet, med de venlige Martsdage, som uventede heprykke os. Solen skinner da varm, Græsset begynder at spire, Violerne blomstre. Stuevinduerne paa Solsiden aabnes; ja man finder det vel endog for hedt i Stuen, sætter sig udenfor paa Bænken i Middagssolen, og bilder sig ind, det er alt Sommer. Men see, da kommer den vilde April med sit Vægelsind, sine Lidenskaber, sin Regn Storm og Hagl.

Otte Dage efter min Mosters Jordefærd sad jeg med min Ven Seifart og flere lystige Fyre, i et Værtshuus, to Miil fra min Fødeby, med stirsindstyve Daler i Lommen; de ti havde lille Veilchenblau givet mig adskillige Smaaregninger for, og de andre ti havde jeg brugt til at give mine Kammerater et Afskedsgilde og til at kiøbe mig Klæder for.

Seifart sad ved Enden af Bordet, med en Flaske fransk Rødvin for sig; Alles Øine vogtede paa ham. Jeg vilde ønske,

jeg kunde give Eder ret et lignende Billed af dette forunderlige Menneſte. Han var temmelig høi, rank og bredſkuldret, men mager; alting paa ham var Sener og Nerver. Hans Anſigtsfarve var bleg og faldt i det Gule, naar han var rolig; men ſaaſnart han begyndte at tale, glødede Kinderne ſmukt, og de ſtore brune Øine funklede.

Skiøndt han i det Hele taget foragtede Verden, lyſte dog en ubeſkrivelig Ynde og Venlighed frem imod de Menneſter, ſom han eengang havde fattet Godhed for. Men disſe maatte ogſaa blindt hen rette ſig efter ham, ellers bruſte han op. Skiøndt han ikke giorde meget af Poeſie, fordi hans egoiſtiſke Natur ikke ſelv kunde øve den, var dog hans hele Væſen poetiſk. Enhver Hændelſe, ethvert Menneſte, ſom mødte ham, forſtod han at ſee fra den eiendommelige Side, og hvad han tænkte og meente, kunde han ſtrax udtrykke med naturlig Veltalenhed. Men alt, hvad han ſkulde, maatte være improviſatoriſk, paa ſtaaende Fod. Hans Indfald, hans Tanker, hans Begeiſtring lignede Champagneſkum, der øiebliklig bruſer og vil nydes ſtrax.

Brødre! ſagde han, idet han fyldte os vore Glas med den fyrige, endnu aldrig ſmagte Burgunder: der gives i Grunden ingen høiere Lykke, end det ſtiønne, frie, omtumlende Liv. Saaledes have alle dygtige Menneſter egenlig ogſaa beſtandig levet, fra de ældſte til vore Tider. Hvilket Gaudium maa det ikke have været for Inachus, Cadmus og Cecrops at lande med alle de lyſtige Kammerater i ſmaa Skibe paa fremmed Kyſt, og indføre en ny Levemaade? Men da de lærte at læſe og ſkrive af Erichtonius, var det ude med dem; og Perikles var, med ſamt ſin Agtelſe for Kunſt og Videnſtab, en Philiſter. Argonauterne ſeilede til Kolchis; Hellenerne til Troya. Den forblindede Verden troer, de giorde det, for at faae et forløbent Qvindfolk tilbage, eller et fælle gyldent Skind, men de betiente ſig af dette Skalkeſkiul, for at kaſte de Svage i Aanden Blaar i Øinene. I Grunden løb kun Munden dem i Vand efter et godt Eventyr. Hvilken Fornøielſe maatte det ikke have været, at leve med Romulus, Remus, og at danne en Friſtat med dem, mod Sa-

binerne, Albanerne og hvad de Sydsborgere videre hed. Dog, skulde jeg ønske mig at leve med Romulus, saa var det for at slaae ham ihiel igien, fordi han, ligesom den første Philister Cain, dræbte sin Broder af usøl Skinsyge. Remus har ubentvivl været en ganske anderledes Karl. Han udloe Broderens barnagtige Indretninger: denne vilde allerede gjøre en Vold, for at tvinge Indvaanerne ind i Borneertheden. Men nu kom Barscherne af den rette Snurdelg: Odin, med sine Æser, til Norden; Cimbrer, Teutoner, Longobarder til Syden. Det var engang Eventyrere i stor Stil. Siden efter slappede den misforstaaede Christendom sagtens Menneskeslægten noget igien. Men saa kom Normannerne og lærte Sydlænderne Mores. Et ridderligt Sindelag udbredte sig, og snart kunde Korsfarerne maale sig med Cimbrer, Longobarder og Normanner. Rigtignok maatte de atter smøre Philisterne Honning om Munden. Men det var dem ikke meer at gjøre om den hellige Grav, end om Keiser Frederiks røde Skiæg. Siden den Tid har desværre Philisteriet udbredt sig. Men Vorherre sørger dog for Sine. Nu ere vi Protestanter. Og hvad protestere vi egentlig imod? Spørger Mansfelds, Hertug Christians Skarer, spørger Tillys og Wallensteins hvad de slaaes for? Gud straffe mig, om de vide det. De søge kun Eventyr, og ere hinanden høist forbundne, fordi den forstiellige Tænkemaade giver dem Anledning til at bevæge sig heroist og eventyrligt mod hinanden.

Her tømte han sit Glas og blev ved i sin Tale: Nu kunde vi sagtens gjøre fælleds Sag med en af disse store Hære; men saa bleve vi Trælle, der blindt maatte adlyde en mægtig Anfører. Soldaterne ere her kun Brikker paa det store Skakbrædt; den bedste Skakspiller er den bedste Helt. Nei, levede vi endnu i de vandrende Ridderes Tider, saa vilde vi, i Guds Navn, drage paa Eventyr, staae Enker og Faderløse bi, forsvare Jomfruer og stille Philisterne ad. Men Verden vil ikke vide mere af nogen Ridderaand, Enkerne ville ikke staaes bi, Jomfruerne ville ikke forsvares, Borgere og Bønder ikke kommes til Hiælp. Og Røvere ville vi ikke være, skjøndt denne romantiske Streifen

omkring i de friſke, grønne Skove har noget yderſt Tillokkende. Men Røverne ere Lumpenpak og de allerværſte Philiſtere. De ſlakke ikke om af Kiærlighed til Eventyr, ikke for at øve Kræfter og Mod, men af Myrdelyſt, af Vindeſyge. Fanden tage alle ſlige uſle Bevæggrunde.

Men jeg veed en Udvei — vedblev han — hvorved vi kunne vorde Konger, Helte, Patriarker, Borgere, Bønder, Røvere, Tyrker og Jøder; udøve Ædelmod uden Selvopoffrelſe, Gruſomhed uden Samvittighedsnag. Vi ville være Comødianter! Vi ville opføre gamle Faſtelavnsſpil, Farcer, Tragødier, ja ſelv moraliſke Legender. Og jeg vil være Formand for Banden.

Seifart havde ikke havt Halvdelen af ſin Veltalenhed nødig, for aldeles at ſtemme os unge Menneſker efter ſit Ønſke. — Men vi ville forædle Haandværket, vedblev han; ikke drage omkring ſom Bacchanter og tvinge de Svagere til at tigge for de Stærkere. Heller ikke ville vi give os ud for Troldmænd, Skattegravere, Aſtrologer og Negromanter. Endnu betragte vi kun Livet fra den lyſtige Side. Naar vi blive ældre, ville vi ogſaa være alvorlige. Endnu ſynge vi:

Nonnen drak, og drak med Munken,
Karle, Piger tømte Dunken;
Vor Prior med hele Flokken,
Og Forvalteren med Kokken.
Og for Paven, Fædrelandet
Drak de Vinen uden Vandet,
Og for Konge, ja for Pave
Drak Enhver ſig reent af Lave;
Pimped Morgen, pimped Aften,
Til der ei var meer af Saften.*)

*) Efter den gamle Viſe:

Bibit ille, bibit illa,
Bibit servus cum ancilla;

Nu droge vi lyſtige afſted med vor Seifart, ſom Træk-fuglene i ubekiendte Egne, og morede os; men da der begyndte at blive Ebbe i Pungen, ſagde han: Nu, Børn, maae vi ar-beide!

Temmelig trætte og meget trængende kom vi en deilig Aprilaften forbi en Ridderborg paa Thüringerfieldet. Vor Vei-viſer pegede, i Forbi[illegible]r, ruſten Jerndør i Klip-pen. Vi troede, der[illegible]men Veiviſeren ſagde, at Ridder Curt von K[illegible]de hiſt oppe paa Borgen ſom Enkemand, havd[illegible]er. Det var en venlig, oprømt Mand, fort[illegible]kunde lide Løier iblandt, og ſom til den End[illegible]m flet og ret Borger, for at tale med de Rei[illegible]og give ſig i Kaſt med dem. Det kunde hænde ig, at vi ogſaa traf ham i Aften.

Neppe havde Seifart hørt dette, ſaa hviſkede han til os: Vi ville heller have vore Løier med ham; og derſom ikke alting er imod os, ſaa ſkulle vi endnu i Aften ſmage Ridder Curt von Knaufdegens Viin.

Nu maa man vide, at vi havde optaget en Bonde, ved Navn Barthel Schmolz, i vor Bande; han havde en tyk Mave, en bred Mund og et taabeligt Anſigt. Vi brugte ham til at børſte vore Klæder og Skoe, og Seifart havde endnu af en anden Aarſag taget ham med; thi denne Barthel var en comiſt Maſke, ſom kunde være os til ſtørſte Nytte i vore Efterſpil.

Da vi traadte ind i Giæſteſtuen, ſad en ærbar gammelagtig Borger ved det blankſkurede ſneehvide Egebord, hvis Midte var

---

Bibit Abbas cum priore,
Bibit coquus cum factore.
Et pro Rege, et pro Papa
Bibunt vinum sine aqva.
Et pro Papa, et pro Rege
Bibunt omnes, sine lege.
Bibunt primum et secundo,
Donec nihil sit in fundo.

indlagt med fort Skiffer. Han havde et ſtort Bæger ſtaaende for ſig af Burbom, hvorpaa den berufede Noah, der tildækkes af ſine baglænds gaaende Sønner, kunſtigt var udſtaaren.

Vi gave vor Veiviſer Drikkepenge, han var veltilfreds, og hviſkede os til Tak ved Affkeden i Øret: Den Mand, der ſidder, er den omtalte Ridder Curt von Knaufdegen, en hiertensgod mandhaftig Herre. Men her i Værtshuſet maae I ikke forlade Jer paa hans Ærlighed. Under Borgerkiortlen ſkiuler Ridderen ſig, og Træbægeret er ikke fyldt med Værtens ſure Viin, men med den herlige Drueſaft fra Kiælderen, jeg viſte Jer. — Veiviſeren gik. Seifart havde med to Ord ſagt os, hvad vi behøvede at vide, og Barthel begreb ſin Rolle.

God Aften, I høviſſe Ungerſvende! raabte Ridderen os imøde. Hvad ere I, med Forlov? Omvandrende Skolarer formodentlig? — Vi ere Studenter, ſom reiſe til Erfurt, for der at fortſætte vore theologiſke Studeringer; ſvarede Seifart høfligt. — Nu, det er vel giort af Jer, vedblev den gamle Herre; det fornøier mig altid at ſee unge raſke Folk, der lægge ſig efter den himmelſke Videnſkab, ſaaledes ſom den udødelige Luther har renſet os den fra alle Udværter og Tilſætninger. — Ved diſſe Ord fik jeg, efter Sædvane, ſtor Lyſt til at fremſtille mig ſom den ſalig Doctors Ætling, men et Blik af Seifart bandt min Tunge. Idet han vendte ſig til Barthel, ſpurgte han ham ſmilende: Naa, Barthel! hvordan gaaer det? Er du endnu altid ſaa træt? Du gad vel gierne have en god Taar Viin at lædſke dig paa? Den gamle Viinkiælder deroppe i Klippen, med de forfaldne Trappetrin og den ruſtne Dør, fik dig Munden til at løbe i Vand. Ikkeſandt?

Den gamle Viinkiælder? ſagde Ridderen. — Ja viſt, vedblev Seifart. Jeg har rigtignok fortalt Knægten, at det ſpøger deroppe, og han pleier ellers at være bange for Giengangere, men hans Bug gaaer ham over alting, ſom I ſeer; og naar han blot kan drikke god Viin, forſkriver han ſig gierne til Fanden, med Krop og Siæl. — Ja, ſvarede den gamle Ridder, ſom ſtrax mærkede, hvor Seifart vilde hen, rigtignok ſiger man, det ſpøger

der. Har du ikke hørt tale om den Vinkielder før, min Ven? — Nei, ſvarede Barthel ſvinepoliſt, men jeg gav meget til, at jeg kiendte den ret.

For hundrede Aar ſiden, vedblev Ridderen, ſtulde en ligeſaa forvoven Svend ſom du gaae til Kiøbſtaden. Da han kom i Nærheden af den gamle Vinkiælder, fik han Lyſt til at underſøge den noiere. Han ſaae ſig om, og fandt Døren aaben til en Trappe, hvor der var ganſke lyſt. Han ſteg ned, og befandt ſig pludſelig i en Kiælder med Vinfade, i Rækker til begge Sider. Han havde to ſtore Krukker med, ſom rummede ſtere Kander hver. Vinen var fortræffelig; men dog kunde intet i Verden formaae ham til at vove den Spøg endnu engang. Længe efter har man fundet Nøglen til Vinkiælderen ſiddende i Døren; og den hænger til en Amindelſe, ſtor og ruſten ſom den er, der henne paa Væggen i Stuen.

Har han da ſeet Spøgelſer? ſpurgte Barthel. — Formodenlig, ſvarede Ridderen. Man ſiger, Giengangeren havde forudſagt ham ſin tilkommende Død; og han ſkal ogſaa ganſke rigtig være død derefter. — Jeg kunde ſelv have ſtor Lyſt, ſagde Barthel, til at prøve den Velfart.

deiligt skrevne med sorte Bogstaver paa hvide Skilter, sagde han, men det er galt Latin, som ingen kan læse. Hvad gjør jeg nu? Maaskee tapper jeg af den urette Tønde.

„Tap af det Orehoved, som du lægger din Haand paa.“ tordnede den gamle Ridders hule Røst ud af Bælmørket. — Barthel skiælvede, saa at hans Lys nær var faldet om i Lygten; men pludselig, som om der gik ham et Lys op, gjorde han et dybt Buk til alle fire Verdenshiørner og raabte: Mangfoldig Tak, naadige Herr Gienganger! Jeg mærker, I mener mig det ærligt.

Nu havde den gamle Ridder atter Lyst til at brøle forfærdeligt; men da han frygtede, Barthel i sin Angst skulde glemme at dreie Hanen om og spilde Vinen paa Gulvet, taug han stille; thi den skiønne gyldne Kilde sprudlede alt i Spanden.

Medens Bonden vendte os Ryggen, havde vi Tid nok til at blive tilsyne; og da han dreiede sig om igien, for at gaae bort med den fulde Spand, sadde vi tre ærværdige Oldinger (Seifart, jeg og en tredie Kammerat) i Biergmandsdragter, med lange hvide Bukkeskiæg og Regnetavler foran os, ved det lille Bord, og spærrede ham Veien.

Nu skulde Draklerne tale; og her viste sig den gamle Ridders Godhiertighed. Gierer ham det kun ikke alt for broget, hviskede han os i Øret: man har før seet, at en dum, stakkels Diævel er falden i Afmagt af Skræk over saadant Hokuspokus, og har udgivet sin Aand. — Vær ikke bange, Herr Ridder, svarede Seifart, denne Karl har slet ingen Aand at udgive. Hvor lang Tid, Broder, spurgte Seifart mig nu høit, med huul Røst, — mener du vel, at denne uforskammede Tykkert, som bortstiæler vor Viin lige for vor Næse, endnu har at leve, stiæle og drikke i? — Kun en stakket Tid — var mit Svar — (Barthel skiælvede) vil han endnu drikke Viin. Skiæbnen har bestemt ham Døden i Øl og Brændeviin, og det ei engang af den bedste Slags. — Ak, gode Gud, raabte Barthel fornøiet, — det er jo dobbelt saa stor Lykkesalighed, som en stakkels Bonde kunde haabe. Mange Tak, kiære naadige Diævelskaber og Gien-

gangere, for den gode Viin og den endnu bedre Spaadom. Thi ſkulde jeg ogſaa have den Skiæbne paa mine gamle Dage, at maatte tage tiltakke med Brændeviin og Øl, ſaa veed jeg dog, at man ogſaa kan blive overmaade godt fuld af diſſe tvende Drikkevare. Ere i ſalige Aander, ſaa ønſker jeg Eder, at Salighheden maa vare til den yderſte Dag; ſkulde I derimod være fordømte, da er det viſt ſteet af Vanvare; Vorherre vil nok forbarme ſig over Eder, og forløſe Eder af denne Arreſt; ſkiøndt en god Viinkiælder ingenlunde kan kaldes et haardt Fængſel.

Derpaa vilde han gaae, men for at han dog ikke ſkulde bandſe paa lutter Roſer, giennem Jammerens Huler og Elendighedens Haller, ſlukkede vi Lyſene og fulgte ham hylende tildørs med vore Krabaſter.

Den gamle Ridder loe hiertelig over denne Spøg, tog Affſked med os, da det var ſilde, og indbød os, at ſpiſe hos ham paa hans Borg næſte Morgen Kl. 10.

Vi ilede til Værtshuſet, og traf Barthel der med Viinſpanden. Aftensmaden ſmagte fortræffeligt oven paa alle diſſe Eventyr; og i den ædle Viin drak vi den ædle Ridder Curt von Knaufdegens Sundhed.

Ridderen og hans Borgkapellan.

Hvor fornøiede det mig, næſte Morgen at beſtige Fieldet, med mine lyſtige Stalbbrødre, og trine ind i den gamle Ridderborg.

Man bragte os igiennem en Forſtue og den ſmukke Ridderſal, ind i v. Knaufdegens Dagligſtue. Hans Borgkapellan ſtod for ham, og havde fuldendt en Skrivelſe i hans Navn. Den gamle Herre trykkede Knappen af ſit Sværd i den ved Brevet hængende Vorklump. Heraf ſaae man, at Ridder Knaufdegen ikke forſtod at ſkrive.

Han hilste os venligt og spurgte, da han havde seet sig om: Hvorfor have I ikke taget Barthel med? — Strenge Herre, svarede Seifart noget ømfindtlig, han er vor Tiener, vor Opvarter. — Han var dog Hovedmanden i Comødien igaar, sagde den gamle Ridder tørt; og med en neppe mærkelig Rynke i Panden lagde han til: Jeg tænkte ikke, vi idag tog det saa nøie med Rangen. — Hvis det er saaledes meent, svarede jeg, saa takke vi for den tiltænkte Naade, og drage i Guds Navn videre. — Naa naa, min unge Sprudenfelt, sagde Ridderen godmodig, du er mig fordømt kort for Hovedet. I ere Studenter — Theologer, — lærde Herrer; for dem bør en gammel Ridder have Respect. — Seifart betragtede mig med et spodsk Smil, rystede paa Hovedet, og sagde: Det maae I ikke regne vor Ven Herr von Luther saa nøie, strenge Ridder! Herr von Luther? sagde den gamle Ridder — den adelige Slægt kiender jeg ikke. — Seifart, sagde jeg, idet jeg trak ham ved Kioleærmet; endnu et eneste saadant Ord, og du seer mig for sidste Gang. — Tilgiv, Herr Ridder, vedblev Seifart, det er saa en lille Spøg, vi unge Mennesker have for mellem hinanden. — Hvis I ønsker det, kunne vi gierne strax sende Bud efter Barthel.

Han kunde vorte op med ved Bordet, sagde Herr von Knaufdegen. Og vide I hvad? En bedre, reenligere Dragt skulde han dog med Rette have paa. Hvis I intet have derimod, vil jeg forære ham en funkelnagende ny Narredragt, som min salig Faders Nar kun har baaret et Par Gange, før han døde. Den har ligget tyve Aar i Klædeskabet, og naar den bliver banket, børstet og luftet, er den saa god som ny. Den vil klæde ham godt. Jeg haaber ikke, han har noget at indvende mod Ræverumpen, Bialderne og Æselørerne? — Ikke det mindste, svarede Seifart, og vi andre med ham, meget fornøiede og tilfredsstillede. Strax blev der sendt Bud til Værtshuset efter Barthel.

Medens den gamle Ridder kaldte en Svend, og lod ham besørge Brevet, indlod Kapellanen sig i Samtale med os. Vi mærkede nok, at han skulde føle os paa Tænderne, hvor lærde

vi vare; men han var ſelv et høiſt uvidende Menneſke, ſom i ſine unge Dage havde været Munk, og ſiden var gaaet over til den lutherſke Troesbekiendelſe. Da Seifart gik ham paa Klingen med ſine latinſke Floſkler, tabte han Naſe, og Mund; og for at vi ikke ſkulde røbe ham, overøſte han os med Lovtaler, da Ridderen kom tilbage.

Nu, det glæder mig, ſagde von Knaufdegen, at I ere haabefulde Ungersvende. Nu ſkal jeg ogſaa viſe Eder min Borg, medens der bliver dækket Bord.

Derpaa førte den gamle Herre os omkring. Vi maatte beſtige og omvandre den farlige Ringmuur med ham. Derpaa beſaae vi Værelſerne. Han aabnede os Ruſtkammeret, fuldt af Steenøxer og Aſtekrukker fra de ældſte Thüringers Heltetid. Skionne Harniſker, Hielme og Svard fra yngre Tider hang i glimrende Rækker. Men hvad der morede os meeſt, var en ſtor Samling Drikkekar af Guld, Sølv, Træ og Elfenbeen. Af alle mulige Skikkelſer kunde man drikke: af Skibe, Veirmøller, Lygter, Sækkepiber, Viindruer, Æbler, Paafugle, Abekatte, Munke, Nonner, Bønder, Dyr og allehaande Horn.

Den gamle Ridder tillod os at vælge, hvilke Drikkekar, os

blev han for det meste staaende som grundmuret til Gulvet. Ridderen hilsede ham ganske alvorlig, med et venligt Nik, og efter hans Exempel lode vi andre ogsaa, som om slet intet usædvanligt foregik.

Da Kapellanen havde læst tilbords, overfaldt han Kapunen, og krammede lidt efter lidt alle de Anecdoter ud, som findes i Frater Johannes Pauli Vademecum. Dog havde han ogsaa selv undertiden pudsige Indfald, og det var rørende at see, hvordan den gamle Ridder, der formodentlig hver Dag maatte høre disse Historier, anstillede sig forundret og overrasket, som om det havde været førstegang, og stirrede os stivt i Øinene, for at opfordre os til at lee. Altsammen for at stille sin Kapellan i det gunstigste Lys, og for at more os.

Kan I vel ogsaa skiære en Kapun for, Fader Gottskalk? spurgte han spottende, siden I dog staaer saa forvoven der, med det blinkende Staal i Haand? I er maaskee bange for, Herr Ridder, svarede han, at jeg skal forskiære denne Steg, som fordum Adelsmandens Skriftefader? — Nu, hvad giorde da han? spurgte Ridderen, i det han nysgierrigt stirrede paa os; og vi mærkede meget godt, at han kunde Historien uden ad. — Han skar først Hovedet af Kapunen, sagde Herr Gottskalk, og lagde det for Adelsmanden selv, fordi det tilkom ham med Rette, som Familiens Hoved. Fruen fik Halsen, fordi hun var Hovedet nærmest; Frøknerne Vingerne, fordi Pigebørn flagre hid og did med deres Tanker; og Sønnerne fik Benene, som Støtter for Familien. Men den uformelige Krop tog Munken selv, fordi han ogsaa var saadan en Klods uden Hoved, Hals, Vinger og Laar.

Ridderen loe, fyldte vore Glas, og fortalte Herr Gottskalk, at han idag havde viist os Borgens Sieldenheder. — Da vare de dog sikkert intet imod de tre Sielsdenheder i Leipzig, sagde Kapellanen. — Hvad var det for nogle? spurgte Ridderen, og saae paa os. — Munkene — vedblev Kapellanen — følgte der Korn hele Aaret igiennem, og havde ingen Marker; opførte store Bygninger, og vare Staaddere uden Penge; og fik Børn hvert Aar, uden at være gifte. —

Vore Fremmede have endnu ikke seet Kapellet, sagde Ridder Knaufdegen, der maae I vise dem det skjønne Altarblad. — Det kommer an paa, om de helst ville see Vorherre død eller levende, svarede Kapellanen; det kunde ellers let gaae mig, som Maleren med de tre Bønderkarle. Hvordan gik det da ham? spurgte Ridderen og saae paa os. — Kapellanen vilde først drikke engang til sin Mad; men skyndte sig for meget, og fik Vinen i Vrangstruben. Seifart benyttede denne Pause, og tog til Orde: Tillad, Herr Ridder, at jeg fortæller Historien, medens Herr Gottskalk faaer sit Veier igien; jeg har ogsaa læst den hos Frater Johannes Pauli. Maleren spurgte dem, om de vilde have en død eller levende Christus? Min gode Mand, svarede Bønderne, mal os en Levende! Ere vi ikke fornøiede med ham, kunne vi jo altid siden slaae ham ihiel.

Jeg hører dog intet heller, sagde den gamle Ridder, end slige lystige Historier. Det er saa morsomt ved Bordet; man leer og fordøier Maden bedre. — Visselig, svarede Seifart, til Afverling kan det være godt nok. Kun maae slige Anecdoter ikke følge Slag i Slag ovenpaa hinanden; thi da kunde man ligesaa gierne sætte sig alene hen paa sit Kammer, med et gammelt Vademecum i Haanden. — Det tilstaaer jeg, sagde Ridder Curt, bedre er bedre; og det Allerbedste er, naar man selv kan hitte paa gode Løier. — Men saa maa ogsaa Alvor smukt afverle med Spøgen, bemærkede Seifart. Den evige Spas er et Slags Parforcejagt, hvorved tilsidst det ædle Dyr Vittigheden styrter og forbløder sig. Jeg har ogsaa mærket, at der gierne stiuler sig noget Uvenligt, Tilbageholdende, i det uophørlige Spasmageri. Man spøger, fordi man ikke troer hinanden ret; fordi man frygter for at blive uenige i en alvorlig Samtale. Ogsaa følger der altid paa saadan Overgivenhed en tom, flau Tausheb, i hvilken man seer forlegen paa hinanden og ikke veed hvad man skal hitte paa.

I har Ret, min Ven, svarede den gamle Ridder, Sligt maa komme af sig selv, og ikke drives alt for vidt. — Hvorfor, vedblev Seifart, var altid Hofnarren, med samt sin Vittigheb,

et foragteligt Dyr? Fordi han var en Tiener? Paa ingen Maade! Det vare de andre Svende ligesaavel, og foragtedes dog ikke derfor. Nei, fordi han giorde et Haandværk af Spasmageriet. Det er altid en jammerlig Ting at skulle være lystig: derpaa giver vor Barthel os idag et indlysende Beviis. Igaar var han oprømt, da han endnu stak i Bondekoften; idag, da han har faaet Narrebragten paa, har han mistet sit Lune, staaer med Servietten under Armen som en Dosmer, og ligner, med de nedhængende Æselører, en virkelig Æsel.

Ved Gud, det er sandt! raabte den gamle Ridder. Hen med dig, Karl, og kom igien i dine gamle Klæder og med dit gamle Lune! Staaer han ikke der med det forbarmelige Ansigt og de foldede Hænder, som en arm Synder i Skriftestolen, der gierne vilde stiule Ræveskandsen for Vorherre selv, hvis han kunde. Saa sandt jeg lever, det alvorlige Skabilken faaer mig til at lee.

Saa har jeg jo opfyldt min Pligt som Hofnar, hvis I gior det, sagde Barthel, og gik ud, fulgt af de andre Tienere, som efter Ridderens Vink lode os være alene ved Bordet.

Den Bondeknold har moret mig igaar i Vinkiælderen, sagde Ridderen. — Jeg troer, der kunde blive en taalelig Compediant af ham, svarede Seifart. Holder I af Skuespil, Herr Ridder? — Spørgsmaal, om jeg holder af dem, svarede den gamle Herre; men hvor skulde jeg vel faae sligt en Fornøielse, her i min gamle afsides Rede? Jeg var engang i Dresden tilstede ved et Fastelavnsspil, og havde nær leet min Mave itu. Men der gaaer mig et Lys op! I ere vandrende Skolarer. I ere udentvivl — — Det maa forstaaes cum grano salis, faldt Seifart ham i Talen. Grano salis, gientog Ridderen, og vendte sig til Kapellanen, som sad ganske taus og stødt, fordi han ingen flere Anecdoter maatte fortælle, — hvad er grano salis, Kapellan? — Uden at sige et Ord, pegede Kapellanen med Kniven paa det for ham staaende Saltkar; og Seifart vedblev: Vi ere skikkelige Folk, og ordentlige Studenter, som alt Hr. Gottskalk har sagt Jer. Vi have ogsaa ifinde at fortsætte vore Stu-

deringer med al Alvor og Flid; bede derfor, at I ikke blander os med det ſædvanlige Kram. Men Ungdommen elſker Munterhed; hvis det ſkulde behage Eders ridderlige Gjæſtfrihed at tage tiltakke med vore første Forſøg i en Kunſt, ſom Ariſtoteles og Grækerne agtede høiere end Alt —

Paa min Siæl, det er herligt, raabte den gamle Ridder. Ikke ſandt, Kapellan? — Comødianter! ſagde den geiſtlige Mand, og traf Ynker paa Næſen, ha ha! nu begriber jeg, hvorfor de gode Herrer ſelv ville ſnakke. Kun veed jeg ikke, hvad de da have faa meget med Hans Wurſt og andre ſaadanne Narreſtreger. Paa Brøderne, velærværdige Herre, have vi intet derimod, raabte Seifart; men det gaaer os ſom andre Haandværksfolk: vi kunne ikke lide Pønhaſer, ſom ſuſle os i Haandværket. Iøvrigt, — tilſatte han fornemt, — ſpille vi kun for at øve vore videnſkabelige Talenter. Vi give egentlig latinſke Comødier; dog ogſaa Stykker i Modersmaalet. Ønſker I at ſee nogle Dramer af den udødelige Plautus eller Terentius opførte, Herr Ridder?

Nei, nei, ſagde Ridderen, tyſt, kiære Drenge! tyſt, at vi alle kunne forſtaae det. Jeg vil indbyde ſaamange Folk dertil

med en Sprøg, og ſkaffet os ſelv et godt Glas Vin, ſom ikke var at faae for Penge. — Og Bondeknolden? — Vilde ikke været halv ſaa morſom, — vedblev Seifart, — hvis han havde været virkelig kange.

Nu opſtod der udenfor en forfærdelig Larm. De tre Tienere ſtyrtede ind i Stuen mod blodige Næſer, og anklagede Barthel, der havde prygiet dem, fordi de havde ſtiælbet ham ud for en Nar.

Skammer Eder for en Ulykke! raabte den gamle Ridder. Tre ſlige Flegler, der ſkulde være Ridderſvende, lade ſig prygle af en eneſte Bonde? Nu ſeer jeg, Barthel er en heel Karl, og jeg tilgiver Jer andre for hans Skyld. Min Borgfoged ſkal ſkaffe Jer Skiærmbrætter, og i Overmorgen ſeneſt maa der opføres et Stykke i Ridderſalen.

Kapellanen indvendte, at de ſtjønne vævede Tapeter vilde tage Skade deraf; men uden at bryde ſig om hans Indvendinger og Væv, ſtod Ridderen op, og indbød os at gaae paa Jagt med ſig.

Visekræmmerſken.

Jeg begriber ikke, hvor Seifart ſaa hurtigt, med Borgfogdens Hielp, fik indrettet et Theater i Salen; jeg havde nok at paſſe paa mine egne Sager, thi jeg ſkulle ſpille Hovedrollen i et Stykke, ſom hed den forlorne Søn. Deels havde Seifart vel ikke Tid til at ſpille med første Aften, fordi han tillige var Directeur og Maſtinmeſter; deels har jeg ham mistænkt for, at han brugte mig ſom Folie for ſit Ingeniums Diamant; ſaa at man, naar jeg i Forveien havde anſtrenget mig forgiæves, først ret ſkulde beundre hans Kunſt efter Fortieneſte.

Men dengang havde han forregnet ſig, thi jeg fik et over-

fandt hun ſig i, uden dog at giøre Gienglald. Men da jeg vovede at berøre hendes Fod lidt med min, trak hun den hurtig tilbage og rykkede ſin Stol længer fra mig. Nu blev jeg vred, vilde ikke tale med hende, og vendte mig til min anden Naboerſke. Da talede hun atter faa venlig til mig; hendes kiærlighedsfulde Blik hvilede paa mig, hun greb min Haand under Samtalen og trykkede den; og da jeg atter vovede at nærme mig hendes Fod, trykkede hun min ganſke ſagte med Spidſen af ſin Sko. En himmelſk Ild giennemſtrømmede mine Aarer, og da jeg i ſamme Øieblik ſkulde række hende en Suppetallerken, var jeg juſt iſærd med at hælde hende den glohede Suppe ned i Skiødet. Men Seifart, ſom ſad ligeover for, fordybet i en Samtale med et ſmukt Fruentimmer, havde desuagtet holdt Øie med mig; han boiede ſig hurtig over Bordet, og greb Tallerkenen, juſt i det Øieblik, da den begyndte at gynge mig i Haanden.

Da Maaltidet var til Ende, blev man enig i at ſpadſere, ſiden det endnu ikke var ſilde, og det var deiligt Maaneſkin. For at komme i den ſtore Skov, gik vi først giennem en lille

os, og atter ſkyndte ſig hen til ſin Skiønne, der bragte ſine Klæder i Orden, hvilke vare blevne noget forſkubbede ved Nedhiælpningen. — Men den kiære Pige vidſte nok, hvorfor jeg havde baaret mig ſaa keithaandet ad, og tilgav mig gierne.

Næſte Dag maatte hun følge ſin Fader omkring i Egnen og i Kiøbſtæden; først følgende Dags Aften ſaae jeg hende igien i Ridderſalen, da den gruelige Tragødie Doctor Fauſt blev opført. Jeg ſpillede ikke med i Aften, ſtod iblandt Tilſkuerne, og havde valgt min Plads ſaaledes, at jeg under Foreſtillingen beſtandig kunde have hende i Øieſyn. Ak, hvormange forelſkede Øiekaſt verlede vi ikke denne ſidſte Aften! Men vi giorde det for grovt, Faderen mærkede Uraad, og da Foreſtillingen var tilende, tog han hurtig Afſked med den gamle Ridder, og gik ſin Vei med ſin Datter.

Hun vendte ſig om i Døren, løſte en lille rød Sløife af ſit Bryſt, lod den falde, ſaae endnu engang paa mig med et ſødt Afſkedsſmiil, og forſvandt. — Jeg ſtyrtede hen og bemægtigede mig min Skat. Jeg har endnu den lille Sløife, den er mørk og aſkegraa. Den ſøde Glut ſaae jeg aldrig ſiden.

Efter Foreſtillingen ſpiſte Seifart og jeg alene ſammen paa vort Kammer. Uagtet min Bisſekræmmerſie, havde jeg dog i enkelte opmærkſomme Øieblik overtydet mig om, at han ſpillede Fauſts Rolle fortræffeligt. Flere ſmukke Tanker, Billeder og Indfald havde han ſelv ſat til, Meget havde han udeladt, for at fremſtille Characteren og Lidenſtaben mere kraftigt. Men han forlangte ſlet ikke min Roes; heller ikke brød han ſig om, at den gamle Ridder og Tilſkuerne havde moret ſig mere over Barthel ſom Casperl, end over ham ſom Doctor Fauſt.

Jeg har allerede vænt mig til at foragte Menneſkenes Ligegyldighed og Ubilligheb, ſagde han. Hvo der virker noget tilgavns, maa være tilfreds med at han giør det; kunne eller ville de Andre ikke begribe det, deſtoværre for dem.

Du har ſpillet fortræffeligt, ſagde jeg med et dybt Suk. — Hvad Forelſkede og Drukkenbolte ſige, ſvarede Seifart, rager mig endnu mindre, end hvad ædrue Philiſtere vaaſe. Du har jo

ſlet ikke ſeet mig ſpille, men uafladelig badet dine Øine i Bisekræmmerſtens blaae Fedamme. Men bild dig ikke ind, at jeg imidlertid har været ørkesløs, og ſom en Nar kun ſnappet efter tørre Laurbær og hule Nødder, medens du gjorde dig lækker for det ſmukke Barn. Saae du ikke det deilige unge Fruentimmer, ſom ſad hos mig i Overgaarsaftes, da du var iſærd med at hælde Suppen i Skiødet paa din Hyrdinde? Hende med den fulde, faſte Barm, det ſmekkre Liv, de ſneehvide Hænder og Arme, de ſvulmende Haarflætninger? — Viſt ſaae jeg hende, ſvarede jeg; hun var rigtignok meget ſmuk, kun forekom hun mig at have noget vel Sandſeligt, Letfærdigt i ſit Væſen. — Desbedre bliver jeg færdig med hende, ſvarede Seifart. Det er min Elſte; og nu vil Tiden lære, hvem af os To der høſter den bedſte Kiærlighedsfrugt.

Jeg var for hoitidelig ſtemt, for veemodig og troſteløs, til længer at kunne holde ud hos denne ſangvinſte Elſter. Han ſviſte en heel Kapun med ſtørſte Appetit, og drak overflødig Rhinſkviin dertil, paa den ſmukke Bagerſtes Sundhed. Jeg ſneg mig ud af Døren, tog min Penneknif med, ſom laa paa Bor-

for min Phantaſie. Derpaa foreſtillede jeg mig ret levende det herlige Anſigt, med de udſtilte Haar i Panden, med de nedhængende Flætninger, og den Gyldenſtykkes Hue med de ſtivede Kniplinger.

Et ſtort Træ ſtod juſt og vendte ſin glatte, lyſe Bark imod Maaneſkinnet. Hurtig lukkede jeg Penneknіven op, vilde ſkære — og nu først faldt det mig ind, at jeg ikke vidſte hendes Navn. Jeg begreb ikke, hvor det var muligt, ei at vide Dens Navn, ſom jeg allerede kiendte ſaa godt. Jeg var utrøſtelig! Ikke engang hendes Navn havde jeg tilbage. Jeg kaſtede mig paa en Bænk og flød hen i Taarer. Et lille lyſtigt Egern hoppede omkring i Grenene, ſad undertiden ſtille i Maaneſkinnet, lagde ſin prægtige, brune Hale tilbage paa Ryggen, og lod til at holde mig, der ſad med Armene overkors, henſlunken i Drømme, for en Træklods. Jeg havde endnu aldrig ſeet ſligt et Dyr; det nydelige Syn adſpredte mig nogle Øieblik. Men ſnart vendte Veemoden tilbage. Jeg ſkiar Ordet „Elſtede“ i Træet, kyſſede Bogſtaverne, og gik en lang Vei hen ad den Kant, hvor hun var bortreiſt med ſin Fader. Træt og mødig kom jeg tilbage fra min Vandring. Jeg vilde endnu engang kyſſe Ordet „Elſtede“, og ſaa gaae tilſengs med min Kummer.

Da jeg nærmede mig Træet, læſte jeg: Elſkede Catharine Benedicte Eliſabeth Meſſerſchmidt. Den Skiælm Seifart havde endnu i Aften, ſaa ſøvnig han var, ſpillet mig dette Puds. Jeg fandt mit Kiærlighedsminde vanhelliget ved denne Spas. Først havde jeg iſinde at ſkrælle al Barken af, paa det Sted, ſiden vilde jeg kun bortſkiære Bagerſtens Navn. Endelig greb jeg til det Middel, kun at bortſkiære det af mig indprægede Ord „Elſtede“, og lod Navnet ſtaae. Men, lig Spindevæven, der naar man ſønderriver dens Væv, ufortrøden begynder ſit Arbeide i en anden Krog, udſøgte jeg mig et andet Træ i Nærheden, omvoret af Krat. Her trængte jeg mig gienem Torne og Ovniſte, og brød mig ikke om at de reve mig tilblods; tvertimod var det mig kiært at blive ſaaret: det forviſſede mig om mit Monuments Sikkerhed. I dette ſkiulte Lys

kunde jeg nu anbringe mit „Elſtede", uden Frygt for at det ſkulde blive profaneret ved fremmede Tilſatninger.

Ak Gud, Børn! vi gamle, fornuftige Folk ſkæmte altid, naar vi tale om Ungdommens Kiærlighedshiſtorier. I Grunden er det Misundelſe, fordi vi ikke længer kunne lege med; fordi denne bitterſøde Glæde nu er nægtet os. De ere ſure, ſagde Ræven om Vindruerne, der hang ham for høit.

Bagerſken.

Saa hurtig ſom min Kiærlighedslue var fremblusſet, ſaa ſnart ſlukkedes den, da den intet Tønder havde meer. I tre Dage drømte, ſukkede, græd jeg; ſaa begyndte jeg lidt efter lidt at at fatte mig. Livets Engel har plantet Forglemmelſens Valmue ved Siden af Kummerens Tornebuſk, ellers var det ikke til at

ſom ſnart blive kiede af den igien. Men Seifart, ſom ellers altid havde Bisſelæder i Skoene, vilde dennegang ikke af Stedet. Jeg vidſte nok, hvad der holdt ham, det var den ſmukke Bagerſte.

En Dag ſagde Seifart til mig, da vi vare ene: Albert! du er rigtignok endnu ikke min Fortrolige; men det kommer kun an paa dig, ſaa kan du blive det. Og ſkulde du end ikke ville være det, ſaa vil jeg twinge dig dertil; thi jeg kan ikke leve uden Meddelelſe.

Jeg ſvarede: Hvad, behøver du min Barm til at udøſe dine Følelſer i? Jeg tænkte, du havde fundet en langt bedre, under hvis dobbelte Hvælving der var Plads nok til Modtagelſe.

Du mener Bagerſtens? ſagde Seifart. Rigtignok er den meget ſmuk udvendig; men jeg veed ikke ret, hvorledes det er beſtaffen med den indvendige Hvælving, og frygter halv om halv for at det ſpøger i Kiælderen. Har du ikke hørt tale om de kalkede Grave? — Hvad mener du, ſpurgte jeg alvorlig. — Følelſer forlanger jeg nu vel ikke, hun ſkal dele med mig, ſagde Seifart; du veed, jeg hører ikke til den ømme Nation.

Jeg ſvarede: Seifart, tag dig iagt, at du ikke ſelv bliver en Fauſt. Jeg er ſelv bange for, du har altfor godt ſtuderet din Rolle. Til Noget maa dog Menneſket holde ſig med Troſtab og Kiærlighed.

Du tænker paa din Bisſekræmmerſte, ſvarede Seifart. Det huldе Barn lignede en Maane; og jeg troer, det unge Blod havde gierne beſtandig trippet omkring din Jordiſkhed ſom tro Drabantinde, derſom Skiæbnen, i den gruſomme Faders Lignelſe, havde ſaa villet det. — Men at jeg ingen Fauſt er, beviſer min Aabenhiertighed mod dig og min Frygt for Bagerſten. Hun er hverken Sol eller Maane, men en deilig, ſielden Komet, med lange flagrende Guldhaar, dog uden Kiærne. Og havde man ingen bedre Indſigt i Naturen, ſaa kunde ſandelig et ſaadant Nattephænomen indjage den mindre Fornuftige Skræk og Bæven.

Jeg vil tilſtaae dig, — ſagde han, da han ſaaledes havde ſpændt min Nysgierrighed paa det Høieſte, — at jeg oftere har beſøgt den ſmukke Bagerſte. Hvad nu min Fornerina an-

gaaer, ſaa bar hun vel Lidenſkab, Ild; men jeg frygter hun er gal og vanvittig. Vel veed jeg endnu hverken ret ud eller ind. Forſt i Aften, naar vi have Fuldmaane, har hun lovet at aabenbare mig Alt; thi ſlige Meddelelſer lade ſig ikke gjerne ved høilys Dag. — Du ſmiler, Albert? Kun under den udtrykkelige Betingelſe er det mig tilladt at beſøge hende i Aften, at jeg kommer ſelvanden, med en fortrolig Ven af Banden, ſom hun kalder det. Jeg har foreſlaaet dig til min Følgeſvend i Aften. Nu ja, raabte hun, lad ham kun komme. Han er jo af vore Folk! — Jeg vilde vide, hvad hun mente med vore Folk? — Altid blander hun Foreſtillingerne ſaa ſelſomt. Saaledes kaldte hun mig engang, da jeg ivrigt kyſſede hendes Haand, hendes kiære Fauſt, og fordreiede dertil de ſkionne Øine ſaa vanvittigt, at jeg næſten blev bange for hende. Sandſynligviis er hun noget forrykt, og indbilder ſig at have Omgang med Herer og Diævle. Men ſkulde hun virkelig elſke mig, fordi hun troer jeg er en Diævel, ſaa maa du dog tilſtaae, at ſlig Kiærlighed kun har lidet Smigrende for mig.

I hvilke med hvilken Forventning jeg denne Aften

Hendes ſtore Øine funklede vildt og ſmægtende; men de ſkjrrede ogſaa med en ſelſom Henrykkelſe, der forædlede det Sandſelige i hendes Væſen.

Hun befalede Drengen at paſſe paa i Boden, og lod os gaae ind i Dagligſtuen, hvor alting var net og pænt. Men Kanarifuglen qvidrede høit i Vinduet, til Seifarts Ærgrelſe, der ikke kunde udſtaae ſlig Fugleſang i et Værelſe. Hun loe, fordi hun alt kiendte hans Had til Fuglen, og da hun havde faaet den lille Skrighals til at tie, ved et kaſte et Klæde over Buret, indbød hun os til at ſidde ned hos ſig paa Kanapeen. Her tillod hun Seifart at kyſſe hendes Hænder; men til Munden turde han ikke vove ſig. Hun gav ham dog ſelv et Kys, og ſagde: Siden vi ikke ere ene, og jeg veed, at det fornøier Eder, ſkal I have et Kys. Men naar vi ere ene, maae I være ſmuk beſteden, hvad vilde ellers Eders Elſkerinde, Hertuginden af Parma, ſige dertil? Seifart, ſom endnu langtfra ikke var tilfreds med denne Seier, og følte det Latterlige i ſin Stilling, blev, for førſte-gang i min Nærværelſe, lang i Anſigtet og ſtrøg ſig om Munden. — Hertuginden af Parma! ſagde han, idet han ſtod op og gik hen for Vinduet; nu tager hun mig atter for Fauſt.

Den unge Bagerſte trak ham tilbage paa Kanapeen, og ſagde hemmelighedsfuld: Fuldmaanen ſtraaler over Trætoppene — nu er det Tid. Værer opmærkſomme, kiære, unge Venner, og misbruger ikke min Fortrolighed!

Heren.

Jeg vil uden Frygt ſkrifte for Eder, — vedblev hun, — thi I ere ogſaa Folk, ſom kun bryde ſig lidet om Verdens Domme; tvertimod have I jo vovet offenlig at tilſtaae Eders Pagt med Aandeverdenen, ſkjøndt kun forblommet, for ei at falde i Øvrig-hedens Hænder.

Hvis I forraade mig, og vorder mit unge Legem fortæret af de hungrige Flammer, da tager Eder iagt! Lucifer, Fru Venus og Bacchus ville hævne mig, og giøre Eder Helvede endnu hedere. Forresten maa man vænne ſig til at leve i Ild, thi det bliver dog Enden paa Legen. Men lader Eder ikke forſtrække af en barnagtig Frygt! Efter Døden iføre vi os et nyt Legem, der befinder ſig ligeſaa vel i Ilden, ſom Salamanderen og ſom de jordiſke Lemmer i Luften. Hvor kunde Diævlene ellers være ſaa lyſtige, ſunde og friſke, derſom ikke Helvedflammerne bekom dem vel?

Seifart ſaae betænkelig paa mig og ſagde: Hun er af min Skole og gaaer kun et Skridt videre. Ikke desmindre, — imod hende føler jeg mig ſelv at være en Philiſter endnu.

Uden at bryde ſig om hvad han ſagde, vedblev hun: Min Fader var en riig Bager, og af det ſunde Brød, han bagte, trivedes jeg vel i min Barndom. I mit tolvte Aar var jeg allerede en voxen Pige. Men min Fader var en gruſom Mand, ſom ved ſin Strenghed har forledt mig til mine Synder. Dog nu kommer Angeren for ſilde, og kan jeg ikke komme i Himme-

mig i Snak med ham, og at ſlotte efter de bare Arme. Thi Bagerfolk (ſagde hun, idet hun hævede ſin Haand op til Flætningerne, for at ſtryge Lokkerne fra Panden) have for det meſte ſmukke Arme. Det faae de af det daglige Arbeid; af at ſtyde Brødene ud og ind paa Skuffer i Bagerovnen, ſvulme dem Muſklerne ſtærkere og kraftigere. Jeg har rigtignok aldrig forrettet ſaadant haardt Arbeid; men med Fruentimmer er det en anden Sag; de kunne gierne faae ſmukke Arme uden det.

Det varede ikke længe, ſaa tilſtod Joſeph mig ſin Kiærlighed. Jeg fortalte ham, at jeg holdt ligeſaa meget af ham, gik til min Fader og ſagde: Fader, Malle har faaet den rige Møller, giv mig Joſeph, ſaa kan han blive din Medhiælp; vi leve ſammen ſom Blommen i et Æg, og kunne for Alvor miele vor Kage. Men han ſvarede: Du uforſtammede Tøs, du Grønſkolling, ſom neppe er voxet ud af Skolkiolen, vover du alt at ſnakke om en Mand? — Jeg ſvarede: Jeg kan gierne bie et Par Aars Tid endnu, hvis I vil; men jeg vilde gierne ſtrax. — Han gav mig et Par dygtige Ørfigen, og forſikkrede mig, at derſom jeg endnu engang vovede at tale om Joſeph, ſkulde han hudflette mig. Jeg tav og elſkede i mit ſtille Sind. — Nede i Haugen, i Lyſthuſet, kom vi ofte ſammen om Aftenen, og der gik det løs paa en Kyſſen.

Min Fader var en Aften, tvertimod Sædvane, ſilde i Haugen. Vi ſadde i Jasminhytten, og der havde vi nu været ſikkre nok, thi den Gamle kunde ikke lide Jasminlugt. Os derimod duftede de ſødt og liſligt, og alting var løbet lykkeligt af, hvis den uforſigtige Joſeph blot ikke havde kyſſet ſaa høit. Denne eneſte Lyd har giort os ulykkelige for evig, og fordømt mig til Helvede.

Min Fader hørte, der blev kyſſet i Løvhytten, ilede derhen, og traf mig paa min Kiæreſtes Skiød. Joſeph ſprang op og løb bort i ſin Angſt. Jeg ſtod forſtenet og vovede ikke at ſlaae Øinene op. Jeg havde belavet mig paa en Straffepræken, min Fader befalede mig at gaae i Seng uden Aftensmad. — Jeg tænkte: Ikke andet end det? Men neppe havde jeg ſlumret en halv Timestid, før jeg blev vækket af et Bulder. Jeg hørte min

Hvis I forraade mig, og vorder mit unge Legem fortæret af de hungrige Flammer, da tager Eder iagt! Lucifer, Fru Venus og Bacchus ville hævne mig, og giøre Eder Helvede endnu hedere. Forreſten maa man vænne ſig til at leve i Ild, thi det bliver dog Enden paa Legen. Men lader Eder ikke forſkrække af en barnagtig Frygt! Efter Døden iføre vi os et nyt Legem, der befinder ſig ligeſaa vel i Ilden, ſom Salamanderen og ſom de jordiſke Lemmer i Luften. Hvor kunde Diævlene ellers være ſaa lyſtige, ſunde og friſke, derſom ikke Helvedflammerne bekom dem vel?

Seifart ſaae betænkelig paa mig og ſagde: Hun er af min Skole og gaaer kun et Skridt videre. Ikke desmindre, — imod hende føler jeg mig ſelv at være en Philiſter endnu.

Uden at bryde ſig om hvad han ſagde, vedblev hun: Min Fader var en riig Bager, og af det ſunde Brød, han bagte, trivedes jeg vel i min Barndom. I mit tolvte Aar var jeg allerede en voxen Pige. Men min Fader var en gruſom Mand, ſom ved ſin Strenghed har forledt mig til mine Synder. Dog nu kommer Angeren for ſilde, og kan jeg ikke komme i Himme-

mig i Snak med ham, og at flotte efter de bare Arme. Thi Bagerfolk (sagde hun, idet hun hævede sin Haand op til Flætningerne, for at stryge Lokkerne fra Panden) have for det meste smukke Arme. Det faae de af det daglige Arbeid; af at skyde Brødene ud og ind paa Skuffer i Bagerovnen, svulme dem Musklerne stiønnere og kraftigere. Jeg har rigtignok aldrig forrettet saadant haardt Arbeid; men med Fruentimmer er det en anden Sag; de kunne gierne faae smukke Arme uden det.

Det varede ikke længe, saa tilstod Ipseph mig sin Kiærlighed. Jeg fortalte ham, at jeg holdt ligesaa meget af ham, gik til min Fader og sagde: Fader, Malle har faaet den rige Møller, giv mig Joseph, saa kan han blive din Medhiælp; vi leve sammen som Blommen i et Æg, og kunne for Alvor mele vor Kage. Men han svarede: Du uforstammede Tøs, du Grønstolling, som neppe er voxet ud af Skolkiolen, vover du alt at snakke om en Mand? — Jeg svarede: Jeg kan gierne bie et Par Aars Tid endnu, hvis I vil; men jeg vilde gierne strax. — Han gav mig et Par dygtige Ørfigen, og forsikkrede mig, at dersom jeg endnu engang vovede at tale om Joseph, skulde han-hudflette mig. Jeg taug og elskede i mit stille Sind. — Nede i Haugen, i Lysthuset, kom vi ofte sammen om Aftenen, og der gik det løs paa en Kysseu.

Min Fader var en Aften, tvertimod Sædvane, skilde i Haugen. Vi sadde i Jasminhytten, og der havde vi nu været sikkre nok, thi den Gamle kunde ikke lide Jasminlugt. Os derimod duftede de sødt og lisligt, og alting var løbet lykkeligt af, hvis den uforsigtige Joseph blot ikke havde kysset saa høit. Denne eneste Lyd har giort os ulykkelige for evig, og fordømt mig til Helvede.

Min Fader hørte, der blev kysset i Løvhytten, ilede derhen, og traf mig paa min Kiæreste Skiød. Joseph sprang op og løb bort i sin Angst. Jeg stod forstenet og vovede ikke at slaae Øinene op. Jeg havde belavet mig paa en Straffepræken, min Fader befalede mig at gaae i Seng uden Aftensmad. — Jeg tænkte: Ikke andet end det? Men neppe havde jeg slumret en halv Timestid, før jeg blev vækket af et Bulder. Jeg hørte min

Faders Stemme, og den gamle Husholderſte Mariane, ſom vel var ham hengiven, men ogſaa godt kunde lide mig. Hun raabte: Lad være, Husbond! Hun er jo intet Barn meer, det ſlikker ſig ikke. Det hialp altſammen intet; den ubarmhiertige Fader hudflettede mig tilblods.

Uden at ſige et Ord, gik han bort; uden at ſige et Ord, ſad jeg næſte Middag ved Bordet. Men min Beſlutning var tagen, Hævnens kildrende Følelſe bemægtigede ſig min Siæl. Jeg vilde hævne mig paa det Eftertrykkeligſte, og viſe min Fader, at jeg intet Barn længer var.

Nu beſøgte Joſeph mig hemmelig hver Aften, og ſaaledes levede vi tre Maaneders Tid i Herlighed og Glæde. Den gamle Mariane var Medvider i vore Sammenkomſter og var godhiertig nok til ei at forraade os.

Men jeg havde ikke betænkt, at om ogſaa Alle tiug, vilde dog tilſidſt min egen Tilſtand forraade mig.

Min Fader opdagede Følgerne af en Kiærlighed, ſom Præſten endnu ikke havde indviet, og ſtummede af Vrede. Og jeg maa rigtignok tilſtaae, at min gode Joſeph ved den Leilighed juſt

fremskyndet af Skræk og Fortvivlelse, der vel kostede mig mange Taarer, men tillige forskaanede mig fra, daglig at have et ulykkeligt Pant for Øie af min ulykkalige Kjærlighed.

Mariane pleiede mig godt; jeg fik snart mit Huld igien og blomstrede som en Rose. Jeg spiste godt, sov bedre, men havde ingen Bevægelse. Min eneste Tidsfordriv var at see ud af Vinduerne. Hist i Haugen lugtede Krusemynterne og Resedaerne ret vederqvægeligt, og erindrede mig om Jasminhytten, hvor jeg havde været saa lykkelig. Igiennem det andet Vindue saae jeg Hønsene trippe om i Gaarden, Ænderne svømme i Vandpølen. Hanen gik stolt og trodsig med den blodrøde Kam, mellem Hønerne, som den tyrkiske Sultan i sit Harem.

Traadte jeg da et Skridt tilbage, saa fandt jeg mig alene og forladt i den dunkle Hvælving, med min Seng, min Stol, mit Bord og mit Syskrin. Mariane havde ogsaa skaffet mig Bibelen og nogle verdslige Bøger; men det hialp ikke meget; thi jeg kunde ingen ret Vei komme med at læse. Anstrenge mig gad jeg ikke, og saa var der da ingen Tidsfordriv at vente paa den Maade.

Nu begyndte jeg om Natten at have selsomme Drømme, eller rigtigere, hvad jeg siden har overbeviist mig om, Aabenbaringer. Thi letsindige Mennesker kalde ofte forunderlige Ting, som de opleve, Indbildninger, tomme Gjøglespil af Phantasien, og tage saaledes paa en taabelig Maade det Allerselsomste for det Allerdagligste.

En Aften stilde kunde jeg slet ikke falde i Søvn, jeg kastede mig omkring i Sengen og tænkte paa min troløse Joseph. Jeg hadede ham, fordi han saa feigt havde forladt mig; men hans Elskværdighed stod mig klart for Øine, og var han kommen i dette Øieblik, jeg troer, jeg havde tilgivet ham.

Endelig sov jeg ind; men vaagnede snart igien ved et sagte Tryk af en varm Haand. Jeg raabte forfærdet: Hvem er det? Og see, der stod min Joseph, i en vid, brun Kappe, kastede sig ned for Sengen, kyssede mine Hænder, og bad med grædende Taarer om Forladelse.

Jeg vilde trykke ham til mit Bryſt, da veeg han tilbage og beklagede, at han maatte gaae ſtrax igien. Idet han gik, ſvobte han ſig i ſin Kappe; men ſom han treen hen ad Gulvet, ſaae jeg ham giøre en Omvei for Bordet, hvor Bibelen laa. Jeg opdagede ogſaa en Heſtefod ſtikke frem under Kappen, og han forſvandt giennem Skorſtenen.

Jeg gyſte og tænkte: Har Fanden ſit Spil? Ikke desmindre længtes jeg efter næſte Nat. — Den kom, og Joſeph med den. Jeg vovede ikke at ſpørge ham om noget; han var mig for kiær, jeg frygtede, hans Forſvar ſkulde ikke være tilſtrækkeligt, og tilgav ham, uden at forlange videre Undſkyldning. Han beſøgte mig tidt paa den Maade, mange Nætter i Rad, en heel Maaned; men altid varede det kun nogle Øieblik, og han havde ſlet ingen Ro paa ſig.

Da jeg mærkede, at Bibelen, hvori jeg dog ikke kunde læſe, laae ham i Veien paa Bordet, ſtyede jeg den tilbage til gamle Mariane. — Det hialp noget, Joſeph dvælede nu længer, og ſtred lige hen ad Gulvet; men han forſvandt mig altid for tidligt, og min daglige Tanke var: Skulde det dog ikke lade ſig

ſkulde trøſte mig i Anledning af Heſtefoden og Forſvindingen gjennem Skorſtenen.

Hun hørte mig med ſtørſte Opmærkſomhed, nikkede tilfreds med Hovedet, og tilkiendegav mig, medens Fortællingen varede, ſit Bifald. Da jeg var færdig, ſagde hun: Det glæder mig, Barnlille, at den gamle ſorte Gjedebuk endelig ogſaa engang har forbarmet ſig over dig. Thi hvem Han deroppe (hun pegede til Loftet) forlader, Den har intet bedre at gjøre, end paa nogen Tid at kaſte ſig i Lucifers Arme. Rigtignok er han en fraſalden Engel, meget af ſin forrige Magt og Hurtighed har han dog beholdt; og ſtaaer gierne Den bi, der ikke tager det altfor nøie med Maaden at tækkes ham paa; om det ogſaa juſt ikke altid ſkulde være efter deres Smag. Thi rigtignok finder man ham i hæsligt Selſkab. Som gammel, ſtinkende Buk ſidder han oppe paa Bjerget, paa ſin Træſtol. Hans Kammerherrer og Hofjunkere gaae klædte ſom Helvedesyngel, med Neger- og Abekatteansigter. Nattergale, Bogfinker, Hjorte og Daadyr i Skoven kiender man der intet til. Hans Muſikanter og Lakaier ere Frøer, Skrubtudſer og Slanger. Men det er altſammen kun Bjting, hvorom intet fornuftigt Menneſke bryder ſig, naar man kan komme til Maalet i Hovedſagen. Det Vigtigſte er, at man finder ſin Kiæreſte hos ham, ſom rigtignok ogſaa maa have noget af Diævelsnaturen, for at kunne lade ſig ſee ved Helvedhoffet i den behørige Galla, og ſmykt med de glængſe Ordner. Det er Aarſagen, hvorfor din Joſeph, ſom jeg hører, er benaadet med Heſtefoden.

Forreſten gaaer alting der godhiertigt og venſtabeligt til. Feſterne holdes meeſt om Foraaret, da dufte Blomſterne, Græsſet er blødt og grønt, Fuldmaanen ſtinner og Træerne ere prydede af det unge guulgrønne Løv, der endnu hænger ſlapt paa Grenene. Da ſpiſes den allerfortræffeligſte Frøragout af den ſtore Trylleflødel. Ingen franſk Kok var iſtand til at lave den bedre. Hvo der ingen Elſter er af Frøer, kan faae Katteſteg, der ikke ſtaaer tilbage for den bedſte Hareſteg.

Dit Selſkab og dine Retter, raabte jeg, ere afſkyelige, dog

vilde jeg gierne finde mig i Alt, naar jeg blot kunde finde min Joſeph der. — Det er juſt Knuden, ſvarede gamle Mariane; og han har formodenlig kun for din Skyld ladet ſig optage i dette Slags Frimureri. Heſtefoden beviſer, at han beklæder en høi Ærespoſt mellem Helvedesaanderne; thi ſaaledes gaae ellers kun Diævlene af Blodet. Ja, hvad gior man ikke, naar man elſker? vedblev hun med et Suk. Jeg har ogſaa engang været ung, ſmuk og forelſket. Skiæbnen havde ogſaa ſtilt mig ved min Beiler; da forbarmede en gammel Kone ſig over mig, ſaaledes ſom jeg nu mig over dig. Hun giorde mig bekiendt med Herren af Bierget; og han trykkede meget naadig et Blodtegn paa min Arm, ved første Audients, ſom jeg har endnu.

Det er ogſaa ſkeet med mig, Mariane! raabte jeg. See engang! — Herligt, ſvarede den Gamle, ſaa er allerede det overſtaaet. Derpaa — vedblev hun — maatte jeg ſvørge, at helligholde de fire Hereſabbater, iſær St. Hansnat. For at kunne feire den ſtandsmæssig, maatte jeg røge mig med adſtillige Slags Urter, klæde mig nøgen af og ſmøre mig med Hereſalve under Armlerne, paa Albuerne, Knaſtallerne, i Haſerne og under Fod-

være saa ængstelig med at synde lidt i Forveien. Rigtignok maa man ogsaa skrifte; men det skal Vorherre bevare mig fra, før jeg ligger i sidste Aandedræt. De misundelige Mandfolk unde ei engang os stakkels Fruentimmer den Smule Spas og Tidsfordriv i Drømmenes Land, naar den virkelige Verden har vendt os Ryggen. De koge og stege os levende ved en sagte Ild, naar de faae sligt at vide. Og hvad have vi da syndet? Stiæle, myrde, røve, gjøre vi ikke, og det er dog de værste Synder. Spise, drikke, dandse, kysses og dovne! Er det Umagen værd at stable Baal op for det? Især nu omstunder, da Brændet er saa dyrt? Og dog har man levende brændt flere hundredtusind Qvindemenneskter, blot af den Aarsag.

Jeg svarede: Mariane! undgaae Baalet vilde jeg gierne; men hvad det angaaer, siden at give Bod og Bedring, saa sætter jeg slet ingen Lid dertil. Han deroppe lader sig ikke skrive et X for et U. Jeg kan heller ikke lide saadant Vægelsind og Hykleri; har man engang givet sig Diævelen i Vold, saa maa man ikke fortryde det, men saalænge modig gjøre sig fortrolig med Fordømmelsens Tanke, til den har tabt al sit Skrækkelige.

Jeg vil ikke vidtløftigere gientage Eder mine Samtaler med den gamle Kone; men kun tilføie, at jeg, med hendes Hiælp, bestrøg mig med Salven næste St. Hansnat, da jeg først havde klædt af. Derpaa raabte jeg: „Oven Vei, Hinder ei!“ og fløi ud giennem Skorstenen, hvor allerede min Joseph havde banet mig Vei. Oppe paa Taget ventede mig en gammel sort Staldmester med Horn. Han gav det Valg, at ride paa en velsadlet Buk, en sort Kat, en Gied, en Høtyv, eller et Kosteskaft? Jeg valgte Bukken, som forekom mig stærkest til at udholde en saadan Reise; og saaledes rede vi da mageligt giennem Luften, og traf Hexecompagniet samlet paa Bloksbierg, som Mariane havde sagt. Jeg maatte finde mig i Selskabets Noder, som man ellers gierne kunde kalde Unoder, og som vare saa plumpe og uanstændige, at jeg væmmes ved at fortælle Eder dem. Hvad der morede mig meest, vare de smaa Diævleunger, meget pænt sammensatte af Katte, Fiirbeen, Aber og Slanger; de kunstige Basilisker,

halv Hane, halv Snog; de naragtig levende Beenrader, som klapprede med Knoklerne efter Takten, lig gamle udmarvede Dandsemestere, der ikke kunne holde op igien af Forsængelighed. Dinene funklede meget listigt paa alle disse Utyster, gjennem Skovens Mørke, og de fordreiede dem lystigt og vanvittigt omkring i Hovedet, medens der paa de giftige Urter og Skarntyder hang fuldt af St. Hansorme, og medens en stor Symphonie, som bestod af Gisen, Miauen, Brølen, Hylen, Brindsten, Stønnen, Pusten og Pidskeknalden, blev opført, med Contrapunct og Generalbas. Derpaa blev der dandset og valset, alt hvad Tøiet kunde holde.

Jeg havde snart fundet min Joseph i Mængden. Vi gik bort, for at gjøre en Vandring i Maanestin sammen. Retterstedet vinkede os selsomt henne paa Fælleden, med sine Linier, Triangler og Cirkler, som strengt skulde bevise en vis Læresætning. Vi satte os i Skyggen af den murede Galge, der var forfalden og bevoxet med Mos og Blomster, som en Borgruin.

Nu overgave vi os ganske til Gienskynets Glæder, og bleve kun imellem forstyrrede af nogle Natteravne, som flagrede omkring os for at søge Næring, men fløi bort igien, da de ikke saae andet end de sneehvide Knokler, der blinkede i Græsset.

Ulykkelig-, eller rettere: lykkeligviis forsinkede vi os. Spøgelsetimen var forbi, Basiliskerne havde galet; vi saae Hexene høit oppe i Luften, paa deres Kosteskafte og Gjedebukke, ile hiem, som en Skare sorte Trækfugle. De sang:

Runa her, Runa hist!
Over Flod og Skovens Qvist,
Iler jeg som Skyen frem,
At betids jeg kommer hiem.

Da vi stode oppe paa Bierget igien, var alting øde og tomt. Vi fandt kun Ildstedet i Jorden fuldt af Aske, som i Skoven, hvor en Flok Zigeunere have havt deres Leir. Hvad gjøre vi nu? spurgte jeg. Hvorledes kommer jeg tidsnok tilbage til mit Fængsel i Thüringen, inden min Fader opdager min Fraværelse?

— Og hvorban kommer jeg til Schaffhauſen i Schweitz, hvor jeg tiener igien ſom Bagerſvend? ſpurgte Joſeph, og vred ſine Hænder. Brødene ſtaae alle i Bagerovnen; kommer jeg ikke til rette Tid, ſaa brænde de til Kul, og Folk have imorgen tidlig ingen Frokoſt.

I denne Nød dreve vi omkring i Skoven og kom til Venusbierget. Vi vare meget glade over at træffe Fru Venus hiemme.

Hun ſad udenfor Døren med tre deilige Jomfruer; men hun var ſelv den Smukkeſte. Værer mig velkomne! raabte hun; jeg vil ikke byde Eder ind i mit Bierg; thi med Fruentimmer morer det mig ikke at omgaaes, og den Ungerſvend der har jo alt en Kiæreſte. Dog, da I ſætte Eders Tillid til mig, ſkal jeg ogſaa hiælpe Jer ud af Eders Forlegenhed. Cupido, kom hid engang! (Det var hendes Søn.) Den lille nydelige Dreng kom ſtrax løbende. Han havde leget med Lygtemændene i Moſen, og der var voret ham et Par ſmaa brogede Vinger ud af Skuldrene. Hun plukkede to ſine Duun af Vingerne, gav os hver eet og ſagde: Med disſe ville I let finde Veien hiem igien til Thüringen og Schweitz. Men hvad vil du paa Bloksbierg, mit ſmukke Barn? ſpurgte hun mig; det Selſkab der, ſtikker ſig ikke for dig. — Ak, kiære Fru Venus, ſvarede jeg og neiede dybt, hvad finder man ſig ikke i, naar man elſker, naar man der kan træffe ſin Kiæreſte? — Havde du ikke en Fætter, ſagde Fru Venus, ſom gik i latinſk Skole? — Jo, ſvarede jeg. — Fortalte han dig ikke dengang meget om den hedenſke Gud Bacchus, om Faunerne, Satyrerne og Bacchantinderne paa Vinbierget? — Viſt giorde han, ſvarede jeg. — Nu, det kommer i Grunden altſammen ud paa Eet, raabte Fru Venus; kun ere Bacchanalierne meget behageligere og ſkiønnere paa det indiſke Vinbierg, end Diævle- og Heredandſene paa Bloksbierg. Vilde du ikke heller, at din Joſeph mødte dig der ſom en ung Faun, end paa Bloksbierg ſom hinkende Diævel med en Heſtefod? — Jo, det forſtaaer ſig, hvis det lod ſig giøre, ſukkede jeg. — Fru Venus hævede derpaa ſin deilige ſneehvide Haand, berørte Joſephs Øre

dermed, og ſtrax var Heſtefoden forſvunden, og han ſtod der ſom en endnu ſtiønnere Yngling; kun vare Ørerne, bag Lokkerne, blevne ham en Smule tilſpidſede.

Derpaa lod hun os gaae. Vi ſtak Dunene af den lille Cupidos Vinger i Barmen, og ſtrax kunde vi ſlyve og kom hiem til rette Tid. Da jeg vaagnede, klikede Dunet mig endnu paa Brystet, men det havde miſtet ſin røde og blaa Farve, og ſaae ud ſom en ſædvanlig lyſebrun Hønſefiær, hvoraf der laae nok omkring paa Gulvet, ſom Vinden havde blaſt ind giennem Vinduesgitteret fra Hønſegaarden. Men jeg lod mig ikke narre, giemte omhyggelig min Fiær i mit Syſtrin, og har ſiden den Tid ofte, ganſke mageligt, i kort Tid giort den lange Reiſe, til det herlige Bacchusbierg i Indien. Den ſmilende Gud, med Ranken om de bølgende Lokker, har forenet mig der med min Joſeph; vi have ſvunget Thyrſusſtavene med den glædedrukne Flok; gamle Satyrer med Bukkefødder have blaſt for os paa Rørfløiter, og den grønne Skov, fuld af Dryader og Najader, har ſeet os lykkelige.

Da jeg nu tilbragte Nætterne i ſaa megen Gammen, glemte

Hierte bankede høit af Glæde, da Pigen en Aften kom ind og sagde: der stod en Bagersvend fra Schaffhausen, ved Navn Joseph, uden for Døren og ønskede at tale med mig. Det var mørkt, men uden at give Tid til at tage Lyset med, løb jeg ud i Forstuen, omfavnede ham og tvivlede ikke paa, at det var den rigtige Joseph. Men da jeg havde bragt ham ind i Stuen, opdagede jeg et gammelagtigt, svindsottigt, stummelt Menneske, som hostede bestandig og havde daarlige Øine. Jeg foer med Øyen tilbage og forskrækkede gientagne Gange, at jeg havde taget feil. Men han vilde absolut ægte mig, fordi jeg havde lovet det og fordi han til den Ende havde giort den lange kostbare Reise. Han forpligtede sig til med Eed og Documenter at bevise alle de tre udfordrede Betingelser: at han hed Joseph, var Bagersvend og var fra Schaffhausen i Schweitz. Kun med Nød og Neppe slap jeg ham Jeg maatte betale ham Reiseomkostningerne dobbelt, og endnu en Sum Penge, for sin havte Tidsspilde og Ulejlighed, samt for sit feilslagne Haab. Saa pakkede han ind igien, og glad blev jeg.

Men ogsaa mit Haab var nu forsvundet. Denne Begivenhed havde giort Opsigt og man loe mig ud. Imidlertid meldte sig adskillige Friere; men jeg havde svoret Joseph evig Troskab, og siden jeg dog saae ham hver Nat, var hans Fraværelse om Dagen mig mindre tung, end den ellers havde været.

Det Forunderligste var, at det aldrig faldt mig ind i vore natlige Sammenkomster at spørge ham om hans Opholdssted. Jeg foresatte mig det hver Aften, men glemte det igien. Og der har Diævlen atter havt sit Spil, for ei at miste mig af sine Klør; thi havde vi først været lykkelige med hinanden i den virkelige Verden, hvad havde vi da brudt os mere om det natlige Gjøgleri?

Imidlertid levede jeg ret godt, som en ung, riig Bagerske. Gamle Mariane blev hos mig, og jeg giorde alt hvad der stod i min Magt, for at behage hende. Men som hun blev ældre, blev hun ogsaa sygeligere og vrantnere. Mine natlige Valfarter begyndte at mishage hende, og hun forlangte, at jeg skulde om-

vende mig. Men det vilde jeg ikke, for ei at gaae Glip af min Joſeph. Farten til Bacchusbierget, iſtedet for til Blokſbierg, var hende heller ikke med. — Om man ogſaa giver ſig Fanden i Vold, ſagde hun, maa man dog elſke ſit Fædreland og ikke kaſte Brag paa det indenlandſke. Hvorfor kunne vi ikke ligeſaa godt have hiemmegiorte Diævle, ſom Indianerne og Grækerne? Behøve vi at gaae ſaa langt tilbage i Tiden og Rummet, for at finde et ganſke ſtikkeligt Helvede? Bilder du dig maaſtee ind, at Grækerdiævlene ere menneſkeligere og ſtaaſommere, fordi de ere ſmukkere? Stakkels forblindede Faar! Værre ere de! Skiønhed er jo netop den bedſte Madding paa Lucifers Fiſlekrog, for at faae Menneſkeſiælene til at bide paa med ſtørſte Begiærlighed. Det er altſammen kun Bedrageri og Diensforblindelſe. Paa Blokſbierg derimod gaae de omkring i deres ſande Skikkelſe ſom ærlige Diævle, uden Maſke, i deres lovlige Kald. Der har man nu eengang vænt ſig til dem, ſom de ere, og ingen overſpændte Forventninger giort ſig, der ikke finde Sted i den virkelige Verden. Men tænk dig bare, hvordan du engang vil blive tilmode, naar Lokkerne og Viindrubladene paa din Bacchus forvandle ſig til

gamle Marianes enfoldige Snak kunde ikke hiælpe hende. Men der foreſtod mig en gyſelig Skræk. Hun blev dødſyg, hendes Opløsningstime ſtundede til, og hun vilde ſkrifte.

Hun havde alt ſendt Bud efter Præſten, da jeg traadte alene ind til hende i Værelſet. Hun legede med de blegblaae Fingre paa Sengelagnet (et Tegn til at Døden var nær) og mumlede Bønner med qvalt Stemme. Jeg kaſtede mig for hendes Fødder og vreed mine Hænder. — Mariane, raabte jeg, for Gud i Himlens Skyld, forraad mig ikke! du har ſelv forført mig. Hvad kan det hiælpe dig, at ſtyrte et Menneſke i Ulykke? — „Bedre brænde timeligt end evigt," var alt hvad hun ſvarede med taagede Øine.

Jeg ſprang op og ſtirrede raſende paa den Døende, ſaae mig om, og fandt mig ene med hende; thi Pigen var løbet efter Præſten. Mariane kunde ikke leve. Et eneſte ſagte Tryk af min Haand om hendes Hals, — og Døden var kun kommen et Par Minutter tidligere end ellers, min Hemmelighed var død med hende, og jeg var reddet. Min ſlælvende Haand var allerede udſtrakt og Fingrene krummede ſig. Jeg hørte Nogen komme op ad Trappen, formodenlig Præſten. Min Angſt tog til, kold Sveed bedækkede min Pande, jeg kunde neppe ſtaae paa mine Been, mit Forſæt løb mig forvirret om i Hovedet, og det kom mig for, ſom om en ſort Diævel drog Gardinet bort fra Væggen, hvor han havde ſkiult ſig, tilnikkede mig grinende ſit Bifald, og bød mig ſtynde mig. — Nei, Diævel! raabte jeg halv vanvittig, — ſaaledes ſkal du ikke have mig! Til ſlig en Synd ſkal du ikke forlede mig. Skee hvad der vil, jeg venter min Skiæbne.

Med disſe Ord ſtyrtede jeg fortvivlet ud af Døren, og havde nær ſtødt den gamle Præſt omkuld, ſom jeg mødte paa Trappen. Jeg løb ned i Haven, i Jasminhytten. Her tilbragte jeg en heel Time alene, I kunne tænke Eder, i hvilken Tilſtand Enhver ſagte Lyd i Grenene ſik mig til at troe, at nu kom Rettens Folk for at ſlæbe mig i Fængſel. — Endelig kom der virkelig Nogen; jeg foer ſammen af Skræk. Det var Pigen, hun

ſlød hen i Taarer og vred ſine Hænder. — Ak Gud, ak Gud hvilken Ulykke! hvem ſkulde have troet det? raabte hun og vilde ikke ſee paa mig. — Tal, hvad er der ſkeet? ſpurgte jeg ude af mig ſelv, og ſtirrede paa hende med et forfærdeligt Blik. — Den gamle Mariane — Nu? — Er død uden Skriftemaal og Sacrament. En Times Tid har Præſten og jeg ſeet hende kæmpe med Døden. Hun lod til at have noget høiſt Vigtigt paa Hjertet at aabenbare; men da vi kom, var allerede Maalet gaaet fra hende; og jeg løb dog ſaa hurtigt, at jeg tabte min ene Tøffel i Rendeſtenen.

Gud forbarme ſig over hende! raabte jeg med lettet Hjerte, idet min Barm atter ſvulmede frit og Blodet vendte tilbage i mine Kinder. Jeg ſkal give dig et Par nye Tøfler, og den Døde en anſtændig Begravelſe. — Derpaa vendte jeg kiak tilbage til Livet, til mit Huus og til min øvrige Eiendom; hvilket jeg altſammen, for et Øieblik ſiden, havde anſeet for tabt.

Nu var jeg vel undſluppen en ſtor Fare, og der levede ikke et Menneſke, ſom kunde forraade min Omgang med Aanderne; men jeg havde heller ingen Ven og Fortrolig. Ingen Menneſke-

har; men det er dog altsammen saa tyndt og luftigt, og saa ligt en Drøm, at jeg vilde holde det for lutter Indbildning, hvis jeg ikke var overbeviist om det Modsatte. Hvor nu min Joseph er i Verden, veed jeg ikke. I Schaffhausen er han ikke, det veed jeg. Men det er en let Sag for dig at sige mig det. Rigtignok har du forelsket dig i mig, og det er slemt. Dog det er hændt mig med flere Mandfolk. Man kan ikke være venlig, ikke trække Handskerne af, eller vise Foden lidt meer end sædvanlig — strax fænger det. Men du er en fornuftig Mand, som vist indseer, at jeg umulig kan elske dig, siden jeg elsker min Joseph saa høit, at jeg selv for hans Skyld har givet Slip paa den evige Salighed. Han er vel ikke saa lærd, saa opvakt, saa veltalende, saa indsmigrende som du; men saa er han igien kraftigere, friskere, mere blomstrende, mere ligefrem, har ingen Kiærester havt uden mig, og er dog lige saa fyrig som du. Du seer, jeg taler oprigtig med dig, fordi jeg veed, du besidder en sielden Forstand. Ogsaa har du, uagtet din Vagt med Diævelen, givet Prøver paa Høimod og Elskværdighed. Og derfor vil du, skiønt jeg ikke kan elske dig, vist ikke forraade mig, saalidet som denne Ungersvend vil gisre det, hvem jeg vilde holde for et ungt uskyldigt Blod, dersom jeg ikke vidste, at han ogsaa hørte med til Banden. Hvis det fornøier dig, maa du gierne kysse mine Hænder og Arme, saa tidt du vil. Ogsaa et Kys paa Munden skal du faae endnu. Men dermed maa du lade dig nøie; og for at du ikke skulde forlange meer, har jeg ladet dig tage denne vakkre Knøs med, saa at alting kunde gaae ordentligt og ærbart til i vor Sammenkomst. Den unge Gut har et ærligt Ansigt. Giv mig din Haand paa Bacchant! — (thi I ere jo ogsaa Bacchanter) at du ikke vil forraade mig.

Saavidt var hun kommen i sin Fortælling, og jeg følte min Haand mildt trykket af hendes, da der pludselig blev Larm i Sideværelset, og vi hørte en Stol falde ned af et Bord. — Gud i Himlen, raabte Vagersken, vi ere forraadte! Drengen har luret, har hørt og seet alting giennem Hullet deroppe. See, der

løber han allerede forbi Vinduet op til Borgen. Henter ham ind, eller jeg er dødsens.

Seifart og jeg ſtyrtede ud af Døren og forfulgte Drengen. Men han var kommen os for langt i Forveien. Seifart var træt, inden vi havde tilbagelagt den halve Vei; men jeg var en ligeſaa god Løber ſom Bagerdrengen; dog havde han allerede naaet Borgen, medens jeg endnu løb op ad Bakken. Jeg ſaae ham ſtynde ſig ind i Borgkapellanens Kammer, og Døren blev lukket i Laas efter ham.

Herepröven.

Da vi næſte Morgen ſadde ved Frokoſten, traadte Rettens Betiente ind ad Døren, og forkyndte os Arreſt. Seifart og jeg maatte ſtraks følge dem op paa Borgen til den gamle Ridder,

om der ikke var andre Mandfolk til i Verden, end en forbarmelig Bagerſvend. Fanden i Vold med alt det trangbryſtede Philiſteri. Nei, jeg træſter mig ved Viſen:

Raſle Liv, ſom mig fornøier,
Kom forſtiellig ſteds igien!
Skaf mig Eventyr og Løier,
Da er du min bedſte Ven.

Mageligt imellem leve?
Kiære Lykke, hvorfor ei?
Men hvis du mig giør til Greve,
Gaaer paa Timen jeg min Vei.

Tidt i Hytten, ſom en Hyrde,
Vil jeg hvile paa mit Bræt;
Hvo der aldrig bar en Byrde,
Bærer ikke Livet let.

Er den Lækkres Bord belæsſet?
Vel! jeg kommer, Bacchus bød;
Men imorgen mig i Græsſet
Ovæger Bondens Oſt og Brød.

Skiønne Frøkner! Borgerinder!
Høit for Eder Hiertet ſlaaer;
Vinker mig med Roſenkinder,
Binder mig med bløde Haar!

Men kun ſmægte? Hvilke Fagter!
Kiære Børn, nei holdt! nei holdt!
Jeg gaaer ud til min Forpagter,
Konen der er ikke ſtolt.

Hvo er ſmukkeſt? Efter Lune
Dømmes kun i denne Strid;
Mere fyrig er den Brune,
Og den Blonde mere blid.

Snør mig da min Bylt paa Nakken!
Jeg vil nyde Verden glad.
Stav i Haand, og klædt i Frakken,
Ier jeg fra Stad til Stad.

Hvert et Haandværk fuldt jeg finder,
Ingen Blomst for fet, for god.
Saadan da mit Liv henrinder
Sparsomt og i Overflod.

Det er en forhærdet Synder! sagde den ene af Drabanterne, som ledsagede os. — O det er intet Nyt; svarede den anden. Jeg har kiendt flere slige Skielmer, som sang letfærdige Viser paa Veien til Galgen. Men jeg haaber ikke, der bliver noget mere af, min Bro'er, med at snøre Bylten paa Nakken, og tage Stav i Haand. Tager jeg ikke feil, saa bliver der snøret dig en Strikke om Halsen.

Vi traadte ind i Ridderſalen, hvor vi før havde spillet Comødie. Ridder Curt sad ved et stort grønt Bord, og havde nogle Borgere, som Biſiddere, omkring sig. Kapellanen førte Protokollen.

Nu, det er smukke Optøier, jeg hører om Jer, raabte den gamle Ridder til os.

Seifart lod ham snakke og opførte sig under det hele Forhør med megen Fatning, Klogſkab og Veltalenhed. Han spurgte beſteden: Hvad man anklagede os for? Og da han hørte, at Bagerſken allerede havde tilſtaaet alt, sagde han: Med Forlov, strenge Herre! jeg skal siden træde frem som den stakkels Qvindes Sagfører; vort eget Forsvar er strax færdigt: Hun har indbudet os, for at fortælle os sit Liv og Levnet. Bagerdrengen har ogsaa hørt det altsammen, skiøndt paa en lumsk, ulovlig Maade; han er mere skyldig end vi. Og dersom det blot „at høre hende fortælle" er en Forbrydelse, Hr. Ridder, saa er jo I og disse ærlige Mænd, samt Hr. Paſtor Gottſkalk ligesaa Medskyldige. I have jo ogsaa hørt alting af hendes egen Mund. Hvad kunne vi for at dette forrykte Fruentimmer holder os for

Trolbmænd? Hun blander altid Indbildning med Virkelighed; det har hun ogſaa giort her. Hun har ſeet mig ſpille Fauſt, og troer jeg er den virkelige Fauſt.

Og hvad havde du hos hende at beſtille, ſpurgte Ridderen, naar du ikke vilde kiøbe Brød og ikke vilde here? — Hvem ſiger, at jeg ikke vilde kiøbe Brød? vedblev Seifart. Vi ſtakkels Skolarer maae vel nu nøies med tørt Brød, ſiden Eders ridderlige Strenghed har unddraget os Eders runde og milde Haand. — Vilde du da ikke here? ſpurgte Ridderen. — Viſt vilde jeg here, ſvarede Seifart leende; men det fortiener ikke, at man derfor ſtrax ſættes i Fængſel. — Nu høre vi, han bekiender det ſelv, raabte Borgkapellanen; hvad have vi videre Vidnesbyrd behov? — Jeg tilſtaaer, vedblev Seifart, at det ikke blot var Bagerſkens Hvedeknupper i Brødſtuffen, der ſik mig Tænderne til at løbe i Vand. Hun er et deiligt Fruentimmer; alle ſmukke Fruentimmer ere Herer, naar de først have giort os forelſkede. Men ſkulde hver den fordømmes til Baalet, ſom kunde giøre og ſom kunde blive forelſket, hvorledes ſik da Fremtiden Fædre og Mødre til ſine Sønner og Døttre? Iſtedet for at ſkiænke mig Gienkiærlighed, har hun fortalt mig en vidtløftig Drømmehiſtorie. Hvad kan jeg for det?

Altſaa — raabte Kapellanen, — har han dog tilſtaaet, at han har ſøgt at komme i ſyndig Forſtaaelſe med en Her. Det er meer end nok! — Nei holdt, Fader Gottſkalk, ſvarede den vakkre Ridder, der er en Fandens Forſkiel. Vi ere alle Menneſker; vi To ere ſagtens over de Aar, at ſligt kunde lokke os; men jeg begriber ret godt, at et ungt Menneſkes Hierte kan blive ſat i Brand af Bagerſkens Yndigheder, naar han virkelig ikke veed, at hun har indgaaet Pagt med den Onde.

Og hvis hun ſelv troer at vide noget derom, ſagde Seifart, ſaa er det altſammen kun Vanvid. Naar et Fruentimmer, ſom hun, efter at være ſkilt fra ſin Joſeph, ikke kan tilfredsſtille ſin Kiærlighedslængſel paa en naturlig Maade, ſaa maa Hovedet tilſidſt gaae i Baglaas paa hende.

Nei, nei, raabte Ridderen, hun har ſelv tilſtaaet, at hun

er redet til Bloks- eller Bacchusbierget paa en fort Giedebuk, og at kun juſt i Overmorgen, da det er St. Hansdag, atter havde en ſaadan Reiſe for. — Saa er det jo en let Sag at komme efter Sandheden, ſvarede Seifart: Stiller Eder an, ſom om I vare overbeviſte om hendes Uſkyld; lader hende gaae hiem, og overrumpler hende i Overmorgennat i hendes eget Huus. Jeg vædder, iſtedet for at ſee hende ride ud af Skorſtenen paa en Giedebuk, ville I finde hende ſovende i ſin Seng.

Den gamle Ridder Curt var en temmelig fornuftig Mand, hvor ſlet og ret Menneſkeforſtand, uden videre Kundſkaber og Anſtrengelſe, kunde forſlaae. Efter Seifarts Raad lod man Bagerſten gaae og gierde hende en Undſkyldning. Man ſagde, at man havde taget feil, man oppebiede St. Hans Aften, og udſtillede hemmelige Vogtere, for at hindre hendes Flugt.

Vi toge os vel vare for at beſøge hende; men St. Hans Nat begave vi os med Ridderen, Kapellanen og nogle Borgere hen til hendes Huus, aabnede ſagte Døren med en Nøgle, ſom den utroe Bagerdreng havde ſtiaalet fra ſit Herſkab, og traadte ind i hendes Dagligſtue. Kapellanen havde bevæbnet ſig med et

ſtaane dette unge Fruentimmer; thi i Sandhed, disſe Ledemod ere altfor herlige og fuldendte til at de ſkulde fortæres af graadige Flammer.

Har den Onde nu ogſaa faaet Bugt med Eder, Hr. Ridder? raabte Kapellanen. Veed I ikke, at Satan kan giøre ſlige og vanſkeligere Kunſter, naar det er ham om at giøre, at faae en Menneſkeſtiæl i ſine Kløer. Det lader vel, ſom om hun laae her, men jeg vædder, at hendes virkelige Legem i dette Øieblik er mange Mile herfra paa Bloksbierg.

Denne Taabelighed giorde mig, der under hele Sagen havde forholdt mig temmelig ſtille, ſaa opbragt, at jeg i ungdommelig Overilelſe raabte: Hvad Hoved? Kiødhoved! Hvor kan Den have et Hoved at vædde bort, ſom er iſtand til at ſige ſlige Dumheder? — Ridderen giennemborede mig med et vredeligt Blik, og ſagde: Med dig, Dreng, har jeg ſiden en Høne at plukke; nu til Sagen! Hr. Gottſkalk har Ret, man kan ikke vide, hvorledes det hænger ſammen. Heren maa atter ſtedes til Forhør; tilſtaaer hun ſelv, at hun har været paa Bloksbierg, ſaa maa hun underkaſte ſig Vandprøven.

Dermed forlod han hurtig Værelſet, fulgt af os Alle; og Seifart hvidſtede mig i Øret: Der har din Hidſighed ſpillet os en ſmuk Streg. Du har gydt Olie i Ilden, og er maaſkee Skyld i, at det arme Menneſke maa udgive ſin Aand i Flammerne.

Jeg var bleven ganſke ſpag og lod Hovedet hænge. Der blev ſtrax formeret hende en Proces, hun blev ſtævnet for ſine Dommere, og da man ſpurgte hende, tilſtod hun, vel ikke uden Skiælven, men dog med en vis Stolthed, alting oprigtigt. Nogle meente, det var nok, man kunde gierne ſtrax ſtride til Henrettelſen; men Seifart paaſtod, underſtøttet af den gamle Ridder, at hun var forrykt, og at man maatte behandle hende ſom en Raſende. Nu blev der da ſtredet til Vandprøven.

I Proceſſion, ikke ulig den, hvori man i Spanien leder Kiætterne til en Autodafee, bragte man den ſtiønne Qvinde, i hvide Klæder, med udſlagne Haar og foldede Hænder, ud af

Byen, for at hun i Floden kunde underkaste sig Proven. Utallige Tilskuere vare forsamlede ved Flodbredden.

Hun gik med langsomme, faste Skridt. Selvfølelsen af hendes Skionhed, hendes Uskyld (som hun ikke engang selv kiendte), gav hende en Ynde, en Værdighed og noget Rørende, som virkede fordeelagtigt paa Mængden. Da Klæderne bleve tagne af hende, saae hun stolt hen for sig og stammede sig ikke; men Vreden farvede hendes blegvordne Kinder med skionne Roser igien. Alles Øine hvilede paa hendes Yndigheder; fra alle Munde lød: Gud, hvor deilig! Et mildt Smiil svævede paa hendes Læber. Denne, maaskee sidste, Seier smigrede hendes Forfængelighed. I dette Øieblik var der neppe Een tilstede, som ikke ønskede den skionne Skabning reddet.

Et ungt Menneske, som ikke stod langt fra mig, sukkede, græd, vreed sine Hænder, bad, og mumlede alt imellem hen for sig: Benedicte! Benedicte!

Før det endnu kom saa vidt, havde en Herold forkyndt hendes Dom: at hun skulde overgives til Flammerne, hvis hun ikke sank i Floden.

Ja du er, du er, Benedicte! raabte det unge Menneſke, der nu trængte ſig gjennem Mængden og omfavnede hende. Og her er din Joſeph, din Brudgom, der kommer hiem fra fremmede Lande ſom Bagermeſter, for at ægte dig og leve lykkelige Dage med dig. Jeg var juſt ſteget af Vognen, og vidſte ikke hvad alt dette Opløb ſkulde betyde. Tænk dig min Skræk, da jeg fik det at vide.

Nu forvandlede alting ſig til Lyſt og Gammen. Ingen forlod Stedet, uden først at have hilſet Benedicte, og ønſket hende til Lykke. Det bedſte var, at hun ſelv blev fuldkommen helbredet ved denne Prøve. Det faldt hende ſom Taage fra Øinene, og hun indſaae tydeligt, at hun havde været betagen af en ſtærk Vanvid; iſær da Joſeph forſikkrede hende, at han aldrig havde været paa Bloksbierg, aldrig i Venusbierget, og aldrig i Schaffhauſen.

Mængden fordeelte ſig munter og overgiven, og der fulgte et lyſtigt Efterſpil ovenpaa Tragødien. En ſtakkels Maler havde ſneget ſig ud til Flodbredden med ſin Tegnebog, for at ſtaae bag en Buſk og bruge den ſtønne Bagerſke til Model, i det Øieblik hun var afklædt; men da Venus aabenbarede ſig for ham, kunde han ikke tegne, hans Haand ſkiælvede, og han bragte et hæsligt Skabilken paa Papiret. Han blev opdaget, man rev Tegningen fra ham og Bagerſkens Carricatur gik fra Haand til Haand og opvakte en almindelig Latter.

Ogſaa Benedicte og hendes Joſeph fik den at ſee. De kunde ligeſaa lidt bare dem for at lee derover; men for at trøſte Maleren nogenlunde, lovede hun ham, at han med det Første ſkulde male hendes og hendes Kiæreſtes Portrætter.

Roverhoimod. Spogelſerne.

Med lettet Hierte og fyldte Lommer droge vi videre. Alle havde offret til os, Ridder Curt giorde os en anſeelig Foræring ved Afſteden.

Bartbel blev hos Ridderen, der nu eengang, Gud veed hvorfor, havde faaet ham ſaa kiær, at han ikke kunde afſee ham. Den ſidſte Aften havde Seifart ogſaa vundet i Spil; vi kunde altſaa ſtaae ſtort paa, og vare rigere, end da vi droge ud fra Eiſenach. Seifart bar ſin Skat i en Lædergiord om Livet, og ſaa vandrede vi da lyſtigt videre giennem Thüringerſkoven.

Vi vare Fem ialt, efter Datidens Maade vel bevæbnede med Bøſſer og Sværd, og ikke bange, ſkiøndt Rygtet gik, at man ofte blev plyndret der. Paa en lille Høi hvilede vi og ſpiſte til Middag. Den ſtore Krukke, ſom Ridderen havde ladet os fylde af Trylletiælderen, var allerede flere Gange gaaet rundt fra Mund til Mund, da vi opdagede ſyv otte Karle bag Træerne, med lange ſorte Skiæg og underlige Huer, vel bevæbnede.

førte disse unge Knægte til at blive Comødianter? Men om Røverne har du snakket hen i Taaget, og som den Blinde om Farverne. Vi ere Pokker ikke saa egennyttige som du troer, og myrde ikke blot af Gierrighed, men ogsaa for Lyst; fordi det Væsen, som du siger, morer os, ligesom Cimbrerne og Leoparderne. Det forlyster os ogsaa at høre Finkerne qviddre i Skoven og Vagtlerne slaae i Marken.

Seifart svarede: Jeg hører, du er en Jøde. Det havde jeg ikke troet, at en af Jeres Folk kunde være tapper nok, til at svinge sig op til Røverhøvedsmand.

Røveren svarede: Du vil ingen Philister være, Seifart, og kan dog tvivle om Samsons Styrke? Have Jøderne ikke ogsaa engang været tappre? Vare Moses, Josva, Kong David og Maccabæerne ingen Helte? Var der ikke, i det trettende Aarhundrede, 30,000 Stykker af vore Folk, som tiente under Kong Philip den Smukke? Have vi ikke selv engang holdt en Jødeturnering? Sagtens er det ikke gaaet os altid saa godt; man har bestyldt os for afskyelige Misgierninger, at vi have giennemboret Hostier med Spm, agtet en Jødeskæl høiere, end hundredtusinde Christenskæle, forgiftet Brønde, solgt og slagtet Christenbørn. Men det er lutter Løgn. Penge have vi fortient, fordi vore Folk ere klogere end I; det er hele Sagen. Og var det vel et Under, da I ærlige Folk intet mere vilde have at bestille med os, at vi giorde fælleds Sag med Stratenrøvere, Krybskytter og Landstrygere? Men vandrende Skolarer giøre vi ingen Fortred; det er en Lov mellem os. Vi ville kun hvile os ud et Øieblik i Jeres Selskab, og modtage grundig Underviisning af din Mund i Spidsbubeskiulsophien. Giv os en Slurk af Eders Krukke? Saa have vi sluttet Giæstevenskab og drage videre.

Det var os kiært, at vi paa saa let en Maade kunde blive disse Skiælmer qvit, og vi rakte dem Krukken. De satte sig ubevæbnede ned hos os, drak vor Skaal, tømte Krukken, og til Afsked maatte enhver af os endnu finde sig i at modtage en

hiertelig Omfavnelse. Derpaa ønskede de os en lykkelig Reise, og forlode os.

Er det dog ikke besynderligt, sagde jeg, da vi ikke saae dem mere, at man selv hos slige Landstrygere undertiden opdager Funker af Ædelmod. De forlangte kun en Drik Viin, saa droge de videre.

Roes kun ikke altfor stærkt deres Beskedenhed, sagde Seifart ærgerlig. Den Gavtyv har stiaalet mig min Pengekat af Kroppen, mens han omfavnede mig. Fordømte Taskenspiller! Det var rigtignok lettere, end at give sig i Kast med fem velbevæbnede, tappre Svende. — Som Seifart sagde det, greb enhver af os i Lommen, og see — den var øde og tom! Kun en Byldt med Smaating af ingen Værdi, der hørte til Comødiespillet, havde de ladet os beholde, foruden tre Guldmynter, Seifart uformærkt strax havde stukket i Træbarken.

Saa ginge vi da tause og modfaldne giennem Skoven for at komme til næste By. Hvor skulde vi flagre videre? Man havde stækket os Vingerne!

I denne ubehagelige Tilstand kom vi til en Landsby, beboet af lutter fattige Folk. Kun — fortalte os en Tigger — boede der en riig Enke paa Hiørnet, ikke langt fra Kirken; hun stegte Giæs i Aften, men var gierrig og ubarmhiertig.

Lader os prøve vor Lykke hos hende! sagde Seifart, hvem Haabet om et lystigt Eventyr strax igien giorde oprømt. Paa vore tre Guldstykker maae vi spare, som Skibbrudne paa deres Tvebakker. Vi ville banke dygtigt paa denne Kones Huusdør og Hierte. Den lurvede Tigger har hun viist bort; vi ere smukke, velskabte Ungkarle, med dem pleie Enkerne at have meer Medlidenhed.

Det var en kold, stormfuld Aften og meget mørkt. Vi kom forbi Kirkegaarden, og saae en Lampe brænde inde i et lille Kapel. Tiggeren fortalte os, at der laae en adelig Frøken begravet, at der hver Nat brændte en Olielampe over hendes Kiste, at der blev ringet hver Aften med en lille Sølvklokke i Taarnet, fordi hun, for flere hundrede Aar siden, havde testa-

menteret Kirken ſin ſtore Formue. Men det ſkulde ikke gaae rigtigt til inde i Gravkapellet; man ſagde, at den naadige Frøken undertiden ſelv lukkede ſin Glaskiſte op, ſteeg ud og gik op og ned ad Fliſegulvet derinde.

Liggeren gik ſin Vei, og vi ſtode lige udenfor Kapeldøren. Degnen maatte have glemt at lukke den, vi traadte ind og fandt den lille Hal luftig, reenlig og munter. Paa Gulvet maatte endnu Dagen iforveien være ſtrøet Sand og Blomſter. Mumien laae, ſom en pyntet Dukke, roligt i ſin Glaskiſte. Over Lampen hang et gammelt Maleri, ſaa ſort tilrøget, at man ikke kunde ſkielne hvad det ſkulde foreſtille. Det lod til at være en Martyrindes Billede. — Her træffe vi et godt Natteleie, i hvordan det gaaer, ſagde Seifart; men Halm maae vi ſelv gjøre Udveie til. Vi gik ud igien, og det trøſtede mig, da vi atter nærmede os de Levendes Boliger. Vi kom ſnart til den rige Enkes Huus paa Hiørnet.

Skorſteensilden funklede i den mørke Nat lyſtigt ud til os, med ſin røde Flamme, giennem Blyruderne. Vi kom nærmere, og ſaae en gammelagtig Kone, ſpær af Lemmer, med et gnavent Anſigt, beſtiæftiget med at ſtege Giæs.

See engang, ſagde Seifart, hvor brune og lækkre de glindſe paa Spedet, hvor vevre de dreie ſig. Skulde man troe, at en Gaas kunde ſee ſaa dellig og fornuftig ud? Jeg vil ikke høre et ondt Ord om den Kone.

Ak, hvad hiælper os alle disſe Herligheder, ſukkede jeg, naar vi intet faae deraf? — I ſamme Øieblik fik Drengen derinde et Øreſigen, fordi han ikke vendte Stegeſpedet i den rigtige Takt. Han gav ſig til at hyle og vi hørte ham ſige: Jeg har jo ingenting giort!

Juſt derfor! ſagde Konen; du glemte at dreie Spedet. — I er et ugudeligt Menneſke, ſagde Drengen, og behandler et faderløſt Barn ſaa Gud maa ſig forbarme. Altid maa jeg tage tiltakke med oret Brød, Oſteſkorper og tyndt Øl; medens I og Ieres Søn gjøre Jer tilgode. Imorgen er det Søndag, ſaa kommer han fra Byen, i Aften maae allerede Giæsſene være

ſtegte, for at I kan gaae i Heimesſe med ham. Men ſaa viis da ogſaa Frugter af Eders Gudsfrygt! Alle Fattige og Nødlidende viſer I uden Barmhiertighed Døren; men tag Jer vare, at ikke Martin Kiperlein, der blev hængt forleden, ſtikker ſit kridhvide Anſigt ind ad Blyvinduet, ſom han giorde Aftenen da han var rettet, fordi I ingen Medlidenhed havde havt med ham. — Dreng, tal ikke ſaa ryggesløſt, ſvarede Konen blidere, med dæmpet Stemme. Lad de Døde hvile i Fred, og før dig ſtikkeligt op, ſaa ſkal du faae Pølſe og Sigtebrød.

Nu havde Seifart nok. Byldten med de theatraliſke Efterladenſkaber blev lukket op; han ſmurte ſig i Anſigtet med Kridt, bandt ſig en Strikke om Halſen, hyllede ſig i et Lagen, og ſtod nu der, ſom den livagtige ſalig Martin Kiperlein. Dog tog han ſig vel iagt for at lade ſig ſee, før Giæſſene vare ſtegte nok. Men neppe ſtode de i Havn, paa de ſtore Tinfade, før han pikkede ſagte paa Vinduet, og trykkede Næſetippen flad imod Ruden.

At ſee det blege Anſigt, ſkrige og løbe bort, var et Øieblikks Sag for Konen og Drengen; at ſpringe ind, erobre Giæſſene, to ſtore Sigtebrød og en Dunk Øl, koſtede Seifart ikke mere

Spøgelser? — Min Skræk tillod mig intet Svar, og Synet vedblev: Jeg vil indvie dig i mine Lidelsers Hemmelighed. Hvad jeg var i Verden, og hvilket Navn jeg bar, veed jeg ikke meer; thi med Døden forgaaer alt det Timelige; men at jeg elskede en ynbig Pige, veed jeg desværre endnu altfor godt. Jeg vandt et trofast Hierte, fordi jeg, som du vel endnu kan see paa mit Spøgelse, var en overordenlig deilig ung Mand. Men Forsængelighed og Letsind bragte mig snart til daglig at ægge det stakkels Barn til Skinsyge. Da græmmede hun sig i Stilhed, smægtede hen og døde. Jeg græd over hendes Lig. Men hurtig udslettede Letsindigheden dette Indtryk. Aftenen før hendes Jordefærd gik jeg omkring paa Gaderne. Maanen skinte, jeg tænkte paa hende. Da blev jeg pludselig et deiligt ungt Fruentimmer vaer, ovre paa det andet Fortoug. Det havde nylig regnet, hun havde optrukket sin Kiole usædvanlig høit bag til, og de meest velskabte Been viste sig for mig. Jeg forglemte min Døde og fulgte den Fremmede i Hælene. Hun gik giennem mange Gader, og lod ikke til at tage det ilde op, at jeg fulgte hende, idet mine Øine uafladelig stirrede paa de deilige Been.

Endelig smuttede hun ind ad en Dør, uden at lukke efter sig. Jeg vovede at følge. Jeg besvor hende, at tilgive mig; jeg mærkede vel af Husets Pragt og af hendes Opførsel, at jeg havde en Dame af Stand for mig. Jeg frygtede, at hun skulde lukke mig ind i et stort Selskab, og give mig til Priis for almindelig Spot. Men hun lagde alvorlig Fingeren paa Munden og hvidskede: Følg mig! — Mit Hierte bankede høit af Lyst. Snart stode vi i det affildes Værelse, med en hvid Løibænk midt i Stuen; lange hvide Gardiner vare trukne for Vinduerne. Hun svævede hen til Løibænken, strakte sig ud derpaa, og en gyselig Klynken hylede giennem Luften og giennembævede alle mine Nerver. Jeg vilde flye. — Døren var i Laas. Jeg nærmede mig: hun lgae bleg udstrakt. Jeg vilde tage hendes Haand: — en iiskold, klam Haand trykkede jeg med min. — Gud i Himlen, det var min døde Brud! Jeg stod for hendes Lig, for hendes Kiste. Kistelaaget var opstillet til Væggen; en grædselig

Liiglugt opfyldte Værelſet. I dette Øieblik faldt jeg i Afmagt og døde.

Men dermed var min Straf ikke forbi. Jeg ſkulde ingen Ro have. Ingen chriſtelig Begravelſe blev tilladt mig. De gale Menneſker paaſtode, jeg levede endnu; og iſtedet for at begrave mig, ſpærrede de mig i Daarekiſten og tvang mig, uagtet jeg var død, til at ſpiſe og drikke. Men jeg har, uagtet al deres Paapasſenhed, ſneget mig ud af Fangſlet, opſøgt min Venindes Grav og lykkeligviis fundet den. Nu har jeg anraabt hende om Tilgivelſe. Hendes Aand har aabenbaret ſig for mig og forkyndet mig: at hvis det lykkedes mig, at offre en uſkyldig Yngling paa hendes Liigſteen, da vilde jeg finde Ro. I dette afgiørende Øieblik fandt jeg dig, dyrebare, herlige unge Mand! Dit Øie bedrager mig ikke; du er ſikkert god og uſkyldig, og fortiener, hvad jeg vil giøre for dig. Din Braddød vil ſkaffe os begge Fred og den evige Salighed. Tag mig det altſaa ikke ilde op, at jeg ſtikker dig denne blinkende Kniv i Hiertet. Min Elſkede har befalet det.

Med diſſe Ord greb den Raſende mig i Bryſtet og ſtrakte

Herr Aand i Lænker. Til min Trøst droge de nu afsted med ham; thi de uforsigtige Menneſker, i Kapellet derinde, talede og loe imellem saa høit, at man ikke blot kunde see deres Skygger paa Loftet, men ogsaa høre deres Røst.

Saa misforneiet jeg end var med Seifart, kunde jeg dog ikke sige Nei, da han kom ud og indbød mig til Giæst i Kapellet. Jeg havde intet nydt den hele Dag, fandt det meget koldt derude paa Liigstenen, og fulgte ham villig.

Derinde var alting huusligt og net indrettet. Det hvide Klæde, hvori Han havde spillet hængt Mand, var bredt ud over Liigkisten, der nu giorde Tieneste som Bord. Saaledes havde han paa en nem Maade skiult det Gysselige under dette Dække; og istedet for at være i et Gravkapel, bildte man sig ind at staae i en nydelig Havestue. Giæssene stode paa Tallerknerne, meget vel staarne for, i lige Portioner. Øldunken og Brødene opdagede jeg ogsaa. Langs ad Væggen var der redt Seng af friſt Halm, til fem Personer.

Kom nu, sagde Seifart, og tag tiltakke med Indretningen! Hvad vi behøve inat, have vi; den Dag imorgen ville vi overlade sin egen Plage. Bryd dig ikke om Liigkisten! De kostelige Specerier, hvormed den naadige Frøken er balsameret for trehundrede Aar siden, dufte ikke meer. Hun er at betragte som en ægyptiſt Mumie. Hun vil viſt ikke tage det fortrydelig op i Himlen (hvor der kun komme fornuftige Folk), at vi benytte os af hvad hun ikke meer behøver paa Jorden.

Seifart, svarede jeg, jeg havde isinde at skiænde dig Huden fuld i Aften; men din Godhiertighed, din Vid, din Omhu for os alle, binder mig atter Munden. Thi sandelig, du har sørget som en ærlig Ven for dine Kammerater. Rigtignok var det slemt, meget slemt, at du skulde — tage disse Giæs; dog —

Viſtnok havde det klædt bedre, hvis den gierrige Kiærling havde foræret os dem (faldt han mig i Talen); det vil sige: for hende. Thi af os var det bestemt sindrigere at bemægtige os Fiærkræet paa denne Maade. — Men det er dog at anſee som et Slags Tyveri, sagde jeg. — Gud bevares! raabte Seifart,

det er kun en Uglſpilſtreg! Alle fornuftige Folk, ſom ſik det at vide, vilde lee og holde med os. — Men hvad leder dette Væſen til? ſpurgte jeg alvorlig. — Til Gaaſeſteg, ſvarede han. Spiis nu, drik, ſov og hold Mund! Have vi end ingen flere Penge i Lommen, ville vi dog derfor ikke bides, ſom Heſtene, naar Krybben er tom.

Jeg fandt mig i Omſtændighederne, og maa tilſtaae, aldrig har et Maaltid ſmagt mig bedre. Til Deſert fortalte jeg mine Kammerater Eventyret, jeg havde havt paa Liigſtenen. De hørte mig med Forundring; ſnart ſov vi alle ſødt paa vort Halm.

Præſten og Degnen.

Herre Jeſus! hvad er dog det? hørte jeg en Stemme ſkrige, da jeg vaagnede. — Jeg aabnede Øinene, mine Staldbrødre

aarlig. Hvor have I giort af den naadige Frøken? — Jeg troer, de have ædt hende op, — sagde Degnen — der ligge endnu Knoklerne paa Tallerknerne. — I spøger i Utide, Trautmann, svarede Præsten. Hvor have i giort af Liigkisten? — Uden at svare, rev jeg Dugen bort, og Mumien laa ubeskadiget i sin Æske med Glasruder og Jerngitter. At gisre en Liigkiste til et Spisebord! sukkede Præsten; har jeg i mine Dage seet Magen? Og hvad have I spliist? Stiaalen Gaasesteg!

Bevares! svarede Seifart. Det forunderligste Eventyr er mødt os igaar, Herr Pastor. Her henne paa Hiørnet boer en velhavende Enke — Hun har ikke givet Jer et afgnavet Been med sin gode Villie; faldt Præsten ham i Talen. — Nei, sikkert ikke, vedblev Seifart, uden at lade sig forstyrre; — thi det er det gierrigste Menneske paa Guds Jord. Men hun er overtroisk! En vanvittig Mand er inat brudt ud af Daarekisten. I hvidt Lagen kigede han ind ad Vinduet til hende, juist som hun stegte Giæssene. Den dumme Gaas troede at see et Spøgelse. Den Gale styrtede ind i Kiøkkenet, erobrede Giæssene, en Dunk Øl, nogle Brød, og løb ud dermed paa Kirkegaarden. Underveis mødte han os. Da han nu bilder sig ind at være død, og altsaa ingen Mad behøver, gav han os det altsammen. Vi stakkels forsultede Skolediscipler takkede ham, og indrettede os her i Kapellet saa godt, det i en Hast lod sig gisre; siden vi i Byen havde fundet alle Christendøre lukkede for os. For at undgaae Synet af den Døde, og for ei at fornærme den høisalige Frøken (der uagtet sin Død, dog er og bliver en sædelig Jomfru), have vi brugt dette Klæde som Dug for os over Jerngitteret og som et Slags Sengegardin for hende, medens vi gik til Køis i Halmen. Den Gale blev derude paa Kirkegaarden. Den desperate Karl har været ifærd med at stikke een af vore Kammerater ihiel, som staaer der. Til al god Lykke kom Oppasseren endnu til rette Tid, før Mordet var skeet, og trak af med den Gale. See, velærværdige Herre, det er den rene Sandhed. Og vil I ikke troe mig, saa spørg Inspecteuren

for Taarekiſten, der ſelv har været her. Det er en Mand, der ikke farer med Tant, han vil ſande mine Ord.

Ved denne halve Sandhed og halve Løgn reddede Seifart os. Den gamle Præſt, der var en noget enfoldig, men tillige god Mand, blev vrt over vor Tilſtand; og ved den lyſtige Indklædning, ſom Seifart gav ſin Fortælling, vandt han Degnen, der var et godt Hoved, og ſom, uagtet ſit melancholſke Anſigt, nok lod til at kunne lide Spøg, hvortil han ſelv havde angivet Tonen.

Vi maatte bære Halmen ud igien og feie Kapellet. Derpaa indbød Præſten os til Middag og jeg havde Leilighed til fremdeles at ſtudere Degnens beſynderlige Karacteer. — Han lod ſlet ikke til at være født til Degn. Han var midaldrende, mager og bleg, havde et ſmukt Anſigt, og de dybtliggende Øines Ild forraadte Følelſe. Han drak meget, ſpiſte lidet og ſpottede Verden i en godmodig Tone. Den gamle Præſt var et Hverdagsmenneſke, og kunde godt lide os, fordi Seifart ſmigrede ham og roſte de gamle Skilderier i Stadſeſtuen.

Nu, Trautmann! raabte Gubben over Bordet, det er ikke nok at drikke Vin: man maa ogſaa ſynge en Viſe til. Han

Venus hylde, Bacchus hylde,
Gior ei en lykfalig Mand;
Hvo gienelfket elfke kan,
Kan fin Lyft ei Druen ftylde.
Venuskarmens bange Duer
Flygte for Bacchanters Støi;
Rofen rødmer mere høi,
End de dunkle Purpurdruer.

Men ufalig, haabløs fukke,
Uden Ven og uden Mod —?
Ja, da varmer du hans Blod,
Kan ham ind i Himlen lukke;
Bacchus! da til dine Kunfter
Tyer det fønderknufte Bryft.
Sorg forvandler du til Lyft
I de ftærke Taagedunfter.

Drikke vil jeg, meer ei græde,
Tømme Letheds dunkle Skaal;
Da jeg nærmer mig mit Maal,
I min Siæl er atter Glæde.
Drikke vil jeg, meer ei fukke;
Og forglemme ved min Sang
Druen, der for høit mig hang,
Som jeg aldrig turde plukke.

Altfor fnart kun naaer man Bunden,
Bacchus, fra din Bægerrand;
Sprang jeg driftig ned fra Strand,
Var paa eengang Trøften funden.
Floden vinker, Bølgen qvæger,
Der ei Nogen tørfter meer. —
Det var Spøg kun, fom du feer.
Fyld mig atter Glædens Bæger!

Da Trautmann havde endt sin Bise, stod han op og gik ud i Haugen, og Præsten sukkede: Gode Gud, nusten kunde man falde paa at troe, den gamle Karl endnu var forelsket, skiøndt det er femten Aar siden den hedenske Gud Cupido saarede hans Hierte. Jeg forlanger, at han skal synge os en urbar Drikkevise, og saa synger den gudsforgaaede Krop en forblommet Selvmordersang.

Nu, Hr. Pastor, svarede Seifert, det var vel ikke saa alvorligt meent. Naar man drikker, maa man enten elske Livet eller Døden med Begeistring. Thi hvad Ærbarheden angaaer, den er god ved visse Leiligheder; men i en Drikkevise duer den ikke. — Hvad snakker I der om alvorligt meent? raabte Gubben. Jeg siger Jer, han havde giort det, hvis jeg ikke havde været. Nei, af den Natur maa Kiærligheden ikke være. Jeg har ogsaa begrædt en Hustrues Tab; men alt med Maade. — Det forstaaer sig, svarede Seifert, naar Barnet er dødt, saa er Fadderskabet ude. — Saadant var det heller ikke meent, sagde den gamle Præst; men man har mere at giøre her i Verden, end at elske; og man maa ikke give Evret op, fordi der stundom gaaer os noget imod.

Men nu ere, sagde jeg — der dog ogsaa vilde give min Skilling med i Lauget — Menneskenes Lidenskaber og Tilbøieligheder høist forskiellige, Herr Pastor! og yttre sig raskere eller svagere. Jeg begriber meget godt, hvordan ulykkelig Kiærlighed kan svække et udmærket ungt Menneskes hele Kraft, just fordi han var kraftigere end andre, som ikke blive svækkede i lignende Tilstand. Stormen knækker Egen, Sivet bøier sig og reiser sig sig igien. — Man maa ikke see tilbage til Sodoma og Gomorrah, sagde den gamle Præst, saa bliver man til en Saltstøtte. Trautmann forelskede sig i en smuk Pige, der, for at lyde sine Forældre, havde forlovet sig med en anden respectabel Mand. Nu lærte hun for silde at kiende den gode Trautmann, og maatte bide i sit sure Æble. Jeg traf den fortvivlede Yngling just i det Øieblik, han vilde drukne sig i Floden. Jeg holdt ham en dygtig Straffeprædiken. Siden blev han min Degn; og det maa

jeg bekiende, han har i ti Aar forrettet sit Embede upaaklageligt, og opbygget Menigheden med sin skjønne Tenorstemme, naar han sang de herlige Psalmer, om Hengivenhed i Gud, Længsel efter Døden, Haab om Opstandelsen, Trøst i Qval. De gode Folk troede, det var ideel Gudsfrygt, som tonede af hans Mund. Gud hjælpe os! Jeg vidste nok hvor Skoen trykkede, at det kun var en verdslig Kjærlighed, som besjælede ham. Men jeg lod de gode Christne blive i deres fromme Vildfarelse og tænkte: Ogsaa af et braadent Kar kan man øse den himmelske Lædskedrik. Paa den senere Tid er han rigtignok bleven mere bitter; og til Trods, fordi Forsynet nægtede ham den Pige, han havde Øine paa, giftede han sig med en hæslig Rappenstralle, der daglig ærgrer ham værre, end Xanthippe ærgrede Socrates.

Degnen kom igien, og da han havde talet noget med Seifart og hørt hans Meninger og Synsmaader, som han altid trykkede ud med ved et godt Glas Viin, sagde Trautmann: I lader til at være besjælet af en krigersk Aand, og skulde heller, i dette vigtige Tidsrum, tage militair Tieneste, end løbe omkring med unge Mennesker og spilde Tiden. Hvad I siger om Tilly og Wallenstein, er Sandhed. Men veed I da ikke, at slig en Helt, som I ønsker, nylig er fremtraadt paa tydsk Grund? Den herlige Gustav Adolph er landet med sine svenske Helte i Skjærene ved Elfsnaben, for at staae Protestanterne bi i den yderste Nød. Som en ædel Ætling af de gamle Jomsborgere har han bemægtiget sig Usedom og Wollin; de Keiserlige har han fordrevet fra Rügen; Hertugen af Pommern har han tvunget til at gjøre fælleds Sag med sig, og han er alt draget ind i Stettin.

Vi unge Mennesker bleve ganske forundrede over at høre slige Efterretninger; thi skjøndt der vel dengang alt blev udgivet offenlige Blade, var dog hverken Frankfurter Journalen eller Postaviserne nogensinde komne os for Øine. Men Degnen, som holdt af alt Historisk, var ogsaa vel bevandret i sin Tids mærkværdige Begivenheder. Den gamle Præst vilde gierne give sin Bespv til; men han forverlede og fordreiede alle Navnene, og

blandede Begivenhederne og Aarstallene saa forvirret mellem hinanden, at Trautmann havde megen Umage med at bringe Orden i dette Virnar tasen.

Fra nu af havde Seifart taget sin Bestemmelse: han vilde begive sig til Gustav Adolph og prøve sin Lykke. Vore andre tre Skaldbrødre, der fulgte ham som hans Skygge (og om hvilke jeg intet har fortalt, fordi der intet var at sige om dem), fulgte ham ogsaa dennegang.

Jeg dvælede hos den gamle Præst, for at blive — hans Degns Substitut. I mene, det var en tynd Lykke? I min daværende Tilstand dog paa ingen Maade. Thi hvad var der vel ellers bleven af mig, da jeg nu eengang ingen Lyst havde til at være Soldat? Præsten hørte mig med megen Fornøielse synge Psalmer i Kirken; med min Basstemme maatte jeg secondere Trautmanns Tenor. Jeg kunde ogsaa spille Choralerne paa det lille Orgel. Alt dette fornøiede den gamle Musikelsker meget. Hans skrøbelige Medhjælp behøvede selv en Støtte. Og da jeg vilde tiene for den blotte Kost, saa var snart alting i Rigtighed. Men Noget maa jeg ikke glemme: jeg skulde boe hos Trautmann, og han lovede i ledige Timer at undervise mig i Skole-

din Stambog: Gaae paa Roser og forglem mig ei? Og naar du engang læser i Frankfurt-Journal: Seifart er falden ærefuldt, i denne eller hiin Træfning, vil du da ikke tegne en lille Gravhøi, med Kors paa, under mit Navn?

Jeg vidste ikke hvad jeg skulde svare til disse forstruede Talemaader. I Skienderi vilde jeg ikke med ham den sidste Aften; jeg trykkede alvorlig hans Haand og sagde venlig rolig: Farvel, Seifart! Jeg takker dig for de gode Timer, vi have nydt med hinanden. — Da brast han pludselig i Graad, trykkede mig heftig til sit Bryst, kyssede mig, som om jeg havde været hans Kiæreste; men bad mig med det samme, for Guds Skyld ikke at sige til Nogen, at han bar sig saa qvindagtigt ad, for at man ikke skulde belee og forhaane ham. Ja, han skrev det endog paa Rusens Regning, skiønbt han netop denne Aften næsten intet havde nydt. Derpaa rev han sig løs fra mig og ilede bort.

I stille Grublen blev jeg siddende paa mit lille Kammer, og overveiede, hvad jeg havde tabt i Seifart. Egentlig havde han ingen god Indflydelse havt paa mig. Han havde forført mig til et omsværmende Liv og ofte giort mig vaklende i mine gode Grundsætninger med Sophismer. Altid vilde han alene føre Ordet, altid høre sig selv; bestandig spottede han mine Følelser. Der var ingen egenlig Alvor, ingen Ro, ingen ret aandelig Tilfredshed og Munterhed i ham, skiønbt han bestandig førte disse Talemaader i Munden. Med overordenlig Veltalenhed og Begeistring forsvarede han altfor ofte en slet Sag godt, uden selv at være slet; men jeg følte nok, at det vilde vare længe, inden jeg, paa min Vandring i Livet, traf en saa morsom Staldbroder igien.

Ulykkelig Kiærlighed.

Det glædte mig, atter at leve et ſtille, ærbart Liv. Mit Forhold til Trautmann var behageligt; hans milde, melancholſke Taushed var mig en Balſom paa alle de Saar, Seifarts Hidſighed ofte havde givet mig. Nu kunde jeg dog ſelv imellem faae Lov til at tænke og yttre mig frit. I Hins Nærværelſe følte jeg tilſidſt mine Kræfter undertrykte, min Perſonlighed forkuet, og jeg havde lidt efter lidt vænt mig til at være den ſtumme Perſon, han behøvede, ſom en Conductor, for de kolde Funker, der uophørlig knittrede ud af hans Electriſeermaſkine.

Trautmann talede nu rigtignok igien altfor lidet; men det morede ham at læſe Claſſikerne med mig, og hans aandfulde Underviisning gav mig Smag paa en Beſkæftigelſe, der for næſten havde været mig modbydelig, og hvortil jeg altid maatte tvinge mig.

Mine daglige Forretninger i Kirken holdt jeg ogſaa af. Ofte gik jeg alene derinde, og betragtede de afdøde Præſters

paa mine Forældre, min gode Broder, som jeg maaskee aldrig mere ſik at ſee. Da kunde jeg græde ret bitterligt, og betragtede mig ſelv ſom en ſtakkels Fader- og Moderløs, kaſtet ud i den vide Verden. Men naar jeg da knælede ned for Alteret, naar jeg ſtirrede paa den fromme Jeſu Billede, hvor han ſad tilbords med ſine Diſciple den ſidſte Nat; naar jeg hævede mine Øine til Helligaandsduen over Daaben, til det hebraiſke Jehovanavn i den myſtiſke Triangel, med ſmaa Baſunengle i de blaae Skyer, med forgyldte Brædt-Straaler over Orgelet, — da tyktes det mig, ſom om jeg var omgiven af uſynlige Hærſkarer i det evige Hiem, hvilket jeg aldrig kunde forlade; og da var jeg munter og glad igien.

Hiemme vare mig Undervisningstimerne paa Trautmanns Kammer de kæreſte. Mit Tagkammer var ſlet, og jeg kunde den hele ſtrenge Vinter igiennem fra min Seng ſee Karlsvognen giennem Tagſtenene. Jeg kan ærgre mig endnu, naar jeg tænker paa, hvilken Fætter Hiælpeløs jeg dengang var. Hvor let havde det været mig, at tætte Loftet med lidt Kalk og et Par Tagſtene. Men bevares! En ſlig Tanke kunde dengang endnu ikke opſtaae i min Siæl. Siden efter har jeg lært at klavre paa farligere Steder, og at være min egen Muur- og Tømmermeſter.

Nede i Dagligſtuer, hos Ægtefolkene, var der igien for hedt; thi den onde Birthe lagde altid ſaa meget i Ovnen, at man kunde ſtege Æbler i Vindueskarmen; og ſaa ſtøiede og ſkiændte hun ſom en Furie. Aldrig havde jeg den Nydelſe, ſom et ungt Menneſke dog holder af: at ſpiſe mig fuldkommen mæt. Naar hun om Aftenen havde givet mig eet Stykke Smørrebrød, ſpurgte hun: Vil han vel have meer? Og ſkiøndt Munden løb mig i Vand, vovede jeg dog ei at ſige Ja, for ikke at opbringe hende mod mig. Kun naar jeg ſpiſte hos Præſten, eller naar Trautmann tracterede mig i Værtshuſet, kunde jeg fuldkommen tilfredsſtille min Hunger.

Han talede næſten aldrig med ſin Kone; men ſad gierne og læſte i en Bog. Naar hun raſede, mødte han hendes ildſprudende Øine med et koldt, foragteligt Blik, ſom kun giorde

Ondt værre. Gik det endelig for vidt; saa løb han op paa sit Kammer, hvor hun ikke uden Fare turde forfølge ham, eller ogsaa besøgte han sin Ven Giæstgiveren. Kom han silde hiem om Aftenen, eralteret, men dog aldrig egenlig beruset, i hvilken Tilstand han var elskværdigst og venligst mod alle Andre, saa vovede Konen ikke at give sig i Kast med ham; thi da prygled han hende sædvanlig, uden at sige et Ord, og gik i Seng.

Engang, da jeg [illegible] i denne Tilstand, da han var oprømt og spottel[illegible]ones Usselhed, vovede jeg at spørge, hvorledes [illegible]men til slig en Ægtefælle? — Jeg er slet ikke [illegible] svarede han, hun er kommen til mig. Hun [illegible], og jeg syntes ikke, det stikkede sig for et [illegible] et Fruentimmer Kurven. Hun havde forgabet [illegible] jeg vilde ikke være hende imod, da jeg af Erfaring vidste, uimodelig Kiærlighed er en haard Nød at knække. Først havde jeg rigtignok ifinde at drukne mig, og det havde uden Tvivl ogsaa været det bedste. Men saa lagde den gamle Præst sig derimellem, ligesom jeg var ifærd med at plumpe ud. Han vilde afpresse mig et høitideligt Løfte, aldrig meer at gribe til et sligt fortvivlet Middel. Jeg lovede ham at leve endnu ti Aar. Det beroligede ham; thi han meente, saa havde det ingen Nød, naar Lidenskaben først havde udraset. Men det var dog muligt, at han havde forregnet sig; thi det var ikke Lidenskab, der drev mig, men Kiedsommelighed, Modbydelighed for at leve; og det er blevet værre med Aarene. — Men, kiære Herre! svarede jeg, hvor var det da muligt at vove et sligt fortvivlet Skridt? At smedde sig selv i endnu værre Lænker? — Præsten, svarede Trautmann, troer, jeg har taget min Birthe til Trods, fordi Sigfride ikke kunde vorde min. Der farer han atter vild, som han sædvanlig gior. Allerede dengang var jeg for svag til at tænke paa Trods. Jeg forsømte alting, og boede i Huus hos Birthe. Hun gav mig at spise og drikke, Klæder, Skoe, Seng, Brænde, ja endogsaa Lommepenge. Gud veed hvormeget jeg tilsidst var hende skyldig. Da solgte jeg mig selv, med Hud og Haar, for at giøre den hele Gield af med eet.

Jeg forſtrev mig til hende, ſom til Satan. Hendes Skiælden og Smælden, kan jeg ikke ſige, var mig imod. Jeg havde boet fem Aar i Forveien hos en Kobberſmed; ſaa vænner man ſig, lidt efter lidt, til en ſaadan Larm. Jeg kan heller ikke ſige, at hendes Kiævlerier mishagede mig. Fornuftigt kunde jeg dog ikke tale med hende; hvad ſkulde vi da fordrive Tiden ſammen med? Hvad Alexander havde giort, hvad Ariſtoteles og Plato havde tænkt, brød hun ſig Fanden om. I denne Tilſtand kom ofte et godt Skiældsord, en uforſtammet Fornærmelſe, ſom kaldet. Men tilſidſt giorde hun mig det dog for broget.

Vi vare komne til Gadedøren, og hørte hende allerede ſtraale og udſtiælde Tieneſtepigen derinde. Lad os gaae ind i Frøkenkapellet, ſagde Trautmann; der er altid ſaa ordentligt og luftigt; der ſkal jeg fortælle dig meer; den onde Birthe forſtyrrer os ikke der. — Ak Gud, Albert, ſagde han derinde, da han havde ſat ſig paa Bænken, jeg omgaaes ſaa gierne med de Døde. De ligge beſkedent, alvorligt, blidt og roligt i deres Liigkiſter. Men jeg maa dog ogſaa ſige dig, at dette Kapel har noget ſærdeles Tiltrækkende for mig, thi her ſaae jeg Sigfride ſidſtegang. — O min gode Herre, bad jeg, fortæl mig dog Eders Kiærlighedshiſtorie! — Af en Kiærlighedshiſtorie lader der ſig kun lidet fortælle, ſvarede Trautmann; ikke fordi Sagen ſelv giver ſaa magert Emne; men fordi vor Tunge er for plump, vort Sprog for fattigt, vore Hierter for kolde, for afſløvede, til atter at udfolde denne fine, ſkiønne Væv, uden at ſønderrive den. Hvorledes vilde du være iſtand til at male Morgenrøde med Aftentaage? Kun en Digter formaaer med enkelte Toner, med nogle raſt benkaſtede Træk, med en Efterklang, igien at fremkalde en ſaadan forſvunden Følelſe. Iſtedet for at give dig en iiskold Beſtrivelſe af min brændende Kiærlighed, vil jeg forelæſe dig en gammel Ballade, digtet om den ſalig Frøken her i Glaskiſten. Hun ſkal ogſaa i ſin Tid have været en ulykkelig Elſterinde. — Med diſſe Ord tog han et gult Papiir ud af ſin Brevtaſte, og forelæſte mig en Sang, hvoraf jeg endnu beſidder Afſkriften.

Den vene Jomfru af Gravensteen,
Med en Duesiæl og som Rosen i Mai,
Hun var en adelig høvisk Mø,
Men lykkelig var den Jomfru ei.

Hendes Fader eiede Borge tre,
For hans blanke Glavind Fienderne giøs;
Hans Hielm var Trods og hans Skiold var Skræk,
Og dog var Ridderen hierteløs.

Udi Kapellet i Reifenwald
Vel sexten Aner i Kisterne laae.
Han havde sig fast som en Abe forgabt
I de Dødningerader med Laagene paa.

Ham ellers i Verden kun lidt var kiært,
Sit Vaabenmærke dog svigted han ei;
Der stod tre Diævle med skarpe Kløer,
Det var ham det kiæreste Kontrafei.

Skiøn Jomfru vandrer i Rosenlund,
Hvor Birken sig speiler i Bækken skiøn,
Der hilser hver Aften, naar Sol gaaer ned,
Saa venligt hende den Møllersøn.

Han eier ei Skiold med Diævlekløer,
Og ingen Borg, ingen Pandsersærk;
Dog mangler ei Skiønhed og Forstand;
Hans Hierte var ædelt, hans Arm var stærk.

Og Gaarden han arved, med dyrket Jord,
Og Møllen hisset ved høien Lind.
Sig Regnbuen speiler i støvende Dunst,
Naar Vandet falder i Solens Skin.

Grønſvaren trives, hvor Ellen groer,
I Møllen de Hiul ſig vælte med Lyſt;
Dog maler Hiertet finere Meel,
Hint kunſtige Værk i Stovets Bryſt.

De fagre Timer forſvinde ſmelt,
Som Vandets Bølger i Elveſeng;
Erindringen viger dog ei ſaa brat,
Tilbage den lyder fra Harpens Streng.

Bort Somren viger med ſtyggende Blad,
Som lykkelig Elſkov tidt har ſtiult;
Bag nøgne Grene de Kiærlige ſad,
Dem Ridderen træffer bag Løvet giult.

Du Tærne pletted mit Adelsblod,
Min Adel fordum ſom Lilien reen;
I Fængſel forſmægte du under Jord.
Hin Træl er værdig til Galgens Green.

Uſkyldigheden vor Elſkov ſaae,
De reneſte Kys har Roſerne ſeet.
Sig Vedbend ſlynger om Poplen tro,
Derved er endnu ingen Brøde ſkeet.

Men I er Herre, men Fader ſtreng,
Og dømmer Jer Datter til Dødens Skræk:
Saa vil jeg heller ei leve meer!
Saa qvad han og ſtyrted i Møllens Bæk.

Men bryde vil Hiulet ei hans Been,
Det ſtandſer i Farten og knækker itu.
Da henflød Liget ſaa blegt og ſmukt,
I klareſte Vand giennem Sivene nu.

Eft du ei ſkyldig og er han død,
Da ſtoler igien jeg paa din Dyd.
Trin atter i Sol fra Skyggen ud,
Taknemmelig vær og din Fader lyd!

Og ſkiænk hin høviſke Ridder din Tro,
Som beilet hos mig har om din Haand.
Ei Datteren ſvarer et eneſte Ord;
I Ridderſalen hun ſtaaer ſom en Aand.

Og nærmer ſig lyttende Vindrets Rand.
„Hvad, hørte du Heſten, og kommer han alt?“
Ak nei, min Fader! det var kun Vand,
Som nede med Suſen i Møllen faldt.

Grønſværen trives, hvor Ellen groer,
I Mellen de Hiul ſig vælte med Lyſt;
Dog maler Hiertet finere Meel,
Hint kunſtige Værk i Støvets Bryſt.

Den ſkiønne Rudolf begraven er lagt,
Hvor Lindens Krone mod Himlen groer.
I Vandet ſpeiler ſig Buens Pragt.
Et Tant! ſom alting paa denne Jord.

Nu Ridderen kommer, af Skaren fulgt,
I Purpur og Guld, i Zobel og Maar.
Hvor er min Datter? den Gubbe qvad;
Mig tyktes, hun var ei friſt igaar.

Hun ſover end paa ſin Løibænk hiſt. —
Da blegner Gubben, han aner ſin Nød.
Han iler til Datterens Jomfrubuur —
Der laae hun, hvid ſom en Engel, død.

Stovblomsten trykker den kolde Haand
Mod isnede Læbe saa blegligblaa.
Om Tindingen har hun den fristeste Krands:
Fra Ellemosen Kiærminder smaa.

Den store Formue, stiøn Jomfru's Gods,
Har Kirken arvet, nybygt af Steen.
Bag Ruderne giemte de hendes Lig,
I Mosen muldne Møllerens Been.

Men ofte, naar Aftenklokken af Sølv
Mod Solens Nedgang kimer saa sødt,
Har Pigen Bruden og Veileren seet,
I Ellemosen hun dem har mødt.

Der svæver det kiærlige Par i Mai.
Og synker tilsammen i Bækken ned,
Og slunger: I Elskende grædes ei!
Hist nager Ormen ei Kiærlighed.

Da Trautman havde forelæst dette Digt, taug vi begge en Tidlang, og vore Øine hvilede paa den brune Mumie, der engang havde været en saa deilig Pige, at hun havde giort en rask Møllerknøs fortumlet i Hovedet. — Som jeg mærker, sagde Trautman, har denne Vise sat dig i den rette Stemning. Nu vil jeg fortælle dig noget om min Kiærlighed. — Jeg var Student og besøgte min Moster her, den rige Enke, fra hvem du og Seifart tog Giædsene. Sigfride var allerede forlovet, da jeg lærte at kiende hende; hun var i Besøg hos Præstens Datter. Jeg kom daglig der i Huset og blev indtagen af hendes Ynde. Vore Øine talede fortroligt sammen; men til Ord kom det ikke i lang Tid. — Endelig skrev jeg Sigfride et Brev til, hvori jeg besvoer hende, ei at giøre den Ikkeelskede, sig selv og mig ulykkelige for Livstid. Jeg fik intet Svar. Endelig, da vi saaes

igien, var hun forstemt, kold, forlegen, og undgik at tale med mig.

Da hun frygtede for, at den Kjærlighed, hun virkelig bar for mig, skulde bringe hende til at overtræde sin Pligt, skyndte hun sig at skrive Brudgommen til, og fastsatte en Dag, paa hvilken han skulde hente hende. Der gik to Dage hen, uden at jeg saae hende, skjøndt hun lod sin Veninde sige, at hun gierne ønskede at tale med mig. Den sidste Morgen, da jeg temmelig tidlig traadte ind i dette Kapel, fandt jeg hende knælende for Kisten, badet i Taarer. Jeg vilde ærbødigt kysse hendes Haand, da trykkede hun mig til sit Hierte, og vore Læber mødtes. Ak, dette Honningbæger havde kun Skjæbnen tilladt mig at nippe til, for at Malurten siden skulde smage desbittrere. Hun forsvandt som en aabenbaret Engel, og lod mig ene mellem Gravene. Fra det Øieblik af levede jeg kun i min Følelse, min Phantasie, i Erindringerne. Den Ovæstede tænker kun paa sit Saar, det finder man billigt; en Siælevunde derimod spottes af de Dyr, der bære Rhinoceroslæder omkring Hiertet. Det kalder man Indbildning og leer deraf! Under visse farlige Operationer faaer den Syge Opium, for at bedøve sin Følelse; hvorfor maatte jeg ikke ogsaa tage Opium? Naar jeg da vaagnede igien, var Ovalen forbi og — vaagnede jeg ikke, var den ogsaa forbi.

Min kjæreste Spadseregang var langs Floden, hvor en Række grædende Pile dyppede deres langtnedhængende Grene i Vandet. Jeg tænkte ofte paa Propertii Elegie, hvor Hylas bliver trykket ned i Floden af Nympherne; paa gamle Folkeviser om Havmænd og Havfruer. Paa Sigfrides Bryllupsdag spadserede jeg her. Jeg fik en inderlig Lyst til at synke ned i min Moders, Jordens, Skiød, at opløse mig som en Draabe igien i det store Verdenshav. Jeg vilde vove dette Saltomortale. — Da stod den gode gamle Pastor Schleemann for mig i sin Præstekiole, og holdt mig, da han først havde trukket mig et dygtigt Stykke bort fra Vandet, en lang Straffepræken over Selvmord, fuld af de forslidteste Trivialiteter. Og dog havde Manden Ret. De gamle Trumfer, som han spillede ud med saamegen Vægt

og Selvtilfredshed, i den godhiertige Hensigt at redde min Siæl, fik mig baade til at græde og til at lee. Der gives ingen bedre Modgift for pathetiske Følelser, end det Latterlige. Desuagtet gav Gubbens Præstekiole og ivrige Retskaffenhed ham en Værdighed, der rørte mig, og indtog mig for ham.

Saa gik jeg da hiem med ham og blev hans Degn. Fra den Tid af har jeg drukket af Lethe; dog kan jeg forsikre dig, at Havfruerne endnu ofte vinke mig, naar jeg hisset ved Floden gior min sædvanlige Aftenvandring. Ingen Lidenskab driver mig meer. Ak nei, saa lykkelig er jeg ikke! Kun Kiedsomhed, Trætheb, Ildebefindende.

Jeg læser i dit ærlige Ansigt, Albert, vedblev han, idet han trykkede min Haand, at du misbilliger min Tænkemaade, at du ikke kan agte denne Slaphed, hvori du finder mig. Jeg vil ikke retfærdiggiøre mig, men kun anføre dette til min Undskyldning: Aldrig trykker Skiæbnen haardere ned, end naar en stor Ulykke har en ringe Aarsag. En overdreven Pigeblyheb giorde Sigfride og mig ulykkelige for evig. Havde hun sagt sin Brudgom det, hvad havde hun, hvad havde han tabt derved? Elsket ham havde hun dog aldrig; og efter hans Maade at elske paa, havde han let fundet en anden Kone, der havde passet bedre for ham. Men du veed endnu ikke Alt!

Ti Aar snege sig hen; Lidenskaben var indslumret. I ti Aar havde hun levet roligt, som tro Hustru, med en Mand, der ikke forstod hende, ikke var istand til at dele hendes Følelser. Saa døde han. Et Aar efter hans Død besøgte hun atter sin Veninde her. Gud, hvilken Glæde! Hun blomstrede ikke meer som fordum; i min Kalk havde Ormen gnavet endnu dybere; men vore Siæle gienkiendte hinanden; et Venskab, grundet paa Overeensstemmelsen i Følelser og Tænkemaade, traadte i Kiærlighedens Sted. Vi kom daglig sammen, spadserede med hinanden; jeg forelæste hende Bøger, og alting lod til at gaae fortræffeligt. Jeg besøgte ikke mere Værtshuset, gik atter velklædt, og fandt mig i min Kones Uartigheder med mere Taalmod. Men Furien lod mig ingen Ro have. Denne gale uopdragne

Ulykkelig Kiærlighed.

Det glædte mig, atter at leve et ſtille, arbart Liv. Mit Forhold til Trautmann var behageligt; hans milde, melancholſke Taushed var mig en Balſom paa alle de Saar, Seifarts Hidſighed ofte havde givet mig. Nu kunde jeg dog ſelv imellem faae Lov til at tænke og yttre mig frit. I Hins Nærværelſe følte jeg tilſidſt mine Kræfter undertrykte, min Perſonlighed forkuet, og jeg havde lidt efter lidt vænt mig til at være den ſtumme Perſon, han behøvede, ſom en Conductor, for de kolde Funker, der uophørlig kuittrede ud af hans Electriſeermaſkine.

Trautmann talede nu rigtignok igien altfor lidet; men det morede ham at læſe Claſſikerne med mig, og hans aandfulde Underviisning gav mig Smag paa en Beſtiæftigelſe, der før næſten havde været mig modbydelig, og hvortil jeg altid maatte tvinge mig.

Mine daglige Forretninger i Kirken holdt jeg ogſaa af. Ofte gik jeg alene derinde, og betragtede de afdøde Præſters Billeder paa Væggene. Var der Barnedaab, maatte jeg udpynte Daaben med Papirblomſter. I Førſtningen giorde jeg mig Umage for om Sommeren at ſkaffe naturlige Blomſter; men det vilde Bønderne ikke vide noget af. De forbandt en hellig Følelſe med de gamle ſtøvede Vorpapirs Hængler, der ſaa ofte vare brugte ved lignende Leilighed. Markblomſter, meente de, havde de nok af derude paa Fælleden; dem behøvede de ei at bringe deres Børn i Kirken for. Jeg fandt mig deri. Smagsløsheden er undertiden hiertelig, og man kan være koldhiertet, ſkiønt man har Smag. Ved Jordefærdene ſang jeg Liigpſalmer, ved Brylluppet Høiſange med Trautmann. Saaledes ventes jeg til, ſom rolig Tilſkuer, at betragte Menneſkene i deres lykkeligſte og ulykkeligſte Øieblik; medens en religiøs Høitidelighed mildnede deres Sorg, lod dem holde Maade i deres Glæde, og gav det altſammen Præget af from Værdighed.

Ofte, naar jeg gik alene, tænkte jeg paa Martin Luther,

Søns Rolle." Jeg huſkede meget godt, at jeg havde tabt dette Hefte ud af Lommen, da jeg ſidſte Aften ſad tilbords med min ſkiønne Bisſekræmmerſke. En glad Straale af Haab henrykte min Siæl. Jeg løſte ſkiælvende Bændelet. O Himmel! En lang Silkelok, hvis Blødhed og Farve jeg altfor vel gienkiendte, laae deri tilligemed nogle visne Markblomſter, ſom jeg vel mindtes at have plukket hende, da vi ſpadſerede ſammen den uforglemmelige Aften. Under mit Navn paa Rollen ſtod ſkrevet med lidt uſikkre, men dog ret ſmukke Bogſtaver: „I Liv og Død din Johanna." O gode Gud! hvilken himmelſk Salighed giennemſtrømmede mit Bryſt. Fader! raabte jeg til den forſagte, blege Mand, ſom ſad ved Siden af mig, og forundrede ſig over min Glæde, — græd ikke meer, græm dig ikke meer over Menneſkenes Ulykke. Der ſlaaer ogſaa lykkelige Hierter under Solen. I det Øieblik, du fortæller mig din ſørgelige Skiæbne, tilſmiler Lykken mig paa det ſødeſte, meeſt fortryllende. Min ſkiønne, frygtſomme Raa er atter funden. Min Johanna — nu veed jeg hvad hun hedder — er her igien og har tilſtaaet mig ſin Kiærlighed. Kom! jeg vil opſøge hende. Vi ville aldrig forlade hinanden, dele Livets Blomſter, og du ſkal ſee dig ung og lykkelig igien i vor Glæde.

Det er tomme Ungdomsdrømme! En lettroende Indbildnings Sæbebobler! —, talede en Stemme. Jeg kaſtede forfærdet mine Øine derhen. En Mand ſtod i Døren, med Byldt paa Nakken, med graae, vildt om Hovedet flagrende Haar, en Knorteſtok i Haanden. Græmmelſe havde forandret hans Aaſyn, men jeg gienkiendte dog Bisſekræmmeren. — Fader! raabte jeg, vær ikke længer gruſom. Adſkil ikke meer to elſkende Hierter! Er jeg end ikke riig, jeg er dog ung og dygtig; jeg har lært noget, og vil hiælpe Eder at fortiene Eders Brød.

Elendige Comediant! raabte Gubben fortvivlet; bliv mig fra Livet med dine Fagter. Mig giør du ikke Hovedet forrykt med dine Giøgleſpil; og hende, ſom du har bedaaret, ſeer du aldrig meer. Hun ligger i ſorten Jord. Giv mig min Pakke igien! Jeg har tabt den her i Kapellet, da jeg hvilede lidt efter

en tung Vandring. — Er hun død? raabte jeg. — En Feber har dræbt hende, svarede Gubben; Følgen af en Forkjølelse, da jeg paa aaben Vogn, Dag og Nat, over Stok og Steen, maatte fjerne hende bort fra din forførerske Nærhed. — Jeg har ikke forført hende, raabte jeg, og er ingen Niding. Til Eders Svigersøn var jeg altid god nok; til den herlige Piges Brudgom altfor slet, derfor har Himl[illegible]t mig. Men hvorfor har I sønderrevet hendes Hjert[illegible]pe Kloer, som en Tiger? — Det var mit! Jeg har [illegible] det, hun har tilstaaet det.

Af, du taler sandt, [illegible]den gamle Mand, pludselig bevæget og smeltet. Jeg har [illegible] mig det selv. Kun jeg er Skyld i hendes Død.

Han rakte mig sin H[illegible]lampen gik ud. Et Bælmørke udbredte sig, og Trautmann raabte med gyselig Haanlatter: Det er Menneskelykken paa Jorden!

Indhold.

	Pag.
Barfelet	1.
Hanna Hellkraft	4.
Een Ulykke ſielden alene	10.
Hr. Nierenſtein	13.
Profeſſor Schwefelkies	18.
Høvnen	20.
Brevet med rødt Lak	25.
Ankomſten til Cölln	28.
Eventyret i Kirken	34.
Tyveriet	40.
Rhinfarten	43.
Hr. von Sock	47.
Den gamle Baron	56.
Nærmere Bekiendtſkab til Affſted	64.
En gammel Bekiendt, p. p. c.	69.
Engang endnu, og dog ikke ſidſte Gang	72.
Den kiælne Skionhed	79.
Nubem pro Junone	84.
Labemann bliver ſyg	88.
Helbredelſen	91.
Tømmermanden i Zaarbam	96.
Beleiring, Capitulation, Freds ſlutning	102.
Skueſpil og Epilog	106.
Vennerne ſtilles ad	112.
Vennen fra igaar	118.
Gammelt Bekiendtſkab	124.
Brudſtykker af Eberhards Dagbog	127.
Kaptain Wolfgang fortæller ſit Levnetsløb	146.
Landingen ved Klippeborg	160.
Albert Julius	166.

Vagerijen . . . . . .
Heren . . . . . .
Herepreven . . . . . .
Roverheimod. Spegelferne . . . . . .
Præſten og Degnen . . . . . .
Ulykkelig Kiærlighed . . . . . .

Oehlenschlägers Digterværker

og

Prosaiske Skrifter.

Sextende Bind.

Oehlenſchlägers

Digterværker

og

Proſaiſke Skrifter.

Sextende Bind.

Kiøbenhavn.

Paa Univerſitetsboghandler Andr. Fred. Høſts Forlag

trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1852.

Den i Sydhavet.

Anden Deel.

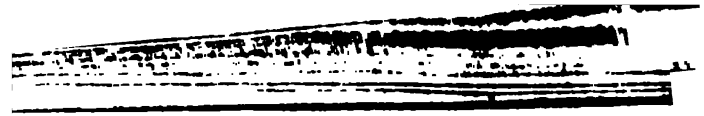

Indhold.

	Pag.
Gravene	1.
Ritmeſteren	4.
Tvekampen	9.
Lykke	14.
Ulykke	19.
Oland	24.
Skibbrudet	28.
Udſtyret	34.
Kiebenhavn	42.
Maleren	47.
Ankerſmeden i ſin Glorie	49.
Mandfolkebruden	55.
Afſked fra Kiebenhavn	61.
Macbeth og Seroverne	67.
Skibbrud og Redning	74.
Troglodytliv	82.
Nye Opdagelſer	93.
Den	100.
Gubben i Hulen	104.
Don Cyrillo de Valaros Levnetsleb	112.
Lengangen og Stiernetaarnet	150.
Kometen	157.
Jordefærd og Fødſelsfeſt	162.
Lemelies Levnet	169.
Ah que l'amour est chose jolie	187.
Spring i Hiſtorien	201.
Lizbergs og Lademanns Handelſer	210.
De ulykkelige og lykkelige Elſtere	219.
Lille-Klippeborg	228.
Forſtiellig Smag	233.

Spillemændene . . . . . .
Morbærtræet . . . . . .
Hvorledes det imens var gaaet Eb
Blomsterpigen og den gamle Munk
Enden god, alting godt . . . .

Gravene.

Den gamle Bisſekræmmer blev endnu en Dags Tid i Byen hos os, og jeg veeg ikke fra hans Side. Jeg brød mig ikke om, at han i Førſtningen havde ſtiældet mig ud, og jeg mærkede ogſaa ret godt, at han gierne havde mig om ſig. Kiærligheden til, Erindringen om en tredie Fraværende, forbandt to vildfremmede Menneſter; og det trøſtede os, at vi kunde ſørge ſammen over den kiære Døde. Det lettede Gubben at udøſe ſin Sorg i min Barm, og hvert Ord, han ſagde mig om Johanna, var mig uſtatteerligt. Kun leed han ikke, at jeg ſaa ofte ſpurgte, om hun da virkelig havde elſket mig ſaa høit? — Hvor tidt ſkal jeg ſige dig det, ſvarede han gnaven; hun havde aldeles forgabet ſig i dig; i ſin Feber drømte, i Dødens ſidſte Stund talede hun kun om dig.

Da Gubben forlod Byen, fulgte jeg ham to Mile til Nabokiøbſteden, hvor Johanna laae begraven. Der vare flere Grave pyntede med Sand og Blomſter. En for kort ſiden opklappet lille Høi var alt bevoxet af Nælder og Ukrudt. Paa det forte Kors ſtod ſkrevet med ſlette Vogſtaver: Johanna Klein. — Dine Øine fyldes med Taarer, min Eberhard? Ak, du føler, hvad jeg følte ved dette ringe ſtille Tegn. Jeg tænkte paa den Nat, da jeg, uden at vide hendes Navn, havde ſkaaret Ordet Elſkede i det grønne Træes Bark. Gubben omfavnede mig og drog hiem til ſin Fædreneſtad Magdeburg. O, algode Forſyn!

hvor underlige ere dine Veie. Hvis den huldе Johanna var vendt tilbage til Magdeburg, saa var hun sikkert, et Aar derefter, bleven et Offer for den afskyelige Tillys Grusomhed. Nu tog den Algode hende til sin Himmel, medens hendes unge Hierte var henrykt af en stion, stærk, reen Følelse. Jeg havde ophørt at elske hende, medens hun endnu levede, nu elskede jeg hende igien, da hun var [illegible]tmann fornøiede sig over mit Sværmeri. Denne [illegible]fulde jeg nu ogsaa miste. Engang blev han længe [illegible]om ikke hiem hele Natten. Konen hylede og græd. [illegible]i forgiæves. Næste Morgen bragte Fiskerne ha[illegible]r fundet i Floden. Det havde regnet om Natte[illegible] var leret og slibrig, det var ikke usandsynligt, a[illegible] var gledet ud af Vanvare fra et steilt Sted. Rigtignok fandt jeg Propertii Elegie og Visen om Havfruen i hans Lomme. Jeg stak dem hemmeligt i min, for at Ingen skulde komme paa slemme Formodninger. Ogsaa sit Uhr havde han, imod Sædvane, ladet hænge paa Sømmet ved sin Seng. Søndagen i Forveien var han gaaet til Gudsbord. — Han fik en christelig Jordefærd, jeg sang over hans Grav og arvede hans Degnekald. Den onde Qvinde maatte ud af Huset. Hun havde endnu nogen Formue, og gav sig i Kost hos den gierrige Mester, fra hvem Seifart havde taget Glæssene.

Naturligviis kunde to slige Xantipper ikke forliges i eet Huus. Man kaldte dem „Torden og Lynild". Anledningen til disse Øgenavne var underlig nok. En lummer Sommerdag trak et frygteligt Tordenveir op. Under Uveiret vare Bønderne efter Sædvane meget andægtige. Det blev dødstille i alle Huse, intet Menneske vovede sig ud. Jeg stod i Vinduet og betragtede det høitidelige Naturoptrin med Forundring. Tordenslagene fulgte hyppigt paa hinanden. Men i den korte Mellemtid, naar det var stille, forekom det mig, som jeg hørte Skiældsord og Qvindelarm. Regnen øste ned som med Spande, Gaden var oversvømmet. Pludselig — just i det Øieblik, da et forfærdeligt Lyn slog ned i en trøffet Portstolpe, ikke ti Skridt derfra, —

ſtyrte hine twende Qvinder ſom Furiur ud af Huſet, med Haarene vildt omkring Skuldrene. Uden at agte Uveiret fortſatte de, under Torden og Lynild, deres Slagsmaal midt paa Gaden i Pladſregnen, og holdt ikke op, før de begge ſtyrtede hovedkuldsi den overſvømmede Rendeſteen.

Jeg har endnu et Træk at fortælle, hvoraf I kunne giøre Eder et fuldſtændigt Begreb om Degneenkens Characteer. Engang, da jeg var beſkiæftiget med at opklappe Trautmanns Grav, kom en Vogn langſomt kiørende med fire Heſte for. Det undrede mig, at Heſtene ſlæbte ſaa dovent hen med Vognen; men da den kom nærmere, opdagede jeg en ſtor firkantet Steen ligge deri. Kudſken kiørte ind paa Kirkegaarden, en Muurſvend fulgte med. Da de ſaae mig, hilſte de mig og ſpurgte, hvor Degnen Trautmanns Grav var? Den har jeg nu juſt bragt i Orden, ſagde jeg, og viſte dem de Rosmariner, ſom vare plantede derpaa. — Ei, min kiære Mand, ſagde Muurſvenden, ſaa giør det mig ondt, at jeg ſtrax igien maa forſtyrre Jert Arbeid, og uge Eders Planter op; thi jeg bringer her en prægtig Liigſteen, ſom en Veninde af den ſalig Mand har bekoſtet, og ſom jeg med Øvrighedens Tilladelſe ſkal mure faſt over Graven. — Det finder jeg mig gierne i, ſvarede jeg. Mine Urter trives kun kort, en ſaadan Steen kan holde længer ud.

Arbeidet var ſnart færdigt, og nu holdt en tildækket Vogn udenfor Kirkeporten, hvoraf der ſteeg en bleg Dame; hun havde endnu meget ſkiønne Anſigtstræk og var ſort klædt. Hun nærmede ſig Graven, ſtirrede rørt paa Indſkriften, og ſpurgte mig derpaa: Er I Degnen her, min kiære Mand? — Ja, ſvarede jeg. — Saa beder jeg Eder, vedblev hun, idet hun vilde trykke mig en Pung med Penge i Haanden, at drage Omſorg for dette Gravmæle. — Det behøves ikke, Madame, ſagde jeg; det giør jeg gierne for intet, thi den Afdøde var min Ven. Men tillad mig et Spørgsmaal: Er Eders Døbenavn ikke Sigfride? — Jo! ſagde hun, trykkede min Haand og ilede i Vognen igien. Jeg bukkede ærbødigt for hende, og hun raabte grædende ud af Vognen: Tilgiv, kiære Herre, at jeg bød Eder Penge! — Derpaa

rullede hun bort, Arbeiderne forlode mig, og jeg ſtod alene ved Liigſtenen.

Men Natten derpaa ſkyndte Enken ſig hen paa Kirkegaarden med en Øre til Liigſtenen. Neppe ſtod hun der, før hun raabte: Skiøge, du har ſpildt din Umage! Vover du endnu at leſle med min Mand efter hans Død, for mine aabne Øine? Og nu begyndte hun af alle Kræfter at hamre paa Liigſtenen med Øren. Lykkeligviis kom Vægteren, ſtandſede hende i Arbeidet, og bragte hende til Øvrigheden, hvor hun fik ſin fortiente Løn.

Ritmeſteren.

Midlertid raſte Krigen med alle ſine Rædſler, og Sachſen var det eneſte Land, ſom hidtil var ſkaanet. Nu ſkulde det da ende-

Glæder Eder, kiære Brødre og Christne! Lutheranerne have seiret, Slaget ved Leipzig er vundet, 7000 Keiserlige ligge paa Valpladsen, Tilly har taget Flugten. Seiren er vor! Gustav Adolph og hans hele Hær have takket den Almægtige paa deres Knæe.

Da lod jeg atter Orgelet klinge med alle dets Fløiter og Stemmer, og med høie Glædestaarer fortsatte vi Sangen:

„Han vil med os i Kampen gaae,
Alt med sin Guddoms Gave.
Miste vi end vort Liv,
Gods, Ære, Børn og Viv,
Ei agte vi derpaa;
De kan ei mere faae.
Guds Rige vi dog beholde!"

Tre Uger efter Seiersfesten, da jeg en Aften stilde traadte ind i Frøkenkapellet, for at gyde Olie i Lampen, som vilde gaae ud, mødte mig en underlig Hændelse. I Tusmørket blev jeg en Menneskeskikkelse vaer, siddende paa Bænken, hyllet i sort Kappe, og med en Klædeskaftet paa Hovedet. Skikkelsen havde megen Lighed med salig Trautmann, og lod ikke til at mærke mig; den sad i dybe Tanker, og giorde aldeles saadanne Hoved- og Armbevægelser som den Afdøde, naar han troede at være ene, og overlod sig til sine egne Phantasier. Jeg traen et Skridt tilbage, og Haaret reiste sig paa mit Hoved. — Albert, talede Stemmen huult (og nu gienkiendte jeg tydelig Trautmanns Røst), frygter du for en gammel Bekiendt? — Alle gode Aander love Herren den Gud! stammede jeg. — Alle gode Aander love Herren den Gud! gientog Synet. — I Jesu Navn, tal, hvad vil I? spurgte jeg. — Nævn ikke dette Navn nu her, svarede Skikkelsen; jeg vover ikke at gientage det i min nærværende Tilstand. — Stakkels Ulykkelige, spurgte jeg, er du ikke salig? — Ak nei, endnu ikke, svarede den klynkende Stemme. — Har du da taget Livet af dig selv? — Ikke af mig selv, men jeg har gien-

nemboret Hiertet og spaltet Hierneskallerne paa mange andre uskyldige Mennesker. — Enten lyver du, raabte jeg, eller du er et Giøglesyn; det har Trautmann aldrig giort. — Vover du slige Ord mod mig? spurgte Giengangeren i en truende Tone. — Jeg frygter Gud og ingen Diævel, var mit Svar.

Bravo, Albert! raabte Seifart leende, idet han afkastede Kappen; det havde jeg ikke troet, at du havde saamegen Courage. — Min Forfærdelse forvandlede sig til Glæde, men min Forundring var ikke mindre stor; thi min eventyrlige Staldbroder stod for mig som svensk Officeer, i lyseguul Lædertrøie, med et blankt Staalpandser, med høie Støvler, klingende Sporer og et stort Slagsværd ved Siden. Hans Fiæderhielm laae hos ham paa Bænken.

Omfavn mig, sagde han; og saa vil jeg ikke fortælle dig, hvordan jeg er bleven svensk Ritmester; thi det er let at begribe. Naar det kommer til Stykket i Verden og bliver Alvor, have de Fornemmes Børn og Prindsernes Yndlinger kun lidet at betyde. I vore Dage vil du sielden træffe en Høvding, der ei i sin Ungdom har haaret Musketten paa Bakken. — Selv hos de Keiserlige

ham. — Han tømte sit Glas og vedblev: Hvad har ikke Gustav udrettet? Et bedre Menneske lever ikke paa Jorden, og i Krigsvidenskaben har han bragt det videre end nogen Dødelig før ham. Gustav Adolph leve! Selv om han havde iſinde at blive romerſk Keiſer.

Jeg undrede mig ikke lidet over den Forandring, der var foregaaet med Seifart. Han fortalte mig Meget og ſluttede med de Ord: Nu vil jeg ogſaa gjøre din Lykke. Til Soldat duer du engang ikke; men hos os agter man ogſaa den Lærde. Jeg har ofte ſpottet dit Slægtſkab med Luther, men nu ſkal det hiælpe dig af Støvet. Kongen er en ivrig Lutheraner, og vil beſtemt gjøre noget for dig, naar han hører, du ſtammer ned fra den ſtore Morten, ſtiøndt kun i Sidelinie. — Og nu god Nat! Min Heſt vrindſter paa Kirkegaarden i den kolde Luft; jeg maa afſted. Vi ligge i Qvarteer tre Mile herfra, paa et Naboſlot. Der er ogſaa Kongen og alle Generalerne. Beſøg mig i Overmorgen, ſaa vil jeg bringe dig til Hs. Majeſtæt. Med disſe Ord omfavnede han mig, og ſvang ſig paa ſin ſtiønne Ganger. Dragonen fulgte ham paa en lignende; og ſom tvende Skygger fra Oldtiden ſløi de giennem Maaneſtinnet over Kirkegaarden, med vaiende Hielmbuſke, og forſvandt i det Fierne.

Aldrig har jeg børſtet og banket min ſorte Kiole ſom hin Morgen, da jeg ſkulde begynde min Vandring til Slottet, for at præſenteres for den ſtore Gustav.

En Fierdingvei fra Slottet traf jeg Soldater i Huſe og Telte; de vare alle vel klædte og forholdt ſig rolige. — Jeg troede, at de ſkulde giort Nar af mig ſom en fælle Degn; men da jeg havde viiſt en af de fornemſte Officerer mit Skudsmaal, behandlede de mig med Agtelſe, ſom en geiſtlig Mand og ſagde mig, hvor jeg kunde træffe Ritmeſter Seifart, ſom boede i Nærheden af Slottet.

Jeg haabede, at Seifart ſkulde modtage mig med aabne Arme, men hans Anſigt var bedækket med Skyer; da han ſaae mig, blev han endnu mere forſtemt, og gik mig imøde med de Ord: God Dag, kiære Albert! Var det idag du ſkulde komme?

Mig tykkes, jeg først havde beslut dig herhid imorgen. Dog lad saa være! sagde han venligere, idet han trykkede min Haand; imorgen havde du maasee ikke truffet mig.

Hvad er der paa Færde, Seifart? raabte jeg forundret; er der skeet en Ulykke? Er du falden i Unaade? — Tvertimod, svarede han, Kongen har vist mig en stor Naade og giort en ganske særdeles Undtag[illegible]ld.

Han lukkede Døren, [illegible]e ene, vedblev han sagte: Hvert Menneske har sin [illegible] Konge er ogsaa et Menneske. Gustav har fork[illegible]der Livsstraf.

Jeg vilde tale, m[illegible]od mig: Tie stille, Albert! Jeg veed alt, h[illegible] Som Degn holder du med Kongen, kan helle[illegible]p lide, og finder, at han har Ret. Saaledes kan en Konge og en Degn tænke; thi en Degn tager det ikke saa nøie med Point d'honneur'en, og en Konge kan ikke fornærmes paa slig Maade. Men lad det være som det vil, Kongen har dennegang giort en Undtagelse og tilladt mig at duellere paa Liv og Død med Ritmester Soop; kun skal Kampen skee i Riddersalen for Alles Øine, og Kongen vil selv være tilstede med sine Generaler. Men paa Galleriet komme ogsaa Borgerfolk, og der skal jeg strax skaffe dig en god Plads. Tag mig det ikke ilde op, at jeg endnu ikke har talt med Kongen om dig. Jeg havde i disse Dage fuldt op at gjøre med mine egne Sager. Seirer jeg, saa er der jo altid Tid nok til Sligt; gaaer jeg bag af Dandsen, — saa vil du dog let som Luthers Afkom — (han smilede lidt, derpaa trykkede han min Haand alvorlig og vedblev): nei, i Sandhed, nu spaser jeg ikke; som Luthers Ætling vil du vorde Kongen mærkværdig, og han vil sikkert tage sig af dig.

Han kaldte paa en gammel sachsisk Underofficeer, og sagde: Jørgen, du skal følge denne gode Mand op paa Galleriet! Sørg for, at han faaer en god Plads, hvor han kan see alting, og ikke kommer i Trængsel. Nu maa jeg klæde mig paa og pynte mig lidt; thi vi have fornemme Tilskuere.

Men sig mig, du forunderlige Menneske, raabte jeg, som

løber saa lystig og forsængelig til en Tvekamp paa Liv og Død, som til et Skuespil, hvad ondt have I da egenlig giort hinanden? Hvori bestaaer den store Fornærmelse? — Han har skjældet mig ud for en Vindmager, svarede Seifart, og jeg har igien kaldet ham en grov Ore. Nu ville vi dog see, om Oren kan nedstøde Vinden med sine Horn, eller om Vinden blæser Oren om. Med disse Ord forlod han mig, for at klæde sig paa.

Jeg stod forstenet. Den gamle Underofficeer saae betænkeligt paa mig, tog sig en Priis og sagde tørt: Det kan han vel ikke begribe, Skolemester? Om det saa er mig, som dog er Underofficeer, saa kan jeg neppe saae det i mit Hoved. Siig han mig, som en lærd Mand, hvoraf kommer det, at Barnet saa sielden vil kaldes ved sit rette Navn? Jeg kiender nu min Herre et Aarstid; jeg har seet ham kæmpe i Striden, og, Gud straffe mig, om han ikke bruger sit Sværd ligesaa godt som sin Mund, og det er meget sagt. Thi det forstaaer sig, Forstand og Kundskaber har han, men noget Vindmageri er der ogsaa ved ham; det kan ingen nægte mig. Og Ritmester Soop er upaatvivlelig en tapper Helt, han har endog engang reddet Kongens Liv; men der er intet Spørgsmaal, at han er en Grobian. Hvor har det nu altsaa kunnet kranke ham saameget, at man kaldte ham en Ore?

Tvekampen.

Jeg gik paa Galleriet med min gamle Underofficeer. Der var allerede fuldt af Folk. Den kongelige Garde med lyseblaae Kiortler, med Brystpandsere af Staal, Fiærhielme og lange gule Klaphandsker, havde allerede i to Rækker besat Salen, og deres skarpe Hellebarder blinkede paa høie, sorte Skafter.

Nu blev Salen, lidt efter lidt, fuld af Officerer. Pludſelig blev det ſtille, en ærbødig Taushed udbredte ſig, Fløidørene gik op, og mit Hierte bankede høit ved den Foreſtilling, at jeg nu for førſtegang ſkulde ſee Guſtav Adolph. En lang, mager Herre, men ſtærk af Legemsbygning, med en Ørnenæſe, høi Pande og buſkede Øienbryne, traadte ind. I hans Anſigt var ſielden Kraft forenet med Venlighed; Skarpſind og Ild med dyb Tungſind. — Han hilſte høfligt til begge Sider, derpaa gik han til den Plads, man havde anvliſt ham, og ſtod der med Armene overkors, med Øinene nedſlagne, uden at tage videre Deel i det Hele. — Hvem er den fornemme Herre? ſpurgte jeg; det kan dog ikke være Kongen; Kongen, har jeg ladet mig ſige, ſkal være en corpulent, jovialſk Herre.

Det er Kongens høire Haand, ſvarede gamle Jørgen, den fortræffelige Guſtav Horn, ſom i Slaget ved Leipzig ſtod ligeover for Tilly. Han er et ligeſaa ædelmodigt Menneſke ſom en ſtridbar Kæmpe. En Stad (jeg har glemt dens Navn) ſkulde plyndres, fordi Commandanten havde været uforſkammet mod Generalen. Da kom de ſkiønneſte Piger ud af Byen, grebe Horns Stigbøiler, kaſtede ſig paa Knæe, græd og bade ham at ſkaane

og Rigskantsleren. Kiender I ham? — Ak, raabte jeg, det er jo min naadige Fyrſte, Prinds Bernhard af Weimar. — Ja, det bliver med Tiden den anden Guſtav Adolph, ſagde Jørgen. — Hvo er den alvorlige Høvding, ſpurgte jeg, ſom triner ind nu, og ſom Alle hilſe ſaa venligt? — Ja ſeer han vel, Skolemeſter, ſagde Jørgen, det er juſt det Gode ved Krigen, at Dygtigheden i den ſelv kan ſvinge ſig i Veiret; det er Oberſt Stallhantſch, en Finlænder. I ſin Ungdom var han Tiener, nu er han Hertug Bernhard af Weimars Kammerat.

Nu hørte vi Heſtetrampen ude i Gaarden, og der blev raabt Vivat. Jeg behøvede kun at vende mig om, ſaa kunde jeg overſtue Gaarden, thi jeg havde Vinduet i Ryggen. Der var en ſtor Trængſel af Menneſker; men Soldaterne giorde ingen Plads, thi Folket veeg ſelv ærbødigt tilſide og ſtilte ſig ad. Jeg ſaae en ſtor Mand i en ny Kiortel af graat Klæde, han havde en grøn Fiær i Hatten, og red en deilig Skimmel. Ingen behøvede at ſige mig, at det var Kongen. See kun, hvor langſomt han rider giennem Gaarden, ſagde Jørgen; han er bange for, at Heſten ſkal træde paa de ſmaa Drenge, og han holder Haanden over Dinene, thi han er noget nærſynet. — Kongen er ſlet og ret klædt, ſagde jeg. Hans Heſt er udmærket ſmuk. — Det er hans Liebhaveri, ſagde Jørgen. — Og hvem, ſpurgte jeg, er den bredſkuldrede Mand med det friſke, brune Anſigt? og dette ſmukke unge Menneſke i den ſorte Kiortel med Studenterkraven? Han lader endnu neppe til at være ſytten Aar gammel. — Den ſtærke Mand, ſvarede Jørgen, er den herlige Banner; et levende Krigsbanner i vilden Slagtummel. Den Ungerſvend der, hvidſtede han mig i Øret, er Kongens Slegfredſøn, Guſtav Guſtavſon, ſom han før ſit Ægteſkab har faaet med Margaretha Cabiliau. Skade at den Dreng ikke er Kronprinds af Sverrig; thi han har arvet meget af Faderens Ingenium. Han bliver viſt en fortræffelig General. For det Første, ſiger man, ſkal han endnu fortſætte ſine Studeringer i Wittenberg.

Nu ſad Kongen i Salen paa et noget ophøiet Sæde; om-

kring ham vare hans Rigskantsler og Krigshøvdinger. Den lystige, skionne Marsch, som havde modtaget Kongen, ophørte, og paa hans Vink begyndte Musikanterne at blæse en Sørgemelodi, der sædvanlig blev hørt, naar en Officeer for en begangen Subordinationsfeil skulde skydes. Under Musiken blev der af Soldater baaret to sorte Liigkister ind, og bagefter gik en stor skummel Mand med blott med et fælt Ansigt. Udaf hans røde Kappe frem bredt Sværd, som næsten mere lignede et skirur end et Vaaben. — Hvad er det? spurgte jeg for ule Ledsager, som hidindtil havde vidst saa god A . Ligesaa nysgierrig som jeg svarede han, uden e bort fra dette Syn: Det er to Liigkister, og Manor Sværdet i den røde Kappe, er Krigsprofossen, Skarpretteren.

Da Liigkisterne vare stillede hen i en Krog, og Bøddelen traadt tilbage i Baggrunden, taug Musiken, og Kongen talde omtrent saaledes:

Kiære Herrer og Venner!

Det er enhver af Eder bekiendt, at jeg efter modent Overlæg med mit tro Raad og mine Krigshøvdinger, allerede for flere Aar siden under Livsstraf har afskaffet Tvekamp i min Hær. Duellen var nødvendig i Hedenold, da endnu ikke Land byggedes med Lov. Siden have Ridderne, med skærmerst Elskværdighed, overdrevet dette, som saa meget andet. Men vi skulle ikke efterligne deres Lyder.

Og dog see vi idag, at to bolde Helte lade sig forlede til en saadan Daarskab, og troe maaskee endog at opvække Beundring her, fordi de paa givet Vink strax staae færdige at knække Halsen paa hinanden.

Nu kunde det vel tykkes Eder vægelsindet af mig, kiære Herrer, at jeg, som har forbudt Tvekampen, dog gior en Undtagelse med to Officerer, og tillader den endog i min egen Nærværelse. Men her indtræffer et besynderligt Tilfælde, som jeg vil giøre Eder deelagtig i. To Løfter binde mig og modsige

hinanden. For at være Medvidere til dette ſynderlige Forhold, for rigtigt at kunne bedømme det, har jeg indbudt Eder alle hid, paa det at I maae undſkylde mig paa bedſte Maade. De tvende Ritmeſtere, Soop og Seifart, ville endelig dræbe hinanden. I kiende dem begge ſom tappre Mænd. Soop viſte ſig alt længſt ſom Helt; han har i den polſke Krig reddet mit Liv, dengang Sirot i Skiærmydſelen erobrede min Hat; hvilken ugudelige Kiætterhat, man ſiger, Oſterrigerne have ſendt til Loretto, for der at ſmykke den hellige Jomfrues Altar. Dengang ſlog jeg Soop til Ridder, og tillod ham engang at giøre mig en Bøn, ſom jeg vilde opfylde. Hidindtil har han intet forlangt, men igaar udbad han ſig Tilladelſe af mig at duellere med Seifart. Den gode Seifart har lært at være Helt paa tydſke Univerſiteter. Mit Løfte til Soop, ikke at afſlaae ham en Bøn, kan jeg nu ikke bryde, min Lov kan jeg for hans Skyld ikke overtræde. Overtalelſer og Grunde have ingen Magt over disſe opbragte Menneſker. Lykkeligviis har jeg fundet en Udvei. Soop og Seifart ville plat ud udviſe deres Mandhaftighed her i Salen og ſlaae hinanden ihiel. Velan, det ſkee! Deres Ønſker ſkulle vorde opfyldte; ſaa har ingen noget at klage. Jeg vil ſelv være Øievidne til denne overordenlige Tapperhed og Uforfærdethed. Godt, mine Herrer! Fægter nu, til den ene af Eder bliver paa Stedet. Jeg har beſtilt Krigsprofoſſen hid; i det Øieblik, den Ene ligger dræbt, hugger Skarpretteren i mit Paaſyn den Anden Hovedet fra Kroppen med ſit Sværd. Paa den Maade faaer Hver ſin Villie, og jeg har ingen Lov overtraadt.

Her taug Kongen, Sørgemuſikken begyndte paany, Liigkiſterne bleve flyttede nærmere, Skarpretteren traadte frem og blottede ſin forfærdelige Glavind.

I dette Øieblik ſaae jeg de tvende Modſtandere kaſte ſig for Kongens Fødder og bede om Naade.

Mig have I intet at bede om, ſagde Kongen, da alting var roligt igien; thi naar I ikke kæmpe ſammen, ſaa har Skarpretteren her intet at giøre. (Han gav et Vink, og Bøddelen begav ſig bort giennem en Bagdør.) Men ville I atter ſom

Chriſtne vinde Agtelſe af denne hæderlige Forſamling, — o ſaa forglemmer alt Nag og omfavner hinanden ſom Venner!

Fienderne laae i hinandens Arme.

Efter denne Begiven[illegible] mig atter til Seifarts Bo-pæl. Leende og ki[illegible]ig imøde, rakte mig lyſtig Haanden og raabte:

Naa, ikke ſandt, Albert? Det var dog engang en deilig moralſk Comødie! Endnu bedre end Narrefødſlerne hos Ridder Knaufdegen. Alt dette, kiære Barn, har jeg nu ladet indrette, blot for at giøre dig en Fornøielſe, at du paa eengang kunde faae et Blik over det Hele og hurtig ſætte dig ind i vore Forhold her, hvad ellers vilde blevet dig vanſkeligt ſom Degn over en lille Menighed. Spillede Kongen ikke fortræffeligt? Det er virkelig vor allerbedſte Acteur. — Han har ikke ſpillet, Seifart, raabte jeg; han var Sandheden ſelv. — Nu ja, vedblev hin, det er juſt det, jeg mener. Et godt Spil kan ikke undvære Natur. Iſær var det Indfald med Skarpretteren allerkiæreſte. Det havde ingen Anden ſaa let giort ham efter. Saadanne Gaver maa man være født med.

Og nu, min Søn, ſagde han, idet han trykkede min Haand, bliver du hos mig. Jeg har beſtilt et lille Aftensmaaltid, under hvilket Oren og Vindmageren agte at drikke Forlig. Vil du nu bidrage din Skiærv med dertil, ſaa digt os en lille Viſe derover! du kan jo rime. Men lad den for Guds Skyld være lyſtig: at Vinen og Venſkabet deſto bedre glide ned, og at ingen af Delene, ſom Moral og Støv, komme os i Vrangſtruben.

Jeg lod mig ikke bede to Gange. Han lukkede mig inde, da han havde givet mig Pen, Blæk og Papiir; og jeg ſtrev føl-

gende Viſe, ſom de Herrer Officerer om Aftenen ſang med lydelig Latter, da Bacchus havde giort det Bedſte i Forveien.

Oxen og Vinden.

Er Oxen ei et ædelt Dyr?
Vi eie ſelv en Aſa-Thyr,
Med Kæmpehorn i Stiernen.
Dog ſtanger han ei blot med Horn.
Men endnu meer — med Hiernen.

Og Vinden — vækker den Foragt?
Vel iler den i Flaggerdragt
Hen over Skov og Moſer;
Snart hvirvler den i Vinterſnee,
Snart vifter den i Roſer.

Med Vinden Oxen ingentid
Kan dog indlade ſig i Strid,
Hvi vil han den da hade?
Thi ſtanger Oxen hen i Vind —
Det kan ei Vinden ſkade.

Og blæſer Vind mod Oxens Vom,
Den blæſer dog ei Oxen om;
Det hiælper ei at true;
Thi Oxen bær en dygtig Pels,
Og faaer ſaa let ei Snue.

Men begge giøre Bonden kry;
Henblæſer Vinden Regnens Sky,
Da trives Græs i Enge;
Selv Oxen høit i Kløver gaaer,
Paa ſpraglet Blomſtervænge.

Forliges Ore da med Vind!
Fornoier altid Bondens Sind,
Lad ſteds ham Lykken friſte.
Men gior til Ore ſig en Frø,
Gid den af Vinden briſte!

Viſen behagede. [illegible] urtig bekiendt i Leiren, og kom ogſaa Kongen [illegible] lerede næſte Dag lod han mig kalde.

Jeg var ganſke [illegible] og vidſte i min Beſtyrelſe hverken ud eller ind. [illegible] Seifart, om han kunde ſtaffe mig nogle bedre Klæ[illegible] arede: Albert, det forſtaaer du dig nu atter ſlet [illegible] i denne luſtidte, lurvede Degnekiole maa du træde for Kongen; og ſom Ven raader jeg dig, endnu underveis at rive flere Huller paa Albuen. Smukke Klæder ſeer Kongen nok af, dermed tiltrækker du dig ikke hans Opmærkſomhed; men du maa optræde i dit eiendommelige Coſtume, ſom den ſtore Luthers Afkom, der er kommen til Agters og paa Knærne. Det vil vække hans levende Deeltagelſe, og inden Sol gaaer ned, vædder jeg, har han ladet dig iſtandſætte og nyt overtrække.

Mine Knæe ſkiælvede, da jeg gik op ad Slotstrappen, og Jorden bævede under mine Fødder. Det hialp lidet, da jeg ſaae den ſtore Uroligheд, der var i Gaarden med Indpakken og Vognlæſſen. Jeg erfoer, at Kongen vilde reiſe ſtrax, og tænkte med lettet Hierte: I denne Hurlumhei lægger han vel ikke ſynderlig Mærke til dig. Audientſen vil kun vare kort.

Jeg blev ført ind i Kongens Gemak, hvor han grundende gik op og ned ad Gulvet og dicterede en Secretair noget. Den tienſthavende Officeer, ſom indbragte mig, meldte med det ſamme, at Rigskantsleren ſtrax vilde komme. — Aa, hent mig dog Guſtav Guſtavſon! ſagde Kongen. — Derpaa vendte han ſig til mig og ſpurgte: Eſt du den unge Degn, Luthers Wrling, Seifarts Ven, der igaar digtede den lyſtige Viſe? — Jeg bukkede dybt og ſvarede ſkiælvende: Ja, Eders Kongelige Majeſtæt. —

Nu vær kun ikke bange, min Søn, sagde han venligt, idet han klappede mig paa Kinden; seer jeg da saa forfærdelig ud? Han betragtede mig med et sandt Faderblik, hvori den hele store Siæl aabent viste sig, og strax var al min Frygt forsvunden. Ak nei, Eders Majestæt, svarede jeg; men man kan ogsaa stiælve af Glæde. — Hvor nær er du i Slægt med Luther? spurgte han. — Ak, det er langt ude, svarede jeg. Jeg stammer ned paa mødrene Side fra en Broder af ham. — Du har et ærligt, aabent Ansigt, vedblev Kongen, for endnu bestandig at sætte Mod i mig, forsaavidt ligner du Luther; men Luther var ikke smuk, og du har jo ret et Pigeansigt. Kan vel endog blive rød som en Jomfru? — Det rører mig dybt, svarede jeg, at Eders Majestæt saa nedladende taler med et stakkels Menneske. — Hvo der har Aand, Hierte og Ungdom, svarede Kongen, er ingen Stakkel. Jeg vilde gierne giøre noget for dig, men har ingen Tid til at opholde mig længer her. Du er opdraget i en lærd Skole, men har endnu ikke besøgt noget Universitet; til Degn er du for god, du maa blive Præst ligesom Luther. Havde du vel Lyst til at følge med min Søn til Wittenberg, og have det der saa godt som han? — Jeg stod som forstenet. Den stiønne Yngling, som jeg havde seet igaar, traadte ind. — Gustav, sagde Kongen, mit kiære Barn, jeg maa nu forlade dig. De omfavnede hinanden, græd hierteligt og ginge ind i Sideværelset, for at overlade sig til deres Følelser.

Midlertid stod jeg ene og forlegen i Selskab med den stolte Skriver, som flere Gange maalte mig fra øverst til nederst med et foragteligt Blik. Jeg krammede min Hat, og ønskede Kongen tilbage, med hvem jeg allerede havde giort Bekiendtskab. Min Stilling blev endnu pinligere, da Rigskantsler Axel Oxenstierna i det samme traadte ind, satte sig ned og ventede paa Kongen. Skriveren rakte ham nogle Papirer; han giennemsaae dem flygtigt, rynkede Panden og spurgte, idet han gav dem tilbage, paa Svensk (hvad jeg dog kunde forstaae lidt af): Er Abo endnu altid syg? Kan han ikke snart arbeide igien? — Aa jo, svarede

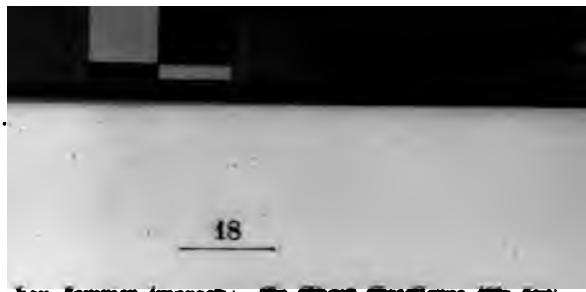

Skriveren, han kommer imorgen. Er Deres Excellence ikke fornøiet med mit Arbeide? — Nu, svarede Rigskantsleren, jeg er engang vant til Abo, han forstaaer bedre at spie sig efter min Maade.

Jeg havde imedens ikke vovet at hilse Kantsleren; det undrede ham maaskee, og han spurgte Skriveren paa tydsk: Hvem er det unge Menneske der? Hvad vil han? — Det er den Degn, strenge Herre, svarede Skriveren hurtigt, med et underdanigst Smil, som har giort Visen igaar, om Oxen med Horn i Panden, eller hvad det var.

Nu løb det mig koldt ned ad Ryggen. Herre Jesus! tænkte jeg, du har taget Rigskantslerens og General Horns Navne forfængelig; nu staaer du for ham, hvad vil der blive af? Kantsleren, som strax mærkede min Angst og indsaae dens Grund, gav sig høit til at le, reiste sig, lagde sin Haand paa min Skulder og sagde, idet han, ligesom Kongen, strax indgiød mig Fortrolighed: Saa sandt jeg lever, min ærlige Ven, I har sagt mig en sand Compliment, at min Oxenstierna ikke blot stanger med General Horn, men ogsaa med sin egen Hierne. Tak skal I have for den lystige Spas, den har ret gottet mig. Tag denne Skuepenge til min Erindring! — Med disse Ord rakte han mig en stor Sølvmynt, som Kongen nylig havde ladet slaae, til Minde om Seieren ved Leipzig.

Kantsleren blev kaldet ind til Kongen, og jeg stod atter alene med Secretairen. Men da jeg alt havde saa store Patroner ved Hoffet, vovede jeg at møde hans stolte Blik med temmelig Ligegyldighed.

En deilig Indretning! brummede han i Skiægget. Man behøver blot at smøre en elendig Vise sammen, saa bliver man og faaer man, jeg veed ikke hvad. En Anden kan slide sig træt fra Morgen til Aften med solide Forretninger, han kommer aldrig videre, og faaer endogsaa Næser ovenikiøbet.

Jeg nøiedes med sagte at nynne de to sidste Linier af min Vise:

„Men gjør til Ore sig en Frø,
Gid den af Vinden briste!“

Hvad, for tusind Djævle, understaaer han sig? raabte den opbragte Skriver; synger og trallarer han i Kongens Kabinet?

Nu kom den tjensthavende Officeer, som havde bragt mig ind, og bad mig følge sig; han vilde skaffe mig Reisekl æder, thi om en Times Tid skulde jeg kjøre med den unge Gustav til Wittenberg. — Ja men, min gode Herre, sagde jeg i min Enfoldighed, hvordan kommer jeg ud af det med min gamle Præst, naar jeg forlader ham uden Afsked og Orlov? — Det vil Kongen nok bringe i Rigtighed, sagde Officeren smilende; jeg vil strax dictere Skriveren her et Brev, hvori jeg skal stille Eders Sag i det bedste Lys. — Ogsaa det endnu, sukkede Skriveren og beed i Pennen!

Triumpherende fulgte jeg Officeren; men glædte mig dog over strax igien at forlade Hoffet, hvor man ei et Øieblik kan bestraales af Naadens Sol, uden tillige strax at forfølges af Misundelsens Myg.

Ulykke.

Med den herlige Yngling Gustav Gustavson drog jeg til Universitetet i Wittenberg, og levede der et Aars Tid med ham, uden at det egentlig kom til Venskab mellem os. Dertil vare vi altfor forskiellige. Som Søn af den store Gustav, skiendt af uægte Fødsel, agtede jeg ham langt over mig; ogsaa var der, uagtet hans Godmodighed, en vis Storagtighed ved ham, som jeg har fundet hos de fleste Adelige, som jeg gierne undskylder, men min Natur har aldrig kunnet fordrage den; thi jeg var

ogſaa ſtolt, og trak mig let tilbage, naar man ikke kom mig imøde. Han var nogle Aar yngre end jeg, kiendte endnu aldeles intet til Verden, men var meget lærdere. For at ſmigre hans ſtore Fader, giorde man ham ſtrax til Univerſitetets Rector. Han opførte ſig med Anſtand, ſelv med Beſtedenhed, i dette Embede, og holdt ved Tiltrædelſen af ſit Rectorat en ſmuk latinſk Tale, ſom blev roſt af de ſtørſte Philologer. Med alt det var en fyttenaars Rector Magnificus et ſelſomt Syn; ogſaa mærkede jeg ret godt, at han egentlig ſlet ikke var ſkabt til Bogen. Soldaten tittede frem overalt giennem den unge Rector Magnificus. I hans Værelſe hang Floreter, Sværde og Hielme, mellem Qvarter og Folianter; og iſtedet for et Skriverbord brugte han ſædvanlig et Par ſtore Pauker, med irrede Kobberkiædler, paa hvilke han ofte øvede ſig, til langt ud paa Natten; ſaa at, mens hele Wittenberg ſov, man endnu kunde høre Rector Magnificus paa ſit Kammer ſlaae Pauker og blæſe i Trompet. Altid havde han Lyſt til at fægte, og heri kom ham Ingen nær i Færdighed. Ogſaa brødes han gierne, for at viſe ſine uſædvanlige Kræfter. Af ungdommelig Forfængelighed forekaſtede han mig tidt, naar jeg ingen Deel vilde tage i de underlige

Han har dem begge, raabte jeg; han er ligesaa god Borger som Adelsmand, thi han er en sand Konge, og denne bør forene alle Stænder i sin Person. — Det er sandt, svarede Gustav, min Fader er Alt. Gustavus er et Anagram af Augustus. Han forener alting i sig. Han er langt større end Augustus, sagde jeg, Augustus var ikke stor. — Hvordan? spurgte han forundret, finder I ikke, at Keiser Augustus har været stor? Troer I, at I kunde være en Augustus? spurgte han mig spodsk. — Gud bevares, svarede jeg, dertil har jeg hverken hans glimrende, eller hans slette Egenskaber.

Naar den unge Gustav fik Breve fra sin Fader, forelæste han mig dem altid, og vi fulgte jublende den herlige Seiervinder paa sine Tog. — Da Faderen beskrev ham sit høitidelige Indtog i Augsburg, hvordan han pludselig havde faaet Lyst til at dandse, og giort et Bal for de smukke Døttre af den Fuggerske Slægt, samt andre Patricierfamilier, hvordan de havde faaet sig et Svingom, baade paa engelsk og tydsk; — da kastede Sønnen Cicero de officiis, som han just stod med i Haanden, ud af Vinduet i Gaarden, i en stor Vasserballie, og raabte ynkelig: Nei, det er for galt! Han faaer sig et Svingom, med de nydelige sydtydske Piger, hver Aften; og jeg Ulykkalige maa imidlertid sidde her og læse i Cicero de officiis.

Slaget ved Lützen var nær. Alle haabede, at Gustav vilde fælde Wallenstein; jeg havde saa gierne deelt dette Haab, men en dunkel Anelse betyngede mit Bryst. Jeg var nærværende med flere Professorer, da Sønnen fik den skrækkelige Efterretning. Brevet var ikke fra Faderen, som sædvanlig, men fra Oxenstierna, og forseglet med sort Lak. Ynglingen aabnede det, blegnede som et Lig, men skialv ikke. Uden at forandre en Mine, læste han det til Ende; derpaa sagde han med qvalt Røst: Glæder Eder, mine Herrer! Protestanterne have seiret: den fiendtlige Hær er ødelagt; Wallenstein har tabt Slaget og er flygtet som en Niding. Kun een Mand af Betydenhed er falden paa svensk Side! — Med disse Ord strømmede Taarerne ham ned over Kinderne, han styrtede ud af Døren og ned ad Trappen. Vi søgte efter den

ulykkelige Søn, og kunde længe ikke finde ham. Endelig hørte vi, at han selv havde indspærret sig i Carceret, for at have Ro, at Ingen skulde see ham græde. Der blev han fire og tyve Timer, uden at nyde det Mindste. Kun Vagteren hørte ham tale høit, kalde sin Fader ved Navn og jamre sig.

Derpaa fremtraadte han atter, bleg som en Døbning. Mange Haarlokker havde han fortvivlet revet af sit Hoved, ogsaa vare to Knoer paa den høire Haand stærkt saarede, uden at han vidste det. — Vil du følge med mig, Albert? spurgte han. Han aabnede et Skab, hvori der hang en fuldstændig Rustning og raabte: Nu, Fader! gaaer jeg ogsaa i Krig. Jeg vil træde i dine store blodige Fodspor, jeg vil træffe din Morder.

Vi begave os paa Veien, og hørte, da vi kom til Grimma, at Liget vilde indtræffe der om Aftenen, og at Dronning Maria Eleonora, som havde fulgt Kongen til Tydskland, reiste med, for at bringe hans Levninger til Sverrig. — Saa, sagde Gustav alvorlig og tankefuld, maae vi blive her incognito. Jeg vil ikke see hende, og hun skal ikke see mig for førstegang ved min Faders Liig.

Som Studenter fra Wittenberg leiede vi os et lille Kammer i den største Gade, temmelig dyrt; thi Byen var allerede fuld af Mennesker, især i de Gader, hvor Liget skulde igiennem, for at sættes i Kirken den Nat. Her vare vi da bag Vindues-gardinet Vidner til det hele Optrin. Forestiller Eder det stakkels unge Menneskes Tilstand, da han giennem en Gardinridse saae den af Ryttere omgivne Vogn, der temmelig hurtigt kiørte hen til Kirken; Dronningen var steget af i Herberget. Men Vognen kunde dog ofte kun komme langsomt frem, da Gaden var fuld af Mennesker, som kastede sig paa Knæe ligefor Hestene, strakte Hænderne op mod Vognen og raabte hulkende: Gud velsigne dig, du ædle Gustav Adolph, i sin Himmel! Du vor anden Luther! Du Lutheranernes Fader, Beskiærmer og Redningsmand! Da græd de gamle Knebelsbarter, som fulgte Vognen; Veteranerne, som havde giort Krigstogene med Gustav, og hvis kraftige brune Ansigter fast alle vare smykkede med Aresarr.

Guſtav Guſtavſon og jeg kaſtede os begge med foldede Hænder ned paa Gulvet, bag Gardinerne og bade med Folket.

Saaſnart det mørknedes gik vi den ſtormfulde Novembereftermiddag hen til Klokkeren ved Kirken, og forlangte han ſkulde lukke os ind. Han ſvarede, at han umuligt kunde føie os i vor Begiæring; der havde allerede været ſaa mange, ſom han havde maattet afſlaae det; thi det var ham ſtrengeligt forbudt at indbringe Nogen i Kirken.

I ſkal ikke blot aabne mig Kirken, men ogſaa Kiſten, raabte Guſtav med Tordenrøſt; thi jeg er hans Søn, og vil ſee min Faders Liig.

Saaſnart den forſtrækkede Mand hørte det, løb han hen for at giøre Anſtalter, og det traf ſig ſaa, at netop Ritmeſter Soop havde Commando ved Kirkevagten. Saaſnart han kiendte den unge Guſtav, gav han ſtrax Befaling at aabne Kirken og Liigkiſten.

Men ak! — Af den ſtore Guſtav Adolph var intet meer at ſee. Hans opſvulmede blaae Anſigt havde Saarene og Døden giort ganſke ukiendeligt.

Sønnen ſtirrede længe paa de forſtyrrede Levninger; derpaa ſpurgte han nedſlaaet: Er dette Cadaver der virkelig min ſtore Fader? Er det alt hvad der er tilbage af ham? — Nei, ved Gud, raabte Soop, hans udødelige Ære er høit ophøiet over Tidens Ødelæggelſer. — Da opdagede Sønnen Faderens høire Haand, ſom endnu var heel og uforſtyrret. Han bedækkede den med Kys og raabte: Nu kiender jeg ham igien. I have ikke bedraget mig, ikke løiet mig noget for. Her er den Haand, ſom har ſlaaet Tilly og Wallenſtein, ſom har ført Redningſværdet i Tydſkland for den luttrede Chriſtendom. Kiende I endnu denne kraftige Heltehaand, med den mægtige Tomme, med de lange ſtærke Fingre, de ſtiønne ſtore Negle? Den Haand, der lige ſaa mandhaftig kryſtede Sværdet, ſom den barnligfromt foldede ſig for Gud den Almægtige; denne Haand, hvormed han for ſidſtegang gav mig den faderlige Velſignelſe!

En dyb Taushed herſtede. Sønnen laae længe maalløs ved

Siden af Kisten, trykkede den blege Haand til sine Læber og talte sagte. Derpaa stod han op og gik bort, ydmyget og tavs. Laaget blev atter af Veteranerne lagt over Kisten. Alle fulgte langsomt med ud af Kirken.

Da jeg, hensunken i bedrøvelige Tanker, atter opslaaede mine Øine, saae jeg Ritmester Soop gaae ved mit Side. — Hvordan gaaer det Selfart? vovede jeg at spørge. — Han er falden i Slaget, svarede Soop. — Jeg tang og fulgte Ritmesteren ud paa Gaden. — Hvad var Selfarts Kald med den store Gustavs? Og dog — han havde været min Ven, og jeg offrede ham mine Taarer.

Øland.

Jeg blev i Wittenberg til 1635. Jeg vil ikke dvæle ved at berette Eder mit Dagværk: hvor ofte jeg besøgte Luthers Grav, hvor gierne jeg gik i de Universitetsbygninger, hvor han havde havt sin Virkekreds, i de Høresale, hvor han havde holdt Forelæsninger som Professor. Imellemstunder, naar Ingen var tilstede, besteg jeg Cathederet, hvor den store Mand havde staaet, og holdt mig selv begeistrede Taler. Mine Venner kaldte mig for Spøgs Skyld Klosterbroderen, fordi de troede om mig, at jeg, med samt min Godmodighed, var doven.

Hvad det sidste angik, kunde de vel have Ret, skiønt ikke paa den Maade, de meente. Jeg følte et practisk Talent vaagne i mig, som ikke slog ind ad den videnskabelige Vei. En Snedker kom ofte i vort Gymnasium, hans Haandværk fornøiede mig; jeg leiede mig en Høvlebænk, og medens de andre oppe i Auditoriet disputerede paa Latin om philosophiske Spidsfindigheder, lærte jeg at forfærdige Stole, Borde og Skabe nede i Værkstedet. Da det gik saa godt fra Haanden med det bløde Træ i

den kiølige Luft, vovede jeg mig ogsaa til det haarde Jern i den brændende Ild. Jeg besøgte Smeden i Nærheden, og skjønt jeg ikke giorde store Fremskridt hos ham, lærte jeg dog at bruge Hammeren, at smedde Søm og Spiger, hvilket siden er kommen mig til stor Nytte.

Tilsidst tabte jeg Lysten til at være i Wittenberg; jeg vilde see mig noget mere om i Verden, og længtes atter efter Eventyr. Jeg fik Lyst til at reise Nord paa. Gustav Adolph og hans Søn havde giort mig Sverrige kiært, og man sagde mig, at det ikke vilde være mig vanskeligt at giøre min Lykke der.

Jeg reiste paa et lille Fartøi fra Danzig til Calmar. En Storm nødte os til at ankre ved Øland. Her fik jeg Koldfeber, vovede ikke at drage videre, og maatte blive flere Uger i en Landsby. Bonden var en velhavende Mand; man behandlede mig godt, jeg havde ogsaa for det første saa mange Penge, at jeg ikke behøvede at tage imod Velgierninger. Men jeg kunde ikke blive af med Feberen. Der var ingen Læge paa Øen; han fra Calmar duede heller ikke stort. Jeg beholdt altsaa min Feber, der tilsidst udmattede mig saaledes, at jeg maatte frygte, en anden farligere Sygdom vilde afløse den.

I denne Tilstand trøstede mig en ung, smuk Tienestepige, stærk og rank og meget blond. Hun elskede Sønnen i Huset, og han igien hende. Men Forældrene vilde ikke vide noget deraf, fordi Pigen var fattig. Det stakkels Barn vartede mig samvittighedsfuldt op i min Sygdom, betroede mig sin Kummer, og det hjalp mig at yttre den trofaste Siæl min Taknemmelighed og min inderlige Deeltagelse i hendes Skiæbne, med enkelte Ord og Tegn. Det varede ikke længe, før jeg kunde saameget Svensk, at jeg næsten forstod hende. Hendes Kiæreste var reist til Danzig med en Ladning Kalksteene; thi Indvaanerne her paa Øens vestlige Kyst leve især af deres Kalksteenshandel med Danzig, Riga og Reval. Jeg beklagede meest den gode Sara, fordi hun altid maatte gaae saa langt efter Vand. Thi da Jordbunden er stenet der, kan man ingen Brønde grave, men maa nøies med de sparsommelige Kilder, der danne sig af Regnvandet og sive ud gien-

nem Biergridſerne. Derfor er ogſaa Egnen plaget med en ſaadan Tørke, at Engene tilſidſt blive ganſke mørkebrune. Desuagtet elſtede Sara ſit Hiem høit, og fortalte mig tidt om de nydelige Harer og ſmukke Hiorte, der løbe over Veien, naar hun gik til Kilden, og om de utallige Nattergale og andre Sangfugle, ſom om Sommeren ſang i de tykke Tornebuſke.

Engang kom hun ganſke veemodig hiem fra et Bryllup i Nabolauget. Hun fortalte mig, hvordan Brudgommen havde redet foran Præſten; derefter var Bruden kommen tilfods med Brudepigerne. Veiret var ſlet, det ſtøvregnede, og undertiden havde de været nødte til at vade giennem det ſtigende Søvand paa Strandbredden, til op over Anklerne; men det havde de ſlet ikke brudt ſig om; og Sara var endnu ganſke varm. De havde nemlig løbet ſtærkt; thi jo hurtigere Bruden løber til Kirke med ſine Jomfruer, desmere æres hun.

Saras Kiæreſte kom hiem, og havde giort en fordeelagtig Handel; men da han hørte, Pigen havde ſagt op (formodenlig for at forekomme Herſtabet), og agtede igien at begive ſig hiem til ſin gamle Moder, blev han meget bedrøvet.

Jeg laae i en aaben Alkove, ſom vendte ud til en rummelig

Alkove, juſt ſom jeg havde et ſtærkt Feberanfald, ſaa at Tænderne klapprede mig i Munden, og ſpurgte: Er det ikke en afſkyelig Kulde, Hr. Magiſter? Hun vil ikke ſige: Jeg elſker dig, og ikke give mig et eneſte Kys. — Ak, kiære Børn, ſukkede jeg ſkiælvende under Dynen, værer dog ingen Daarer! Nyder i Uſkyldighed og Glæde Eders unge, friſſe Liv. Naar den hvide Beenrad kommer med ſin Lee, klapprer med Tænderne, ſom jeg nu, og viſer Eder det udrundne Timeglas, da er det forſilde.

Det virkede! Et ſligt Orakelſprog af en Døende (ſaaledes ſaae jeg i det mindſte ud) helbredede pludſelig Sara for alle knibſte Betænkeligheder, og bragte hende tilbage til Natur og Billighed. Hun omfavnede Erik, ſagde: Jeg elſker dig! og deres Læber mødtes. I dette Øieblik gik min Feberkulde over i en brændende Hede.

Det var en forfærdelig Nat. Stormen raſede, og jeg kunde høre Brændingerne ſyde mod Klippen. Frygtelige Vindſtød hylede over Mark og Skov. Det kom mig for i Drømme, ſom om en ſtor Redningsengel, en Cherub med ſer uhyre Vinger (ſaaledes ſom Ezechiel beſkriver ham), kom os til Hiælp, giennem det øde Firmament. Men da han kom nærmere, forfærdedes jeg over hans uhyre Størrelſe, og krøb under Dynen.

Jeg vilde vende mig i Sengen, da tørrede en venlig Haand min Pande, og en Stemme ſpurgte: Hvordan gaaer det, Hr. Albert? I har atter været ſtærkt angrebet. — Ak, Sara, giſpede jeg, er du der? Hvor er Erik? — Han er gaaet i Seng for længe ſiden, ſvarede hun. — Har du ſeet Engelen? ſpurgte jeg. — I har havt en ſvar Drøm, ſagde Sara, og jeg nænte ikke at forlade Eder i denne Tilſtand. Nu haaber jeg, Feberen har udraſet for denne Gang, og jeg vil ogſaa gaae hen at lægge mig. Det er et forfærdeligt Veir. Gud forbarme ſig over de ſtakkels Menneſker, der ere ppa Søen i Nat. Gud ſtee Lov, vi have Erik paa det Tørre. Med diſſe Ord tog hun Lyſet og forlod mig. Jeg faldt i en vederqvægende Slummer.

Skibbruddet.

Jeg vaagnede ſilde om Eftermiddagen, Veiret var ſmukt, Solen ſtinnede ind ad Vinduet. En varm, kraftig Mandsfolkehaand tog omkring min og følte min Puls. Nu har han ingen Feber meer, ſagde en klar, mandig Røſt paa tydſk; men han maa have været ſtærkt angrebet, thi Pulſen ſlaaer mat. — Hvordan ſkal vi dog faae det arme Menneſke helbredet? hørte jeg Sara medlidende ſpørge. Han har længe brugt Medicin, men der vil intet hiælpe. — Lad mig ſee Eders Chinapulvere! — Sara bragte ham nogle; han aabnede Papiret, lugtede til Pulveret, ſmagte derpaa og ſagde: Det troer jeg nok! Med Birkebark helbreder man ingen Koldfeber. Jeg ſkal ſkaffe Jer nogle ægte Chinapulvere. Den Syge lader til at være en ung Mand af god Conſtitution, han kommer ſig ſnart.

Da han ſaa havde talet, gik han. Jeg betragtede Sara med Forundring og ſagde: Min Gud! hvo er dog den gode Mand, ſom har indgydt Haab og Mod i min Siæl? — Han var ſelv i Livsfare for nogle Timer ſiden, ſvarede hun. I har

er den ældste adelige Familie, thi den blev til i Skabelsens første Tid. Men det er ikke saadan meent: jeg kalder de to Gesandter saa, fordi de ere saa forskiellige som Natten og Dagen. Krusius er aaben og venlig, Brüggemann stummel og mørk. Men der kommer en Herre, af ham kan I faae bedre Besked.

Værten traadte ind med en ansеelig, midaldrende Mand. Den Fremmede var fort klædt, bar en stor hvid, rund Paryk, og ovenpaa den en lille Fløiels Hætte. Han havde et kraftigt Ansigt, just ikke smukt, men meget ærligt. Et kort Skiæg bedækkede hans Overlæbe. Det er Legationsraaden og Secretairen Hr. Adam Olearius, sagde Baadsmanden, en lærd Herre, som agter at opskrive denne Reise og give den ud paa Prent, naar han lykkelig er kommen hiem igien. — Og den unge Mand, spurgte jeg, som nylig var hos mig, det er Skibslægen? — Fanden heller, det er Poeten, Trugsessen, Hofjunkeren, den lystige Poul Flemming. — Hvordan, raabte jeg forskrækket, det er en Poet, som vil fordrive mig Koldfeberen?

Her traadte Lægen ind i Stuen. Da Hr. Olearius hørte, der sov en Syg i Alkoven, vinkede han ad de Andre, og listede sig sagte paa Tæerne ud af Døren, for ei at vække mig. De Øvrige fulgte hans Exempel, og lode mig ene med Lægen og Poeten.

Lægen gav Digteren Ret i, at jeg, under et ordenligt Tilsyn, snart vilde komme mig. Han lagde flere smaa hvide Papirer med ægte China paa Bordet; og jeg betragtede dem med samme Følelse, som en Elsker sine Kiærlighedsbreve, hvori hans Hiertenskiær tillader ham at haabe. Poeten trak endydermere en temmelig stor Flaske Chinamixtur ud af Kiolelommen. Pulverne, Grahmann, sagde han, kunne ei alene udrette saa store Ting. Her er China, sat paa god gammel Rhinskvin, den vil baade styrke og opmuntre, saa kommer han snart paa Benene. Jeg tænker, at vi endnu kunne bringe et Bal istand her paa Øen for den lystige Landsbyungdom, inden vi reise videre.

Lad os ſpringe, lad os dandſe,
Lyſtigunge, glade, frie!
Thi ved Dandſen lære vi
Noget, ſom er værd at ſandſe.

Jeg bar, vedblev han, allerede udſeet mig en ſmuk Pige til min Dandſerinde. Det eneſte Hæslige der er ved hende, er hendes Navn Sara; den lille Her ſkulde egentlig hedde Hagar.

Lægen, ſom var ældre og alvorligere, ſvarede, idet han venlig trykkede hans Haand: Ja, kiære Flemming, ſaa overlader jeg da dig denne Patient; thi jeg har, ſom du veed, fuldt op at gjøre med langt farligere Syge. Farvel, min Herre, ſagde han til mig, ſtol kun I med Tillid paa denne gode Mand! Han er ikke blot, ſom jeg, en Læge for de Syge, men ogſaa for de Sunde.

Da vi vare ene, herſkede der en kort Taushed. Digteren betragtede mig opmærkſomt, ſaae hvad der foregik i mit Indre, kaſtede ſig i Læneſtolen og gav ſig høit til at lee. — Nu, raabte han, troer I nok at være falden fra Sevilla i Charyb-

kiære Hr. Flemming? spurgte jeg. — Just fordi den er nyttig! svarede han. En Digter skal ikke nytte; det vil sige: til det siebliklige Livs Nødtørft; han skal virke med sin Kunst paa Aand og Hierte, danne Følelsen og Smagen for det Skiønne.

Det glæder mig, kiære Herre, vedblev jeg, at I ikke deler den giængse Skiæbne; at I er lykkelig, og som en Trækfugl kan flagre til det skiønne Giniſtan, medens Vinterſtormen ødelægger Europa.

O ja! svarede Flemming, derfor reiser jeg ogsaa. Thi hvordan seer det nu ud i Tydskland, siden Gustav faldt?

I er ansat ved Gesandtskabet, sagde jeg. — Ja vist, svarede han atter lystig, som Hofjunker og Trugsess; id est Forskiærer ved Gesandtskabstaffelet. Er det ikke en stor Ære for en Doctor philosophiæ, necnon Magister artium? Jeg forsikrer Eder, Hr. von Brüggemann troer, at Hertugen begik en stor Bommert, da han gav mig dette Embede.

Her blev Stuedøren slaaet op paa vide Væg, vi hørte Nogen larme og skiænde udenfor, og en lang, vranten Mand, med et tyndt, rødligt Skiæg og en Guldkiæde om Halsen, traadte ind, fulgt af Kruſius og Olearius.

Nei, det er til at blive gal over, raabte den Fremmede med skingrende Fistelstemme; have ikke de Rækler ladet Skrinet med de fyrstelige Creditbreve falde i Vandet, saa at de ere blevne ganske vaade og ulæselige? Nu maae vi skrive fra Reval til Gottorp om nye Creditbreve.

Nu, gode Ven, sagde Kruſius rolig, i sligt et Virvar kan ikke alting gaae efter en Snor. Vi maae takke Gud, at vi dog, efter Omstændighederne, slap saa heelbrede derfra og fik alting paa det Tørre. — I er altid tør, Hr. von Kruſius, raabte Hr. von Brüggemann. Og hvad rende de nu efter? Hvad er der da at see og tage i Øiesyn paa denne usle Øe? Staaer der ikke skrevet med klare og tydelige Ord i det fyrstelige Hofreglement, at „saasnart der bliver blæst til Taffels, Alle og Enhver sig haver at indfinde, paa det at man ei nødig haver paa Nogen at vente?“ Og dog staae nu Trompeterne og blæse en halv

Time, inden Pagerne bære Maden paa Bordet, og de Herrer Trugsesser lade sig ikke see. Især er denne Poet, denne Poul Flemming, meget forsømmelig og sit Embede aldeles ikke voxen. Hvor er han nu henne? — Han sidder derinde i Alkoven hos en Syg, svarede Olearius. — Hvad? raabte Hr. von Brüggemann, er her en Syg? saa gaaer jeg strax igien. Hvad det ogsaa er for Huse og Indretninger! Giæsteværelse og Sygestue løber i eet.

I har intet at [illegible] rs Værelser, Hr. von Brüggemann, sagde Marsk [illegible] Staden; jeg har skaffet Eder et meget godt Qva [illegible] der kan man dog ikke sidde alene den hele udsl [illegible] muyere sig, raabte Gesandten. De Herrer ville [illegible] den Ære, saa maa jeg vel komme til dem. H [illegible] Syge? Jeg vil dog ikke haabe, at det er en smitsom Sygdom? — Flemming kom ud, og forsikkrede, at Patienten kun havde Koldfeber. — Godt nok, svarede Brüggemann, men derfor skal I dog ikke række ham Medikamenter. Nu er I Hofjunker, Trugsess, og har intet meer at bestille med Apothekerkrukkerne. Naar jeg spiser Agerhøns, vil jeg ikke have, at min Trugsess skal stinke af Dyvelsdræk, China eller Rhabarbra. — Jeg besprænger mig altid med Hovedvand, inden jeg kommer Eder nær, Hr. von Brüggemann, svarede Flemming, og kunde ikke tilbageholde et spodsk Blik. — Alt nok! kiære Flemming, faldt ham Krusius i Talen, idet han venligt lagde sin Haand paa hans Skulder; vi ere alle meget vel tilfreds med Eder; og skulde der tilstøde Livlægen noget, saa er det jo en stor Lykke for os, at vi endnu have en Mand med, som — Som kan giøre Vers derover! faldt ham Brüggemann haant i Talen. — Hvilke vist ikke mishage Eders Høivelbaarenhed, naar de ere gode, sagde Flemming; thi det er kun Kiødhoveder, som have en naturlig Afsky for Vittighedsværker. — Glem ikke den første Artikel i Hofreglementet, raabte Brüggemann: „Først og fornemmelig skulle Alle og Enhver vise bemeldte vore Gesandter al skyldig Respect og Ærbødighed, Lydighed og Opvartning, og uden Contradiction og Vægring parere

deres Ordre." — Der ſtaaer ogſaa i Hofreglementet, ſagde Flemming: „at Alle og Enhver ved Ambasſaden ſig paa Enighed haver at befliitte, at den Ene ſkal ſtaae den Anden bi med alt muligt Venſkab, Samdrægtighed og Aſſiſtents; og ſtedſe afholde ſig fra Kiv, Trætte, unødig grov Opførſel, Ubſkiælden og Slagsmaal." — Med diſſe Ord forlod han Værelſet.

Bie kun, Knægt, raabte den opbragte Geſandt efter ham, jeg ſkal nok faae fat paa dig. Jeg ſkal ſkrive en Klage over dig og ſende den til Holſteen. Du ſkal ikke andengang faae Moſkaus gyldne Spire at ſee.

I er i ondt Lune, Hr. von Brüggemann, ſagde Kruſius, fordi vi have lidt Skibbrud. Det er naturligt, og vi ville betragte denne Stemning ſom den ſidſte Levning af Uveiret, der endnu ikke ganſke har lagt ſig. Men den gode Poul Flemming vil I viſt ingen Fortræd giøre. Vi holde alle ſaameget af ham; og heller vilde vi reiſe tilbage til Gottorp igien, end miſte denne raſke Staldbroder og trofaſte Ven af vort Samfund. — Ja det er en afgiort Sag, iſtemmede Olearius. — Afgiort, gientog Marſkalk von Staden. Afgiort! raabte den fyrige, raſke Staldmeſter von Mandelsloh. Afgiort! gienlød det fra Alle.

Jeg ſeer, her er lagt Raad op imod mig, fnyſede Brüggemann; jeg vil ikke længer incommodere de Herrer med min Nærværelſe. Han gik ſin Vei og ſlog Døren i efter ſig.

Kruſius taug. Gud give, at han altid vilde blive det Forſæt tro, raabte Mandelsloh. Du milde Fredſens Gud, med ham ſkulle vi nu giøre den lange Reiſe til Ispahan. Hvad ere Klippekløfter, Ørkner, Slanger, Tigere, Beduiner, Tartarer, Tørſt, Hunger, Hede, Kuld, Sygdom og Peſt, mod et eneſte ſaadant arrigt, trætteſiært Menneſke uden Hoved og Hierte?

Stille! bød Kruſius med Venlighed; tilbords! Alle gik, og mig i Alkoven derinde kildrede det ind i Siælen, at min poetiſke Doctor var ſaa elſket og afholdt.

Udſtyret.

Alt togange ſtulde jeg havt Feberen, og den blev borte. Hvad det var for en himmelſk Følelſe, veed Enhver, ſom har havt denne ſlemme Giæſt at trækkes med. Mine forrige Kræfter kom ſnart tilbage. Midlertid blev Skibet flot. Geſandtſkabet ſtulde reiſe igien; men Hr. von Kruſtus havde ſørſt foranſtaltet et Bal for Nabolaugets Ungdom.

Ved denne Leilighed vilde Flemming udøve en ædel Hævn over den gierrige Brüggemann. Baadsmanden havde alt fortalt mig, at Geſandten i Havsnød havde lovet at udſtyre en fattig Jomfru paa Øland.

Vor Vært Clas Lundgreen var underrettet om alting; han ſendte ſin Søn til Gothland ſor at kiøbe en Heſt, og Sara tillod han at beſøge ſin gamle Moder nogle Dage i Runſteen. Denne Tilladelſe benyttede den gode Pige ſtrax. Da Kiæreſten var borte og jeg helbredet, forlod hun gierne Huſet, ſor at undgaae den forelſtede Poul Flemming, ſom flueg ſig i Hælene paa

lelser kunne ikke længer gjøre mig lykkelig, nu har jeg givet mig Phantaſien i Vold, og vil plukke ſtiønne, ſieldne, forunderlige Blomſter i ſierne Egne. Herlige Urtekoſte vil jeg binde; men min ſøde Roſenknup, ſom altfor tidlig blev naget af Dødens Orm, finder jeg ei igien. Skiønnere ville Georgierinder og Circaſſierinde møde mig; men min huldе Viol fra Pleisſen, der ſaa brat forſvandt, vil dog ingen faae mig til at glemme.

Nu blev naturligviis ſalig Johanna Kleins Skygge ogſaa manet frem, og ſaaledes deelte Flemming og jeg hinandens Følelſer. Jeg vovede ogſaa at forelæſe ham nogle af mine Vers. De behagede ham; han laante mig Opitzes Digte, ſom jeg ikke kiendte, og forſikkredе, at jeg i dem vilde finde en ſand Guldgrube.

Derpaa ilede han bort, for at ſætte i Værk, hvad jeg ſik for ſilde at vide, forti han vilde overraſſe mig dermed. Ballet var beſtemt til Overmorgen Aften, og for at ikke Hr. v. Brüggemann ſkulde fable om og bryde det Løfte, han rigtignok havde giort i hele Mandſtabets Nærværelſe, foranſtaltede Flemming, da han ført havde talt med Kruſius og Olearius, en Deputation af Landsbyens fattigſte Fædre affendt til Hr. von Brüggemann, for at takke ham for det chriſtelige Forſæt at ville udſtyre en ſtakkels Pige der paa Øen.

Geſandten, ſom ikke vidſte, hvad man vilde ham, og ſom gierne vilde gjøres af, lod ſtrax en Trompeter ſammenkalde hele Perſonalet; hvorpaa han, omringet af Hofjunkere og Pager, gav Bønderne formelig Audients. Men da han mærkede, hvor Vinden blæſte hen, blegnede han og kaſtede et forbittret Blik paa Flemming; thi han giettede ſtrax, hvo der havde ſpillet ham dette Puds. Flemming lod ſom ingenting. Da nu Sagen var kommen ſaa vidt, mærkede Brüggemann vel, at han maatte lade Tingen gaae ſin Gang, reiſte ſig derfor fra Sædet og holdt en pyntelig Tale. Thi han beſad en vis Færdighed i at ſige Ingenting med glatte Ord og kunſtige Vendinger.

Han tilſtod, at han havde giort et lignende Løfte i den yderſte Nød, hvori han viſtnok havde handlet høiſt ufornuftigt;

thi enhver god Chriſten vidſte jo vel, at man ikke kunde afſpiſe det guddommelige Forſyn med usle Pengeløfter. Men i en ſaadan Tilſtand vidſte Menneſket ikke ret, hvad han gjorde, og ſiden nu dog Løftet engang var givet, vilde han heller ikke ſvigte ſit Ord, beklagede kun, at Omſtændighederne ikke tillod ham at gjøre Meget. Han reiſte gjennem Rusland til Perſien; og ſkiøndt hans fyrſtelige Durchlauchtighed ikke havde ladet Geſandtſkabet mangle noget, kunde han [illegible] ſig formeget; thi Penge brugte man overalt, og i man [illegible]rken forſtod Svenſk, Franſk eller Tydſk længer, der for ma[illegible]ig endnu altid paa Penge; hvilke, ſom den allerfortr[illegible]gte [illegible], overalt gjorde Forretninger af i ſtørſte Haſt. [illegible] vilde han imidlertid give. Hvis hans Herrer Colleger og de øvrige Officianter fandt Summen for liden, ſtod det enhver frit for at forhøie den. Thi ſiden dog ikke han alene, men det ſamtlige Mandſkab var reddet fra Faren, indſaae han ikke, hvi han ſkulde betale for dem alle.

Kruſius, ſom ikke længer gad ſpænde ſin Collega paa Pinebænken, ſvarede ſtrax, at han var rede til ogſaa at give tredive Daler. Alle de øvrige Perſoner ved Geſandtſkabet forpligtede ſig forholdsviis at bidrage til Udſtyret. Paa den Maade var ſnart en Sum af hundrede Daler i klingende Mynt bragt tilveie; en ſand Skat for en ølandſk Bondepige paa den Tid.

Jeg vidſte ſlet ikke noget af alt dette. Formodenlig vilde Flemming heller ikke have mig paa Ballet, for at jeg ikke ſkulde forkiøle ſig; ſandſynligviis havde han forbeholdt ſig den Morſkab at fortælle mig alting næſte Dag.

Jeg havde om Middagen, den Dag Ballet ſkulde være, ſpadſeret lidt i Solſtin, og da det var førſtegang efter min Sygdom, følte jeg mig noget mat derefter, lagde mig paa Sengen i Alkoven og ſov ind. Da jeg vaagnede, var det Eftermiddag. Claes Lundgreen traadte ind i Stuen med ſin Kone, og da han troede, de vare ene, ſagde han: Naa min Huſtru? Har jeg ikke ganſke ſnildt ſpillet mit Kaart? Erik er reiſt til Gothland for at kiøbe en Heſt; Sara beſøger ſin gamle Moder i Runſteen. I Aften blive de Brude her i Byen, ſom kunne gjøre ſig Haab

om Udſtyret, fremſtillede for Geſandten. Vel at Sara ikke er her. Fik hun ikke Medgiften, ſaa var det os kun en Ydmygelſe mere, da vor Søn elſker hende; fik hun de lumpne hundrede Daler, ſaa maatte jeg holde mit Ord, og vor Plan gik reent overſtyr. Nei, Erik ſkal ægte den rige Enke, og Sara maa bort. Naar hun har grædt et Par Ugers Tid, trøſter hun ſig nok igien. — Ih, naturligviis, ſagde Konen. Vi To have jo heller aldrig elſket hinanden, og ere dog blevne lykkelige. Det er ikke gaaet os ſom de følſomme Siæle; thi vor Kiærlighed har aldrig ophørt, ſiden den aldrig har begyndt.

Men tag mig tituſind Tønder Diævle, min Huſtru, ſagde Fader Claus ſagte, ligger Tydſken ikke derinde paa Sengen, og har maaſtee hørt hvert Ord. — Han ſover, den arme Stakkel, ſvarede Konen. Han har ſpadſeret lidt omkring i Solen idag, og er nu ſaa mat ſom en Flue. Kom, lad ham have Ro. De gik ud, men jeg havde nok.

Saaſnart jeg var ene og det mørknedes, trak jeg en Overkiole paa af tykt blaat Fiilt, der tilhørte Værten, over mine øvrige Klæder, tog en god Rideheſt af Stalden, ſadlede den i ſtørſte Haſt, og uden at tale med Nogen eller bede om Tilladelſe, galopperede jeg til Runſteen, for at hente Sara, at hun ſkulde komme tidsnok til Udſtyret.

Efter halvanden Times Ridt ſtandſede jeg min Heſt udenfor det Huus, hvor Saras Moder boede. Jeg bandt den ved Døren. Det var et temmelig ſtort Vaaningsrum, ſom udgiorde Kiøkken og Stue tillige. En lyſtig Ild brændte paa Skorſtenen. Den gamle Kone ſad ved Ilden i ſin Læneſtol, ved hendes Fødder ſtrikkede Datteren paa en Skammel, og hørte Moderen fortælle det Folkeſagn om den døde Ridder, ſom bragte Pigen bag paa ſin Heſt til Kirkegaarden. — Nu, Sara, raabte jeg i Baggrunden af Hallen, juſt ſom Eventyret var tilende, nu gielder Hurtighed! Sving dig bag paa Heſten, og hold mig om Livet; ſaa ride vi over Bierg og Dal, og komme endnu før Midnat tidsnok til Bryllup, naar vi ſkynde os godt.

Moderen, ſom ſaae mit dødblege Anſigt (Ridningen havde

angrebet mig), ſank forſtrækket tilbage i Lænestolen og troede virkelig, den døde Kæmpeviſe-Ridder var kommen, for at hente hendes Datter til Graven. Men Sara kiendte mig ſtrax; med to Ord havde jeg ſagt hende alt, hvad hun behøvede at vide; — hun tog hurtig Afſked med Moderen, og nu travede jeg afſted med Pigen over Stok og Steen, Bierg og Dal, nøgne Heder og overſvømmede Strande.

Det ſaae ud til Regn, jeg hørte det fromme Barn inderligt bede til Gud, at han dog ikke vilde lade det regne, før vi atter havde Tag over Hovedet, for at jeg ikke ſkulde ſaae Feber igien.

Gud bønhørte hende; først da vi rede ind i Byen, ruſlede det lidet, og der faldt en ſiin Støvregn. Vi hørte Violerne lyſtigt klinge i det ſtore Værtshuus. Da vi kom derhen, var hele Gaden lys af den Glands, der ſtraalede fra Dandſeſalens Kierter. Jeg kaſtede Overkiolen af, løftede Sara ned, gav en Gaardskarl Heſten og Kavaien at paſſe paa, og vilde til at bringe min Dame op. — Er det ikke Carl Lundgreens Heſt og Kavai? ſpurgte Gaardskarlen. — Jo, rigtig! ſvarede jeg. — Er I ikke den unge Tydſter, ſom boer hos ham? — Jo, min Ven! —

For Dommeren i Læneſtolen ſtode tre Tieneſtepiger, hverken ſmukke eller unge, hvis plumpe, uæble Anſigtstræk giorde et ubehageligt Indtryk paa alle Tilſkuerne. — Nu, mine Herrer, hørte jeg von Brüggemann ſpørge ſpodſk, hvem af disſe tre Gudinder tykkes Eder, jeg ſkal give Æblet?

Jeg tænkte: Som Gudinderne, ſaa Paris. Alle taug, Ingen havde Lyſt til at ſige noget til disſe Pigers Fordeel. — Her er endnu en Fierde! raabte jeg, og drog min nydelige ſvenſke Flikke frem, hvis blyſomme Beſtedenhed giorde hende endnu elſkværdigere. Jeg behøvede kun ganſke ligefrem at fortælle Sagens Sammenhæng, ſaa havde Sara vundet Priſen, og de hundrede Daler i Guld laae i hendes Forklæde.

Claes Lundgreen kom tilbage. Min Heſt er der, ſagde han, ſvedt og ſkamredet. Min Kavai er ganſke vaad og overſtænket med Dynd. Hvo har tilladt Eder ſaaledes at holde Huus med Andres Tøi? — Spørg Eders Søn, Fader Claes, naar han kommer tilbage fra Gothland, ſagde Olearius, — og ſtiænd ikke paa dette ſtikkelige unge Menneſke, ſom heller fortiente en Belønning for ſin tappre Bedrift. — Nu ville vi ſørge for ham, ſagde Poul Flemming.

Han og Dr. Grahmann bragte mig ſtrax hiem i Seng, gave mig en dygtig Slurk Chinamixtur og dækkede mig varmt til. Jeg ſov ſom en Steen, og vaagnede næſte Dag med ſtærk Appetit, uden at ſpore ſlemme Følger. Gubben var nu nødt til at bide i det ſure Æble. Heſten, ſom jeg havde ſkamredet, blev imidlertid ſyg, og han vilde ſkrive mig den paa Regning; men da Erik kom tilbage fra Gothland med en god Heſt, vovede Faderen ikke mere at ſlaae paa den Streng, af Frygt for at giøre Sønnen altfor opbragt, naar denne hørte den Streg, han havde villet ſpille ham.

To Dage derefter holdt de unge Folk Jaord. Flemming ſkrev en Bryllupsviſe, hvori han, ſom han pleiede, ſpøgede med Brudgommens og Brudens Navne. Han viſte Forſtiellen paa den unge ſlandſke og den gamle bibelſke Sara. Det faldt i min Lod ſom Cantor at føre Sangen an ved Bordet. Jeg maatte

ſiden drikke Dus med Flemming, hvorved jeg tedte mig heel umdſeelig. Flemming havde allerede et berømmeligt Navn, og jeg ſatte ham ſom Digter over Opitz. Da jeg ſiden ytrede min Forundring for Olearius over min Vens ſtore Forkiærlighed for Opitz, ſvarede denne: Det er atter et Træk af Flemmings Elſkværdighed; han har læſt Opitz ſom Barn, diſſe Sange have forenet ſig i hans Siæl med hans kiæreſte Ungdomserindringer; nu kan han ikke meer ſtille det Ene fra det Andet. Forreſten er Opitz en Mand af Fortieneſte.

Skibet var nu klart igien til at gaae under Seil. Jeg, ſom ſlet ingen Livsplan havde lagt, ſom ſtod alene i Verden og havde fundet nye Venner i Flemming, Olearius og Grahmann, var gierne fulgt med til Perſien; alle de andre havde gierne taget mig med; men Hr. von Brüggemann ſatte ſig med Hænder og Fødder derimod, iſær ſordi Flemming ſaa inderligt ønſtede det. Saa maatte jeg da, efter at have omfavnet min Ven hierteligt, med vaade Øine ſee Skibet gaae under Seil.

Nu vidſte jeg ikke, hvad jeg ſkulde tage mig for. Feberen var jeg rigtignok qvit, men under mit lange Ophold her paa Øen var min Børs vaſaa næſten bleven lænds: og ſkiøndt de

Det Ord „Kammertiener" ſturrede mig i Øret; men efter modent Overlæg fandt jeg det taabeligt ikke at ville modtage en ſaadan Redning i min nærværende ſlette Stilling, blot for et Navns Skyld.

Jeg tog til Calmar og lod mig melde hos Adelsmanden. Jeg behagede ham, og Hr. Carl Franz van Leuven giorde ſtrax et fordeelagtigt Indtryk paa mig. Han havde et mildt, ſtille Væſen, men lod til at være noget melancholſk. Dette melancholſke Træk, forbundet med den hollandſke Phlegma, gav ham et eget Anſtrøg. Jeg mærkede ſnart, at han, uagtet ſin Phlegma, var forelſket; thi naar han troede, Ingen ſaae det, kyſede han ofte et Miniaturbilled, ſom han bar paa Bryſtet. Under hans glatnedſtrøgne Haar hvælvede ſig en ſkiøn Pande, der bragte mig til at tænke paa de nederlandſke Frihedshelte, fra hvilke han ſtammede. Vi bleve ſnart enige: Jeg ſkulde have det ſaa godt ſom han, og kun være ham til Selſkab; han havde en anden Tiener, ſom ſkulde forrette alt grovt Arbeide. Imidlertid beholdt jeg dog Navnet „Kammertiener." Vi heiſede Anker og ſeilede bort.

Da vi fore Øland forbi, ſtod det unge Brudepar Arm i Arm paa Strandbredden, tilvinkede mig Levvel med deres Lommetørklæder og tørrede deres Øine dermed. Jeg hilſte dem venligt igien. Kiølen giennemſtar Bølgerne. Jeg ſtod paa Dækket og grundede bekymret over min tilkommende Skiæbne. Men ſnart fattede jeg Mod; og for at troſte mig, tog jeg min Stambog frem og giennemlæſte det ſmukke Digt, Poul Flemming havde ſkrevet mig deri til Afſked:

Hvi om din Skiæbne ſpørge?
Hvi ſørge?
Vær ſtille!
Guds Villie ſteer.
Lad Taaren meer
Ei trille!

Glem du den Dag imorgen,
Med Sorgen!
Den Høie
Har faderlig
Ei vendt fra dig
Sit Øie.

Vær rolig! Lær at favne,
At gavne
Din Næſte!
Hvad Himlen vil,
Dig vorder til
Det Bedſte.

Kiøbenhavn.

tieneren; ja, jeg kom endog til at præſidere i en Lænestol. Jeg ſatte mig, og forſøgte at ſætte et muntert Anſigt op, ſkjøndt den plumpe Samtale, de flaue Anſigter og Stedets Smuds forſtemte mig i høieſte Grad.

Den Agtelſe, ſom man i Førſtningen havde viſt mig, ophørte ſnart, og de generte ſig altid mindre og mindre. Min Nabo havde ſkjænket mit Glas fuldt, og ſpurgte, om vi ikke ſkulde drikke Dus? — Jeg blev ſaa rød ſom Blod og kom i den yderſte Forlegenhed. Ligefrem ſige nei, vovede jeg ikke, for ei at udſætte mig for det beſkjænkede Menneſkes Vrede. Et lykkeligt Indfald reddede mig: jeg foregav at have faaet Næſeblod, holdt Lommetørklædet for Anſigtet, ſkyndte mig ned af Trappen paa Gaden, løb igiennem nogle Smaaſtræder, og ſtandſede ikke, før jeg var vis paa, at det fulde Broderſkab ikke kunde finde mig.

Jeg trak nu mit Veir med lettet Hjerte, dog giorde den Betragtning mig atter trangbryſtet, at jeg ved Midnatstid ſtod paa Gaden i en fremmed Stad, uden en Skilling i Lommen og uden at forſtaae Landets Sprog; dog haabede jeg at ſlaae mig igiennem med min Smule Svenſk.

Jeg ſatte mig ned paa en Dørtærſkel, lod Skjæbnen raade, og haabede, at Vægterne i det mindſte ſkulde komme og trække mig paa Raadſtuen, hvor jeg heller vilde være end i det drukne Broderſkab. — Det varede heller ikke længe, før jeg ſaae to Vægtere komme op ad Gaden med en fuld eller død Mand paa en Stige. De ſtode ſtille ved den Dør, hvor jeg ſad, lagde Stigen ned og raabte flere Gange: Mads Hanſen! nu er I hiemme. Det hialp ingenting. Saa maae vi knibe ham i Næſen, ſagde den Ene. Da det var ſkeet, blev den Drukne paa Stigen oprømt og ſagde: Allerede hiemme? Nu god Nat, kiære Børn! Mangetak! Der er Drikkepenge. Har I ringet paa Klokken? — Det giorde de, og Pigen kom med Lys. Saaledes opdagede da ogſaa Vægterne mig og vilde ſlæbe af med mig. Men da jeg havde ſagt, hvem jeg var, og at jeg var faret vild, raabte Mads Hanſen paa Tydſk: Man kan let fare vild! Saa

min Siæl, Børn, I ſkulle ikke giøre denne ſtakkels Lydſter Fortræd. Det er et ſikkeligt Mands Barn og et godt ſælle Skind, det mærker man paa alt. Der gives overhovedet i denne Verden ingen Ondſkab, ingen Synd, ingen Skurker, Bedragerier og Æſelsſtreger. Det er kun Kiæltringer og Spidsbuber, ſom lyve de ſtakkels Menneſker ſaadan noget paa. Alting er fortræffeligt, allerkiæreſte paa denne ſkionne Jordklode. See kun Stiernerne deroppe! Melkepletterne og Taageveien, hvor de funkle og dreie ſig om. Hvad ere vi Orme og Maddikker mod ſlige mægtige Himmellys, ſom aldrig gaae i Seng? Og naar ſelv de kunne gaae i Taaget, kunne vi det ikke? Og naar ſelv Himlen har ſine Pletter, hvad behøve vi at ſkamme os over at være pletiede og tilrakkede.

Vagterne forlode os, Mads Hanſen førte mig op af Trappen og bragte mig i et ſmukt Værelſe med en god Seng, hvor jeg kunde ligge i Nat. Rusen lod til at være gaaet noget over; da han hørte, jeg ingen Aftensmad havde faaet, lod han bringe koldt Kiokken ind, og jeg maatte drikke et Glas Vin med ham.

En Ruus, ſagde han, er, i og for ſig ſelv betragtet, ikke at laſte, naar man kan taale den, og naar den ingen ſkadelige

omfavne alle Mennesker, kysse dem og bede dem om Forladelse; indtil jeg har tømt Dusinet, hvorved jeg bliver høitidelig stemt, stirrer op mod Himlen og kan ikke blive færdig med at beundre og tælle Fixstiernerne.

Morgenen derpaa traadte han dygtig og munter ind til mig, og saae slet ikke ud som et forsviret Menneske. Manden var stirsaaren og havde en overordenlig Legemsstyrke. Han trykkede min Haand, saa Blodet var nær ved at springe ud af Neglerødderne, og loe umaneerligt, da jeg ømmede mig derover. Da jeg havde drukket varmt Øl med ham, maatte jeg følge ham i Værkstedet, hvor jeg ikke nok kunde forundre mig over den Kraft, hvormed han smeddede de mægtige Ankere. Alle Svendene viste ham største Ærbødighed, og han var hele Dagen en ordenlig Mand. — Det morede ham, at jeg havde lært lidt af Smedekunsten, men han meente dog, at jeg med mit glatte Pigeansigt og pene Hænder ikke vilde bringe det vidt. Derpaa bragte han mig til sin Kone, en friskt Blondine med stiælmske Øine. Da hun var gaaet i Kiøkkenet igien, sagde han: Vi have endnu nogle gode Værelser at leie ud, og hvis Mynheer van Leuven vil tage tiltakke, saa staae de ham til Tieneste. Paa min første Sal boer en fornem Officeer, som ofte kommer til Hove. Han er en god Ven af os, især af min Kone. Folk kalder ham Mars, min Kone Venus, og mig Vulkanus; men da jeg ikke forstaaer mig paa Etymologien, saa veed jeg ikke, hvad de ville sige dermed. Forresten har Officeren staffet mig Leverancen til Flaaden, hvorved jeg er bleven en velhavende Mand.

Jeg skyndte mig nu hen i Værtshuset igien. Hr. van Leuven mødte mig urolig paa Trappen, og sagde, at han for min Skyld ikke havde lukket et Øie hele Natten; Tienerne havde fortalt ham, at jeg havde faaet Blodstyrtning og var løbet bort som et galt Menneske. Man havde søgt overalt efter mig, men forgiæves. Jeg fortalte ham reent ud, hvorledes det hang sammen. — Kiære Julius, sagde han venlig, hvorfor har I ikke sagt mig det før? I den korte Tid, vi kiende hinanden, har jeg allerede opdaget, at I er et vakkert, velopdraget ungt Men-

neſte. Fra nu af er I min Secretair. Den næsviſe Tiener har allerede faaet Lobepas.

Denne ſieldne Godhed rørte mig meget, jeg kyſſede hans Haand, og han trykkede mig til mit Bryſt. Derpaa flyttede vi hen til Smeden, hvor vi ſiden boede.

Hr. van Leuven havde meget at afgiøre og mange Breve at ſkrive, ſom jeg ikke vidſte noget om, ſiøndt jeg var hans Secretair. Imidlertid gik den vakkre Smed ofte ud med mig i Byen og viſte mig omkring. Han bragte mig i den ſkionne Roſenborghave, hvor der blev opſat en koſtelig Statue, ſom foreſtillede en Løve, der ſønderriver en Heſt.

Man mumlede allehaande om Billedſtottens Betydning, om Hertugen af Lyneborg, der har en Heſt i ſit Vaaben, ligeſom Danerkongen Løverne; man ymtede et og andet om det Fiendſkab, Hertugen ſkulde have viiſt Kong Chriſtian i Krigen. — Høit vovede ingen at tale derom, uden Mads Hanſen, der holdt Fyrabend, og allerede havde ſtukket et Par Flaſker ud over det ſædvanlige Tal. Han var først i ſit krakelſte Lune, og giorde høiroſtede Anmærkninger over tydſke Heſte og danſke Løver, ſom ikke lode ſig kaſte Lyneborger Sand i Øinene. Derpaa begyndte

ſkal du faae en Rigsort. Troer du virkelig, at vi hinſides vaagne ſaligt op i Liigkiſten igien, naar vi ere begravne? Jeg veed nok, der er en Politiforordning for, at man ſkal troe det; men ſom Philoſopher, kiære Dreng, ſom Fritænkere og Atheiſter — hvad troe vi da? Og hvorfor kan en Kat eller en Hund ikke blive ligeſaa ſalig ſom jeg, naar den ſtikker ſig vel, omvender og ikke drikker ſig fuld?

Da vi kom hiem, forlod han mig, for ved den ſidſte Doſis at blive ſat ind i Høitideligheden, og jeg tvivler aldeles ikke om, at Aſtronomien atter har bragt ham i Ligevægt.

Maleren.

Hr. van Leuven havde ſørget for min Garderobe, ſom var bleven meget forfalden; men da Skræderen baade tog Maal af mig til en Mandfolke- og en Fruentimmerdragt, kunde jeg ikke begribe, hvad det ſkulde betyde. Saaden blev mig ſnart løſt.

I deiligt Høſtveir kiørte vi en Dag ud til den nære Hollænderby*), ſom ligger ved Foden af en ſmuk Bakke, hvorfra man har fri Udſigt over Kiøbenhavn, Amager, Øſterſøen og Sverrig. Sit Navn har den af Hollænderne, der ſiden Chriſtian den Andens Tid ſaavel beboe denne By, ſom Øen Amager, hvorfra de forſyne Staden med herlige Kiøkkenurter.

Hvor glædede det van Leuven at finde ſit Fædreland her igien i det Smaa. Vi kiørte op ad Bakken, og holdt ſtille ved et nydeligt Huus, hvor Kongens Hofmaler van Mandern boede;

---

*) Siden Frederiksberg.

en god Kunſtner og gammel Ven af min Herre, juſt i diſſe Dage beſkiæftiget med at male Kongen.

Hans Stue hang fuld af den nederlandſke Skoles Værker, og jeg kunde ikke ſee mig mæt paa de yndige Billeder.

Har I faaet Fruentimmerdragten fra Skrædderen? ſpurgte van Leuven. — Det forſtaaer ſig, ſagde Maleren, den hænger paa Oviſtkammeret, hvis Hr. Albert vil umage ſig derop. — Albert, ſagde Hr. van Leuven, der ſkal ſnart være Maſkerade, havde I vel Lyſt til at være med? — Til Sligt har et ungt Menneſke altid Lyſt, var mit Svar. — Velan, Albert, I ſkal klæde Eder ud ſom en ung Hollænderinde, og jeg vil være Eders Mand. Hr. van Mandern har lovet at ſtaffere Eder vel ud, ſaa at det mandige Væſen kan blive vel ſkiult. I er en ſmuk Yngling, har endnu intet Skiæg, og kan til Nød gielde for en Pige. Gaae op og tag Klæderne paa! Jeg vil imidlertid ſee mig lidt om i Egnen. Naar I er færdig, ſaa gaae ned til van Mandern, han lægger den ſidſte Haand paa Værket.

En ſlig Spas var ret efter mit Hoved. Deroppe traf jeg en gammel Huusholderſke, ſom hialp mig, og ſnart ſtod den unge Hollænderinde færdig. ret ven. i ſort Silkekiole med ſtivet

bag Døren, og tænkte: Gode Gud, hvordan vil det ſpænde af? Jeg kan ikke et Ord hollandſk, og er intet Fruentimmer.

Lykkeligviis kom den ſtønne Frøken Eleonora Chriſtina, Kongens kiæreſte Barn, og befriede mig af min Nød. Hun holdt i ſin Vogn for Døren, og var kommen for at holde ſin Fader med Selſkab, medens han blev malet, at han ſkulde ſee ſmukt munter ud, og ikke giøre ſure Miner af Kiedſommelighed.

Neppe ſaae Kongen ſin Datter fra Vinduet, før han ſatte ſig ganſke gravitetiſk hen paa Stolen igien, og bad Maleren fare fort i ſit Arbeide. Jeg løb op paa Kammeret, klædte mig i en Haſt i mine egne Klæder, og ſneg mig ud af Huſet for at finde van Leuven. Denne Hændelſe giorde ham meget beſtyrtet. — Min hele Plan kunde derved gaaet mig i Løbet, ſagde han; Gud ſkee Lov, det endda gik ſom det gik. Jeg forſtod ham ikke, men vilde ikke forlange videre Oplysning, da jeg nok mærkede, han ingen Lyſt havde til at give mig den.

Ankerſmeden i ſin Glorie.

„Men I maa ikke omfavne og kyſſe min Kone, thi det gaaer for vidt!“ hørte jeg Mads Hanſen raabe, da jeg traadte ind i Stuen til ham igien, og traf Mars, Venus og Vulcanus paa een Plet. — Ei, min gode Ven, ſagde Officeren oprømt: Med et Kys i Ære bør man overbære! Jeg ſværger Eder til, det er det første, jeg har givet hende idag, min hele Levetid. Jeg troede, I var ophøiet over ſlige Fordomme. Vær intet Barn, og hør, hvad jeg har at ſige Eder. I har ſaa ofte misundt mig, fordi jeg kunde ſpiſe og drikke ved Kongens Taffel! Hvad ſiger I nu, hvis jeg ogſaa ſkaffer Eder en Tilſigelſe til Majeſtætens

Diſk og Dug, hvor I ikke blot ſkal drikke ſaa meget I har Lyſt, men endnu langt mere?

Gior mig ikke Hovedet kruſet med Eders taabelige Snak, raabte Smeden. Bærer jeg intet Glavind, ſaa forſtaaer jeg desbedre at ſvinge Hammeren; og det Menneſke, jeg rammer for Panden med den, reiſer ſig ikke ſaaſnart igien. — Saaſandt jeg er en Cavalleer og Eders gode Ven, vedblev Officeren, jeg har ikke loiet Eder noget for. Her er kommen en fornem fyrſtelig Herre, en Knees, eller hvad det er, fra Rusland, ſom bilder ſig ind at kunne drikke alle Menneſker under Bordet. Kongen har allerede prøvet ham med alle ſine taffelmulige Underſaatter, men Alle have de maattet ſtrække Gevær paa Naade og Unaade. Da nu den gode Herre elſker ſine Underſaatter ſom en Fader, har det ret inderlig kranket ham, at Danſkerne ſkulde tabe deres forrige Roes, at være de bedſte Drankere i Europa. Da traadte jeg trøſtig for Hans Majeſtæt og ſagde: Stormægtigſte Arvekonge og Herre! man ſkal ikke altid ſøge Dyd og udmærkede Talenter i de høiere Stænder. Ogſaa under en ſlet og ret Trøie ſkiuler ofte den ſtille Fortieneſte ſig, ſom Violen under Græsſet.

Ankerſmeden rørt; thi det er en Ven i Nøden, ſom veed, hvor Skoen trykker. Har jeg først nydt den Naade at drikke mig en Ruus lige for hans Majeſtæts Øine, ved hans eget Bord, ſaa gaaer jeg med Glæde i min Grav. — Men først maa den ruſſiſke Knees drikkes under Bordet! raabte Officeren. — Det ſkal have gode Veie, ſvarede Smeden.

Jeg havde forfærdelig megen Lyſt til at bivaane Drikkegildet i Lyſthuſet; men det lod ſig ikke gjøre. Hr. van Leuven havde maaſkee, ſom Adelsmand, kunnet havt denne Fornøielſe, naar han havde ladet ſig foreſtille ved Hoffet, men han var for alvorlig til at finde Morſkab i ſligt; desuden ønſkede han at blive incognito.

Men Lykken kommer ofte, naar man mindſt venter det, ſiger Ordſproget. Jeg havde Dagen i Forveien ſat mig hen i Haugen paa en Bænk om Morgenen, og læſte i Horats. En Ordfeining i en Ode var mig vanſkelig, jeg brød forgiæves mit Hoved dermed og ſagde tilſidſt ganſke utaalmodig: Hvem der dog havde en Ordbog her! —

Her er en Ordbog, hørte jeg Een ſige, i Nærheden af mig, hvad vil I vide? — Jeg ſlog Øinene op, og ſaae en ſmuk, prægtig klædt Herre ſidde ved Siden af mig, med et aandfuldt Anſigt. Jeg ſtod hurtig op, bukkede dybt for ham, og rakte ham Bogen. Han overſatte mig ſtrax Stedet med Lethed paa flydende Tydſk, ſkiønbt jeg kunde høre paa hans Udtale, at han var danſk.

„Voldſommere ryſtes den uhyre Gran af Stormen, den opløftede Borgtinde ſtyrter med ſtærkere Gny, Lynet ſlaaer ned i de høieſte Biergtoppe."

Da han hørte, jeg var en Reiſende, ſom havde Lyſt til at ſee Drikkegildet imorgen, lovede han at ſkaffe mig en Plads uden for Vinduet i Haugen, hvor det ved ſlige Leiligheder var Folk tilladt at ſtaae. — Vend Eder kun til en af mine Tienere, ſagde han, og ſig, jeg har befalet, de ſkal ſkaffe Eder en god Plads. — Dermed gik han ſin Vei, uden at ſige hvem han var.

Jeg vovede ikke at ſpørge; og alſaa var jeg ſige nær, da jeg idet ſamme ſaae en liden, ſelſom Skikkelſe ile gjennem Haugen op til Slottet; en gammelagtig Mand med krum Naſe, ſtor Skalderpande, hvis enkelte brune Haar begyndte at graane. Han havde en ſmudſig Læderkofte paa, Skoene holdt han ſammen med Hæfter.

Jeg vovede dog at træde ham i Veien, og ſpørge, om han ikke kunde ſige mig, hvem den fornemme Herre var, der nylig havde hiulpet mig med en horatiſk Ode? — Den lille Mand ſtirrede paa mig med gjennemtrængende blaae Øine, ſpurgte derpaa nysgierrig: Hvilket Sted lod han Jer overſætte? — Jeg viſte ham Oden; han ſlog Øinene til Himlen, ryſtede paa Hovedet og ſagde: Selſomt! Selſomt! Men hvad hiælpe alle Vers-ler? Kiære, hvorfor har han ikke overſat Slutningen: „Vær kiæk og ſtærk i Medgang; men naar Vinden dreier ſig, tage da viſelig Reeb i de altfor ſvulmende Seil!“ —

Den fornemme Herre i den Gyldenſtykkes Kiortel (vedblev den lille Mand), var Rigshofmeſteren Corfiz Ulfeld. Og jeg i Lædertrøien, med de ſammenhægtede Skoe, er Frederik Günther, Kongens Statsſecretair. Farvel, min Ven! Jeg har ikke Tid at

Hamer. Jeg saae to stegte Grise, med røde Æbler, Gieder med Lever i Munden. Heller ikke var der Mangel paa Marcipaner og Lækkre Confiturer.

Kongen vinkede, og en skiøn Taffelmusik lod sig høre fra forskiellige Aabninger i Salsvæggen; snart syntes den at være ganske nær, snart langt borte; denne Opfindelse havde man Kongen selv at takke for. Russen troede, det var Hexeri, og forundrede sig saare. Smeden lod sig ikke anfægte af nogenting; han stod ganske rolig med Øinene hefstede paa de store Sølvpokaler, som vinkede ham til Kamp.

Nu skulde det gaae paa en Drikken løs. Ankersmeden sad ligeover for Knesen. Han var iforveien præsenteret for Russens medfølgende Cavalleer, der talede fransk, som en Hr. von Anker, af en ældgammel Familie. — Nu rakte man Drankerne de store Pokaler. Ankersmeden havde kun lært saameget fransk, at han kunde sige: à vous! naar Russen skulde drikke efter ham. Men da de saalunde havde pimpet en rund Tid, begyndte den danske Magt at udmattes, og Kongen frygtede for, at Mads Hansen skulde bukke under. Smeden derimod var nu i sit krakelske Lune, og begyndte at forfatte bidende Satirer over den Allongeparyk, han maatte bære. — Naar man skal qvæles i saadan en Balk, sagde han, og sidde saa indeklemt i Guldensnykkes Snørliv, som et nyfødt Barn i Løiert, hvor er det da muligt at drikke? Det siger jeg reent ud, saaer jeg ikke Lov at kaste de unødvendige Klædningsstykker overbord, saa har den hellige russiske Nicolaus for evig giort Kaal paa alle de tre danske Løver, med samt Elefanten! — For Fanden, raabte Corfiz Ulfeld, brug Eders Commoditet, men drik bare!

Neppe hørte Mads Hansen dette Orakelsprog, før Allongeparykken fløi over Bordet, en Page lige i Ansigtet, som stod bag Kongens Stol. Herved udbredte sig en hvid Støvsky over hele Bordet, og af denne Trylletaage fremsteg Mads Hansen nyfødt, som Venus af Havets Bølger. Thi da Veiret havde klaret sig, sad han atter, ganske Smed, med skaldet Pande, i blotte Skiorte-

ærmer, der ikke vare de væneſte; thi Manſtietærmerne rakte kun halvt op til Albuerne.

Da begyndte han det ſtore Værk paany med friſſe Kræfter, medens de klare Taarer over Kongens Nedladenhed og Naade trillede ham ned ad Kinderne i Pokalen og kryddrede Vinen; thi nu var han kommen ind i Veemoden. — Ruſſen begyndte at ſee endnu dummere ud end før, og viſtede ſig Skiægget med Haanden, ligeſom Katten med Poten, naar den har faaet for megen Flode. Mads Hanſen, kun mere opmuntret og begeiſtret herved, raabte: Nu, ved alle hellige Syvſtierner og Karlsvogne, ville vi engang drikke den udødelige Tycho Brahes Skaal, der havde en Kobbernæſe ligeſom jeg, og der forſtod ſig ſaa godt paa Himmelens Løb, uden at være en Nar paa Jorden. Men først maa jeg et Øieblik ud i den friſſe Luft og beſee den Lüneborger Heſt bag Træerne derhenne i Nærheden; ellers gaaer det mig ſom Tycho Brahe ved Keiſer Rudolfs Taffel.

Hofmændene ſaae betænkeligen paa Kongen; men da denne ſlog en Skoggerlatter op, vovede de det med. Ruſſen bukkede ſig over Bordet, hans Øine vare fortinnede med Kiærnemelk, og han ſagte foreigned at drage Læberne til et Smil. Da traadte

Mandfolkebruden.

Jeg længtes efter Maskeraden, og spurgte Hr. van Leuven, om den ikke snart skulde begynde? — Jo vist, kiære Ven, svarede han, i Overmorgen bliver den opført, og I er den eneste forkladte Person deri; dog behøver I ikke at maskere Eder. Jeg vil bringe Eder ud paa Landet i et Selskab, som I var min Kone; bestik Eder kun paa at være ret kiærlig imod mig! Men I behøver ikke at tale; jeg bringer Eder i en engelsk Familie, hvor man ikke forstaaer Hollandsk. Engelskmændene tale overhovedet kun lidet med et fremmed Fruentimmer, som de see førstegang, Hollænderne slet ikke; og I har Lov til at være saa blu og undseelig som I vil. Saameget Hollandsk kan I alt, som behøves, for til Nød at sige et Par høflige Ord. Spiller I Rollen godt, saa har I giort min Lykke, og jeg skal giøre Eders igien, hvis I kan finde Eder i at følge med mig til Ostindien. — Jeg følger Eder til Verdens Ende, Hr. van Leuven, svarede jeg, og giør alt hvad I forlanger af mig.

Omtrent to Mile fra Byen kom vi til et deiligt Landsted, liggende ved Indgangen til en Skov og ved Bredden af en lille Sø. — Her boer den engelske Kiøbmand Hr. Samuel Plürs, sagde van Leuven. Jeg har giort hans Bekiendtskab i London for to Aar siden. Kongen af Danmark, som giør alt muligt for at fremme Handelen i sine Stater, har formaaet denne indsigtsfulde Mand, paa fordeelagtige Vilkaar, til at nedsætte sig her i Landet.

Van Leuven vilde sagt mere, men en Fætter af Huset, som kiendte ham, mødte os til Hest og raabte: Ei, ei! velkommen i Danmark, min Hr. van Leuven! Men mindes I vel Eders Løfte, ei at besøge min Morbroder, før I er gift? — Det er nu skeet, svarede van Leuven, her seer I min Kone. — Nu, det er en anden Sag, raabte Engelskmanden; og naar I kommer om fiorten Dage igien, haaber jeg ogsaa at vise Eder min; thi den smukke Concordia vil snart adlyde sin Fader, haaber jeg, og give

mig ſin Haand. — Altſaa gior hun det ikke gierne? ſpurgte van Leuven med et tvungent Smiil. — Det giver ſig nok ſiden, vedblev Engelſkmanden. Men nu vil jeg melde Eder. Saaledes, ſelvanden, er I hiertelig velkommen. — Dermed ſprorede han ſin Heſt og red tilbage.

Nu veed I allerede noget, Albert, ſagde van Leuven, da vi igien vare ene ſammen, og naar alting er løbet vel af, ſkal I vide Alt. Tilgiv, at jeg nu tier! Mit Hierte ſlaaer for uroligt, for utaalmodigt, for ſpændt, forventningsfuldt. Spil blot i Dag min Kones Rolle! Den er let at ſpille, thi I ſkal forholde Eder ganſke paſſiv.

Det glæder mig, Hr. van Leuven, at ſee Eder hos mig i Danmark, — raabte Kiøbmand Samuel Plûrs, en feed Mand med røde Kinder og lyſegraae Øine, idet han kom os imøde i Døren. Jeg hører, I er gift. Eders Hr. Fader i Antwerpen og jeg i London ſtode ellers altid i venſkabeligt Forhold og have afgiort mange Handelsſager ſammen, hvorved vi begge have vundet, og ingen er kommen tilkort. Men ſom Adelsmand vilde han ikke tillade, at I ægtede en borgerlig Pige; og jeg fortænkte ham ikke deri. Liae ſoger Liae. Eders Bryllup med min Dat-

Handelscompagnons, dette Ægteſtab vil knytte vor fælleds Intereſſe faſtere.

Der vare flere Giæſter tilbords hos Kiøbmanden. Før Maaltidet ſpadſerede man flokkevis omkring i Haugen; men den deilige Concordia, for hvis Skyld alle vore Tilberedelſer og hele Reiſen var giort, ſaae vi ikke. Hun lod ſige: hun havde Hovedpine, og blev paa ſit Kammer. Van Leuven, ſom efter Maaltidet ſpadſerede alene mig i en ſtor, høi Hækkegang afſides i Haugen, var utrøſtelig. Han havde mærket af flere Ytringer, at der ikke fattedes Datteren noget, og det hverken var Faderens eller Veilerens Skyld, at hun ikke kom ned til Selſkabet. Det maatte altſaa være af Vrede mod van Leuven, fordi hun troede, at han virkelig var gift. — Hvad hiælper det mig nu altſammen? ſukkede han; alting er tabt! Kun for at finde Leilighed til at tale ene med hende og overtale hende til en hurtig Flugt, indlod jeg mig i dette Mummeſpil. Men hun vil ikke ſee mig! Gode Gud, har hun virkelig forglemt mig? Vil hun i Sandhed ægte dette forbarmelige Menneſke, ſom kun uafladelig tænker paa Penge og paa Regninger? Og vredes hun, fordi jeg kommer ubeleiligt? — Han ſtøttede ſig til min Skulder, trykkede min Haand til ſit Bryſt, og jeg følte en heed Taare falde derpaa.

Ei, ei! hvor I maae være forelſket i Eders unge Kone, — ſagde en ſtingrende Stemme, — ſiden I ikke engang kan bie med Kiærtegnene til I kommer hiem. — Jeg ſaae i Veiret og blev en hæslig Negerinde vaer, ſom ſtod for os med et vredt Anſigt. De ſtore, brede Læber havde hun med et haanligt Smil næſten trukket op til Øreſlipperne, og hun viſte de ſneehvide Tænder, ſom om hun vilde bide os.

Ak, Minga, er du der? ſagde van Leuven; kiære tro Minga, hvor er din Miſs? Hvor er min Concordia? — Eders Concordia, gientog den Sorte ſpodſk, ſender Eder dette Brev. — Han brød ſkiælvende Brevet og læſte:

„Troløſe Carl Frands!

I tre Aar har jeg kun tænkt paa Eder! Nu er alt forbi,

ſom en Drøm. I har forladt den arme Concordia, og er endog ſaa gruſom, at komme her med Eders unge Brud, for at forhaane mig. Gud forlade Eder denne Synd! Fra nu af har Livet ingen Fryd meer for mig. Det Dyrebareſte er allerede dødt, ak, har vel aldrig været til, var kun en Indbildning af min lettroende Uerfarenhed. — Jeg tilhører nu ganſke min Fader, og har ſelv ingen Villie; thi jeg vil intet meer. Den for Forhadte rækker jeg min Haand. Han er ikke ſmuk, ikke aandrig, ikke behagelig; men han er ærlig, og lover ikke meer, end han kan holde. Lev vel, Carl Frands van Leuven! Var lykkelig med Eders ſkiønne Kone; Concordia Plürs ſeer I aldrig meer."

Gud i Himlen! raabte Elſteren, bleg ſom Døden, hun maa paa Øieblikket bringes ud af Drømmen. — Han tog en Blyant af ſin Brevtaſke og ſkrev paa et lille Stykke Pergament:

„Himmelſke Concordia!

Det er altſammen en Misforſtaaelſe. Jeg er ikke gift. Kun Venſkab har paataget ſig den Rolle at ſpille min Kone, for at ſtaae vor Kiærlighed bi. Skynd Eder ned i Haugen! Den

og som skulde forestille Mercurius. Figuren, sagde han, er rigtignok kun af Træ, men da jeg har ladet den male over med graa Oliefarve, blandet med Sand, saa seer det livagtig ud, som det var den virkelige Mercurius af Steen. — Van Leuven sagde mig et Par Ord i Øret; jeg maatte foregive Træthed og blev siddende paa Bænken, for at der dog kunde være Nogen tilstede, naar Concordia kom.

Det varede ikke længe, før der svævede en deilig rank Pige ned ad Gangen. Hendes Ansigt kan jeg ikke beskrive Eder, skigt maa man see med egne Øine. Hvad hiælper det jeg siger: hun havde næsten sorte Haar, som en Brunette, blændende hvid Hud og blaae Øine, som en Blondine; at hendes Legemsforhold vare skiønne og fuldkomne; at barnlig Ustyld og et følsomt Hiertes alvorlige Sværmeri lyste saaledes frem af hendes Blik, under de store, hvalte Øielaage, som Morgensolen, naar den smiler giennem en dunkel Sky? — Mit Barnebarnsbarn, den lille Cordula der, ligner hende meget, kun at hun er ganske blond. — Saasnart hun saae mig, ilte hun mig imøde, sluttede mig i sine Arme, trykkede mig til sit Bryst, kysede mig gientagne Gange og sagde: Kiære, ubekiendte Veninde! for Himmelens Skyld, tilgiv, at jeg har miskiendt Eder og taget feil af Eder et Øieblik.

En electrisk Ild giennemfoer mig, som I vel kunne begribe, og det kostede mig meget at sige hende, at hun endnu tog feil, og at jeg var et Mandfolk. — Hun foer forskrækket og skamfuld tilbage, men fattede sig strax og sagde: Ogsaa godt! Endnu bedre! Min Tak har I, og den er Eder af Hiertet undt!

Nu kom van Leuven tilbage, jeg og Minga gik tilside, for at staae paa Udkik, og for at give de Elskende Leilighed til at tale sammen i Enrum. Den deilige Piges Kys brændte mig endnu hedt paa Læber og Kinder. Vi gik forbi en Kilde; jeg tog skiælvende Vand med den hule Haand, drak noget og vaskede mit Ansigt, men det vilde altsammen ikke forslaae. — Pludselig kom os det elskende Par bange og forvirret imøde. — Gud, bedste Minga, sagde Concordia og vred sine Hænder, har du allerede bragt min Fætter Anton Plürs Brevet, som jeg skrev i

den første Hede, og hvori jeg har givet ham mit Ja? — Jeg traf ham ikke paa ſit Kammer, ſvarede Minga, men jeg lagde Brevet paa Bordet i Lyſthuſet, hvor han efter Maaltidet pleier at røge ſin Pibe og tage ſin Middagslur. — Løb, for Guds Skyld, raabte Concordia, og hent Brevet tilbage, hvis det er der endnu. — Løbe kan jeg, trods den Bedſte, ſvarede Minga, men om Brevet ligger der endnu, veed jeg ikke.

Hun løb ſin Vei, men kom ſnart igien med den bedrøvelige Efterretning: Brevet var allerede taget bort af Bordet. — Det er Guds Straf, raabte den deilige Concordia grædende, fordi jeg blev vred og vilde hævne mig. Anton Plürs tager jeg aldrig, min elſkede Carl Frands, nu da jeg er overtydet om Eders Troſlab og Redelighed. Jeg følger Eder hvorhen I vil. Men det er dog ret en Ulykke! Jeg har endnu aldrig bedraget noget Menneſke, eller brudt mit Ord; — og nu — nu maa jeg dog giøre det!

Vi vare alle forſtemte og nedſlaaede over dette Tilfælde, og bleve det endnu meer, da Fætter Plürs kom os høiſt fornøiet imøde, med et aabent Brev i Haanden. Concordia var nær falden i Afmagt; men da han viſte hende Brevet og hun hørte

Beautiful, Concordias Skjødehund og Skjødebarn, der kom løbende med Brevet i Munden til sin Herskerinde, som efter Sædvane, naar den fandt noget, der tilhørte hende, og som den kiendte paa Lugten. — Anton Pürs mødte Hunden henne i Gangen, og da han saae den havde et Brev i Munden, vilde han lokke den lille Beautiful til sig, fange den og rive den Brevet af Tænderne. — Man tænke sig Concordias Skræk; thi Udskriften var jo netop til ham. Men Hunden unoveeg lykkeligt, løb hen til sin Miss, sprang op paa hendes Skjød og rakte hende Brevet, som hun hurtig stak i Barmen. Anton Pürs kom tilbage og vilde vide, fra hvem Brevet fra. — Sir, sagde Concordia kiæk, thi nu drog hun atter Veiret let, — endnu har I intet at befale over mig; endnu er I ikke min Huustyran; om I bliver det nogensinde, vil Tiden lære.

Han sneg sig bekymret bort; og nu var alt i sin Orden. De Elskende aftalte det Fornødne, og Concordia gik paa sit Kammer. Vi toge Afsked med vor Vært og kiørte til Byen igien.

Afsked fra Kiøbenhavn.

Flugten var lykket, Vielsen fuldbyrdet i al Hast i de nødvendige Vidners Nærværelse. Et Skib laae seilfærdigt paa Rheden, for at bringe os til Ostindien.

Hr. van Leuven havde skrevet Breve til begge Fædrene. Indholdet var: Han indsaae vel, at agtværdige Mænd, som begge havde tilbragt en stor Deel af deres driftige Liv, hver i sine Forhold, ingen Forandringer ønskede; at de gierne vilde danne deres Børn efter sig. Det var ogsaa gode Børns Pligt at adlyde Forældrene, at efterligne dem i alle Dyder, ja endog med Ærbødighed at skaane og skiule deres Skrøbeligheder; men han troede, at Gud tilgav Børn, der handlede mod Forældrenes Egen-

ſind, naar denne truede med at tilintetgiøre deres høieſte Lykke. Han var ikke af Fædrenes Mening om Standsforſtiellighed. Juſt for at de nære Slægter ikke beſtandig ſkulde forbindes og udarte tilſidſt, havde Gud indplantet Kiærligheden i Menneſtenes Hierter, hvorved det Nye, det Uvante, det Fremmede pludſelig, ſom ved en Trolddom, blev Hierterne ønſteligt og dyrebart. Ved Omplantning og Indpodni[illegible]nede Grene forædledes ligeſaavel Menneſteſlægten, ſo[illegible]; hvad ſom ſlet ikke blandede ſig, vanartede tilſidſt. [illegible]m vel Rædſelen for Blodſkam, om ikke af denne F[illegible]d nu van Leuven og Concordia angik, ſaa var dere[illegible] ikke ſaa forſtiellig. Deres Fædre vare begge Kiøbmæ[illegible]delige eller borgerlige, det giorde lidet til Sagen. De ha[illegible]ge ſtaaet i venſtabelig Forbindelſe og handlet med hinanden; dette Giftermaal vilde være dem til endnu ſtørre Fordeel. De havde længe ønſtet dem en tro, paalidelig Fuldmægtig paa Øen Ceylon; van Leuven agtede at reiſe derhen med ſin unge Kone, at opholde ſig der fem Aar. I den Tid vilde han udrette, hvad de betroede ham, med Troſtab og Nøiagtighed, og naar han drog til Europa igien, vilde han ſkaffe dem en paalidelig Ven, der kunde afløſe ham. Ogſaa langt borte vilde han og hans Kone elſke deres Forældre, bede daglig til Gud for dem; og den Almægtige, der havde indplantet den himmelſke Kiærlighed i deres Hierter, vilde viſt ogſaa bringe dem tilbage ſom troſaſte Børn i de forſonede Fædres Arme.

Jeg var hverken tilſtede ved Vielſen eller det lille Gilde, ſom Carl van Mandern havde beſørget ovenpaa, ſkiønbt jeg var indbuden. Hvorfor? — Jeg havde foregivet Upaaſeligbed. Hvad feilede mig da? Skal jeg ſkrifte Jer det? Den ſkiønne Concordias Kys brændte mig endnu ſtærkt paa Kind og Læbe. Jeg var dødelig forelſket i hende, og ſkiønbt jeg ærede og holdt meget af Hr. van Leuven, var det mig dog umuligt at bivaane hans Brylup med den deilige Englænderinde.

De lode dem ſamme Aften roe ud til Skibet. Jeg vilde denne Nat endnu blive hos min Ankerſmed, og først komme næſte Morgen. Tanker og Forſæt krydſede ſelſomt omkring i mit Ho-

ved, og jeg kunde ikke ſove hele Natten. Først beſluttede jeg, ikke at reiſe med. Van Leuven, tænkte jeg, er en Hædersmand, han fortiener ei, at du møder hans Aabenhed med Underfund, at du hemmelig misunder ham. Denne Flamme formaaer kun Tiden, Skilsmisſen at dæmpe. Hvi ſtyrte dig frivillig i Krateret? Endnu er det Tid at drage Foden tilbage fra Afgrunden.

Men ſaa tænkte jeg igien: Du har givet ham dit Ord, at følge ham, han giør Regning derpaa; din Udebliven vilde ſætte ham i Forlegenhed. Unge Elſtende behøve en fornuftig, rolig Ven i Nærheden. — Er du da denne fornuftige, rolige Ven? ſpurgte jeg mig ſelv. — Men gode Gud, hvad ſkal jeg da giøre? Kan jeg ſkye ham den rette Aarſag? Og ſiger jeg det ikke, maa han da ikke holde mig for et utaknemmeligt, vægelſindet Menneſke, uden alle ædlere Følelſer? Og ſkal hun troe det om mig? Skal de Kys fortryde hende, ſom hun gav mig for første og ſidſte Gang? Og har jeg virkelig beſluttet, aldrig meer at ſee den ſøde Concordia? Nei, nei! Jeg reiſer med. Men ved Gud, den ærlige van Leuven ſkal ingen Slange opfoſtre i ſin Barm. Jeg vil elſke dem Begge, være deres Ven, og glæde mig over deres Lykke.

Da jeg ſaaledes var bleven enig med mig ſelv, tog jeg Afſked med min vakre Vært; men han vilde abſolut følge mig ud paa Skibet. Idag var han ikke beſtiænket. — Vinen har jeg altid, ſagde han; og naar jeg drikker, har jeg ikke den nødvendige Opmærkſomhed for en Ven. — Jeg havde igien faaet den ærlige Mand kiær; jeg trykkede hans Haand og bad ham for Guds Skyld ikke drikke ſaa forfærdelig megen Viin i Fremtiden. Han lovede mig det ſtrax, uden Modſigelſe. Vi roede forbi den danſke Flaade i Havnen. De ſkiønne røde Flag med hvide Kors vaiede overalt.

Ankerſmeden fortalte mig mange Matroshiſtorier, og ſteg op paa Skibet med mig. Hele Mandſkabet havde forſamlet ſig ved Rælingen, for at ſee den mærkværdige Dranker. Da han kom op og blev det ſtore, nye Anker vaer, ſom han ſelv havde ſmeddet, og ſom nu ſkulde giøre ſin første Reiſe med, blev han ganſke øm

om Hiertet, og begyndte at caressere og klappe Ankeret, som det kunde varet et kiært Huusdyr. — Er du der, min Dreng? sagde han; nu, det var godt. Lykke paa Reisen, stik dig vel! Sosyg vil du vel neppe blive. Hils Hvalfiskene, Søslangerne, Haierne og Delphinerne! Bliv ikke stolt, og glem ikke, naar du ligger paa Havsens Bund mellem Korallerne og gior Bekiendskab med selsomme Planter og Værter, din [illegible]le Mads Hansen og de glade Timer, vi To have tilbragt s[illegible] i det lystige, varme Element. Du est jo et Haabets Bil[illegible] var ogsaa stærk, som Haabet paa Gud, og lad disse ærlige [illegible] aldrig fortvivlet vride Hænder. Hold godt fast med din Tand, [illegible]ar Vinden piber og Bølgen stummer. Men skulde du en[illegible] engang blive liggende, fordi det raadne Toug ikke mægter meer at løfte dig, saa lig du der trøstig til Dommedag. Og naar engang Jorddeigen bliver ældet om igien, saa leeg du lystig Skiul i et Stykke Leerskiffer, eller hvad det kan være, for at de kan giemme dig omhyggeligt i tilkommende Naturaliekabinetter, og forgiæves bryde deres Hoveder, om det Navn: „Mads Hansen", der er hamret i dig, er ægyptisk, chaldæisk eller hebraisk.

Vort Skib var nyt, smukt og næsten saa stort som en Fregat, men havde kun faa Kanoner. Skibskaptainen, en Franskmand, havde ladet bringe et lille Bord paa Dækket med tolv Flasker fiin Bordeauxvin og med røget Kiød. Rundtomkring blev der sat Stole, som til et Skuespil; altsammen (som jeg siden hørte) for at more den deilige Fru van Leuven. Kaptainen talede Hollandsk, hvilket Ankersmeden forstod, rakte ham Haanden og sagde: Siden I har overladt mig Ankeret for godt Kiøb, Mester, skal det ikke komme an paa et Dusin Flasker af den bedste Bordeauxvin. Sæt Jer ned og tag Eder en Taar for Gisgen, det er tidligt paa Morgen, og Søluften tærer. — Mads Hansen skielede til ham, som en knurvurren Pudel, naar man byder den at drikke af et Glas, og svarede: Mangetak, Kaptain Lemelie! Da I tingede med mig om Ankeret, var I ikke saa rundhaandet. Jeg drikker kun i Selskab, eller for mine egne Penge. I har jo ordenlig slaaet en Fiællebod op der; troer I, jeg vil være Eders

Nar? Saaledes drikke maaskee Franzoserne, men ingen dansk Mand. — Da har I dog omtrent svoret paa den Maade i Lysthuset i Kongens Hauge, sagde Kaptainen. — Det giorde jeg min store Konge til Ære, svarede Mads Hansen; men imellem Christian den Fierde af Danmark og Kaptain Lemelie fra Havre de Grace er der dog vel nogen Forskiel; fast jeg veed, I kalder Jer Adelsmand. Der var ogsaa en Karl, en Knees, som kunde drikke mig til; men I lader ikke til at være Manden. I kan vel have svet Eder flittigt i det Smaae, men det har kun havt maadelige Følger; thi det lader til at være daarligt fat med Eder. — Kaptainen blegnede af Vrede; han havde et ret smukt, men et mig høist modbydeligt Ansigt. Sandseligheb, Hovmod, Hævngierrighed, Arrighed og Lumskhed søgte forgiæves at skiule sig i de store matblaae Øine, hvormed han ikke kunde see noget Menneske lige i Ansigtet; og det falske Smil paa hans Læber var sødt og giftigt som Blysukker. — Han søgte hurtig at fatte sig, hvilket ikke lod til at falde ham vanskeligt, og begyndte at smaadrille Smeden, for at bringe ham mere i Harnisk. — Men Mads Hansen sagde rolig: Jeg forstaaer Jer nok, Hr. Lemelie! Her paa Skibet er I Herre; I gad gierne hidse mig op til at begynde Klammeri og forløbe mig. Saa kunde I maaskee straffe mig for Mytteri og lade min høire Haand nagle fast til Masten med en Kniv, som jeg selv maatte trække ud. Nei, det skal aldrig skee. Med denne senefulde Næve, som Vinen endnu ikke har svækket, trykker jeg til Affked mine Venners Albert Julius og Hr. van Leuvens Haand. Endnu længe, haaber jeg, skal jeg med den svinge den tunge Hammer og det lette Glas. Men skulde I have Lyst til at forsøge Eder op i Vinhuset paa Landjorden med mig igien, hvor I ikke har et Ord at sige over mig, der staaer jeg Eder til Tieneste med denne gode Næve i alting. Der vil jeg drikke Eder under Bordet, eller kaste Eder ud af Vinduet, ligesom det kan falde sig; men her recommanderer jeg mig; thi her er I Herre.

Dermed forlod den gode Smed os. Hr. van Leuven og jeg tilvinkede ham vort Farvel, da han lod sig roe tilbage. Han

havde havt en Flaske Viin med, skiult i Baaden, denne tog han frem, svingede sin Hat over Hovedet, satte Flasken for Munden, og saaledes forsvandt han, da Baaden kom bag nogle store Skibe, som laae for Anker, og vi saae ham aldrig siden.

I Skibet havde de unge Ægtefolk deres egen Kahyt. Her fandt jeg den deilige Concordia, den sorte Minga og den lille Beautiful med sin Bialde. Hunden løb ubekymret omkring, og var fulgt med sit Herskab, uden at vide, hvilken lang Reise der foreslod. Concordia rakte mig sin herligtformede, sneehvide Haand, jeg kyssede den skiælvende og blev rød som Blod. — Man skulde troe, han var endnu en Pige, sagde van Leuven, saa bly, undseelig er den gode Albert. Dog, det giver sig nok. — Vi maae ikke blive fremmede for hinanden, sagde Concordia. Min Carl Frands og jeg tale Hollandsk, I Tydsk, Hr. Albert, saa forstaae vi hinanden snart uden Vanskelighed. Jeg har alt hørt saa meget Godt om Eder. Jeg haaber, vi skulle leve ret fornøiede sammen paa Ceylon, hvor de herlige Kaneeltræer groe, med hvis søde Bark Europæerne bestrøe deres Risengrød. — Denne Bark, sagde van Leuven, vil sætte os istand til ret at nyde Marven af Livets Træ. — Jeg istemmede den spøgende Tone med dem, og snart var Bekiendtskabet giort. Concordia var munter og oppakt, men tillige følsom og alvorlig. Hendes Hierte var blødt, hendes Characteer fast, kort: det var en Perle blandt Qvinder. — Det har ofte undret mig, sagde hun, hvorledes Ting, som i Europa nydes i saa ringe Qvantitet, dog kunne berige Kiøbmændene saa overordenligt, blot fordi Alle nyde Lidet deraf. Hvo, i de smaa fattige Familier, der tager lidt Sukker i Munden til sin Kaffe, kommer en Knivsodd Peber i sine Ærter, lidt Ingefær i sin Suppe, eller nogle Gran Indigo i sin Vaskerballie, tænker vel paa, at han bidrager til at giøre Millionærer.

Da vi lykkelig havde overstaaet Søsygen, søgte Enhver paa sin Viis at fordrive Tiden. Concordia tilbød at lære mig Engelsk, og hvor gierne var jeg hendes Lærling! Lemelie vilde igien lære hende Spansk; thi han forstod de fleste levende Sprog. Hun takkede ham, men undskyldte sig med, at hun ikke besad Opmærk-

ſomhed nok for at være Lærling; Lærerinde var meget lettere iſær i hendes eget Modersmaal. Ogſaa meente hun, Kaptainens Nærværelſe paa Dækket vilde hvert Øieblik være fornøden. — Ikke naar vi komme under Vaſſaten, ſvarede han med et tvungent Smil og ſkiulte ſin Vrede.

Jeg mærkede nok, han misundte mig, naar jeg ſad den ſkjønne Kone ſaa nær, at min Kind næſten berørte hendes, og naar mine Øine mere hvilede paa den deilige Haand, der holdt Bogen, end paa Ordene. Concordia mærkede ret godt min Adſpredelſe, og ſmilede undertiden derover; dog udtrykte dette Smil hverken Spot eller Misfornøielſe. Det behager ogſaa en dydig Kone med Aand og Hierte, at ſee ſig hyldet af en Mand, ſom hun agter og ynder. Van Leuven var ikke ſtinſyg; at jeg var indtagen af hans Kone, fandt han ikke blot naturligt, men næſten nødvendigt. Han vidſte, jeg var et uſkyldigt ungt Menneſke, og var ikke bange for mig. Denne Høimodighed forpligtede mig ham endnu mere, og giorde vort verelſidige Forhold ædelt og høiſt behageligt.

Macbeth og Sørøverne.

Saaſnart jeg havde lært lidt Engelſk, begyndte Concordia at giøre mig bekiendt med Shakeſpeares Værker. Shakeſpeare var hendes Stamfader paa mødrene Side; thi hun var en Datterdatter af hans kiæreſte Barn Suſanna, gift med Lægen Dr. John Hall. Hendes Bedſtemoder levede endnu, men hendes egen Moder var død i Barſelſeng med hende. Concordia fortalte mig meget om den ſtore Digter, der havde ſeet ſaa dybt ind i Menneſkenes Hierter. Hun viſte mig et lille Billed af ham. Hvilket kraftigt, aabent Anſigt! I Ørene havde han ſmaa Guldringe. — Vie dog, raabte Concordia, dem kan jeg viſe Eder i Virkeligheden.

— Hun ſkyndte ſig hen, aabnede et Skrin og tog en lille Æſke frem, hvori der laae et Par glatte Guld-Ørenringe. — Der ere de, ſagde hun. Det er Shakeſpeares Ørenringe! I Dag vil jeg bære hans Ørenringe.

Minga maatte hiælpe hende med at tage hendes egne af og ſtikke de andre i. Der ſad nu den ſkønne blomſtrende Datterdatterdatter af den ſtore [illegible]peare, med hans ſmaa Guldringe i de nydelige Ører, ſom en [illegible]and Julie, ſom en yndig Viola.

Hun havde fortalt mig noi [illegible] af Tragødien Romeo og Julie, og jeg ſpurgte, om hun [illegible] vilde læſe den med mig? Men hun valgte Macbeth.

Lemelie var ofte tilſtede i Undervisningstimerne, ikke for at høre Stykket, hvilket han altid ſmaaligt kritiſerede; men for at forſtyrre min Glæde, da han ikke undte mig, at tale ene med Concordia, ſkiøndt Minga beſtandig var tilſtede.

Det er et afſkyeligt Stykke, raabte Lemelie harmfuld, da vi kom til Macbeths Død i ſidſte Akt. Saadan noget burde en Digter aldrig ſkildre; et Digt ſkal kun opvække behagelige Følelſer, og denne Macbeth kunde jo faae Haarene til at reiſe ſig paa Hovedet af Een, hvis man ikke havde mere Courage, end han, der i Grunden er et forbarmeligt Skrog; thi han har hvert Øieblik Cujonfeber, og lader ſig uophørlig ſætte Vornæſer paa af Herer og gamle Kiærlinger.

Dette Meſterſtykke, ſvarede jeg, er frembragt af en høiſt menneſkelig, mild Genius, der føler Medlidenhed med de arme, af Laſter og Lidenſkaber forblindede Menneſker, i hvis Bryſt endnu ikke den ſidſte Gniſt af Samvittighed er aldeles ſlukket. Dette Dramas Indhold beſtaaer ikke ſaa meget i Macbeths Misgierning, ſom i Syndens Kamp med Samvittigheden, før og efter Mordet. Hans Viv lader vel til at være af mere diævelſk Natur; hun hidſer ſig ſelv op med græsſelige Ord, men naar hun ſover, kræver Naturen ſin Ret, og ſom Drømmevandrerſke tilſtaaer hun, hvad Stolthed og Frygt forbød hende at ſige vaagen. Ja hun bliver ſyg, hun døer af Fortvivlelſe. Den

pirreligere Qvindenaturs Ondskab klusser hidsigere op i Forstningen, men holder ikke saalænge ud, som Macbeths. Alting i dette fortræffelige Værk røber den dybeste Menneskekiender. — Latterligt, raabte Lemelie, at tale om Menneskekundskab og Natur i et Stykke, der er sammensat af lutter Unatur og Urimeligheder. Hererne spaae ham jo alting forud, ere udrustede med overnaturlig Kraft, til at forlokke ham til Synden. Saa er jo alting grundet i Fatalismen, Macbeth er uskyldig, Vorherre eller Satan har Skyld. Og det er endda det Fornuftigste af det altsammen, vedblev han efter en kort Taushed; — thi jeg er selv tilbøielig til at troe, at man ikke stedse maa tilregne fyrige Temperamenter, hvad man i daglig Tale kalder Synd.

Gud bevares! raabte jeg, — saaledes har Shakespeare sikkerlig ikke meent det. Disse Herer ere ikke andet end Macbeths egne onde Lidenskaber og Tilbøieligheder; Herskesygen, Utaknemmeligheden, Grusomheden, personificerede og naivt forbundne med den gamle Folketro og Tilfældet; hvorved de undgaae at blive blot kolde Allegorier. Saaledes optræde disse fire Ideer for Macbeth paa Heden, da han kommer tilbage fra et vundet Slag og møder tre Qvinder med en Spaadomsgave, paa hvis Mulighed Troen endnu ikke aldeles er ophørt. Saaledes aabenbare sig hans onde Villies, hans sygelige Indbildnings fæle Gisglebilleder; Misfostrene af de tvende Yderligheder: Grumhed og Frygt, der altid ere forbundne, som Qvinder med Skiæg, og lægge de udtærede Pegefingre paa falmede Læber.

Stor Allarm for ingenting, — sagde Lemelie. Det er vel Umagen værd, at gisre saa mange Ophævelser over et enkelt Drab? Hvor tidt er der ikke begaaet langt værre Misgierninger, mod hvilke Macbeths var en reen Barneleeg. Hvad siger I om de tyrkiske Sultaner, der hver Dag, for Morskabs Skyld, hugge Hovedet af den Slave, der holder dem Stigbøilen, naar de svinge sig til Hest? Og have Christne, Korsfarere, Inqvisition, Catholiker og Kiættere ikke raset langt værre mod hinanden?

Med de værste Afskyeligheder — svarede jeg — kan Digtekunsten ikke befatte sig. Digteren kan ikke bringe Tigre, Hyæner

og Klapperſlanger paa Skuepladſen. Geniet taler til Menneſker med Dyd og Smag, eller ſom i det mindſte ere iſtand til at erhverve ſig disſe Egenſkaber; og kun ſaameget Sort af Virkeligheden beholder Digteren i ſit Billed, ſom er nødvendigt, for at frembringe en tragiſk Virkning. Ellers vilde chaotiſk Nat opſluge alle Farver.

Hr. Lemelie ſynes at [illegible]g ſelv — bemærkede Concordia. Først var ham Macbeth [illegible] græsſelig, nu er han ham ikke græsſelig nok. I troer, Sb [illegible] eare kunde ingen hiertesløſe kolde Nidinger ſtildre, uden [illegible]ed og Anger? Læs engang Othello, Hr. Lemelie, og jug m [illegible]a, om I er fornøiet med Jago. Jeg ſkulde troe han var nederdrægtig og uforſkammet nok.

I denne Samtale bleve vi forſtyrrede, thi en Matros kom ned i Kahytten, og meldte, at en marokkanſk Sørøver ſatte efter os for fulde Seil, og ſnart vilde indhente os. Concordia blegnede, og jeg blev heller ikke vel tilmode ved denne Efterretning. Men Lemelie lod ſig intet mærke med. Da han havde udſpeidet Schebekken gjennem ſin Kikkert og mærkede, at Skibet, propfuldt af Menneſker med Sabler i Hænderne, ſtyrede lige hen imod os, gik han ned i Kahytten igien og ſagde ſpodſk: Nu, Madame, vil det ſnart gaae værre til end i Macbeth. Herrerne nærme ſig alt. Vil I nu ikke bede Eders ſtore Poet om at komme os til Hiælp? Ellers er det ude med vort Liv og med Eders Dyd. Corſarer have ikke læſt Romeo og Julie; de ſælge Eder ſom Slavinde, og jeg vædder, inden tre Maaneder har Eders Skiønhed oftere ſkiftet Mode, end Maanen paa Himlen.

Nu traadte van Leuven ind i Kahytten. Rørt, men med Fatning, greb han ſin Kones Haand og bad hende ikke at fortvivle. Vi ville forſvare os, ſagde han, til det Yderſte, og enten leve eller døe med Ære.

Lemelie loe haant. Staae Barbarerne først paa Dækket, ſagde han, ſaa hugge de os til Fricasſee, og den deilige Kone maa tiene ovenpaa til Desſert. Kun Liſt og Snedighed kunne redde os. — Hvor vil I nu hen med Eders Liſt? raabte van

Leuven. Barbarerne forſtaae hverken Liſt eller Franſk; ſom vilde Dyr ſtyrte de ind paa os med ſtarpe Kløer. — Og falde maaſtee i Snaren, ſvarede Lemelie kold ſom Jis.

Derpaa befalede han Konſtabelen, at trække to Kanoner ud af Kanonhullerne og plante dem paa Dækket; tillige, at der ikke maatte løsnes et eneſte Skud paa Fienden, ſom vogtede ſig for at komme os paa Siden. Da Corſarerne troede, at vi ingen Modſtand vovede at gjøre, klavrede de alle ud paa Bogſprydet af deres Skib, hængende der, ſom en Biſværm paa en Green, ſvang de Sablerne, raabte: Allah, Allah! og ventede paa det Øieblik, da de fra Bogſprydet kunde ſpringe ned til os paa Dækket, naar de vare ſeilede lige ind paa os. Det var juſt det, Lemelie vilde. Det var et græsſeligt Øieblik. Alt ſaae vi tydeligt Turbaner og Knebelsbarter paa de brune Anſigter, der tørſtede efter Rov og Mord. Sablerne funklede vildt; Øinene endnu vildere, de grumme Anſigter glødede af Forbittrelſe.

Lemelie ſtod bleg og kold ved ſine Kanoner, ſom han holdt ſkiult bag et Stykke Seildug. Pludſelig gaae Kanonerne af. Kuglerne ſønderſplitte Bogſprydet. Maſten og det hele Mandſkab derpaa ſtyrte bragende og hylende, ſom trufne af Lyn, ned i den ſtummende Sø, hvor alle finde deres Død. Vort Skib ſeiler ſin Vei uforſtyrret fort, Slaget er endt, Faren forbi.

Dette pludſelige Lykkeſkifte virkede heftigt paa os alle, iſær paa Concordia, ſom udmattet tidligt om Eftermiddagen kaſtede ſig paaklædt paa Sengen, og ſlumrede ind. Vi Mandfolk vare alle meget glade. Matroſerne havde faaet dobbelte Portioner Brændevin, raabte Hurra, og drak den tappre, kloge Kaptains Skaal. Ogſaa van Leuven og jeg kunde ikke andet, end yde ham vor Beundring og Taknemmelighed. Han havde jo reddet os fra Skiændſel, Slaveri eller Død. I et ſaadant Øieblik er Menneſket ligeſaa villig til at bedømme ſin Næſte ſtaanſomt, ſom han er ſtreng, naar Egenkiærligheden bliver krænket, eller Misundelſen vakt.

Den brave Lemelie, ſagde van Leuven, vi have giort ham Uret. Hvad kan han for, at Naturen har givet ham et ube-

hageligt Anſigt? — Hans Anſigt, ſvarede jeg, er egenlig ſlet ikke hæsligt; kun noget for tilſluttet og ærgerlig ſeer han ud. — Han maa have giort mange ſlemme Erfaringer i Verden, derfor troer han ikke Folk meer.

Da Lemelie havde bragt alting i Orden paa Dækket, og Matroſerne vare rolige, kom han ned til os, og ſpurgte van Leuven og mig, om vi ikke vilde drikke et Glas Punſch med ham i hans egen Kahyt, mens Frue[illegible] immerne ſov? Denne Indbydelſe modtoge vi gierne, da vi kun attraaede at viſe vor Redningsmand al mulig Tak og Forekommenhed.

Der ſtod ingen Punſchebolle paa Bordet, men en Theemaſkine med kogende Vand, og tre d[illegible]gt ſlebne, ſtore Glas. — Jeg drikker helſt Punſchen ſom [illegible], ſagde Lemelie; man faaer den ſaaledes varmeſt, og Punſch maa drikkes varm. Paa den Maade kan Enhver brygge ſig den, ſom han vil.

Vi have intet mod hans Theorie; han kom nu Sukker i Pokalerne, og bad enhver at tage Citron, Vand og Rum efter Lyſt; ogſaa mere Sukker, hvis Nogen behagede.

Konſtabelen, ſom idag havde hiulpet Kaptainen med Kanonerne, og var hans Tiener, ſtod bag van Leuvens Stol. Han havde et lille Bord i Ryggen, med en lignende, fierde Pokal, ſom heller ikke blev glemt. Vi vare alle enige i, at den ærlige Karl nok fortiente at drikke et Glas med os; uden hans Hiælp havde Lemelie ikke kunnet udføre ſit Maneuvre.

Da Punſchen var lavet, blev Theemaſkinen ſat hen paa det lille Bord hos Konſtabelen, for at vi ſkulde have bedre Plads paa vort eget. Vi klinkede og vilde juſt ſætte Pokalerne til Munden, da et ſelſomt Syn forhindrede os ſaaledes, at hver ſatte ſit Glas paa Bordet igien. Døren gik op, og med et Lys i Haanden, med ſtive Skridt og opſpilede Øine, ſom intet ſaae, traadte Concordia ind, ſpøgelſeagtig og drømmevandrende, i ſit hvide Nattøi, ſatte ſig mellem ſin Mand og Lemelie, og ſagde med huul Røſt: Mig førſt Pokalen! Jeg vil credenſe den. — Derpaa greb hun van Leuvens Glas og vilde drikke. Lemelie blegnede, rev hende hurtig Bægeret fra Munden, og ſagde i en

tvungen rolig Tone: Punſchen er for ſtærk for Eder, Madame! Jean maa først komme mere Vand i. Ved Gud, hun fover, hun veed ikke hvad hun gjør. — Dermed rakte han Glasset til Konſtabelen, ſom nu ſtod bag hans Stol. Jean ſatte Glasset paa det lille Bord, ved Siden af ſit Glas; men da han vendte os Ryggen, og ſtod imellem mig og Glasſene, kunde jeg ikke ſkælne, om han ſatte van Leuvens Glas paa høire eller venſtre Side af ſit eget; altſaa var det ogſaa ſiden uviſt, i hvilken af Pokalerne han ſkænkede Vand, thi de vare hinanden fuldkommen lige. — Concordia ſtirrede græsſeligt paa Lemelie og ſagde:

— I en Helt, og forſager? Hvad ſiger det, om nogen ogſaa veed det? Hvo kræver Eder til Regnſkab? — Derpaa greb hun hans Haand, og ſagde: Her er en Plet, ſom lugter af Blod. Al Arabiens Virak mægter ei at betage denne Haand ſin Blodſtank. — Ak, ſagde Lemelie, ſom hurtig havde fattet ſig, nu forſtaaer jeg det altſammen! Hendes Livsaander har Skrækken idag bragt i Uorden. Hun gaaer i Drømme, har nylig læſt Macbeth, og ſpiller Lady Macbeths Rolle, med nogle ſmaa Variationer.

Kom, kiære Concordia, ſagde van Leuven, jeg vil følge dig tilſengs. — Ak ja, min Ven, ſvarede hun, og kyſſede ham; følg mig! Bliv ikke hos den Ondſkabsfulde, og drik ikke Døden! — Jeg forfærdedes og ſprang op fra min Stol. — Ræk mig Pokalen igien, Jean, ſagde Lemelie rolig. — Tieneren rakte ham en af de to, der ſtode paa det lille Bord, men hvilken det var, kunde jeg, ſom ſagt, ikke vide. — Ville I ikke drikke med mig, vedblev Lemelie, ſaa vil jeg i det mindſte, til Afſked, drikke Eders Skaal af Eders egne Glas, for at denne Begivenhed ikke ſkal fylde Eder Hiernen med urimelige Indbildninger. — Med diſſe Ord tømte han virkelig Hælvten af min Pokal, og af den, Tieneren rakte ham.

Vi ſtode alle op; men Jean, der vilde træde tilbage og gjøre os Plads, var ſaa uforſigtig at ſtøde ſit eget Glas, der ſtod bag ved ham, paa Gulvet med Albuen. Herover blev Lemelie færdeles opbragt, og medens han ſkældte Karlen Huden

Mechaniſk fremſagde han endnu nogle Bønner, og derpaa draf han ſig fuld, for at dyſſe Samvittigheden i Søvn.

Nu var der ingen Redning meer at tænke paa. Bølgerne ginge ſaa høit og fulgte ſaa brat paa hinanden, ſom man ſielden har ſeet Mage til. Havde en Bølge brudt ſig over vort Skib, ſaa vare vi ufeilbarlig ſunkne tilbunds. Derved kom Skibet i en ſaa voldſom vaklende Bevægelſe, at man ſvævede i uophørlig Fare for at ſlaae Hovederne i Stykker mod Dækket, eller mod Væggene i Kahytten. [illegible]gnen øſte ned ſom med Spande, Orkanen hylede ſaa ſtærkt, at det ikke vilde været os muligt at høre en affyret Kanon. Denne uſynlige Magt har udentvivl ført vort Skib mange [illegible] bort i en Time. Undertiden lod det igien, ſom om [illegible] lev ſtaaende paa et Sted i Søen, og dreiede ſig om, ſom en Top, medens Vinden gjennemløb alle Streger i Kompasſet.

Van Leuven og Concordia havde ſtrakt ſig hen paa deres Leie, omfavnede hinanden og lode ikke til at frygte Døden. Paa Madradſen paa Gulvet laae endnu et kiærligt Par: Negerinden med den lille Hund. Jeg Stakkel havde ingen, med hvem jeg kunde dø. Jeg ſtirrede hen i en Krog, der opdagede jeg min Bibel; jeg tog den ned af Hylden, og trykkede den til mit Hierte. Derpaa gjennemlæſte jeg det første Blad, hvor min Fader havde optegnet min Fødſelsdag, ſamt ſin egen Dødsdag. Herved følte jeg mig lettet, og det forekom mig, ſom jeg ſnart igien ſkulde ſee mine kiære Forældre.

I dette Øieblik hørte jeg et forfærdeligt Knald. Skibet opløſte ſig af ſine Sammenføininger, og Kahytten blev halvfuld af Vand, hvilket dog hurtig løb ud igien. Skibet var ſtrandet paa en Sandbanke. Kahytten laae paa Skraa: Gulvet var blevet Væg, og vi vare alle henkaſtede i en Krog. Nu hørte jeg en Røſt kalde: Concordia! Concordia! Det var Lemelie, ſom havde bemægtiget ſig Baaden. Paa den ſtore Chaloupe havde allerede det fulde Mandſkab indſtibet ſig. Van Leuven og jeg toge Concordia, der var beſvimet, og vilde bringe hende i Baaden. Men Kaptainen raabte: han vilde kun tage imod Concordia. Vi brøde

ledes, og ſlemme Vartegn lode befrygte det Værſte. Solen var om Aftenen gaaet ned i en tyk jordfarvet Sky, de øverſte Kanter vare mørkerøde. Morgenen derpaa, da det gryede ad Dag, ſtraalede Skyerne vel ſmukt forgyldte, men neppe var Solen to Grader i Veiret, før de forvandlede ſig i en tyk, røgagtig Dunſt, der omgiordede Horizonten ſom en Muur, og hvorfra der udgik en Mængde ſorte Straaler. Snart var Himmelen bedækket med ſlige Skyer, ſom Sømændene kalde tætte, og ſom ikke true med Regn. Fra Synskredſens Rand, tre fire Grader i Veiret, vare de gyldne, ſaa rødglindſende, endelig mørke.

Lemelie holdt disſe Vartegn for høiſt vigtige, thi han havde bemærket, at ſaadanne Skyer altid forkyndte en nær foreſtaaende Storm. Jeg ventede, at han ſkulde gaae Faren imøde med ſædvanlig Koldblodighed; men det var langt fra! Han var nedſlaaet og urolig, hans Anſigt endnu meer blyfarvet end ſædvanlig; han ſkiælvede, gik ned i ſin Kahyt, lukkede Døren i Laas efter ſig; vi hørte ham plappre Paternoſtre, ſom et Barn opramſer ſin Lectie, og med hæs Stemme ſang han latinſke Litanier.

Da han kom ud igien, var han lidt roligere. Jeg undrede mig over Forſkiellighedeu i hans Sindsſtemning nu og før mod Søtøverne, og gav ham det at forſtaae. Han ſvarede: For Menneſker har jeg aldrig været bange; men naar man har med Vorherre eller Satan at giøre, ſaa veed man aldrig ret hvordan man er faren. — Derpaa ſøgte han at opmuntre Matroſerne. Mod manglede dette Vak ikke, (thi ſom Herren er, ſaa følge hans Svende), men de ſøgte at opmuntre ſig paa en egen Maade. — Da Stormen raſede værſt, ophørte reent deres Lydighed mod Kaptainen, og uden at ſpørge ham, ſloge de to Brændeviinsfade op, begyndte at drikke ſig fulde, raabte Hurra og ſang Drikkeviſer, ſom de ſelv ikke kunde høre, thi Stormen overdøvede dem.

Da Lemelie ſaae Døden for Øine, bar han ſig ad ſom en grov Misdæder, der ſkal henrettes. Han fortrak Anſigtet afſkyeligt; et halvvanvittigt Smiil, ſom baade udtrykte Trods og Fortvivlelſe, bævede fra Tid til anden græſeligt paa hans Læber.

Gud for sin Frelse, foer der kun lutter Forbandelser og Gudsbespottelser ud af hans Mund, og han vilde slet ikke lade sig trøste, men raabte bestandig, at han baade havde sat Ære og Formue til ved dette Skibbrud. — Formue, tænkte jeg, kan være; men hvo, der ei har tabt Æren i Forveien, mister den ikke ved et Skibbrud.

Vi forlode ham og gik hen til Concordia, som laae indhyllet i en Kappe, klapprede m nderne, klagede over Frost og vilde sove igien; men først t te hun en Drik koldt Vand. — Det havde vi ikke. Van Leuve gav hende lidt Viin, hvilken hun drak begierlig, fordi den r kiølig; men hun befandt sig værre derefter, og glødede et Kul. Hendes Husbond viste hende de største Kiærtegn, m hun sagde strengt og med et vildt Blik: Carl Frands gaae fra mine Øine, at jeg kan døe i Ro. Min altfor store Kiærlighed til Eder har forført mig til at overtræde det fierde Bud; nu kommer Straffen ovenpaa. Gud være min og Eders Siæl naadig.

Den ellers saa besindige van Leuven blev ved disse Ord aldeles fortvivlet. Retfærdige Himmel! raabte han og vred sine Hænder, er det muligt? Endnu et Tab skal jeg lide paa denne øde Klippe, efter at jeg troede alting tabt? Det Forfærdeligste: hendes Kiærlighed! for hvis Skyld jeg vilde trodse Døden og alle rasende Elementer. Nu saa vil jeg da heller ikke leve meer. — Han løb hen mod Havet og havde uden tvivl styrtet sig ud deri, hvis jeg ikke havde grebet ham i Flugten og ved en kraftig Tiltale, som Gud indgav mig, atter bragt ham til Fornuft. Jeg forestilte ham, at Concordia i denne Feberhede ikke vidste hvad hun sagde. Det giorde ham roligere, han lagde sig atter hen og sov udmattet ind.

Concordia rørte sig, og jeg løb hen til hende. Hun forlangte, jeg skulde vride noget Regnvand af en Kappe, der hang henne paa Træet. Gode Gud, der var hverken Træ eller Regnvand. Jeg bad hende have Taalmodighed en halv Times Tid, da dette Arbeid vilde gaae langsomt fra Haanden; hun lovede mig Taalmodighed saalænge. — Nu vadede jeg lige ud til

Skibet; Vandet gik mig ikke længer end til Knæene; jeg klavrede mageligt op. Da jeg var kommen hen til Kahytdøren, hørte jeg til min Forundring følgende Ord: Stakkels Dyr! Stakkels Sorte! vor Frue hengivne med Liv og Stæl. Kunde ikke døe den vaade Død med hende; saa ville vi da forsmægte sammen paa Madradsen. Intet æde, intet drikke, holde af hinanden til vi udgive vor Aand. — Derpaa hørte jeg en gientagen Kysen og en ængstelig Piben. Jeg slog Døren op, og fandt Minga liggende paa Gulvet med den lille Beautiful. Hendes ellers kulsorte Ansigt var askegraat af Kummer og Mathed; hun stirrede paa mig, som paa et Spøgelse. Men den lille Hund, min gode Ven, løb mig strax imøde, sprang op ad mig, gispede af Glæde, krabsede mig med Poten paa Knæet, lagde sig paa Ryggen, og hylede derpaa igien af Hunger og Tørst, medens den tørre Tunge hang den ud af Munden.

Saasnart Minga hørte, Concordia levede endnu, vendte den sorte Farve tilbage i hendes Ansigt, og hun raabte: Saa ville vi ogsaa leve, Beautiful, og nyde Glædesmaaltid. — Derpaa løb hun hen at hente Levnetsmidler; thi det havde virkelig været hendes Agt, at sulte sig selv og Hunden ihiel.

Jeg opsøgte i Hast det Nødvendige. I Kahytten hang en Rulle Svovl. Fyrtøi kunde jeg ikke finde, men et Par vel indsvøbte Pistoler tyktes mig tilligemed Svovlet at være det fortræffeligste Fyrtøi. Til min Glæde fandt jeg et vel tilbeget Fad med ferskt Vand. Jeg fyldte en stor Dunk; Thee, Sukker og Rum fandt jeg i Kahytten, og med denne Byrde vadede jeg tilbage.

Negerinden maatte blive paa Skibet, for at tage Skibstvebakker, røget Kiød, Risengryn og Meel udaf Sadene, og binde det i smaa Pakker, at jeg næstegang bequemt kunde bringe det over. Vi havde ikke megen Tid at spilde: det første stærke Vindstød kunde ganske adsplitte Vraget. Jeg medtog derfor ogsaa strax nogle Fødevarer, og skyndte mig tilbage med alle disse Herligheder.

Paa Sandbanken laae der opskyllede Bræder nok, en Øre

og en gammel Bryſtdug havde jeg fundet i Kahytten. Jeg rev den ſidſte i Laſer, ſlog Ild, huggede Brænde og blæſte ſaalænge paa Ilden, til Flammerne luede. — Concordia vaagnede igien og forlangte utaalmodig at drikke. Jeg rakte hende den Thee, jeg imidlertid havde lavet, i et Bæger; hun troede det var Viin, og ſkreeg grædende: I vil knuſe mit Hierte med Viin, Gud forlade Eder det! Men da hun [illegible] magt Theen, blev hun glad. — Mangetak, kiære Albert! n[illegible]eg fuldkommen vederqvæget; dæk mig nu til med min Kappe [illegible]d mig ſove. — Jeg adlød, og bag hendes Ryg giorde jeg en [illegible]d, ſom ikke maatte gaae ud før Solen ſtod høit nok med [illegible]iſtige Straaler. — Da jeg havde henſat alle mine medtagn[illegible]er paa en bred, flad Steen, ſtoppede jeg Piberne, lavede en god Punſch, (ſkiøndt ikke efter Lemelies Theorie) og gik hen at indbyde ham og van Leuven til Giæſt. Den Sidſte ſov endnu, thi han havde vaaget Natten i Forveien hos Concordia, uden at kunne lukke et Øie for Sorg. Men han var ſnart paa Benene igien, glædte ſig meget, da han hørte, det var bedre med hans Kone, og da han ſaae det dækkede Bord paa Sandbanken. Lemelie, ſom havde havt Tvebakker med i Lommen og tømt den ſtore Viinflaſke, bandte endnu ſaa ſmaat. Jeg havde tændt hans Pibe, for at forſone mig lidet med dette fæle Menneſke, med hvem Nøden havde forbundet mig; jeg rakte ham høflig Piben og ſpurgte, om han ikke ſiden vilde ſpiſe og drikke med os? — Han rev mig Piben af Haanden, ſom om jeg havde været hans Tiener, og takkede mig ikke med et Ord.

Under Maaltidet var han galant mod Hr. van Leuven; thi han havde mærket min Sindsbevægelſe og vilde ærgre mig. Vi to ere fødte Adelsmænd, Hr. van Leuven, ſagde han; den gode Albert har, ſom jeg hører, før været Eders Tiener; og ſaa er det vel bedſt, at han tager ſig en Tienerſtikkelſe paa igien; thi en Secretair bruger I vel neppe meer her paa Sandbanken. En Tiener kan man altid bruge.

Det fornøier mig, Hr. Lemelie, ſvarede van Leuven, at ſee Eder lyſtig igien og høre Eder ſpøge; thi for Alvor kan det

umulig være meent. Kun en Misforſtaaelſe gav Anledning til hint øieblikkelige Misforhold mellem Hr. Julius og mig. Han er af gode Forældre, velopdragen, har Kundſkaber og har i forrige Tider levet paa en fortrolig Fod med Folk, ſom vare høiere paa Straa, end I og jeg. Og hvad jeg ſætter over alting, han er et dydigt, uſkyldigt ungt Menneſke. Selv i de meeſt glimrende Forhold vilde jeg vælge ham til Ven, hvor meget mere nu ſom ſtakkels ſtibbruden Mand paa den øde Klippe, hvor Ulykken gior os alle lige, og hvor kun gienſidig Hiælp kan giøre os vor Tilſtand taalelig.

Uden at ſige et Ord, ikke engang god Nat, gik Lemelie, da han havde drukket dygtigt, hyllede ſig i ſin Kappe, kradſede et Hul i Sandet, og ſnorkede ſnart ſom en Sælhund, ſaa man kunde høre ham langt fra. Van Leuven og jeg bleve enige om at løſe hinanden af, for at vaage ved Ilden. Han gik fornøiet til Hvile, da jeg havde fortalt ham om Minga og om lille Beautiful, med hvilken Efterretning vi i Morgen vilde glæde Concordia.

Jeg giorde en god Ild bag hendes Ryg og forſtandſede hende med en Sandvold mod Stormen, hvis den atter ſkulde reiſe ſig. Derpaa ſatte jeg mig hen paa en Steen, og ſtirrede ſnart ud i Bælmørket, der rugede over den uhyre Havflade, ſnart betragtede jeg den deilige Qvinde, ſom laae ved Siden af mig, maleriſt oplyſt af Natteilden. — Ak, tænkte jeg, hvad var mig hele Verden uden hende? Og hvor gierne ſtilles jeg fra hele Verden, naar jeg kun kan leve i Eenſomheden med hende. Mit Ungdomsmod lod mig ikke tvivle om, at det endnu vilde gaae os godt. Hun havde i Søvne ſtrakt den ſkiønne Haand ud af Kappen; jeg vilde dække den til, men følte mig friſtet af en uimodſtaaelig Lyſt til først at kyſſe den. Jeg ſank ned paa Knæe, mine ſkiælvende Læber nærmede ſig alt den ſneehvide Haand — da opdagede jeg van Leuvens glatte Guldring paa hendes Finger, og bævede tilbage. Jeg vendte mig om og ſaae hen efter ham. Tillidsfuld og venligtſmilende ſov den ridderlige Hollænder, ſom han vilde ſige: Min tro Albert vaager, jeg forlader

mig paa ham. — Aldrig ſkal jeg heller misbruge din Tillid, ſagde jeg ſagte og bedækkede hurtig den ſtienne Haand. — Lemelie ſov uroligt der langt henne, vältede ſig omkring i Drømme og ſlog med den knyttede Næve i Sandet. Jeg haabede, van Leuven ſkulde blive ved at ſove, jeg vilde vaage alene, men blev dog ſaa ſøvnig tilſidſt, at jeg ikke kunde holde Øinene oppe. Da jeg havde lagt mere Brænde til Ilden, ſatte jeg mig paa Stenen, ſtøttede mig til en Stang og begyndte at nikke ind imellemſtunder. Da ſtod pludſelig den troſaſte Stalbroder munter for mig. — Hvor har I kunnet paaſe det ſaa nøie? ſpurgte jeg; I laae for et Øieblik ſiden i den dybeſte Søvn. — Har end Krigstieneſten ikke været mig til andet Gavn, ſvarede van Leuven, ſaa har den i det mindſte lært mig at ſtaae op til rette Tid, og jeg forſover mig aldrig. Gaae nu hen og læg Eder, kiære Albert! I har grebet Eder mere an igaar end vi andre, og trænger meeſt til Hvile.

Derpaa vadede jeg atter ud til Skibet, hvor jeg fandt Minga og den lille Hund sovende. De bleve begge snart muntre. Jeg lod Minga bære saameget som hun orkede, selv giorde jeg ligedan, saa vadede vi afsted. Det giorde mig ondt for Hunden, at den maatte blive tilbage, fordi vi dennegang vare altfor belæssede til at tage den med. Jeg spærrede den ind i Kahytten, og det bedrøvede mig at høre det troe Dyr hyle, gise derinde og krabse paa Døren med Poten.

Concordia vilde ikke troe sine egne Øine, da hun saae Minga. Nu, raabte hun, tvivler jeg ikke om Guds Bistand, siden han har reddet mig min troe Veninde. Men Henrykkelsen skulde endnu blive større. Lille Beautiful, der maa have fundet en aaben Sprække i Kahytvæggen, var sluppen ud af sit Fængsel, havde forladt sig paa sit medfødte Svømmetalent, og begivet sig ad den vaade Vei, for at finde sit Herskab. — Hvilken Fryd. Men jeg maatte holde den lille Svømmer, der fuld af Vand og Sand vilde afryste sig i sin Frues Skiød, saalænge tilbage, til vi fik den aftørret.

Tilsidst vaagnede ogsaa Lemelie. Uden at bryde sig om os og uden at tage Deel i Frokosten, begav han sig lige ud til Vraget. — Jeg løb henrykt omkring med Hunden paa Armen; den kunde jeg dog uden Synd holde af saameget jeg vilde. — Men denne Morgen var bestemt til lykkelige Opdagelser: thi i det jeg løber saadan omkring, støder jeg med Foden paa vor omvæltede Baad, bedækket med Sand, ligeledes hidkastet af Stormen.

Vi to Mandfolk og Minga havde fuldt op at bestille med at trække Baaden ud af Sandet. Nogle Bræder laae i Nærheden, hvoraf der let lode sig hugge et Par Aarer. Snart var Arbeidet færdigt, og vi kunde giøre Brug af den for os høist vigtige Baad, der ikke blot vilde skaffe os alle vore Sager langt lettere fra Vraget, men ogsaa kunde bringe Concordia hist hen til Bredden af Klippen, som var skilt fra Sandbanken ved en dyb, bred Vandfure, hvorover man ikke kunde vade. Hist ovre saae vi herlige tørre Huler i Klippen.

Vi bragte den huldе Skabning ſtrax til den ſikkre Strand, og udſøgte hende en tør Grotte, hvor der baade var Sol og Skygge. Her blev hun tilbage med Levnetsmidlerne; vi andre roede ud til Vraget, for at redde hvad vi kunde, før en ny Storm reiſte ſig og adſplittede Skroget.

I Kahytten laae Lemelie paa Gulvet uden Bevidſthed. Vi tænkte, Nidingen havde myrdet ſig ſelv, eller at han havde faaet et Slag; men han var kun drukken og ſov Ruſen ud. Vi brøde os ikke videre om ham, pakkede Baaden fuld, og roede ſaaledes hele Dagen frem og tilbage, indtil vi næſten havde bragt alt hvad der var i Kahytten over paa Klippeſtranden.

Ved den femte Ladning vaagnede ſørſt Lemelie, og giorde ſtore Øine, da han fandt Kahytten ſaa tom. Han ſpurgte, hvad det ſkulde betyde? Om vi vare Sørøvere? og befalede os at lade ſig Egenraadighed fare, eller han vilde lære os noget andet — Hr. Lemelie, ſvarede jeg, enten er I gaaet fra Forſtanden, eller har endnu ikke ſovet Ruſen ud. Jeg beder Eder, hold op at brutaliſere! Eders Commando er tilende. Vil I ſætte Livet til paa dette ſtrøbelige Vrag? For os gierne! Vi redde, hvad der er at redde. Vil I være fornuftig, ſaa dele vi bra-

Kjød og Tvebakker var der rigtignok Forraad af til noget længere Tid. Med vore Bøsser kunde vi skyde Fugle; en stor Skildpadde havde vi fundet paa Stranden, og nogle Sælkalve lode sig see ude i Skjærene, som vi kunde gjør Jagt efter. Lemelie var en fuldkommen Kok. Dette Arbeide bragte ham i et nærmere Forhold til Concordia. Ved Bordet fik Lemelie altid den første Portion, og vi vogtede os vel for at stikke en Bid i Munden, før han havde smagt af Maden. Denne Forsigtighed gjorde ham ikke i mindste Maade forlegen; han antog det for en Høflighed, der blev viist ham som den Fornemste.

Van Leuven var en god Jæger, jeg en lærvillig Skolar, som gierne fulgte ham med Flinten paa Nakken. Saaledes havde vi da ret godt kunnet leve en Tidlang her, og tilbringe vore ledige Timer med at see efter, om der ingen Skibe sejlede forbi, hvis der kun havde været Vand! Men hvad vilde et Par Orehoveder først Vand forstaae? Og hvilken græsselig Tanke: at tørste ihiel paa den tørre Klippe. Vi løbe omkring saa langt som vi kunde, men ingensteds var der Spor af en Kilde.

Vi haabede endnu at finde et Fad Vand paa Vraget, og besluttede at gjøre en Valfart derud næste Morgen; thi skulde ogsaa nogle Tønder være blandede med Saltvand, saa var det jo dog bedre end intet. Men om Natten reiste sig atter en stærk Storm, og vi kunde takke Gud for, at vi boede temmelig høit oppe paa Klippen og havde alting paa det Tørre; thi Sandbanken og den flade Strand ved Klippens Fod bleve aldeles oversvømmede af Havet. Henimod Morgen lagde Stormen sig vel igien, men — da vi saae ud efter Skibet, vare de sidste Levninger forsvundne. Kun noget Sort ragede ud af Bølgerne paa det Sted, hvor Skibet var strandet.

Van Leuven og jeg roede ud for at see hvad det Sorte var. Det var Pligtankeret, som stod fast ovreist i Sandet; og de Ord: „Mads Hansen i Kjøbenhavn“ ragede op over Bølgerne. Van Leuven blev bedrøvet, thi han havde viist haabet at finde noget, som man kunde tage med. Men jeg raabte: Hurra! min Hr. van Leuven, det er jo Haabet selv.

Huſker I ikke den ſmukke Tale, Mads Hanſen holdt os ved Afſteden? Den faderlige Velſignelſe, han gav ſit Anker? Haabe, kiære Herre, maa man til Hiertet briſter. Nu ville vi ſtrax forſøge en Fart omkring Klippen. Vaa Landſiden hindre os vel to i Havet vidt udrækkende Baſaltpiller at vandre Kyſten om; men roe kunne vi, og maaſkee opdage vi i en fiern Kløft den høiſtforønſkede Kilde.

Vi foreſatte os altſaa at roe ret langt omkring; men neppe vare vi forbi Baſaltpillerne, før vi pludſelig kom ſom i en Art Malſtrøm, der bevirkedes af to mod hinanden ſtaaende Klipper. Forgiæves anſtrengte vi os for at redde vor Baad. Roret braſt i min Haand, og nu var intet andet for os tilbage, end at ſpringe i Vandet, ſvømme hiem og lade Baaden glide i Malſtrømmen. Med Nød og Neppe frelſte vi Livet paa denne Maade; men Baaden, til hvilken vi havde ſat alt vort Haab, miſtede vi for ſtedſte. Concordia takkede Gud, fordi vi dog vare undgaaede Faren; Lemelie ſtøiede og bandte og giorde os bittre Bebreidelſer, fordi vi to Landrotter, ſom ikke forſtode at omgaaes med et Fartøi, uden hans Vidende og Hiælp havde begivet os paa dette Eventyr. Vi følte, at han dennegang havde

Var du, som venlig Engel, nær,
Der hørte man dig synge.

Hvad hiælper nu,
O Hav, os du,
Med dine brede Bølger?
Et Gisgleſpil,
Som giække vil,
Mens Fieldet Kilden bølger.
Os ſpotte kun de Vover blaae,
Vandfurerne bedrage;
Som Tantalus vi Bægret faae,
Men tør dog intet ſmage.

Skiøndt Vandet nær,
Dog intet her,
Der Tørſtens Glød kan lædſke;
Som tørre Sand
I Ørkens Land
Kun ſpotter bittre Vædſke.
Men i en Ørk jo Kilden ſød
Tidt Pilegrimen finder:
Hvad finde vi? Dog med vor Død
Først Haabet reent forſvinder.

Da Moſes tog
Sin Stav og ſlog
I tørre Dal paa Fieldet,
Sprang Straalen frem
Af Klippens Hiem,
Og viſte Kildevældet.
Høit ſlaaer vort Haab
Til Gud, med Raab,
Han giør os atter glade;

Vort Mod har plat
Os ei forladt,
Gud vil os ei forlade.

Jeg havde forfattet denne Sang til en Kirkemelodie.

Concordia, van Leuven og jeg sang hver Aften denne og andre aandelige Viser trestemmigt; det klang smukt i den høie Hvælving, medens Solen sank i H et. Men engang bleve vi forstyrrede midt i vor Andagt af græsseligt Skrig. Det kom fra Mingas Hule. Vi løb derhen og traf Lemelie skiælvende af Forbittrelse med en blinkende J Haand, og Negerinden, altid endnu skrigende, flygtet hen i en krog. Vi troede først, han vilde myrde hende, men opdagede rt, at det var sigtet paa den lille Beautiful, som hun havde paa Armen. — Hvorfor, spurgte van Leuven, vil J myrde det uskyldige Dyr? — Hvad, uskyldig? raabte han rasende; fordømte Væst, som æder og drikker den Smule op for os, der endnu er tilbage. Skal det ovenikiøbet afknappe os, hvad der er tildeelt os karrigt nok alligevel?

Concordia kastede sig for hans Fødder og bad ham med Taarer at skaane hendes lille Yndling. Det rørte ham noget. Han bad hende høflig staae op, trykkede hendes Haand og sagde: For Eder, Madame, opoffrer jeg alting, selv mit Liv.

Saaledes blev der da sluttet Fred. Da vi talede med Minga derom, sagde hun: Var Hunden graadig, kunde det endda være hvad det var; men den spiser kun lidet og drikker næsten intet. See, der staaer dens lille Vandbakke, den har endnu idag ikke rørt derved.

Ikke rørt derved? — gientog jeg, og en Straale af Haab trængte sig ind i min Siæl. Men jeg taug, for at undersøge alting selv. Næste Morgen stod jeg tidlig op; den lille Beautiful, som havde sovet hos mig, og som jeg lod løbe, smuttede ind i Klippekløfterne og blev borte. En halv Timestid derefter kom den tilbage, slikkede sig om Munden, og i Skiægget hang endnu klare Vanddraaber. Jeg smagte deraf; o Himmel! det

var ferſk Vand. Endnu tang jeg og beſluttede at følge Hunden næſtegang paa ſin Vandring. Men det var umuligt, den ſmuttede bort fra mig, jeg kunde ikke finde dens Spor. Nu fyldte jeg en lille Poſe med hvidt Sand, giorde et Hul deri og bandt næſtegang Hunden Poſen paa Ryggen, ſaa at den, imens den løb, beſtandig maatte tabe noget Sand ud deraf. Paa den Maade viſte en hvid Stribe mig Veien over nogne, ſorte, brændte Stene, over Mospletter, giennem Torne og mange Krinkelkroge. Jeg havde omtrent tilbagelagt en Fierdingvei ſaaledes, da jeg hørte en ſtærk Bruſen. Jeg var, paa en temmelig lang Omvei opad, kommen omkring de ſteile Baſaltſtøtter, og nærmede mig Havet igien nedad. Her opdagede jeg et ſtort Vandfald, ſom ſtyrtede ud giennem en vild Aabning og ſlød i Søen. Den lille Beautiful ſtod ved Bredden og brak, med Sakken paa Ryggen, hvoraf den næſten havde ryſtet alt Sandet. Jeg befriede den fra ſin Byrde, øſte Vand med den hule Haand og ſmagte det. Det var klart ſom Krystal, og kunde ikke være bedre.

At beſtrive Eder den Følelſe, der i dette Øieblik betog mig, er umuligt. Saaledes bliver en Syg tilmode, der har overſtaaet en farlig Kriſis; ſaaledes en arm Synder, der bliver benaadet paa Retterſtedet. Jeg faldt paa mine Knæe, ſtrakte Hænderne mod Himlen og takkede Gud; mens den lille Opdager ſprang lyſtig omkring, greb i de ſmaa brogede Stene med Poterne, og ſyntes ved lunefuld Gisen og Gallopperen at tage Deel i min Glæde.

Jeg ſkyndte mig tilbage og mødte Lemelie, ſom ſaae fortrædelig og nedſlagen ud. Han undrede ſig over mit glade Anſigt. — Har Concordia igien givet Eder en engelſk Time? ſpurgte han ſpodſk. — Hr. Lemelie, ſvarede jeg, jeg vil giøre Eder ligeſaa fornøiet ſom jeg er.

Derpaa bragte jeg ham hen til Stedet. Hvorledes beſkriver jeg Eder hans Anſigt, da han ſaae og hørte Vandfaldet bruſe? Der gives Øieblikke, hvor ſelv det koldeſte Hierte i den meeſt forhærdede Synder røres over Guds Almagt og Godhed. Hans Anſigtstræk bevægede ſig krampagtigt, thi det koſtede dem ſtor

Anſtrengelſe at forjage de ſædvanlige haanlige Spotfolder, den lurende Lumſthed, for at ſee ydmyge, glade og taknemmelige ud. Dette lykkedes nu ſagtens ikke; det Hele blev ikke andet end en væmmelig Fordreielſe; men rørte mig dog, fordi jeg troede at ſpore Mulighed til Bedring deri.

See engang, Hr. Lemelie! raabte jeg; denne Kilde har den lille Hund opdaget, ſom I vilde dræbe i overgaars; fordi den havde faaet lidt Vand i ſin Skaal. Var det ſkeet, ſaa havde vi Alle ſnart maattet forſmægte paa den tørre Klippe. Var i Fremtiden ikke ſaa gruſom, og had og forfølg ikke uſkyldige Skabninger, der ikke have lagt Eder et Halmſtraa i Veien.

I har Ret, Hr. Albert! ſvarede han blidt og betænkeligt, idet han klappede Hunden, ſom var fulgt med os til Kilden. I Sandhed, det er en ſmuk Maade at hævne ſig paa. I ſamle mig alle gloende Kul paa mit Hoved. Nu ville vi ogſaa leve ret broderligt og enigt med hinanden.

Concordia, van Leuven og Minga deeltog i vor Henrykkelſe, da vi bragte dem til Vandfaldet. Da Lemelie var gaaet bort, fortalte jeg hans Anger, og hvor fromt han havde yttret ſig.

Gud give, ſukkede Concordia, at dette Sindelag maa være

Hauge, og jeg huggede Sæder i Stenen, for at vi kunde ſidde Morgen og Aften der. Vi indrettede ogſaa et Kiøkken i Nærheden, for at have Vandet ved Haanden. Skibstvebakker og røget Kiød havde vi endnu for et Fierdingaar; Krudt og Kugler for et heelt Aar. Og for at vi ogſaa i Fremtiden ſkulde være iſtand til at ſøge vor Næring, havde Forſynet ladet os finde en deilig Bue med Pile i Kahytten, hvormed van Leuven før ſin Afreiſe for Morſtabs Skyld havde øvet ſig; thi han vilde vise Indvaanerne paa Ceylon, naar han kom der, at han ogſaa forſtod at bruge deres Vaaben.

Denne Bue bevarede vi ſom vort dyrebareſte Klenodie. Jeg kaldte den Philoktets Bue, og følte nu førſt ret Skiønheden i den gamle Tragødie, hvor hele Handlingen, enfoldig ſtiøn, dreier ſig om en ſaadan Bue, den Forladtes eneſte Trøſt, ſom grue ſomme Landsmænd egennyttig ville berøve ham.

Forreſten var vor Tilſtand dog elendig. Vand havde vi vel nu; men ſkulde vi aldrig mere betræde den moderlige Jord? Ja til vor Skræk truede endnu et tredie Element med at forlade os: Skabningens Opliverſte og Frembringerinde, den hellige Ild. Thi Brædder og Planker laae der ſagtens endnu efter Skibbruddet; men hvorlænge vilde det vare? Og Træer vorte der ingen af paa dette Field.

For Concordias Skiønhed giorde det mig meeſt ondt. Skal denne huldе Blomſt, tænkte jeg, ſaa ſnart viſne og ſammenkrympes i Taage, Regn, Hede og bidende Søvind? Skal denne deilige engelſte Lady ſnart ſee ud ſom en ſtrumpen hollandſk Fiſkerkone?

Endnu var intet tabt; vi havde Alle Klæder nok, Minga var en flittig Vaſkerpige. En ſtor bredſkygget Solhat, ſom Concordia havde taget med, kom hende vel tilpas. Og noget maa jeg ikke glemme: Vi havde bragt en ſtor Pakke Randers Handſker fra Kiøbenhavn; diſſe vare ogſaa biergede. Saaledes havde jeg da Haab om, at hverken Regn, Kuld eller Solſtin i lang Tid vilde ſkade hendes Hud.

Jeg ſelv ſkal ſom fireogtyveaarig Yngling ikke have taget

mig ilde ud paa Fieldſtien med de bølgende, brune Lokker, den ſorte Fiederhat, den korte Troie, med Jagttaſſen ved Siden og Bøſſen paa Skulderen. Til min ſangvinſke Blomſtren giorde van Leuvens mandigrolige, dybſindige, noget blege Anſigt en god Modſætning. Og for at Billedet ogſaa ſkulde have ſin Skygge, ſtak atter Lemelie ret poetiſk af til os andre, med det liſtige, lumſke Aaſyn, de kortkru[illegible]bi [illegible]Haar, hvoraf han var ſaa ſtolt, fordi han meente, den [illegible]dhed beviſte hans ældgamle franſke Adel. Rigtignok var han [illegible]erede temmelig ſkaldet, den brede Pande var kun bedækket med [illegible]nde Haar; men det røde Skiæg var ſtærkt og ſkiulte den [illegible]ſpidſe Hage. Næſe, Mund og Øine havde man kunnet kalde [illegible]ukke, derſom en bedre Aand havde beſtælet hans Anſigt, En graa omkrampet Hat med en rød Hanefiær ſad ham altid paaſnit, og ſaaledes ſaae han ikke Diævelen ulig. Minga og lille Beautiful, fort og hvid, fuldendte Billedet; begge troe, ſunde, aarvaagne, altid i Bevægelſe. Nærmede den butte Negernatur ſig noget til det Dyriſke, ſaa laae der i Hundens hengivne Blik atter noget Menneſkeligt. I Følelſen af dette Slægtſkab vare de uadſkillelige Venner.

Havde nu en god Maler ſeet hele vort Selſkab paa Klippen, leiret om det herlige Vandfald ved Solens Nedgang, eller naar Maanens blege Skive ſvævede over Fieldet, og Kiøkkenilden luede rød gjennem Biergkløften; havde han tillige ſeet en plettet Skildpadde klavre hiſt op paa Sandet, eller en Sækalv ſtikke Snuden frem af Bølgerne, hvor de ſteile Baſaltpiller ſpeilede ſig i Vandet; havde han dertil endnu befolket Luften med nogle Søfugle, ſaa kunde det virkelig blevet et ſmukt Billede.

Nye Opdagelser.

I at klavre søgte jeg min Lige, thi jeg har aldrig vidst, hvad Svimmelhed var. Da jeg mærkede, at der paa de øverste Fjeldtinder lode sig andre Fugle høre og see, prøvede jeg paa mange Omveie altid at komme høiere, fra det ene Klippestykke til det andet, og holdt en Formiddag ikke op, før jeg havde naaet den høieste Fjeldspidse. Hvad skildrer min glade Forundring, da jeg fra dette Sted pludselig fik en Oversigt af hele denne Klippeøe, med alle sine deilige Bakker, Dale, Floder, Skove, omringet og skiult for den øvrige Verden af himmelhøie, bratte Fjeldmure?

En heel Time stod jeg henrykt fordybet i dette Syn; thi Modsætningen af mit forrige Opholdssted og nærværende kunde ikke være stærkere. Hist vaad, kold Luft, steile, golde Fjeldvægge, det øde, flade eller stumbedækte brusende Hav; Sandbanker, Tang, Skildpadder, hæftstrigende Vandfugle, stumle Klefter; alt dette kun eensformig oplyst af Morgen- og Aftenrøden, eller spøgelseagtigt af Maanen. Her sød, varm Foraarsduft, Blomster, Skove, Bække, Sangfugle, Hiorte, Raadyr, Aber og Gieder i Dalene, som, mere forundrede end bange, kun vege lidet tilbage og studsede — maaskee for førstegang — ved Synet af et Menneske. Jeg saae et Slags Fuglevildt, som lignede Agerhøns, skiød paa dem, og fem bleve liggende paa Stedet. Ved Knaldet, som Gienlyden i Biergene ofte gientog, forbausedes alle levende Skabninger, gik og fløi, skiøndt langsomt, bort, eller skiulte sig i Skovene. Det giorde mig næsten ondt, at jeg saaledes havde bortstrømmet det behagelige Selskab.

Jeg streifede vidt omkring, for ogsaa at finde Mennesker, men fandt intet Spor deraf; og skal jeg skrifte ærligt, jeg kan ikke sige, jeg brød mig meget derom. Det var idag forsilde at vende tilbage over Fjeldet til mit øvrige Selskab. Jeg blev altsaa paa Øen og fortærede min medbragte Aftensmad. Skiønne, røde Bær, der lignede Moreller, hang paa Træerne og lokkede

mig, men da jeg ikke kiendte dem, vovede jeg ikke at smage dem, og nøiedes med at slukke min Tørst ved Kilden. Derpaa steg jeg i et Træ og sov der om Natten. Jeg, som lang Tid kun var vant til at høre Havet bruse, blev næste Morgen vækket af lystig Fuglesang. Jeg slog Øinene op: det høie Græs var rigt bestrøet med Dugdiamanter. Det brune Vildt viste sig og forsvandt igien bag Træerne. Brogede Papegøier og Guldfasaner hoppede omkring i Grenene. I høieste Trætoppe struttede kalkunske Haner, bredte deres trodsigt ud og bleve rødblaae i Hovederne af Forbittrel rdi Morgensolen understod sig at stinne dem lige i Øinene. tagtige Aber krøbe omkring i Nærheden, betragtede mig nysgier t og vidste ikke ret, om de skulde regne mig til deres Folk eller ei. En deilig lille Fugl kom mig saa nær, at jeg kunde kaste min Hat over den og fange den levende. Jeg stak Fuglen i min Jagttaske, og da Græsset endnu var for vaadt til at gaae i, fordrev jeg Tiden med i Hast at flætte et Buur til min Fugl, som jeg vilde bringe Concordia. Nu begav jeg mig igien paa Reisen, for at bringe mit Selskab til dette Canaan. Det overordenlig rige Farvespil paa Sommerfuglevingerne, Blomsterbladene og Fuglefiærene, hvis Lige jeg aldrig havde seet i Europa, benrykte mig særdeles. Endnu var det ikke faldet mig ind at frygte for mulige Vanheld her. Pludselig foer mig den Tanke som et Lyn gjennem Hovedet: Hvis nu Skoven var fuld af glubende Dyr, Græsset af Viddersslanger, Jorden af giftige Urter? Min ophidsede Phantasie lod mig skue alting tydeligt. Jeg troede at see et Løvehoved med uhyre Manke stikke hist frem gjennem Busken; her krøb en skællet Slange med den græsselige Brille paa sin svulmende Hals. Men Løvehovedet var ikke andet end en Træknub i Barken; Slangen en vindtør nedfalden Green med guult Mos.

Pludselig opdager jeg nogle Pottesstaar, halv fremstikkende af Jorden. Dette Tegn paa Menneskenærværelse trøstede mig noget. — Altsaa, tænkte jeg, kunne dog Mennesker leve og bygge her. Men, gode Gud! hvis det nu er Kannibaler, som gribe, slagte, stege og opæde dig? — Det løb mig koldt ned ad Ryg-

gen; jeg fordømte min Nysgierrighed og ønskede mig tilbage igien i Steenhulen hos Concordia og van Leuven, hvor vi kunde leve i Ro, og hvor vi kun havde eet glubende Dyr, een Giftblomst, een Brilleslange, een Kannibal at trækkes med.

Fordybet i disse Betragtninger var jeg kommen paa en smal og, som det lod til, forlængst giennem Lunden hugget Vei, der førte ind i en stor Løvhytte. Denne var rigtignok nu næsten ganske tilgroet igien, men lod dog til at være et Værk af Menneskehænder. Det sluttede jeg mig til af de fordum i en lige Linie affaugede Træstammer, der atter vare skudte høit i Veiret. Herved var Taget blevet tykkere, og Grenenes tætte Sammenflætning lod mig ogsaa formode, at ikke ælting var Natur og blot Tilfælde. Løvtaget var saa tæt, at ikke en Regndraabe kunde trænge derigiennem.

I Nærheden af denne Løvhytte saae jeg tydelige Spor af en længst forfalden Hauge, hvor der endnu stode gamle Frugttræer i Rækker. Men Mennesker og Menneskeboliger lykkedes det mig ei at opdage. Dog, denne Opdagelse var mig just den kiæreste. Jeg indsaae, at her maatte have boet nogle faa Mennesker, som for længe siden vare døde. Altsaa tilhørte Øen os, og vi behøvede ikke at frygte for glubende Dyr; thi disse Levninger viste, at enkelte Mennesker en rum Tid havde drevet deres Væsen uforstyrret her.

Jeg ilede tilbage over Fieldet, men skiød endnu en ung Raabuk, som jeg slæbte med. Tilbageveien fandt jeg let og sikker; thi jeg havde sat Mærker ved ethvert Hiørne. Min Raabuk, som jeg slæbte efter mig, blev temmelig støvet. Agerhønsene hang mig i et Baand paa Ryggen, Fugleburet paa Brystet, min Bøsse tiente mig til Støttestav, min Hat var omflættet af Blomster og unge Løv.

Jeg undrede mig over min egen Dristighed, da jeg som en Steenbuk sprang over Afgrunden og uden Gru klavrede ned ad de steileste Klippevægge. Men siden jeg var her paa Øen, følte jeg Kiækhed og Mod altid meer vaagne i mig, og saaledes, troer jeg, gaaer det de fleste Mennesker. Ogsaa min uskyldige roman-

tiſte Kiærlighed begeiſtrede mig og gav mig Kraft. I den ſenere Tid overveiede jeg ſielden Faren, men tænkte kun, om min Handling vilde behage eller mishage Concordia, om den vilde gavne eller ſkade hende?

Derfor havde jeg ogſaa, medens jeg gik deroppe paa Øen, beſtandig tænkt paa hende. hvormeget det ſkionne Syn vilde overraſke og henrykke hende. Naar vi nu ere vel komne alle herop, ſagde jeg, hvor ſkal hun da boe? Øen maa være ſaa ſmuk ſom den vil, noget tabe vi dog ved Byttet: de luftige Steenboliger dernede. Her er alting omringet af Træer og Buſke. Planteluften er uſund om Aftenen. Maaſkee ville Ægtefolkene blive glade over Løvhytten og vælge den til Opholdsſted; men det maae de ikke.

Idet jeg ſteg ned, lagde jeg Mærke til en farlig Kloft. Her maa der ſlaaes en lille Bro for Concordia, tænkte jeg. Jeg ſkiælvede, naar jeg foreſtilte mig den Fare, hun ſkulde udſætte ſig for, men min Troſt var: det er lettere at ſtige op end ned.

Den Første, jeg atter traf i de lavere Egne, var van Leuven. Han ſad dog temmelig høit oppe paa en Klippeblok med Haand under Kind, og jeg hørte ham ſige: Gode fromme Albert! Saa

har ingen Gave havt at byde hende; ikke engang min kiærlige Opmærksomhed kunde jeg skiænke hende; thi mine Tanker vare paa Fieldet hos Eder, kiære Ven! Men Lemelie er særdeles oprømt. Det lader slet ikke til, at han har taget sig Eders Tab nær. Han ønskede vel gierne at have seet os beggeto for sidste Gang. Et Par smukke Fiskeangler har han skaaret og foræret Concordia den ene. Nu sidde de dernede og fiske. Altid maa den ufyldige Siæl høre hans Lefletale, hvormed han haaber at forføre hende. Men hvad skulle vi giøre? Skiæbnen har nu engang bragt ham i vor nærmeste Kreds. Baade med Strenghed og med Blidhed maae vi see at tæmme og betvinge hans Ondskab. Den troe Minga forlader aldrig Concordia, saalænge han er hos hende, og han er mere bange for den godhiertige Sorte, end for Fanden selv.

Van Leuven fulgte mig hen i min Hule, hvor jeg først skrev et lille Digt paa Concordias Fødselsdag, som fornøiede ham. — Jeg troer, hun har ogsaa forfattet Noget over Eder idag, sagde han; thi hun var ganske utrøstelig. Hun har længe siddet i sin Hule og skrevet. Men hun rev det atter i Stykker, uden at vise Nogen det, og var saa bedrøvet, at den ene Taare ikke kunde bie den anden.

Hvor fød var mig den Efterretning! Jeg bandt en Krands af Løvet og Blomsterne og løb ned til Stranden for at trøste den skiønne Fiskerinde og for at pryde hendes Hat med min Krands. Fuglen i Buret havde jeg ogsaa med.

Lemelie sad og mulede, temmelig langt fra hende, og lod til, med rynket Pande, meget opmærksomt at betragte sin Angel i Vandet. Minga skirrede haant paa ham, med Hænderne i Siderne, og kastede alt imellem betydningsfulde Blik til Concordia, som sad bedrøvet i Tanker med Hænderne i Skiødet.

Jeg sneg mig sagte paa Sandet hen bag hende, og strakte min Arm over hendes Hoved, saa at den nydelige Fugl i Buret kom hende lige for Øinene, uden at hun vidste hvordan? Og hvor allerkiæreste: den lille Sanger, som havde tiet stille hele Veien, begyndte strax at qviddre en lystelig Vise. — Hun sprang

forſtrækket op og vendte ſig om. Der ſtod jeg og ſtrakte hende Krandſen og Sangen imøde. Hun faldt mig hemrykt om Halſen, kyſſede mig og raabte: Min elſkede Broder, min Ven! Min ædle Husbonds Ven! Lever I endnu? Aander I end? Nu, ſaa ville vi ogſaa leve og haabe paany. — Jeg bad hende læſe det lille Digt:

Fiſken og Fuglen.

Den lille Fiſk er nydelig,
Med blanke Sølverſkæl;
Men kan den leve vel med dig?
Snart ſiger den Farvel.
I Haanden ſprætter den ſaa kort;
Den vaade Skæl flyer hurtig bort;
Snart ligger den paa Stranden død,
Som det Naturen bød.

Og følge Fiſken ei du kan
Hen ad de Aaner blage:

Til Fødselsfesten Fuglen gav
Concordia sin Krands.
Det sorte, stumbedækte Hav
Har ei slig broget Glands.
Saa følg da Fuglen til sin Green
Frimodig over Klippens Steen.
See — Paradiset er os nær!
Kun Eva mangler der.

Lemelie sad imidlertid med paatagen Ligegyldighed ved sin Angel, hvorpaa Intet vilde bide, og lod som om han ikke havde mærket min Tilbagekomst.

Ei ei, raabte han endelig, der have vi jo vor Poet. Jeg vidste nok, han var for besindig til at vove sig i virkelig Livsfare. Han har fundet Blomster i en Fieldkløft og fanget en Fugl? Charmant! Og derfor er Madame van Leuven faldet ham om Halsen og har kysset ham saa kælent, som om det kunde været hendes Husbond. Hvad siger den gode Ægtemand dertil? — Jeg vilde ikke elske hende, svarede van Leuven, dersom hun ikke holdt af den gode, ærlige Albert, og ikke havde været bekymret for ham. — I taler jo ret som en fuldkommen Ægtemand, Hr. van Leuven, vedblev Kaptainen. Men hvorfor skal da jeg alene være Stifbarn? Hvorfor tør jeg ikke ogsaa kysse og blive elsket lidt med? Hvad Sædvanen forbyder i Europa, hvor der er Fruentimmer nok, derom kan Talen ikke være paa en øde Klippe, hvor der kun er et eneste Fruentimmer. Thi det hæslige sorte Menneskedyr der, som skræber Vildtet hen til Kjøkkenet, vil I dog vel ikke regne med til Qvindekjønnet?

Hr. Lemelie, svarede van Leuven, kunde I tale saadan for Alvor, da maatte jeg beklage og foragte Jer. Dog maa jeg sige Eder, at selv i Spøg finder jeg saadan Tale, i en dydig Kones Nærværelse, uanstændig, og skal have mig den frabedet i Fremtiden.

Concordia var gaaet grædende bort ved Begyndelsen af denne Samtale. — Kom, raabte jeg til van Leuven, vi ville

ſtraz begive os op paa Den uden at ſige den Stakkel et Ord derom. Han fortiener det ikke. Han har villet myrde Eder med Gift, ogſaa mig maaſkee. Eders Kone forvarmer hun daglig. Lad os undflye denne Digle, vare lykkelige oppe i Paradiſet og ikke ſelv bringe Slangen med.

Skulle vi da drabe ham, fordi han ville drabe os? ſpurgte van Leuven. Albert! Her paa denne øde Klippe, overladt til ſin egen Dovenſkab og Letſind, vilde han ſnart omkomme.

Ogſaa Concordia var af den Mening, at vi ſkulde tage Lemelie med, ſkiondt hun aldeles tvivlede om hans Bedring. Vi meddelte ham altſaa Hemmeligheden, der dog intet ſynderligt Indtryk lod til at giore paa ham. Han misundte mig min Opdagelſe og ſpurgte ſpodſk: Har Stoverhunden nu atter ſnuſet os noget op? Jeg brød mig ikke om hans Ondſkab, og værdigede ham intet Svar. Næſte Morgen blev beſtemt til Valfarten.

Den.

ved Armen. Han faldt i Afmagt, vi bare ham hen i Skyggen og gnede ham med Brændevin i Tindingerne. — Han flælvede over sit hele Legeme, Fraaden stod ham for Munden, og kold Sved bedækkede hans Pande.

Da han slog Øinene op igien, stirrede han paa mig og sagde med svag Stemme: Det var ikke smukt af Eder, Monsieur Julius, at føre mig lige hen til Helvedporten, før jeg havde skriftet. Sæt nu, at jeg var faldet ned?

Hr. Lemelie, svarede jeg, I taler endnu i Feber. Jeg har intet ondt giort Eder, men tvertimod reddet Eders Liv. — Ak, det er jo sandt! svarede han, nu huster jeg det! I greb mig i Armen, da jeg tumlede. Nu befinder jeg mig vel. Jeg har den Svaghed undertiden at blive svimmel i Hovedet. Saasnart jeg taler om Fanden, kan I være vis paa, der feiler mig noget. Naar jeg er frisk, tænker jeg aldrig paa sligt Phantasteri. Men lad mig nu blive her og hvile mig ud. Over Kløften springer jeg ikke, thi der er det aldrig rigtig fat.

Van Leuven og jeg raadsloge om, hvad vi skulde gjøre ved ham. Et saadant i Bund og Grund fordærvet Menneske, sagde jeg, kan man ikke stole paa. Maaskee siger han det kun altsammen for, naar vi have forladt ham, at løbe ned igien til Concordia. Det er bedst, vi To gaae ned og hente et Par Bræder og et Toug herop. Vi maae jo dog bygge Concordia en Bro paa dette Sted.

Som sagt, saa giort; og da Brædet laae over Afgrunden, og van Leuven holdt i den ene, jeg i den anden Ende af Touget, som Rækværk, vovede Lemelie sig endelig derover i Dødsangest. Vi undrede os over, at en erfaren Sømand kunde være saadan; men vor Formodning bestyrkedes daglig meer, at Lemelie kun var en Eventyrer, som aldrig ret grundigt havde drevet Sømandskabet.

Concordia viste sig, medens hun besteg Klippen, langt raskere og dristigere, end jeg havde ventet. Længsel efter at see den deilige Ø forbrev hos hende enhver Tanke af Frygt. Som en Nymphe svævede hun over Afgrunden, og da hun endelig

ſtod beroppe i Græsſet mellem Blomſter og Træer, da knælede hun, ſtrakte de ſkjønne Arme mod Himlen, og jeg ſang:

Taagen ſvandt for Solens Skin,
Glad blev forrigfulde Sind;
Og paa Lidelſer og Broſt
Fulgte Opvækkelſer og Troſt.
Nu min Siæl, ſom [illegible] ved fræk
Trued nys med So [illegible] g Skræk,
Svinger ſig mod [illegible] i kiæk!

Jeg havde min Pſalmebog i [illegible]mmen, ſlog Pſalmen op og rakte van Leuven og Conc[illegible]n. De havde allerede ofte bernede før ſiunget tydſke Pſalm[illegible]ed mig, og den fremmede Udtale giorde deres Andagt end mere rørende. Kun Lemelie ſang ikke med. — I ere Kiættere, ſagde han; jeg, ſom en god Catholik, maa holde min Andagt særſkilt fra Eder. Derpaa drev han af med Brændeviinsflaſken, og jeg tviler ikke om, at han har opbygget ſig ivrigt paa ſin Maade.

Vi havde fuldt op at beſtille med at indrette os huusligt paa Øen. Løvhytten var ſnart renſet og udluftet. Under det løſe Jordlag, der havde dannet ſig Aar for Aar af de forraadnede Blade og Grene, fandt vi et fortræffeligt faſt Gulv, ſtampet ſammen af Sand og Leer. Da vi havde klippet Væggene glatte og aabnet Vindueshullerne, kunde jeg ikke holde Concordia fra at vælge ſig denne Løvhytte til ſit Sovekammer. — Med alle Eders øvrige Indretninger, kiære Albert, ſagde hun, er jeg meget vel tilfreds; men der i Træet i Fugleburet gider jeg ikke krybe hver Aften, naar jeg har ſaadan en deilig Bopæl ſom denne. Eders Frygt for den uſunde Luft er overdreven. Steenkulsdampen i London er ofte værre. Hvad ſiger du dertil, kiære Carl Frands? — Ak, ſukkede van Leuven, gid vi i Holland og Antwerpen altid havde havt ſaadan en Luft ſom her. — Nu, ſagde Concordia leende, ſaa lad den Albert, der ſom Sachſer har forvænt ſine Lunger paa Wartburg, paa Thüringerfieldet, hos

Ridder Knaufdegen — ikke at tale om Oviſtkammeret hos Degnen, hvor han ſaae Karlsvognen gjennem Taget — længe nok ſidde oppe i Træet ſom Viisdomsugle. Vi Ægteſolk og Minga blive her. Et lille Aſlukke til hende kunne vi vel ſnart faae iſtand. — Ak Frue, ſvarede den Sorte, hvor der er Jord og Græs, der er Seng for Minga og for lille Beautiful.

Saa indrettede vi os nu ſaa godt ſom vi kunde; og da der intet andet var at vælge, maatte Lemelie ogſaa op i et Træ. Concordia og Minga begyndte ſtrax at arbeide i den forfaldne Hauge. Vi Mænd tilbragte flere Dage med at ſtaffe vore Sager fra Klippehulerne over Fjeldet op paa Øen. Her lettede os van Leuvens Indſigt i Mechaniken Arbeidet overordenligt, og giorde os faſt det Umulige muligt.

Da vi vare færdige dermed, havde vi næſten intet at tage os for. Jagt og Fiſkeri koſtede i Begyndelſen ſlet ingen Umage. Dyrene lode ſig ſtyde, Fiſkene fange uden Beſværlighed. Og ſaadan er Menneſket! Hvad han har altfor let, agter han ei. Jagten havde intet mere Tillokkende for os, fordi der var intet at vove, og fordi det ingen Anſtrengelſe udkrævede. Tvertimod koſtede det van Leuven og mig megen Overvindelſe at dræbe de uſkyldige Dyr, der kom os ſaa tillidsfuldt forgløſe imøde.

Men denne Kiedſomhed varede ikke længe. Dyrene lære ſnart at kiende Menneſkene, hvor de mødes. Snart flygtede Fugle og Raadyr, naar de ſaae vore blanke Bøſſer.

Hvis nu van Leuven og jeg kunde kaldes hele Jægere og Bygmeſtere, Concordia og Minga Gartnerinder og Fiſkerinder, ſaa var igien Lemelie en fortræffelig Kok, og han forſtod at ſætte Smag paa de Retter, ſom han ved ſin Opfindſel ofte forbittrede os under Maaltidet. Viin havde vi ikke meget af, men Palmeſaft, blandet med Vand, var os en behagelig Drik. Vore Tvebakker bleve giemte, ſom koſteligt Bagværk, til viſſe Feſtdage. Men Brødtræet var paa eengang vor Bonde, vor Møller og vor Bager, og vi behøvede blot at ſtrække Haanden ud for at faae den nødvendige Næring. Lemelie, ſom før havde været bleg og mager, begyndte at blive fed. Han giorde ſig ingen Bevægelſe, paa

Jagt gad han ikke gaae; naar han var færdig i Kiøkkenet, laae han hele Dagen paa en Løibænk og klimprede paa en Luth, han havde reddet; og vilde Concordia ikke bringe ham Galden i Kog, saa maatte hun daglig, i det mindſte en Times Tid, høre paa hans maadelige Spil ved Haandarbeidet.

Gubben i Hulen.

Da jeg engang var blevet Opdager, nøiedes jeg ikke med at opholde mig blot i vor Egn, men ſtreifede vidt omkring paa Øen. Overalt fandt jeg frugtbare Dale, ſtiønne Skove. En ſtørre og mindre Flod dannede nydelige Indſøer, og giennemſtare Engene. Den ſtore Flod tabte ſig i en Biergkløft der, hvor vi vare komne fra, og jeg opdagede ſiden, at den udſtyrtede i det Vandfald dernede, ſom i de forſte Dage havde vederqvæget os.

paa Høien; der fandt jeg en god tør Steengrund, hvor jeg kunde ſove, indhyllet i min Kappe. Hvad der hændte mig, vil jeg fortælle Eder. — Sandſynligviis var det en Drøm. Viſtnok blandte der ſig noget Forunderligt i denne Drøm, dog intet ganſte Umuligt. Phantaſien giør ſig ſtundom Foreſtillinger, ſom paa det Selſomſte ſtemmer overeens med Virkeligheden.

Det forekom mig, ſom der blev en Larm under Jorden i Høien, hvor jeg ſov, og ſom om Nogen reiſte ſig op af en Stol og ſtiød et tungt Bord bort fra ſig. Derpaa lød der et Suk, ſom af et bedrøvet Menneſte. En dyb Basſtemme læſte latinſte Bønner. Saa hørte jeg tydeligt, der blev ſlaaet Ild; hvorpaa alting var roligt en kort Tid. Men jeg reiſte mig overende fra mit Leie, og ſtirrede forfærdet lige hen for mig; thi mig ſyntes at ſee Een komme langt borte, med ſagte Skridt. Først blev jeg kun en lille rød Stierne vaer. Da Stiernen kom nærmere, var der et Lys i en ſtor Lampe med fire Taner, ſom man ofte ſeer dem i Skibslygterne. Lampen blev baaren af en gammel, runken Knokkelhaand, og bagved opdagede jeg en høi udtæret Gubbe. Hans graae Skiæg rakte ham til Beltet, han havde en Kiortel paa af raa Dyrehuder, og en lignende Hue paa Hovedet. Hans Anſigt var alvorligt og bedrøvet, Alderen havde giennemfuret det med Rynker. Dette Skrækkebillede betragtede mig længe taus; endelig talede det:

Letſindige Knøs! Denne Hule vil du atter forlade, ſom jeg har arbeidet paa i ſaa mange Aar, indtil den blev mig nyttig og magelig? Troer du, at Forſynet blot tilfældigt lod dig ſtyrte ned til mig igaar? Nei, ingenlunde. Men da jeg, med egne Hænder, har begravet flere Chriſtenbrødre paa denne Ø, ſømmer det ogſaa dig at giøre mig ſamme Skiæl. Vær uden Frygt! Luk op min Bolig, men vogt dig for at gaae ind, før du har renſet Luften med Krudt og Røgelſe. Du vil finde din Umage rigelig lønnet; og en i Gud henſovet Chriſten takker dig, naar du ſkaffer ham Ro i Graven.

Med diſſe Ord forſvandt Synet, eller vaagnede jeg af Drømmen. Jeg ſtyndte mig tilbage til mit Selſkab, og van

Leuven og jeg bleve enige i, med det første at gaae hen og undersøge Hulen. Men Lemelie var aldeles derimod. — Lad de Døde ligge, sagde han, hvor de engang ligge. Hvi ville I rode op i Jordens mørke Skiød? Der komme I tidsnok. Maaskee spøger der en fordømt Aand, eller i det mindste en i Skiærsilden lidende Siæl, fordi der ingen Siælemesser ere slungne over den. Og kunne I det som Kiættere? Hvad hiælper da den Oproden til? Menneſker er jeg, som [illegible] bange for, men med Spøgelser vil jeg intet have at [illegible].

Maaskee, sagde Concordia, [illegible] ede Spøgelserne Eder mindre, Hr. Lemelie, hvis I agtede Men[illegible]ſkene meer. — Vi lode den Taabe snakke, hvad han vilde; men den ellers saa beſtedne Concordia holdt ikke op at forfølge [illegible]m med Spot, før han gik med. — I taler altid saameget [illegible] Eders Mod, Hr. Lemelie, sagde hun, men jeg er bange for, det er kun slet bevendt dermed. Fordi det engang er lykket Jer at fyre en Kanon af paa Folk, som endnu ikke kunde forsvare sig, er Eders Heltemod ikke afgiort. Vil I giælde for en Mand, saa følg Mændene, og lad os Qvinder være alene i Kiøkkenet. Vi behøve ikke Eders Hiælp meer. Min Carl Frands og den gode Albert ville, naar de komme hungrige hiem efter dygtigt Arbeid, tage tiltakke med Huusmandskoſt, om vi end ikke forstaae at kræse saaledes op for dem, som I. Saasandt jeg lever, man skulde troe, I før havde tient som Kok. Følg Mændene, siger jeg, ror Eder og arbeid! Her sidder I hele Dagen i Hytten, klimprer forbarmeligt paa Luthen, ligger paa den lade Side, bliver tyk, fuldblodig, arrig, trætekiær og uforskammet, af bare Dovenskab. — I troſtet Ire trives Giftslangerne bedst, sagde Minga.

Det forundrede os, at høre den blide Corcordia, med funklende Øine, tale ham saaledes til; men hendes Kinder blussede af ædel Harme, og hun havde vist sine gyldige Grunde. Lemelie blegnede, som han altid pleiede, naar han blev fortørnet, men fattede sig strax og sagde smilende: En deilig Dame kan ikke fornærme en Cavalleer. Hint vigtige Kanonskud, der reddede Eders Liv og Ære, Madame, skulde I dog ikke lade saa haant

af. Hvad den barnagtige Spot angaaer, over min Kogekunst, saa kan jeg lee deraf. En fransk Soldat, selv af den ældste adelige Byrd, lægger sig i sin Ungdom altid noget efter Kogekunsten, for ikke, naar han cantonnerer i barbariske Lande, hvor man ikke forstaaer at lave Mad, at omkomme af Hunger. Og denne Færdighed kan en Sømand, som hver Dag gaaer Mangel og Nød imøde, endnu mindre undvære. Vil I heller i Fremtiden spise Kiødet raat, eller forbrændt til Kul? For mig gierne! Vil I fordærve Eders dellige Hænder i Kiøkkenilden, skal disse nydelige Fingre snart see ud som Persille- og Gullerødder? Det gier mig ondt; men lad saa være.

Følg Mændene! raabte Concordia, og bryd Eder ikke om mine Fingre. Eders Frygt for Uveir og Spøgelser røber en slet Samvittighed. — Samvittighed? gientog Lemelie: med dette Ord forbinder man ofte et høist dunkelt Begreb. Jeg tilstaaer, jeg elsker kun det Skiønne, og giver ikke befatte mig med det Vækle. Imidlertid, for at I ikke skal holde mig for feig, vil jeg gaae med.

Saa begave vi os da paa Veien til Hulen. Røgelse, Krudt, Spader, Hakker og et Stykke Sellbug, havde vi medtaget. Oppe paa Høien fandt vi et rundt Hul hugget giennem Stenen, bedækket af Krat, ikke langt fra det Sted, hvor jeg havde sovet om Natten. Om det fordum havde tient til Vindue eller Skorsteen, var ikke let at bestemme. Indgangen til Hulen aabnede vi uden Møie, i det vi bortryddede Buskværket. Derpaa hidsede vi et Lys i en Snor ned i Hulen, giennem Hullet deroppe. Dette Lys saae vi, i en Afstand fra den aabne Dør, brænde dybt inde, til det pludselig gik ud. Lemelie troede allerede her at lugte Spøgeri; men van Leuven forsikkrede, det kom kun af den kulsure Gas og af Mangel paa Livsluft i det indsluttede Rum. — Gud skee Lov, sagde han, at Albert ikke vovede sig dybere ind, ellers var han neppe kommen levende derfra. — Og dog vil I jage mig ind i denne Diævlerede? raabte Lemelie. — Luften derinde kan let renses. Nu ere Døren og Skorstenen aabnede, Trækvinden kan frit øve sit Spil. Vi ville kaste

nogle Troldkiærlinger derned; de ſkulle ſpruite Troldene bort. Afbrændt Krudt og Eddikeeog ville ſnart faae Luften reen. Saa lade vi Kiælderen ſtaae aaben nogle Dage, og prove atter med Lyſet. Hvor et Lys kan brænde klart, kan et Menneſkebryſt aande ſundt.

Hvad van Leuven havde ſagt forud, indtraf aldeles. Tilſidſt brændte Lyſet godt derinde. Vi hidſede en ſtor Lampe ned; da denne ganſke muntert oplyſte Hulens Vagge, fik Lemelie pludſelig Mod, og for at bortrydde den ſidſte Tvivl om hans Tapperhed, vilde han ſelv gaae forſt ind. Neppe var han der, før han raabte: Jeſu Maria! og ſtyrtede ſom livles til Jorden. — Hvad er dette, ſagde van Leuven og ſaae paa mig med betænkelig Mine; — er Luften derinde endnu ſaa forpeſtet? Har jeg, ſkiondt mod. min Villie, befordret dette onde Menneſke ud af Verden? — Vi trak os noget tilbage. At redde Lemelie, ſom laae dybt inde i Hulen, var umuligt; vi havde, ved ogſaa at vove os derind, kun opoffret os ſelv med.

Vi ſatte os paa Steenblokkene, noget fra Hulen, betragtede hinanden ſtiltiende, og vilde ikke være os ſelv bekiendt, at et Menneſkes Død ei alt os nær, hvis Undſkab daglig havde truet

havde vi giort nogle Skridt, før vi bleve Synet vaer i Hulens Baggrund. I Krogen paa høire Haand, saae vi en gammel Mand, just saaledes, som han havde aabenbaret sig for mig forgangen Nat. Han sad i en Steenstol, som om han sov, og støttede Hovedet til den venstre Arm paa Bordet; den høire Arm laae udstrakt derpaa. Ved Siden af ham, paa Væggen, hang en firkantet Jernlampe; paa Bordet stode nogle Spise- og Drikkekar. Det rustne Fyrstaal i det lille Trætrug undgik ikke min Opmærksomhed.

Snart opdagede vi, at det var et udtørret Lig, som sad saaledes for os. Paa Bordet, under hans høire Haand, hvori der endnu stak en Staalgriffel, laae en udhamret Tintallerken; heri stode følgende Linier indgravede paa Latin:

Fremmede! hvo du end er, hvem Tilfældet bringer i denne Hule, forfærdes ikke ved det uventede Syn af min Beenrad; men betænk, at du, formedelst vore første Forældres Syndefald, er samme Skiæbne underkastet. Lad en ærlig Spaniers jordiske Levninger ikke ligge ubegravne. Det sømmer sig dig som Christen, hvis du er Christen, (i det mindste er du Menneske) at stæde en Broder til Jorden. For din ringe Umage venter dig en rigelig Løn; thi i min Hule vil du finde Skatte, som berige dig langt meer end du behøver. Tvinges du derimod, som jeg, til at forblive her i Eensomheden, saa ville dog nogle mærkværdige Skrifter, i min steenudhugne Stol, være dig til Gavn og Tidsfordriv. Lev vel, nysankomne Ven! Himlen gjøre dig lykkeligere end mig; skjøndt jeg aldrig var ganske ulykkelig.

Jeg er født den 2den August 1498, kom til denne Ø den 14de November 1530. Jeg føler at jeg snart maae døe af Alderdom, skjøndt jeg hverken lider af Smerter eller Sygdom. Jeg lever endnu i Aaret 1613, men er Døden saare nær, den 28de, 29de, 30te Juni. Endnu den 1ste Juli. Den 2den, 3die, 4de — —

Van Leuven vilde strax, at vi skulde begrave Eremiten efter hans Ønske. Lad ham sidde! sagde Lemelie; vi kunne jo indrette os et Naturaliekabinet her. Mumien have vi alt.

Den chriſtne Gubbe har ønſket ſig en chriſtelig Jordefærd, ſvarede van Leuven, den ville vi ikke nægte ham. — Og hvis han nu havde forlangt, at I ſkulde balſamere ham med Ambra og Myrrha, og ſende ham til Spanien? Vilde I ogſaa det uden Specerier og Skib? ſpurgte Lemelie ſpodſk. Tilgiver, at jeg tager Bladet fra Munden, I tvinge mig dertil. Hvor kunne I give den ſtrengcatholſke Spanier en chriſtelig Begravelſe? I ſom ſelv ere Kiættere, og, — evig fordømte.

Nu kom Concordia og Minga, for at ſee det endnu ved Bordet ſiddende Liig, inden vi begrove det. Men her viſte ſig ret et ſandt Træk af Lemelies Ondſkab. Concordia havde nylig behandlet ham med Foragt. Det maatte den lille Beautiful undgiælde, der var løbet med, og paa Hundeviis begyndte at ſnøfte, tude og give, da den ſaae Liget i Hulen. Lemelie ſparkede det arme Dyr med Foden ſaa ſtærkt i Siden, at Indvoldene væltede den ud af Livet, og ſagde i det ſamme: Fordømte Beſtie! vover du endnu, med uforſkammet Tuden, at forſtyrre den ſalige Olding ſin Ro?

Nei, Beſtie! raabte van Leuven og greb ham med ſtærk Arm i Brynſet: det lille Dyr var uſkyldigt; men du er nærre

halvt ud. — Da din Konſtabel havde ombyttet det! raabte van Leuven. — Har I ſeet det? Kan I for Gud og Eders Samvittighed bevidne, at det er ſaa? — Van Leuven tang. — I formoder det altſaa blot, fordi Eders Kone havde en taabelig Drøm. Men at fordømme et uſkyldigt Menneſke, paa Grund af en luftig Drøm, ſømmer det ſig en Adelsmand og en Chriſten? To Gange, — ikke i Drømme, — har jeg virkelig reddet Eders Liv; først mod Corſarerne, ſiden i den lille Baad, da Skibet ſtrandede. Og hvad Ondt har jeg ſiden giort? — Er jeg ogſaa undertiden fortrædelig og utaalmodig, — hvad man vel kan holde en Mand i min Stilling tilgode, — ſaa har jeg jo altid ovenpaa giort det godt igien, og finder mig i alle Eders Indfald og Indretninger. Det gior mig hiertelig ondt, at jeg har dræbt lille Beautiful, ſom opdagede os den ſtiønne Kilde; det ſkete i Hidſighed. Men det er altfor haardt, at ſtraffe et Hundedrab med et Menneſkemord! Og myrde mig giøre I, hvis I udſætte mig for, ene og affondret, at udholde alle denne Oes Beſværligheder. Det er altſaa Uret af Eder, her at udøſe Eders Galde over mig. Thi at I blot yppe Klammeri, for at beholde hele den fundne Skat alene for Jer, uden at give mig min Deel deraf, det kan jeg dog aldrig troe.

Saa bliv da, Niding! raabte van Leuven, bliv, og pønſ paa at ſtyrte os alle i Fordærvelſe.

Lemelie gik ind i Skoven med disſe Ord. Concordia var utrøſtelig over den lille Beautiful og fulgte Minga, ſom bar det ſtakkels døende Dyr hiem paa Armen. Van Leuven og jeg bleve tilbage. Graven havde vi ſnart opkaſtet, og vilde nu lægge det udtørrede Liig i Seildugen. Van Leuven tog det ved Skuldrene, jeg ved Benene; men da vi vilde løfte det fra Stolen, faldt det med Raſlen ſammen i en Klump. Vi bleve først lidt forſtrækkede, men fandt ſnart, at det ikke kunde gaae anderledes. Saa begrove vi da vor ærværdige Forgiænger, ſaa godt ſom vi kunde, ved Floden, under et ſtort Træ, ſatte ham et Kors paa Graven og ſiunge Liigpſalmer over ham.

Jeg vil ikke trætte Eder, kiære Venner, med at opregne alle

de Skatte, vi fandt i Hulen. Saameget vil jeg kun sige, at denne Fangst giorde Lemelie paa nogen Tid næsten ganske forrykt i Hovedet. Han sammenlignede sig selv med Tantalus; med en ringe Deel af disse Riigdomme, sagde han, kunde jeg leve i Europa som en Fyrste. Jeg kunde styrte mig i Nydelser, og nu ere disse Guldmynter mig ikke mere værd, end Regnepenge; Perlesækkene ei engang saa nyttige, som nogle Tønder Ærter.

Jeg beskiæftigede mig med at oversætte Don Cyrillos latinske Levnetsbeskrivelse, som jeg havde fundet i Steenstolen. Saa snart jeg var færdig, læste jeg Oversættelsen for de Andre. Jeg har endnu Manuscriptet, og her kan min Eberhard afløse mig.

Don Cyrillo de Valaro's Levnetsløb.

Sandelig, fremmede Ven! naar jeg siger dig Overskrifterne til mine Livscapitler, troer du sikkert, jeg spøger, eller giver dig

mig. Vor Fader havde efterladt os en betydelig Formue, og vi bleve opdragne i et stort eensomt Pallads i Valladolid, vor Fødeby. Med vor Hovmester besøgte vi ofte den gamle Domkirke, hvor vor Faders Marmorgravmæle var og hans veltrufne Brystbilled stod over Sarkophagen, mellem Trophæer og Attributer.

En Dag, som vi stode saaledes, traadte nogle Familiarer af Inqvisitionen med deres Drabanter ind i Kirken. Don Pedro de Tramasso, der, som jeg siden hørte, havde været min Faders dødelige Fiende, en berygtet Fanatiker, nærmede sig os; og da han hørte mit fromme Ønske, om at see min Fader igien, raabte han: Nu Barn, den Bøn kan jeg strax lade gaae i Opfyldelse. Derpaa gave hans Folk sig til at nedhugge det stiønne Marmormonument, og ødelagde det i Hast med deres Hammere og Brækkejern. Laaget blev løftet af Kisten, man udtog min Faders balsamerede Liig, berøvede det al sin Pragt, og kastede det paa en smudsig Bærebør. — Har du nu seet ham, Barn? spurgte den grusomme Familiar; og medens jeg græd bitterligt og betragtede min Faders Liig, halv med Gysen, halv med barnlig Kiærlighed, kastede de et grovt Stykke Sækkelærred over ham, og bare ham ud af Kirken.

Nogle Dage derefter hørte vi den store Klokke i Domkirken kime til en Autodafee. Toget gik vort Huus forbi, og der saae vi da, efter den Tids hyppige Sædvane, de til Baalet fordømte Kiættere, i safrangule Bodfærdighedsklæder og med de spidse Huer overmalede med Flammer og Helvedesaander, vandre til Døden. Ogsaa en saadan overmalet Liigkiste blev baaret hen i det frygtelige Følge. Det var vor Faders jordiske Levninger; fer Aar efter sin Død, blev han dømt som Kiætter til at brændes paa Baalet.

Min Broder, saa meget ældre end jeg, havde en stolt Character. Hans Hierte var ikke blødt, hans Temperament melancholsk; derfor indesluttede han Smerten stumt i sin Barm. Dagen efter Henrettelsen sagde han til mig: Cyrillo! man har beskiæmmet vor Fader efter sin Død, af Hævn og af rasende

Sværmeri. Hvis vi ikke levende ville brændes med, maae vi tie, som Marmorgraven, da de nedhuggede den. Men desuagtet falder Straffen ogsaa paa os. Vor Formue beholde vi, men Æren har man berøvet os, og vort gamle Navn er fra nu af en falsk Mynt uden Klang. Saa lad os da dyrke Videnskaberne, som vi have begyndt i vor Eensomhed, og lad Verden gaae sin skiæve Gang. Blir du her tilbage med din Lærer Vincente Perez. Jeg drager [illegible]t med min eneste Ven (her klappede han en deilig Jagthund), til vort lille Jagtslot i Skoven.

Jeg blev altsaa tilbage i [illegible]ladset med min gode Vincente Perez. Det var bygget i nor Stiil, med rummelige Haller og brede Marmortrapper. Værelserne vare næsten alle tomme, Møblerne, efter vore Forældres Død, deels solgte, deels bortstiaalne. Kun Consolbordene stode endnu, med forgyldte Been og skiønne brogede Steenplader, indskruede i Væggen. Ogsaa beundrede jeg daglig de skiønne indmurede Speile.

Hvad der giorde dybest Indtryk paa min barnlige Siæl, var en stor sortgraa hvælvet Marmorhal, nede i Stuelængden, der vendte ud til en Grønning i Haven, omringet af Popler, hvor Kildevældet sprudlede frem af et Klippestykke. Her tilbragte min Hovmester og jeg de hedeste Sommerdage med at læse i den friske Kiølighed, i den dybeste Eensomhed. — Og hvor selsomt! — Er det ikke ogsaa undertiden gaaet dig saaledes, fremmede Ven, at du troede at opleve Ting to Gange i dit Liv? Saaledes forekommer mig mit Opholdssted i Valladolid, i den sortgraae Marmorhal, at have havt megen Lighed med mit nærværende Eneboerliv i denne Hule paa Øen.

Jeg gik tidt omkring i de øde, tomme Sale. Kun eet Billed hang endnu i et Kabinet. Det forestillede et deiligt Fruentimmer, med en lille Dreng paa Armen. Den gode Kones Ansigt betragtede mig saa kiærligt, skiønt Fugtighed havde skadet Farverne noget; og den lille Dreng paa hendes Arm saae altid saa skiælmsk paa mig, som om han vilde spørge: Kiender du mig da ikke?

Efter mange forgiæves Bønner og uopfyldte Løfter, overtalte jeg endelig engang min gamle stive Lærer til at umage sig op ad Trapperne med mig. Han forstod sig slet ikke paa Malerier; da han længe havde stirret paa Billedet, sagde han: Jeg maatte tage meget feil, hvis det ikke var din salig Moders Portrait. Drengen skal nok være din Broder, da han var lille; thi dig ligner det jo ikke. — Nu hentede jeg Husholderſken, der forſikkrede, at Barnet ingen anden var end jeg selv, og at jeg juſt havde seet saaledes ud, da jeg var to Aar gammel.

Hvor kiært Billedet nu blev mig, begriber enhver, der har miſtet en Moder. Jeg gik dagligt derop og læſte min Morgenbøn, naar Solen ſtinnede muntert i Kabinettet. Engang ſik jeg ogsaa Lyſt til at holde Aftenbøn der. Det var temmelig ſilde, og Maanen lyſte gjennem de lange ſtore Vinduer hen i Værelserne. Juſt som jeg vilde træde ind i Kabinettet, hvortil Døren ſtod paa Klem, kom det mig for, som jeg saae en sneehvid Skikkelse staae og betragte Billedet, rørt og meget opmærksom, med foldede Hænder. Da den hørte mine Trin, vendte den Anſigtet mod Døren, og mig tyktes, jeg saae min salig Faders Anſigt, hvidt som Alabaſtbuſten paa Gravmælet. Jeg flygtede med et Skrig. Det hialp ikke, at min Lærer forſikkrede mig, det havde kun været min egen ophidsede Phantaſie. Jeg vovede aldrig at betræde de øde Haller alene i Maaneſtin.

Vincente Perez foreſlog mig en Dag at følge hen med ham i et lille Stræde, for at beſøge en af hans gamle Venner. Det var en vidt bereiſt Mand, der for kort ſiden havde levet i lykkeligere Omſtændigheder, og som kunde fortælle mange morſomme Hiſtorier. Jeg fulgte gierne med, og vi traadte ind i et temmelig flet Værelſe med hvidtede Vægge, og med en ſtor ſort Jernlænke hængende paa et Søm, som i et Fængſel. En gammelagtig Mand, med et ſolbrændt, men meget udtryksfuldt An-

ſigt, ſad i en underlig Lænestol af flættede Vidier. I Bure rundt omkring hang ſtionne, brogede Fugle, hvis Lige jeg aldrig havde ſeet; og han havde et ſmukt lille ſpraglet Tæppe af flættet Baſt under ſine Fødder. Forreſten var Huusgeraadet fattigt og ſparſomt, og Manden ſtøttede ſin Arm til det umalede Fyrrebord, hvorpaa ſtod en lille Jordglobus. Han ſad fordybet i Tanker, ſtirrede paa Globen og dreiede den legende omkring ſin Axe.

Da vi traadte ind, opløftede den Fremmede ſine ſtore brune ſtælfulde Øine og ſmilte venlig. — Velkommen, Ven Perez, ſagde han med ſvag Stemme; her ſidder jeg med min lille nyopdagede Jord, ſom jeg har ſkaffet et Janusanſigt, ſaa den i Fremtiden kan ſtue ud til begge Verdenskanter. Hvi anſtrenger Menneſket ſig dog for at finde ſaa megen Jord? Tilſidſt behøver han dog ikke meer, end et Par Skuffer fulde, til at bedække de trætte Been med. Hvo er den vakkre lille Dreng der?

Min Lærer fortalte ham hvem jeg var, vendte ſig til mig og ſagde: Knæl ned mit Barn! og lad denne udøbelige Mand give dig ſin Velſignelſe. Han lider ogſaa uſkyldigt, har ogſaa

bryder alle Love: kan I ikke laane mig fem Piastre paa otte Dage? Det lader rigtignok underligt, at Vicekongen af Indien, der fyldte hans spanske Majestæts Skatkammer med Guld, skal bede om fem Piastre. Men min Kasse er tom! Jeg har givet Kongen alt; min lille Pension udebliver.

Min Hovmester brød ud i Bebreidelser over Regieringens Utaknemmelighed, men Colombo bad ham være rolig. — Jeg er allerede ophøiet over slig Forfængelighed, sagde han; thi jeg føler, at der snart foreståaer mig en langt-længere Reise, til et vigtigere terra incognita, end Indien. Jeg vil ingen Foreskrivelser gjøre Kong Fernando; hans lille Siæl følte aldrig hvad Stort var, og i hans smaalige Hierte giærede kun Misundelse mod alt Udmærket. Da Dronning Isabella døde, faldt min sidste Støtte. Jeg tilgiver ogsaa gierne mine Fiender. Havde jeg selv ikke været ærgierrig, saa havde jeg ikke som Udlænder ægget Nationalstoltheden imod mig. Hvi vilde jeg være Vicekonge? Var den genueserske Skipper Christoffer Colombo, der opdagede den nye Verden paa sine smaa skrøbelige Fartøier, der først arbeidede sig giennem alle Hofkabaler, siden giennem alle Skiær og Sandbanker, uden at strande, — var han ikke mere værd, end en vestindisk Vicekonge, hvortil man kan gjøre ethvert Hofkryb. Derfor tilgiver jeg ogsaa gierne den usle Bovadilla, der lod mig bringe som Forbryder til Europa i denne Jernlænke. Og, ved Gud, Lænken hænger ikke der paa Væggen af Hævn, for at anklage ham; men som memento mori om al verdslig Forfængelighed.

Jeg besøgte fra dette Øieblik af daglig den store Colombo, som fandt Fornøielse i at fortælle mig lille Pog adskillige af sine Eventyr.

Hans Sundhed leed daglig meer, og han bøiede sig sienlynligt mod Graven. En Aften da jeg besøgte ham, var han særdeles oprømt. Han havde digtet en Sang. Vinduet stod aabent; Luften var saa dunkelblaa som Havet, og lette Skyer, kantede af den dalende Sol, med Guld og Purpur, svævede fiernt i Horizonten som Øer. — Læs mig engang denne Sva-

neſang for, mit Barn! ſagde han, idet han foldede begge ſine Hænder over Jordgloben, der ſtod for ham paa Bordet og ſtirrede hen i de fierne Skyer. — Jeg læſte:

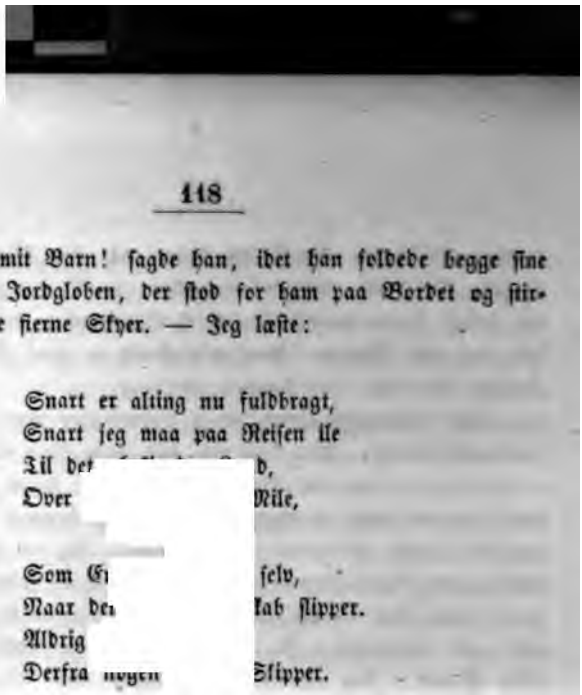

Snart er alting nu fuldbragt,
Snart ſeg maa paa Reiſen ile
Til det [illegible] d,
Over [illegible] Mile,

Som Ei [illegible] ſelv,
Naar de[illegible] kab ſlipper.
Aldrig
Derfra nogen [illegible] ſlipper.

Intet kunſtigſkaaret Træ
Svømmed hid til os fra Himlen;
Intet Engleliig fra Sky
Risler giennem Bølgevrimlen.

Evig Gaaden er i Skiul.
Kun paa Troens, Haabets Vinger,
Kun ved Kiærlighedens Flugt
Did dig Dødningſkibet bringer.

Heis da driſtig dine Seil,
Chriſten, uforſagt, du Fromme!
Siæl, igiennem Æthrens Hav
Vil i Havn du ſikkert komme.

Hvor ei Loddet finder Bund,
Ei paa noget Rif du ſtrander.
Englevingens milde Viſt
Der ſig med Paſſaten blander.

Saa forlad da modigt nu
Kiendte Kyſter og Azorer!
Seer du hiſt din Redningsøe?
Morgenſkyen den omflorer.

Seer du alt Sanct Salvador?
Snart du vil din Frelſer finde.
Hvor Forfængelighed døer,
Der kan Glæden ei forſvinde.

Jeg havde, efter hans Forlangende, læſt med tydelig, høi Reſt, og kaſtede nu mine Øine hen fra Papiret paa Forfatteren, for at takke ham for det fromme Digt. — Da ſad den ſtore Colombo død, med Hænderne foldede over Jordgloben. Hans bruſtne Øine ſtirrede hen paa Skyerne, Aftenſolen ſmilede muntert paa den ruſtne Jernlænke, — og halvfemte Piaſtre laae endnu paa Bordet.

Jeg kommer nu til at fortælle en mere ſørgelig Begivenhed: et ungt Menneſkes fortvivlede Død, ſom ſtaaer i mærkelig Modſætning til hiin ſtore Mands ſalige Endeligt. — Det er alt ſagt, at min Broder, der deels tilbragte ſin Tid med Læsning, deels med Jagten, boede eenſomt i Skoven paa det lille Jagtſlot, hvor han havde den Grille, aldeles ikke at ville vide af nogen Anden. Togange om Ugen lod han ſig de nødvendige Levnetsmidler bringe ud i en Kurv, der blev ſat i Veſtibulen. Og ſaaledes levede han da virkelig ſom Eremit med Hunden, ſin eneſte Ven og Fortrolige; thi ſiden hiint ſtændige Spil, man havde brevet med hans Faders Liig, var han bleven en Menneſkehader. Alle den ærlige Vincentes Foreſtillinger hialp intet; og ſom en hidſig Yngling ſnart er færdig med ſin Theorie, var det ogſaa Tilfældet her. Selv den oprigtige Perez

miſtede min ufornuftige Broders Venſtab, fordi han modſagde hans Spidsfindigheder og vilde beviſe, at der endnu gaves Ærlighed og Troſtab i Verden.

Nei, raabte den opbragte Dionyſio, Menneſket er et falſkt Uhyre, kun ſammenſat af Egenkiærlighed, Vellyſt, Grumhed, Kulde, Dovenſtab, Misundelſe, Ubarmhiertighed. Kun hos Dyrene er endnu Troſtab at finde. Hunden er tro; den elſter mig ærligt, og for[illegible] et, end det Nødvendigſte til Livets Ophold. Den [illegible] iarvaagen og tapper, og forlader mig ikke i Døden. [illegible] ærlige brune Øine ſluer den mig ind i Siælen ud[illegible] Kun Fidelio ſkal være min Stalbbroder i Livet; [illegible] engang, vil den døe med af Sorg paa min Grav.

Derpaa vendte h[illegible] Skoven med Hunden igien.

I min Eenſomhed ſvandt min Barndomsalder. Et Par Gange om Aaret beſøgte jeg min Broder paa Jagtſlottet.

Som Yngling gik jeg oftere i Kirke, end ſom Barn. Skal jeg ſige hvorfor? Ikke ſaameget af Gudsfrygt, ſom for at høre den ſtiønne Muſik, og for at ſee et deiligt Fruentimmer, der under Meſſen næſten ikke havde havt ſine Junoøine fra mig et Øieblik.

Vi ſaaes ofte der, og vore Blik bleve altid mere veltalende; men jeg vovede mig ikke et Skridt videre, fordi jeg endnu var meget ung og desuden bly af Characteer. Hun derimod havde mere Mod end jeg. Engang, da hun gik bort, trykkede hun i Trængſelen min Haand. Jeg vovede dog ikke at følge hende. Endnu kiendte jeg hende ei engang af Navn; jeg turde ikke ſpørge Nogen derom, af Frygt for at min Stemme, min Rødmen ſkulde forraade Hemmeligheden.

Hvad ſkildrer min Nød, da jeg fra den Dag af ikke fandt min Skiønne meer i Kirken? Jeg fordømte min Undſeelighed, der viſt havde fortornet hende, og lovede mig ſelv helligt, at jeg næſtegang vilde være forvoven. Trøſteſløs gik jeg omkring paa Gaderne, i det Haab at møde hende. Ak, tænkte jeg, det har

været en deilig Reisende; hun er nu i fierne Lande, og du seer hende aldrig meer.

Saaledes talende med mig selv, gik jeg et stort Palads forbi, hvor der hang Sørgegardiner i Vinduerne. Et Gardin blev trukket lidet tilside af en sneehvid Haand, og, lig et Englehoved ud af en Sky, stak min Elskedes Rosenansigt frem bag Gardinet, og Sørgesloret gierde det endnu skiønnere.

Neppe seer jeg hende, saa styrter jeg, uden at betænke mig, op af Trappen. Hun møder mig i den store Forsal. Vi flyve i hinandens Arme, vore Læber mødes og mine brændende Kys bedække hendes skiønne Hænder. Men neppe har jeg nippet lidet af Elskovens søde Skum, før hun angst beder mig at gaae bort strax igien, for at Ingen skal møde mig. Sædvanen, hviskede hun, tillader mig endnu ikke at see dig hos mig her. Min gamle Mand er død i Forgaars, han ligger endnu Liig derinde. Skynd dig, at ingen af Tienerne eller af mine Frænder møde dig paa Trappen. Jeg kiender dig, Cyrillo, elsker dig. Kun du skal eie mit Hierte og blive min Mand igien. Men skynd dig idag hurtig bort, at Ingen træffer dig.

Jeg tumlede afsted, og vidste ikke ret, om jeg vaagede eller drømte. Først da jeg var kommen til Enden af den lange Gade, vovede jeg at spørge en Lastdrager om, hvo der boede hist i Sørgehuset? — Der boer den smukke Donna Eleonora de Sylva, svarede han, der idag begraver sin gamle Mand, som hun har ærgret Livet af; og hvis hendes fyrige Øine ikke lyve, gifter hun sig vel snart paany, naar Sørgeaaret er forbi.

Gode Gud, tænkte jeg unge Daare i min enfoldige Utaalmodighed, et heelt Aar skal du vente endnu! — Jeg skyndte mig hiem, hvor min gamle Lærer mødte mig med et saa alvorligt Ansigt, at jeg ikke vovede at sige ham et Ord. Men jeg trængte til en Fortrolig, og besluttede engang igien at besøge min Broder. Ellers, naar jeg var hos ham, gik Samtalen istaa hvert Øieblik, fordi vi intet havde at sige hinanden. Nu var mit Hierte fuldt; hvad der var mig vigtigt, troede jeg, maatte ogsaa være ham det. Jeg ilede afsted, og havde valgt en kiølig Maanestinsaften til min

Vandring, medens Nattergalene bedre besang mine forelskede Drømmerier, end jeg selv var istand dertil.

Da jeg nærmede mig Jagthuset, saae jeg min Broder bydsindig sidde i det aabne Vindue og betragte Maanen. Han sprang op, saasnart han saae mig, og raabte med mørk Glæde: Nu, saa kommer du dog endelig engang, Cyrillo? Længselsfuld har jeg ventet dig. Var du nu ikke kommen, saa havde jeg maattet skrive dig et Brev til, for lig en Anden havde fundet, og saaledes bemægtiget sig sige Eiendom. Her, kiære Broder, ere Juvelerne: der vi endnu havde reddet.

Han kastede en lille for ikke ned i min Hal, derpaa sagde han: Og nu, G g tage Afsked med dig, og følge vore Forældres S ufynlige Boliger.

Jeg raabte: For Guds Dionysio, hvad betyde disse gyselige Ord? — Han sagde: Ingen jordisk Magt kan holde mig tilbage, dø maae jeg, Spørgsmaalet er kun, om en modig Brad-død, eller langsomt, af de grædeligste Pinsler. — Jeg raabte: Du dø? — I din Ungdoms Kraft og Styrke? Dionysio, er du bleven vanvittig? — Alt noget! svarede han frygteligt; og tøver jeg længer, vorder jeg det altid meer. Mit Svælg vil udtørres; jeg bliver hæs, giøer som en Hund, vil skiære Tænder, betaget af en uimodstaaelig Lyst til at bide alt, hvad der kommer mig nær. Kun i enkelte Øieblikke vender Forstanden og Roligheden tilbage, for at jeg ret skal føle min Jammer. Da stiger Raseriet til en umaadelig Høide; Pulsslaget, Aandedrættet standse, kold Sveed bedækker mit Legem; og da — da — da først ender Døden, med Lamhed, Banghed og Krampetræk, min Qval.

Gud i Himlen, Dionysio, raabte jeg, har du faaet Gift? Hvo har giort det? — Min eneste Ven! svarede han med Haanlatter, hos hvem der kun endnu var Troskab at finde; som uden Falskhed saae mig ind i Siælen med sin ærlige Øine. Min Fidelio, min Staldbroder i Liv og Død, min Hund, det fordømte Uhyre, der havde faaet Vandskræk, lønnede mig saaledes engang da jeg kiælede for den, og sang min sædvanlige Nidvise om Menneskeneiderdrægtigheden. Tyve Dage er det siden. Endnu sniger

Giften ſig lumſk omkring i mine Aarer, ſom en Bandit i de mørke Værelſer, før han fuldbringer Mordet. — Men der er ingen Redning. Jeg har ſtriftet for en Munk, jeg har knælet for Crucifixet i Skoven, og nu gaaer jeg et bedre Liv freidig imøde. Lev vel, min Broder! — Med disſe Ord greb han ſin Jagtflint, ſtak Bøsſepiben i Munden, trykkede Hanen med Foden, der gik et Skud af, og min ulykkelige Broder ſtyrtede tilbage med ſønderſplittet Hierneſkal.

Jeg veed ikke, hvorlænge jeg ſtod ſaaledes forſteenet af Skræk, uden at bevæge mig. Jeg kom først til mig ſelv, da nogle Bønder grebe mig og ſpurgte: Hvad har du i Haanden? — Det er Juvelerne, ſvarede jeg ſagte og ſtirrede paa dem. — Griber ham! raabte den Ene, der er Morderen, ſom har røvet Juvelerne fra den Dræbte. — De grebe mig og ſlæbte mig affted. Det hialp ikke, at jeg gientaget raabte: Jeg er hans Broder; Menneſter, raſer dog ikke værre end Hunden! — Er du hans Broder, ſvarede de, ſaa er din Forbrydelſe ſaa meget desſtørre; da har du raſet værre end en Hund. — Med disſe Ord ſlæbte de mig videre fort og kaſtede mig i et affkyeligt Fængſel.

Her blev jeg ikke længe. Mit Udſagn, at min Broder havde myrdet ſig ſelv i Vandſtræk, blev ſtadfæſtet af underſøgende Læger. Som Brodermorder kunde man altſaa ikke ſtraffe mig; men man havde ſeet mine Juveler, og de havde faaet adſtillige Inqviſitions-Familiarers Tænder til at løbe i Vand. — En Morgen, da jeg haabede at blive ſat paa fri Fod, hentede man mig, for at kaſte mig i et langt værre Fængſel. Saaſnart jeg kom der, var alt Haab om Redning ude. Af en ordenlig Rettergang var her ikke mindſte Spor i denne Kule. Fangerne maatte ſelv anklage ſig; hemmelige Angivere bleve hørte og troede, uden at forhøres med de Anklagede.

Jeg vidſte endnu ſlet ikke hvad Ondt jeg havde bedrevet. Endelig ſpurgte mig en from Pater, der beſøgte mig af chriſtelig Medlidenhed, om jeg ikke havde paaſtaaet, at nogle af de hellige Martyrer havde ſøgt Døden af ſværmerſt Forfængelighed, og ophidſet deres Bødler med Skiældsord, for ſelv at vorde deſto

ſaligere i Himlen, og faae deres Pinere til at brænde deſto dybere i Helvede? — Denne Beſkyldning gjorde mig forfærdet; thi ſkiøndt jeg kunde gjøre min Eed paa, at jeg aldrig havde betient mig af ſaa ſtærke Udtryk mod nogen Helgen, kunde jeg dog ikke nægte, at jeg havde tænkt noget Lignende, og at der var undſluppet mig en Tvivl, om vel en ſlig Higen efter ſmertelig Henrettelſe kunde være Gud velbehagelig?

En Medſkyldig var til Selſkab i mit Fængſel. Han ſkulde brændes leven e Autodafee, fordi han havde paaſtaaet, at Jeſu Lære var meligere end hans Mirakler. — Fritænkeren var ganſke r ſagde: Stakkels Cyrillo! du er dog en god Catholik, og n uagtet ſnart følge mig; thi de have forgabet ſig i dine e, og for at komme til Perlen, maa man ſonderbryde M n.

Jeg forberedte mig altſaa til min Død, ſom jeg troede uundgaaelig; og da en Nat to ſorte Maſker i Kapper traadte ind til mig for at hente mig, fattede jeg Mod, for at følge med dem til Retterſtedet. Det undrede mig kun, at Henrettelſen ſkulde ſkee om Natten; thi ellers pleiede man at give ſlige blodige Skuespil ved høilys Dag for Folkets Aaſyn, under Domklokkens Kimen, i ſtore Proceſſioner.

De tvende Maſker lode mig ſtige i en Vogn, og kjørte i fuldt Fiirſpring til Simanca, en lille Stad ved Dueros Bredder. Her bragte de mig i et Fartøi med en Kahyt og forlode mig.

Hvad ſkildrer min Henrykkelſe, da jeg pludſelig følte mig omfavnet af min deilige Donna Eleonora de Sylva? — Saa har jeg dog reddet dig, min Inderligelſkte! raabte hun. Her ere dine Diamanter! (hun rakte mig en Pakke) og her ere mine (hun viſte mig en lignende.) Vi flygte til Portugal, og derfra til Ferrara, hvor jeg har mægtige Beſkyttere. Kummer, Nat, Fængſel, Død, have forvandlet ſig til Glæde. Kun Amor er nu Fangevogter, men hans Fanger bære Roſenkinder.

I Lissabon opholdt vi os kun kort. Da vi havde solgt et Par Juveler, leiede vi et Skib og seilede til Venedig. Jeg havde gierne strax ægtet min skjønne Eleonora, dersom det havde sømmet sig. Men der var endnu forgaaet al for kort Tid af hendes Enkestand. — Den grusomme Skik, sagde hun, at opoffre en vranten, aldrig elsket Gubbes Erindring et af sin Ungdoms bedste Aar, skal ikke binde mig, naar vi først ere i Ferrara. Jeg har allerede skrevet Hertuginde Lucretia Borgia til, en Veninde af min salig Moder; hun vil forskaffe os et Brev fra Pave Leo, som sikkrer os for alle Inquisitionens Efterstræbelser, og tillader os ufortøvet at ægte hinanden. Slig ringe Billighed vil han ikke nægte en italiensk Hertuginde og en Paves Datter.

En Paves Datter? raabte jeg forundret og slog Hænderne sammen i min Uskyldighed; jeg troede ikke, Paverne turde gifte sig? — Min skjønne Brud betragtede mig spodsk, men dog med et Velbehag, hvormed erfarne Fruentimmer ofte see paa uerfarne Ungersvende, i hvilke de ere forelskede, strøg mig med sin Silkehaand over Ansigtet og sagde: Du er en Begynder i alting, min Cyrillo; veed du da ikke, at man ogsaa kan have naturlige Børn? — Hvad heed da hendes Fader? spurgte jeg. — Alexander den Siette. — Men det skal jo have været et Uhyre. — Stille, Cyrillo! væn dig til i Fremtiden bedre at skiule dine Følelser. Alexander var ikke god; men hvad kan den uskyldige Lucretia for det?

Jeg elskede min Eleonora saa høit, og var saa libet hiemme i den nyeste Verdenshistorie, at jeg blindt havde troet hende, om hun saa havde giort Lucretia Borgia til en Lucretia Collatina. Hvor kunde jeg ogsaa andet, end elske et saa deiligt Fruentimmer, der havde reddet mit Liv, og som giengiældte min Kiærlighed? — Den nedrige Familiar havde ogsaa været dødelig forelsket i hende; hun havde lovet, ikke at afslaae ham noget Ønske, naar han vilde frelse mig. Forblindet af Elskov, havde han givet hende mine Juveler, samt Nøglen til mit Fængsel. At hun selv vilde flygte med, kunde aldrig falde ham ind. For at følge mig, havde hun

givet Slip paa ſit ſtore Palads og ſit gode Rygte. Hvor ſalig følte jeg mig i hendes Arme!

I Ferrara bleve vi vel modtagne af den hertugelige Familie. Hertugen var en ædel, venlig Herre, kun noget ſtille og tilbageholden; han elſkede Kunſt og Videnſkab, og i ſine Fritimer morede Metalſtøberiet ham. Hans Gemalinde Lucretia havde været en blændende Skiønhed, og underſtøttet af Toilettets Kunſter, var hun endnu altid meget ſm modtog min Eleonora med moderlig Ømhed; de lukkede ſammen og havde meget at betroe og fortælle hinanden. ntede hver Dag det pavelige Brev. Der ſkulde kiøbes os ikt Huus, og vore Juveler ſikkrede os en Formue, hvoraf unde leve anſtændigt. Til Hofmand var jeg ikke ſkabt. retrak Eenſomheden for de ſtøiende Adſpredelſer, og kunde aae Munden ret paa Gang, naar jeg var alene ſammen med en god Ven. Denne Ven fandt jeg der, hvor jeg mindſt havde ventet det: den berømte Digter Arioſt blev mig en ſaadan Ven.

Efter Eleonoras Beſtrivelſe og efter de mange Smigrerier i hans raſende Roland, til Cardinal Hypolit, havde jeg foreſtillt mig ham ſom en ſmidigvalket Hofmand, der aldrig vilde behage mig. Det var mig altſaa en ſuur Gang, da jeg paa min Bruds udtrykkelige Forlangende gik hen at giøre ham min Opvartning. Han havde nylig kiøbt et lille ſmukt Huus med Hauge til. Jeg undrede mig over, at en Mand, der i ſin Orlando ſtildrer ſaa prægtige Paladſer, kunde nøies med en ſaa tarvelig Bolig. Men da jeg læſte Indſkriften over Døren:

Lidet, men dog bequemt og net, men ærlig erhvervet,
Jeg, for mit eget Erhverv, kiøbte mig dette mit Huus, *)

begyndte min Frygt noget at ſætte ſig. Jeg trak i Klokkeſtrængen, og pønſede paa, hvorlunde jeg vilde giøre den ſtore Mand

*) Parva, sed apta mihi, sed nulli obnoxia, sed non Sordida, parta meo sed tamen ære domus.

en galant Compliment. Arioſt var ikke hiemme; og jeg maatte gaae ned i Haugen, hvor jeg fandt alting nydeligt og ordenligt. En gammel Mand var tilſtede, der vandede Blomſter, ham ytrede jeg min Tilfredshed over, at Herren i Huſet var en ſaa god Gartner.

Gartner? gientog Gubben noget ſpodſk, men dog godlidende. Ja hvis gamle Antonio ikke var, ſaa vilde det ſee ſmukt ud med Gartneriet. Den gode Mesſer Lodovico tænker, det er ligeſaa let at anlægge Blomſterrabatter og plante Træer, ſom at ſkrive Vers. Han giør alting om hvert Øieblik, og lader ingenting i tre Maaneder ſtaae paa ſit forrige Sted. Naar han har lagt Perſſenkiærner, eller hvad det ellers kan være, ſeer han ſaa længe efter om de ſpire, indtil han endelig har faaet Bugt med dem. Og da han ikke kiender Urterne, ſaa udklækker han, iſtedet for dem, det ved Siden ſtaaende Ukrudt, med ſtor Omhyggelighed, indtil han endelig mærker Feiltagelſen. Saaledes havde han nylig ſaaet Kapers, og gik hver Dag hen at ſee hvordan de vorte. Tilſidſt opdagede vi, det var Hyld; men af de forventede Kapers kom der ikke een.

Denne Efterretning morede mig og gav mig igien gode Tanker om Eiermanden. — Arioſt, tænkte jeg, maa dog være en virkelig Digter, ſiden han bryder ſig ſaa lidet om det Enkeltes Økonomie, og glæder ſig ſaameget over den ſkiønne Blomſtren, at han derover glemmer de nødvendige Betingelſer. Jeg var ſelv endnu ligeſaadan; ingen kunde glæde ſig meer over Blomſter, Urter og Træer, naar de ſtode der; men hvordan de ſkulde pleies, og hvad de alle heed, vidſte jeg ikke. Navnene, tænkte jeg, ere vilkaarlige Lyd; Planterne have længe blomſtret, før Menneſſene gav dem Navne.

Der kom mig en høi, anſeelig Herre imøde i Præſtedragt og med et udtryksfuldt Anſigt. Det var Arioſt. Hans Pande var bredhvælvet, han havde ſortkruſet Haar, og da han tog Kaſketten af, ſaae jeg, at han var noget ſkaldet. Hans Øienbryne hvælvede ſig høit og frit over dybtliggende ſorte Øine. Da han hørte hvem jeg var, raabte han: Ei, den unge Spanier, der al-

lerede har havt saa mange Eventyr? Den skjønne Donna Eleonoras Brudgom? I maae spise med mig til Middag! Tager jeg ikke feil, saa staaer alt Maden paa Bordet.

Det smigrede mig, strax at blive buden tilbords af den store Digter. Han bragte mig ind i en kiolig Spisestue, hvor der var dækket for To, og jeg maatte under Maaltidet fortælle ham min hele Historie.

Han hørte mig med [illegible] nærksomhed. Imidlertid spiste han altid fort med god A[illegible] lemte næsten at lægge noget paa min Tallerken.

Ved Slutningen af [illegible] raadte hans Broder Gabriel ind i Stuen, og da han saae [illegible] mene af det fortærede Fuglevildt paa Værtens egen [illegible] aabte han: Min Gud, der har han nu atter i Distraction [illegible] alting selv op, Rub og Stub. — Arioſt giorde mange Undskyldninger, og Husholderſken maatte paa staaende Fod lave mig en Kage. — Han er frisk og rask, sagde Broderen, og spiser kun eengang om Dagen. Men saa kan man ogsaa sætte for ham hvad man vil, han æder det op. Husker du endnu, Lodovico, da vor Ven Alberto Pio tracterede dig med en Krage eller en Ugle, hvad det var, som du fortærede i den Tanke, at det var en Agerhøne.

Digteren smilte og bad mig besøge sig oftere; det giorde jeg gierne, og derved lykkedes det mig lidt efter lidt at vinde hans Venskab, og tildeels hans Fortrolighed. — Vi Poeter, sagde han engang, da jeg forundrede mig over hans Aabenhiertighed mod mig, maae holde os til de unge Mennesker, i hvilke der endnu er Saft og Kraft, Følelse og Ild. Det gaaer de fleste Ældre ligesom Asparges og Ærter: de blive lidt efter lidt trævede, tykskallede, og tilsidst ganske uforbøielige. I Digterens Siæl blomstrer en evig Vaar, og det er den største Gave, hvormed Guderne kunne lykksaliggiøre de Dødelige. — Jeg havde reent taget feil af Eder, Mesær Lodovico, sagde jeg. Jeg troede, I var en Verdensmand, en Politiker, fiin og smidig som en Damehandske, og nu træffer jeg en troskyldig Præstemand, der lever stille for sig i sin Celle.

Nu med Præsteskabet, svarede han, er det just ikke stort bevendt. Rigtignok gaaer jeg klædt som Præst, og har ogsaa nogle Indkomster, som jeg kan takke Cardinal Hypolit for, hvilke endnu vare bedre, hvis jeg havde kunnet overtale mig til at blive virkelig Munk. Men da jeg elsker Friheden over Alt, og ikke vil give slip paa den Ret at gifte mig, maa jeg nøies med hvad jeg har. — Men I er jo dog ikke gift! — Nu, saa har jeg i det mindste Lov til at gjøre det, hvis jeg vil, og det er det fornemste. — Saa er da nu alting godt og vel, sagde jeg: I er lykkelig. — Jeg kalder mig gierne lykkelig, svarede Ariost, fordi jeg har min Helbred og min Aandskraft; men jeg lider dog bestandig af Næringssorger, thi jeg har en stor Familie at sørge for. Alting havde været godt, hvis man havde ladet os beholde vort Arvegods, men vidtløftige Processer have forbittret mig mange skjønne Dage af mit Liv. Især nu, da Alfonso Trotto, min Fiende, en Digter i egen Indbildning, er hertugelig Factor og Fiskal. Jeg har ikke opbragt ham med andet, end med at skrive bedre Vers end han; men denne Brøde kan han aldrig tilgive mig. Han bliver ligesom rasende, saasnart Talen er om mig. Tilforn var han en temmelig ordenlig Mand i Embedssager; men nu har han faaet den Grille, bestandig at gjøre bedre, hvad jeg gjør. Skriver jeg en Comødie, strax gjør han ogsaa en; digter jeg en rasende Roland, strax rimer han en fornuftig Dito. Man leer ham vel sagtens ud, og jeg vilde ogsaa lee, hvis det fatale Menneske ellers ikke kunde skade mig i Forhold, hvor jeg er afhængig af ham. Et Ord af Hertugen kunde ende den hele Proces; men jeg venter forgiæves. Et Aar forgaaer efter det andet; jeg bliver hvergang et Aar ældre, Haarene falde mig alt meer og meer af Hovedet, og Skaldepanden bliver daglig større.

Saa maa man bedække den med Laurbær! sagde den skjønne Alessandra Strozzi, Digterens Veninde og, som Nogle meente, hans hemmelige Hustru. Hun kom just ind fra Haugen med en frisk Krands, som hun trykkede ham om Tindingen.

Der forløb endnu tre Ugers Tid; da giorde Vgteſtanden mig til det lykkeligſte Menneſte, og i min ſkionne Eleonoras Arme følte jeg den høieſte Henrykkelſe. Hertuginden holdt ſelv vort Bryllup paa et lille Lyſtſlot; thi Hertugen var bortreiſt paa nogle Uger. Hvedebrødsdagene vare lutter Feſter, og om Aftenen ſpadſerede vi unge Vgtefolk i Skoven ſammen.

Engang, efter Are Mar[illegible]rede jeg og min unge Kone ene ſammen for at høre N[illegible]ſlaae. De ſøde Toner lokkede os dybere ind i Skoven end[illegible]dvanlig. Eleonora var en ſtor Elſterinde af Nattergale; i[illegible]n hørte vi fire, der ordenlig løſte hverandre af og ſkiftede l[illegible]tærkere end de pleiede. Tilſidſt vare vi dem ganſke nær, og [illegible]ogtede halvveis for at forſtrække de ſmaa frygtſomme [illegible] med den Larm, vi giorde i Buſkene. Men de lode ſig ikke forſtrække og qviddrede endnu kiækkere end før.

Hvor forfærdedes vi, da vi iſtedet for fire ſmaa Fugle, der lignede Graaſpurve, opdagede fire Karle i Træerne med Knebelsbarter, i røde Trøier, ſigtende paa os med deres Bøſſer. Eleonora faldt i Afmagt. Andre Røvere ſprang ud af Krattet, bemægtigede ſig hende og førte hende bort, medens Nattergalene med frygtelige Basſtemmer befalede mig, ikke at gaae et Skridt, hvis jeg ikke vilde ſkydes ihiel paa Stedet. Jeg var ubevæbnet, og Een mod ſaamange, hvad kunde jeg giøre andet end lyde?

Da Røverne vare komne langt nok bort med deres Bytte, gave de Andre i Træerne mig et Tegn, at jeg ſkulde gaae. Jeg adlød, og da jeg var vandret et lille Stykke, hørte jeg en fiern Heſtetrampen, hvoraf jeg ſluttede, at Røverne vare langt nok borte med min Huſtru til ei at kunne indhentes.

Fortvivlet og badet i Taarer mødte jeg Arioſt, ſom temmelig ligegyldig og adſpredt hørte min Fortælling, og da jeg beſkrev ham Nattergalene, brød han ud i en Skoggerlatter. Hans Spøg opbragte mig, jeg udſtiældte ham for et koldt Hierte, et egoiſtiſt Menneſte, der kun gik omkring i ſine egne Drømmerier, uden Følelſe for Næſtens Skiæbne. Jeg vilde forlade ham; men han greb mig ved Armen og ſpurgte, hvor jeg vilde hen? —

Til Hertugen, raabte jeg. — Han er ikke hiemme. — Til Hertuginden, til min Bruds Veninde! — Bliv her, sagde han, det er bedre. Hertuginden vilde græde altfor bitterligt. Jeg græder ikke, har vel endog leet mere end sømmeligt var; men I har været uhøflig imod mig, skiældet mig ud, og jeg forlanger Satisfaction. — Gierne! raabte jeg og trak blank; Livet har intet Værd meer for mig, jeg er rede. — Jeg ikke, svarede Ariost rolig; thi vi geistlige Folk gaae ubevæbnede, veed I vel. Jeg behøvede heller ikke som geistlig Mand at slaaes med Eder; gior jeg det, saa skeer det af bare Venskab, for ei at støde Eder endnu meer for Hovedet.

Hans fortsatte Spøg opirrede mig ikke mere, den beroligede mig noget. Saa haard og grum kunde Ariost ikke være, at forhaane en Ulykkelig i sin hiælpeløse Nød. Tvertimod fremdæmrede der en Trøst for mig af hans Munterhed, hvori jeg begyndte at ahne noget Haab. — Jeg bad ham om Forladelse. — En choleriisk melancholisk Spanier, sagde han, maa man holde noget tilgode. Men tag Eder vare i Fremtiden, Cyrillo, for at bruge visse hidsige Talemaader! Vi Italienere ere et godmodigt Folk, men kunne ikke godt taale Fornærmelser, og hævne os gierne. Jeg vil ogsaa hævne mig. I troede jeg var ubeeltagende og adspredt, medens jeg ponsede paa Eders Redning. — I har endnu ikke mistet Eders Brud for evig. Men Hertugen kan ikke hiælpe Eder; det maa I selv giøre. Maaskee kan jeg det.

Derpaa fortalte han mig, at der i Garfagnana, en Provinds, giennemskaaret af høie Bierge, mellem Modena, Lucca og Massa, der tilhørte Hertugen, var opstaaet Røverbander, dengang hiint Land var i Pavens Magt. Medens den afskyelige Cæsar Borgia raste, hørte Mord, Vold, List og Røveri til Dagens Orden. I den senere Tid havde en Sværm unge Menneskker af fornemme Huse, der selv havde mistet deres hele Formue, forenet sig, for at opsnappe Folk og udlevere dem mod Løsepenge. Men disse maatte betales nøiagtigt til rette Tid, hvis ikke Røverne skulde henrette Fangerne, hvorpaa de havde svoret en gyselig Eed.

Hvad Ariost fortalte mig, fik jeg endnu samme Aften Stad-

fæstelse paa, da en Seddel af følgende Indhold, skrevet med Blyant, blev kastet ind ad Vinduet til mig.

„Hvis Don Cyrillo de Valaro inden en Maaned fra idag henlægger sine og sin Kones Juveler i det Træ i Skoven, hvor han hørte Nattergalene slaae, da faaer han Donna Eleonora ustadt tilbage. — Skeer det ikke, da vil han finde hendes Liig i Skoven. Hullet i Træet [illegible] at kiende; det har fordum tient et Egern til Forraadskam[illegible] — Han maa udbringe Vakken ved Midnat, uden Følge, [illegible] høver ikke at frygte for Nogen. Af Juvelerne mag der [illegible] mangle. Man har vidst at skaffe sig en nøiagtig Fortegnels[illegible] r dem alle."

Ak, raabte jeg henrykt, d[illegible] ioft traadte ind til mig, jeg faaer hende tilbage. Rovern[illegible] nge kun usle Juveler; den kostbareste, skionneste Ædelsteen, som de allerede besidde, forstaae de ikke at skatte, vide de ikke at sætte Priis paa. — Ikke at sætte Priis paa? sagde Digteren, da han havde læst Seddelen; nu per Bacchо! mig synes, Prisen er høi nok. Og hvad vil I siden leve af med Eders ustatteerlige Hustru, naar I har mistet al Eders Formue? — Naar Hertuginden indlægger et godt Ord for os, vil Hertugen vist give mig et lille Embede, hvoraf vi kunne leve. — Stol ikke paa det, raabte Digteren, Hertugen har selv ikke meget. Landets indfødte Børn, som han ynder og understøtter, og som daglig ere om ham, maae nøies med Lidet. Til mig for Exempel har man nylig ophørt at udbetale et Stipendium, som jeg allerede fik meget uordentligt i Krigens Tid, fordi der ingen Penge er i Kassen. — Det begyndte at blive mig hedt om Ørene. Arioft vedblev: jeg vil ikke nedslaae Eders Mod, Cyrillo; men heller ikke trøste Eder for tidlig med et usikkert Haab. Jeg vil ligefrem sige Eder, hvad jeg har ifinde.

I tager Juvelerne med, jeg forfatter et Digt, dermed begive vi os ud til Garfagnana og besøge Røverne ved Nattetid. De udsatte Vagter ville strax gribe os og bringe os i Kulen, naar vi sige, at vi ønske at tale med deres Høvding Domenico Morotto. Maaskee stoler jeg formeget paa hans Ædelmod; men saameget veed jeg, at ofte glimter endnu en Gnist af Høimod

i Aften der, hvor Retfærd og Billighed længe have været udflukte; især, naar man blæser Luen op ved at smigre Forfængeligheden og ved at vise Tillid. I har selv sagt, at mit Navn i Italien endogsaa gjælder noget hos Røverne. Maaskee sagde I det blot af Høflighed; men jeg har taget det for god Mynt. Nu kommer det an paa en Prøve. Skulde jeg staae med en lang Næse, saa har jeg dog i det mindste viist Eder min gode Villie; og naar I bringer Røverne Diamanterne, faaer I jo Eders Hustru tilbage i hvordan det gaaer.

Ædelmodige Mand! raabte jeg, det er formeget; de ville bemægtige sig Eder, for at sætte hele Italien i Contribution. — Det gjøre de ikke, naar jeg kommer frivillig, sagde Arioſt. Have de ingen sand Ærbødighed, saa ere de i det mindste stolte. Lig Beduiner i Arabien ville de ikke overtræde Gjæstfriheden og tilføie den Mand Ondt, som tillidsfuld træder over deres Tærskel. Jeg har sagt Eder, at de fleste af disse Røvere ere Ynglinger af gamle adelige Familier. De bilde sig meget ind, og deres Haandværk har allerede beriget dem.

Jeg takkede Gud, der havde givet mig en saa fortræffelig Mand til Ven som Arioſt, ellers havde jeg været uden Redning; thi Hertugen blev borte, og Hertuginden græd rigtignok, da jeg fortalte hende min Ulykke, men Dagen efter lod hun alt til at være trøstet og til at have slaaet den hele Sag i Glemmebogen.

Jeg tog da min hele Eiendom med mig og drog med Arioſt til Garfagnana. Her indtraf vi ved Nattetide, og strax styndte vi os ud i den øde Biergegn. Vagterne grebe os og bragte os ned i Hulen med tilbundne Øine.

Aldrig glemmer jeg det Syn, da vi stode i Klippehallen, og man løste mig Tørklædet fra Øinene.

Først, hvor vi traadte ind, i en Slags Forstue, løb en Skovbæk sagte rislende gjennem Kløften, medens Maanen oppefra Ridsen i Loftet kastede sin blegblaae Straale straas gjennem Tusmørket. Indenfor rundede sig en stor Hvælving som et Tempel, tildeels oplyst af rødtbrændende Fakler. Væggene vare præg-

tigt udſtafferede med koſtelige Sager, Vaaben, Kloielsvelſe, Silkeklæder, Guldſmykker og Solvkar. Midt i Værelſet ſtod et Marmorbord, og omkring dette Taffelrunde ſadde Røverne, ſmukt grupperede uden ſelv at vide det; thi de havde henkaſtet ſig ſtiideslöſt i forſtiellige Stillinger, for at høre deres Høvding Domenico Morotto forelæſe dem høit af en ſtor Bog. De vare alle ſærdeles opmærkſomm Billed af Caravaggio kunde være bedre. Skionne, nde, vellyſtige, tildeels gruſomme Anſigter, glatte elige, med ſmukke Knebelsbarter; nogle med Fiæl med blottede Kruushoveder, vare phantaſtiſk ſtillede lareſte Fakkel- eller Maanelys, deels i den mørke Ved Siden af Høvdingen Morotto, hvis veldannede xe de tiene en Billedhugger til Model, ſad min Eleonora de Sylva ganſke rolig, klædt ſom idealſk Bondepige. Med et lyſerødt Næt over de blonde Haar, med de deilige Hænder og Arme i den fordeelagtigſte Belysning, ſad hun ſom Penelope hos Frierne i Ulyſſes Fraværelſe, ved noget Haandarbeide. Hun hørte paa Domenico med tilfreds Opmærkſomhed, og lod tillige at være meget fordybet i ſit Arbeide, ſkiondt hendes Øine dog ofte, ſom om det havde været i Tanker, hvilede paa Forelæſerens fuldendte Legemsbygning. Naar han undertiden ſaae i Veiret hen paa hende, ſmilede hun venligt og nikkede med Hovedet.

Da vi traadte nærmere, hørte jeg tydeligt, at der blev forelæſt af Arioſt's raſende Roland. Det var i tolvte Sang, hvor Helten udenfor Paris ſlaaes ganſke alene med de vilde Saracener; og vi hørte Høvdingen med ſin Stentorſtemme læſe følgende Vers:

Vel tuſind Landſer, Pile, Sværde ſendte
De mod hans Harniſt; mod hans Skiold det ſamme;
Stridskøllen hin i Ryggen mod ham vendte,
Hin vil ham Panden, hin ham Siden ramme;
Men han, ſom aldrig end til Frygten kiendte,
Ei agter Flokken meer, ei Sværdets Skramme,

End Ulven hist i Ovæld, naar Dug er falden,
En Hoben rædde Lam i Faareſtalden.

Ha, Bravo! Arioſto, Braviſſimo! lød fra alle Kanter. — En herlig Karl! En ægte Poet! raabte Een; han ſkildrer os Mændene ligeſaa tappre og driſtige, ſom Qvinderne forelſkede og tillokkende. — Han har ogſaa ſelv lugtet Krudtet, raabte en Anden, har erobret et Skib paa Poſtoden fra Venetianerne. — Jeg gad ſeet den Mand! meldte en Tredie. — Jeg vilde gierne gjøre ham en Tieneſte, vilde forære ham mine bedſte Piſtoler, ſagde den Fierde. — Her er han, ſagde den Femte, ſom bragte os; han kommer med den ſkjønne Eleonoras Mand for at løs-kiøbe hende.

Røverne ſprang alle op fra deres Sæder, ſom for en Aabenbaring, der ſatte dem i Forundring, og toge uvilkaarligt Hattene af. Dette Øieblik benyttede Digteren, og i det han greb mig ved Haanden, fremſagde han høit og tydeligt følgende Stanzer:

I Mænd, ſom altfor driſtigt eftertragte,
Hvad der med Heltetiden er forbi;
Som Eventyr, men ikke Livet agte,
Hvor Lov og Sæder gjør Jer mindre frie;
Mig Tillid ned i Eders Hule bragte,
Ad Skovens natligſtumle Fieldeſti.
Jeg Eder over Grumhed troer ophøiet,
Og ſtuer Jer med Kiækhed hver i Kiet.

Thi om end altfor heftig og forvoven
Jer Daad opvækker Fædrelandets Harm,
Var I dog altid bedſte Pragt for Skoven,
Og Driſtigheden ſtyrer Eders Arm.
I Eders Samfund gjælder ogſaa Loven;
Kun Æren, ikke Blodtørſt, gjør Jer varm.

De fleſte, Børn af Landets ædle Mødre,
Blev Lykkeridd're, tappre Vaabenbrødre.

Ei ſom en lurvet Sværm I Eder ſnige,
Af Natten ſtiult og nødt af Fattigdom;
I kappes, tænker jeg, ſnart med den Rige;
Thi ſielden Pragt jo viſer ſig rundtom.
I Eventyr kun Lige ſøger Lige;
Ei ned jeg til en uſel Kule kom.
Guldkiæder ſeer jeg, ſtiønne Sølvpiſtoler
Og diamantindlagte Terceroler.

Som ungeØrne hiem med Byttet vende
Til Granereden, høit bag Fieldets Hang,
Seer jeg kun lutter ſtolte Ungerſvende
Om breden Bord, og Mænd af førſte Rang.
For Skiønhed Eders ſtolte Hierter brænde,
Og her foragtes ingen Muſaſang.

Thi ingen Drage holder hende fangen;
Og om den Skiønne ſine Knuder ſlaaer.
Selv. Røverhiertet aabner ſig hiſtneden,
For Digtekunſten og for Kiærligheden.

Af Arioſt I læſte Eventyret
Om ſkiønne, nøgne Ms, til Pælen bunden;
Men ei af Kraken, ei af Søuhyret
Er atter hun i Fieldekløften funden;
Ei Heltehiertet ſynker ned til Dyret;
Høimodigheden her er ei forſvunden.
Saa ſkiænker, ſælger Manden ei ſin Skiønne!
Dermed min Sang I rigeligt belønne.

I ønſted Arioſto tidt at ſtue?
Velan da, nu I ſee ham her i Nat.
Han ſtaaer for Jer ved Faklens røde Lue.
Har I ham kiær, kan I det viſe brat.
Berøver Ynglingen ei ſin Formue,
Gienſtiænker ham ſin Viv, ſin Siæleſtat,
Og tvinger Verden til med mig at ſande:
Høimod kan findes i en Røverbande!

Behøver jeg at tilføie, hvilken Virkning dette Digt, fremſagt i det helbigſte Øieblik, giorde paa de phantaſtiſke, forfængelige unge Menneſker? Et almindeligt Biſaldsraab lød endnu ſtærkere end før. Enhver trængte ſig hen for at ſee den yndede Digter, for at trykke hans Haand og høre ham tale. Jeg fik ſtrax min Eleonora tilbage, der ikke ſaae ſaa fornøiet ud derved, ſom jeg havde ventet; ſkiønt hun gientaget forſikkrede, at jeg ikke kunde foreſtille mig, hvor glad hun var.

For at Røverne ikke ſkulde bryde deres Eed ved at frigive Nogen uden Løſepenge, maatte jeg levere Domenico Morotto Ædelſtenene, der med ridderlig Elſtværdighed giorde min Kone en Foræring dermed og forſikkrede, det glædede ham uſigeligt at

have giort den ſtore Arioſts Bekiendtſkab, og at have været iſtand til at viſe ham en Tieneſte.

Derpaa lod han hente koſtelige Vine og kolde Poſteier, og vi maatte ſpiſe og drikke med ham. Med et forfærdeligt Brøl brak man Digterens, derpaa den ſkionne Eleonoras Skaal. Om hendes Mand var, Gud være lovet, ſlet ikke Talen; thi det vilde kun ydmyget mig og giort mig latterlig, hvis Nogen af Høflighed var faldet paa ogſaa min Skaal. Da Maaltidet var endt, tog Høvding.. enlig Afſked med os. Man bandt os atter for Øinene; abanter bragte os ud paa Landeveien, og forlode os et Selſkab unge Mennesker leende og ſkiende kom os

Os tre Tilbageble ette Møde ikke lidet, og vi frygtede for at være f..... ... lla i Charybdis; thi disſe Herrer ſaae ligeſaa mistænkelige ud ſom dem, vi havde forladt, ja næſten værre. Havde det været Folk af Domenico Morottos Bande, ſaa vilde vore Drabanter ikke forladt os ſaa pludſeligt og, ſom det lod til, ſaa urolige. Derimod var det høiſt ſandſynligt, at denne Flok adlød Filippo Pacchione, Morottos dødelige Fiende. Dennes Beſkyttelſe kunde altſaa her ſlet ikke hiælpe os, den vilde meget mere ſtyrte os i Fordærvelſe. Thi at ogſaa Philippo Pacchione ſkulde være en ſaa enthuſiaſtiſk Digterven, det var ſlet ikke at formode.

Vi vare i den piinligſte Uvished, og Faren var uundgaaelig; thi Eventyrerne havde ſlaaet deres Leir tvers over Landeveien, hvor vi juſt ſkulde forbi; og ſteile ſnevre Klipper paa begge Sider tillode ingen Omvei. Vi vare altſaa nødte til at ſtaae ſtille og overgive os paa Naade og Unaade. Dog vor Frygt forſvandt ſnart; thi alle Røverne kiendte Arioſt og gave ſig umaadeligt til at lee, da de mærkede vor Beſtyrtelſe.

Neppe hørte Arioſt dem tale og ſaae dem ret i Øinene, før han kiendte dem alle, ſlog forundret Hænderne ſammen og raabte: Gaaer jeg i Drømme, eller ere alle Ferraras ædle Ungerſvende nu blevne Stratenrøvere? — Det forſtaaer ſig, ſvarede Pietro Bembo, den Ældſte, ſom beſad et prægtigt Palads

i Staden; — hvad gjør man ikke for at behage Muserne og for at bæres med en Sang af Italiens første Digter? Naar Apollo roser Tyvene og kroner dem med Laurbær, skulde vi da ikke stiæle?

Vi begrebe endnu ikke, hvad det alt vilde sige; men da Ariost ogsaa opdagede sin Broder Gabriel, samt sine to halvvorne Slegfredsønner, Virginio og Giambattista, i Flokken, begreb han vel, at man havde en Spøg for. Han fortalte sit Eventyr, Følgen deraf, og bad de Andre ogsaa indvie ham i deres Hemmelighed.

I kommer til en ny Triumph, guddommelige Mand! raabte Pietro Bembo. Nys blev Eders Fortieneste selv paaskjønnet af Røvere og tvang deres Glubskhed; snart skal I være Vidne til Indbildskhedens Ydmygelse, naar den troer at kunne gaae i Laug med Geniet.

Nu erfarede vi, at den hele Maskerade var anrettet til Ære for Factoren Alfonso Trotto. Dette selsomme Menneske havde neppe udspioneret, at Ariost vilde drage til Røverne i Garfagnana, for i et Digt at bede dem om den skjønne Eleonoras Løsgivelse gratis, før han besluttede at forekomme Digteren og gjøre det selv. Nogle Venner, som han betroede sig til, forfærdedes, da de forudsaae den Fare, hvori Manden styrtede sig, der som streng Embedsmand oftere havde forvoldet flere Røvere Døden. Deres eneste Trøst var, at der sadde tre Forbrydere, formodenlig af samme Bande, fængslede i Ferrara. Herpaa grundede ogsaa Alfonso Trotto sit Haab; thi ved sin Indskydelse troede han at skaffe Fangerne Naade, hvis deres Kammerater satte Donna Eleonora paa fri Fod. Men dermed beroligede han dog ikke sine Venner, thi det var slet ikke afgjort, at hine plumpe Forbrydere hørte til Domenico Morottos galante Bande. Rigtignok sagde de det selv, men det havde andre før gjort for at slippe lettere, da man vidste, at de morottiske Røvere aldrig begik Mord uden i Kamp, eller naar Løsepengene ikke indtraf i rette Tid.

I denne Forlegenhed vendte Alfonsos Venner sig til andre deres Venner, der ikke vare hans, og paa den Maade kom Co-

mødien i Gang. Foreſtillinger, vidſte man, hialp intet hos Alfonſo Trotto, der aldrig lod ſig ſige, men altid havde hundrede Spidsfindigheder at indvende imod een Fornuftgrund; thi han var ligeſaa egenſindig og paaſtaaelig, ſom tesſet og tykpandet. Naar man altſaa reddede hans Liv, meente man, havde man ogſaa Lov til at gotte ſig paa hans Bekoſtning.

De unge Herrer fo[illegible]aa ſom Rovere. Alfonſo Trottos gamle Huusb[illegible]vang Peberſvenden til at lyſtre Toffelhælen, blev [illegible]meligheden. Denne Xanthippe, hvis eneſte Glæde [illegible]lamres med ſin Huusbond og ærgre ham daglig, [illegible]dag alt, hvad man forlangte, for at tugte og [illegible]os overordenlige Daarſtab. Hun lod ſig endogſaa [illegible]pille den ſtionne Eleonoras Rolle, og fulgte tilſtedet mev, [illegible]r Tiden kom, at overſtiære Knuden med ſin Tunges Rageknip.

Vi havde ikke ventet længe, før vi ſaae Alfonſo Trotto komme, fulgt af To, paa hvis Hoved- og Armbevægelſer man tydelig kunde mærke, at de raadte ham fra denne farlige Leeg. Men han lod dem gaae tilbage; og heel ivrig og uforfærdet vraltede den magre, hiulbenede Factor os imøde med en Oliegreen i Haanden og med de ſmaa kattegraae Øine høit opſpilede, for at indgyde Wrefrygt. Han havde en Trompet hængende ved Siden, hvori han undertiden blæſte, for at tilkiendegive, at han kom ſom en Fredsherold. Da han var os paa et Bøsſeſtud nær, forlangte han Opmærkſomhed. Denne blev ſtrax tilſtaaet ham. Derpaa tog han et Papiir ud af Kiolelommen, et Par Briller af Buxelommen og ſatte dem paa Næſen.

Nu rømmede han ſig og declamerede med megen Pathos følgende Vers:

I Syndere, ſom op man burde heiſe
I Galgen, ja paa Hiulet og paa Steilen;
Frivillig foretog jeg denne Reiſe;
I mærke: Frygt hos mig er ikke Feilen.

Skiønbt vel jeg Eder ſeer haarbnakket kneiſe,
Til Eders Naade venter ingen Beilen!
I ſkal mig til min mindſte Finger ſvare,
Forrædere! fra hvem os Gud bevare.

I har begaaet ſkiændige Bedrifter,
Og ſkal derfor paa Pinebænken ſvede,
Ifald I Eders Brøde nu ei ſtrifter,
Forhærdede! da ſkiælver for min Vrede.
Da ſpaaer jeg hver ulalig Uroſtifter
En værre Løn, end hele Helveds Hede.
For ſilde da I vildt paa Veie tager.
Men nu jeg vender mig til andre Sager.

Altſaa: I Konen ſtiaalet har fra Manden.
Var det med Rette? Svarer mig dertil?
Veed I ei: Hun er hans og ingen anden,
Og bør kun det, ſom hendes Huusbond vil?
Løsgiver hende ſtux! Jeg haaber, Fanden
Har ei med Eder her alt havt ſit Spil;
At ei I vovet har for fræk at ſpøge.
Og dette kommer jeg at underſøge.

Jeg vil af Logica Jer ſtrengt beviſe,
I har ei Ret til Eders Næſtes Viv.
Thi hver bør ved ſit eget Bord kun ſpiſe,
Kun ſkiære Maden med ſin egen Kniv.
Naar vor Uſkyldighed vi først forliſe,
Forliſte bedre vi vort usle Liv.
Dog hvortil nytte ſlige høie Taler
For Tatre, Tyrker og for Kannibaler?

En Riimſmed, ſiger man, vil vove Livet,
Og ſmigre Jer med Vers i diſſe Lunde;

Men jeg har ſom Juriſt mig hid begivet,
Og vil ſom Hund ei klappe Jer ſom Hunde.
Vel veed jeg: Hvor ſig ſmidigt hvier Sivet,
Kan Egen knækkes let og gaae til Grunde;
Ei for Juriſter præker jeg, for Døve!
For Folk, der ſtiæle meer end de behøve.

Hvis I mig vilde takke
Min ſieldne , iit ſieldne Mod:
Jeg ſom et kunde ſnakke,
Ja ſelv ſom ſt jeg lidt forſtod.
Og dog jeg Taabenakke,
Ei værd at a hans Fod?
Troer I, hun i Landet? —
Men nu jeg vender mig til noget Andet.

Giengiver atter Spanieren ſin Qvinde,
Forſager de forargelige Skikke!
Tre Brødre vil til Giengiæld Naade finde,
Der ellers dingle ſkal i Hampeſtrikke.
Jeg haaber, I af Landet ſaa forſvinde,
Men nærmer Eder atter Grændſen ikke!
Gaaer til Venedig! Der kan I bedrive
Hvad Synd I vil. Og Himlen Jer tilgive!

Da Alfonſo Trotto var færdig, raabte Pietro Bembo med forſtilt Beundring: Ved Jupiter! en herlig Sang! Hvad det er for en Ild! Bedre Stanzer kunde ſelv den guddommelige Arioſt ikke ſmedde. — Det ſkulde jeg mene, ſvarede Alfonſo, ſaa rød i Hovedet ſom en Kalkun. I mine Stanzer finde I intet Smigreri, ingen fantatiſke Billeder. Jeg taler til Fornuften, til Retfærdigheden; og dermed Baſta.

Og nu denne Humanitet, denne Fædrelandskiærlighed, raabte Giambattiſta, der mener vore Naboer Venetianerne det ſaa godt. — Og endelig det fromme, chriſtelige Ønſke til Beſlutning, ved-

blev Pietro Bembo; det har huet mig over al Maade. — Paa min Ære, jeg indseer ikke, der er andet for os at giøre, end at udlevere ham den Skiønne, som hun staaer og gaaer. — Jeg har et andet Forslag, sagde Gabriel Arioſt med grov Basſtemme. Jeg finder intet uden uforſammet Skryden i diſſe elendige Riim, og troer, vi giorde bedſt i at ſkiære Bugen op paa den Skurk og hænge ham i det førſte det bedſte Træ, som han har truet med at giøre ved os. — Skulde det være rigtigere? ſagde Pietro Bembo betænkelig. Ja det er meget muligt. Man kan ſee en Ting fra forſkiellige Synspunkter, og hvis Flerheden mener, at han billigviis bør hænge, da er jeg ikke den Mand, som ſiger et heelt ærværdigt Samfund ubeſkeden imod.

Nu opſtod der Strid, hvortil Alfonſo Trotto neppe var en rolig Tilhører, ſkiøndt han virkelig bedre beholdt ſin Fatning, end vi havde ventet. Nogle vilde ſprætte Bugen op paa ham og hænge ham, Andre vilde krone ham med Nælder, i Mangel af Laurbær, og udlevere ham den Skiønne. Man begyndte allerede at flætte Krandſen og at ſlaae en Løkke paa Rebet. Endelig ſeirede det milde Partie, og den gamle Huusholderſke, der ſom en Hyæne havde luret bag Sløret paa ſit Rov, blev overleveret ham ſom Donna Eleonora. Derpaa forlode vi den Nælbebekrandſede, men dog ikke længer, end at vi bag Buſkene kunde høre dem ſkiændes, da Sandheden kom for Lyſet. Alfonſo var opbragt, men den gamle Xanthippe endnu meer. Har jeg i mine Dage ſeet ſaa galt, raabte hun; den gamle Giæk løber graſat ud i Skoven og vil lade ſig ſlagte af Røvere, for at befrie et ungt Qvindfolk af tvetydigt Rygte. Har I ikke mig hiemme uden al Riſico? Er jeg Eder maaſkee for gammel nu? I gamle Dage var jeg Eder ung nok. Har I havt godt af min Vaar og min Sommer, ſaa maa I nu ogſaa tage tiltakke med min Høſt og min Vinter. — Stig mig bare, ſtig mig bare, min kiære, bedſte Rebekka, ſtammede Factoren, raſende af Forbittrelſe, hvem de Umenneſker ere, der ſaaledes have forhaanet mig, ſaa vil jeg hiertelig gierne tilgive dig din hele infame nederdrægtige Lumpenhed. — Lutter Venner! Lutter Velgiørere, Phi-

loſopher og verdsligviſe Sokratesſer, raabte hun, ſom vilde give Jer gamle Harlekin en nyttig Lærdom. Lutter Ædelmodige, ſom have reddet Eder usle Liv. Troer J, at virkelige Røvere havde taalt ſlige Skældsord, uden at ſlaae Eder levende eller koge Jer i ſydende Olie? Tak J Gud og den hellige Jomfru, at alting er løbet ſaa vel af. Nu er J rigtignok bleven til Latter for den hele By, men det [illegible] alt i Forveien. J har altſaa intet tabt, men tvertimod [illegible] erordenligt.

Jeg var nu atter [illegible] af min deilige Kone, og vilde have følt mig fuldkommen [illegible] derſom jeg ikke havde opdaget en vis Sørgmodighed [illegible]de. Jeg begyndte at frygte for, at hun ikke elſtede mig meer. Før havde hun altid betragtet mig ſaa henrykt, nu mønſtrede hun mig med et tvungent venligt Smiil, og lod til at giøre hemmelige Sammenligninger.

Engang laa der et Brev paa Bordet og løſte mig Gaaden. Dets Indhold var følgende:

„Kiære Cyrillo!

Det gier mig ondt, at jeg ſkal bedrøve dig; du har giort dig altfor høie Tanker om mig. Du troede, da du ſaae mig knæle i Kirken, at opdage en hellig Cæcilia, hvis Følelſer paa Melodiens Vinger ſvævede op til Himlen; ſkiøndt jeg dog kun var en ſmuk, (men oprigtig talt ingen bodfærdig) Magdalena paa Jorden. Det Dødningehoved, hvormed Malerne pleie at male Magdalena, havde jeg rigtignok hver Nat liggende ved Siden af mig; thi mine ſtrenge Forældre giftede mig i min tidlige Ungdom med en Olding, hvis eneſte Dyd var, at han ikke var ſkinſyg. Jeg har af Naturen en let bevægelig Phantaſie, megen Ild, et blødt Hierte, og den mandlige Skiønhed har altid havt ſtor Magt over mig. Men ſom man ſiger om Sommerfuglene, at naar de have giftet ſig, døe de ſnart, ſaa troer jeg gaaer det

ogsaa Kiærligheden; hvad intet Under er, thi Amor er jo en Sommerfugl.

At jeg blev dødelig forelsket i dig, veed du ret godt. Din barnlige Ungdoms Uerfarenhed, din jomfruelige Blyhed havde for mig, der hidindtil kun kiendte driftige, forvovne Mænd, noget eget Behageligt, noget sært Tillokkende, og det morede mig engang til Forandring at spille Rollen omvendt med min Elsker. Men tak du den hellige Jomfru, Cyrillo! for at jeg ikke sværmede saa platonisk som du; thi da havde din Aske længe været kastet som Asner for Vinden. Den grusomme Familiar, der kiendte Verden bedre end du, lod sig ikke nøie med tomme Løfter; og havde din Elskerinde været en Helgen, saa var du bleven brændt levende ved en Autodafee. Jeg har reddet dig Liv og Formue, jeg bar i et fremmed Land skaffet dig din Ridderære igien, som du for din Faders Skyld havde mistet hiemme; jeg har skaffet dig Sikkerhed og Beskyttelse mod Inquisitionens Forfølgelser; jeg har hengivet mig til dig med Ømhed. Hvad kan du forlange meer? At jeg skal forblive dig tro og hengiven? Det kan jeg ikke, det er ganske mod min Natur. Skal jeg hykle? Skal jeg lyve for dig?

Hvor gierne havde jeg ikke undgaaet Vielsen, dersom jeg havde vidst et andet Middel at komme i Besiddelse af dig; men dit i Grunden phlegmatiske Væsen tillod dig aldrig at lade dig henrive af Kiærlighedens Magt og at glemme Verdens Fordomme. Rigtignok burde din ængstelige Frygt, som du selv indbildte dig at være Dyd, helbredet mig for min Kiærlighed til dig, men din Kulde lagde kun mere Tønder til min Ild, istedetfor at slukke den; og jeg maatte eie dig. Nu har jeg eiet dig, og jeg skiænker dig tilbage til dig selv igien.

Jeg elsker nu den skiønne, herlige Domenico Morotto. Hans Kiærlighed er selvstændig, mandig, og behøver ingen Præstevielse. Jeg følger ham paa hans Eventyr. Dette Levnet behager mig; det er saa romantisk; det sætter mig aldeles ind i vor store Digters poetiske Verden. Hils ham, den herlige Ariost og sig ham, at Domenico og jeg læse sammen af al Magt i hans rasende

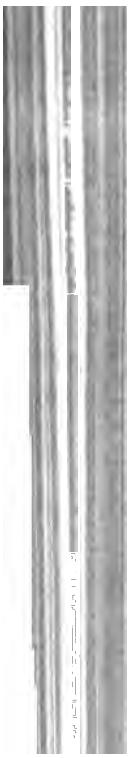

i ham, at jeg troer, det vilde h
Forreſten veed du, at han ſlet
desuden at have en gavnlig I
Selſkab, og at gjøre dem alle ſ
vare i Forveien.

Saa lev da vel, gode Cyri

„Forgiæves nu fra den
Den Skiønnes Spor, ſ

Dine Juveler har jeg all
desuden finde de tre ſtørſte af
beder dig, til en venſkabelig
ſmaae.

Din
C

Elſte hende kunde jeg nu
mod hende følte jeg heller ikke.
velſe viſte ſig dog endnu et naiv
virkelig reddet mig Ære, Liv og
lige Tilbøielighed og ſløi ſom en

ſtaber og ulykkelige Begivenheder, vinkede mig det ſtille Kloſter, ſom en Klippe i Søen, med ſin rolige Hytte, ſin vederqvægende lille Urtegaard. Benedictinernes kiølige Korsgange, deres frede-lige, broderlige Samliv, deelt mellem Andagt og uſkyldigt Haand-arbeide, behagede mig fremfor alt. Og ſnart gik jeg ogſaa i Munkekappe, kronraget, da jeg førſt havde ſat den hellige Jom-fru og Jeſusbarnet i Sølvkapellet to Guldkroner paa Hovederne, hvori mine jordiſke Diamanter blinkede ſom Veemodsdug og Læng-ſelstaarer.

Arioſt ſaae jeg i lang Tid ei igien. Jeg holdt endnu af ham, men var altfor alvorlig ſtemt til at finde Smag i hans ſandſeligletſindige Væſen.

Skulde jeg tykkes dig for ſtreng, min Læſer, for uvenlig mod en Mand, der kort i Forveien havde viiſt mig ſaa megen Godhed, da betænk, at noget af min Afſky for Tidens Uvæſen og min Huſtrus Handlemaade nødvendig ogſaa maatte træffe Arioſt. Thi hun havde virkelig handlet ganſke i hans Aand, dannet ſig efter hans Smag; og vort hele Eventyr vilde ſlet ikke have taget ſig ilde ud ſom en Epiſode i den raſende Roland.

Jeg havde været to Aar Munk, da vor Prior vilde ſende et ſikkert Bud til Mailand, for at afgiøre Ting af Vigtighed med en derværende Prælat. Da jeg nu gierne vilde giøre mig en dygtig Bevægelſe, (maaſkee ogſaa ubevidſt, af Lyſt til at ſee Verden lidt igien) bad jeg ham om at maatte foretage denne Reiſe.

Saa vandrede jeg da med Stav i Haand og Pyldt paa Nakken mageligt afſted, kom til Prælaten, udrettede mit Ærinde og begav mig paa Hiemveien igien. — Dagene vare hede, Af-tenerne ſvale, og jeg, ſom ikke var bange for Røvere (thi jeg havde lidet, de kunne ſtiæle) gik ubekymret Veien ved Lodi, der milevidt med ſine Vilegiærder ſtrækker ſig giennem lutter Enge, hvor de Urter groe, ſom krydrer Køernes Melk til Parmaſanoſten. Men her drive ogſaa Røverne deres Haandværk uhindret i den ſtørſte Eenſomhed, ſkiøndt ingen Skov er i Nærheden.

i ham, at jeg troer, det vilde henrykk
Forreſten veed du, at han ſlet ikke
desuden at have en gavnlig Indflyd
Selſkab, og at gjøre dem alle ſædelig
vare i Forveien.

Saa lev da vel, gode Cyrillo!

„Forgiæves nu fra denne T
Den Skjønnes Spor, ſom i

Dine Juveler har jeg alle lad
desuden finde de tre ſtørſte af mine
beder dig, til en venſkabelig Erind
ſmaae.

Din indtil
Eleo

Elſte hende kunde jeg nu vel i
mod hende følte jeg heller ikke. S
velſe viſte ſig dog endnu et naivt, op
virkelig reddet mig Ære, Liv og God
lige Tilbøielighed og fløi ſom en My

ſtaber og ulykkelige Begivenheder, vinkede mig det ſtille Kloſter, ſom en Klippe i Søen, med ſin rolige Hytte, ſin vederqvægende lille Urtegaard. Benedictinernes kiølige Korsgange, deres fredelige, broderlige Samliv, deelt mellem Andagt og uſkyldigt Haandarbeide, behagede mig fremfor alt. Og ſnart gik jeg ogſaa i Munkekappe, kronraget, da jeg førſt havde ſat den hellige Jomfru og Jeſusbarnet i Sølvkapellet to Guldkroner paa Hovederne, hvori mine jordiſſe Diamanter blinkede ſom Veemodsdug og Længſelstaarer.

Arioſt ſaae jeg i lang Tid ei igien. Jeg holdt endnu af ham, men var altfor alvorlig ſtemt til at finde Smag i hans ſandſeligletſindige Væſen.

Skulde jeg tykkes dig for ſtreng, min Læſer, for uvenlig mod en Mand, der kort i Forveien havde viiſt mig ſaa megen Godhed, da betænk, at noget af min Afſky for Tidens Uvæſen og min Huſtrus Handlemaade nødvendig ogſaa maatte træffe Arioſt. Thi hun havde virkelig handlet ganſke i hans Aand, dannet ſig efter hans Smag; og vort hele Eventyr vilde ſlet ikke have taget ſig ilde ud ſom en Epiſode i den raſende Roland.

Jeg havde været to Aar Munk, da vor Prior vilde ſende et ſikkert Bud til Mailand, for at afgiøre Ting af Vigtighed med en derværende Prælat. Da jeg nu gierne vilde giøre mig en dygtig Bevægelſe, (maaſkee ogſaa ubevidſt, af Lyſt til at ſee Verden lidt igien) bad jeg ham om at maatte foretage denne Reiſe.

Saa vandrede jeg da med Stav i Haand og Pyldt paa Nakken mageligt afſted, kom til Prælaten, udrettede mit Ærinde og begav mig paa Hiemveien igien. — Dagene vare hede, Aftenerne ſvale, og jeg, ſom ikke var bange for Røvere (thi jeg havde lidet, de kunne ſtiæle) gik ubekymret Veien ved Lodi, der milevidt med ſine Pilegiærder ſtrækker ſig giennem lutter Enge, hvor de Urter groe, ſom kryddre Køernes Melk til Parmaſanoſten. Men her drive ogſaa Røverne deres Haandværk uhindret i den ſtørſte Eenſomhed, ſkiønbt ingen Skov er i Nærheden.

Roland. Men du maa ikke blive en saadan rasende Roland, min kiære Cyrillo! hvis du handelsevilis, ligesom hin fandt Angelica og Medor, skulde finde Navnene Domenico og Eleonora udhugne i Klippevæggen.

Jeg maa have en Mand, der kan imponere mig, og det kan Domenico. Han er saa stion og fyrig som en Tyrk; jeg troer, han kunde prygle mig af Kiærlighed, og jeg er saa forelsket i ham, at jeg troer, det ke mig at faae Hug af ham. Forresten veed du, at han er grusom, og jeg haaber desuden at have en aavnli delse paa ham og det hele Selskab, og at gjøre gere og artigere, end de alt vare i Forveien.

Saa lev da vel, gok

„Forgiæves nu fra denne Dag du søger
Den Skiønnes Spor, som intet røber dig.“ —

Dine Juveler har jeg alle ladet ligge tilbage, og du vil desuden finde de tre første af mine egne deriblandt, hvilke jeg beder dig, til en venskabelig Erindring om mig, ikke at forsmaae.

Din indtil Døden troe Veninde
Eleonora de Sylva.“

Elske hende kunde jeg nu vel ikke meer; men Forbittrelse mod hende følte jeg heller ikke. Selv midt i hendes Fordærvelse viste sig dog endnu et naivt, oprigtigt Naturel. Hun havde virkelig reddet mig Ære, Liv og Gods; nu fulgte hun sin usalige Tilbøielighed og fløi som en Myg i Lyset. Hvor kunde jeg hade hende? Beklage hende kunde jeg; Medlidenhed følte jeg for hende. Men fra dette Øieblik af blev mit Hierte ligesom omgivet af en Bark, der gjorde mig følesløs for alle saavel behagelige som ubehagelige Indtryk.

Midt i dette bølgende Verdenshav, fuldt af stormende Liden-

skaber og ulykkelige Begivenheder, vinkede mig det stille Kloster, som en Klippe i Søen, med sin rolige Hytte, sin vedergvægende lille Urtegaard. Benedictinernes kjølige Korsgange, deres fredelige, broderlige Samliv, deelt mellem Andagt og uskyldigt Haandarbeide, behagede mig fremfor alt. Og snart gik jeg ogsaa i Munkekappe, kronraget, da jeg først havde sat den hellige Jomfru og Jesusbarnet i Sølvkapellet to Guldkroner paa Hovederne, hvori mine jordiske Diamanter blinkede som Veemodsdug og Længselstaarer.

Ariost saae jeg i lang Tid ei igien. Jeg holdt endnu af ham, men var altfor alvorlig stemt til at finde Smag i hans sandseligletsindige Væsen.

Skulde jeg tykkes dig for streng, min Læser, for uvenlig mod en Mand, der kort i Forveien havde viist mig saa megen Godhed, da betænk, at noget af min Afsky for Tidens Uvæsen og min Hustrus Handlemaade nødvendig ogsaa maatte træffe Ariost. Thi hun havde virkelig handlet ganske i hans Aand, dannet sig efter hans Smag; og vort hele Eventyr vilde slet ikke have taget sig ilde ud som en Episode i den rasende Roland.

Jeg havde været to Aar Munk, da vor Prior vilde sende et sikkert Bud til Mailand, for at afgjøre Ting af Vigtighed med en derværende Prælat. Da jeg nu gierne vilde gjøre mig en dygtig Bevægelse, (maaskee ogsaa ubevidst, af Lyst til at see Verden lidt igien) bad jeg ham om at maatte foretage denne Reise.

Saa vandrede jeg da med Stav i Haand og Byldt paa Nakken mageligt afsted, kom til Prælaten, udrettede mit Ærinde og begav mig paa Hiemveien igien. — Dagene vare hede, Aftenerne svale, og jeg, som ikke var bange for Røvere (thi jeg havde lidet, de kunne stiæle) gik ubekymret Veien ved Lodi, der milevidt med sine Pilegiærder strækker sig gjennem lutter Enge, hvor de Urter groe, som kryddre Kjernes Melk til Parmasanosten. Men her drive ogsaa Røverne deres Haandværk uhindret i den største Eensomhed, skjøndt ingen Skov er i Nærheden.

En Aften efter Solens Nedgang, da jeg gik saaledes fordybet i Tanker, hørte jeg pludselig en Nattergal slaae nær mig. Mindet om den mærkværdige Aften, da Eleonora blev ranet bort fra min Side, vaagnede i min Siæl; jeg slog Øinene op og undrede mig næsten over, at jeg ingen Rovere saae i Træet, men kun den liden graae Sanger selv, der forskrækket over den Støi, jeg giorde, flagrede ud af H[illegible] satte sig længer borte igien og vedblev sin Sang.

Jeg fulgte Fuglen, da netop min Vei faldt der forbi. Neppe staaer jeg ligeover for nogle [illegible]me Bakker, før jeg opdager et Legem, liggende paa en Steile, og noget derfra, til Venstre, seer jeg en Stage med et Hoved, hvis lange blonde Haar flagrede langt hen i Luften, saa at jeg undertiden kunde see Stiernerne derigiennem, især Venus, der blinkede overordenlig deilig just i sin Nedgang. Jeg stod ligeover for Dødningehovedet, og kunde ikke lade være at betragte det nøie. Da stirrede Eleonora de Sylvas skiønne Ansigt liliehvidt paa mig.

Jeg segnede til Jorden. En medlidende Bonde hialp mig op og bragte mig i sin Hytte. Af ham erfarede jeg, at Røverhøvdingen Domenico Morotto igaar var radbrækket for flere Misgierningers Skyld. Hans Kone, eller Frille, havde man halshugget, og mange Mennesker vare gangne ud for at see Hovedet paa Stagen, fordi det var saa smukt, med den deilige, rigelige Haarfylde, der viftede langt hen for Vinden.

Dette var min sidste Vandring i Europa. I fem Aar kom jeg ikke udenfor Klosterets Mure; men i den Tid var mit Hierte atter blevet roligt og muntert. Jeg levede i venskabelig Forstaaelse med mine Ordensbrødre; efter Verdens Forfængelighed og Nydelse længtes jeg slet ikke. For Fruentimmer havde jeg, siden hin frygtelige Tildragelse, faaet en Skræk, og jeg befandt mig slet ikke vèl i deres Nærhed. Jeg var altsaa ikke i mindste Maade misfornøiet med min Stand, og hvad der giorde mange

Andre ulykkelige, gjorde mig saa lykkelig, som jeg kunde blive det i denne Verden. Det eneste, som jeg længtes efter, var en større, høitideligere Natur. Klosterhaugen var mig for liden, jeg misundte Oldtidens Eneboere, som havde levet i store Skove og Ørkner, og jeg havde selv Lyst til at leve saaledes.

Dette Ønske fik alt meer og mere Magt i mit Hjerte, og Klostermurene indklemte mig daglig meer. Hvor stor var derfor min Glæde, da Prioren en Middag kom ind i Refectoriet og fortalte os: Paven havde udgivet et Manifest, at det var fromme Munke, som følte Kald dertil, uformeent at drage til Indien, for der at bygge Klostere i de nyopdagede Lande, Mexico og Peru, at omvende Hedninger og prædike Evangelium.

Neppe hørte jeg dette, før der vaagnede et Mod i mig, som jeg ikke havde tiltroet mig selv, og jeg satte alle Hjul i Bevægelse, for at blive Stifter af et saadant Selskab. Jeg besøgte endnu engang Ariost, der efter hin Begivenhed var bleven Statholder i Garfagnana, jeg besøgte Hertugen og hans mig ellers modbydelige Hustru Lucretia. Ariost gjorde atter alt hvad han kunde for mig, og jeg bebreidede mig selv, at jeg før for strengt og uvenligt havde bedømt denne gode Mand, der rigtignok var ætlet af en ganske anden Deig end jeg.

Snart havde jeg opnaaet mit Ønske ved mine Venners Indflydelse, og Paven indsatte mig til Prior over de Munke, der vilde seile med mig til de mexicanske Skove. Vi indskibede os i Livorno. Reisen var først lykkelig; men Skipperens Ubueligheed bragte os paa gale Veie, og Stormen sønderslog vort Skib paa denne Klippe, hvor jeg reddede Livet, i Selskab med otte Brødre.

Hvorledes vi have tilbragt vore Dage her i mange Aar, udhugget os Celler i denne fortræffelige Sandsteenshøi, og fortsat vort forrige Munkelevnet frit og uindskrænket i dette deilige Paradis, med Bønner og Takkesang, efter katholsk Ritus og vor Ordens strenge Observants; hvorlunde jeg har begravet mine trofaste Stalbrødre, den ene efter den anden, indtil jeg som hundredaarig Gubbe sidder ganske ene her paa denne Ø; det,

fremmede Ven! vil du finde nølagtigen opſtrevet i mine Dag-
bøger, der ligge vel forvarede i min Steenſtol, blandt mang
andre Optegnelſer, ſom kunne være dig nyttige, hvis du, ſom
jeg, maa opholde dig her alene i flere Aar uden menneſkelig
Selſkab.

Saa vil jeg da nu ſige dig Farvel og af Hiertet ønſte, a
om du end tilforn har været ulykkelig, den himmelſke Fader vi
gisre dig ligeſaa lykkelig ſom paa mine gamle Dage. Der-
til hiælpe dig hans Søn Jeſus hriſtus, Vorherre, den Hellig
aand, den hellige Jomfru og alle andre hellige Mænd og Mar-
tyrer; blandt hvilke jeg fornem lig anraaber Sanct Hubertus
min og alle Skovbrødres Skyt tron. Amen!

Longangen og Stiernetaarnet.

I Don Cyrillos Efterladenſkab fandt vi næſten alt, hvad de
kunde være os til Nytte i vor nærværende Forfatning; og hva
der var meer end Guld, Sølv, Juveler, Perler (hvilke Skatt
vi ſlet ikke kunde bruge), vi fandt endeel italienſke, ſpanſke o
latinſke Bøger. Mange Skrifter laae uindbundne ſammenſnøred
i Pakker, formodenlig reddede fra Skibbrud, og aldrig endnu
læſte af de fromme Brødre. I en tør Fieldkløft var der prop
pet meget ſøſlaaet Papiir. Det var lutter engelſke Sager, fo
det meſte gamle Aviſer, der dog glædede Concordia meget, ford
de ſatte hende ligeſom tilbage i hendes Fædreland.

Medens jeg nu graver der, finder jeg to Stykker af Shake
ſpeare: Stormen og Kiøbmanden i Venedig. Hvor glade v
bleve herover, kan jeg ikke beſtrive Eder.

Jeg bad Concordia læſe Stormen med mig, der, ſom hu
ſagde, havde megen Lighed med vor egen Tilſtand. Det vil je

vel gjøre ſtykkevis, ſvarede hun; men I forſtaaer alt engelſk nok, for at kunne læſe en heelbeel ſelv. Al Poeſie er ikke ſkrevet for Fruentimmer; i det mindſte er det ikke ſkikket til, at en Qvinde læſer det høit for en Mand. Der forekomme mange Skiældsord, Eder, Udtryk og Beſkrivelſer i Stormen, ſom vare nødvendige for at ſkildre Søfolkene og Vantrevningen Caliban med de rette Farver, men ſom vilde tage ſig ilde ud i min Mund.

Jeg læſte nu Stormen ſnart alene, ſnart med Concordia, og glædte mig over ſærdeles meget deri, iſær over Caliban.

Lemelie, der i den ſenere Tid var falden paa at give ſig mere af med mig, (hvoraf jeg ſtrax formodede en ond Henſigt), vilde ogſaa høre noget af diſſe Stykker. Han bedømte ſom ſædvanlig alting ſkiævt og fandt, at Caliban havde overmaade megen Lighed med vor ſorte Minga. Det Sted i Stormen, hvor Utyſket forhaaner Proſper og bander ham, behagede iſær Lemelie, og han ſlog en forfærdelig Skoggerlatter op. — Han henledte Samtalen paa Concordia og ſagde: De Qvindfolk ere nogle Taabenakker, men man maa rette ſig efter deres Luner, naar man vil vinde dem. Mig kan hun nu engang — Gud veed hvorfor — ikke lide, og til Kiærlighed tvinger man ingen; men hvorfor I er ſaa undſeelig, Hr. Albert, og ikke bedre forſtaaer at nytte Leiligheden, begriber jeg ikke. Thi det er jo klart, at Fru van Leuven er forelſket i Eder. Da I blev borte den ene Nat, og vi troede Jer omkommet, græd hun næſten ſine Øine ud, ſkrev Vers og rev dem i Stykker igien. Naar I er tilſtede, ſeer hun kun paa Eder. Og det kiender jeg nok, naar Fruentimmerne ville læſe med Mandfolkene, og blive rørte, i Compagnie med dem, over ſmukke Bøger, ſaa har Fiſten alt bidt paa Krogen, og I behøver kun at gjøre et Ryk, ſaa ſprætter den i Bøtten. Og hvad er det ſaa meer? Jeg lover Eder ikke at blive ſtinſyg; og den gode phlegmatiſke Hollænder bliver det endnu mindre.

Jeg taug et Øieblik, derpaa ſvarede jeg: Vilg bort fra mig,

Satan! — forlod Fristeren og hørte hans Haanlatter lyde
ter mig.

Van Leuven havde endnu giort større Bytte, end Conco
og jeg i Don Cyrillos Bibliothek. Skion Literatur var der
lidet af, derimod lod det til, at de gode Munke have lagt
meget efter Mathematik, Physik, Astronomie og Mechanik; d
vare just min Vens Yndlingsvidenskaber. I Gubbens D
bøger fandt han optegnet, hvorledes man let om Sommer
naar Floden var lav, kunde giøre en Dæmning, og gaae mage
ned til Stranden giennem det udtørrede Biergsvælg. — D
Arbeid, hvormed Lemelie o) hialp ham, fik vi snart ista
Vi fandt det gamle Steenbolv k endnu ubeskadiget, og behøv
blot at tømre en Træsluse, saa kunde vi standse Floden i sit L

Da vi havde tændt et Par Fyrrespaaner, som Fakler,
traadte vi Mænd (det vil sige, van Leuven og jeg) vor Vandri
thi Lemelie vilde atter ikke ned i Hullet, men blev, som en
Hest, oppe paa Grønningen.

Hvilken Fornøielse for os, at gaae mageligt ned paa
fine, tørre Sand; efter kort Tids Forløb, at træde ud af
mørke Gang, og see det uendelige lyse Hav, med sine lystige B
ger for vore Øine, medens Søfuglenes Skrig hilste os og i
bød os til at hvile ud i de Grotter, hvor vi havde boet de fø
Dage efter Skibbruddet. — En Reise, der ellers varede fl
Dage, og som maatte giøres med største Anstrængelse og Livsfa
fuldendte man mageligt paa denne Maade i en Times Tid.

En Glæde, som vi i vor nærværende Forfatning slet
havde giort Regning paa: Gienskuets Glæde, opfyldte vore H
ter. Vi opsøgte alle de Klippeblokke, der i de første Dage, i
dens vi levede her, havde tient os til Stole og Borde. De A
ler, hvori vi havde sovet, forekom os som Hiemmets Arne. Sa
banken, hvorpaa vi først vare strandede, smilte os i Solskin
sneehvid imøde.

Ude i Bølgerne sad en stor Fugl paa noget Sort og fl
uophørlig, som om den vilde giøre os opmærksom derpaa.

den fløi bort, opdagede vi Mads Hansens Anker, endnu lodret plantet i Sandet. Skulde da vort Haab ikke staae opreist?

Dagen efter bragte vi Concordia og Minga ned med, og da havde vi gierne undværet Lemelie, men han vilde endelig følge med. — Concordia glædte sig som et Barn og græd, da hun opdagede Skaarene af en Skaal, hvoraf jeg engang havde givet hende at drikke. — Lemelie var ogsaa vel tilfreds med denne Opdagelse. Nu, meente han, kunde man dog haabe, at blive seet og reddet af et forbiseilende Skib; oppe paa Klippen havde vi kunnet staae forgiæves til Dommedag og viste med vore Tørklæder. Han sagde: naar vi vare oppe paa Øen igien, vilde han samvittighedsfuldt dele de fundne Skatte, saa at hver fik sin Part. Thi hvad der nu forekom os Unyttigt, vilde blive os af største Vigtighed, saasnart et Skib lod sig see. Egenlig, sagde han, burde vi tre Mænd, der have fundet Skatten, gaae i lige Arv; men han paastod dog, at den skiønne Concordia ogsaa skulde have sin Søsterlod; om den sorte Minga kunde, som om en Livegen, naturligviis Talen ikke være. — Minga maalte ham med et foragteligt Blik og sagde: I Mingas Fædreland finder man Guld som Sand; Minga har lært at foragte Guld som Sand.

Fra den Dag af giorde vi tidt behagelige Valfarter herned, og Forskiellighed af den varme blomstrende Natur paa Øen, og den vilde Høitideligbed nede ved Havets Basaltpiller, forekom Concordia saa forunderlig, som om hun ved Trolddom pludselig var bragt fra en engelsk Have i Sommersetshire til de skotske Høilande.

Van Leuven havde giort en anden ham høist behagelig Opdagelse. I Don Cyrillos Skrifter var givet ham Anviisning til et astronomisk Taarn paa Fieldet. Den lille Steentrappe, som førte did op, var snart funden; vi stege uden Vanskelighed til den høieste Biergrinde, og her opdagede vi et firkantet Kammer, hugget i Klippen, med Vindueshuller til alle fire Verdenshiørner. Rigtignok blæste det stærkt her, men det var der Hiælp for, naar man satte Vinduesstodder i Hullerne.

Nu havde vi nok at bestille med at bringe dette astronomiske

Taarn istand. Neden under, i den lille Stue, kunde Observator sove, naar han vilde. Omkring Taarnet, som bestod af den naturlige Klippe, gik en smal Gang med et lavt muret Bolværk. Herfra havde man den videste Udsigt, og kunde staae i Læ for Vinden, men maatte vel vogte sig for ei at falde ned.

Vi beundrede et Arbeide, hvorpaa en halv Snees Mennesker, maaskee i et halvhundrede Aars Tid, havde anvendt deres daglige Flid. Hvor lykkelig er at jeg har reddet min Kikkert, raabte den gode van Leu... Hvad gavnede mig ellers alle disse skionne Tilberedelser?

Jeg tilbragte mange Time ham deroppe, og skiøndt det aldrig faldt mig ind for at studere Astronomie, fornøiede det mig dog meget at Solens bevægelige Pletter, Maanebiergene, Jupiters Belte., kobberrøde Mars, den lysblomstrende Venus, Saturns Tryllering, Melkeveien, der opløser sig i utallige Stierner, og endelig den uhyre Høitideligheb i de blege, neppe synlige Taagepletter.

Naar man betragter alt dette, Albert! sagde van Leuven, hvad bliver der da af vor Jord, af vort ephemeriske Menneskeliv? Et Støvgran i det umaalelige Rum! Ei engang en Secund af Evigheden.

Dersom jeg skulde være vred paa Astronomien for noget, svarede jeg, saa var det, fordi den, med samt sin Høihed, har forvænt saamange, forresten særdeles fornuftige Mennesker. Thi det gaaer Jer Astronomer, som andre fattige Folk, der i kort Tid leve i fornemt Selskab, og naar de komme hiem, skamme sig over deres Armod, og ville neppe kiendes meer ved deres gamle Kammerater. — Hvis Livsforagten er en nødvendig Følge af Verdensbeundringen, saa holder jeg med Tycho Brahe, med Josva og med Bibelen, imod Copernicus og Gallilei; ja Homers Malmhimmelhvælving og hans Guder paa Biergtoppen ere mig endogsaa kiærere. — Den skionne Vildfarelse maa vige for den høie Sandhed, sagde van Leuven. — Hvad der er Skiønt, raabte jeg, er ingen Vildfarelse; det Skionne og det Høie vige ikke hinanden, de harmonere som Søstre af forskiellig Characteer; det er

kun Menneſtenes Foreſtillinger, der ſaa ſielden kunne forene de evige Sandheder og Skionheder i eet Hoved.

Kun Forfængelighed og Egenkiærlighed, ſagde van Leuven, hindre os i, ganſke at hengive os til Uendelighedens ſtore Idee. For et redde vor ſtakkels Perſonlighed, gyſe vi tilbage for Storheden, og nøies heller med en Solſkiærm, overmalet med phantaſtiſke Giøglebilleder, end vi med Kiækhed kaſte os i Evighedens aabne Arme.

Og hvor ville vi da hen, min kiære Carl Frands? ſpurgte jeg. Skaberens Almagt viſer ſig i det Smaae, ſom i det Store. Den der kan danne en Roſe og en Viol, kan danne Orion og Melkeveien. Quantiteten er relativ, over et Stort kan jeg ſætte et Større, og ſaaledes fort, til jeg taber Forſtanden! — Men Qualiteten giver enhver Ting ſin eiendommelige Værdie: her giør Udvidelſe eller Indſtrænkning i Rummet intet til Sagen. Vi beundre Børnene juſt fordi de ere ſmaa; det Plumpe og det Dumme have Digterne altid tænkt ſig i Kæmpeſtikkelſe. Hvis en Mide havde Fornuft, kunde handle frit og handlede ſkiønt, jeg vilde beundre den meer, end en Siriusfugle, uden Aand og Hierte. Thi hin var da kun en mechaniſk bevægelig Klump, men her elſtede jeg en udødelig Siæl.

Det er ſandt! ſagde den ædle Nederlænder, det lærer alt Religionen os. Men ogſaa deri ſtemmer Religionen overeens med Aſtronomien, at den hæver Menneſket til høitidelige Tanker, lærer ham at foragte det Jordiſke og længes efter det Himmelſke.

En dyb, vemodig, himmelſk Længſel, ſvarede jeg, er nedlagt af Gud i hvert følende Bryſt, for at ſtyrke og trøſte os i Ulykke, Sygdom og Modgang, men ei for at ſvække og forſtyrre vort lykkelige Liv. Og hvorfor, kiære Carl Frands, ſtirrer dit trofaſte Øie ſaa længſelsfuldt hen i det Blaae, da du dog har en Himmel paa Jorden?

Ak, det er ſandt, ſvarede den gode Mand, du har Ret, Albert, og jeg ſkammer mig over min underlige Melancholie; men jeg er endnu eengang et tungſindigt Menneſke. Vel føler

jeg mig særdeles lykkelig, ved at eie min Concordia; men den onde Lemelie ængster mig. Han sniger sig om os, som Slangen i Paradiis, og vil vist ikke hvile, før —. Han tang.

Det lykkedes mig at opmuntre min Ven. Det morede ham, at jeg i Wittenberg havde lært at kiende Stiernerne lidet; han lod mig see i sin Tubus og viste mig de sydlige Stiernebilleder, som man ikke kan see i [illegible]

Som han saaledes gaer [illegible] sin Kikkert, raaber han pludselig: Ved Gud, der er en [illegible] — Jeg seer ogsaa i Roret, og opdager langt borte et saadan [illegible]at Taagelys, med blegt Svæv, der, som uventet hemmelighed[illegible]biæst, nærmer sig det øvrige lystige Selskab.

Jeg kunde ikke see Komet[illegible]en Gysen. Maaskee, sagde jeg halvt i Spøg, støder denne lige paa vor Jord, og styrter den i Afgrunden. — Troer du ikke ogsaa, spurgte min stille Ven, med et godmodigt Smiil, at en saadan Komet bringer Ulykker og Tvedragt over Jorden? —. Jeg troer det ikke, svarede jeg; men ganske umuligt var det dog ikke. Et stort nært Himmellegem har Indflydelse paa vor Luft, vor Jord, med Ebbe og Flod; Luften virker atter paa Menneskets Legem, Legemet paa Sielen. Vel muligt, at en saadan almindelig Forstemthed kunde opstaae i det Store, som saa tidt i det Smaae. Naar man først er forstemt og vranten, bliver man let uenig, og Uenighed volder Tvedragt.

Phantasten, sagde min Ven, udtømmer sig i Hypotheser, hvor Forstanden ikke længer rækker hen. Du vilde opmuntre mig, Albert, vise mig det Ubyre fra en yndig Side, og nu forekommer dig selv et uskyldigt Himmellys som et Ubyre!

Kometen.

Vor Aſtronom havde alle Nætter fuldt op at tage vare paa paa Taarnet, med Jagttagelſer og Beregninger. Concordia kunde ikke lide denne Nattevaagen; thi van Leuven var ikke af nogen ſtærk Conſtitution, ſaae bleg ud og befandt ſig ikke vel. Men hendes Forhold til ham var, ſom Datterens til Faderen, og hun modſagde ham aldrig, fordi hun havde en uindſkrænket Tillid til ham; og hvad der fornøiede ham, vovede hun ikke at indvende noget imod, af Frygt for at forſtyrre hans Glæde.

Da Kometen var kommen os ſaa nær, ſom den kunde, opvakte dette ſtore Himmelblus en gyſelig Beundring i os, naar den ſtod ſaaledes ſtraa paa Himlen og ſtrakte ſit Riis over vor lille, menneſketomme Ø. Dog giorde Omgivning af Skov og Bakker dernede Synet mindre frygteligt; men da van Leuven indbød os til at beſøge ſig paa Klippen, og vi der ſaae dette Taagebillede i ſin gyſelige Eenſomhed paa Firmamentet, da reiſte ſig Haarene paa vore Hoveder. Thi ſom en mat Lampe i Evighedens mørke Gravhvælving, hang den der, ligeſom ſkiødesløſt fæſtet paa et Søm, ſaa man hvert Øieblik maatte frygte for, den ſkulde falde ned; medens de andre Stierner vare traadte tilbage i Baggrunden, for ei at forſtyrre det ſelſomme Natteſyn. Og nedenunder ſuſede Blyhavet en Dødningedands, eller et Chor, ſom om alle de ſiden Syndfloden Druknede lode ſig høre, og ſtak de blege Hoveder frem, for at ſee Ligblusſet paa Himlen.

En drømmevandrende Lady Macbeth i det Store, ſagde Concordia. — Minga var ogſaa med, og ſaae i Kikkerten. Hun lod den forſtrækket falde, holdt Hænderne for Øinene og raabte: Hu, hu! græsſeligt! Den Halshugnes Hoved; Donna Eleonoras Hoved, ſprunget fra Stage, ſvævede høit oppe i Luften, dødblegt, de lyſegule Haar flagrende for Vinden. Man ſeer tydeligt Stiernerne derigiennem.

Nu, I galne phantaſtiſke Menneſker, ſagde van Leuven, idet han ængſtelig greb efter ſin Kikkert, men tog den rolig op igien,

da han mærkede, den ikke var kommen tilſtede; nu ſynes mig der kunde være digtet og drømt nok om min Komet; lader mig nu have Ro til mine Beregninger! — Vil du da igien ikke gaae tilſengs i Nat, kiære Ven? ſpurgte Concordia. — Dernede i den lille Klippeſtue hviler jeg ret godt, naar jeg er færdig her, ſagde han.

Diſſe betydningsfulde Ord vare de ſidſte, vi hørte af hans Mund. — Da jeg gik ncordia, (thi Minga var løbet i Forveien) talede vi m, og Concordia kunde ikke ophøre at roſe hans Elſkværd J troer ikke, Albert, ſagde hun, hvilken Magt denne Aand vandt over mit Hierte ſtrax førſtegang, da han beſø i min Faders Huus. Man ſiger, Shakeſpeare har tegnet nneſkelige Characterer; men ikke denne! Og det var vel l e muligt; thi hvad der ſkal være dramatiſk, maa giøre ſig giældende, maa viſe Egenheder; og min Carl Frands, ſkiøndt en Mand, der overalt erhvervede ſig Agtelſe og Ærbødighed, udmærker ſig iſær ved chriſtelige Dyder, der dog ere de bedſte, ſkiøndt negative. De fleſte udmærkede Menneſker ere heller høimodige, end retfærdige, dele heller en Nydelſe med Andre, end nægte ſig een ſelv; tale bedre, end de høre efter, tænke ſelv lettere, end de ſætte ſig ind i Andres Tankegang. Saaledes er ikke han! Naar han taler med en Ven, med ſin Kone, er han lutter Øre og Opmærkſomhed, lutter Hukommelſe. De fineſte Træk undgaae ikke hans fine Følelſe. Alting var han iſtand til at opoffre for en Ven. Den ſtørſte Anſtrængelſe, det ubehageligſte Arbeide kunde han finde ſig i, for at tiene ham. I ſynes, han er ikke poetiſk nok, og jeg tilſtaaer, hans Væſen har ved andre Beſkiæftigelſer faaet en anden Retning. Han læſer ikke ſelv gierne Digterværker, fordi Videnſkaberne tage ham den meſte Tid; men paa anden Haand faaer han dog alting at vide. Og hvad ſiger I dertil? Vort meſte Samliv beſtaaer i, at jeg fortæller ham de Digterværker, jeg har læſt. Viſtnok miſte de i min Mund meget af deres Liv og Friſhed, men det erſtatter igien den Kiærlighed, han har for mig; og derfor føler jeg dybt,

det er min Pligt, at være dette herlige Hierte hengiven med Liv og Siæl.

Med disse Ord traf hun sagte sin Arm ud af min og lagde den deilige Haand, som jeg havde vovet at trykke, paa sit Bryst. — Jeg stirrede ned til Jorden, og en Mismodighedstaare trillede ned fra mit Øie, fordi hun, ved at trække sig saa ivrig tilbage, havde giort mig en Slags Bebreidelse. — Sandelig, raabte jeg, Eders Ægteherre er ædel og god; jeg elsker ham, og vil ikke berøve ham et Gran af sin Fortieneste, der med Rette henrykker Eder. Men hvad Forsagelsen, hvad Opoffrelsen angaaer; — jeg troer gierne, at han for en Vens Skyld kunde nægte sig meget; det vilde vist ikke falde hans stille milde Characteer vanskeligt; men det behøver han ikke. Han er rolig i Besiddelsen af det høieste Gode! — Tænk Eder derimod en Aand fuld af Ild, et Hierte fuldt af Kiærlighed, en Siæl fuld af Trang til at meddele sig, der smægter efter Forening; — og som dog maa savne, dog fornægte sig, dog tie; og gierne giør det, fordi Dyd, Pligt, Venskab byde det. Ved den evige Gud, et saadant Hierte fortiener heller ikke at behandles med Haardhed og Mistillid.

O, min kiære Albert, raabte hun bedrøvet, har jeg fornærmet Eder? Er I vred paa mig? — I trækker Eders Arm ud af min, sagde jeg med Taarer, har jeg fortient denne Ængstlighed, denne Kulde, dette stumme Mishag? — Nei, ved Gud ikke, raabte hun, og rakte mig sin Haand, som jeg bedækkede med Kys. — Evigt Venskab! Reent uskyldigt Venskab til Døden, raabte hun. Jeg trykkede hende til mit Bryst, mine Læber brændte paa hendes. Da stødte hun mig vildtforfærdet tilbage. — For Guds Skyld, raabte hun, Uhyret! seer I ikke Uhyret, som lurer paa os? Maanen har forvandlet sig til et truende Spøgelse, fordi —. Hun taug.

Jeg saae op gjennem Grenene. Kometen stod just nu tæt ved Maanen. De havde mødt hinanden, vare ligesom smeltede sammen, og Kometens lange Riis strakte sig underligt ud fra Maanens underste Rand. Forstrækkede og forstemte skiltes vi ad.

Lemelie havde været syg i disse Dage, og laae tilsengs. En

ſtor Angſt og Uro martrede ham; han kunde ikke udſtaae Kometen, kaldte den et Diævleſiæs, og blev i ſin Hule, hvor Minga bragte ham Maden.

Næſte Morgen, da Concordia og jeg ſamledes ved Frokoſten, forundredes vi over Minga; thi hun var ganſke forſtyrret: Haarene hang hende uordenligt ned om Skuldrene, hun var aſtegraa i Anſigtet og vilde [illegible]. Naar vi ſagde noget til hende, ryſtede hun forn[illegible]vedet og pegede til Lemelies Hule. — Er han dod[illegible]g. — Hun foer ſtiælvende ſammen, ſtirrede paa mig [illegible]Øine og nikkede.

Jeg ilede hen i Lemen[illegible] han laae iiskold og ſtiælvede under Dynen; de mart[illegible] brændte med Feberhede, jeg hørte ham utydeligt mumle n[illegible]nner, han prøvede forgiæves at folde Hænderne, Skummet [illegible]am for Munden. Denne Parorysmus maatte allerede have varet længe; idet jeg traadte ind, kom han noget til ſig ſelv igien, dreiede ængſteligt Øinene hen efter mig, rakte mig den iiskolde Haand og ſagde: Ak, kiære Hr. Albert, er I der? Jeg har havt en forfærdelig Nat, atter været paa Bredden af Afgrunden. Giv mig noget Valmeſaft! — Da han havde drukket, ſpurgte han urolig: Hvor er den gode Minga? Hun har vaaget hele Natten over mig, den trofaſte Siæl. Jeg har maaſkee giort hende vanvittig med min vilde Snak; for I veed nok, naar jeg er ſyg, taler jeg altid om Diævelen og Helvede. Da hun nu er fort, har jeg maaſkee i Vildelſen taget hende for den ſtinbarlige Satan ſelv, og klemt hende noget vel haardt om Halſen, for at forſvare mig. Men det har ingen Nød, haaber jeg. Hvorledes befinder den kiære Concordia ſig, og den gode Hr. van Leuven? Vil denne ædle Velynder ikke ogſaa giøre mig den Ære at beſøge mig?

Van Leuven, ſvarede jeg, er ikke kommen hiem inat, han ſover paa Stiernetaarnet. — Ak det er ſandt, ſvarede Lemelie: nede i den lille Klippeſtue. Hans Aand ſvæver over Stiernerne, han gider intet mere have med os Jordorme at beſtille. Jeg drømte inat, at jeg forærede ham en Kikkert, hvori han endnu langt bedre kunde ſee Melkeveien og Kometen. Skiønner det Af-

ſtum endnu? — Det er høilys Dag, Hr. Lemelie, ſvarede jeg, Kometen er forſvunden for Solens Lys. — Nu det var vel, ſukkede den Syge, Solen maa heller ikke ſee ſlig en Rædſel. Jeg vil heller ikke ſee den, og haaber den beſøger os ikke oftere.

Vi ventede hvert Øieblik, at van Leuven ſkulde komme hiem, men han kom ikke. Nu begyndte vi at blive bange. Jeg løb op ad Klippen, og Concordia vilde endelig med. Hendes Ængſtelſe tiltog med hvert Skridt, og hun ſøgte at trøſte ſig ſelv med alle mulige Sandſynligheder.

Han har ſiddet der ſaa længe, ſagde hun, til Trætheden tilſidſt har overvældet ham, og ſaa har han forſovet ſig. Ikke ſandt? Og ſaa gad han ikke gaae hiem i Middagsheden. Ikke ſandt, kiære Albert? — Saaledes er det viſt! ſukkede jeg.

Vi nærmede os den lille Steentrappe. — Hører I ikke, hvor mit Hierte banker? ſpurgte hun, og ſtirrede vildt paa mig; mig tykkes man kan høre det ſlaae.Ræk mig Eders Haand, ellers falder jeg. Hun løb ſaa ſtærkt, at jeg ſelv var bange for, hun ſkulde ſtyrte ned. Jeg bad hende, ikke ſtynde ſig ſaa meget. — Af I har Ret, ſtønnede hun, lad os tøve og hvile paa denne Bænk, ſaa kunne vi dog haabe nogle Øieblik endnu, om ogſaa det Værſte ſkulde være hændt. Man ſiger, Viished er bedre end Uviished; det er ikke altid ſandt! thi —. Hun holdt inde, og ſagde idet hun ængſtelig lagde Haanden paa ſit Hierte: Jeg vilde ſaa gierne drikke lidt koldt Vand. — Jeg ſkal ſtrax hente det, ſagde jeg. — Nei, nei, raabte hun atter urolig, kun hurtig afſted derop! Carl Frands! min kiære Carl Frands, er du deroppe? ſaa ſvar mig med et eneſte dyrebart, uſtatteerligt Ord, at jeg hurtig kan finde dig.

Der herſkede en Dødsſtilhed. Hun ſtyrtede derop, løb forbi det lille Sovekammer og traadte i Stiernetaarnet. — Der er han, raabte hun glad, han er her endnu, vi have ængſtet os uden Grund. — Her? ſpurgte jeg nedſlaaet, jeg ſeer Ingen. — Hans Hat, jublede hun, hænger paa Sømmet. Og der ligge endnu Papirerne fulde af Beregninger, Buer og Kometer. Af, ſee engang! Han har ſtrevet Concordia paa Randen af ſit

Manuſcript, og tegnet en lille Blomſterkrands deromkring. tænker dog altid paa mig, ſelv under de alvorligſte Forretnin Og Albert Julius ſtaaer ogſaa der. Og nede i Krogen, l nede, ſtaaer Lemelie ganſke ſmaat, med rødt Blæk. — Lad nu gaae ned i Sovekammeret og vække Syvſoveren.

Hun ilede derned. Men Løibænken var tom, og det ſtet ikke til, der ha[illegible] nogen inat. — Han maa t gaaet ud paa Volværre[illegible] tage friſk Luft, raabte hun. har man fri Udſigt over vore den ſkionne Egn, der finde vi l viſt. Jeg anede det Vær[illegible] fulgte Concordia i Hælene, betænkt paa at redde l[illegible]. — Det kunde behoves. ſtirrede ned, tumlede p[illegible]nden af Afgrunden, udſtødte vildt Skrig; og var jeg ikke [illegible]prunget hende til Hiælp, var ſtyrtet i Dybet.

Hun laae i mine Arme ſom død. Jeg bar hende hen i lille Sovekammer, lagde hende paa Løibænken, ſkyndte mig igien, ſtirrede ogſaa ned til Stranden, og var ſelv nær ved tumle omkuld, thi jeg opdagede min dyrebare Vens Liig l nede, jammerlig ſønderſlagen paa Klippen.

Jordefærd og Fødſelsfeſt.

Hvordan beſtriver jeg vor uhyre Smerte? De voldſomſte Fø ſer og Lidenſkaber, der beſpændte det menneſkelige Bryſt, give kun Luft i uſammenhængende Toner, afbrudte Ord. Concor og jeg løbe ned til Stranden, giennem den underjordiſke Ga og fandt vor ſalig Vens døde Legem paa Sandet, rødfarvet hans eget uſkyldige Blod. Hovedet var knuſt; han kunde in pinlig Død have lidt. Kikkerten holdt han endnu faſt i kolde Haand, og — af de ſkrøbelige Glas var intet ſønderbrt Jeg eier endnu denne Kikkert, og har ofte i den ſkuet op

Himlen, hvor min Ven venter mig, og hvor jeg snart skal see ham igien.

Jeg lod Concordia blive tilbage ved Liget, og hentede Minga. Lemelie var sygere end nogentid og Feberen rystede ham saa stærkt, at jeg ikke nænte at sige ham den Ulykke, der var hændt, for ei at forværre hans Tilstand.

Minga forfærdedes ikke, da jeg bragte hende det bedrøvelige Budskab, men græd meget og rystede fortvivlet paa Hovedet. Hun kunde endnu ikke tale, men kun give en hæs Lyd fra sig, hendes Hals var meget svullen. Hun havde selv hængt Igler paa den, og kogt nogle Blade, hvormed hun gurglede sig. — Skulle vi ogsaa endnu miste denne trove Siæl? tænkte jeg. Har Nidingen ovenikiøbet qvalt hende? Ak, nu kan ingen Ulykke mere overraske os, det Uhyreste er skeet.

Dernede fandt vi den trofaste Hustru henstrakt ved Liget. — Jeg har fattet mig, sagde hun med milde Taarer. Den friske Sovind har viftet min vilde Fortvivlelse hen over Bølgerne, den skal ikke forstyrre den Saliges Slummer. Mine Suk skulle kun omvifte ham, som smaa bedrøvede Alfer. Som en Christen har han levet, som en Christen er han død. Da han tog Afsked med mig igaar, hørte jeg ham, paa Veien til Stiernetaarnet, synge dette Vers saa rørende, saa skiønt:

Tog du mig i din Haand, o Fader!
Da vil de Kiære, jeg forlader,
Om Sorgen end dem bøier ned,
Snart trøstes ved min Salighed.

Det var hans Svanesang, Spaadommen om hans Skiæbne. Ak Albert! see hvor min Forlovelsesring endnu blinker paa hans Finger. Det betyder, at han var mig tro til Døden. Ja jeg veed det, han var aldeles ganske min. Ingen phantastisk Indbildning, ingen fremmed Tillokkelse, ingen sværmersk Følelse kunde drage hans Hierte et Øieblik fra hans Concordia. Og stræbte end hans Aand ofte ud fra dette Timelige efter Evigheden, saa

viſte dog hans Kiærlighed ham Evighedens Engel i Concordi
Skikkelſe, det veed jeg. Og derfor fortiener heller ikke m
Ring, ſom jeg her trækker af hans kolde Finger, at følge h
i Graven, ikke at jeg ſætter den ved Siden af hans. Den ſ
ſidde paa min venſtre Pegefinger, erindre mig om hans Troſk
og altid være mig en ſtille Bebreidelſe. — Og Gud veed d
at han var mig inderlig kiær. Jeg har aldrig ophørt at el
ham, og har fra dette af ingen glad Time meer i m
Liv. Men min kiære Ga ds, jeg vil tvinge mig, tvin
mig af Pligt. Smerten e knuſe mig; thi jeg beſidder
levende Pant af dig unve blødende Hierte, ſom jeg m
ſlaane. Du ſkal atter leve ro mig i dit Barn; jeg ſkal gie
kiende dine ædle godmodige i den lille Skabnings Anſi
jeg ſkal daglig fortælle den on ſin ſalig Fader, ſom nu er
Himlen, hvor Solen ſtinner, hvor Stierneme blinke, og hvorh
hans jordiſke Die ſtuede ſaa længſelsfuldt. Ak, min elſkede Ve
hvorfor ſkulde du dog ikke nyde Faderglæden, du ſom var ſ
ganſke ſkabt til at være Fader?

En rigelig Taareflod badede den Lidendes deilige Anſi
Hun kyſſede ſin døde Ægtefælles Mund og Haand. Derp
reiſte hun ſig op igien og ſagde: Nu og aldrig meer. Mi
Venner! begraver dette Legeme, jeg vil ikke ſee det oftere. -
Derpaa forlod hun den Døde med langſomme Skridt, hyllet
ſit Klædebond. Ved Indgangen til det underjordiſke Svælg vend
hun ſig endnu engang om, kyſſede paa Fingeren ad Liget, ſl
ſine Øine mod Himlen og forſvandt i Mørket.

Jeg ſad længe paa Klippeblokken og ſtirrede paa min ſal
Ven, medens Minga vaſkede hans Anſigt og Hænder, og hente
Blomſter fra Vandfaldets Rand, for at ſmykke Liget derme
Hun talede ikke et Ord, men græd tidt, kyſſede ham paa Haa
den hvert Øieblik, og ſtirrede op mod Skyerne ſom for at
hans Aand.

Minga, ſagde jeg, ſee engang alle de aabne Haller i Kli
pekløfterne, ſom vende ud mod Havet! I en ſaadan Hule vi
vi henlægge vor ſalig Ven, og tilmure Indgangen for Søfu

og Sælhunde. Saa har han her et ligesaa smukt Begravelseskapel, som han kunde faaet i Antwerpens Domkirke, hvis han der slumrede bag det sorte Gitter hos sine Forfædre. Wrkefædrene holdt ogsaa meget af slige Gravhuler. Abraham kjøbte sig en til sin Sara i Hebron, og Joseph af Arimathia lod ligeledes Jesu Legem nedlægge i en saadan lustig Hule. Den salig van Leuven skal hvile ligesaa, og vi ville tidt gaae ned og besøge hans Grav.

Minga trykkede min Haand, vi tilbragte hele Dagen med at faae Gravstedet færdigt. Just som jeg vilde tilmure det sidste Hul, steg Maanen op af Havet og kastede venlig sin Straale ind paa Liget, og paa Haabets Anker derude i Bølgerne, der hændelsesvis stod lige over for Gravhulen. Jeg udøvede alle Præstens Forretninger; jeg sang Liigpsalmen: Jesus du mit Haab, min Trøst; kastede paa Liget tre Skuffer fort frist Jord, som jeg havde taget med oppe fra Øen; thi her var ikke andet end Sand, og sagde: Af Jord est du kommen, til Jord skal du blive, af Jorden skal du igien opstaae; hvortil den gode Minga med hæs Røst, saagodt som hun kunde, istemte sit Amen.

Da Concordia, hensunken i sin Smerte, imod Sædvane kom alene hiem, uden Minga, fordi hun troede, Lemelie var syg og sengeliggende, fandt hun ham siddende ganske oprømt udenfor Hulen, røgende sin Pibe. — Trøst Eder, Madame, sagde han, vi skulle alle den Vei, tidlig eller sildig. Den, som stedse vilde sørge over Andres Ulykke, fik ikke en glad Time i sit Liv; thi der forgaaer ikke et Øieblik, hvori ei et Menneske dør eller bliver begravet. Men hvert Øieblik fødes, døbes og ægtevies der ogsaa flere Mennesker; og saa maa det Ene bøde paa det Andet. Villien formaaer meget over Følelsen, sige jo Philosopherne, og derfor har jeg nu ogsaa slaaet alle sørgmodige Griller i Glemmebogen, og vil ikke længer være syg. Jeg røger min Pibe, tømmer mit Glas og befinder mig bedre. Saadan vil det ogsaa gaae Eder, naar Lidenskaben har udraset. Thi hvad er Kummer og Sorg? Kun en Feber, der ryster Legemet en Tidlang meer end sædvanlig.

Concordia værdigede ham intet Svar, men gik hen i Løvhytten, hvor vi traf hende. Jeg havde mærket, at den trøe Sorte meget urolig havde ſtyndt ſig op efter ſin Frue, ſaaſnart hun hørte, Concordia var gaaet ene hiem.

Lemelie mærkede nok, at vi afſtyede ham, og holdt ſig nogle Dage borte fra os. Minga kunde endnu ikke tale ret, dog begyndte Hævelſen at falde, ſaa der inaen Fare var, om hun endog endnu en Tidlang ſkulde

• Fiorten Dage efter) Død forlangte Lemelie at tale ene med Concordia: men de kun høre ham i Mingas Nærværelſe, og der giort e ligefrem et Ægteſkabsforſlag. Der var kun nu I t iblandt, ſagde han; men han tvivlede ikke om, at oretrække ham, en Officeer af det ældſte franſe Blod Skopudſer og halvſtuderet Skoledreng. Vil I ham vel, ſaa ſtig ham for det første ikke et Ord om, hvad der er forefaldet; og misbager min Utaalmodighed Eder, ſaa betænk, at I er ſelv Skyld deri, og at det ſtaaer i Eders Magt, at gisre mig til det venligſte, fsieligſte Menneſke af Verden.

Den ſtakkels Concordia vidſte ikke hvad hun ſkulde ſvare; de Trudſler, han udſtødte mod mig, forſtrækkede hende, hun bad ham, for Guds Skyld være rolig og fornuftig og betænke hendes Tilſtand. — Jeg giver Eder endnu tre Dages Friſt, ſagde han. Eders Barn vil jeg antage ſom mit eget; men min Kone maae I være. Jeg venter ikke længer. Albert har jo været Degn, ſaa kan han ogſaa være Præſt. Lad ham vie os efter Eders egne Kirkeſtikke, for at I ingen Skrupler ſkal gisre Eder. Jeg finder mig i alting.

Dermed gik han. Concordia betroede mig Alt, ſaaſnart hun ſaae mig. Vi vare i den ſtørſte Uro. Laſten har hundrede Midler, hvor Uſkyldigheden tidt ikke finder eet. Men Minga var i den ſenere Tid bleven oprømt og munter, tvertimod ſin Sædvane. Hun begyndte ogſaa at kunne ſnakke lidt igien, og ſagde: Lader mig kun raade, frygter ikke! Lemelie har ſagt, det er hans Fødſelsdag imorgen; I maae ſpiſe med ham og drikke hans

Skaal. Alting kan endnu gaae godt; vi skulle nok faae ham til at slaae sig til Taals. — Men kun ingen lumske Midler, gode Minga, raabte Concordia og jeg paa eengang. — Alting aabenbart og ligefrem, svarede den Sorte.

Vi lode hende raade, og hun tilberedte et godt Maaltid, hvortil hun indbød Lemelie. Da han traadte ind med os i den første Hule, opdagede han en Blomsterkrands omkring sit Navnetræk, just paa det Sted, hvor Don Cyrillos Jernlampe havde hængt; og der hvor det stive Liig havde siddet, var der dækket for Lemelie.

Det smigrede ham, fordi han troede, det var Concordias Værk; men da han hørte det var Minga, der havde vist ham denne Opmærksomhed, sagde han stummel: Det havde jeg strax skullet gjette; det sorte Dyr forstaaer jo ikke engang at stille Tidsler fra Blomster. Har hun ikke flættet mig en Krands af lutter Ukrudt?

Smukke Farver! raabte Minga hæft: Blaat og Guult og Rødt og Grønt. Saadan bruge vi det hiemme hos os ved vore Offerfeste. Sæt Eder ned og vederqvæg Eder, min Herre og Beherster!

Samtalen ved Bordet standsede hvert Øieblik i Begyndelsen, men da Lemelie havde drukket dygtigt, blev han munter. Kometen, sagde han, forsvinder nu hver Aften meer og meer, saa lad ogsaa Forlegenheden og Misforneielsen mellem os forsvinde. Minga! ræk mig dog Kniven der, at jeg kan skiære den deilige Melon istykker.

Minga bragte Kniven; men da han bøiede sig tilbage paa Stolen, og udstrakte Armen efter den, stødte den Sorte det skarpe Staal dybt ind til Skaftet i hans Bryst, saa at hans Blod oversprøitede Bordet, og han, efter nogen Vaklen frem og tilbage, faldt af Stolen paa Gulvet.

Da Minga havde truffet Nidingen, raabte hun: Jeg kommer igien, naar han er død! og løb ud i Skoven.

Lemelie var dødelig saaret, men døde først to Dage derefter i store Smerter. Vi forbandt ham, saagodt som vi kunde, og

bragte ham tilsengs. Han leed forfærdeligt, undertiden ogs
Samvittighedsnag, hvilke han dog søgte at bedøve med V
saft og med sin elendige Philosophie. For sin Morderste
han endnu altid bange, og det beroligede ham noget, da
hørte, hun var gaaet bort.

Vi havde Medlidenhed med ham og bade ham, endnu
dens det var Tid, at vende sin Siæl til Gud. Han bød
derne sammen, [illegible] ham for Munden og han ra
Gjører mig ikke m[illegible] endnu værre med Eders taa
Snak! Vi taug; [illegible]gik ud, og han sagde blidere:
Albert! ræk mig dog [illegible]vne Hefte der i Bordskuffen.
kan ikke længer leve, [illegible] kan jeg heller ikke endnu.
smerter mig, især Ede[illegible]ige Medlidenhed og naragtige
bildning om min ove[illegible]je Ondskab. I ere endnu
unge uerfarne Mennesker, som ikke kiende Verden; og he
denne Øe ville I neppe finde Leilighed til at formere
Menneskekundskab. Læser mit Levnetsløb! Jeg er ogsaa
Skribent, og har i den senere Tid, ligesom Don Cyrillo,
at forslaae Tiden med at optegne mine Eventyr. I vill
hvad jeg har giort, have tusinde Andre giort værre end
Gak i Eders Celle og læs for Concordia! Lad mig alene
Palmesaften. En Pibe kan jeg nok røge endnu, ligesom
stakkels tyrkisk Slave, der sidder levende paa Sped. Na
saa er færdig, kommer tilbage! Jeg skal fortælle Eder R
thi jeg føler, at jeg ikke kan døe, før jeg har skriftet for
skiøndt I ere Kiættere, der ikke kunne absolvere mig. Vas
at den Sorte ikke kommer igien, saa har det ingen Nød.

Jeg tog det skrevne Hefte, gik ind til Concordia, o
læste vi de Bekiendelser sammen, som jeg her meddeler Ede

Lemelies Levnet.

Jeg er født i Paris Aar 1590; juſt i den ſtore Hungersnød, da Munkene fordreve Tiden med Proceſſioner og prækede, at hvo der døde Hungersnød, døde Marttyrdød. 13,000 Mennesker vare allerede fultede ihiel, og Henrik den Fierde kunde endnu ikke faae Bugt med Paris. Jeg er af den ældgamle Familie *****; mine Forældre vare saa fattige som Kirkerotter, og behøvede et lidet Huus i Rue de la ferroniere; thi de hørte til Guiſernes Partie, og vare neppe ſlupne derfra med Livet, dengang Henrik den Tredie lod Hertugen af Guiſe myrde af otte Adelsmænd. Nu levede de ſtille, ængſteligt i Løn, under det paatagne Navn Lemelie, og dreve en borgerlig Haandtering, ſom min Fader havde lagt ſig efter i bedre Dage, blot for Morſtabs Skyld.

Jeg hørte i min Barndom kun tale om Mord og Gift. Mine Forældre vare ivrige Catholiker, havde fattet et dødeligt Had til Hugenotterne, og talede med ſtørſte Henrykkelſe om Bartholomæusnatten, om Admiral Colignys Drab, om Prindſen af Condés Forgivelſe. Dronning Katharina af Mediciis, en Qvinde ſammenſat af alle Laſter, blev priiſt os ſom et Mønſter for Qvinder. Man roſte det naive Træk af Carl den Niende, da han ſelv giennem Vinduet ſkiød ned paa ſine Underſaatter og raabte: Dræber! dræber! Men Henrik den Tredie var forhadt af mine Forældre, fordi han havde myrdet Hertugen; og Glæden var ſtor, da den gudsfrygtige Munk Jacob Clement vovede ſig ind til ham og dræbte ham igien.

Men hvad hialp Bartholomæusnatten, naar man ſatte en Kiætter ſom Henrik den Fierde paa Thronen? Sagtens bragte hans Forfængelighed ham ſtrax til at fornægte ſine Grundſætninger. Som Proteſtanternes Forſvarer var han optraadt; ſaaſnart han kunde blive Konge, affvor han ſin Tro. Kunde man ſtole paa denne nybagte Catholik? I det Nantiſke Edict, hvori de Reformeerte tilſtodes lige Rettigheder med de Catholſke, ſaae

man tydeligt, hvorledes det havde sig med ham. Ogsaa a
det alle Menneſker, at denne unge Herre, med hyklet Dyd,
give ſig Airs over de Ældre, og indføre en ny Tone ved
At han var tapper, kunde man ikke nægte, og hans Sull
en ret god Regnemeſter. Almuen gladede ſig ogſaa meget
det Løfte han gjorde, at hvis Gud ſparede ham Helſen o
ſkulde hver Bonde om Søndagen have ſin Høne i Suppe
Men man kiendte ham en ret godt: han var en r
Spiller og ſaa hengiv dellyſt ſom Nogen; heller ik
han det ſaa nøie med ſidler, der førte ham til
Han frygtede ſine Fie erdrev ſin Mildhed mod dem
ſine Venners Bekoſtning. pleiede at ſige for Spøg: Je
gylder de Onde daglig, deres Ondſkabs Bly ikke ſka
tilſyne. Men da han vog ure kunde forgylde alt Bly, bl
endnu ſynligt Bly nok tilovers; og man tænkte kun paa,
dan man kunde træffe ham med en uſynlig Blykugle, eller
et hemmeligt Staal imod ham.

Først forſøgte Jeſuiterſkolaren Johan Chatel at bibringe
et Stød, men giorde det ſaa dumt, at han kun ſtødte h
Par Tænder ind i Munden, hvorover den ſkiønne Gabriele
naar hun ſiden ſkulde kyſſe ham. Men det blev ikke d
Den ſtakkels Chatels uhyre Dødspinſler forbittrede Hiertern
meer; og ſnart fandt man en Mand i vort Nabolaug, de
ſtod Tingen bedre.

Naturligviis gad intet fornuftigt Menneſke opoffre ſi
den Sags Skyld; thi hvad ragede ham Frankrigs Frelſe,
han ſelv ſkulde levende radbrækkes? Lykkeligviis findes der
godhiertige Narre nok, med hvis Poter man kan rage d
Kaſtanier af Aſken, uden ſelv at brænde Fingrene. En ſ
Sværmer boede i vort Qvarteer; jeg lærte ved en Hænd
kiende ham.

Jeg kunde omtrent være atten Aar, da jeg en Aften
melig ſilde ſpadſerede i Tuileriehaven, hvor en ſmuk Pige
ſat mig Stævne; thi fra min Barndom af har jeg væ
Tilbeder af Kiønnet, og Qvinderne have ikke bidraget li

mit Had mod Mandfolkene. — Da jeg nu gaaer saaledes omkring og venter forgieves, i Nærheden af en Fiskepark, hører jeg noget plumpe ud i Vandet, just ved den aftalte Hække. Jeg frygtede for, at det muligt kunde være min Skiønne; Parken var ikke dyb, og jeg sprang uden Betænkning i Vandet, for at redde min Guldfisk. Men istedet for Guldfisken havde jeg faaet fat paa en afskyelig Skrubtudse! Det var et stygt, stummelt Menneske; bleg og mager, med stor Mund, sorte Tænder og smaa matte, skiæve Øine, hvilke han meget andægtig opløftede mod Himlen. Han kyssede mig paa Haanden gientagne Gange, og takkede mangfoldig, fordi jeg havde reddet ham; ikke fordi han satte stor Pris paa Livet, men fordi han troede at være født til noget Stort, hvilket endnu ikke var gaaet i Opfyldelse.

Jeg havde ingen Tid til at tale længer med ham, men skyndte mig hiem at tage Tørt paa, og løb saa ud igien, for at finde min Kiæreste. Aftenen derefter traf jeg atter min Opkastede i Haugen, og giorde hans nærmere Bekiendtskab. Han heed Frands Ravaillac, havde været Munk, og var af en fattig Patricierfamilie fra Angouleme. Man havde jaget ham fra Klosteret, fordi han havde fordærvet flere kostbare Helgenbilleder, med at skrabe Farven af og drikke den i Altarvinen, mod den faldende Syge. Alt hvad andre Mennesker holde af, som smukke Fruentimmer, god Mad og Drikke, Musik, Dands, deiligt Veir, en behagelig Vogn, var ham en Vest. Han gik med Hestehaarskiorte paa det blotte Legem, levede af Brød og Urter, hudflettede sig daglig, og gik kun ud, naar det regnede og blæste, for at besøge Begravelseshulerne udenfor Paris. Da jeg engang spurgte ham, hvorfor han giorde det, svarede han: for at døde og drukne Kiødet ved daglig Pønitence. Dette vilde Frands Ravillac giort igaar, da han mødte en tillokkende Pige (formodenlig min Skiønne) men han havde tabt Ligevægten, var plumpet omkuld ud paa Hovedet, og var han sikkert druknet, hvis jeg ikke var sprungen ham til Hiælp.

Et Maleri, som hang i Forhallen til et Kloster, og forestillede en Martyr, der bliver levende flaaet, var hans kiæreste

Dienslyst. — Hvad det maa være sødt! hvad det maa
honningsødt! sukkede han, at døe saaledes for den gode
Denne Helgens Blod dufter som Roser, Knivstikkene smage
som Ambrosia. — Og hvad det Vaas videre var.

En saadan Overspændthed maatte naturligviis tilsidst
rive Sundheden. Han saae ogsaa ud som Døden selv, og
vist død for længe siden, hvis han ikke undertiden havde
saa overordenlig meget. [illegible] satte han sig hen i en Grotte
sov to, tre Dage og Nætte[illegible]æk; naar han da vaagnede ig
haabede han, ligesom de helli[illegible]e Syvsovere, at have ligget
hundrede Aar paa sit grønn[illegible]ære.

Vi loe ham ofte ud, [illegible] og min Kiæreste, der var K
merjomfru hos Marquisen af Verneuil, Kongens forrige
tresse. Ofte naar jeg og min Skionne dremte os i Elys
hørte vi den Forladte græde i sit Værelse derinde og raabe: L
der da ingen Christensiæl, som vil give den Forræder sin vel
tiente Løn?

I de Dage tildrog der sig endnu Noget, som indgiød
et personligt Had til Kongen. Min Fader levede af at
lakeerte Papirarbeider og Bisquitæsker af Pomerantsskaller.
han ikke folgte i Huset, handlede jeg med paa Torvet, hvor
havde min Bod.

En Dag kom en Bonde og vilde kiøbe en Æske af
for at giøre sin Kone en Foræring dermed. Jeg mærkede
Knægten forstod sig ikke paa slige Ting, og forlangte tig
saameget som Æsken var værd. Men da Lakfirnisen glin
giennemsigtig og klar over det brogede Billed, som forestilte A
og Eva i Paradiis, fandt Bonden sig i Prisen og gav
Pengene. Neppe havde jeg dem i Lommen, før der kom
anden Æskemager styrtende, der vilde sælge ham en for R
kiøb. Bonden forlangte sine Penge tilbage, jeg vilde ikke
ham dem, og i denne Hurlumhei kom just Kongen forbi;
han havde giort sig det til Pligt, ligesom Harun al Rasc
Bagdad, undertiden at gaae forklædt omkring paa Torvene,
at see, om Borgerne fik deres Kiød og Brød til billige P

og om Hønen snart var truget ud afÆgget, som Bonden hver Søndag skulde have i Gryden. Med slige Forbarmeligheder giorde han sig Almuen til Ven, men de Store og Fornemme skammede sig over en saadan kongelig Pottekiger, og det forstærkede kun Forbittrelsen meer imod ham. Kongen vilde vide, hvad vi kævledes om; man fortalte ham det, og jeg sagde: Sire! Handelen er sluttet. Et Ord er et Ord og en Mand er en Mand. — Giv ham strax Pengene tilbage, Bedrager! raabte Kongen opbragt, med et foragteligt Blik. — Denne Foragt, som ærgrede mig meer end Pengetabet, jog mig Blodet i Ansigtet, og jeg svarede: Sire, jeg er ingen Bedrager, jeg er en fattig Adelsmand, der er kommen paa Knæene, og som Nøden tvinger til at drive et borgerligt Haandværk. — Du bestiæmmer saavel Adelen som Borgerstabet med disse Ord, svarede Kongen. Nøden tvinger Ingen til at handle slet. Troer du, fordi du maaskee hører til Vinbærmen af Adelen, at du ustraffet kan blande det gode, klare, borgerlige Øl med dit uhumske Skum? — Jeg svarede i min Forlegenhed noget usammenhængende Tøi; men Kongen vendte sig leende fra mig og sagde: Den Dreng lader til at være dum; vi ville dennegang see giennem Fingre med ham. — Dermed gik han. — Jeg stod bestiæmmet tilbage, min Handel var ruineret, fra den Dag af kiøbte Ingen noget mere af mig.

Jeg betroede min Kiæreste min Ulykke endnu samme Aften. Marquisen kom ind til os og istemte Litaniet paa sin Viis. Hun havde Besøg af en fornem Herre, der først sendte sin Tiener hiem i Forveien, og spurgte nu venligt, om jeg vilde være saa god at følge ham hiem; thi paa den Tid var det usikkert at gaae silde alene paa Gaden om Aftenen. Jeg havde intet at tabe, og det fornøiede mig, at kunne vise den fornemme Mand en Tieneste. Jeg maatte følge ham op i Paladset giennem mange Værelser, lige ind i hans Sovekammer. Her sagde han meget huldsaligt og nedladende, men saa sagte, at jeg neppe kunde høre det: Kiære Lemelie! I har Uret i at habe den fromme Konge, og i at være saa vred paa ham. Det er vir-

kelig et allerkiæreſte Menneſke; og ſom blot Privatmand
tapper Soldat, behagelig Selſtabsbroder, kunde man aldrig
nogen bedre. Men desværre, til Konge er han ſlet ikke
og det er en ſtor Ulykke, hvorpaa der jo før jo heller ma
des Bod. Hans Fald er et nødvendigt Onde, til Held f
Hele, og derfor maa ingen ægte Patriot lade ſig lede v
godmodig Svaghed eller [illegible]maa Betænkeligheder. For
man maaſkee have giort [illegible] en Samvittighed deraf, d
endnu var Kiætter; men [illegible] har det ingen Nød med han
ligbed, — og vidſte man [illegible] t godt Middel, ſom ingen
giorde, — hvorved man l [illegible] og ſnart kunde befordre ham
Evigheden — —. En kiæ Patriot, ſom opfyldte det
Onſke, kunde giore ſikker R gning paa alle Stores Tak
ligbed; og en Pengeſum, der giorde ham til en riig Mand,
beſtemt falde i hans Lod.

Jeg ſaae den ſtore Herre ſtiælmſk i Øinene og ſvarede
viis: I vover meget, Monſeigneur, ved at giore mig ſ
Forſlag.

Ikke i mindſte Maade, kiære Lemelie, ſvarede han ſmi
Eders Liv ſtaaer i min Haand; jeg har mine Spioner o
og ſkulde I ſladdre af Skole, vilde I ſikkert ſtyrte Eder
Fordærvelſe. — Det var kun mit Spøg, naadige Herre! f
jeg; I kan nok begribe, at Kongens Undergang er mig l
meget om at giøre, ſom Eder. Naar man altſaa, ſom
kun vidſte et Middel? — Nu, der gives dog, oprigtig
Midler nok, ſvarede han. Nat, Mørke, en velſleben Dolk,
til Tid og Sted udrette ſtore Ting. — Men Dagen kan
meget, ſagde jeg; og i det varme Bad, man bryggede for
Clement og Johan Chatel, var der for meget Sennop og
Jeg tvivler om, at Nogen ſaaſnart lyſter derefter igien.

I dette Øieblik gik der mig et Lys op, og jeg raabte
dog, Monſeigneur! I boer jo i Nærheden af den botaniſke
hvor det deilige Palmetræ groer; kan I ſkaffe mig en
green (ſelv har jeg en reen, hvid Skiorte), ſaa haaber jeg
ſtet ſkal blive opfyldt til alle Parters Fornøielſe.

Den fornemme Herre troede først, at jeg vilde spase med ham igien, men da jeg havde forklaret ham alting, fandt han mit Indfald ypperligt. Han staffede mig hemmeligt Palmegrenen, jeg trak den hvide Skiorte over min Trøie, satte mig en blond Paryk paa Hovedet, som jeg fik af Kammerjomfruen; og da jeg fra Barnsbeen af kunde klavre som en Kat (det er først i senere Aar, jeg har været plaget af Svimmelhed), sneeg jeg mig op paa Taget, og spadserede hen over nogle Nabohuse, til jeg kom til Ravaillacs Qvistkammer. Her brød jeg et Par Tagstene løs, krøb ind i Kammeret og skiulte mig i en Krog.

Han kom kort derefter hiem og giorde mig Tiden temmelig lang, med at læse adskillige Paternostre. Endelig krøb han i den elendige Seng, da han først ivrigt havde kysset nogle Helgenbilleder i en gammel Bog. Just ligesom han vilde til at slukke Praasen, aabenbarede jeg mig for Sengen, med Palmegreen i Haand, og raabte: Frands Ravaillac! — Han lod næsten til at have ventet sig et stigt Besøg, thi det satte ham slet ikke i Forundring. Han reiste sig overende, paa Knæe, foldede Hænderne og sagde andægtig: Tal, Herre! din Tiener hører. — Frands Ravaillac, vedblev jeg i roligbefalende Tone: du skal ihielslaae Henrik den Fierde, Frankriges Konge; dermed steer vor Villie, i Himlen og paa Jorden. — Han kneb Øinene i, bøiede tre Gange Hovedet ned imod Dynen og sukkede: Vel, Herre! Vel, Herre! jeg lyder. See, jeg er din ringe Træl, kun et strøbeligt Værktøi, som du betiener dig af til at fuldføre dine store Forsæt. — Jeg blæste ham Lyset ud, klavrede ud paa Taget igien, satte Tagstenene for Hullet, og kom tilbage uden at opdages og uden at brække Halsen.

Saa skete da nu den Daad, der er Alverden bekiendt.

Da Kongens Vogn en Dag kom hen i vor Gade, hvor jeg stod i Vinduet med La Masson, en af mine Kammerater, blev Karethen standset af Arbeids- og Pakvogne. Tienerne sprang alle ned; nogle gik over Kirkegaarden, andre løb forud, for at giøre Plads. Nu var Kongen ganske uden Omgivning; de sex baglænds siddende Herrer saae sig alle om efter Hestene.

I dette Øieblik opdagede La Maſſon og jeg vor go
Ven Ravaillac, der liſtede ſig ſagte og hurtigt hen til Vogn
giennem Mængden.

See engang Ravaillac, hvidſtede La Maſſon til mig, h
er, ſaa ſandt jeg lever, ogſaa krøbet ud af Reden idag, for
ſee den forfængelige Verdens Larm og Støi. Man mærker, h
er kortſynet, ſiden han trænger ſig ſaa nær hen til Vogne
men jeg er bange for, [illegible] viished bekommer ham ilde.
Min Siæl, raabte han [illegible] Karlen er reent af Lave! h
ſtiger op paa Hiulet og b [illegible] ſig ind i Vognen til Konge
Jeg troer, han vil kyſſe h [illegible]

Neppe havde La M [illegible] ſagt dette, før Kongen ſtre
Gud, jeg er ſaaret! — [illegible] ſtyrtede tilbage i ſit Blod;
Ravaillac, der maaſkee kunde [illegible] eget ſig bort i Trængſelen, ſ
ſtiv og rolig ſom en Støtte, med den blodige Kniv i Haand
og ventede ſine Gierningers Løn.

Det havde ſiden været ham en let Sag at flye, thi o
lod man Fængſelsdøren ſtaae paa Klem for ham. Marqui
af Verneuil, der ſtod i Forbindelſe med mange ſtore Herr
hvem det giorde ondt, at den arme Diævel, ſaa at ſige, ſku
dde uſkyldig, da han kun havde været et blindt Værktøi
deres Hævn, ſtikkede mig i Fængſelet til ham, for at ſige h
reent ud, at han gierne kunde pakke ſig. Var jeg kommen
bare Skiorte, med blond Paryk og Palmegreen i Haand,
havde han udentvivl lyſtret. Men det gik ikke an her; og
den naturlige Maade kom man ingen Vei med ham. — H
ryſtede paa Hovedet, viſte mig en gammel Billedbog fuld
Martyrhenrettelſer og ſagde: De kunne dog ikke pine Livet
mig. Med Sværdet maae de ſlaae mig Hovedet fra Kropp
Da vil Himlen aabne ſig, og Englen med Palmegrenen vil kom
ned igien og bringe mig op i Abrahams Skiød.

Jeg ſagde: Ravaillac! har du maaſkee dog ikke taget fe
Skulde den Engel, ſom du troer at have ſeet, ikke have va
en blot Indbildning, eller kanſkee en forklædt Gavtyv?

Viig bort fra mig, du urene Aand! raabte han raſen

Jeg har endnu en Kniv her, som en Ven hemmelig har givet mig. Et Selvmord begaaer jeg ikke, men taler du endnu et eneste saadant Ord —

Jeg løb ud af Fængselet, slog Døren i Laas efter mig og tænkte: Lad den Nar have det saa godt! Jeg nærmede mig igien Fængselsgitteret og raabte ind til ham: Lykke paa Reisen, Ravaillac! Det skal fornøie mig at see dig baaret op af Englen i Abrahams Skiød.

Og det saae vi da ogsaa paa Grevepladsen, hvor han blev henrettet. Men jeg maatte dog først lee af den Forsigtighed, hvormed Vagten forsvarede ham imod Pøbelen, for at man ikke skulde stene ham og dræbe ham, før han havde udstaaet sine Pinsler. Hans Standhaftighed paa Skafottet maatte Alle beundre.

Dagen efter Henrettelsen sneeg jeg mig hen til min fornemme Velynder, der havde støbt de Kugler, som jeg havde udskudt, for at faae mine Penge. Han modtog mig overordenlig naadig, udbetalte mig Trediedelen af den lovede Sum og forsikkrede, jeg skulde faae Resten i Overmorgen. Derpaa bød han mig Frokost, skiænkede egenhændig et Glas ged Viin for mig, som han forsikkrede, skulde være høist kostelig, og spurgte: om jeg ikke behagede et Stykke Kage? — I dette Øieblik blev han kaldet ud. Hans lille Hund løb omkring i Stuen, logrede ad mig og vilde have Kage med. Jeg gav den et Stykke. Neppe havde Hunden faaet Kagen tillivs, før den hylede, fordreiede Øinene, løb et Par Gange rundt, faldt i Convulsioner paa Gulvet, og var død.

Min ædle Velynder kom tilbage og studsede, formodenlig fordi han endnu fandt mig i Live. Jeg beklagede hans Hunds ulykkelige Skiæbne og forsikkrede, jeg var uskyldig i dens Død, da jeg ikke havde vidst, Kagen var forgiftet. Derpaa sagde jeg: Jeg begriber meget godt, naadige Herre, at I ønsker et Menneske af Halsen, som I har giort et overilet Løfte, og som er indviet med Eder i en vigtig Hemmelighed; men hvad Pengene angaaer, saa er jeg tilfreds med hvad jeg har faaet; og min

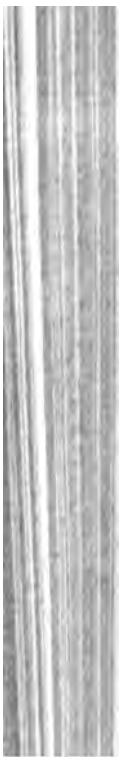

Min Velynder var yderst hu
sikkrede, at Kagen, saavidt han vi
Hunden maatte et andet Sted ha
breden skadeligt. Han giorde mi
Crucifixet, der stod paa hans N
Kiærtegn og Complimenter nogle
mærkede ved Afskeden med et
Smiil, at det vilde være høist
Frankrig jo før jo heller og begiv
intet bedre istand til at danne et
landsreise..

Jeg drog nu til Italien. —
at fortælle mine Elskovshandler.
fortie; thi skiøndt det var blot P
det mig endnu tidt, naar jeg er s

En ung, smuk Pige i Floren
Andreas Druzzi, lokkede jeg i B
Garn. Hun var ikke af det sædv
mig mere Umage med hende, end
Druzzi var reist til Frankrige for
faaet en Proces i den Anledning,

svøbte det i min Kappe og gik en Aften ilde ud langs Arnos Bredder, til jeg kom til et afsides Sted, omringet af Træer og Buske. Her vilde jeg sætte Aasten med den lille Moses ned i Sivene, at en medlidende Kongedatter kunde finde og opdrage ham til en stor Mand; da jeg hørte en Stemme tilraabe mig huult: Lad være Barnemorder!

En fort Skikkelse stod for mig, hyllet i en Kappe. Jeg kiendte strax Ugolino Gaspari, en lystig Svend, hvis Bekiendtskab jeg havde giort i Siena, og der ikke turde komme til Florents for Giælds Skyld, skiønbt jeg havde mærket, at han i den senere Tid vandt store Summer i Spil. — Jeg gik med, beholdt Barnet under Armen i Kappen og spurgte: Hvordan har du faaet min Hemmelighed at vide?

Det og mere veed jeg, svarede han mørk, og fortalte mig Ting, hvorover jeg maatte falde i Forbauselse, fordi ingen uden jeg og Antonia kunde vide det; det skulde da været hendes Brudgom Andreas Druzzi i Frankrige. Derpaa stak Ugolino Gaspari Haanden i Lommen, tog en Haandfuld Dukater frem og spurgte: Gad du ogsaa eiet mange slige? — Det var et Spørgsmaal, svarede jeg. — Er du bange for Satan? — Ikke synderligt. — Tkoer du, han har Magt over Menneskene? — Hvo, der egenlig har Magten, svarede jeg, er ikke let at giætte; fast skulde man dog troe, at det meste, der skeer i Verden, kommer mere fra ham, end fra hans Contrapart. — Synes dig ogsaa, at een Fugl i Haanden er bedre end ti i Luften? — Det giør jeg. — Vilde du give Slip paa din tilkommende, sandsynligvis kun indbildte Salighed, hvis du her paa Jorden kunde faae det godt og overflødigt? — Heel gierne! svarede jeg, dog ei uden en hemmelig Gysen.

Midlertid vare vi komne i en mørk Hule, hvor Maanen tittede ind som et Spøgelse, og Kilden susede med selsom Rislen giennem Steenbunken.

Jeg har alt forskrevet mig til Diævelen, sagde Ugolino Gaspari; har du Mod, kan du ogsaa giøre det. Her et Pergament af Menneskehud, her er en rød Hanefiær, men du maa selv skaffe

Blæk af dit eget Blod. — Jeg vilde ridſe mig en Rift i Huden, men han raabte: Viſt ikke! Dit Blod flyder jo ogſaa der i Barnet. Dræb det hiſt henne paa den ſorte Steen. — Jeg gyſte tilbage. — Nar, ſagde han, bilder du dig ind, fordi Vandet er blødere end Stenen, at denne Død er ſmerteligere og Mordet utilgiveligere? — Du har ſelv advaret mig for Barnemord, ſvarede jeg. — Da er det da afgiort, Taabe, at du er Fader til dette Barn? med Haanlatter og fortalte mig Ting, hvoraf jeg ſte mig om, at han havde ſtaaet i den noieſte Forſta Antonia, medens jeg indbildte mig, at hun var da et i mig.

Denne Opdagelſe giorde forbittret, at jeg tog Barnet og ſlængte det mod Klip — See, der have vi jo rødt Blæk nok, ſagde Ugolino . dyppede Pennen i Blodet og rakte mig den. — Det Værſte var overſtaaet. Jeg betænkte mig ikke længe, min Hierne brændte, i de græsſeligſte Udtryk forſtrev jeg min Siæl for evig til Diævelen, hvis han vilde giøre mig lykkelig her paa Jorden, det vil ſige, ikke lade mig det mangle en Tidlang paa Sundhed, Penge og ſmukke Fruentimmer.

Forſtrivningen maatte jeg paa den øde Fælled grave ned under Retterſtedet. Derpaa fulgte Ugolino mig hen paa Landeveien igien; her trykkede han krampagtigt min Haand og ſagde: Farvel, Lemelie! jeg har hævnet mig. Jeg er Antonias bedragne, hiemkomne Brudgom, Andreas Druzzi. Barnet var virkelig dit. Først vilde jeg dræbe dig, men denne Hævn tyktes mig bedre. — Han vendte mig Ryggen og forſvandt i Mørket. Jeg har aldrig ſeet ham ſiden.

Jeg var i den ſelſomſte Sindsbevægelſe. Jeg gyſte for det Barnemord, jeg havde begaaet, ſkiøndt jeg var gaaet ud i den Henſigt at begaae det. Men ſaaledes havde jeg dog ikke villet det. Andreas Druzzi havde ført mig bag Lyſet, altſaa havde den hele Pagt med Satan intet at betyde. Ikke desmindre ængſtede den mig, og min Higen og Tragten gik kun ud paa at

faae Pergamentet tilbage ud af Galgebakken, inden Satan fik det i sine Kløer.

Det koſtede mig megen Overvindelſe atter i den bælmørke Nat at gaae ene ud til Hovedpandeſtedet. Pergamentet havde jeg gravet ned midt under Galgens Trekant, hvor Alrunerødderne groe. Ved Stiernelyſet kunde jeg langt henne ſee den Hængte ſvæve hid og did. Han forekom mig ſom en Mørkets Engel, der ſkulde bevogte Skatten. — Længe ſtod jeg tvivlraadig, og vovede mig ikke derhen. Endelig fattede jeg Mod og nærmede mig Galgen paa nogle Skridt, da i det ſamme den Hængte faldt ned (den møre Strikke maa vel være bruſten) og kaſtede ſig paa alle Fire over det Sted, hvor jeg havde nedgravet Pergamentet. At vælte den Døde bort for at faae Forſkrivningen tilbage, var mig umuligt. En paniſk Skræk betog mig, Haarene reiſte ſig paa mit Hoved, jeg flyede.

Til Florents kom jeg ikke tiere. Jeg vandrede til Piſa og havde kun et eneſte Guldſtykke tilbage. Jeg gik i Spillehuſet, ſatte det paa et Kaart og vandt. Jeg ſpillede lykkeligt. Da jeg gik hiem, havde jeg Lommen fuld af Guldpenge. — Har Diævelen giort det, tænkte jeg, ſaa er det vel giort.

I Livorno giorde jeg Bekiendtſkab med en Fribytter og lod mig hyre af ham; han lærte mig Navigationen, og vi giorde rigeligt Bytte. Mange Gruſomheder begik vi, ſom ere uadſkillelige fra dette Haandværk, og i Sammenligning med hvilke de Galſtaber, jeg hidtil havde begaaet, kunde kaldes en ſand Børneleeg. Det Bytte, jeg giorde, ſatte mig iſtand til at nyde alle Livets Glæder fuldt op, naar vi kom i Havn. Men en altfor uindſkrænket Nydelſe bragte mig paa Sygeleiet, og neppe var jeg ſyg, ſaa indfandt ſig Samvittighedsnagene igien. Jeg phantaſerede i Feber, og hver Nat giorde Helvedesaanderne mig deres Beſøg. Men jeg kom dog ſnart igien paa Benene, og nu ſatte jeg mig for at leve ordenligt. Jeg var juſt i Amſterdam, da den hollandſke Skipper Pelſart gik til Oſtindien og behøvede en Styrmand. Jeg havde godt lært Navigationen, og ſom Søroven ſvet det Mod, enhver født Adelsmand aldrig ſavner. Nu

havde jeg besluttet at blive ret from, da Satan igien drev sit Spil med mig og giorde mig forelsket i Skibspræstens Datter. Stormen kastede os hen paa en lille Ø, hvor Mandskabet giorde Oprør. Jeg var strax ved Haanden. Imod Høvedsmanden Cornelis et regne var jeg en sand Helgen. Fyrgetyve af Mandskabet lod han strax ombringe. Der vare fem Fruentimmer med; jeg fik min deilige Pr[illegible] og i mine Arme begræd hun sin dræbte Fader.

Pludselig kom Kav[illegible]je med en Fregat. En ung Officeer, Weybehais, [illegible]m først og opdaget ham alt. Vi Oprørere bleve gre[illegible]te ud paa Fregatten; man giorde kort Proces med [illegible]bleve alle hængte.

Jeg ogsaa? Der [illegible]g. Opad alle Trinene paa Dødsangstens Galgestige maat[illegible] træde, og skrifte med Strikken om Halsen. Men da jeg nu stod der som Mikkel Ræv paa Himmelstigen, tænkte jeg: Skulde Satan ikke mere ville hiælpe dig? I Forskrivningen havde jeg begaaet den Feil, ikke at betinge mig nogen vis Levetid. — Denne Uforsigtighed, tænkte jeg, fører han sig nu til Nytte. Af ham faaer du ingen Hiælp meer. Da han altsaa ikke længer vilde hiælpe mig, vendte jeg mig til Vorherre, giorde Poenitence og blev absolveret af en katholsk Geistlig. — Det har sandsynligviis reddet mig. Thi da jeg dengang var gaaet altfor from ud af Verden, har den Onde vel frygtet for at miste mig. Han gav mig altsaa Galgenfrist, for at jeg skulde synde paany. Neppe var jeg hængt ud paa Bougsprydet i den aabne Sø, før Strikken brast med mig ligesom med den Hængte paa Fælleden. Jeg faldt i Vandet, og Skibet seilede sin Vei. En medlidende Matros havde kastet en Aare ud til mig. Paa den svømmede jeg saalænge omkring, til der kom et andet Skib forbi, som havde Modvind og laverede langsomt. — Jeg var stærkt i Arbeide med at løse mig Strikken af Halsen, hvilket ikke var saa let, og jeg havde nær sat Livet til derover. Men jeg kunde dog ikke bestige det fremmede Skib med saadan et Ordensbaand. Endelig lykkedes det mig at faae Knuden op, og som forulykket fransk Sømand, der var fal-

den overbord, beſteg jeg det fremmede Skib, der bragte mig til Havre de Grace.

Jeg havde igien ikke meer end et eneſte Guldſtykke, ſom den medlidende Kaptain havde trykket mig i Haanden ved Afſkeden. Det var en italienſk Dukat, og (ſaaledes kan Indbildningen ſpille Bas med os) det kom mig for, ſom om det var den ſamme, jeg havde havt i Viſa, dengang jeg vandt ſaa meget der i Spil.

Jeg gik atter i Spillebuus. En Mulat i rød Uniform ſpillede uheldigt. Jeg hørte, det var en riig veſtindiſk Planters Søn. Hans Fader havde ſpillet Rouge et Noir med de blodigpinte Negere, og nu ſpillede Sønnen det ſamme Spil i Kaart, men ikke med ſamme Held. Jeg gav mig ogſaa i Kaſt med ham, og vandt flere Aftener efter hinanden betydelige Summer. Altid ſmilte han ſaa fordømt derved, ſaa jeg var færdig at blive forrykt; thi dette haanlige Smiil kom mig ganſke ſataniſk for; og jeg kunde ikke faae det ud af mit Hoved, at det var Satan i egen Perſon, ſom jeg ſpillede med.

Jeg vandt ſaameget, at jeg ſnart igien blev en holden Mand. Jeg udruſtede et Skib, giorde et Par Reiſer ſom Søkaptain og ſtod mig godt. Handelsforbindelſer bragte mig til Kiøbenhavn, hvor jeg giorde Hr. van Leuvens Bekiendtſkab. Men nu var Fanden løs igien, og der anede mig ſtrax noget Slemt, da jeg ſaae Negerinden bringe ſin deilige Frue ombord paa Skibet. Thi et ſort Menneſkeanſigt —

— — —— —

Videre var Nidingen ikke kommen i ſin ſkriftlige Optegnelſe. Vi kunne ikke nok forundre os over denne ſelſomme Blanding af Ugudelighed og Overtro, af ſnedig Underfund og taabelig Letſind.

Gaae ind, kiæreſte Albert, ſagde Concordia, og lad ham fortælle Reſten, inden han døer.

Jeg bad hende ikke at følge med, thi det anede mig, at

jeg vilde faae gruelige Ting at høre, som jeg maatte ſtiule hende.

Jeg fandt ham med Piben i Munden, roligere, end jeg havde ventet. Palmeſaften er mig for ſtærk, ſagde han; bring mig et Glas koldt Vand, ſaa vil jeg fortælle Reſten. Palmeſaften er mig væmmelig. Denne ſlette Drik har altid beruſet mig, uden at giøre mig lyſtig. Og i ſlige Øieblik giorde jeg, hvad jeg ellers ikke [illegible] Jeg dræbte den lille Beautiful, og jeg vil tilſtaae [illegible] ud, at dette Mord og det, jeg begik paa mit ege[illegible]e mig meeſt. Thi de Børne have alle i Forveien for[illegible]; men det nyfødte Barn og den lille Hund havde i[illegible]nig imod. Derfor fremſtille ſig ofte diſſe Misgierning[illegible]i Phantaſie; og om Natten, naar jeg havde drukket for m[illegible]almeſaft, har jeg tydelig ſeet det blodige Barn ride paa Hundeſpøgelſet med en Tarm ud af Livet ſom Tømme.

Dog, ikke blot Palmeſaften, ogſaa Concordia forførte mig til at ſynde.

Concordia? Lygner! faldt jeg ham i Talen, den dydigſte af alle Koner, i hvis Siæl der ikke er en ſort Plet.

Hvad hialp det mig, vedblev Lemelie, at hendes Siæl var dydig, naar hendes vellyſtbygte Legem daglig opflammede min Attraa? Det gik mig ſom Kong David, da han havde ſeet Bathſeba i Badet: Urias maatte afſted.

Gruſomme! raabte jeg, ſaa har du dog myrdet ham? —

Da den fæle Komet blev tilſyne paa Himmelen, vedblev Lemelie med ſvagere Stemme, forekom den mig ſom et Tegn fra Helved, at det nu var Tid at fuldbyrde mit Forſæt. Men det var mig ligeſaa vigtigt, at Concordia ingen Mistanke ſkulde fatte. Jeg giorde mig ſyg; og om det nu var, at Forſættet ængſtede mig, fordi jeg i den ſenere Tid, i Omgang med Eder, var kommen ud af Øvelſen, eller fik jeg virkelig Feber? — nok, jeg ſtiælvede under Dynen; og havde der ſelv været en Læge paa Den, han havde taget mig for virkelig ſyg.

I hin uheldſvangre Nat, da I alle ſov, ſneg jeg mig ud

af Sengen, klædte mig paa i Hast og ilede op til Stiernetaarnet. Astronomen sad ved sine Beregninger. Da han saae mig, blegnede han og greb efter sin Daggert. Jeg spændte min Kaarde af, rakte ham den og sagde: Min Herre, dræb mig strax paa Stedet, eller lad den fæle Mistanke fare! Hvad nytter mig et Liv paa denne menneskefattige Ø uden Venskab? — Van Leuven rakte mig derpaa venligt Haanden og spurgte, hvad jeg vilde ham saa silde? — Maa jeg ikke ogsaa engang see Kometen gjennem Eders Kikkert? svarede jeg. Fru van Leuven og Hr. Albert loe mig daglig ud, fordi jeg var bange for dette Himmeltegn; men jeg var jo syg. Nu befinder jeg mig bedre, vilde gierne see Kometen, før den forsvinder, og tænkte nok, I var ikke i Seng endnu.

Da jeg saaledes havde giort ham troskyldig, blev han meget tienstagtig, polerede Glassene i Kikkerten og lod mig see deri. Haarene reiste sig paa mit Hoved, da jeg betragtede dette himmelske Uhyre gjennem en Tubus, hvorved alting blev større og tydeligere. Den runde Dunstkugle med sit lange Svæv forekom mig som et Furieansigt med udslagne Haar. Det tyktes mig, som om Kikkerten rakte op fra mit Øie til hendes Mund, lig et Talerør, som om hun hvidskede mig derigjennem: Dræb ham nu, den Forhadte, og nyd din Løn!

Jeg skiælvede, lagde Kikkerten paa Bordet, og frygtede for, at van Leuven ogsaa havde hørt disse Ord. Han mærkede min Sindsbevægelse, men den lod ikke til at forundre ham, thi dette Nattesyn, endog ganske naturlig taget, havde noget Skrækkeligt for uvante Øine.

Jeg lod ham nu ride sin Kiæphest og forklare mig noget af Astronomien. Hvad han sagde, forstod jeg strax, fordi jeg havde lært Mathematik; det fornøiede ham. Med Eder, sagde han, kan man dog tale et fornuftigt Ord om slige Ting; den gode Albert og min Concordia sværme altid poetisk. Overalt, Hr. Lemelie, vedblev han alvorlig, er I en Mand med mange Evner, hvis kun —. Han taug.

Jeg forstaaer Eder, svarede jeg, hvis kun Hiertet var godt!

Jeg ſværger Eder til, I ſkal i Fremtiden blive forneiet med mig. Slet Selſkab havde fordærvet mig; med Eder, I gode, redelige Mennesker, vil jeg herefter leve dydigt og ordentligt paa denne velſignede Ø.

Nu var den ærlige Hollænder fuldkommen tilfreds med mig, iſær da jeg ſom et angrende Barn ſtod for ham, og lod ham en Tidlang moraliſere for mig.

Til Afſted trykkede ha d og ſagde: jeg har fra nu af det bedſte Haab om lf, raabte jeg, da vi vare komne ud paa Bolværket, lav endnu engang ſee i Kik-kerten. Han rakte mig den. billedet var blevet rødere, ſaae opbragt ud, og jeg tro e krampagtige Bevægelſer i dets Anſigt. Det ryſtede Hovedhaar ſom en ubyre Manke, og dybt under os lgerne utaalmodigt efter deres Offer.

Kometen har fordreiet ſit Anſigt! ſagde jeg: der bevæger ſig noget deri. — Phantaſerer I ogſaa nu? raabte van Leuven leende; det maa være en lille Sky, der juſt ſvæver forbi. — Han tog Kikkerten og ſaae op deri, jeg ſtødte ham ſtærkt i Ryggen, og han ſtyrtede over det lave Bulværk i Afgrunden.

Jeg forlod Klippen og tog min Bøſſe med, ſom jeg havde ladet ſtaae nede, for ei at forſtrække van Leuven. Omtrent en Fierdingvei herfra Hulen ſaae jeg noget Sort ſmutte ind i Buſken. Jeg ſigtede med Bøſſen, da i det ſamme en Stemme raabte: Tryk ikke løs! det er mig. — Hvilken mig? ſpurgte jeg; kom ſtrax ud, eller jeg ſkyder. — Den ſorte Minga traadte frem. — Hvad giør du ſaa ſilde her? ſpurgte jeg. — Det ſpørger jeg Eder om, ſvarede hun kiæk. I har Feber og løber dog ud i Natteluften? Jeg vilde give Eder at drikke, da fandt jeg Reden tom og Fuglen udfløiet. — Du ſniger dig i Hælene paa mig, for at udſpeide mine Veie, Uforſkammede? raabte jeg. Veed du, hvor jeg har været? — Paa Stiernetaarnet! Der har I ſtirret i Høiden og — i Dybden. — Forbandede Qvinde! raabte jeg, greb hende om Halſen og kaſtede hende til Jorden; du maa ogſaa døe, du har været Vidne til Mordet. — Dræber

I mig, ſvarede hun, ſaa miſter I et uundværligt Tieneſtetyende. Hvem ſkal i Fremtiden opvarte Jer, ſlaae Ild, hente og koge Vand, feie Hulen reen, vaſke Eders Linned, hiælpe Concordia ved ſin Nedkomſt? Dør hun i Barnsnød, hvad gavner da Mordet Jer?

Jeg følte, hun havde Ret, at jeg ikke kunde undvære hende. Jeg vidſte, hun er overtroiſt, jeg lod hende ſværge en græsſelig Eed paa det lille Crucifix, hun bærer om Halſen, ikke at forraade mig med mindſte Ord eller Mine. Hun ſvoer, og kunde neppe tale, thi jeg havde grebet hende temmelig plumpt om Halſen.

Hun har ærlig holdt Ord; ſladdret af Skole har hun ikke. Paa min Fødſelsdag kranſede hun mit Navn med Tidſelblomſter og ſtødte mig Kniven i Bryſtet. Det forbød Eden hende ikke. Satan er vittig! — Snart kommer han ſom Negerqvinde, ſnart ſom deilig Engellænderinde. — Jeg lugter Svovldampen — jeg ſvingler over Afgrunden. — Dernede ſtaae Pinebænkene beredt. — Vee, Vee! Jeg kan ikke leve. Albert! Concordia! Hiælper, redder mig! —

Ah que l'amour est chose jolie.

I ſtille Sorg tilbragte vi de førſte Maaneder efter diſſe tragiſte Begivenheder. Jeg giorde alt, før at give Concordia Prøver paa min Ærbødighed, og boede ikke meer i Hulen hos Fruentimmerne, men havde igien bygget mig en Fuglerede i et Træ, en halv Fierdingvei fra Concordias Hule. — I de førſte Dage ſaaes vi ſlet ikke, Minga gik Bud frem og tilbage, ſiden ſpiſte vi ſammen til Middag, men alting ſtod paa en ſtiv Fod imellem os. Hendes Kummer over ſalig van Leuven, hendes Om-

ſorg for ſin tilſtundende Nedkomſt, lod hende ikke tanke paa Andet; og hendes Kummer og Tilſtand havde ſtiæmmet hende ſaaledes, at man neppe kiendte hende igien. Dette, ſaavel ſom de foregaaende Ryſtelſer og Ulykker, afkiølede min Lidenſkab. Den Sorg, jeg følte over min Vens Tab, vilde desuden ladet mig anſee enhver om Følelſe for hans Enke ſom en Troløshed imod ham.

Da hendes Forløsningstime nærmede ſig, flættede jeg en Vugge af Vidier, hialp Minga med at ſye Barnetøi, og medens hun ſtod Barſelkonen bi, laae jeg ude i Græsſet paa mine Knæe og bad ivrigt til Gud med Angſtens Sved paa min Pande.

Det varede ikke længe, før Minga bragte mig et ſundt, kraftigt Svøbelſebarn. — Nu vare vi atter fire gode Venner her paa Øen. Den forrige Forlegenhed var reent forſvunden. Jeg beſøgte Concordia ſom Broder, Læge, Haandværker og Præſt; paa den forrige Elſker blev ikke mere tænkt. Men hun tænkte heller ikke meer paa ſin forrige Kummer. Fra det Øieblik, hun havde det kiære Noer, hørte hun atter Verden og Haabet til. Livslyſten opfyldte det moderlige Hierte, og hun tænkte kun paa

Pagelivreer, som formodenlig en oſtindiſk Nabob eller veſtindiſk Vicekonge havde ladet ſye i England. Nu havde jeg netop afrettet fire Abekatte en Tidlang i Løvhytten, for at de ſkulde opvarte Concordia ſom ſmaa Lakaier, naar hun kom ſig. Dem trak jeg Klæderne paa, der paſſede dem ret godt, da Minga havde ſyet dem noget ind; og hvor forundret blev Concordia, da jeg endelig indbød hende til et Gilde i Løvhytten, hvor hun blev opvartet af fire prægtigklædte Pager i galloneerte Klæder.

Diſſe Aber vare os ellers til ſtor Nytte; de kunde hente Vand, hugge Brænde og feie Gulv. Men engang ſatte et af diſſe Dyr Concordia i ſtor Skræk. Hun var ſovet ind ved Buggen, og da hun vaagnede, var Barnet borte. Hun ſtyrtede mig imøde med et ængſtligt Skrig og raabte: Hvor er mit Barn? Jeg drømte, at Lemelie ſteg op af Jorden og myrdede mit Barn. — Jeg kaſtede fortvivlet Øinene rundt omkring og vidſte ſlet ikke, hvad jeg ſkulde tænke derom, da jeg lykkeligviis opdagede en Abe oppe i Høſtakken med Caroline i ſine Arme. Da den blev mig vaer, tog den Barnet i Poterne, lod ſig glide ned dermed, løb ind og ſmed den lille Pige i Buggen igien. Lykkeligviis havde hun ingen Skade faaet, og Barnetyven flygtede ud i Skoven.

Fra den Dag af maatte vi paſſe bedre paa. Den ſtiælmſte Abe kom igien, og vi nænte dog ikke at jage vore letfærdige Pager bort, thi paa Jagten, i Kiøkkenet og ved Havearbeidet vare de os til ſtort Gavn.

Saaledes henrandt to Aar. Saaſnart Concordia havde vænt Barnet fra Bryſtet, blomſtrede hun atter ſom en Jomfru. I de opſtyllede Kiſter var der ogſaa ſmukke Fruentimmerklæder nok; det morede hende nu at pynte ſig, og ſkiøndt hun intet andet Speil havde, end den klare Bæk, vidſte hun dog at ſætte ſin ſkiønne Skabning i det fordeelagtigſte Lys.

Nu begyndte jeg atter at blive forlegen og tankefuld. Jeg følte igien, at min Veninde var et deiligt Fruentimmer. For hvem pynter hun ſig da egenlig, tænkte jeg. Ak, det ligger i

Qvindens Natur, det gjør hun kun, for at lade Guds herlige Skabning straale i sin fulde Glands.

Jeg havde strax efter van Leuwens Død svoret mig selv en Ed, med intet Ord, ingen Mine at forraade Concordia min Kiærlighed, hvis den nogensinde skulde vaagne igien. Jeg gik hver Dag aarle paa Jagt. Ingen Klavren var mig for dristig, intet Arbeide for strengt, [illegible] Regn holdt jeg af, thi det kiolede mine Kinder. Hee[illegible]Tanker havde jeg tidt, naar jeg gik saaledes ene i d[illegible] og foer frivillig vild, hvor formodenlig endnu ingen [illegible] havde traadt. Jeg betragtede de uhyre mosgroede [illegible] som Kæmpeskikkelser fra en forsvunden Oldtid. Paa et [illegible]t Sted afstrællede jeg en Dag saameget Mos af Ba[illegible]t Træ, til det overblevne udgiorde et stort C. Derpaa lagde jeg mig ned at sove under Træet. — Jeg vaagnede vort; Johanna Klein havde staaet for mig i Drømme, bøiet sig over mig med sit barnlige Rosenansigt, og sagt: Letsindige Albert! saa snart glemmer du den stakkels Johanna?

Hvad der giorde denne Drøm mere virksom, var et stort J i et andet, ligeoverfor staaende Træ, hvor Mosset tilfældigviis var voret saaledes ud af Naturen.

I mange Dage efter denne Drøm følte jeg mig bedrøvet og veemodig. Min gamle Kiærlighed var vaagnet i min Siæl. Johannas Billed, som Tid og Skilsmisse havde svækket, stod gien for min Phantasie, forfriskt af Drømmens levende Farver. Mig syntes nu, det var at begaae en Troløshed mod den Døde, at elske den Levende. — Men en Nat senere hen aabenbarede Johanna sig atter, og skiøndt hun intet havde mistet af sin Skiønhed, men tvertimod vundet, saae hun dog ikke mere ud som et Menneske. Hun havde Vinger paa, var halvgiennemsigtig og lignede et overnaturligt Væsen. Hun holdt Concordia ved Haanden, bragte mig hende og sagde venligt: Det Jordiske tilhører Jorden, det Salige Himlen. Elsker hinanden!

Elsker hinanden! gientog en Skygge i Baggrunden; og jeg

kiendte min salig Ven Carl Frands van Leuven paa Høien i Morgenrøden, uden Blod og Saar.

Jeg vaagnede glad; da jeg slog Øinene op, stirrede endnu et Engleansigt paa mig og bøiede sig smilende over mig. Det var lille Caroline, min fortroligste Veninde, og, naar jeg ikke gik for langt, min daglige Ledsagerinde. Jeg trykkede Barnet til mit Bryst, dets Kiærtegn henrykkede mig.

Men Moderen vovede jeg ikke at sige et kiærligt Ord. Jeg talede kun med hende om Husholdningssager, om salig van Leuven, om Europa; og naar hun stirrede lidt længer paa mig, end sædvanlig, slog jeg rødmende Øinene ned, og gik min Vei, saasnart Høflighedeu tillod det.

Jeg havde opdaget en smuk Grønning oppe paa det lille Field, hvor man ikke behøvede at stige saa høit, for at overse det aabne Hav. Her var en Fordybning i Fieldvæggen, omkrandset af Buske, hvor man sad i Ly for Solen og i Læ for Vind og Regn. Det var mit kiæreste Opholdssted. Her sad jeg med det eneste Arvegods efter Lemelie, der var mig kiært, hans Luth. Jeg havde selv lært mig at klimpre derpaa, og sang hvad der faldt mig ind, naar jeg var ene. Concordia forstod meget godt at spille paa Luth, og havde lovet med det Første at give mig Undervisning; men jeg stiælvede derfor. Allerede naar jeg hørte hendes deilige Stemme, saae de skiønne Øines himmelske Blik, den herligdannede Arm, og Haanden bevæge sig hen over Strængene, foer det mig gjennem alle Nerver. Hvad vilde der blive af, naar hun tog om mine Fingre med sine? Nei, man maa ikke lege med Ilden, sukkede jeg. Jeg undrede mig over, at den fornuftige Kone vilde føre mig saadan i Fristelse og tænkte: Skulde hun maaskee ikke elske dig? — Nei, sagde jeg saa igien, det er kun den sædvanlige Godhiertighed.

Lille Caroline blev mig hver Dag kiærere; som en nydelig stiælmsk Fugl, der har lært at snakke nogle Ord, flagrede hun omkring mig, kysede mig og saae paa mig med kloge Øine. Moderen talede bestandig tydsk med hende, skiøndt hun selv var en Engellænderinde. Da jeg undrede mig derover, sagde hun:

Man ſkal ikke forvandle et Barns første Leveaar til Underviis-
ningstimer, blot for at øve Hukommelſen og fylde den med Ord.
Børns Hukommelſe er ſtor nok alligevel og øves af ſig ſelv.
Men Siælen er i Begyndelſen en ſaa ſpæd Blomſt, Characteren
er en ſaa ſiin Spire, at begge ſtrax behøve en vis Retning, naar
de ikke ſkulle vantrives. Det Eiendommelige maa udvikles, Fø-
lelſen for Hiemmet. Det ſtyrker Hiertet til Troſtab og Kiærlig-
hed, danner Characteren, o[illegible] t mere værd, end om et lille
Barn kan pludre to [illegible] r det kan tænke, og alt i ſit
femte Aar ikke mere veed, [illegible]lation det hører til.

I har ganſke Ret, [illegible]rdia, ſvarede jeg, kun undrer
det mig, at I handler mod [illegible]gen Forſkrift, og lærer Bar-
net tydſk, ikke engelſk. — H[illegible]nede lidet, ſlog Øinene ned,
men fattede ſig ſtrax, ſaae rolig paa mig og ſvarede: Vi ud-
gjøre her en lille Nation, fire Menneſker ſtærk, paa denne Ø. I er Manden, en Tydſker; og Qvinderne bør rette ſig efter Mændene. Min Carl Frands var en Nederlænder, vi Engellæn-dere vare fordum Sachſer. Normanniſk Vold har ſønderbrudt vort Sprog; Begeiſtring, Kraft, Følelſe, og Lune have limet det godt ſammen igien og udbredet det meer end noget andet over Jorden. Men vi bør ikke glemme, hvem vi nedſtamme fra. Skiæbnen har ſtilt os Fire fra den øvrige Verden; Sproget maa ikke adſtille os indbyrdes. Naar min Caroline er bleven en ſyv, otte Aar, og I, kiære Albert, taler engelſk ſom tydſk, ville vi ogſaa tale engelſk med Barnet.

Jeg kyſſede ærbødig den deilige Kones Haand, hun forlod mig og jeg tænkte: Skulde det dog ikke være Kiærlighed?

Engang, da jeg ſad oppe paa Klippegrenningen med lille Caroline og læſte i en Bog, raabte Barnet: Fader! Fader! (thi ſaadan kaldte hun mig beſtandig) En ſtor Fugl, en ſtor Fugl med hvide Vinger ſvømmer derude! — Jeg ſlog Øinene op, og opdagede et Skib langt borte under fulde Seil. Uden at betænke mig, om man kunde ſee og høre mig, ſtreg og larmede jeg ſaa høit ſom jeg kunde, og vinkede med Tørklædet. Men ſnart var den ſtore Tremaſt igien forſvunden af Synskredſen.

Jeg kan juſt ikke ſige, at jeg var bedrøvet derover, ſkjøndt jeg ſtillede mig ſaadan an, da jeg fortalte Concordia det. Hun var glad over, at man paa Skibet ikke havde opdaget os. — Hvem veed, ſagde hun, hvad det atter har været for ryggesløſe Menneſker. Maaſkee igien en Lemelie! Een Fugl i Haanden, kiære Albert, er bedre end ti i Luften. — Ja, tænkte jeg, hvem der kun havde fanget Fuglen; alle de andre i Luften maatte gierne flyve hvorhen de vilde for mig.

Nogle Dage derefter, da jeg atter ſad oppe paa Klippegrønningen med den Lille, ſom jeg lærte at kiende Bogſtaver paa et ſmukt Fibelbræt, jeg havde ſkaaret hende, faldt det mig ind engang igien at digte en Viſe. Jeg lod Barnet lege i Græsſet, og da jeg havde ſmeddet mine Riim, ſang jeg dem ſaalunde ved Luthen:

Ak, havde jeg dog Skibet ei
Opdaget fra mit Klippefængſel!
Det Skiæbnen ſendte denne Vei,
For at forſtærke dig, min Længſel.

Til Vintren kommer med ſin Snee,
Skal jeg min Ungdomskraft henſukke?
Skal overalt jeg Blomſter ſee,
Men ingen ſøde Blomſter plukke?

See, Tulipanen ſtaaer i Pragt,
Sig Han og Hun i Hulen finde;
Hver Sommerfugl i Høitidsdragt
Paa Lilien træffer ſin Veninde.

I Bækken Fiſken, Fuglen om
Bag grønne Løv ſin Brud har funden;
Kun mig er Glæden blot en Drøm,
Og dog er Glæden ei forſvunden!

Da Adam eenſom gik fortabt,
Var end ei Eva ſkanket Livet;
Hun vandrer her, ſaa deilig ſkabt,
Og dog er hun ei Adam givet.

Jeg elſker hende; men en Eed
Tvang Haabet til mig at forlade.
Jeg ſtiule mig [illegible]rlighed,
Som lukte [illegible]oſes Blade.

Saa nyd d[illegible] da nu,
Jeg ſkal ei Skra[illegible]ertræde;
Mig Hierteſorg [illegible]der du,
Dog ſkal du ikke ſee [illegible]g græde.

Ei hildet end i Sorgens Garn,
Jeg har din Glut den lille Sede.
Naar jeg dig kyſſer i dit Barn,
Det veed jeg dog, er ingen Brøde.

Da jeg havde ſunget denne Viſe, hørte jeg en ſagte Raslen i Buſken bag mig. Mit Hierte ſagde mig, at Concordia, der var kommen for at hente ſit Barn, havde lyttet til min Sang; men jeg vovede ingen Underſøgelſe. Et Qvarteerstid derefter kom den deilige Kone rødmende med Tørklædet for Munden og foregav, hun havde Tandpine. Da jeg nu vidſte, at ingen af diſſe ſtionne Perler vare gjennemborede, og at hun ellers aldrig havde Tandpine, kunde jeg ikke begribe, hvorfra denne Pine var kommen med eet. Hun gik med Barnet, for at bringe det i Seng, og idet hun gik, tog hun atter Tørklædet fra Munden. Den nedgaaende Sol beſtraalte den herlige Moder og det nydelige Barn, medens den milde Maane ſmilte paa den mørkeblaae Himmel, ſom om den vilde ſige: Slig Tandpine helbreder man bedſt med Kys!

Der gives ingen Kiærlighed uden Selvplage, og har man

ingen Modgang, maa en retskaffen Elsker skabe sig den selv. Det gjorde jeg da ogsaa. — Jeg kunde ikke blive den Tanke qvit: Nu elsker hun dig, fordi der ingen Anden er; Medlidenheden er gaaet over i en stærkere Følelse. Det er ikke rigtig Kjærlighed.

Saaledes gik jeg da flere Uger som en veemodig Grillefanger. En Dag drev jeg ned til Stranden gjennem den underjordiske Gang, uden at vide, hvad jeg vilde dernede. Hensunken i Tanker satte jeg mig i den Klippehule, hvor Concordia fordum havde sin Bolig de første Dage efter Skibbruddet. — Nu faldt det mig ind, at Lemelie engang havde spottet over nogle Vers, hun skulde have giort i min Fraværelse og siden revet itu. Ogsaa van Leuven havde jo fortalt mig noget Lignende. Jeg undersøgte Grotten og fandt, at en stor Blok med glat Flade dannede et naturligt Bord derinde. Mellem denne Blok og Fjeldvæggen var en dyb Ridse. — Der har hun maaskee nedkastet det iturevne Papiir, tænkte jeg. — Jeg bigede ned, men Ridsen var saa dyb, snæver og mørk, at jeg slet intet kunde see. Dog opgav jeg ikke Haabet, men skyndte mig op paa Øen igjen, hentede Fyrtøi og et Stykke Voxlys. — Da jeg atter stod i Hulen, slog jeg Ild, holdt Lyset over Sprækken, og saae nu tydeligt en Hob smaa Papiirstumper ligge ubeskadigede paa den tørre Bund. Men Kløften var for snever til at jeg kunde stikke Armen derned. Det vidste jeg ogsaa Raad for; jeg klæbede lidt Vox til Enden af min Stok, og saaledes nappede jeg den ene Papiirstump efter den anden. Nu gjældte det at lægge Stykkerne i Orden paa Steenbordet. Jeg skjælvede og denne Skjælven giorde mig Arbeidet vanskeligere. Endelig lykkedes det saa temmelig; men der manglede endnu nogle Stykker, og der maatte holdes en Efterslæt. Saaledes blev Samlingen fuldstændig; det kostbare Mosaik passede fuldkommen vel i hinanden; og tænker Eder min Henrykkelse, da jeg læste følgende Sang paa engelsk, hvoraf jeg her giver Eder en Oversættelse:

Ak, han er død! Jeg aldrig meer
Det ædle, skjønne Ansigt seer.

Selv Leviathan og Behemot føle;
Iskolde Vover kan Elſkov ei kiøle.

Ørnen deroppe
Svinger ſig høit over Skovenes Toppe,
Synker mod Reden og finder ſin Mage.
Blomſterne kyſſes i Sommerens Dage.

Roſer i Dandſen,
Vindenes Dands, ſig forene til Krandſen;
Krands, for den ſkionneſte Tinding at ſmykke,
Krands, for den gladeſte Mand at henrykke.

Maanen bag Løvet
Græder ei længer veemodig bedrøvet;
Skiælmſk og forelſket med ſmilende Kinder,
Skiælmſk og forelſket den Sangeren finder.

paa Øen; der var en lille Sang som han tidt havde sunget og spillet, og som klang mig modbydelig i hans Mund; men nu behagede den lille uskyldige Folkevise mig særdeles; den var sat til en smuk Melodie, og saare let at spille. Omqvædet lød saaledes:

Ah que l'amour est chose jolie!
Avec l'amour
Toute la vie
Passe comme un jour.

Jeg havde ikke øvet mig længe selv, før jeg saae Concordia komme. Mit Hierte bankede høit, og Strængelegen faldt mig af Haanden i Græsset. — Mon hun kommer alene? tænkte jeg. Har hun Barnet med, elsker hun mig ikke. — Hun kom alene. — Jeg har ladet min lille Caroline blive nede hos Minga idag, sagde hun, det søde Barn vilde forstyrre os her; ikke fordi hun er uartig og urolig, men man maa holde saa meget af hende, naar man seer hende, at man ikke kan tænke paa andet. — Det var meget vel betænkt, kiære Concordia!

Hun var hyllet i et stort Tørklæde, og jeg kunde ikke see endnu, om hun idag havde lange eller korte Ærmer. — Har hun lange, sagde jeg ved mig selv, elsker hun dig ikke. — Hun slog Klædebondet tilbage, Jeg saae et Par af de velbekiendte Randers Handsker slutte sig som sin Hud, om de stiønneste Slanger. Handskeskindets behagelige Lugt udbredte sig, og ingen Rose kunde dufte mig sødere. — I spiller jo allerede der efter Noder, sagde hun, og synger — om Kiærlighed troer jeg! Fransk? Det var ret ærligt. Istedet for at tale om Kiærlighed, skulde Mændene altid synge fransk. — Det er en ret hiertelig lille Vise, Concordia. Lemelie har rigtignok fordum profaneret den, men derved taber den intet af sin Værdi. Det Slette kan ikke vanhellige det Gode. Spil mig dog engang den Melodi for paa Eders egen Maade, sagde hun; jeg skal siden rette Eder.

Med den første Linie, Concordia, gaaer det ret godt: Ah que l'amour est chose jolie; men med hvad der følger paa,

længtes inderligt efter at udruſte et Skib, ſom kunde bringe ham europæiſke Fornødenheder, Bøger, Vaaben, Klæder; men iſær en Præſt og nogle gode Kunſtnere. Ogſaa ønſtede han meget, for ſin Død at ſee en Slagtning fra Europa, hvem han kunde gjøre deelagtig i ſin Overflødighed.

Hvad nytte diſſe Rigdomme mig og Mine paa denne Ø? pleiede han at ſige. Maaſtee forſmagter en Æfling af min ældſte Broder Rudolf i Armod, medens de beſtøvede Kiſter i Kjælderne ſtaae pakfulde af Sølv, Guld, Perler og Ædelſtene.

Wolfgang, hvem han meddeelte ſit Ønſke, var ſtrax villig til at gaae til Europa, for at ſkaffe Bedſtefader hvad han ønſtede. Nogle af Øens unge Folk bragte ham lykkeligt til St. Helena, og forlode ham der, uden at opdages; thi det var af ſtørſte Vigtighed for Klippeborgerne, at leve uopdagede af den øvrige Verden, bag deres Baſaltpiller. Bedſtefader havde givet Wolfgang ſtore Klenodier med, ſom han let kunde gjemme. Han kom heldigt til Europa, udruſtede et Skib i Amſterdam, og erkyndigede ſig om Oldingens Paarørende. Han hørte ſnart, at der levede en Kiøbmand Martin Julius i Bremen, ſom nylig havde

Albert var opdraget i Armod, Eberhard i Velstand; Albert havde selv maattet lære sig alting siden; Eberhard havde nydt en god Opdragelse fra Barnsbeen. Derved havde Albert faaet noget Undseeligt, Forlegent i sin Ungdom; Eberhard noget Stolt, Opfarende. Begge vare gudsfrygtige, elskede det Skiønne, hadede det Onde, forbandt Godhiertighed og Aabenhed med Kraft og Æresfølelse. Var Eberhard noget utaalmodigere, saa kom det af, at han sin meste Tid havde dandset paa Roser. Den Psalme: Jesus du mit Haab, min Trøst! og deres Kiærlighed til Luther, gik igiennem begges Ungdomshistorier. Og da Gubben i sin Fortælling kom til den skiønne Biskekræmmerske, syndte Eberhard sig ogsaa heri at blive ham lig. Mellem Tilhørerinderne havde hans Øine opdaget den deilige Cordula, der, skiøndt endnu kun fiorten Aar gammel, var fuldvoxen; og under Fortællingen mødtes deres Øine meer end sædvanligt.

Han fulgte hende hiem denne Aften, og da de stode ved Faderens Haugeport, tænkte de formodenlig: Skulde ikke en mørk Haugegang være ligesaa brugbar, som en dunkel Gang i Ridder Knausdegens Borg? Skulde Maanen paa Himlen ikke være endnu bedre, end en søvnig Tranlampe? — Efter disse Betragtninger faldt de hinanden om Halsen, Eberhard trykkede sin Mund paa den skiønne Cordulas Læber, og siden der ingen gammel Borgfogedinde kom ud af den knirkende Dør, har formodenlig Eberhards og Cordulas Henrykkelse varet længer, end Alberts og Johannas. Ingen Pige havde skiønnere Træk, en rigeligere Haarvæxt, en hvidere Hud, end den ranke, lette Cordula, som forbandt et vist Udtryk af dyb Alvor, men ungdommelig Munterhed. Som alle Øens Børn talede hun ligegodt tydsk og engelsk. Hendes Ukiendtskab til den øvrige Verden gav hende kun en Ydighed mere. Ogsaa glædte det Eberhard, at Gubben selv havde sagt, hun lignede sin Stammemoder Concordia saa meget; kun at Cordula havde blonde Haar.

Saaledes vare nu de unge Forelskede en Tidlang fuldkommen lykkelige; thi at Cordulas Fader af Naturen var en Suur-

Selv Leviathan og Behemot føle;
Ikkolde Vover kan Elskov ei kiøle.

Ørnen deroppe
Svinger sig høit over Skovenes Toppe,
Synker mod Reden og finder sin Mage.
Blomsterne merens Dage.

Roser i Da
Vindenes S ne til Krandsen;
Krands, for den Tinding at smykke,
Krands, for den Mand at hemykke.

Maanen bag Løvet
Græder ei længer veemodig bedrøvet;
Skiælmsk og forelsket med smilende Kinder,
Skiælmsk og forelsket den Sangeren finder.

Snart med de gule
Straaler, som Lampe, den maaler vor Hule.
Cynthia, snart ved din venlige Kiærte
Synker min Brud til mit bankende Hierte.

Da skal din Rødme,
Morgen! forkynde den hellige Sødme,
Tusinde Fugle skal Skoven indvie,
Siunge den Fryd, hvorom Læberne tie.

jo ikke bære dig anderledes ad, om du selv var i en saadan Tilstand; det maa ikke være. Men jeg seer ikke din Brud, den lille Cordula. Hun er dog vel ikke syg? — Hun befinder sig ikke ganske vel! svarede Eberhard, og forsøgte at see saa rolig ud, som muligt. — Det er en anden Sag, sagde Gubben, saa har dit elskende Hierte Lov til at overdrive Fare og Frygt. Jeg haaber dog, der feiler hende intet af Betydenhed? — Visselig ikke, svarede Lægen, Hr. Cramer; jeg har endnu idag været hos hende, om et Par Dage er hun sikkert frisk igien.

Og det var ogsaa virkelig Tilfældet. Hr. Cramer fordrev Feberen, men Recepten for Fremtiden lød: Forsigtighed, og ingen sildige Aftenbesøg i Løvhytten.

Wolfgang havde fundet sig en deilig Sophia og Hr. Cramer var ogsaa bleven forlovet, skiøndt han undgik Aftenluften. Selv Smeden, Henrik Wetterling, traf en ung Enke, som vovede at smedde Livets hede og kolde Jern i Fremtiden med ham. Ogsaa Magister Schmelzer traadte, som protestantisk Geistlig, i Luthers Fodspor, og havde fundet sig en blomstrende Catharina Bora.

Kun Litzberg og Lademann tænkte ikke paa Kiærlighed, skiøndt Eberhard hver Dag drillede dem med den forestaaende Forandring fra Ungkarl til Pebersvend; en Forvandling, som var Sommerfuglenes ganske modsat, nemlig: først Sommerfugl, saa Kaalorm.

Formodenlig havde de Hovederne altfor fulde af deres Arbeider, til at kunne beskiæftige Hiertet med ømme Følelser. Kirken var næsten færdig; det store Orgel herlig lykkedes; thi i Orgelbyggeriet havde Lademann bragt det vidt, og Kiærligheden til dette mægtige Instrument havde han arvet efter sin store Lærer, Sebastian Bach.

Lademann paastod, at Opfindelsen af det store Orgel i Tydskland havde været første Aarsag til Reformationen; thi derved var Gudstienesten gaaet over fra Melodiernes ørekildrende Leeg til Harmoniens dybe høitidelige Alvor; derved blev Gudstienesten ikke længer blot udført af Præster og Virtuoser, men af Folket selv. Menigheden blev til paa denne Maade; ethvert følende

længtes inderligt efter at udruſte et Skib, ſom kunde bringe ham europæiſke Fornødenheder, Bøger, Vaaben, Klæder; men iſær en Præſt og nogle gode Kunſtnere. Ogſaa ønſkede han meget, før ſin Død at ſee en Slægtning fra Europa, hvem han kunde gjøre deelagtig i ſin Overflødighed.

Hvad nytte diſſe Rigdomme mig og Mine paa denne Ø! pleiede han at ſige. [illegible] agter en Æfling af min elſkede Broder Rudolf i A[illegible] s de beſtøvede Kiſter i Kjælderne ſtaae pakfulde af Sølv, [illegible] Perler og Ædelſtene.

Wolfgang, hvem han mel[illegible] ſit Ønſke, var ſtrax villig til at gaae til Europa, for[illegible]e Bedſtefader hvad han ønſkede. Nogle af Dens unge [illegible]gte ham lykkeligt til St. Helena, og forlode ham der, u[illegible]ppdages; thi det var af ſtørſte Vigtighed for Klippeborgerne, a[illegible]ve uopdagede af den øvrige Verden, bag deres Baſaltpiller. Bedſtefader havde givet Wolfgang ſtore Klenodier med, ſom han let kunde gjemme. Han kom heldigt til Europa, udruſtede et Skib i Amſterdam, og erkyndigede ſig om Oldingens Paarørende. Han hørte ſnart, at der levede en Kjøbmand Martin Julius i Bremen, ſom nylig havde gjort Opbud. Wolfgang ſkrev ham til, ſendte ham Penge, uden endnu at aabenbare ham Hemmeligheden, og fik det underlige Brev igien, ſom vi have læſt i første Deel. Dette Brev var ikke ſtikket til at give Wolfgang høie Tanker om Hr. Martin Julius. Denne Mand vilde neppe fyldeſtgjøre den poetiſke Gubbes Forventning, paa Sydøen. Wolfgang ſkrev derfor til Leipzig, til Hr. Martins Søn, om hvem han havde bedre Tanker; og vi have ſeet, at han ikke fandt ſig ſkuffet i ſit Haab.

Den gamle Albert holdt overordenlig meget af ſin Eberhard, og denne igien af ham. Albert troede at ſee ſig ſelv ſom Yngling, naar han betragtede Eberhard, og denne havde intet varmere Ønſke, end at blive ſaadan en Gubbe. Medens den Gamle fortalte ſine Eventyr, ſatte Eberhard i Tankerne ſig altid ind i enhver Tilſtand, og ſpurgte ſig ſelv: Vilde du ogſaa have handlet ſaaledes? Og for det meſte maatte han ſvare Ja. Kun ved Tid og Omſtændigheder vare de blevne forſkiellige i eet og andet.

dreders Moder udelukkende kaldes christelige? Have Petrus og Paulus ikke allerførst prædiket i hedenste Bygninger? Bleve de første christne Forsamlinger ikke holdt i Katakomber? Ere de fleste italienste Kirker, ofte Mesterstykker, ikke atter byggede i en ganske anden Stiil, som paa ingen Maade kan kaldes gothist eller tydst.

Vi ville gaae en anden Vei, svarede Eberhard. I stal ikke smutte mig ud af Haanden, som en Aal, i Eders Veltalenheds Sliim. I siger: der gives to Hovedformer for Bygninger, Mathematik og Vegetation? Jeg siger: Der gives to Hovedformer for Kunsten, det Skiønne og det Høie. Det første frembringes af den jordiste Virkning, det andet af den himmelste Aarsag. Hist raader en indskrænket Fuldkommenhed, her en uendelig Stræben efter det guddommelige Udspring, som ingen Grændser kiender. Hist Glæde og Nydelse, her Længsel, Veemod og hellig Anelse. Disse sidste Følelser skal Christendommen især styrke, uddanne og luttre. Og derfor virker den tydske eller gothiske Bygningskunst vældigere paa Hiertet med sin Høihed, end den græske med sin Skiønhed. Det Ubestemte, Dæmrende, Gienlyden i Korsgangene, byggede efter Jesu Kors, hvorpaa han usyldig leed, alt dette vækker en dybere Følelse, og derfor har man Ret til at kalde en slig Byggemaade christelig, om den end tildeels har dannet sig efter arabiske Mosteer, og er opfunden midt i Middelalderens Barbarie. Alle fortiente langtfra heller ikke at hedde Barbarer; Kunstnerne mindst; og de gode den Tids Mennester besiælede af en stærkere, frommere Følelse, end vi nu kunne rose os af.

Jeg mærker, I er bleven et Par Aar ældre, svarede Litzberg, man bliver ikke nu saa let færdig med Eder; men med Eders Philosophie er det dog kun slet bevendt. I kalder Skiønheden mere jordisk, det Høie mere guddommeligt? — Ja det gior jeg. — Deri gier I Uret: Tvertimod, lille Ven, Gud kan selv glæde sig over sine Værkers Skiønhed, men ikke over deres Høitidelighed. Det Heles Fuldendthed maa fornøie ham selv, han maa see hvad han har giort, og finde det saare godt; men Gud kan ikke føle sig høitidelig stemt, thi denne Følelse er kun relativ, og han kan

mule, med et mørkt tilſluttet Væſen, bragte kun øieblikkelige Diſſonantſer i Harmonien.

Men ſiden en Roſe uden Torne ingen rigtig Roſe er, og ſiden der i Glædens Honningbæger altid maa blandes et Par Draaber Malurt, for at Smagen ikke ſkal blive vammel, ſaa ſørgede ogſaa Skiæbnen herfor; og da deres Lykke, ſom ingen Forhold forſtyrrede, flød ſom en rolig Bæk, gjennem lutter eſtergivne, grønne Haabets Siv, lagde [illegible] en Anſtødſteen i Veien, for at give Bølgerne en kort [illegible] Retning, og frembringe det ſmukke hvide Lidenſkabens Skum [illegible] klæder Bækkens Bølger og Kiærligheden ſaa godt.

Der havde dog ſtiult ſig [illegible]emmelig Fiende i Løvhytten, ſom de Elſtende ikke havde m[illegible] og ſom nu giorde alt Sit, for at tilintetgiøre deres Glæ[illegible]-Haab. En lille Svartalf, ſom kommer ud af de grønne Bakker, naar Solen daler, og naar den endnu paa Himlen blinkende Venus ſtænker Dugperler paa Græsſet. Du kiender den ſtrax, huldе Læſerinde, naar jeg nævner den ved ſit proſaiſke Navn: den hedder Forkiølelſe.

Denne Svartalf er af en ondſkabsfuld Natur og ſaare miſundelig. Det ærgrer den altid, naar Jomfruerne kyſſe deres Kiæreſter i Maaneſtin; den udpuſter ſin giftige Aande over den ſtakkels Pige. For det meſte kommer hun ſig igien, men undertiden har man ogſaa, faa Dage dereſter, hørt Taarnklokken ringe og ſeet-en friſt opklappet Grav paa Kirkegaarden.

Den ſkiønne Cordula faldt i en hidſig Feber, og Eberhard var utrøſtelig. Bedſtefader maatte ikke vide det, da man ſøgte at bortfierne ethvert ubehageligt Indtryk fra den alderſtegne Gubbe, hvis Liv var Den ſaa koſtbart. Eberhard maatte hver Aften være tilſtede ved hans Fortællinger. Det traf juſt at Talen var om Trautmann og Sigfride, om den vene Jomfru af Gravenſteen, om Johannas Død. — Eberhard var fortvivlet; han maatte græde hvert Øieblik, den ængſteligſte Uro betog ham, og Bedſtefader begreb ikke, hvor en blot Fortælling kunde ryſte et Menneſke ſaa meget. Du er ogſaa altfor blød, altfor følſom, min Eberhard, ſagde han engang. Deri ligne vi ikke hinanden. Du kunde

philoſophiſke Digter, eller poetiſke Philoſoph, at jeg alt længe har tænkt paa, ſaa godt ſom muligt, at forene de to forſkiellige Charakterer. Jeg har Tegningen færdig, og vil ſtrax forelægge Eder den.

Nu hentede Kunſtneren ſin Taſke, og fremtog en ſmuk Tegning, ſom foreſtillede en Kirke i Ottekant, der altſaa noget nærmede ſig det runde Tempel, idet dog tillige de mange Kanter mindede om det Gothiſke. Den ſkulde have et Klokketaarn og et Spiir. I de lange Vinduer vilde Litzberg indſætte de gamle brogede brændte Ruder, ſom Wolfgang med ſtor Bekoſtning havde bragt med fra Europa.

Alterets, Orgelets, Prædikeſtolens og Pulpiturenes Prydelſer ſkulde alle ſkiæres ud i Træ, paa gammel tydſk Viis. Et fortræffeligt Billed af en ſtor Meſter, ſom foreſtilte Jeſus til Bords med ſine Diſciple den ſidſte Aften, ſkulde være Altertavle. — Hermed var nu hele Raadet tilfreds; og efter to Aars Forløb ſtod Kirken færdig; og den herlige Klokke, ſtøbt af Øeklippernes Malm, hvortil Bedſtefader havde givet meget Sølv af ſit Skatkammer, kaldte for første Gang med høitidelig Kimen Indbyggerne til at bivaane Gudstieneſten. Hvad det var for en Følelſe for den ærværdige Gubbe, da han førſtegang hørte Klokken ringe, Orgelet lyde. Der blev paa denne Dag døbt et Barn og viet et Par Ægtefolk. Bedſtefader vilde ogſaa lade en gammel Mand, der juſt var død i diſſe Dage, begrave, for dermed at betegne alle de tre vigtigſte Øieblik i Menneſkelivet; men det ſidſte fik de unge Folk ham fra igien, ſom ikke gierne vilde, at noget Sørgeligt ſkulde forſtyrre det glade Indtryk. — Min Gud, Børn, er det da ſørgeligt? ſpurgte den gudsfrygtige Olding; troer I at jeg frygter min nærforeſtaaende Død? Det vilde Ingen høre noget om; og for at bringe Bedſtefader noget ud igien af den høitidelige Stemning, lod Litzberg ſig overtale til, Aftenen efter Kirkefeſten, at fortælle ſine og Lademanns ulykkelige Kiærligheds-hiſtorier.

Bryst var saaledes istand til at udøse sig i lovprisende, tilbedende Toner for sin Skaber; og de skurrende Stemmers Feil og Mangler overdøvede og betvang det mægtige Orgel, som bragte alting i Samklang.

Nu stod Lademanns Orgel der med sine blinkende Kamzepiber, ligeover for det skionne Alter. Der havde været store Forhandlinger i Anledning af Kirkebygningen. Bedstefader og Eberhard ønskede, at Litzberg skul[illegible] en gothisk Kirke, han selv havde mere Lyst til at opføre [illegible]pel i græsk Stiil. — Man sige hvad man vil, paaskog[illegible]raekerne vare dog de sande Bygmestere. Der gives to He[illegible]mer for Bygningskunst: de mathematiske Figurer og Vegeta[illegible]. Det ene tilhører Menneskets Forstand og Smag, det [illegible]n bizar Efterligning af Naturen. At bygge en Hvælving [illegible]teen og Kalk, der skal ligne grønne Buegange i Skoven, er en vanskelig Opgave. Stenen maa fornægte sin egen Natur, for at synes let og luftig. Hvortil dette Skin; dette Bedrag? Lad Skov være Skov, hvorfor skal Kirken see ud som en Skovhvælving? Ligesaalidet som Mennesket skal blot synes at være noget i Kirken, saa lidet skal Bygningen selv synes. Menneskets Dybsind har opfundet Mathematiken; Forstand og Følelse formaae i Virkeligheden at forbinde de abstracte Former til et skiønt Heelt. Slige Former ere de naturligste, for Piller, Bialker og Hvaderstene; derved opstaaer en Skiønhed, en Munterhed, som en gothisk Kirke aldrig faaer.

En saadan Bygning kan være meget smuk, svarede Eberhard; men et hedensk Tempel er ingen christelig Kirke. — Og vare Middelalderens Kirker, raabte Litzberg, da Grumhed, Had, Vellyst, Drukkenskab og Overtro raste, i Sandhed Kirker for en christelig Tid? Bliver en Kirke, der seer ud som en Skov, hvori Hedningerne offrede Mennesker, christeligere end et græsk Tempel, hvori der dog i en kort, bedre Tid, herskede Humanitet? Og have de tydske Bygmestere ikke lært meget af Araber og Maurer, som vare Hedninger? — Kommer I mig der igien med Eders christne Kirke? Hvor tidt skal jeg sige Eder, at den sande Kirke staaer i Menneskets eget Hierte? Hvorfor skal et Par barbariske Aarhun-

saasnart jeg vovede mig et Skridt nærmere, traf hun sig koldt tilbage; naar jeg blev vred, var hun atter forekommende, og saaledes legede hun et heelt Aar med mig, som Katten med Musen. — Tilsidst havde jeg dog isinde at tage Bladet fra Munden. At jeg var en Patricier af Fødsel, vidste hun alt, og lod ikke til at nære nogen Tvivl om vor Stands Lighed. Min Videnskabelighed lod ogsaa til at behage hende.

Til Ulykke, — eller rettere sagt til Lykke, — kom der i de Dage en ung Officeer til at ligge i Vinterqvarteer hos os. Neppe havde min Frøken seet ham et Par Gange, saa var hun forelsket i ham, og anvendte alle de Kunster paa ham, som hun før havde ødslet paa mig. Om min Vrede brød hun sig slet ikke det mindste; tvertimod, hun giorde mig til sin Stæls Fortrolige, og spurgte mig, om jeg ikke fandt den unge Officeer elskværdig? — Min Selvfølelse vaagnede, og jeg blev kold nok, til at kunne lade ham vederfares Ret; thi det var virkelig en kiøn Fyr, kun særdeles eenfoldig og uvidende. Mig derimod havde de uforstammede Kopper saaledes tilredet, at jeg, naar jeg saae mig i Speilet, selv maatte tilstaae: mit Ansigt var ikke indrettet til at giøre unge Piger forelskede. — Imidlertid var det dog sket! Men det kunde jeg vel takke Eensomheden for, fordi der ingen Anden var. Thi min Frøkens Koketterie var bleven hende til en Vane, og man forsikkrede mig, at i Nødsfald koketterede hun med den gamle halvsierdsindstyve Aars Forvalter.

Jeg sammenpakkede nu mine Blyantspenne, Velinpapir, Tusk, Pensler og Farvelade. Paa Blomstermaleri, paa Roser og Kiærminder tænkte jeg slet ikke meer. Jeg tog Afsked med Familien, ved hvilken Leilighed den Huldе opførte sig saa koldt og fornemt, som om vi to kun før flygtig et Par Gange havde seet hinanden. Jeg reiste andre Steder hen. Kiærligheden var uddunstet, jeg lagde mig atter efter Mathematik, og istedet for Blomster tegnede jeg Grundrids og Profiler til mægtige Bygninger.

Næste Sommer giorde jeg igien en lille Reise, og kom paa

ikke ſtue op til noget Høiere, end han ſelv er. — Men det kunne vi, raabte Eberhard; vi komme juſt i Kirken, for at ſtue op til Gud! Altſaa er det Høie for os Menneſker den guddommeligſte Følelſe; jeg vil gierne indrømme Eder, at Skiønheden er det for Gud. — Og erkiender I da ikke Gud ligeſaa meget i Skiønheden, i Kiærligheden til den fuldendte Skabning ſom i en utydelig høi Stræben? — Hvad ſiger De dertil, lille Cordula? Deres Elſter vil i Veiret; Vorherre veed hvorhen, thi Skaberen er overalt, og Hr. Eberhard behøver ikke at giøre ſig ſaa megen Ulelighed opad for den Sags Skyld. Han finder ham ogſaa nedad, og rundt omkring, hvor han aander og lever. Dog jeg vil ikke diſputere meer med dette forunderlige Menneſke, men heller tale fornuftigt mig den kiære Bedſteſader. Det tilſtaaer jeg, ærværdige Herre, en ſaadan Kirke ſom Straßburgs Münſter, ſom Domkirken i Cøln, ere beundringsværdige Meſterſtykker, der vække Høitideligheds Følelſer i høi Grad. Troe heller ikke, at jeg er kold for ſlig herlig Følelſe. Menneſket maa ſnart ane, ſnart vide, ſnart virke lyſtig frem i Tiden, ſnart dvæle i Følelſen af ſin Afmagt for Evigheden; denne Oscillation, imellem begge Livspoler, udgiør netop Livet ſelv, ſom Dag og Nat, Lys og Skygge, Glæde og Sorg. Men hvordan ſkulde jeg begynde et ſaadant Kæmpeværk paa denne lille Ø, hvor vi neppe ere halvfierde hundrede Menneſker? Det er jo plat umuligt. Og at bygge Eder en ſtor gothiſk Kirke i det Smaae, det var kun Barneſtreger, det var i det Høieſte at giøre Eder Model til en Kirke. Jeg forſikrer Eder, jeg har ogſaa lært at bygge ſlige Kirker; og naar jeg faaer Tid engang, vil jeg gierne ſammenlime Eders kiære Barnebarnsbarn Eberhard Julius et ſaadant broget Oldenborrehuus af Fyrretræ, ſom han kan bruge til at ſætte ſig ind i Høitideligheden med, naar den ſtierneklare Nat, det uendelige Hav og Ørns mægtige Baſaltpiller ikke længer ere iſtand dertil.

Her er altſaa ikke Spørgsmaalet, om en ſtor gothiſk Kirke er høitideligere, et græſk Tempel ſtiønnere, men: hvad paſſer ſig bedſt for os? Hvad kunne vi bringe tilveie? Og ſaa vil jeg da tilſtaae Eder ærligt og ligefrem, uden at kives meer med denne

hende en Straffeprædiken, hendes Vittighed og Lune, hendes venlige Smiil bandt min Tunge. Ved Affkeden bad hun mig at komme snart igien. Jeg lovede det; men satte mig næste Morgen tidlig paa Postvognen og rullede affsted. Jeg har aldrig seet hende siden.

Kort derpaa lærte jeg at kiende Lademann; men han maa selv fortælle sin Ungdomshistorie, at I dog engang kunne høre ham tale. Thi jeg forsikrer Eder, han kan snakke og tænke som et andet Menneske, naar han blot betvinger den fatale Blyhed og faaer Munden paa Gang.

Jeg føler selv, sagde Lademann, at denne Undseelighed er en meget slem Vane. Men idag vil jeg twinge mig. Rigtignok gior mig strax Gienstanden forlegen igien; thi jeg er nødt til at blotte min salig Faders Svagheder.

Han var en fattig Spillemand, som maatte fortiene sit Brød kummerligt med at gnide paa Fiol, blæse Skalmeie og med at slaae Hakkebræt. Paa min Opdragelse kunde han intet anvende; saasnart jeg var stor nok, maatte jeg følge med ham til Barnedaab, Bryllupper, paa Dandsebod, og hiælpe ham med at blæse Sækkepibe. Havde vi nu tilbragt Natten paa denne Maade, saa maatte jeg i Daggry følge min ulykkelige bestiænkede Fader hiem til et elendigt Loftkammer. Han var da sædvanlig opbragt, prygled mig for ingenting, og da først kunde jeg Stakkel krybe i den mugne Seng, hvis tynde Dyne aldrig ret beskyttede mig for Kulden.

Naar min Fader var i denne Tilstand, og desværre var han ofte saa, vovede jeg næsten ikke at sige et Ord. Jeg taug, for ei at faae Hug, og saaledes har jeg vænt mig til at tie fra Barnsbeen. — I vort Nabolaug boede en Skolemester, som forbarmede sig over mig og lærte mig at læse og strive; han forærede mig ogsaa det nye Testament, og der fandt jeg min Trøst.

Engang var det nær gaaet mig meget slemt, og min stakkels Fader endnu værre. Han var vred over, at jeg gik i Skole, og over at jeg ikke meer vilde synge de fæle Viser, som man forlangte af mig ved Svinegilderne. — Da vi sadde en Aften

Litzbergs og Lademanns Hændelser.

Jeg er opdraget i Wien, — begyndte han — men født i Nürnberg, hvor min Fader, en Patricier, havde ægtet min borgerlige Moder. Efter mine Forældres Død tog en Paarørende af min Moder mig til sig i Wien. [illegible] vilde opdrage og sørge for mig, naar jeg vilde ignorere [illegible] Faders Adelsbrev, gaae over til den catholske Religion, og [illegible] et borgerligt Haandværk. Til det første og sidste bequemmede [illegible] mig strax; men min evangelisk lutherske Tro vilde jeg ikke [illegible] egte. Min Fætter, der var en god Instrumentmager, og som [illegible] avde lært Tolerants paa sine Reiser, gav efter, og lod mig lære Mathematik og Latin. Jeg læste ogsaa hvad jeg ellers kunde faae fat paa, og snart var jeg indviet i de mechaniske Kunster, og kunde gjøre med mine Hænder hvad jeg vilde.

I mit tyvende Aar døde min Fætter, og jeg maatte staae mig igiennem saa godt som jeg kunde. Der boede en Adelsmand i Steiermark, som fik Lyst til at lade sine Børn underviise i Tegning. Jeg paatog mig dette Arbeide, fordi jeg gierne vilde ligge paa Landet om Sommeren. Der var blandt andre Børn en voxen Datter, ikke egentlig smuk, men i den Alder, da man finder enhver Pige smuk, der ikke er hæslig. Hun var alt en udlært Kokette, saa vidt Ærbarheden tillod det. Hun talede slet Tydsk, men godt Fransk, havde en god Forstand, var vittig, lod mig fortælle og hørte andægtig efter, med smægtende Øiekast, og med den lille Finger legende i Munden. Dette fordømte Manøvre bragte mig reent ud af Conceptet. Jeg løb ud i Skoven, begyndte at snakke poetisk med Bækken, at synge med Fuglene, at skiære Bogstaver i Træerne, og at græde over Maanen. Jeg læste Petrarchs Sonetter, den gamle Historie om Abeillard og Heloise, og tilsidst giorde jeg Vers, hvori jeg rimede Hierte med Smerte, Bryst med Lyst. Tale til hende vovede jeg ikke, naar jeg sad alene med hende. Hun viste særdeles megen Fatning alt imens;

hende en Straffepræbiken, hendes Vittighed og Lune, hendes venlige Smiil bandt min Tunge. Ved Affkeden bad hun mig at komme snart igien. Jeg lovede det; men satte mig næste Morgen tidlig paa Postvognen og rullede afsted. Jeg har aldrig seet hende siden.

Kort derpaa lærte jeg at kiende Lademann; men han maa selv fortælle sin Ungdomshistorie, at I dog engang kunne høre ham tale. Thi jeg forsikrer Eder, han kan snakke og tænke som et andet Menneske, naar han blot bevinger den fatale Blyhed og faaer Munden paa Gang.

Jeg føler selv, sagde Lademann, at denne Undseelighed er en meget slem Vane. Men idag vil jeg tvinge mig. Rigtignok gior mig strax Gienstanden forlegen igien; thi jeg er nødt til at blotte min salig Faders Svagheder.

Han var en fattig Spillemand, som maatte fortiene sit Brød kummerligt med at gnide paa Fiol, blæse Skalmeie og med at slaae Hakkebræt. Paa min Opdragelse kunde han intet anvende; saasnart jeg var stor nok, maatte jeg følge med ham til Barnedaab, Bryllupper, paa Dandsebod, og hiælpe ham med at blæse Sækkepibe. Havde vi nu tilbragt Natten paa denne Maade, saa maatte jeg i Daggry følge min ulykkelige bestiænkede Fader hiem til et elendigt Loftkammer. Han var da sædvanlig opbragt, prygledе mig for ingenting, og da først kunde jeg Stakkel krybe i den mugne Seng, hvis tynde Dyne aldrig ret beskyttede mig for Kulden.

Naar min Fader var i denne Tilstand, og desværre var han ofte saa, vovede jeg næsten ikke at sige et Ord. Jeg taug, for ei at faae Hug, og saaledes har jeg vænt mig til at tie fra Barnsbeen. — I vort Nabolaug boede en Skolemester, som forbarmede sig over mig og lærte mig at læse og skrive; han forærede mig ogsaa det nye Testament, og der fandt jeg min Trøst.

Engang var det nær gaaet mig meget slemt, og min stakkels Fader endnu værre. Han var vred over, at jeg gik i Skole, og over at jeg ikke meer vilde synge de fæle Viser, som man forlangte af mig ved Svinegilderne. — Da vi sadde en Aften

Veien til et Værtshuus, hvor der var ſtort Oplob af Menneſker. En ung Officeer, en ulykkelig Eifter, havde ſkudt ſig en Kugle for Panden, fordi hans Kiæreſte havde ſlaaet op med ham. Jeg lod mig viſe Liget, og gios tilbage af Skræk og Forundring, da jeg ſaae min lykkelige Medbeiler ligge død og blodig paa Bordet. Hun havde altſaa ogſaa drevet ſit Spil med ham; men han var en ſlettere Philoſoph end jeg, og havde ikke forſtaaet at finde ſig i Modgang.

To Aar efter denne Begivenhed kom jeg atter paa en Reiſe om Aftenen ſilde til en lille Stad, hvor jeg hørte en forfærdelig Larm i et Huus, bag de lukkede Vinduesſkodder. Det var en Mand, ſom bankede ſin Kone. Jeg ſpurgte om Navnet, og hørte til min Forundring, at det var min Froken, der endelig havde giftet ſig med et Mandfolk, der ikke elſkede hende. For at komme i Beſiddelſe af ham, havde hun taget ham, hvilket vel ellers neppe var ſkeet; men hvad hun havde ſat ſig i Hovedet, maatte frem, det koſte, hvad det vilde. Han havde taget hende

hende en Straffepræbiken, hendes Vittighed og Lune, hendes venlige Smiil bandt min Tunge. Ved Affeden bad hun mig at komme snart igien. Jeg lovede det; men satte mig næste Morgen tidlig paa Postvognen og rullede afsted. Jeg har aldrig seet hende siden.

Kort derpaa lærte jeg at kiende Lademann; men han maa selv fortælle sin Ungdomshistorie, at I dog engang kunne høre ham tale. Thi jeg forsikrer Eder, han kan snakke og tænke som et andet Menneske, naar han blot bevinger den fatale Blyhed og faaer Munden paa Gang.

Jeg føler selv, sagde Lademann, at denne Undseelighed er en meget slem Vane. Men idag vil jeg tvinge mig. Rigtignok gior mig strax Gienstanden forlegen igien; thi jeg er nødt til at blotte min salig Faders Svagheder.

Han var en fattig Spillemand, som maatte fortiene sit Brød kummerligt med at gnide paa Fiol, blæse Skalmeie og med at slaae Hakkebræt. Paa min Opdragelse kunde han intet anvende; saasnart jeg var stor nok, maatte jeg følge med ham til Barnedaab, Bryllupper, paa Dandsebod, og hiælpe ham med at blæse Sækkepibe. Havde vi nu tilbragt Natten paa denne Maade, saa maatte jeg i Daggry følge min ulykkelige bestiænkede Fader hiem til et elendigt Loftkammer. Han var da sædvanlig opbragt, prygledе mig for ingenting, og da først kunde jeg Stakkel krybe i den mugne Seng, hvis tynde Dyne aldrig ret beskyttede mig for Kulden.

Naar min Fader var i denne Tilstand, og desværre var han ofte saa, vovede jeg næsten ikke at sige et Ord. Jeg tang, for ei at faae Hug, og saaledes har jeg vænt mig til at tie fra Barnsbeen. — I vort Nabolaug boede en Skolemester, som forbarmede sig over mig og lærte mig at læse og skrive; han forærede mig ogsaa det nye Testament, og der fandt jeg min Trøst.

Engang var det nær gaaet mig meget slemt, og min stakkels Fader endnu værre. Han var vred over, at jeg gik i Skole, og over at jeg ikke meer vilde synge de fæle Viser, som man forlangte af mig ved Sviregilderne. — Da vi sadde en Aften

alene ſammen, og han var ganſke beruſet, ſkænkede han et ſtort Glas Brændeviin fuldt for mig, og befalede, at jeg ſkulde drikke det ud. — Jeg raabte angeſt: Fader! jeg kan ikke! Det er Gift for mig, vil du forgive dit Barn? — Hund! raabte han raſende, vover du at ſige mig imod? Og uden at betænke ſig, ſlog han mig Stokken i Hovedet, ſaa at jeg ſank bevidſtløs paa Gulvet. — Lykkeligviis kom jeg til mig ſelv igien; han havde været i Dødſens Angeſt, og Rusen var gaaet over, da han ſaae mig falde. Ak, hvor var jeg glad, da jeg kom tillive igien. Jeg kyſſede hans Haand mange Gange og raabte grædende: Gud ſkee Lov, kiære Fader, at du ingen Mørder blev, at du ikke har ſlaaet mig ihiel! Ellers havde du maattet lade dit Liv paa Retterſtedet.

Gottlieb, ſagde den arme Mand, i en Tone, ſom jeg endnu aldrig havde hørt ham tale, jeg er en Niding, og fortiener ikke at kaldes Fader.

Han var fra den Dag af et andet Menneſke. Den gamle

om den hellige Bonifacius, som først prædede Evangelium i Nordtydskland. Jeg havde faaet ham saare kiær, og drømte tidt om ham. Engang kom det mig for, som om han stod for min Seng. Jeg holder af dig, Gottlieb, sagde han. Jeg har omvendt Hedninger til Christendom, og jeg vil ogsaa giøre noget for dig, at du kan faae en christelig Optugtelse, og lære den skiønne Musik grundigt, der er saa nødvendig til Gudstieneſten.

Der var alt forløbet nogen Tid siden denne Drøm, og jeg var, som sagt, i Snedkerlære, da min Mester en Dag sendte mig hen til en bekiendt Gnier, der vilde gifte sig, og derfor var betænkt paa at udstaffere sin brøstfældige Ronne, for at modtage sin unge Brud. Der maatte jeg i en gammel Sal nedrive Panelet, for at Væggene igien kunde blive nyt beklædte med beitset Nøddetræ. Der stod et slet udskaaret, ormstukket Helgenbillede i Salen (thi Staden, jeg boede i, var catholsk, skiøndt jeg var lutherſk). Huuseieren befalede mig at fare lempelig med hans Skytspatron, der kun stod paa svage Been.

Jeg var kommen temmelig vidt i mit Arbeide, men da Skytspatronens Ryg var slaaet fast med Søm til Væggen, hvor jeg skulde have Panelet ned, gik han mig itu mellem Hænderne, og overøste mig med en Mængde Guldstykker, der faldt ud af hans hule Krop. Jeg samlede dem omhyggeligt i min Hat og bragte den rige Mand dem. — Istedetfor at takke mig, sagde han: Tøv lidt, min Søn! jeg maa dog vise min unge Brud, hvad du har fundet. Løb derpaa til Øvrigheden og anklagede mig som en Tyv. — Jeg blev sat i et mørkt Hul, og Gud veed hvor længe jeg havde siddet der, var ikke Herr Litzberg, der just den næste Dag paa Raadhuset forelagde Raadsherrerne Planen til en ny Bygning, kommen mig til Hiælp. — Da han hørte, den Gierrige paastod, der havde været mange flere Dukater i Helgenen, fordi hans Fader paa Sotteſengen skulde have mumlet nogle Ord, som han nu først forstod, lod Herr Litzberg atter den ormstukne Helgen sammenlime; og da de fundne Dukater vare kastede i Hullet paa Sparebøssen, der tilklinet med Vox fandtes i Issen paa Hovedet, saae man, at det ingen flere kunde

rumme. Nu blev Summen deelt i tre lige Parter. Den første Trediedeel fik Skytspatronen, fordi han saalænge i Krigstid havde bevaret Skatten i sit Legeme; den anden Deel fik Huuseieren, og den tredie jeg, som Finder; Herr Litzberg blev min Formynder, jeg kom i en god Skole, og fik daglig Underviisning i Musiken af en god Organist.

Men det maa jeg ikke glemme, at da jeg spurgte, hvem dette Billed egenlig skulde forestille? hørte jeg, at det var den hellige Bonifacius! Saaledes havde han virkelig holdt det Løfte, han havde givet mig i Drømme.

Imidlertid var min Farbroder flyttet fra sit forrige Opholdssted hen i en luthersk Stad. Da den gamle Organist der behøvede en Medhiælper, reiste jeg ogsaa did, og spillede tidt for ham. Min Farbroder, der var en slet Huusholder og en latterlig Patron, var kommen ganske paa Knæene, kunde ikke fortsætte sit Haandværk, og just da jeg traadte ind i Stuen til ham, sad han og skrev en en Ansøgning om den ledige Bælgetrædertieneste.

Den menneskeædende Død, kiære Gottlieb, sagde han, da

Min Farbroder blev virkelig Bælgetræder, og da jeg en Tidlang spillede for Organisten, forlangte Farbroder altid, at jeg skulde sige ham hvad Tone Stykket gik af. Men da den vrantne, gamle Organist kom sig noget, og selv engang forrettede sit Embede, vilde han ikke sige ham nogenting. — Hvad rager Tonarten Jer? raabte han, gaae hen og træd Eders Bælg, eller jeg skal lære Jer Vinterveien. — Min Farbroder gik i Bælgekammeret, men svor paa, ingen Bælg at røre, før han vidste Takten og Tonen, der skulde trædes i. Midlertid forsamlede Menigheden sig i Kirken, og Gudstieneſten skulde begynde. Jeg var ogsaa paa Orgelet, løb hen til min Farbroder og sagde: Stykket var af Fis Moll, og gik i Femfierdedeelstakt. Nu fandt han sig i Billighed og traadte Bælgen; men Organisten var saa opbragt, at han hvert Øieblik kom ud af Takten, til stor Forargelse for Menigheden. Neppe havde han spillet den første Psalme, før han lod mig spille videre, løb bag Orgelværket og gav Bælgetræderen et Øresigen. Men min Farbroder forstod Tingen uret, betalte ham med samme Mynt, og kastede hans sorte Allongeparyk ud af Lydhullet paa Kirkegaarden, hvor den faldt ned om Halsen paa en gammel Kone, der vilde gaae i Kirke. Medens dette Klammeri stod paa, var Vinden gaaet af Bælgen, Orgelet taug atter, og Præsten maatte gaae i Prædikestolen uden Sang.

Det kom til Klage, men min Farbroder forsvarede sig tappert. — Kives ikke med en Mægtig, skrev han, at du ikke falder i hans Hænder. Gierrighed er en Rod til alt Ondt, altsaa ogsaa til Ærgierrighed. Havde Organisten ikke været storagtig, men smukt taget mig paa Raad med, som en Hovedperson ved Gudstieneſten, saa havde alting faaet et lykkeligt Udfald. I Musiken er Harmonien den skiønneſte Dyd, og den burde ikke blot findes i Piber og Fløiter, men ogsaa i Menneſkenes Hierter.

Ogsaa denne Strid bilagde den gode Herr Litzberg, som just i de Dage besøgte mig, paa bedste Maade, og min stakkels Farbroder mistede ikke sit Embede, men forsonede sig med sin Principal. Nu tog Herr Litzberg mig med sig, og lovede snart engang ved Leilighed at sørge for mig. For det første skulde vi

Amsterdam, for at reise med ham til
derhen lærte vi at kiende Herr Eberha
Hanna Hellkraft. Hvad der videre er s

Her taug Lademann, og Litzberg raa
Taushed, som opstod af spændt, util
Snip, Snap, Snude, nu er Eventyret u
nu kan de Andre begynde. Nu, mine
det ikke en deilig Historie? Om en te
en ormstukken Helgen! Saaledes er mi
og jeg troer, om vi saa traadte ham B
den hellige Bonifacius; skiøndt, jeg fo
Skatte i ham, som vel kunne opveie Du
de kiære Pigebørn, de gode Mødre, og
morsom Kiærlighedshistorie! Og saa ma
gamle Anekdoter? Nei, Ven! det giæ
skrifte, saa maa jeg. Jeg spiller rigtign
saa godt som han; men jeg har jo alt
Priis. Jeg har ikke meer at tabe. Vel
ved den hellige Bonifacius, Lademann,
Eder. Jeg tager Eder med i Faldet; og
dre, end den rasende Karl, der vilde styr

De ulykkelige og lykkelige Elskere.

Vi reiste da sammen, som sagt, for at reparere gamle Orgler i gamle tydske Stæder. Engang kom vi paa denne Reise til et Nonnekloster, hvor Orgelet ikke længer vilde gaae, hvor Taarnuhret var istaae, og hvor ovenikjøbet Lynilden var slaaet ned i Kirken og havde hugget en Kant af Alteret. Det skulde nu altsammen istand igien. Priorinden var meget streng; hun ansaae denne sidste Ulykke som en Himmelens Straf, fordi et Par af hendes Nonner havde havt hemmelige Kjærlighedsforstaaelser. Disse stakkels Børn, som vare blevne syge af Skræk og døde kort derefter, laae begravne paa Kirkegaarden. Fra den Tid af var der indført et strengere Opsyn i Klosteret; og de Mandfolk, som havde at bestille der, maatte underkaste sig den strengeste Quarantaine, for at Elskovspesten ikke igien skulde snige sig ind i Cellerne og i Nonnernes Hierter.

Længe blev Alteret femkantet, Uhret stod, og Orgelet brummede værre end Priorinden, fordi der endnu ingen Bygmester, Uhrmager eller Orgelbygger kom, der saae hende passelige ud. Men neppe havde hun betragtet mig og Lademann, før vi fandt Naade for hendes Øine, og hun fandt os netop som vi burde være. Hvad mig angik, saa begriber jeg, at mit diærve Væsen og mine Koparr vare hende ligesaa mange Beviser paa min Ustadelighed; men Lademann var en kjøn Knøs med et glat Melkebrødsansigt. Rigtignok havde han forblæst sig noget i sin Barndom paa Sækkepibe; men han var øm og blid, hvad just Fruentimmerne saa godt kunne lide. Dog, Priorinden, som lod til at være en stor Menneske- og især Mandfolkekjenderinde, har formodenlig strax afmærket ham det blye Væsen, som intet Dristigt turde vove paa egen Haand. Nok, vi fik Arbeidet paa de Vilkaar, at vi ingen Svende eller Drenge maatte bringe med. Skjøndt der nu ikke var meget at fortiene her, indgik vi dog Betingelserne, fordi det eensomme Arbeid i et Nonnekloster havde

nøger Eventyrligt; og efter salig Seifarts Theorie, gaae jo alle Mennesker paa Eventyr.

I de første Dage skete der dog intet Sligt; thi Kirken stod tom. Men da vi en Aften temmelig silde gik over Kirkegaarden, saae vi to unge Mennesker ligge ved et Par Grave. De tørrede deres Øine med hvide Lommetørklæder og giørde Armbevægelser mod Himlen, som om de vilde mane de Dødes Aander ned igien. — Jeg talede til den Ene, og han svarede, da han havde fattet sig af sin Skræk, fordi vi havde opdaget dem: Ak, kiære Herre, røb os ikke! Med Livsfare ere vi klavrede over den høie Klostermuur, blot for at have den sørgelige Glæde, at græde paa vore salige Kiæresters Grave. Hvis I nøgentid have elsket, — og det er vel ikke andet muligt, — saa veed I hvad det vil sige, at miste sin halve Siæl i Ungdommens blomstrende Vaar. Jeg beder Eder, forraader os ikke for Priorinden, der er en saa haardhiertet, kold, gammel Jomfru, at hun vist ogsaa vilde berøve os denne usle Trøst, hvis hun vidste, at to unge Mandfolk alene om Natten besøgte et Par Vanner ved deres

Kiæreſters Søſtre leve endnu ſom Nonner i Kloſteret, hvor I arbeide. Den ene er Orgelſpillerinde, den anden første Sangerinde; og da de begge ypperligt forſtaae ſig paa Orgler og Inſtrumenter, bliver Priorinden, der ikke kan ſtille Kattemiau fra Nattergaleſlag, nødt til at ſende diſſe Virtuosinder op til Eder, for at underſøge Arbeidet. Viis os da den Godhed, og giv en af dem hemmelig dette Brev. Vi vide, de beſidde afſtaarne Haarlokker af deres ſalige Søſtre; og derſom I har elſket, veed I, hvilken Skat en Lok er for en ulykkelig Elſker. Det er alt hvad vi forlange af Eder.

Vi vilde ikke afſlaae dem denne Begiering, og lovede hemmeligt at beſørge Seddelen til Organiſtinden. — Dagen derpaa kom to unge Nonner op til os paa Orgelværket, fulgt af en gammel, der ſtrax ſatte ſig paa en Bænk, tog et Par Briller paa Næſen, og gav ſig til at læſe i en Bog, ſom hun havde ſtiult i Lommen; medens de Unge underſøgte Orgelpiberne og Regiſterne med os. De havde aflagt deres Slør, ſlaaet deres Hætter tilbage og vare overordenlig deilige. Jeg gav den første Brevet, ſom hun hurtig ſtak i Barmen. — De ſtakkels Ulykkelige! ſukkede hun; de elſke endnu vore ſalige Søſtre, efter et Aars Forløb, ſaa tro og ømt. Det var Synd at nægte dem den uſkyldige Gave. Imorgen ſkal De faae Lokkerne, mine Herrer!

Nu begyndte Orgelſpillerinden at ſpille paa de ſorte Tangenter med de ſneehvide Hænder og veldannede Fingre, medens den Anden med klar Stemme ſang en Arie, hvorved det hvælvede Bryſt fvulmede i ſin hele Fylde. — Lademann var i den tredie Himmel; han bildte ſig ind at ſee den hellige Cæcilia ved Orgelet; og da Sangerinden fløitede ſom en Nattergal og fyldte Kirkehvælvingen med ſin herlige Sopran, blev jeg heel ſnever om Hiertet. Vi havde gierne hørt paa dem den hele Dag uden at ſpiſe eller drikke; men den gamle Nonne mindte dem om at gaae igien, hvorpaa den Ældſte vendte ſig til os og ſagde: Ja, mine Herrer! der er endnu meget ved dette Inſtrument at giøre, inden det ret kommer iſtand og klinger ſom det bør. Principalen er forſømt, Fløiten maa tone ſødere, Mixturen ſkriger endnu afſkye-

noget Eventyrligt; og efter ſalig Seifarts Theorie, gaae jo alle Menneſker paa Eventyr.

I de første Dage ſkete der dog intet Sligt; thi Kirken ſtod tom. Men da vi en Aften temmelig ſilde gik over Kirkegaarden, ſaae vi to unge Menneſker ligge ved et Par Grave. De torrede deres Øine med hvide Lommetørklæder og giorde Armbevægelſer mod Himlen, ſom om de vilde mane de Dødes Aander ned igien. — Jeg talede til den Ene, og han ſvarede, da han havde fattet ſig af ſin Skræk, fordi vi havde opdaget dem: Ak, kiære Herre, røb os ikke! Med Livsfare ere vi klavrede over den høie Kloſtermuur, blot for at have den ſørgelige Glæde, at græde paa vore ſalige Kiæreſters Grave. Hvis I nogentid have elſket, — og det er vel ikke andet muligt, — ſaa veed I hvad det vil ſige, at miſte ſin halve Siæl i Ungdommens blomſtrende Vaar. Jeg beder Eder, forraader os ikke for Priorinden, der er en ſaa haardhiertet, kold, gammel Jomfru, at hun viſt ogſaa vilde berøve os denne uſle Trøſt, hvis hun vidſte, at to unge Mandfolk alene om Natten beſøgte et Par Mønner ved deres

Klæreſters Søſtre leve endnu ſom Nonner i Kloſteret, hvor I arbeide. Den ene er Orgelſpillerinde, den anden første Sangerinde; og da de begge ypperligt forſtaae ſig paa Orgler og Inſtrumenter, bliver Priorinden, der ikke kan ſtille Kattemiau fra Nattergaleſlag, nødt til at ſende diſſe Virtuosinder op til Eder, for at underſøge Arbeidet. Viis os da den Godhed, og giv en af dem hemmelig dette Brev. Vi vide, de beſidde afſtaarne Haarlokker af deres ſalige Søſtre; og derſom I har elſket, veed I, hvilken Skat en Lok er for en ulykkelig Elſker. Det er alt hvad vi forlange af Eder.

Vi vilde ikke afſlaae dem denne Begiering, og lovede hemmeligt at beſørge Seddelen til Organiſtinden. — Dagen derpaa kom to unge Nonner op til os paa Orgelværket, fulgt af en gammel, der ſtrax ſatte ſig paa en Bænk, tog et Par Briller paa Næſen, og gav ſig til at læſe i en Bog, ſom hun havde ſtiult i Lommen; medens de Unge underſøgte Orgelpiberne og Regiſterne med os. De havde aflagt deres Sler, ſlaaet deres Hætter tilbage og vare overordenlig deilige. Jeg gav den første Brevet, ſom hun hurtig ſtak i Barmen. — De ſtakkels Ulykkelige! ſukkede hun; de elſke endnu vore ſalige Søſtre, efter et Aars Forløb, ſaa tro og ømt. Det var Synd at nægte dem den uſkyldige Gave. Imorgen ſkal De faae Lokkerne, mine Herrer!

Nu begyndte Orgelſpillerinden at ſpille paa de ſorte Tangenter med de ſneehvide Hænder og veldannede Fingre, medens den Anden med klar Stemme ſang en Arie, hvorved det hvælvede Bryſt ſvulmede i ſin hele Fylde. — Lademann var i den tredie Himmel; han bildte ſig ind at ſee den hellige Cæcilia ved Orgelet; og da Sangerinden fløitede ſom en Nattergal og fyldte Kirkehvælvingen med ſin herlige Sopran, blev jeg heel ſnever om Hiertet. Vi havde gierne hørt paa dem den hele Dag uden at ſpiſe eller drikke; men den gamle Nonne mindte dem om at gaae igien, hvorpaa den Ældſte vendte ſig til os og ſagde: Ja, mine Herrer! der er endnu meget ved dette Inſtrument at giøre, inden det ret kommer iſtand og klinger ſom det bør. Principalen er forſømt, Fløiten maa tone ſødere, Mixturen ſkriger endnu afſkye-

alene sammen, og han var ganske beruset, skiænkede han et stort Glas Brændeviin fuldt for mig, og befalede, at jeg skulde drikke det ud. — Jeg raabte angest: Fader! jeg kan ikke! Det er Gift for mig, vil du forgive dit Barn? — Hund! raabte han rasende, vover du at sige mig imod? Og uden at betænke sig, slog han mig Stokken i Hovedet, saa at jeg sank bevidstløs paa Gulvet. — Lykkeligviis kom jeg til mig selv igien; han havde været i Dodsens Ange [illegible] var gaaet over, da han saae mig falde. Af, hvor [illegible], da jeg kom tillive igien. Jeg kysede hans Haand [illegible] lange og raabte grædende: Gud skee Lov, kiære Fader [illegible] gen Morder blev, at du ikke har slaaet mig ihiel! [illegible] du maattet lade dit Liv paa Retterstedet.

Gottlieb, sagde den ar[illegible], i en Tone, som jeg endnu aldrig havde hørt ham tale, jeg er en Niding, og fortiener ikke at kaldes Fader.

Han var fra den Dag af et andet Menneske. Den gamle Drikken kunde han vel ikke lade være, og spille og blæse maatte han vel ogsaa; men han bruste aldrig op i Vrede meer, men græd, naar han var i den Forfatning, og sagde: Jeg har myrdet mit Barn, den stakkels Gottlieb, som aldrig har lagt mig et Straahalm i Veien. Jeg har slaaet ham noget itu inde i Hovedet. Om han endogsaa ikke sporer det nu, saa vil det dog med Tiden have slemme Følger og volde hans Død. — Saaledes græmmede han sig og døde kort derefter i en stærk Feber. Jeg opvartede ham saa godt jeg kunde. Han kaldte mig i sin sidste Stund og spurgte uafladelig ængstelig, om jeg tilgav ham? om jeg tilgav ham? til han sov ind.

Min Farbroder satte mig i Lære hos en Snedker; men i mine ledige Timer øvede jeg mig i Musik, da jeg elskede denne Kunst overordenligt. En lykkelig Hændelse satte mig istand til, ikke blot at anvende meer paa min egen Opdragelse, men ogsaa hiælpe min stakkels Farbroder.

Jeg læste om Søndagen i nogle gamle Bøger, der stod paa Hylden ved Uhret; der havde jeg ogsaa faaet fat paa Historien

Klæresters Søstre leve endnu som Nonner i Klosteret, hvor I arbeide. Den ene er Orgelspillerinde, den anden første Sangerinde; og da de begge ypperligt forstaae sig paa Orgler og Instrumenter, bliver Priorinden, der ikke kan stille Kattemiau fra Nattergalestag, nødt til at sende disse Virtuosinder op til Eder, for at undersøge Arbeidet. Viis os da den Godhed, og giv en af dem hemmelig dette Brev. Vi vide, de besidde afskaarne Haarlokker af deres salige Søstre; og dersom I har elsket, veed I, hvilken Skat en Lok er for en ulykkelig Elsker. Det er alt hvad vi forlange af Eder.

Vi vilde ikke afslaae dem denne Begiering, og lovede hemmeligt at besørge Sedlen til Organistinden. — Dagen derpaa kom to unge Nonner op til os paa Orgelværket, fulgt af en gammel, der strax satte sig paa en Bænk, tog et Par Briller paa Næsen, og gav sig til at læse i en Bog, som hun havde skiult i Lommen; medens de unge undersøgte Orgelpiberne og Registerne med os. De havde aflagt deres Slør, slaaet deres Hætter tilbage og vare overordenlig deilige. Jeg gav den første Brevet, som hun hurtig stak i Barmen. — De stakkels Ulykkelige! sukkede hun; de elske endnu vore salige Søstre, efter et Aars Forløb, saa tro og ømt. Det var Synd at nægte dem den uskyldige Gave. Imorgen skal De faae Lokkerne, mine Herrer!

Nu begyndte Orgelspillerinden at spille paa de sorte Tangenter med de sneehvide Hænder og veldannede Fingre, medens den Anden med klar Stemme sang en Arie, hvorved det hvælvede Bryst svulmede i sin hele Fylde. — Lademann var i den tredie Himmel; han bildte sig ind at see den hellige Cæcilia ved Orgelet; og da Sangerinden skiltede som en Nattergal og fyldte Kirkehvælvingen med sin herlige Sopran, blev jeg heel snever om Hiertet. Vi havde gierne hørt paa dem den hele Dag uden at spise eller drikke; men den gamle Nonne mindte dem om at gaae igien, hvorpaa den Ældste vendte sig til os og sagde: Ja, mine Herrer! der er endnu meget ved dette Instrument at giøre, inden det ret kommer istand og klinger som det bør. Principalen er forsømt, Fløiten maa tone sødere, Mixturen striger endnu afskye-

rumme. Nu blev Summen deelt i tre lige Parter. Den første Trediedeel fik Skytspatronen, fordi han saalænge i Krigstid havde bevaret Skatten i sit Legeme; den anden Deel fik Huuseieren, og den tredie jeg, som Finder; Herr Litzberg blev min Formynder, jeg kom i en god Skole, og fik daglig Underviisning i Musiken af en god Organist.

Men det maa jeg ikke glemme, at da jeg spurgte, hvem dette Billed egenlig skulde [illegible] hørte jeg, at det var den hellige Bonifacius! [illegible] havde han virkelig holdt det Løfte, han havde givet mig [illegible] me.

Imidlertid var min Fa[illegible] flyttet fra sit forrige Opholdssted hen i en luthersk [illegible] Da den gamle Organist der behøvede en Medhiælper, reis[illegible] gsaa did, og spillede tidt for ham. Min Farbroder, der var [illegible] let Huusholder og en latterlig Patron, var kommen ganske paa Knæene, kunde ikke fortsætte sit Haandværk, og just da jeg traadte ind i Stuen til ham, sad han og skrev en en Ansøgning om den ledige Bælgetrædertieneste.

Den menneskeædende Død, kiære Gottlieb, sagde han, da han havde omfavnet mig, har omhugget den forrige Bælgetræder, som en Kaalstok. Dette Dødsfald har den høie Magistrat taget sig nær; thi det giør altid Mølleren ondt, naar han mister sit Æsel. Men det Bedste manglede den salig Mand, thi han var ikke musikalsk. Med mig, veed du, har det en anden Art, thi jeg kan ikke blot alle Choraler udenad, efter Tabulatur og Noder, men jeg spiller ogsaa paa Fiol.

Nu er der vel foruden mig en Skrædder og en Brændehugger, som søge om dette Embede; men jeg kan ikke med god Samvittighed raade den høie Øvrighed, at foretrække nogle af disse Herrer for mig. Thi faaer den første ikke sit Strygejern med i Lommen, kunde Fanden let sluge ham ind i Bælgen. Den anden grove Bængel kommer slet ikke i Betragtning. Jeg derimod har en Anbefaling fra en bosat Musicus her i Staden.

Jeg læste nogle Linier, som en Galfrands havde skrevet: at Mester Conrad, efter aflagt Calcantprøve, havde staaet sig heel vel, dog traadte han bedre Dur end Moll.

noget Bedre at byde dem, end Talemaader; jeg rakte dem Haarlokkerne, og neppe saae de dem, før de vare ude af sig selv af Glæde. Det rørte os, at saa Lidet kunde trøste dem; forelskede unge Folk, som ikke pines af Skinsyge, blive snart fortrolige.

Vi giorde dem beelagtige i vor Hemmelighed, i Haab om at de skulde staae os bi. Thi for ingen Oyesigt at giøre, maatte vi arbeide den hele Dag, som sædvanlig, i Kirken; og hvo skulde imidlertid bestille Postheste og skaffe Klæder til Maskeraden? — Jeg havde nok at bestille i Morgenstunden, med at saae min Nøgle smeddet. Men de taknemmelige Ungersvende lovede at staae os bi med alting. Ja de vilde endog følge os et Stykke Vei, for endnu engang at tale med de kiære Svigerinder, som de kaldte dem, om de elskede salige Søstre, og for endnu maaskee at saae nogle Reliquier, som Baand, Blomster eller Sligt.

Nu fik vore to Nonner Mandsklæder; vi kom uden Forhindring ud af Klosteret, Vognen holdt ikke langt derfra. De ulykkelige Elskere vare ogsaa paa Pletten alt, omfavnede kiærligt deres salig Elskedes Søstre, og vi rullede afsted.

Da vi vare i Sikkerhed over Grændsen, toge vi ind i et godt Værtshuus og spiste vor Aftensmad. Lademann og jeg havde gierne havt en kiælnere tête à tête, men Høflighedeu krævede, at vi bade de to Ulykkelige tilbords med. Her var hele Tiden kun Talen om de salige to afdøde Siæle, hvor ømt de havde elsket disse Ynglinger, og i deres sidste Stund kun talet om dem. Dette fortalte Sangerinden saa rørende, at det undrede mig, ikke at see de ulykkelige Elskere bade i Taarer. Men deres Taarekilder vare udtømte af den megen foregaaende Græden; og siden de havde havt saa meget Arbeid og Bevægelse hele Dagen, undrede det os ikke, at de spiste og drak med saa god Appetit. Lademann og jeg kunde hverken spise eller drikke, saa forelskede vare vi; thi vore Kiærester traadte os hvert Øieblik hemmeligt paa Foden under Bordet, medens de af Høflighed lode som om de vare lutter Øie og Øre for de ulykkelige Elskere. Min Skiønne klemte mig engang saa haardt paa min Liigtorn, at jeg maatte skrige i vilden Sky og forsvinde, i

havde ſtødt mig paa Bordbenet. Den lille Skiælmsmeſter kunde ikke bare ſig for at lee; og ſom det nu gaaer, naar man er opremt, at Latteren udbreder ſig ſom et elektriſt Stød over hele Selſkabet, ſaa loe vi ogſaa alle her, ſelv de to Ulykkelige, uden ret at vide hvorfor.

Nu ønſtede vi andre ogſaa at ſee de ſalig Søſtres Haarlokker. De havde megen Lighed med vore Kiæreſters Haar.

Angſten og Reiſen havde udmattet vore Skiønne, og de trængte til Hvile. Vi andre vare ogſaa ſøvnige, undtagen Lademann; vi gik tidlig tilſengs og beſluttede at reiſe tidlig videre næſte Morgen.

Jeg vaagnede temmelig ſilde; Lademann ſov endnu, thi han havde tilbragt de to Trediedele af Natten med ſøde Svarmerier. Jeg kaldte paa Opvarteren, beſtilte fire Poſtheſte og Frokoſt for ſex Perſoner. — Meget vel, ſagde han ſmilende. — Hvad leer Han af? — De Herrer have at befale, og for os er det jo altid en Fordeel, at der bliver forlangt Meget; men det undrer mig dog, at De forlanger fire Heſte og ſex Portioner

De ulykkelige og lykkelige Elskere.

Vi reiste da sammen, som sagt, for at reparere gamle Orgler i gamle tydske Stæder. Engang kom vi paa denne Reise til et Nonnekloster, hvor Orgelet ikke længer vilde gaae, hvor Taarnuhret var istaae, og hvor ovenikjøbet Lynilden var slaaet ned i Kirken og havde hugget en Kant af Alteret. Det skulde nu altsammen istand igien. Priorinden var meget streng; hun ansaae denne sidste Ulykke som en Himmelens Straf, fordi et Par af hendes Nonner havde havt hemmelige Kjærlighedsforstaaelser. Disse stakkels Børn, som vare blevne syge af Skræk og døde kort derefter, laae begravne paa Kirkegaarden. Fra den Tid af var der indført et strengere Opsyn i Klosteret; og de Mandfolk, som havde at bestille der, maatte underkaste sig den strengeste Quarantaine, for at Elskovspesten ikke igien skulde snige sig ind i Cellerne og i Nonnernes Hierter.

Længe blev Alteret femkantet, Uhret stod, og Orgelet brummede værre end Priorinden, fordi der endnu ingen Bygmester, Uhrmager eller Orgelbygger kom, der saae hende passelige ud. Men neppe havde hun betragtet mig og Lademann, før vi fandt Naade for hendes Øine, og hun fandt os netop som vi burde være. Hvad mig angik, saa begriber jeg, at mit diærve Væsen og mine Koparr vare hende ligesaa mange Beviser paa min Usædelighed; men Lademann var en kjøn Knøs med et glat Melkebrødsansigt. Rigtignok havde han forblæst sig noget i sin Barndom paa Sækkepibe; men han var øm og blid, hvad just Fruentimmerne saa godt kunne lide. Dog, Priorinden, som lod til at være en stor Menneske- og især Mandfolkekjenderinde, har formodentlig strax afmærket ham det blye Væsen, som intet Dristigt turde vove paa egen Haand. Nok, vi fik Arbeidet paa de Vilkaar, at vi ingen Svende eller Drenge maatte bringe med. Skjøndt der nu ikke var meget at fortiene her, indgik vi dog Betingelserne, fordi det eensomme Arbeid i et Nonnekloster havde

noget Eventyrligt; og efter ſalig Seifarts Theorie, gaae jo alle Menneſſer paa Eventyr.

I de første Dage ſkete der dog intet Sligt; thi Kirken ſtod tom. Men da vi en Aften temmelig ſilde gik over Kirkegaarden, ſaae vi to unge Menneſker ligge ved et Par Grave. De tørrede deres Øine med hvide Lommetørklæder og gjorde Armbevægelſer mod Himlen, ſom om de ville [illegible] de Dødes Aander ned igjen. — Jeg talede til den G[illegible]varede, da han havde fattet ſig af ſin Skræk, fordi vi [illegible]aget dem: Ak, kiære Herre, rør os ikke! Med Livsfare [illegible]klavrede over den høie Kloſtermuur, blot for at ha[illegible]ſergelige Glæde, at græde paa vore ſalige Kiæreſters [illegible] Hvis I nogentid have elſket, — og det er vel ikke [illegible]ligt, — ſaa veed I hvad det vil ſige, at miſte ſin halve [illegible] i Ungdommens blomſtrende Vaar. Jeg beder Eder, forraader os ikke for Priorinden, der er en ſaa haardhiertet, kold, gammel Jomfru, at hun viſt ogſaa vilde berøve os denne uſle Trøſt, hvis hun vidſte, at to unge Mandfolk alene om Natten beſøgte et Par Nonner ved deres Grave.

Her var nu naturligvis intet at røbe. Det gjorde os ondt for de ſtakkels Ungerſvende, og vi brugte alle de Talemaader, der faldt os ind, for at trøſte dem. — Ak, kiære Herre, ſagde den Ældre igien, forſtaan os dog for denne forſlidte Trøſt! En Pine, ſom den Ulykkelige endnu altid ovenikiøbet maa døie, ſom man ikke tænker paa, og ſom ikke lidet forøger hans Kummer, er den kolde, trivielle Formaning af de Ikkelidende; det gode Raad, at man maa tvinge ſine Lidenſkaber, til man ſees igien hisſet, at der gives flere blomſtrende Piger paa Jorden, og hvad den taabelige Snak videre hedder. I lader mig til at være en altfor fornuftig Mand, til at tage Eders Tilflugt til ſlige Forbarmeligheder.

Den Bedrøvedes Lune behagede mig, og jeg ſvarede: Nu vel, min Ven! ſkab kun ſaa meget I gider, vi ſkulle ikke forſtyrre Eder. — Men en ſand Trøſt kunde I ſkaffe os, hvis I vilde, vedblev den Bedrøvede. — Og hvilken? — Vore ſalige

kunde krænke hans Stolthed, og maaskee vilde han, uden selv at vide det, fatte Nag til mig derover.

Her tog Lademann en lille Sølvbodike frem, som hang i en Guldkiæde ved hans Bryst. Hr. Litzberg troer, sagde han, at jeg kun heri gjemmer Haarlokken og Ringen; men der er endnu et Brev, som Opvarteren dengang hemmeligt stjede mig, da Hr. Litzberg allerede havde faaet det, han læste for dem. Læs selv! — Eberhard aabnede Sedlen og læste:

„Dyrebare Lademann! Beklag og tilgiv mig! Sukkende i et Kloster, hvor mine haarde Forældre satte mig mod min Villie, lærte jeg at kiende min Brudgom for tre Aar siden, en vakker ung Mand med Aand og Dannelse. Han elskede mig, det fornøiede mig, jeg tog det Behag, jeg følte derover, for Kiærlighed, og tilsvoer ham Troskab. Denne frivillige Eed tør jeg ikke bryde. Jeg lærte at kiende Dem — for silde! Jeg er afhængig af min dristigere Søster, ligesom De af Deres Ven Litzberg, og vi maae, som afrevne Blomster, følge Strømmen. — Lev vel, dyrebare Ven! I Musikens Toner ville vi evigt leve sammen, og de usynlige Harmonier skulle daglig forene vore Hierter.

Cæcilia."

Ak, hun heed Cæcilia! raabte Lademann, idet hans Ven Eberhard faldt ham om Halsen og bad om Forladelse. Der er et skjønt Billed af Carlo Dolce, som forestiller den hellige Cæcilia, siddende ved Orgelet; krandset med Roser vender hun sig og seer til Siden. Just saaledes betragtede min Cæcilia mig. Kun havde hun ingen Roser om Hovedet, og for mig blomstrer [illegible] Liv ingen Rose meer. —

havde ſtødt mig paa Bordbenet. Den lille Skiælmsmeſter kunde ikke bare ſig for at lee; og ſom det nu gaaer, naar man er oprømt, at Latteren udbreder ſig ſom et elektriſt Stød over hele Selſkabet, ſaa lee vi ogſaa alle her, ſelv de to Ulykkelige, uden ret at vide hvorfor.

Nu ønſtede vi andre ogſaa at ſee de ſalig Søſtres Haarlokker. De havde megen Lighed med vore Kiæreſters Haar.

Angſten og Reiſen havde udmattet vore Skiønne, og de trængte til Hvile. Vi andre vare ogſaa ſøvnige, undtagen Lademann; vi gik tidlig tilſengs og beſluttede at reiſe tidlig videre næſte Morgen.

Jeg vaagnede temmelig ſilde; Lademann ſov endnu, thi han havde tilbragt de to Trediedele af Natten med ſøde Svarmerier. Jeg kaldte paa Oppasteren, beſtilte fire Poſtheſte og Frokoſt for ſex Perſoner. — Meget vel, ſagde han ſmilende. — Hvad leer Han af? — De Herrer have at befale, og for os er det jo altid en Fordeel, at der bliver forlangt Meget; men det undrer mig dog, at De forlanger fire Heſte og ſex Portioner Frokoſt til to Perſoner. — Kiære Ven, ſagde jeg, vi ere Sex

af Lig, men af vore egne Nakker. Lever ret vel, gode Herrer! Himlen ſkænke Dem Elſkerinder, der ere dem ſaa troe og hengivne, ſom vi vore Elſkere. At forfølge og efterſpeide os, vilde være forgiæves; en ſaa ſmaalig Hævn kunde heller ikke to ædle Mænd tage, ſom vi i vort Bekiendtſkabs korte Tid i høieſte Maade have lært at agte."

To Brillantringe af temmelig Værdie laae i Papiret ved Siden af Haarlokkerne. Den fortvivlede Lademann greb den blonde Lok, der havde tilhørt hans Skiønne, men vilde kaſte Ringene ud af Vinduet. — Lad det være, ſagde jeg, ſom efter min Maade ſtrax var helbredet igien. Man har taget os ved Næſen, men det have vi fortient. Hvorfor vidſte vi ikke bedre at ſtille Indbildning fra Virkelighed? Nonnerne have ikke ſpillet os denne Streg for at holde os for Nar; men kun af Nød, af Kiærlighed til de Andre, fordi de tvivlede om ellers at faae os i Ledtog med. Rigtignok have de forført os til et Kloſterran, og derfor er det billigt, vi bøde for vore Synder. Forreſten ſkal det ikke ængſte mig i min ſidſte Stund at have befriet to unge Piger fra Trældom og givet dem tilbage til Naturen. Orglet klinger nu atter ſmukt, Alteret ſtaaer ædel bygt, Klokken ſlaaer rigtigt, og vi have ikke taget en Hvid derfor. Det kan være Priorinden en Erſtatning for de miſtede Nonner. Og diſſe Ringe kunne vi tage til Giengiæld, fordi de Skiønne have ſtilt os ved vor Arbeideløn. Det er altſaa ingen Gave. Vi kunne beholde Ringene uden at takke derfor.

Lademann taug og ſøgte Eenſomheden; jeg mærkede nok, at han ofte græd hemmeligt. Hans muſikalſke Phantaſier bleve endnu ſkiønnere og mere hiertegribende. Saaledes udgiød han i velgiørende Toner ſin Længſel og ſin Veemod. Jeg udøſte min Harme paa Bierker og Stene, hvis raae Klumper jeg tvang i ſkiønne Former. Siden have vi helliget vore Liv til Kunſten, indtil vi lærte at kiende vore Venner Hr. Wolfgang og Hr. Eberhard Julius.

havde ſtødt mig paa Bordbenet. Den lille Skiælmsmeſter kunde ikke bare ſig for at lee; og ſom det nu gaaer, naar man er oprømt, at Latteren udbreder ſig ſom et elektriſt Stød over hele Selſkabet, ſaa loe vi ogſaa alle her, ſelv de to Ulykkelige, uden ret at vide hvorfor.

Nu ønſtede vi andre ogſaa at ſee de ſalig Søſtres Haarlokker. De havde megen Lighed med vore Kiæreſters Haar.

Angſten og Reiſen havde udmattet vore Skienne, og de trængte til Hvile. Vi andre vare ogſaa ſøvnige, undtagen Lademann; vi gik tidlig tilſengs og beſluttede at reiſe tidlig videre næſte Morgen.

Jeg vaagnede temmelig ſilde; Lademann ſov endnu, thi han havde tilbragt de to Trediedele af Natten med ſøde Sværmerier. Jeg kaldte paa Opvarteren, beſtilte fire Poſtheſte og Frokoſt for ſex Perſoner. — Meget vel, ſagde han ſmilende. — Hvad leer Han af? — De Herrer have at befale, og for os er det jo altid en Fordeel, at der bliver forlangt Meget; men det undrer mig dog, at De forlanger fire Heſte og ſex Portioner Frokoſt til to Perſoner. — Kiære Ven, ſagde jeg, vi ere Sex ialt. Veed Han ikke, at vi kom Sex her i Aftes? — Jo, det veed jeg meget godt; men de Fire ere jo allerede reiſte igien imorges Kl. tre. — Ere de borte? raabte nu Lademann, ſom endelig fik Øinene op og ſad overende i Sengen. — Ak, det er ſandt, ſagde Opvarteren, der ligger et Brev paa Bordet, ſom de gode Herrer formodenlig ikke endnu have læſt. Han rakte mig Brevet og gik ſin Vei. Det lød ſaaledes:

„De ulykkelige Elſkere grøde ikke meer trøſteløſe paa Gravene; de have fundet deres Veninder igien, ſom de i tre Aar trofaſt have elſket. De ſtakkels Piger ere ikke længer levende begravede bag Kloſterets Mure. Hr. Litzberg og Hr. Lademann ville godhedsfuld tilgive den lille nødvendige Liſt. Skulde De endnu være lidt forelſtede, da ville diſſe flygtige Indtryk ſikkert ſnart udſlettes igien. Til Erindring og Tak for deres venlige Hiælp bede vi Dem ikke at forſmaae hoslagte Ringe. Heller ikke diſſe Haarlokker, ſom de kiende fra igaar, og ſom ikke ere ſkaarne

kunde kranke hans Stolthed, og maaskee vilde han, uden selv at vide det, fatte Nag til mig derover.

Her tog Lademann en lille Sølvbodike frem, som hang i en Guldkiæde ved hans Bryst. Hr. Litzberg troer, sagde han, at jeg kun heri giemmer Haarlokken og Ringen; men der er endnu et Brev, som Opvarteren dengang hemmeligt stjæde mig, da Hr. Litzberg allerede havde faaet det, han læste for dem. Læs selv! — Eberhard aabnede Sedlen og læste:

„Dyrebare Lademann! Beklag og tilgiv mig! Sukkende i et Kloster, hvor mine haarde Forældre satte mig mod min Villie, lærte jeg at kiende min Brudgom for tre Aar siden, en vakker ung Mand med Aand og Dannelse. Han elskede mig, det fornøiede mig, jeg tog det Behag, jeg følte derover, for Kiærlighed, og tilsvoer ham Troskab. Denne frivillige Ed tør jeg ikke bryde. Jeg lærte at kiende Dem — for silde! Jeg er afhængig af min dristigere Søster, ligesom De af Deres Ven Litzberg, og vi maae, som afrevne Blomster, følge Strømmen. — Lev vel, dyrebare Ven! I Musikens Toner ville vi evigt leve sammen, og de usynlige Harmonier skulle daglig forene vore Hierter.

Cæcilia."

Ak, hun heed Cæcilia! raabte Lademann, idet hans Ven Eberhard faldt ham om Halsen og bad om Forladelse. Der er et skiønt Billed af Carlo Dolce, som forestiller den hellige Cæcilia, siddende ved Orgelet; krandset med Roser vender hun sig og seer til Siden. Just saaledes betragtede min Cæcilia mig. Kun havde hun ingen Roser om Hovedet, og for mig blomstrer i dette Liv ingen Rose meer. —

Da Lademann, efterat Litzberg havde endt ſin Fortælling, fulgte Eberhard hiem, og de kom igiennem Skoven, hvor Maanen ſtinnede, begyndte han at græde og trykkede Eberhards Haand faſt til ſit Bryſt. — Gode Gud! raabte Eberhard, elſker De da virkelig endnu Orgelſpillerinden, min Ven? — Ak, jeg veed ikke, ſvarede Lademann. Jeg har længe ikke tænkt paa hende. Dengang jeg var ſyg, ſaa jeg hende tidt i Drømme, og nu ſtaaer atter hendes Billed ſaa min Siæl. De ſkulde kun ſeet hende ved Orgelet! o hun ſpillede, og vendte der herlige, blomſtrende Anſigt nedens de deilige Fingre hvilede paa de ſorte Tan g ſaa gav hun mig et ſødt Kys, ſom jeg aldrig gl gik mig lige ind i Siælen. Det forekom mig altſam Drøm, og jeg følte, at ſlig Glæde ſkulde jeg ikke nyde m mit Liv. Men jeg haabede dog ſaa viſt, ſaa viſt, at hun vilde elſke mig min hele Livstid. Med Hr. Litzberg var det en anden Sag; han er ſaa diærv, ikke øm nok; og ſaa var han ogſaa ſaa koparret —. Men — det forſtaaer ſig — dog, jeg vil trøſte mig. — Han taug.

Eberhard betragtede ham med et medlidende Smiil, hvori der blandede ſig lidt Ringeagt, og ſagde kold: Med en ulykkelig Kiærlighed kan jeg have den inderligſte Medlidenhed, og det herligſte Menneſkehierte viſer ſig ofte juſt deri. Men ſaa maa Ulykken ogſaa være ædel. Jeg begriber ikke, hvor en ærekiær Mand endnu kan elſke en Uværdig, ſom har bedraget ham ſaa haanligt. Og endnu at ſukke og græde derover, efter Aar og Dag, og for ſlig en Indbildnings Skyld give Slip paa alle virkelige Glæder; — det, kiære Lademann, tilgiv at jeg ſiger det reent ud, forekommer mig at være en ſtor Svaghed, ja endnu værre, det forekommer mig latterligt.

Ak, ſagde Lademann, ſaa ſeer jeg da nok, at jeg maa meddele Dem min Hemmelighed, for at De ikke ſkal foragte mig. Men De bliver ogſaa den Eneſte. De maa love mig helligt at tie; thi det vedkommer ingen uden mig; og jeg vilde for alting ikke, at min Ven og Velgiører Hr. Litzberg ſik at vide, at jeg havde ſpillet en bedre Rolle ved hiin Leilighed, end han. Det

de høieſte Biergtinder. Albert Julius den Anden ſøgte med mange Grunde at raade ſin Fader fra denne Reiſe. Det var blot Fare uden Vinding, ſagde han. Spiſe Frokoſt kunde man overalt, men Bedſtefader ſatte den hele Øe og ſit eget Liv i Vove ved dette Tog. — Min kiære Søn, ſvarede Gubben, derſom jeg altid havde været ſaa forſigtig og fornuftig, ſom du vil have mig, var denne Øe aldrig bleven opdaget og befolket, og du havde aldrig ſeet Dagens Lys. Som en Fange giver jeg ikke levet, ſelv ikke i den videſte Kreds; ſaa var jeg heller blevet Degn hos ſalig Trautmanns, hvor jeg dog kunde løbe omkring ſom jeg vilde. Med at opdages har det ingen Nød, vi anvende jo den yderſte Forſigtighed; et ſtort Skib ſee vi længe, før man fra det opdager vor lille Baad.

Den fornuftige Søn lod ſig ikke overbeviſe; ikke desmindre hidſede man Anker, giorde en behagelig Reiſe, og ſpiſte Frokoſt i en ſtor Hytte, der engang i Haſt var opbygget der af nogle engelſke Matroſer.

Eberhard og Cordula ſadde ved Siden af Bedſtefader; Bægerne bleve fyldte med den gode Viin og tømtes igien. Munterheden blomſtrede paa de veltalende Læber, og Bedſtefader behøvede ſin hele Anſeelſe, for at holde Litzbergs og Wolfgangs Lune i Ave, ſom hvert Øieblik gik ud over den forſigtige Søn, Albert Julius den Anden.

Pludſelig blev det gode Lune forſtyrret af en Jobspoſt. En ung Klippeborger, ſom havde holdt Vagt paa Biergaaſen, traadte bleg ind og meldte, at et ſtort tremaſtet Skib nærmede ſig Øen. — Alle taug et Øieblik og ſaae bekymrede paa hverandre. — Der har den gamle Hr. Søn dog havt Ret, og den ungdommelige Fader Uret, ſagde Gubben.

Det ſiger intet, raabte Wolfgang, da han havde betragtet Skibet giennem ſin Kikkert, vi kunne være igien paa Store-Klippeborg, før de opdage os. — Nu pakkede man hurtig ſammen, og alting var klart inden Borde og Ankeret leitet, da — Roret braſt! — Denne Hændelſe ſatte dem i den ſtørſte Uroligbed, og der blev hurtigt holdt Raad om, hvad her var at

Lille-Klippeborg.

Da Veiret var saa smukt, fik Bedstefader Lyst til at foretage en Fart med de europæiske Venner til Lille-Klippeborg paa en stor Baad, der laae skiult i en dyb Fjeldkløft bag Hække og Buske. — Jeg maa dog endnu før min Død, sagde han, see mig lidt om. — Reisen blev altsaa berammet til den lille Klippeø, otte Mile fra den store; og Bedstefaders Søn, Albert Julius den Anden, maatte i den Tid besætte hans Plads i de Gamles Raad. Albert Julius den Anden, Bedstefaders tredie Søn (thi de tvende ældste vare døde), en Mand paa 70 Aar, var ret rørig og stærk af sin Alder, men ei af fortrinlige Aandsgaver. Hans Faders ungdommelige, muntre Væsen manglede ham ganske, og i Sammenligning med Sønnen saae Gubben i begeistrede Øieblik ud som et ungt Menneske. Den gamle Hr. Søn var, uagtet han aldrig havde været i Europa og altid havde levet i den eenfoldige, store Natur, noget pedantisk; og Eberhard

de høieſte Biergtinder. Albert Julius den Anden ſøgte med mange Grunde at raade ſin Fader fra denne Reiſe. Det var blot Fare uden Vinding, ſagde han. Spiſe Frokoſt kunde man overalt, men Bedſtefader ſatte den hele Øe og ſit eget Liv i Vove ved dette Tog. — Min kiære Søn, ſvarede Gubben, derſom jeg altid havde været ſaa forſigtig og fornuftig, ſom du vil have mig, var denne Øe aldrig bleven opdaget og befolket, og du havde aldrig ſeet Dagens Lys. Som en Fange gider jeg ikke levet, ſelv ikke i den videſte Kreds; ſaa var jeg heller blevet Degn hos ſalig Trautmanns, hvor jeg dog kunde løbe omkring ſom jeg vilde. Med at opdages har det ingen Nød, vi anvende jo den yderſte Forſigtighed; et ſtort Skib ſee vi længe, før man fra det opdager vor lille Baad.

Den fornuftige Søn lod ſig ikke overbeviſe; ikke desmindre hidſede man Anker, giorde en behagelig Reiſe, og ſpiſte Frokoſt i en ſtor Hytte, der engang i Haſt var opbygget der af nogle engelſke Matroſer.

Eberhard og Cordula ſadde ved Siden af Bedſtefader; Bægerne bleve fyldte med den gode Vin og tømtes igien. Munterheden blomſtrede paa de veltalende Læber, og Bedſtefader behøvede ſin hele Anſeelſe, for at holde Litzbergs og Wolfgangs Lune i Ave, ſom hvert Øieblik gik ud over den forſigtige Søn, Albert Julius den Anden.

Pludſelig blev det gode Lune forſtyrret af en Jobspoſt. En ung Klippeborger, ſom havde holdt Vagt paa Biergaaſen, traadte bleg ind og meldte, at et ſtort tremaſtet Skib nærmede ſig Øen. — Alle taug et Øieblik og ſaae bekymrede paa hverandre. — Der har den gamle Hr. Søn dog havt Ret, og den ungdommelige Fader Uret, ſagde Gubben.

Det ſiger intet, raabte Wolfgang, da han havde betragtet Skibet gjennem ſin Kikkert, vi kunne være igien paa Store-Klippeborg, før de opdage os. — Nu pakkede man hurtig ſammen, og alting var klart inden Borde og Ankeret lettet, da — Roret braſt! — Denne Hændelſe ſatte dem i den ſtørſte Urolighed, og der blev hurtigt holdt Raad om, hvad her var at

giøre. Seile bort, var slet ikke mere muligt, og snart vilde Skibet opdage Baaden her i Vigen.

Nei, raabte Bedstefader, hvis Kraft endnu blussede ungdommeligt op ved denne Leilighed, det maa ikke være; saa bliver min Øe opdaget, en fremmed Magt bemægtiger sig den, fremmede Sæder indføres, slette, rovgierrige Mennesker undertrykke og fordærve mine Børn, deres Rigdomme slæbes bort, og de selv maae som Trælle lystre blindt en skummel, despotisk Statholder. Borer Baaden i Sænk! Jeg befaler Eder det. Vi ville skiule os paa Klipperne; siden kunne vi forbedre Hytten og boe der, til Kaptain Horn kommer tilbage fra Europa. Træffer han os ikke paa Store-Klippeborg, vil han søge os paa den lille. Maaskee bygge de en Baad derovre, og hente os inden den Tid; thi vi have desværre intet Værktøi med; ellers kunde vi giøre det selv. — Med os andre, kiære Bedstefader, svarede Eberhard, kunde det vel lade sig giøre; — men De, i Deres Alder! Skal en hundredaarig Olding nu begynde for fra igien? Ak, det gaaer ikke saa let nu med at klavre og sove i fri Luft, som i salig van Leuvens og Lemelies Tid. — O mit kiære Barn

i Sænk, intet Vovestykke truer den Elskedes Liv. Jeg har tydelig seet Flaget paa det fremmede Skib; trefarvet vifter det blaat, rødt og guult, med Regnbuens Hovedfarver, som jeg aftalte med Ferdinand Horn, naar han nærmede sig Øen igien. Det er vort eget Skib, der kommer meget hurtigere tilbage fra Europa, end vi havde ventet.

Disse Trøstensord forvandlede strax den ængstlige Stemning til Glæde. Wolfgang havde sidst aftalt med Hr. Horn, at han ikke næstegang skulde lande ved Store-, men ved Lille-Klippeborg, og der udskibe Sagerne og det medbragte Mandskab, for at den store Øes Hemmelighed kunde bedre bevares, naar ikke for mange Mennesker indviedes deri.

Men sig Forsigtighed var ogsaa Skyld i, at Skibet ikke strax nærmede sig Øen, da man blev Baaden i Havnen vaer. Det klippeborgske Flag blev strax ombyttet med et hollandsk, og Kaptain Horn laverede, uden længe at komme nærmere; thi han formodede, at det var en Baad fra et Skib i Nærheden, der laae for Anker bag Skoven.

Dette var nu en slem Omstændighed. Med Baaden vovede de ikke at nærme sig Skibet; thi det var jo muligt, at Horn kunde fyre paa dem, hvis han formodede Svig. Lykkeligvis havde Litzberg taget Raketter med. Han, som øvede alle mechaniske Kunster, morede sig ogsaa i den senere Tid med at giøre Fyrværkeri. Han havde et Forraad med, deels for at fornøie Selskabet, deels for at give Store-Klippeborgerne et Tegn, hvis man muligt skulde blive nødt til at overnatte her, for at de ikke derovre skulde ængste sig.

Nu kunde altsaa Wolfgang give sin Ven det aftalte Tegn; og neppe lod han tre Raketter stige paa eengang i Luften, før det blev besvaret med to lignende fra Skibet. Chaloupen nærmede sig strax derefter Øen. Horn stod selv med Talerøret ved Roret, og neppe var han saa nær, at han kunde høres, før han raabte: Lever Bedstefader endnu? — Han lever, svarede Wolfgang ham gjennem sit, hvilket han havde taget med, som en gammel Virtuos sit Valdhorn.

Da begge Kaptainerne havde omfavnet hinanden, bragte Wolfgang Horn til Bedſtefader i Hytten. Hvor gierne havde Gubben beſteget Skibet, for endnu engang i ſit Liv at ſove i en Kahyt; men det gik ikke an, for Hemmelighedens Skyld. Ogſaa vilde det været den gamle Mand for vanſteligt at komme op og ned. — Horn fortalte Bedſtefader, at han dennegang medbragte Hr. Martin Julius, der endnu giorde ſit Toilette, for at viſe ſig ſtandsmæſſig for Regenten. — Albert og Eberhard betragtede hinanden ved diſſe Ord med et godmodigt Smiil.

Kort derpaa ſteg den nyſankomne europæiſke Frænde i Land, i ſtive Gallaklæder, med ſtor, puddret Paryk, Kaarde ved Siden og Chapeaubas under Armen. Bedſtefader vilde omfavne ham, men ſlog Hænderne ſammen over Hr. Martins Ryg; ſaa dybt bukkede han for ſin Stamherre, idet han kaldte ham: Deres fyrſtelige Durchlauchtighed.

Bedſtefader havde megen Møie med at faae ham fra alle diſſe underdanige Fagter. Jeg er kun en ſlet og ret Gubbe, min Søn, ſagde han, og gaaer ſnart bidben, hvor ingen Rang-

Uhret. Albert betragtede det længe, vendte det mange Gange om, lukkede det op og i, trykkede det til ſine Læber, og ſtore Taarer trillede ham ned over de røde Kinder i Sølvſkiægget. — Jeg kiender det igien, ſagde han.

Hr. Martin ſaae forundret paa ſin Søn, og kunde ikke begribe, hvor man kunde giøre meer af et gammelt Sølvuhr, end af et Gulduhr beſat med Brillanter. —

Forſkiellig Smag.

Kaptain Horn bragte Bedſtefader gode Sager fra Europa, iſær Malerier af den nederlandſke Skole, til Værelſerne paa Albertsborg, og et Par italienſke Meſterſtykker til Kirken. Ogſaa ſkiønne Portrætter af Klippeborgernes udødelige Stamfædre, Luther og Shakeſpeare, prydede nu Bedſtefaders Dagligſtue over Kanapeen, og overraſkede Gubben en Morgen, da han traadte derind fra ſit Sovekammer. Desuden fulgte en ſærdeles god Maler med, iſær for at male Bedſtefader, af hvem man ſaa gierne vilde have et lignende Billed inden han døde.

Mange andre nyttige Ting, ſom Klippeborgerne ikke ſelv kunde ſkaffe tilveie, blev nu uddeelt af de europæiſke Venner blandt Indbyggerne. Eberhard havde paataget ſig den Uleilighed, at uddele nydelige Skoe, ſyede i London, til Øens unge Piger. De maatte alle paa een Dag og til et viſt Klokkeſlet møde i den ſtore Løvhytte, for at paaſe Skoene. Men blev da ikke den gode Cordula lidt ſinſyg derover? — O nei! Thi ſom hun var Øens deiligſte Pige, havde hun ogſaa den ſkiønneſte Fod, hvorom Eberhard ved denne Leilighed forviſſede ſig. — O hvor brændte hans Hierte for den ranke, blonde Cordula med de ſtore, ſkælfulde Duesine, de lokkede, lyſe Haar og det ovale Anſigt, hvor den fineſte Roſenrødme ſmeltede over i det hvideſte Lilieſkiær.

Hvor kiære vare ham de dunkle Purpurblomſter, ſom hun ſædvanlig bar i de rige Flætninger.

Der var ogſaa kommen endeel tydſke Bibler og Pſalmebøger, hvilke Magiſter Schmelzer uddeelte blandt Huusfædrene. Men da Eberhard vilde ſlaae nogle Kiſter op, hvori vare indbundne Exemplarer af Shakeſpeares Værker paa engelſk, for ogſaa at uddele dem, begyndte den ſædvanlige Strid mellem ham og Litzberg, eller rettere ſagt, dette Tanke-, Følelſes- og Menings-Verelſpil, hvori egenlig deres Omgang og Samliv beſtod.

Litzberg meente, det var farligt at give Folk ſlige Bøger i Hænderne. En dygtig Humoriſt, ſom han, kunde naturligviis ikke andet, end beundre den kraftige Verdenshumor i Shakeſpeares Værker. Det Skiønne og Høie derimod, det Følelſesfulde og Ydige i Poeſien, var ham en lukt Bog med ſyv Segl. Paa Lune og Characteertegning forſtod han ſig ſaa godt ſom Nogen; men det var ikke nok. Dertil kom, at han kun havde læſt ſaare lidet af Shakeſpeare. Imidlertid dømte han dog friſt væk: thi det var bleven ham en ſaadan Vane, at bedømme de

Medicin have. Man skal ikke selv plante Kundskabens ved Siden af Livets Træ i Paradiis, hvorved Uskyldigheden gaaer tabt.

Men, kiære Litzberg, hvorfor bygger De da Kirker og smukke Huse paa denne Ø? O lad disse uforderbede Naturmennesker bestandig fort boe i blotte Huler; her er jo Klippekløfter nok. Hvad skulle de ogsaa høre Musik for? Lad Fuglene qviddre dem i Øret med elskværdig Eenfold. — Bygningskunst og Musik forderve ikke Hierterne, kiære Eberhard, naar man hytter sig for forsængelig Luxus og blød Vellyst. — Det gior Poesien heller ikke, kiære Litzberg, hvor Viisdom har digtet. Mennesket maa nyde Frugt af Kundskabens Træ. Bevar Eders Dukker ængsteligt i skiøre Glaskæster imod Storm og Luft, Regn og Solskin, og see hvad de blive til! Høre Indbyggerne her intet om Europa? Om Forderv og slette Sæder? Troer De, at slet ingen Lidenskaber her forstyrre den idylliske Ro? — Nu, saa sværmer De meer end nogen Digter. Ere Biblerne ikke uddeelte i Familierne? Lærer man ingen Forstyrrelse, Forbrydelser, Lidenskaber og Synder, ingen Forsængelighed og Ondskab af dem? — Dersom jeg var spurgt, svarede Litzberg, havde jeg heller ikke raadet dertil; og skulde jeg holde med Catholicismen i noget, saa var det deri, at den gior Bibelen utilgiængelig for Almuen, og kun meddeler den saameget deraf, som er den tienligt.

Tilsidst skal den vel slet ikke læse meer? — At opdrage vorne Mennesker som Børn, det er en misslig Sag. Ved denne patriarkalske (egentlig aristokratiske) Opdragelse blive de aldrig andet end Børn. I Bibelen svæver Guds Aand over det Hele, usmykket og nøgen staaer Synd og Last fremstillet. Et Menneske med Hoved og Hierte, som læser Bibelen, lærer tidlig at skille Godt fra Ondt; uden at forføres af dette oversukkrede, overstrømsede Halvvæsen, som Politiken saa gierne vil udbrede som en klog Moral, fordi det er lettere at styre Marionetter, end tænkende og følende Væsner.

At faae Litzberg fra en forudfattet Mening, vidste Eberhard meget godt, var en Umulighed; derfor taug han, da han

havde udtalt ſig, og gik dog af med Seieren, thi Klippeborgerne læſte nu alle deres Shakeſpeare.

I de første Dage efter hans Faders Ankomſt bleve flere landlige Feſter foranſtaltede paa Klippeborgſt Viis, for at giøre Hr. Martin en Fornøielſe dermed. Han lod ogſaa af Høflighed, ſom om han var ſaare glad derover, men i Grunden kiedede han ſig; og da han altid, før han gik i Seng, talede en halv Timestid med ſin Søn alene, medens han klædte ſig af, maatte den ſtakkels Eberhard døie alle hans ærgerlige Anmærkninger.

Det maa jeg ſige, ſagde Hr. Martin, jeg har meget forregnet mig. Jeg haabede ſikkert at finde et lille Kongerige, i det mindſte et Fyrſtendømme; en ſmuk lille Hovedſtad, med i det mindſte *een* regulær Gade og *eet* Palads. Som Overhovedets nære Frænde havde jeg ogſaa giort Regning paa en qvalificeret Agtelſe; at Soldaterne ſkulde præſentere Gevær, i det mindſte ſkuldre for mig, naar jeg gik forbi. Men her er ſlet ingen Soldater. Enhver lille tydſk Fyrſte har dog i det mindſte en type, tredive Stykker. Tænderne løbe mig ogſaa i Vand efter nogle Ordensbaand, i det mindſte en Kammerherrenøgle;

endnu ikke er kommen til Modenhed og Skielsaar og Alder. Naar du bliver aldre, ſkallet og graa, vil du nok ſtikke dine Fingre efter Pudder og Pomade, men da er det forſilde. Alting er her i Ulave, og den gode Bedſtefader har ſelv en Manke, ſom ingen Løve ſkulde ſtamme ſig ved; ſkiøndt, det maa jeg ſige, det er ellers en ſmuk, gammel Mand. — Han forſtaaer ſig vel ikke bedre derpaa, ſtakkels Olding; men ſaa ſkulde han lade klogere Folk raade, ſom kunde hiælpe ham. Hans Søn, Albert Julius den Anden, lader til at have langt mere Takt og praktiſt Talent.

Eberhard maatte ſmile og ſagde: Kiære Fader, har De da virkelig forladt ſaa meget Godt i Europa, at De maa længes tilbage derefter? — Om jeg har forladt Godt, min Søn? Veed du da ikke, at jeg havde etableret mig ganſke magnifique i Leipzig? At jeg havde kiøbt og møbleret et nyt Huus, med Lyſekroner og Fodtæpper, ſom ingen Greve ſkulde ſtamme ſig ved? Veed du ikke, at jeg daglig blev opvartet af Lakaier i koſtbare Livreer, at jeg to Gange om Ugen gav lækkre Diners, hvorved dine Velyndere og Ungdomslærere, Profeſſor Schwefelkies og Grosſerer Nierenſtein aſſiſterede, ſamt mange andre Hædersmænd? Nierenſtein og Schwefelkies vare mine Hiertensvenner; hvor finder jeg ſlige Mænd igien? Med Hr. Litzberg og Hr. Wolfgang kan man jo ikke tale et fornuftigt Ord; de raillere beſtandig, og ere ovenikiøbet undertiden næsviſe og uartige. Den gode Schmelzer har jeg alt længe kiendt; det er et ſtikkeligt Menneſke, men han hænger over ſine Bøger, døber Børn, ſkriver Prædikener, gider ikke ſpille Kaart, og har heller aldrig lært det ordentligt. —

Altſaa Nierenſtein og Schwefelkies, det er nu Lyſene i Leipzig, kiære Fader? — Ægte Hædersmænd, min Søn. Den Førſte giver ligeſaa gode Diners ſom jeg; det har nu vel Profeſſoren ikke Raad til; men ſaa ſpiſer han igien ſaa godhiertigt, med ſaadan Appetit og med ſaa hæftig Taknemmelighed, at man ikke kan andet end holde af ham. Desuden er han meget lærd. Ikkeſandt? Du ſkylder ham din hele Dannelſe? — Vidſelig, ſvarede Eberhard; og hos den Anden har jeg ogſaa været ofte til-

bords, i det mindſte eengang om Ugen, formodentlig? — Ja viſt, det har han ſelv tidt fortalt mig, og det har glædet mit Faderhierte; thi du veed nok, Eberhard, at jeg, uagtet alle dine Særheder, holder af dig. — Det veed jeg, min Fader, ſvarede Eberhard og kyſſede hans Haand. Men have de Herrer Schwefelkies og Nierenſtein ikke ogſaa fortalt om hvordan jeg ved Pleiſſen reddede deres Liv? — De have fortalt mig, hvordan du engang i Ungdomsoverilelſe nær havde ſlaaet dem ihiel med et nedrevet Træ, fordi deres Heſte bleve ſtye; men den Barneſtreg have de begge af Hiertet tilgivet dig.

Nu, det var ſmukt giort af dem, ſvarede Eberhard. Dog — det er ſilde, kiære Fader! De er nu afklædt og vel kommen i Seng; jeg vil gaae hen at giøre det ſamme.

Albert Julius for ſidſtegang.

noget af. — Der have vi igien det ulykkelige Quid pro qvo, af at bære egne Haar, sagde Litzberg. Hvis nu Concordia og Cordula smukt havde baaret puddret Paryk, saa var alting godt, og de lignede hinanden paa et Haar. — Ja, ikke sandt? sagde Hr. Martin Julius.

Efter den sidste Fart til Lille-Klippeborg havde Bedstefader været noget upasselig, og han besluttede fra den Tid af at indføre en anden Levemaade hos sig. Han gav intet stort Gjæstebud meer, gik tidlig i Seng, tog ikke imod Besøg og besøgte Ingen. Dertil havde især en Veninde faaet ham, som nu daglig var om ham, pleiede ham, forestod hans Huus, og uden hvis Samtykke han intet foretog mere, der angik hans Sundhed. Denne Veninde var Hanna Hellkraft, hvis Genie til at føre en Husholdning og til at pleie ham, han snart opdagede og efter Fortieneste paaskjønnede. Endnu beholdt han i sit store, rummelige Huus tre smukke Drenge og ligesaa mange Pigebørn, som han selv underviste i Læsning og Skrivning, som maatte spise med ham til Middag, læse til og fra Bords, og med foldede Hænder, i en Kreds omkring ham, synge Morgen- og Aftenpsalmer. Undertiden spiste ogsaa, istedetfor Børnene, Eberhard og Cordula, Schmelzer og Wolfgang, Litzberg og Lademann hos Gubben.

Hans Søn, Albert Julius den Anden, giorde nu et stort Huus, men kom hver Morgen præcis Kl. 10, for at kysse sin Faders Haand og høre, hvordan han havde sovet i Nat? Det giorde den halvfierdsindstyveaars gamle Mand ganske barnligt endnu, som han var vant til fra Ungdommen af, og dette Syn havde noget eget Rørende. Hos Albert den Anden var Martin Julius indqvarteret. De vare to Alen af eet Stykke. Hr. Martin holdt daglig Forelæsninger for den gamle Klippeborger over europæiske Sæder og Skikke, og hans Lærdom fandt lettelig Adgang i det ham beslægtede Sindelag.

Endnu en anden Fremmed have vi hidtil ikke omtalt, der sidstegang var kommen med Kaptain Horn, der havde fundet en Ven i Robert Hulter, Cordulas Fader, og boede hos ham. Det

var en Ingenieurofficeer von Birting, ſom ſtulde hiælpe Wolfgang med at forſtandſe Øen, at ingen ſtendtlig Magt kunde indtage den. Dette Værk begyndte han ſtrax med Flid og Dueligheb, thi det var en Mand med Kraft og Talent. Men i ſit Udvortes havde han noget Fraſtødende. Han var lang og mager, det lange Anſigt ſaae alvorligt, misfornøiet ud; aldrig kunde han ſmile. Indlod man ſig med ham, maatte man beundre hans Veltalenhed; men der var intet Godhiertigt i hans Væſen, og man mærkede, uagtet han giorde ſig Umage for at ſkiule det, at han var adelſtolt. Han var af en gammel, tydſk Familie; uheldige Omſtændigheder have nødt ham til at ſælge ſit Riddergods, og kun Nøden twang ham til at følge Kaptain Horn hid til Klippeborg. Alle Vennerne indſaae ſnart, at han ikke paſſede her; det kom dem for, naar de ſaae ham, ſom om der, uagtet alle gode Anſtalter, havde indſneget ſig en ſmitſom Siælefyge paa Øen. Men nu var det for ſilde at virke derimod. Eberhard havde iſær Aarſag til at være misfornøiet med v. Birting, thi neppe boede denne hos Robert Hulter, før han forelſkede ſig i Gardula. Da han hørte Robert Hulter nødſtam-

Søn, for Døden vorer der ingen Urt. Jeg gaaer alt et Par Aar ind i det andet Seculum, det kan Tiden ikke lide; hun lader ſig ikke ſee paa Fingrene af os Menneſker, og vil ikke læres Kunſten af. Hun vil ingen Livsolie gyde mig meer i min Lampe; derfor rynkes min Hud, blive mine Lemmer ſtive, Øinene dumme, og Øret hører ikke længer grant. Men jeg har alt længe forberedet mig paa dette Øieblik, og hvor jeg gaaer hen, er jeg ikke fremmed; der vente en Hob gode Venner mig.

Man vilde faae ham til at glemme Døden, men han lod ſig ikke adſprede og ſagde: Dennegang, kiære Venner, lader Manden med Leen ſig ikke afviſe med ſmukke Ord; han har alt før banket paa et Par Gange, og er gaaet bort igien, rørt af mine Børns Taarer.

Hele Øen ſørgede, og alle vare bekymrede, da Bedſtefader endnu engang vilde i Kirke, fordi de frygtede, at han der vilde forkiøle ſig mere, og blive altfor bevæget. — Jeg dør ikke endnu, ſagde han; nogle Dage har jeg tilbage at leve i; tillader mig at nyde denne korte Friſt efter eget Tykke! Det lille, ſpæde Barn bringes jo i Kirken, naar det ſkal begynde ſit Liv paa Jorden, hvorfor maa det gamle Barn ikke ogſaa i Guds Huus lade ſig indvie til det evige Liv?

Wolfgang og Eberhard bade Magiſter Schmelzer ikke at gjøre ſin Prædiken for rørende. — Frygter ikke, mine Venner, ſvarede den vakkre Mand; en høi, ſalig Flamme behøver jeg ikke at oppuſte der, hvor den alt brænder klar i Kiærlighed. Jeg vil ikke pege med min Finger imod Himlen, hvor alt de gamle Øine uafbrudt ſtirre, jeg vil en liden Stund lokke dem til at ſee ned paa Jorden igien. Det træffer ſig juſt ſaa heldigt, at vi næſte Søndag have Evangeliet om Sædemanden. Jeg haaber, I ſkulle blive tilfredſe med mig.

Lademann var ganſke gaaet ind i Schmelzers Følelſe; han, ſom, naar han phantaſerede paa ſit Orgel, kunde ſtemme Hiertet hvorhen han vilde, præluderede idag ſtille, høitideligt, i dybe, muntre, faſte Toner, og brugte Pedalen herligt, ſom om han dermed vilde antyde den ærværdige Oldingsalder og Bedſtefaders

ſtærke, kraftige Gudsfrygt. Undertiden udtrykte nogle høie Toner Veemod og Forlængſel, men ſtrax lød igien den langſomme Bas, taalmodigt og beroligende i ſtore Harmonier; og de forunderligſte Diſſonantſer opløſte ſig let i Klarhed og Velklang.

Schmelzer holdt en fortræffelig Prædiken over de Ord: „Og noget faldt i god Jord og bar Frugt, ſom vorte op og blev ſtor; og noget bar tredivefold, og noget tredſindstyvefold, og noget hundredefold. Thi hvo ſom haver, ham ſkal gives, og hvo ſom ikke haver, fra ham ſkal tages ogſaa det, ſom han haver." — Denne Siælens Ikkehaven og Haven, hvormed Chriſtus meente en kraftig Villie til det Gode, et fromt, modtageligt, kiærligt Hierte, anvendte Præſten, uden Smiger, paa Bedſtefader, hvem en blomſtrende Slægt, næſt Gud i Himlen, havde at takke for ſin Lykke. — Alle Hænder foldede ſig, alle vaade Øine ſtirrede op til Gubben, ſom ſad undſeelig og beſteden i ſin Stol, med nedſlagne Øine, ſmilte blidt og ryſtede undertiden ſagte paa Hovedet. — Schmelzer vidſte ret godt, at denne Vending ikke var efter Bedſtefaders Smag, der var kommen i Kirke for at opløfte ſin Aand til Gud, ikke for at høre Lovtaler; han

Ved Kirkedøren blev han ſtaaende, lod alle ſine Børnebørn gaae ſig forbi, trykkede mange i Haanden, og lod hvem der vilde kyſſe hans Haand. Derpaa blev han bragt hiem i ſin Bareſtol, og forberedte ſig paa Døden. — Kun Hanna Hellkraft, Eberhard, Lademann og Chordrengene bleve hos ham. Til Lademann ſagde han: Min Søn, I har allerede viiſt mig mange Tieneſter paa denne De, men jeg har dog endnu en Bøn til Eder, at I nemlig ſaa ſnart ſom muligt vil forfærdige mig mit ſidſte Sovekammer, eller min Liigkiſte; thi jeg har ikke længe tilbage; Gud vil ſnart kalde mig, men jeg vilde dog ſaa gierne først ſee mit lille Sovekammer.

Den ærlige Lademann begyndte at græde, kyſſede Bedſtefaders Haand og ſagde: han haabede endnu mange Aar at blive forſkaanet for dette Arbeide; men Gubben ſvarede: Min Søn, den megen Talen falder mig vanſkelig. Opfyld mit Ønſke ſaaſnart ſom muligt og giv mig Eders Haand derpaa.

Man ſpiede ham i alting, og ſnart ſtod Liigkiſten færdig, flet og ret, af beitſet Fyrretræ ſom Bedſtefader havde forlangt: fire Brædter og to Brædter. Lademann vilde giort den af Mahogni med Sølvhanker, men Albert ſagde: Mine ædle Forgiængere, Don Cyrillo de Valaro og Hr. Carl Frands van Leuven bleve viklede i grovt Seildug. Da min Concordia var død, tømrede jeg og mine Sønner hende en flet Kiſte af Skovens Tillier; jeg vil ikke have det bedre.

Det lille Haandorgel var bragt op paa Albertsborg; det ſpillede Lademann ofte paa, Chordrengene ſang for den Døende, og ude i Lunden ſtode mange Klippeborgere, Fædre, Mødre, Ynglinger, Piger og Børn, og græd naar de hørte de ſkiønne Toner lyde giennem det aabne Vindue. Thi den Døende, ſom altid havde elſket friſk Luft, vilde ikke, at man ſkulde lukke Vinduet for ham i det deilige Sommerveir.

Nu laae han og drømte, og naar han vaagnede, fortalte han de Omkringſtaaende ſin Drøm. Diſſe Drømme vare ofte poetiſke Tilbageblik paa hans forſvundne brogede Liv.

Først ſtod Døden for ham med ſin Lee og viſte ham det udrundne Timeglas. Albert ſang:

Vel er jeg ſvag, dog kiære Død,
End und mig nogle Dage!

Men Døden ſvarede:

Er du ei, Gubbe, dækt med Snee?
Og dog vil du mig nødig ſee!
Nu tie og ſtands din Klage.

Da fremtraadte Alberts Fader, Haand i Haand med den hellige Stephanus. Faderen befølte Æggen paa Dødens Lee og ſagde: Den er ſtarp, det gier ikke ondt, min Søn! Jeg har ſmagt Jernet i yngre Aar end du. — Derpaa hørte Albert en from Sang, det var hans Moders og Broders Aander. Broderen viſte ham Uhret og qvad: Tiden er udrundet. Moderen hævede Bibelen høit mod Himlen og raabte: Hiſt vinker Evighaden. [illegible]

Hanna Hellkraft tørrede Dødens Sveed af hans Pande. — Tak, Sara! trofaste Sara! sukkede Drømmeren. — Lademann vilde opmuntre ham og spillede paa Orgelet. — Der hører jeg Poul Flemmings Harpe, sagde Gubben; han synger Oden til Opstandelsen og Udødeligheden. Da forekom det den Syge, som om Himmelen blev ravneført; en lys Skive udbredte sig derpaa, som en Maane, omringet af en rund Regnbue; den blev større og større, og tilsidst stod en Kæmpeskikkelse deri, i Læderkiortel og med Hielm paa. Det var Gustav Adolph. — En anden saadan lys Skive opdagede Albert ligeover for paa den sorte Himmel. Det var Klippeborgernes store Stamfædre: Luther og Shakespeare, der stode broderligt, Haand i Haand. — Nu lød der stærke Hammerslag, et lyst Værksted aabnede sig i Mørket, og her smeddede Mads Hansen, som Cyclop, Haabets Anker, omringet af hiælpende Alfer. Den ærlige Smed var ikke berusset, men begeistret. Da foer Albert affted paa Troens Skib, og Columbus stod selv ved Roret. Efter lang Fart naaede de Maadens Klippe. Her ventede Carl Frands van Leuven og rakte Albert sin Kikkert. Den Døende saae deri, og opdagede Jesus Christus, med Straaler om Hovedet, oppe paa den høieste Fieldtinde. Han vinkede ham, modigt at begive sig ind i Dødens mørke Svælg og at stige op i Paradiset. For Indgangen til Svælget traadte Diævelen i Lemelies Skikkelse, og vilde spærre ham Veien. Da nedsvævede Concordia fra Himlen som en deilig Engel. Neppe saae den Onde hende, før han hylende fløi giennem Luften som en brændende Comet, styrtede sig i Havet og udslukkedes. — Concordia! o min Concordia! ræk mig din Haand, at jeg kan stige op med dig i den evige Kiærligheds Løvhytte!

Det var Gubbens sidste Ord; med et let Suk forlod hans udødelige Siæl Legemet, og Hanna Hellkraft trykkede hans Øienlaage til.

Portugiſerne.

Et halvt Aar var forløbet ſiden Bedſtefaders Død, og meget havde allerede forandret ſig paa Øen. Albert Julius den Anden var bleven Bedſtefader, og ſkjøndt dette Hædersnavn ikke ſagde andet, end at han i Raadet havde Forſædet og to Stemmer, begyndte han dog lidt efter lidt vilkaarligt at udvide ſin Myndighed; hvad ikke var vanſkeligt, da dette lille Øfolk hidtil ingen andre Love kiendte, ſom en ſtor Familie, end Fornuft, Billighed, Sædvane og Bedſtefaders Ønſke. Som Familiens Hoved havde altſaa han den udøvende Magt. Dette gav Anledning til at der dannede ſig to Partier paa Øen, og for Modpartiet ſtod Robert Hulter og von Birting, hvem Bedſtefader havde giort ſig til Fiende, ved ei at optage ham i Raadet. Men Regenten ſagde, det gik ikke an hvert Øieblik at foretrække nykomne Fremmede for Landets egne Børn.

Robert Hulters Stamme begyndte nu daglig meer at pukke

bene, og da man ikke svarede fra Øen, satte man en Officeer, med en hvid Fane, og en Trompeter i Land.

Wolfgang og von Virting, som eenstemmigt vare valgte til Øens Gouverneurer og Commandanter, holdt det ikke raadeligt at standse Vandfaldet, og at bringe Parlementairen giennem Løngangen op paa Øen. En ung driftig Klippeborger tilbød sig at klavre den farlige Vei frem og tilbage, ligesom Albert Julius for 80 Aar siden; men Wolfgang fandt det unødvendigt; thi fra en steil Kant kunde man mageligt nedhidse et Seilgarn med en Steen; og havde de Herrer Portugisere noget at sige, saa kunde de jo binde et Brev i Seilgarnet.

En Trompeter oppe paa Øen svarede altsaa den portugisiske nede paa Stranden. Seilgarnet med Stenen blev nedhidset; men Parlementairen lod sig roe tilbage til Skibet igien med uforrettet Sag, da han formodenlig ingen Ordre havde til at indlade sig paa den Maade.

Admiralen paa den lille Flaade fandt sig høilig fornærmet over, at et stakkels Øefolk ikke viste hans Sendebud meer Ærbødighed; han lod hidse Anker og omseilede Øen et Par Gange, for at finde et Hul, han kunde smutte ind ad. Men til sin Forundring opdagede han, at denne Ø, endskiøndt langt større i Omkreds, var ligesaa vel befæstet af Naturen som Gibraltar i Europa. Han maatte altsaa bide i det sure Æble og binde et høitravende Brev i det slette Seilgarn, ved Siden af Flintesteinen.

Brevets Indhold var: Hans Majestæt Kongen af Portugal havde hørt, at en Kolonie paa egen Haand beboede en Ø, kaldet Klippeborg. Da nu Kongen ingen fremmed Stat kunde taale i sine Stater, og alle Øer i disse Farvande med Rette tilhørte ham, forlangte han, at Indbyggerne ydmygst skulde underkaste sig ham, erkiende ham for deres Konge, sværge ham Troskab og antage Flaadens Admiral, Don Juan de Silves til deres Statholder. Saa vilde man staane Privateiendommene, og Klippeborgerne kunde fortsætte deres rolige idylliske Liv uforstyrret.

ſtyrret. I modſat Fald blev Den bombarderet, og man maatte da tage Skade for Hiemgiæld.

Klippeborgerne ſvarede: De følte den ſtørſte Ærefrygt for Hans Majeſtæt Kongen af Portugal, og ſammede ſig, ſom et ſtakkels lille Defolk, over at ſkulle modſige en ſaa høi Monark; men Noden twang dem dertil. Med deres ubetydelige De var hans portugiſiſke Majeſtæt kun lidet tient; de derimod vilde, med deres Uafhængighed, tabe Alt, naar Mennesker af en anden Religion, med andre Sæder og af en anden Nation beherſkede dem. Som frie Folk, og ſom Lutheraner af den augsburgſke Confeſſion vilde de leve og døe.

Neppe havde Don Juan de Silves faaet dette Svar, før han bombarderede dem. Men det loe Klippeborgerne af, thi af alle hans Bomber faldt der kun tre paa Den, og rodede Jorden lidt op. — I Raadet havde man først beſluttet, at der ikke ſkulde løsnes et Skud fra Klippen; det var jo overflødigt, mente man; og naar først Portugiſerne havde bortſkudt deres Krudt og Kugler, bleve de nok nødte til at drage hiem igien med uforrettet Sag. Men Wolfgang mente dog, man burde bombardere

Leonidas, en Herman, der havde reddet Dens Selvſtændighed og Frihed; han blev krandſet med Laurbær og umaadelig hædret.

De Fornuftige og Erfarne taug, men kunde i deres Hierter ikke billige denne falſke Enthuſiasme. Thi hvad havde von Birting egenlig giort? Ikke andet, end ſom en god Skytte truffet Skiven engang i det Sorte. De flygtede Skibe vilde ſnart bringe Efterretninger til Portugal; ſaa ſendte formodenlig den mægtige opbragte Konge en ſtørre Magt, for at hævne ſig, og man var ikke videre end før. Men derpaa tænkte Ungdommen ikke. I dens Hiſtorie var denne Seier den meeſt glimrende, fordi den var den eneſte. Havde von Birting været ſtolt og hovmodig i Forveien, ſaa blev han det nu meget mere. Sit mørke Væſen lagde han ikke længer Dølgsmaal paa; dog ſmigrede han Dens mandlige Ungdom, og lod i deres Kreds, ſom om han var forfærdelig populær. Alle hans Taler gik ud paa at beviſe, at ſand Fortieneſte kun beſtod i Tapperhed, og at borgerlige Indretninger i Fred egenlig kun ſvækkede Kraften og Ären. Derved kom Den i en ſtørre Fare, end den nylig havde været i; det trak op til en Feide inden for Klipperne, hvor ingen Baſaltpiller længer kunde beſkytte Orden og Sambrægtighed.

At Eberhard hadede von Birting, ſom ovenikiøbet vilde berøve ham hans Brud, var naturligt. Han troede at ſee en anden Lemelie i ham. — Lemelie, ſagde Eberhard til Wolfgang, har ogſaa fordum giort et lykkeligt Skud, hvorved han reddede denne Slægts førſte Forældre; men hvad har Birting reddet? Han hviler ikke, før han har bragt Den i Oprør, og tilranet ſig Enevælden. — Ved Gud, raabte Wolfgang, det ſkal han ikke, ſaalænge dette Hoved er over Muld. — Eberhard trykkede hans Haand, og ſagde: Jeg pleier ellers heller ikke at forſage; men nu elſker jeg, og elſker ulykkeligt. Den Dumdriſtige har ogſaa erobret min Cordulas Faders Hierte. Den Gamle vil bryde ſit Ord og parre Høgen med Duen. — Det ſkal han heller ikke! vedblev Wolfgang. — Jeg vier dem ikke ſammen, ſagde Schmelzer; og Litzberg, ſom ogſaa var nærværende, og i meget ondt Lune, bemærkede: Det kommer altſammen af den

fordømte Læſen i Shakeſpeare! Nu danne Partierne ſig, og ville ſnart overfalde hinanden, ſom den røde og hvide Roſe. — En Hamlet, der ſukker over ſin Skiæbne, have vi alt; og en Richard den Tredie, der bruger alle Midler for at tilfredsſtille ſin lumpne Herſteſyge, vil heller ikke mangle.

Indvortes Uroligheder.

Der fattedes ikke meget i, at den lille Borgerkrig var udbrudt i det jordiſke Paradis. Birting havde hele Robert Hulters Stamme paa ſin Side. Wolfgang og Eberhard ſtode for det ſtørre Partie. Den barnagtige Bedſtefader vidſte hverken ud eller ind. Litzberg ærgrede ſig; Krigen var ikke hans Sag; Lademann, ſom i Førſtningen havde componeret ſtionne Melodier

Virting. — Saaledes var alting i den høieſte Spænding. Wolfgang havde befæſtet Albertsborg, ſaa godt, det i Haſt lod ſig gjøre. Han havde ogſaa en Baſtion paa den høie Klippe; og der var endnu altid et Tilflugtſted for Bedſtefader, hvis det ſkulde komme til det Yderſte.

Sandſynlig var ogſaa Feiden udbrudt, hvis der ikke var kommen en Dag imellem, ſom begge Partier ærede og førſt vilde lade gaae over. Det var ſalig Alberts Fødſelsdag. Vel kunde den ikke feires ordenligt, i dette Forhold; den fromme Klokkelyd, Lademanns Orgel og Magiſter Schmelzers ſtjønne Prædiken formaaede ikke at forſamle Indbyggerne broderligt. Men der herſkede overalt en ſtor Stilhed, og ſelv paa de trodſige Ynglingers Vander ſvævede en dunkel Sky; deres Hierter bankede tungt, og, Uroſtifterne undtagne, lede de af en ond Samvittighed. Saaledes ginge de tauſe, nedſlagne tilſengs, og vovede ei at tænke paa, hvad der vilde blive af den Dag imorgen.

Neppe laae de i den førſte Søvn, før de vaagnede ved en forfærdelig Larm. Stormen hylede over Øen, ſom den vilde blæſe Baſaltpillerne omkuld; Regnen nedſtyrtede ſtrømmevis. Pludſelig ſtandſede Storm og Regn, Luften blev trykkende lummer, Fuglene hylede i Skoven, Hundene tudede i Gaardene, alle Halvtſovende reiſte ſig overende og grebe forſtrækkede om Sengeſtolperne. Et ſtærkt Jordſtjælv begyndte, ſaa at Stole og Borde faldt overende paa Gulvet i Værelſerne, og mange Ruder gik ſtykker. Pludſelig hørte man et uhyre Knald, og Klippeborgerne troede at ſynke ned i den evige Nat, i Havets umaalelige Dyb.

I ſtørſte Angſt ventede de hvert Øieblik nye Jordſtjælv; men Naturen blev atter ganſke rolig. Luften var ikke længer lummer, derimod var Morgenkulden ſaa ſtreng, at Ingen ret kunde holde ſig varm under Sengetæppet. Neppe troede de deres egne Øine, da Solen atter yndig og vederqvægende hilſte dem, og Fuglene qvidrede.

Nu ſtyndte ſig ud, alt hvad der havde Been at gaae paa. I de ſmukke Gaarde og Hauger fandt man alting i ſædvanlig Orden; men da de vendte deres Øine hen mod Fjeldene, op-

dagede de til deres Forfærdelse, at en ſtor udragende Klippe (Stiernetaarnet, juſt den, hvor Birting havde havt ſin farlige Baſtion) var ſtyrtet ned, og havde efterladt en viid Aabning, hvorigiennem man kunde ſee Havet. Den underjordiſke Flodvei var ſpærret; oppe ved Sluſen havde der dannet ſig en lille Sø, og Vandet ſøgte derfra, giennem utallige Rifter og Sprækker, at finde Vei til Havet.

Saaledes var da — foru gt nok! — Natten efter ſalig Alberts Fødſelsdag, Øens ortes Selvſtændighed ophævet, for at hindre en indvorte t farligere Sønderlemmelſe. Neppe ſaae det lille Øefolk ſat for fremmede Magters Overfald og Vilkaarlighed, ſaa e man ikke meer paa indbyrdes Tvedragt. Det var, ſ r Hovmoden var ſtyrtet i Havet med den udragende Klippe; ſom om Orkanen havde blæſt al hierteløs Forfængelighed bort fra Øen. Saa velgiørende virker undertiden den ſtraffende Skiæbne paa Menneſkets Hierte, naar den moralſke Kraft er ſvækket. Ingen kunde undertrykke den Tanke, at det var ſalig Alberts Aand, ſom her endnu, efter hans Død, havde virket faderligt og velgiørende. Ved en diærv Revſelſe havde han frelſt ſine Børn fra Brøde; og ſom Adam og Eva bleve forviſte fra Paradiis, fordi de ikke adlødе Guds Bud, ſaa ſkete det her atter. Paa Synden fulgte Ulykken, og Klippeborgerne vare ikke længer, i deres Eden, Naturens frie Herrer, hvem alting ſtod til Tieneſte. Snart vilde fremmede Magter hiemſøge dem, og i deres Anſigters Sved maatte de da fortiene deres Brød.

Selv von Birting lod til at have forandret ſig. Han gik omkring i dybe Tanker og var beſtednere. Robert Hulter var ikke længer vred paa Eberhard. Han kunde atter ſee og tale med ſin Cordula, ſkiøndt kun i Faderens Nærværelſe. Om de forrige Tviſtigheder var Talen ſlet ikke meer; og Bedſtefader var ved diſſe voldſomme Begivenheder ogſaa bleven forſigtigere og fulgte de Fornuftiges Raad. — Til ſin ſtørſte Glæde hørte Eberhard kort derefter, at von Birting havde opgivet at ægte Cordula. — Jeg vil ikke længer være den forgiæves ſukkende

Hyrde, havde han sagt; ikke foraarsage Splid paa denne lille Ø. Jeg har engang hiulpet Klippeborgerne, og vil gjøre det atter. Jeg veed, at Magthaverne her gjemme store Skatte paa hemmelige Steder; giver man mig saa meget, at jeg igien kan indløse mit pantsatte Riddergods, saa gaaer jeg fra Klippeborg til England eller Holland, som man vil, og forlanger Beskyttelse og Bistand for denne Ø. Uden en fremmed Stats Hiælp kan denne Haandfuld Folk ikke længer bierge sig; og tigange bedre dog at vælge de frie protestantiske Engellændere eller Hollændere til Skytspatroner, end sukke under den catholske Despots iiskolde Jernspir.

Det kaldte Alle fornuftigt talt. Von Birting lod til at være bleven et andet Menneske. Uden Skinsyge saae han Eberhard besøge Cordula, og gik endog ofte bort med Faderen, for at lade de Forelskede være alene.

Nu hændte det sig, at der just i de Dage kom et dansk Skib, som havde mistet sit Anker i den sidste Storm, og søgte i Havn ved Lille-Klippeborg. Mads Hansens store Anker laae endnu velforvaret i en Klippekløft, hvorhen Klippeborgerne for mange Aar siden havde slæbt det med megen Umage, og bevarede det som en Helligdom. Rusten havde man filet af, og derpaa overstrøget Jernet med en Firnis, som bevarede det mod Luftens Angreb. Efter nogen Overveielse fandt man, at man ikke vel kunde nægte sin nødlidende Næste denne Hiælp, skiønt Ankeret havde noget Ærværdigt for Øens Indvaanere, der, ligesom salig Bedstefader, ansaae det for et Symbol paa deres Haab, hvilket de ikke vilde give Slip paa. Men Litzberg forstod at nytte denne Følelse, idet han foreslog, at sende von Birting med samme Skib til Europa, for i Hast at søge Beskyttelse hos en fremmed Stat; og naar han havde Ankeret med, meente Litzberg, vilde Haabet om et lykkeligt Udfald ikke svigte. Man kunde jo altid engang igien faae Ankeret tilbage.

Det glædede de Danske meget at finde et kiøbenhavnsk Anker midt i Sydhavet, og de vare strax villige til at tage en Fremmed med ombord. Von Birting havde heller intet imod at

reiſe; han vilde endnu kun oppebie Eberhards og Cordulas Bryllup, for at det kiærlige Par ſkulde ſee, hvor aldeles endog det ſidſte Glimt af Nag var udſluk i hans Hierte. — Der blev rigtignok giort det Spørgsmaal i Raadet, om det ikke var forſigtigſt endnu at ſende en paalidelig Mand med von Birting til Holland? Man havde nemlig valgt Holland; thi af Hollænderne kunde man haabe at behandles ſom Brødre; Engellænderne vare ſtoltere, giorde ſtor Forſkiel paa Fremmede og Indfødte, og ikke alle deres Bundsforvandte kunde roſe ſig af at deeltage i alle Gammel-Englands Friheder og Herligheder. Men der var ingen, ſom havde Lyſt til at følge med. De unge Ægtemænd vilde ikke forlade deres Koner, og Litzberg havde, ſom vi vide, en naturlig Modbydelighed for Søen.

Man lod altſaa von Birting reiſe alene, og gav ham ſtore Summer med, (hvilket dog formindſtede Skatten høiſt ubetydeligt) for at beſtride Omkoſtningerne, vinde Venner for Klippeborgerne, og for ſelv at kunne boſætte ſig i Europa igien.

Bryllupsdagen blev beſtemt, den deilige Cordula havde Dagen i Forveien nok at beſtille med ſine Veninder, for at faae

Stakkels Eberhard!

Hvad ſkildrer Eberhards Fortvivlelſe, da han paa ſin Bryllupsdag tidlig om Morgenen vilde beſøge ſin Brud, og man kom ham imøde med det Sørgebudſkab: Robert Hulter og hans Datter vare forſvundne fra Øen. Et Slør dækkede denne Hemmelighed. Sandſynligviis var Faderen fulgt med von Birting til Europa. Men hvor havde Datteren kunnet finde ſig i at følge med, uden at giøre Larm? Og hvor havde den vakkre danſke Kaptain kunnet tillade ſligt? — Lægen Herr Cramer troede at være kommen paa Spor: For nogen Tid ſiden havde Robert Hulter forlangt en Sovedrik, til en Syg i hans Familie, der havde brukket ſin Arm ſaa ſlemt, at man frygtede for at den maatte ſættes af. Ved Herr Cramers Dueligheid kom Armen ſig igien, men Sovedrikken var dog bleven ſtaaende hos Robert Hulter, og nu fandt man Flaſken tom i Vinduet. Formodenlig havde han altſaa givet ſin ſtakkels Cordula Sovedrikken; og forſynet med Bedſtefaders Pas, havde von Birting bragt hende ſovende ud paa Skibet, i een af de ſtore Kiſter.

Hvad var nu hele den ſtiønne Øe for Eberhard? Et ødt Fængſel. Hvor ofte opfyldte han Skov og Lund med ſin Klage der, hvor lykkelige Timer havde ſeet ham henrykt ved den Elſtedes Side. Blomſterne tyktes ham nu ikke andet end Ukrudt, en forfængelig Stads, hvormed Naturen forgiæves pyntede ſig. Kilderne forekom ham at være kiedſommelige Sladderføſtre, Aftenens og Morgenens ſtiønne Skylege, bidende Satyrer over den menneſkelige Lykſaligheds Skyggeværk. Kun i ſlet Veir var han tilfreds; da gik han ud, lod ſig giennemblæſe, og Stormen mægtede dog ei at afkiøle hans blusſende Kinder, ſom atter vare ganſte blege i Solſkin. Vinden kunde ikke aftørre hans Taarer, thi han græd dem ligeſaa ſnart igien.

Alle Menneſker havde Medlidenhed med Eberhard. Hanna Hellkraft kunde ikke berolige, Litzberg ikke adſprede, Wolfgang ikke opmuntre, Schmelzer ikke trøſte ham. Kun med Lademann

jeg ſkal opdage ham, træffe ham, og han ſkal faae ſin fortiente Løn.

Og ſaaledes følge vi da hurtigt vor Ven, der opſøger ſin Brud, til Europa. Med ſine Venner tager han en hiertelig Affeed. Hanna Hellkraft trykker hans Haand med den fædvanlige Forlegenhed, naar der ſkal lægges Følelſe for Dagen; men Eberhard kiender hende for godt, til at misforſtaae denne udvortes Kulde; han veed dog, at han er hende det Kiæreſte paa Jorden. — Lademann ſpiller ham endnu til Affeed en herlig Melodi. Litzberg følger ham ſilde om Aftenen alene hiem, og ſpørger ham med det venlige Anſigt, der klæder ham ſaa godt, og ſom man dog ſaa ſielden ſeer: Kiære Eberhard! De er dog ikke vred paa mig? — Vred, min dyrebare Ven? For Guds Skyld, hvor falder De paa det? — Nu, jeg meente, fordi jeg maaſtee engang imellem havde ſagt Dem altfor ſtærkt imod, og ſaaret deres Omfindtlighed. Det gior mig ondt, hvis det ſkulde være Tilfældet; thi jeg forſikrer Dem, De er mig uſigelig kiær, og jeg veed ikke hvordan jeg ſkal trives, naar jeg ikke længer daglig kan kiævles med Dem, og traveſtere deres idealſke Følelſer med mit ironiſke Lune. — Det vil, haaber jeg med Guds Hiælp, endnu ſtee i mange Aar, raabte Eberhard, omfavnede den vakkre Ven og kyſſede ham hierteligt. — Litzberg vedblev: Til Lykke, unge Orn! Flyv til Europa, opſøg den uforſkammede Glente, bræk dens Hals, og kom ſnart tilbage med din ſmukke Brud. Jeg ſkal imidlertid bygge Eder en Rede, hvor I ſilden kunne lægge Eders Æg.

Herr Martin fulgte til Europa med ſin Søn. Da han havde udtømt ſin hele Veltalenhed, for at bringe Eberhard fra det gale Forſæt, med Livsfare at opſøge en Pige, medens der var Piger i Hobetal, ſom han i ſtørſte Mageligheb kunde ægte, ſkiltes de ad.

I Holland udrettede Eberhard ſit Ærinde førſt meget ſamvittighedsfuldt, ſom ærlig Klippeborger. Generalſtaterne vare ikke ganſke uvidende om Vens Tilſtand; von Birting havde ſtrevet dem til, at nogle tydſke Familier paa en lille Ø, ikke langt fra

reiſe; han vilde endnu kun oppebie Eberhards og Gordulas Bryllup, for at det kiærlige Par ſkulde ſee, hvor aldeles endog det ſidſte Glimt af Nag var udſlukt i hans Hierte. — Der blev rigtignok giort det Spørgsmaal i Raadet, om der ikke var forſigtigſt endnu at ſende en paalidelig Mand med von Birting til Holland? Man havde nemlig valgt Holland; thi af Hollænderne kunde man haabe at behandles ſom Brødre; Engellænderne vare ſtoltere, giorde ſtor Forſkiel paa Fremmede og Indfødte, og ikke alle deres Bundsforvandte kunde roſe ſig af at deeltage i alle Gammel-Englands Friheder og Herligheder. Men der var ingen, ſom havde Lyſt til at følge med. De unge Ægtemænd vilde ikke forlade deres Koner, og Litzberg havde, ſom vi vide, en naturlig Modbydelighed for Søen.

Man lod altſaa von Birting reiſe alene, og gav ham ſtore Summer med, (hvilket dog formindſtede Skatten høiſt ubetydeligt) for at beſtride Omkoſtningerne, vinde Venner for Klippeborgerne, og for ſelv at kunne beſætte ſig i Europa igien.

Bryllupsdagen blev beſtemt, den deilige Gordula havde

Stakkels Eberhard!

Hvad ſkildrer Eberhards Fortvivlelſe, da han paa ſin Bryllupsdag tidlig om Morgenen vilde beſøge ſin Brud, og man kom ham imøde med det Sorgebudſkab: Robert Hulter og hans Datter vare forſvundne fra Øen. Et Slør dækkede denne Hemmelighed. Sandſynligvis var Faderen fulgt med von Birting til Europa. Men hvor havde Datteren kunnet finde ſig i at følge med, uden at gjøre Larm? Og hvor havde den vakkre danſke Kaptain kunnet tillade ſligt? — Lægen Herr Cramer troede at være kommen paa Spor: For nogen Tid ſiden havde Robert Hulter forlangt en Sovedrik, til en Syg i hans Familie, der havde brukket ſin Arm ſaa ſlemt, at man frygtede for at den maatte ſættes af. Ved Herr Cramers Dueligheb kom Armen ſig igien, men Sovedrikken var dog bleven ſtaaende hos Robert Hulter, og nu fandt man Flaſken tom i Vinduet. Formodenlig havde han altſaa givet ſin ſtakkels Cordula Sovedrikken; og forſynet med Bedſtefaders Pas, havde von Birting bragt hende ſovende ud paa Skibet, i een af de ſtore Kiſter.

Hvad var nu hele den ſkjønne Øe for Eberhard? Et øde Fængſel. Hvor ofte opfyldte han Skov og Lund med ſin Klage der, hvor lykkelige Timer havde ſeet ham henrykt ved den Elſkedes Side. Blomſterne tyktes ham nu ikke andet end Ukrudt, en forfængelig Stads, hvormed Naturen forgiæves pyntede ſig. Kilderne forekom ham at være kiedſommelige Sladderſøſtre, Aftenens og Morgenens ſkjønne Skylege, bidende Satyrer over den menneſkelige Lykſalighebs Skyggeværk. Kun i ſlet Veir var han tilfreds; da gik han ud, lod ſig giennemblæſe, og Stormen mægtede dog ei at affiſle hans blusſende Kinder, ſom atter vare ganſke blege i Solſkin. Vinden kunde ikke aftørre hans Taarer, thi han græd dem ligeſaa ſnart igien.

Alle Menneſker havde Medlidenhed med Eberhard. Hanna Hellkraft kunde ikke berolige, Litzberg ikke adſprede, Wolfgang ikke opmuntre, Schmelzer ikke trøſte ham. Kun med Lademann

omgikkes han, og denne maatte ſætte Melodier til hans fortvivlede Sange.

Det Huus, hvor Robert Hulter, eller, rettere ſagt, den Stue, hvor Cordula havde boet, var nu Eberhards Opholdsſted. Hans Seng ſtod, hvor hendes havde ſtaaet. I Vinduet fandt han ſit Navn, ſkrevet af hendes Haand. Af hendes Klæder havde han ogſaa taget noget i Beſiddelſe. En Haarlok gjemte han i det gamle Skab, ſom han havde arvet efter Bedſtefader, og hvori de andre Reliquier laae. — Nogle af den huldе Piges Breve, hvori hun forſikkrede ham ſin Kiærlighed, havde han ogſaa; heller ikke maae vi glemme det nydelige Par Skoe, ſom Eberhard ſelv havde prøvet paa hende i Løvhytten, og ſom nu vare meget ſkjønnere, fordi hun havde afpræget ſin Fods deilige Former deri.

Litzberg kunde ikke lide Eberhards Umandighed, ſom han kaldte det; men Wolfgang, ſom levede lykkelig med ſin Sophia, holdt med Elſteren, og ſagde: Kiære Litzberg! ſkulde nogen kaldes umandig, ſaa maatte det mere være en gnaven Peberſvend, end en kiærligtſværmende Yngling. Troe De mig! var Eberhard in-

jeg skal opdage ham, træffe ham, og han skal faae sin fortiente Løn.

Og saaledes følge vi da hurtigt vor Ven, der opsøger sin Brud, til Europa. Med sine Venner tager han en hiertelig Afsked. Hanna Hellkraft trykker hans Haand med den sædvanlige Forlegenhed, naar der skal lægges Følelse for Dagen; men Eberhard kiender hende for godt, til at misforstaae denne udvortes Kulde; han veed dog, at han er hende det Kiæreste paa Jorden. — Lademann spiller ham endnu til Afsked en herlig Melodi. Litzberg følger ham silde om Aftenen alene hiem, og spørger ham med det venlige Ansigt, der klæder ham saa godt, og som man dog saa sielden seer: Kiære Eberhard! De er dog ikke vred paa mig? — Vred, min dyrebare Ven? For Guds Skyld, hvor falder De paa det? — Nu, jeg meente, fordi jeg maaskee engang imellem havde sagt Dem altfor stærkt imod, og saaret deres Omfindtlighed. Det gior mig ondt, hvis det skulde være Tilfældet; thi jeg forsikrer Dem, De er mig uskelig kiær, og jeg veed ikke hvordan jeg skal trives, naar jeg ikke længer daglig kan kiævles med Dem, og travestere deres idealske Følelser med mit ironiske Lune. — Det vil, haaber jeg med Guds Hiælp, endnu skee i mange Aar, raabte Eberhard, omfavnede den vakkre Ven og kyssede ham hierteligt. — Litzberg vedblev: Til Lykke, ungeØrn! Flyv til Europa, opsøg den uforskammede Glente, bræk dens Hals, og kom snart tilbage med din smukke Brud. Jeg skal imidlertid bygge Eder en Rede, hvor I siden kunne lægge Eders Æg.

Herr Martin fulgte til Europa med sin Søn. Da han havde udtømt sin hele Veltalenhed, for at bringe Eberhard fra det gale Forsæt, med Livsfare at opsøge en Pige, medens der var Piger i Hobetal, som han i største Mageligbed kunde ægte, skiltes de ad.

I Holland udrettede Eberhard sit Ærinde først meget samvittighedsfuldt, som ærlig Klippeborger. Generalstaterne vare ikke ganske uvidende om Dens Tilstand; von Birting havde skrevet dem til, at nogle tydske Familier paa en lille Ø, ikke langt fra

St. Helena, truedes af Portugiſerne, og ønſtede ſig Hollændernes Beſkyttelſe. Det var alt, og dermed troede han formodentlig at have fortient de ſtore Rigdomme, ſom han bragte med til Europa.

Eberhard talede med Kraft. Det glædede Regieringen, at en ikke ubetydelig Ø i Sydhavet ønſtede at forbinde ſig med Holland. Der blev lovet Hielp og Biſtand, en lille Flaade ſkulde ſtrax afſeile, for at [illegible] en bi; Klippeborgerne ſkulde beholde deres Eiendomme, der [illegible] ad, deres Bedſtefader, deres Indretninger, og kun aarlig [illegible] billig Afgift, for at beſtride Omkoſtningerne. Thi der [illegible] anlægges en Feſtning paa Øen, hvori en Commandant [illegible] befale over en hollandſk Garniſon.

Skovhuſet.

Det var en deilig Sommeraften, og en ung hollandſk Officeer reed, paa ſin prægtige Skimmel, gjennem Skoven. Hans Tiener havde faaet Feber paa Veien. Utaalmodighed og Frygt for at opdages tillod ikke den reiſende Kriger at oppebie Tienerens Helbredelſe. Han vidſte, at der endnu kun var fire Mile til den rige Godseiers Lyſtſlot. For ei at forvilde ſig i Biergegnen, havde han taget en Bondedreng med, der fulgte ham et Stykke Vei paa ſit lille Øg.

Nu er I hos Skovriderens, raabte Drengen; der holde de ogſaa Værtshuus, der kan I blive i Nat. Dermed tog han til Huen og reed ſin Vei, thi Hollænderen havde allerede givet ham gode Drikkepenge.

Officeren ſtirrede derhen, og opdagede ret et nydeligt Huus; det vil ſige maleriſt ſmukt, juſt fordi det i Virkeligheden var yderſt forfaldent. Der vorte Græs paa Taget; den graae Kalk

var paa mange Steder affalden og viste de mørkerøde Muurstene; et underligt Dueslag af flættede Vidier, tættet med Leer og Mos, struttede frem i Gavlen; der udaf fløi Duerne, giorde en Kreds i Luften over Skoven, og snart stinnede den nedgaaende Sol endnu paa deres Vinger, snart fordunkledes de, dybere ned i Skyggen. Det eneste Ikkeforsaldne i denne Omgivning var Værtinden selv, en ung, smuk Kone. Med Rokken sad hun derude paa Bænken, trak den gule Hør fra Totten med sine veldannede Fingre, og alt medens hun spandt, sang hun en gammel Vise.

Hun sprang ham meget høflig imøde, undskyldte, at hendes Mand ikke var hiemme og at Karlen var i Marken; men hun skulde nok hiælpe ham og bringe Hesten i Stalden. Den unge Helt troede fast at see en Skovnymphe. Den mørke Sky paa hans Pande opklaredes lidet, de veemodige Læber droge sig til et venligt Smil. Han gik ind i Stuen, og spurgte om han kunde faae Aftensmad og Natteleie her?

I det samme traadte fire velklædte Lakaier og en halvvoxen Ridefnægt ind i det fælleds Vaaningsrum, hvor der stode to lange Borde, et større og et mindre, med Bænke, og hvor Skorsteensilden i Baggrunden behageligt oplyste Hallen, medens en lille Pige dreiede Stegespedet med den Bedesteg, hvoraf hver af Giæsterne snittede sig et dygtigt Stykke.

Officeren havde sat sig ved det mindre Bord, Tjenerne hilste ham ærbødigt og toge derpaa Plads ved det større. Naar han ikke mærkede det, betragtede de ham med stiaalne Øiekast. Først talede de sagte, men da Vinen havde løst deres Tungebaand, lode de reent til at glemme hans Nærværelse, loe høit og drak dygtigt. Den Fremmede mærkede af deres Samtale, at de tjente den rige Godseier, og at han i Overmorgen vilde ægte sin unge Brud. — Men hun skal jo have vægret sig og grædt meget, sagde Værtinden. — En Elsker, som er borte, og en Elsker, som er død, kommer det ikke ud paa eet, kiære Madame? spurgte Tjeneren. Hvad nytter mig, hvad jeg dog ikke har? Det er jo, som om det aldrig havde været.

Den Fremmede søgte at stiule sin Sindsbevægelse ved disse Ord, saa godt som han kunde. Den lille Ridefnægt sad i en Krog og stirrede uafladelig paa ham. Denne Dreng havde noget Paafaldende i sit Ansigt, Officeren skulde kiende ham, men vidste ikke, hvor han skulde føre ham hen. Paa denne Reise havde han ikke seet ham, og Drengen saae for ung ud til at kunne være en gammel Bekiendt

Tienerne talede atter s nmen. Den Fremmede stod op og vilde gaae tilsengs. v gten snød Lyset for ham, og hviskede ham med det samm t: Vær ikke bange for at det skal gaae for vidt, j omme til rette Tid.

Den Fremmede vidste d han skulde tænke herom. Han gik paa sit Vær paa Sengen i sine Klæder, med Pistolerne foran sig, o draget Sværd. — Er jeg i en Røverkule? tænkte han. Have Banditerne klædt sig ud som Lakaier? Ville de myrde mig? Men jeg har Drengen paa min Side; jeg fortvivler ikke. Saa nær ved Maalet vil jeg ikke falde i Gruben. Falde vil jeg maaskee — i Overmorgen! men ikke nu.

Saaledes søgte han at sætte Mod i sig selv, men det opmuntrede ham ikke mere, da han saae en Falddør i Gulvet. Endnu havde han det Uheld at slukke Lyset, da han vilde snyde det. Rigtignok skinnede Maanen, og det trøstede ham igien. Saaledes laae han temmelig længe, meget træt af Reisen, og nær ved at falde i Søvn; men Frygt for at blive overfaldet skræmmede Søvnen bort fra hans Øienlaage. Halvvaagen, halv i Drømme, havde han et forunderligt Syn. Han tyktes, at Falddøren aabnede sig, at den for lang Tid siden hængte Obadias Schlenks Spøgelse steeg op deraf, i den bekiendte hvide Kittel, med den røde Sløife i Knaphullet og med en Lygte i Haand.

Den forfærdede Fremmede greb sine Pistoler og sigtede paa Giengangeren, som ængstelig bad: For Guds Skyld, Herr Eberhard Julius! tryk ikke løs, det er Ridefnægten, Eders Ven og Befriér. Jeg kommer for at betale en gammel Giæld. De har viist Dem saa menneskekiærlig mod min Moder, mod min stak-

kels Fader, givet hende Penge i Nøden, reddet hans Liv og tilsidst skaffet ham en christelig Begravelse, da han ikke længer stod til at redde. Forsynet under mig nu den Lykke, at redde Dem igien; og maaskee hiælper jeg Dem til Deres skiønne Brud, Frøken Cordula. — Du er? spurgte Eberhard forundret. — Den lille Henrik Schlenk, nogle Aar ældre, der laae paa sin Moders Skiød, ved sin Faders Grav, da De kiørte forbi Kirkegaarden. Og her! Kiender De ikke salig Faders Kittel, og denne røde Sløife, som han giorde sig af Deres Uhrbaand?

Nu begreb Eberhard alting. Drengen fortalte ham, hvorledes Tilfældet havde bragt ham i Major Birtings Tieneste, hvorledes han strax, da han hørte Eberhard Julius nævne, havde besluttet, om muligt at redde sin Faders Velgiører; derfor havde han listet sig ind i von Birtings Fortrolighed, og Majoren kunde godt lide ham, som en rask snedig Knøs, der gik ham tilhaande med mange Ting. — Den deilige Cordula, fortalte Henrik, var endnu Eberhard huld og tro, og græd tidt i Eenrum. I Overmorgen vilde man tvinge hende til at give den Forhadte sin Haand; men nu havde Major Birting udspeider, at Eberhard var i Nærheden, og sendt fire Tienere ud, for at gribe ham om Natten og kaste ham i Fængsel til Brylluppet var forbi. Henrik havde udbedet sig, at maatte være med. De fire Skielmer, som slet ikke troede, Eberhard havde fattet Mistanke, fordi de gave sig Mine af ingen Hemmeligheder at have, sov nu først lidet, fordi Landeveien til henimod Midnat ikke var sikker for Fragtvogne, af hvilke de frygtede, deres Røveri kunde opdages. Imorgen Klokken tre, naar Alle laa i dyb Søvn, vilde de staae op, gribe Eberhard i Sengen, sætte ham en Knevl i Munden, og føre ham bort. Denne Frist maatte nu benyttes. Henrik havde hemmelig sadlet Eberhards Hest igien; han kunde stige ud af Vinduet og ride til Henriks Moder, der boede i en Bierghytte, to Mile borte. Men Henrik maatte blive tilbage, for ei at vække Mistanke. Det maatte lade, som om Eberhard af egen Drift havde taget Flugten;

ſiden vilde Henrik opſøge ham hos ſin Moder, og tiene ham i alt hvad muligt var.

Brylluvsfeſten.

Det var igien en ſkjøn [illegible] en luun og ſval, Gangene i den ſtore Hauge feiede, [illegible]lat klippede, alt det visne Løv bragt ud af Haugen. [illegible]n havde omhyggeligt opelſket Høſtblomſterne til Br[illegible] ved Siden af Aſtere, Ranunkler og Reſeda, duftede [illegible]hyppige Levkøier og Gyldenlakker. Bag Drivhusvinduerne ſtode Roſenpotter i Rækker. De mange Vandſpring, ſom den forrige Godseier havde ladet indrette paa franſk, ſprang med ſtærke Straaler. Slottet var ſmukt oplyſt, Egnens Folk ſtreifede omkring i den ſtore Hauge, Kjæreſterne Arm i Arm; ogſaa de hemmeligt Forelſkede vidſte at finde hinanden. Alles Øine vogtede paa Sindbilledet i det ſtore Vindue, over Hovedindgangen, hvor brogede Vaaben brændte giennem Tusmørket, med Navnene: Hans von Birting og Cordula von Hulter. Maaneſtiven ſtod ſtraa paa Himlen, klar nok til at udbrede en behagelig Lysning, ſvag nok til ei at dæmpe Fyrværkeriet, ſom Major Birting efter Vielſen vilde lade afbrænde, ſin Brud til Ære og Folk til Fornøielſe.

Den Eneſte, der gik alene, var Eberhard. Hyllet i en blaa Kappe, med Sværdet ved Siden, ventede han utaalmodig i en afſides mørk Gang ſin Fiende, ſom Henrik Schlenk havde lovet at ſende ned til ham. Eberhard ſlog Kappen lidt tilbage i Tusmørket, og lod Maanen et Øieblik ſtinne paa hans Skulder og Kaardebaand. — Saa var det dog til Nytte, tænkte han, at jeg ſtrax lod mig udnævne i Holland til Kaptain ved den klippeborgſke Garniſon. Skjøndt denne Uniform ikke giorde mig ukiendelig for min Fiendes Speidere, hvad jeg havde haabet,

ſkal den gavne mig her. Med den borgerlige Student ſloges Herr von Birting vel ligeſaa lidet, ſom Herr von Sock. Men her ſkal ingen Læderknap beſtiærme en Nidings Bryſt, hvem Loven ikke kan ramme.

Idet han talede ſaaledes med ſig ſelv, ſaae han en lang ſort Skikkelſe komme op ad Gangen og nærme ſig ham. Det var Præſten i Ornat, med hvidpuddret Paryk, med ſit Lommetørklæde i Bonnetten under Armen, og en Bønnebog i Haanden.

Eberhard, ſom ſtrax begreb, hvor Præſten vilde hen, traadte ham i Veien, hilſte ham høfligt og bad ham tøve et Øieblik. — Umuligt, kiære Herre, ſvarede denne, jeg har allerede ladet Brudeparret vente en halv Time forgiæves, fordi jeg har den ſlemme Vane, aldrig at klæde mig paa før i ſidſte Øieblik. I dette Haſtværk kom jeg til at rive et Hul i min venſtre Silkeſtrømpe, og inden min Kone ſik det ſtoppet igien, forløb Tiden. Brudgommen er utaalmodig af ſig, og vilde tage mig det ilde op, hvis jeg lod ham vente længer. Jeg tør ikke ſtøde min Patron og Velynder for Hovedet.

Længes Bruden da ligeſaa ſtærkt, ſpurgte Eberhard, idet han endnu holdt Præſten tilbage. — De lader til at kiende noget til Familieforholdene, — ſvarede denne, — hvis ſaa er, veed De ogſaa, at hun har trøſtet ſig efter ſin ſørſte Kiæreſtes Død; og ſkjønt hun egentlig ikke elſker Major von Birting, adlyder hun dog ſin Fader, og rækker hin Hædersmand i Aften ſin Haand, da han ikke kan leve uden hende. — Altſaa er den ſørſte Kiæreſte død? ſpurgte Eberhard. Der ſiger De mig noget ganſke Nyt. Rigtignok er jeg, ſom De ſiger, indviet i Familiehemmeligheden; men det vidſte jeg ikke. — Min Gud, ſagde Præſten bange, De holder ſaa faſt og forbittret paa mig; der ſkulde dog vel ikke være Ugler i Moſen? De ſeer ſelv ud, ſom om De kunde være — Den forrige Brudgoms Gienfærd? Ja ved Gud, det troer jeg gierne! Sorg, Længſel og Forbittrelſe have ſaa temmelig angrebet mine Livsaander.

Saa vil jeg da gaae hiem igien, i Guds Navn, saa er her intet for mig at giøre! — sagde Præsten angst. — Gier det, Deres Velærværdighed! og tak Gud, at De endnu til rette Tid mødte mig paa denne mørke afsides Sti, for De, ført bag Lyset, misbrugte et helligt Sacrament til en Nidings Hiælp og en uskyldig Piges Fortvivlelse. — Det er haarde Ord, sagde Præsten, kan De bevise, hvad de siger? Der kommer Hr. von Birting selv. — Saa forsøi Dem bort , Hr. Pastor, og lad mig være ene med denne Herre. vil jeg da, svarede Præsten skiælvende, vendte Eberh og skyndte sig hiem.

Min Ridefnægt sige er er en god Ven, som ensker at tale et Ord med igtig Sag for Vielsen! sagde von Birting i det han Eberhard; jeg har ikke villet lade Dem vente forgiæves, e, skiøndt, jeg maa tilstaae, Tiden er mig ikke den beleiligste. — Den allerbeleiligste! svarede Eberhard, uden at hilse igien; et Øieblik senere var for silde. Er du bange for Spøgelser? — Ha, raabte Majoren, idet han drog sin Sabel, jeg kiender denne Stemme. — Eberhard stod alt færdig til Kamp. Løgner, Bedrager og Voldsmand sagde han, forsvar dig! — Von Birting gik løs paa ham, i yderste Forbittrelse. Men Eberhard følte sig styrket af Besindighed og Mod. Han giennemborede sin Fiende, der faldt til Jorden, uden at give en Lyd fra sig.

Vilesnart skyndte sig Eberhard ud af Haugen, svang sig paa sin Hest, der stod bunden ved et Træ, og red hen imod Biergene. Hytten, hvor Henriks Moder boede, fandt han ikke; men han blev modtaget af en godhiertig Kulsvierfamilie, der gierne lovede at skiule ham, da de hørte han var en fremmed Officeer, der, i en nødtvungen Duel, havde dræbt sin Modstander.

Liigbegiængelſen.

Længe kunde Eberhard ikke dvæle rolig der. Fiorten Dage efter hin mærkværdige Aften, begav han ſig, forklædt ſom Kulſvier, tilbage ad den Vei han var kommen, for maaſtee at træffe den troe Henrik, eller i det mindſte Moderens Hytte. Hytten fandt han endelig, men erfoer desværre, at Moderen var flygtet med ſin Søn ud af Landet, fordi man havde fattet Mistanke til dem, i Anledning af Major Birtings Mord. — Skiøndt Eberhard hørte, man ſøgte efter Morderen, drev dog Kiærlighed ham til atter en Aften i ſin Forklædning at ſnige ſig ind i Slotshaugen, for, om muligt, at faae noget at vide om Cordula.

Han ſtod paa ſamme Sted, hvor han havde dræbt ſin Fiende; uden Samvittighedsnag, følte han dog en hemmelig Gyſen, og gik videre. Slottet ſtod ſort i Natten, ſom en ſtor Liigkiſte. Vandſpringene rislede endnu beſtandig fort; men ham tyktes, de nynnede lutter Liigpſalmer. Himlen var mørk, overſaaet med Stierner. Pludſelig ſaae han atter brændende Fakler og hørte Muſik. Faklerne bevægede ſig langſomt frem, det var Sørgemuſik. Han ſmuttede ind i den mørke Gang, dette var juſt Veien til Kirkegaarden. Han traadte ind i Hækken, hans Hierte bankede ſtærkt. — Hvem kan det være? tænkte han; Birting maa jo allerede være begravet. Maaſtee er han balſameret og man høitideligholder nu først hans Erſequier.

Paa Drabsſtedet nedſatte Liigbærerne Kiſten for at hvile. En Jomfrukrands af hvide Roſer og Myrther laae paa Laaget. Cordulas Fader gik Kiſten nærmeſt. Ved at betragte den nøiere, ſaae Eberhard, at den var for lille til et Mandfolkeliig. I dette Øieblik forekom det ham, ſom om der gik en tyk Røg ud fra Faklerne, der giorde ham ør i Hovedet; han ſank ned uden Bevidſthed.

Da han kom ſig af ſin Afmagt, laae han i Hækken, beſtraalt af Morgenrøden. Han løb hen paa Kirkegaarden; Jom-

frukrandſen prydede den friſke Grav. En Graverkarl havde endnu noget Arbeide der i Nærheden. — Hvem have I begravet her? ſpurgte Eberhard. — Den ſmukke Frøken Cordula von Hulter, var Svaret. — Maa jeg blive her lidet? ſpurgte Eberhard med bævende Røſt. — Aa ja. Slaae bare Porten ilaas efter Jer, naar I gaaer! Ellers ſtiæle de fortvivlede Skoledrenge mig ſtrax Blomſterne fra Graven. — Jeg ſkal vogte Blomſterne, ſukkede Eberhard, og Graverkarlen gik.

En Timestid laae han paa Graven, da ſtod Graveren atter for ham. — [illegible] ingen Kulſvier, ſagde han, men vel en forklædt [illegible] gior mig ondt for Eder. Tag Jer vare! Man har [illegible] en Faldgrube her. Man vil gribe Jer og kaſte [illegible]. I har dræbt Major von Birting, der er Vidne [illegible] eller falſke. Man vil giøre kort Proces med Eder, og I vilde henrettet; thi Majorens Familie er mægtig her i Landet. Flye, medens det endnu er Tid! Eders Kiæreſtes Død kan I begræde overalt.

Kun Gyſen for Retterſtedet, hvorpaa hans Fiendes Hævnere let kunde bringe ham, formaaede at ſtille Eberhard fra den Elſtedes Grav. Han forlod Egnen, vadſtede Soden, men ikke Blegheden af ſit Anſigt, tog en mørk Frakke paa, og vandrede nu uden Diemed og Henſigt. Undertiden prøvede han at give ſit Hierte Luft i et Digt, fordi han ingen Vennebarm havde at betroe ſin Kummer; i denne elegiſke Tilſtand ſkrev han følgende Sang:

Adam havde ſig forſyndet,
Da han Eden maatte vige;
Dog hans Eva tro ham fulgte,
Hvor han gik paa Jorderige.
Hver en Krog og hver en Skygge,
Hvor ham henjog Tugtens Riis,
Trylled Kiærlighedens Glæder
Atter til et Paradiis.

Ha, men dette knuſte Hierte,
Som ſaa bittert ene bløder,
Hvad har det forbrudt, o Himmel!
At du gruſom det forſtøder?
Gierne lod jeg mig forjage
Did, hvor ingen Sol oprandt,
Hvis mig ei, med Paradiſet,
Ogſaa Cordula forſvandt.

Ei ſom Træl i Ovalens Lænker
Vil med Kræfterne jeg bramme;
Egen Grav min Skiæbne graver,
Den ſkal ſlukke dig, min Flamme!
Kun en Krands end vil jeg flætte,
Lyſeblaa, min Tankes Ven,
Deilig, ſom min fordums Lykke,
Hurtig visnende ſom den.

Nu, o Maane! nu forſtaaer jeg
Først hin kolde Veemodsglæde.
Dagens Fryd du gjennemſigtig
Dækker med et Sørgeklæde.
Hvi henryktes før mit Hierte,
Naar du ſmilte bag din Green?
Grumme! helſt du dog beſtraaler
Dødens hvide Marmorſteen.

Virker kun, I Mænd, og gavner!
Jeg misunder Jer ei Gaven.
Vinder Guld og Hædershrandſe!
Jeg ſtaaer ørkesløs paa Graven.
Dog I ſkal mig ei beklage!
Haabet har mig ei forladt;
Salighedens Stierne vinker
Gjennem Savnets lange Nat.

Naar den Elſkte har forladt os,
Egne, finder det bedrøvede Hierte
dvæle ved Graven, hvor det kiære
os, ſom om den hengangne Ven
ſødt, vilde ſnart vaagne igien, ſta
merstaarer. Men naar det ikke
trætte, og kaldet det elſkte Navn
den overordenlige Forſkiel mellem
den Vildfarelſe at have dvælet ved
Siælen er udſløiet; da forlade vi
Opholdsſted os netop kiært og hiem
forladt Hiemmet og er forſvunden i
fælde eller Kiærlighed for ſalig
Eberhards Lidenſkab for Cordula, d
Ulykke til Wartburg? — Gierne d
gik op ad Huulveien, hvor Albert
Rudolf ſaa ofte vare gangne, ſatte
og ſkuede hen over Egnen. Den
ſtode endnu og bøiede ſig mod hina
hele Timer ſiddende

den sorte Flikkant, hvor det havde hængt, saae han ridset i Kalken: Eberhard! din Cordula lever og elsker dig.

Den største Henrykkelse betog ham ved dette Syn, men en ligesaa pludselig Angst overfaldt ham igien, fordi han ikke vidste, naar disse Ord vare skrevne. Han vendte sig til den gamle Borgfoged, som altid var med, og som han maatte betale for sin kiedsommelige Tilstedeværen. Eberhard forlangte utaalmodig at vide, naar disse Ord vare skrevne, og naar en deilig, rank, tydsk Pige med lidt fremmed Udtale, hvid Hud, røde Kinder, store blaae Øine og blonde Haar havde været der. — Men den gamle Mand var kun beskiæftiget med sit Billede, der heldigviis ingen Skade havde lidt. Han var meget vred og sagde: Det kommer af det, saa mange Fremmede faae Tilladelse at komme her og rumstere. Gid jeg havde den Mamsel her, der har understaaet sig at løfte Billedet op og krabse Bogstaver i Væggen. Derved er Semmet gaaet løst. Og jeg sætter nu, Skilderiet var gaaet istykker? Al Verdens Guld kunde ikke betale det, og jeg gamle Mand havde mistet mit Levebrød.

Bestormet af de forskielligste Følelser stirrede Eberhard ud af Vinduet, da opdagede han atter, at der i en grøn Blyrude var skrevet med Diamant: Eberhard, din Cordula lever!

Gamle, raabte han, og greb Gubbens Haand, for Himlens Skyld, sig mig — jeg vil giøre din Lykke, jeg vil give dig tusind Daler; — naar — naar har hun været her. — Min gode Herre, svarede Gubben noget mildere, jeg mærker nok paa alting, at De er en lykkelig eller ulykkelig Elsker; thi det Slags Folk pleier at bære sig saaledes ad, og har stedse Munden fuld af Eder, Penge og prægtige Løfter. Men en Studiosus fra Jena har forsikret mig, at Jupiter (som Vorherre hedder paa Græsk) ikke hører de Forelskedes Troskabseder, og saa gaaer det vel ikke bedre med Pengeløfterne. De seer mig ikke ud til at have mange tusinde Daler at raade over. Og hvad skulde jeg gamle Mand desuden med alle de Penge? Vidste jeg noget derom, skulde jeg hiertensgierne sige Dem det gratis. Jeg er desuden vant til at omgaaes unge Forelskede; for de komme

at ſlotte efter ſmukke Piger?

Hvad vil I have for det lille grønne Blyrude der? — S Den ſidder der fra Luthers Tid dette Kammer er alting helligt. den ſalig Doctor har kaſtet Bla Iver, bevare vi ſom en Helligd at den ſorte Farve ikke ſkal ble Eder to Louisd'orer for denne I Dem? — Der! — Men hvord brække Vinduet itu? Vi maae Eiſenach, og det gaaer ikke an. mig gamle Mand, at jeg ſolgte mede, og hvormed ſkulde jeg da har ſelv en Diamantring, Faber Det gaaer an! jeg kan ſige, St ſaa beholder jeg gamle Mand i et godt Rygte, min Herre, lader

Eberhard ſtar meget behændi hos Borgfogdens Kone prevede Gubben vidſte hverken ud eller in hard, da Konen meget godt kunde

har min ophidſede Phantaſie atter bragt mig? — Han lod det lille Glasſtykke indfatte i Sølv med Brillanter, og bar det ſom ſin bedſte Skat i et Guldfutteral paa Bryſtet, i en Guldkiæde. Kiærlighedens ſidſte Gave et ſtedſe den dyrebareſte, den ſidſte Elſkovsforſikkring den ſødeſte. Derfor ſpørge Forelſkede uafladelig hinanden: Elſker du mig? Og det gientagne Svar: Ja, jeg elſker dig! klinger ſkiønnere i deres Øre, end den bedſte Digters herligſte Ode. Hvormeget dyrebarere bliver da en ſaadan ſidſte Forſikkring efter Døden for den Efterlevende, iſær naar han træffer den der, hvor han mindſt havde ventet den.

Spillemændene.

Ieemodigt Sværmeri ſtreifede Eberhard nu omkring ſom Spillemand, med en Luth. Enhver mærkede nok, at det ikke var ham om Penge at giøre; ſaalidt ſom den ſørgmodige, ſkye Nattergal, der ikke forlanger andet for ſin Sang i det ſkyggefulde Træ, end Opmærkſomhed.

Saaledes var han, uden ſelv at vide det, kommen i Nærheden af Leipzig, hvor hans Fader boede, og han længtes efter engang igien at ſee den Gamle; men til at tale med ham havde han ſlet ingen Lyſt, fordi han vidſte, at en fornuftig, hiertelig Samtale med Hr. Martin var umulig.

I et Værtshuus, ikke langt fra Staden, traf han en Hob omvandrende muſikalſke Biergfolk, i ſorte Trøier, med Læderſkind bag om. Disſe Folk ſpillede godt, han tracterede dem i Værtshuſet, og de maatte til Giengiæld foreſynge ham den gamle Viſe om Verdens ſtore Biergværk, der begynder ſaaledes:

Op vender Dine, Aand og Sands
Mod hine blaae Biergrækkers Krands,
Hvor Gud, Biergherren throner.

Denne Sang glædede Eberhard særdeles, den havde bragt hans Phantasie i Bevægelse, og han vilde gierne høre meer af Biergfolkene om deres Levemaade. Det har altid rørt mig dybt, sagde han, at en hei af Kiærlighed til Sædva- nen, af Troskab til de erv, fortsætte det, give Slip paa Solens himmelske Jordens sørgelige Afgrund, med blege Kinder, gusm og kun engang imellem, om Søndagen, nyde den sun e Luft, naar Klokken ringer dem sammen til Kirken. ee mig saa friske og sunde ud, kiære Børn! Paa den usunde Grubeluft ingen skadelig Indflydelse havt.

Formanden svarede smilende: Det kommer deraf, gode Herre, at vi aldrig have været i Gruberne. — Hvad? Ere I ingen virkelige Biergfolk? — Vi ere Spillemænd, som tidt have opholdt os hos Biergfolkene i Harzen, aflært dem deres Viser, deres Foredrag, og reise nu omkring og synge Bierg- og Dalsange, ligesom det kan falde sig, i denne Dragt, hvilket bringer os mere Fordeel, end om vi kom i vore egne Klæder. Det gaaer de fleste Tilhørere som Dem, gode Herre! De blive rørte over os. Saaledes faae vi da nok at fortiene. I Aften ere vi for Exempel bestilte ind til Leipzig, for at synge og spille i et stort Aftenselskab hos den rige Baron Hr. von Løvenmähne.

Eberhard, som først havde isinde at blive vred, fordi Spillemanden havde ført ham bag Lyset, lod ved denne Efterretning Vreden fare. Denne Leilighed forekom ham den allerbedste til at faae sin Fader at see uden at kiendes af ham. — Udentvivl, tænkte han, er min Fader, som giør et stort Huus i Leipzig, ogsaa indbuden til denne Concert.

Nu vel! — sagde han til Spillemændene, — I bære Jer snildt nok ad, jeg kunde selv have Lyst til at klæde mig ud som en Biergmand og følge Eder; ikke for at tiene Penge; thi jeg

trænger ikke, have I vel mærket; men jeg er en underlig Fyr, og gad gierne engang for Lpiers Skyld gjøre den hele Maskerade med. — Det kan gierne ſkee, gode Herre, ſvarede Formanden; vi have altid et Par overcomplette Biergmandsdragter, for i paakommende Tilfælde at forſyne en Medhiælper. — Saa vil jeg ogſaa være Biergmand og Spillemand i Aften, ſagde Eberhard, hos Baron Løwenmähne; maaſkee ſynger jeg ogſaa en Viſe. — Ei, det var herligt! ſvarede Formanden, det vil gjøre vor Concert fornieligere at høre paa.

I Leipzig kom de til et ſtort Palads, ſom enten maatte være nybygt, eller meget forandret, thi Eberhard kiendte det ikke igien. Porten ſtod aaben, oplyſt af ſtore Lygter. Der manglede ikke meget i, at de koſtbare Tæpper rakte lige ud paa Gaden fra Trappen. Der ſtod en Schweitzer i Liberi med galloneret Hat, og paa hans Spanſtrør glindſede en uhyre Sølvknap. Biergfolkene maatte først meget omhyggeligt aftørre deres Fødder paa en Maatte, inden de fik Lov at betræde Tæppet. Nu gik de op ad Trappen, hvor en behagelig Lugt af ſtin Røgelſe og Hyacinther fra Vinduerne mødte dem. I Forgemakket maatte de ſtille ſig i Rækker med deres Inſtrumenter; og her havde Eberhard Leilighed til at tage alle Herſtaberne i Øieſyn, ligeſom de gik forbi ind i den ſtore, ſmagfuldt decorerede Sal, oplyſt af utallige Voxlys i prægtige Lyſekroner.

Det var et Mandfolkeſelſkab; Eberhard kiendte ingen. Det var hele Egnens Adel. En vis fornem nedladende Mine hvilede paa de fleſte Anſigter. Et Par gamle Herrer, i grønne Jagtkioler, i Hiortelæders-beenklæder og Støvler, ſaae plumpe og gudhiertige nok ud. Sveitzeren havde ikke underſtaaet ſig at bortjage deres ſtore Hunde, der løbe op med og tilſmudſede nogle Spradebaſſers Silkeſtrømper. De Tilſølede vovede ikke at klage høit, kun hiſt og her blev der mumlet i Skiægget om ubehøvlede Landjunkere.

Jeg faaer viſt ikke min Fader at ſee i dette fornemme Selſkab, tænkte Eberhard; da i det ſamme Synet af to velbekiendte Masker gav ham atter Haab. Det var Profeſſor Schwefelkies og Gros-

ſig op til hinanden ved Indtrædelſen,
legenhed og Undſeelſe. Tilhøire og
Complimenter, der ikke ſynderlig gien
kom til at ſtede Hovederne, ſnart
ſtor Forlyſtelſe for de unge Herrer,
at lee.

Hvad ſkulle diſſe Borgere i voi
en Nabo hvidſte til den anden. — C
ſvarede den Spurgte, at vor Vært ſ
homme? Ud af denne puddrede Løv
borgerlige Æſelsører, han maa anſti
vil. Det er jo billigt, at Monsieur
de Philosophie, og denne Charge bi
kies. Forreſten er denne Mand meg
undlader aldrig at viſe Folk af St
Han er en særdeles duelig Poet og fo
Adel taaler jo ogſaa undertiden Digt
ties ſines. Naar han har drukket d
nar. Altſaa kan han gierne være
hvor der endogſaa kommer Hunde.
en anden Art; han er grumme riig; l
Bog, og De veed, mon cher, Dorante
for at faae endnu flere Penge tilſam

Eberhard ſkiulte ſig bag de andre Muſikanter, for at hans Fader ikke ſkulde kiende ham; og denne var altfor beſkiæftiget med ſit fornemme Selſkab til at give Agt paa en ſtakkels Biergmand. — Det varede ikke længe før man gik tilbords. Spillemændene maatte forføie ſig op paa et Galleri i Spiſeſalen; fra denne Høide kunde Eberhard overſee det hele Selſkab og anſtille ſine Betragtninger. Øverſt ved Bordenden ſadde de gamle Jagtherrer, og omkring dem løbe Tienerne og Hundene. Baron Löwenmähne var en fortræffelig Vært; han bevægede ſig ſom en Planet omkring ſit Selſkabs Sol, og vidſte at hvidſte Enhver noget Forbindtligt i Ørerne, hvilket dog fornemmelig beſtod i, at han giorde dem kiærlige Bebreidelſer, fordi de ikke drak nok. De Fleſte pegede med Fingrene paa deres Flaſker, for med den Ebbe, der var i, at beviſe deres Uſkyldighed, hvorpaa Hr. Baronen fornøiet gik videre. Nederſt ved den anden Bordende ſadde Plebeierne Nierenſtein og Schwefelkies, ſom Tribuni plebis ved Døren i Senatet. Men diſſe havde intet Veto; og de vilde heller ikke brugt det, hvis de havde noget; thi de bejaede alt det Sagte og Skregne med dybe Buk.

Medens der endnu var noget i de førſte Flaſker, gik alting ſtivt og gravitetiſt til. En trykt Sang, forfattet af Profeſſor Schwefelkies, blev baaret omkring paa en Sølvtallerken af den ſkiælmſke unge Løber. Viſen blev afſiunget langſomt ſom en Liigpſalme; dens Indhold var en Beſømmelſe over Adelen ſom Thronens Støtte og ſom Repræſentant for den ædlere Menneſkehed. — Siden efter bleve Viſerne lyſtigere, alt ſom der blev drukket meer; og Bacchus, der af Tænkemaade ſtedſe er liberal, ſkiønbt Prinds af Blodet, aabnede Hierterne meer og meer. De følte nu, at de alle vare Drankere, ſom ligegodt kunde blive fulde; Profeſſor Schwefelkies begyndte at glimre ſom Selſkabets vittige Hoved, og at ſpille en ſtor Rolle. Han blev opfordret til at giøre Impromtus; og allerede ſaae Eberhard ham ſværte Bagen af en Tallerken i Lyſet og gribe en Gaffel ſom Griffel; da pludſelig Profeſſorens lange Manchette begyndte at brænde, fordi han var omgaaet ſaa ſkiødesløſt med det farlige Element,

Da maatte Bjergfolkene ſpille o
ſaa til Eberhard, og i det Lune,
gende Viſe:

Held den Mand ved Diſt
Som, af Venner trindt
Med Fornuftens ſunde V
Kildrer Ganen, nyder Liv
Fyld Pokalen!
Spøg i Talen!
Munterhed i hele Salen!

Jordiſt kun er dette Muld
Hvad er Aand og Sjæleg
Gamle Vaaben, gammelt
Holder Aandens Kraft i
Figenblade
Ei vi have,
Naar vi Paradiis forlade.

Viſner ogſaa Livets Træ,
Det har intet at betyde;
Synker Menneſket til Fæ,

Giæsterne, som alt havde drukket dygtig, og ikke gave Agt paa Ordene, hvoraf Eberhard kun nynnede nogle, toge det altsammen for gode Varer, og Indholdet for den sædvanlige Drikkevise-Philosophie. Da Eberhard havde sunget, reiste han sig og vilde begive sig bort. Nede i Porten bad Sveitseren ham at gaae op i øverste Etage paa den unge Løbers Kammer, hvor denne gierne ønskede at tale med ham og havde noget Behageligt at sige ham. Vi have allerede nævnt dette unge Menneske, som Eberhard syntes han skulde kiende; men da den unge Løber for det meste vendte ham Ryggen og havde Huen med Fiær og Blomster nedtrykt i Panden, vidste vor Spillemand ikke, hvor han skulde føre ham hen.

Han gik did op, hvor Sveitseren havde vist ham, og befandt sig paa en lang, smal Gang, kun svagt oplyst af en eneste Lygte. Neppe var han der, saa randt ham Eventyret om Bedstefader og den smukke Bisekræmmerske i Tanterne. Gangen saae ligesaadan ud, Lygten brændte ligesaa mat, som salig Albert havde beskrevet det. — Gud i Himmelen! tænkte Eberhard, hvis min Cordula levede endnu, svævede mig imøde som en let Sylphe, og trykkede mig her til sit Bryst? — Han blev staaende nogle Øieblik ved Lygten og lyttede efter, om ingen kom? Ak nei! ene stod han der paa den dunkle, stille Gang. Nu treen han ind i det ham anviste Værelse, og foer forskrækket tilbage, da han aabnede Døren; thi Fuldmaanens blege Melpomeneansigt stod ligefor Vinduet og stirrede koldt paa ham, som dengang, han traadte ind i det øde Værelse, hvor den døde Obadias Schlenk laae paa Bordet. Men dette gyselige Indtryk blev snart udslettet af behageligere Følelser. Det var som en deilig Octoberaften, skiønt midt i November. Fra det høie Hiørnevindue havde Eberhard fri Udsigt over hele Egnen. Pleisen laae som et glat Sølvspeil i Maanestin, og den skiønne Rosendal, hvor han havde tilbragt herlige Ungdomstimer, udbredte sig ved Siden med dunkel Skygge. Ogsaa det lille røde Tag, hvor Hanna Hellkraft havde sit Huus, kunde han see; og Kirketaarnet, hvorfra han i vigtige Livstimer havde hørt Psalmerne: Jesus, du

mit Haab, min Trøſt, og: Af Høiheden oprunden er, ſtod ſom en Kæmpe i Maaneſtin; den blinkende Viſer pegede paa Tolv, og juſt idet Eberhard traadte ind i Kammeret, tonede den velklingende Malmklokke med ſine ſtærke Slag over Egnen.

Nu blev Døren aabnet, og han foer uvilkaarlig ſammen; men Spøgelſet var ikke frygteligere end Omgivningen: den unge Løber ſtod ſmilende for ham. Maanen ſtinnede paa den prægtige Fiærhue, paa hans S m ſtore Sølvtallerken, hvorpaa han bragte Frugter. n Flaſke Viin og to Glas. Neppe ſaae han Eberha ſagde: Kom, kiære Spillemand! J ſtal ogſaa ha — Jeg takker, kiære Løber, men jeg er hverken hu lig. — Kage og Frugt ſpiſer man ikke for Sult J ſeer ſaa forgmodig ud, kanſkee Maanen har gi icholſt? Det er en underlig Tingeſt, den Maane! Den kan baade fornøie og bedrøve Folk, ſom den vil. Nu forekommer den Eder maaſkee ſom et Dødningehoved; og jeg vædder, det koſter mig kun et Ord, ſaa ſmiler den Jer ſtiælmſk i Øiet, ſom et allerkiæreſte Pigeanſigt. — Det vilde nok falde vanſkeligt, at fremvirke denne Trolddom. — Aldeles ikke, min Herre; thi Maanen er ogſaa en Løber, og gode Kammerater, veed J, holde ſammen og giøre hinanden gierne en Tieneſte. — Lover J mig at drikke et Glas Champagne, naar jeg holder Ord? — Nu vel, ſvarede Eberhard i den høieſte Spænding. Men Gud, hvem er J? — Henrik Schlenk, er det dig? Ja, det er! Nu kiender jeg dig. — Nu, min kiære Hr. Baron von Løwenmähne, ſaa drik da ſtrax et Glas paa Deres Cordulas Sundhed, ſom lever endnu og elſker Dem. — Henrik! vil du ſpotte mig i min Nød? Vil du giække mig? — Nei, ved Gud, det har den Mand ikke fortient, ſom først reddede min ulykkelige Faders Liv, ſiden gav ham en ærlig Begravelſe, og underſtøttede min Moder. Gaaden er løſt med faa Ord. Robert Hulter havde nu engang ſat ſig det i ſit ſtirkantede Hoved, at De ikke ſkulde ægte hans Datter. For at hævne ſig, da De havde fældet Deres Medbeiler i Tvekamp, ſpillede Faderen Dem denne forbiſtrede Streg. Den deilige Cordulas Kammerpige var

juſt ſaa artig i de Dage at afgaae ved Døden; hende lod han begrave, ſom om det kunde været hans Datter, da han nok formodede, at De hemmeligt opholdt Dem i Nærheden, og at denne Opdagelſe vilde ſtyrte Dem i Fortvivlelſe. Hr. von Wirtings Paarørende toge med Glæde Deel i denne Liſt; man haabede at lokke Dem hen til Graven og fange Dem der. Robert Hulter reiſte ſtrax hemmeligt med ſin Datter til London. Jeg kunde desværre intet Nys give Dem, jeg maatte ſkye, fordi man begyndte at ſatte Mistanke til mig. Hvor De var, vidſte jeg ikke. Da fik jeg at vide, at Deres Fader boede her, og jeg tog Tieneſte hos ham, fordi jeg formodede, at De dog, tidligt eller ſildigt, vilde indtræffe her. — Saaledes hænger det ſammen. Den deilige Cordula lever. — Og elſker mig endnu! raabte Eberhard. Ak, nu forſtaaer jeg Tegnet paa Wartburg. — Saa drik da nu Maanens og Frøken Cordulas Skaal, ſom De har lovet! ſagde Henrik, og rakte ham Glaſſet. — Eberhard tømte det henrykt. I dette Øieblik begyndte Muſikanterne nede i Salen at ſpille en Seiersmarſch; et deiligt Fyrværkeri, ſom Baron Löwenmähne havde bekoſtet, ſine Giæſter til Ære, begyndte at knalde, og høie Raketter med romerſke Lys ſloge en Triumphbue over Maanen.

Morbærtræet.

Vinteren, med ſin Snee og Is, var hurtig fulgt paa den milde Høſt. Eberhard maatte opſætte Reiſen til London nogle Maaneder; men neppe ſmeltede Iſen, neppe ſpire Martsvioleme atter i det unge Græs og ſlaaer Lærken ſin Trille, før vi finde ham en Aften ſilde i Stratford, hos en ung Snedker, hvor han har leiet et Værelſe, fordi der ingen Plads er i Værtshuſet. Imod denne ſidſte Grund, ſom Snedkeren finder tilſtrækkelig, vove vi dog at

have en Tvivl; der kunde være andre Aarſager, ſom havde bragt den gode Eberhard her i Huſet.

Med Beefſteaks og Ale har han ſtillet ſin Hunger og Tørſt. Den ſmukke, unge Kone har ſagt god Nat, og er gaaet ind i Sovekammeret, hvor det lille Barn ligger i Vuggen. Den unge Snedker John Brown kan ikke holde op igien med at roſe den deilige Miſs Cordula Hulter, og Eberhard opmuntrer ham beſtandig til at fortælle meer.

Hun er min Redningsengel! ſagde Snedkeren. For et halvt Aar ſiden var jeg i ſtørſte Nød; nu takker jeg den ſkionne Miſs for, at jeg er en velhavende Mand, der endog har en Stue tilovers for en Fremmed. Havde hun ikke været, ſaa maatte jeg ſelv ligge paa Gaden. Jeg var en ung Galning, ſom ikke tænkte paa den Dag imorgen; jeg giftede mig med min Harriet, og hun ſødte mig et Aars Tid derefter en deilig Dreng. Men jeg havde giort Regning uden Vært. Et nederdrægtigt Menneſke, der, ſom jeg ſiden hørte, var min hemmelige Medbeiler og Fiende, havde laant mig 50 Pund, for at faae mig i ſine Kloer og ove Havn

meſter ſover vel ligeſaa godt paa Straa, ſom paa Dunn. Derpaa tog han en Haandfuld Halm af Vuggen, ſpredte det hen i en Krog, lagde Barnet derpaa, og lod Skriveren tegne Vugge og Vuggeklæder med paa Liſten.

Det var meer end jeg kunde taale, og min Kone maatte holde paa mig, for at jeg ikke ſkulde forgribe mig paa det Skarn.

Nu vare vi alene, eg ſadde inden de fire nøgne Vægge; Harriet havde det ſtakkels Noer paa Skiødet, for at beſkiærme det mod Kulden med ſine Klæder. Hvad er der nu meer for os at giøre? raabte jeg, da jeg en Tidlang havde grublet mørk over min Tilſtand. Død og Undergang true os Ulykkelige alle tre. — Endnu ikke, ſagde Harriet munter. Alting har man endnu ikke berøvet os. Seer du ikke de ſmukke, grønne Vinduesgardiner, hvor haabefuldt de tilvinke os, medens Foraarsſolen ſkinner ind giennem deres Hængler? — Jeg ſlog Øinene op, og ſaae ikke andet, end det ſtore Morbærtræ, der, ſom ſædvanlig, rakte hen med ſine øvrige Grene over Vinduesruderne. — Forſag ikke, kiære John! vedblev Harriet. Lader den gode Gud et ſaa herligt Træ vore for en lille Orm, hvis Legem han klæder i den koſteligſte Silke, ſkulde han da ikke føde og klæde os, ſine Menneſter? Dette Huus tilhørte i gamle Dage, ſom du veed, den herlige Shakeſpeare. Dette Morbærtræ ſkal han have plantet med egen Haand. I London tænker den ſtore Verden ikke meer paa den den ſtore Digter, alting ſkal nu være paa franſk, og der indføre fornemmere, lærdere Poeter en finere Smag; men Folket elſker dog endnu altid ſin Shakeſpeare. Det giør mig ondt for det ſmukke Morbærtræ, men det maa falde, for at vi kunne blive ſtaaende. Du ſkal forfærdige allehaande Ting deraf: Snustobaksdaaſer, Theekaſſer, Skrivertøi, Tobakskradſere o. ſ. v. Vi ſætte i Aviſerne, at en fattig Snedker i Stratford har forarbeidet adſkillige ſmukke Ting til Salg af Shakeſpeares Morbærtræ, for at redde ſig med Kone og Barn fra Undergang. Maaſkee giør en lærd Mand os et lille Digt derover, og vor Lykke er giort.

Dette Forſlag var ſaa herligt, ſom om det var kommet fra Himlen; jeg faldt Harriet om Halſen, og vi ginge ſtrax ud, at

fælde Morbærtræet. Men da jeg ſtod der med Øxen, var det mig umuligt. Det forekom mig, ſom om jeg ſkulde hugge et Menneſke ind i Kiød og Been, ſom om jeg, for at redde mig, vilde begaae et Mord. Man har jo gamle Fabler om Mennesker, ſom i de ældre Tider bleve forvandlede til Træer; i Borgeſtue-eventyrene er ogſaa Talen ofte om Druidetræer, der beboedes af venlige Aander. Nu tyktes mig, Shakeſpeares Aand boede i dette Morbærtræ. Ha[illegible] groet ſaaledes, tænkte jeg, har ogſaa udſtrakt ſig [illegible] i Solen, og baaret herlige, fine, ſaftige Purpurbæ[illegible]ægede Menneſkene og ſmagte ſaa lifligt. Nei, d[illegible]. Idag i det mindſte ikke. Dette Forſæt ville vi [illegible]laaſſee ſtinner Solen ikke i Morgen. Naar Hin[illegible] jeg giøre det. Solen maa ikke ſee Træet falde; [illegible]anen og Stiernerne. Naar det regner og blæſer, vil jeg ombugge Morbærtræet. — Men ſaa bliver Træet vaadt at arbeide i, ſagde Harriet; og vi have ingen Tid at ſpilde. Naar lille Tom vaagner, vil han have Mad, og Maſter Piety, veed du, har taget os Gryden af Ilden. — Idag kiære Harriet, ſvarede jeg, ville chriſtne Naboer række os deres runde og milde Haand, og imorgen vil jeg i Guds Navn ombugge Træet.

Jeg vaagnede næſte Morgen temmelig ſilde, thi jeg var falden ſilde i Søvn. Kone og Barn ſov endnu ved Siden af mig paa Halmen. Solen ſtinnede atter muntert ind ad Vinduet, men jeg tænkte: Lad ſaa være! Shakeſpeares Aand boer ikke i dette enkelte Morbærtræ, men i hans herlige Værkers hele ſtore Frugthave, og den fælder jeg ikke med min Øxe. Jeg havde nylig læſt hans Skiærſommernatsdrøm for Harriet; der forekomme ſaadanne nydelige Alfer deri, og jeg tænkte: den gode William har ſikkert ſelv været en ſtor Børneven, ellers kunde han umulig have ſkildret den lille Sennepskorn, Ærteblomſt, Møl og Spindevæv ſaa allerkiæreſte. Han tager mig det viſt ikke ilde op, at jeg forgriber mig paa hans Træ, for at redde min ſtakkels Tom.

Som jeg ſtaaer ſaaledes og ſtotter med frygtſomt Blik hen til det Træ, der idag forſidſtegang ſkal kaſte ſin behagelige grønne

Skygge ind i Værelset; det Træ, hvis skjønne Blomsten mit lumske Jern flux vil tilintetgjøre, kommer det mig livagtig for, som om Titania, Alfernes Dronning, selv stak sit deilige blonde Ansigt, med Rosenkinderne, ind giennem Træets Blade til Vinduet. I det mindste saae jeg et overmaade deiligt Pigeansigt, paa hvis Læber endnu Barnligheden smilte, medens høi Alvor betragtede mig skarpt, med store, mørkeblaae Øine.

Da hun blev mig vaer, nikkede hun venligt og spurgte bestedent, om ikke Snedkermester John Brown boede her?

Jeg løb strax ud, og fandt den skjønne Miss Cordula Hulter, med hendes Pige, ved Postvognen. Med faa Ord sagde hun mig, at hun ifior Sommer var kommen med sin Fader fra Ostindien, at hun havde opholdt sig denne Vinter i England, at den gamle Herre, der havde været vant til Sydsøernes lette Luft, var død af Steenkulsrøgen i London; og at hun af Frygt for at dele Faderens Skiæbne, var taget ud paa Landet; men dog ønskede undertiden at holde sig op i Stratford, fordi hun stammede ned fra William Shakespeare. Hun vidste, at jeg beboede hans forrige Værelser, dem ønskede hun at leie, jeg maatte sætte Prisen saa høit som jeg vilde. — Neppe har jeg klaget hende min Nød, før hun rækker mig en Guldbørs, og jeg er pludselig forvandlet til en velhavende Mand.

Fra den Tid af har den smukke Miss Cordula beboet mine Værelser af og til, og jeg har leiet disse igien, driver mit Haandværk uden Næringsorg og er et lykkeligt Menneske. Den smukke Miss er en Veninde af min Kone, og kan ogsaa meget godt lide min lille Tom. Hun er elsket af den hele Egn. Unge Landsbypiger komme ugenlig til hende: saa maa de arbeide med hende i en stor Spindestue, fortælle Eventyr og synge gamle Kæmpeviser. Hun har alt giftet og udstyret mangt et lykkeligt Par; thi hun lader til at være meget rig. Imorgen holder hun atter en ung Piges Bryllup, og der kan De faae hende at see i Kirken, ved en vis Ceremonie, som aldrig bliver forsømt. Brudeparret maa nemlig krandse hendes Stamfaders William Shakespeares Steenbilled i Kirken med Blomster.

Tænker hun da ikke ſelv paa at gifte ſig? er den ſmukke Miſs ikke forlovet? ſpurgte Eberhard. Det kan jeg ikke ſvare paa, ſagde Snedkeren afbrydende. Nu vil jeg hente et Lys, og følge Dem tilſengs, ſiden Deres Tiener ſover i Værtshuſet inat, og ikke kan hiælpe Dem. Jeg ſkal ogſaa hente en Støvleknægt.

John Brown liſtede ſig ſagte ind i Sovekammeret. Neppe var Eberhard alene i Stuen, hvor hans Cordulas veltrufne Bil-
led hang paa Væggen, d drev ham til at ſtaae op
paa en Stol og trykke de deilig malede Læber paa
Lærredet, der desværre hans Kys.

John Brown kom med Støvleknægten, og un-
drede ſig over at ſin en ivrig tête à tête med
Billedet paa Væggen. ikke havde ventet ſin Vært
ſaa ſnart tilbage, var nær falden ned af Stolen.

Men den unge Snedker ſatte Mod i ham. — Vær ikke undſeelig min Herre, ſagde han; jeg veed ogſaa hvad Kiærlighed er. Jeg har ogſaa kyſſet min Harriets Tøfler og Handſker, naar jeg ikke havde hende ſelv ved Haanden. Jeg mærker nok paa alting, at den hemmelige Elſker er kommen, og at jeg har den Ære at opvarte Hr. Eberhard Julius under mit ringe Tag. Paa Deres Udtale hørte jeg ſtrax, De var en Tydſker; det er underligt, at det ikke før er faldet mig ind, hvem De var.

Hvorledes det imens var gaaet Eberhard.

Nu hentede John Brown en Flaſke Claret, og Giæſten maatte paany ſætte ſig tilbords med den gode Snedker og drikke den deilige Cordulas Skaal. Eberhard fortalte, at han, ſaaſnart Søen var aaben igien, havde begivet ſig til London, for ei at opdages af Robert Hulter, der ellers let kunde ſpillet ham igien et Puds. Saaſnart Eberhard havde opdaget Cordulas Opholdsſted, vilde

han hemmelig overtale hende til Flugt, hvis hendes Fader endnu ikke skulde have labet sit gamle Nag fare. — Det Skridt, Martin Julius havde giort, at lade sig baronisere, saalidet Eberhard end havde isinde i Fremtiden at gjøre Brug deraf, meente han, kunde dog her være ham gavnligt, fordi den forfængelige Robert Hulter endelig vilde have en adelig Svigerson.

Her giorde John Brown den Anmærkning, at Cordulas Fader ogsaa, kort efter sin Ankomst til England, var bleven Baronet.

Flere Dage altsaa var Eberhard i London, uden at komme paa Spor. Det londonske Væsen behagede ham ikke meget. Nu skulde alting være paa franſk. Poesien havde opløst sig i Tankesprog og Blomsterlignelser; den lille Pope gjældte nu for det største Genie. Om Dryden talede man langt meer, end om Shakespeare; af den Sidstes Stykker bleve der næsten slet ingen opførte. Endelig skulde man dog engang have Romeo og Julie. Henrik Schlenk havde hentet Billet, men Stykket blev ikke opført, formedelst en Skuespillers megen Hæshed, og man gav istedet derfor Addisons Cato. Eberhards Naboer i Parterret lode til at være særdeles veltilfredse med dette Bytte og sagde: Det var dog bedre at faae et regelmæssigt Stykke, i flydende Vers, end en stedesløst dialogiseret Roman, hvori der forekom saa mange Platheder, og hvori Kiærligheden var behandlet saa sandseligletfærdigt, at en ærbar Pige næsten ikke kunde være bekiendt at see Stykket.

Denne Smag, som Eberhard fandt almindelig, forstemte ham. — Naar man intet Bedre har, tænkte han, og Menneskene da dømme vrangt, og tage tiltakke med det Maadelige, — det er naturligt; men naar de forsmaae det Herlige, som allerede er der, og med Beundring jage efter noget nyt Dybtunderordnet; — det er sørgeligt!

Under Opførelsen af Cato sov Eberhard, og hans Naboer hviskede hinanden temmelig lydt i Øret: Dette unge Menneske maa være meget umoden og uopdragen.

Endelig blev dog Romeo og Julie ogsaa opført. Eberhard

var nærværende. Sand Kunſt ſeirer altid, ligeſom ſand Natur, naar den frit kan komme til at virke. Huſet var fuldt af Tilſkuere, ſkjøndt Eberhard mærkede, det var meeſt af den ringere Borgerklaſſe. En deilig ung Skuespillerinde havde Julies Rolle. Alle vare bevægede over de Elſkendes Ulykke.

En ung Pige, fort klædt, med et langt tilbageſlaaet Slør, i en Loge i anden Etage [illegible] henrykt; og da Romeo døde, raabte hun uvilkaarlig [illegible]telig Ak! og bedækkede ſit Anſigt med ſine Hænder.

Eberhard ſtirrede [illegible]n Lorgnet, og ſaae kun en deilig hvid Haand, hv[illegible]e vare ham fremmede; ogſaa Fingerringen, med [illegible]iamant, ſkulde han kiende. Haanden ſank ned igie[illegible]dagede ſin Cordulas Anſigt badet i Taarer.

Han vovede intet Tegn at give hende, for ei at gjøre Opſigt. Da Stykket var tilende, blev Trængſelen ſtor til de forſkiellige Udgange; og Eberhard var ſikkert atter gaaet Glip af Cordula, der kun lyſte et Øieblik for ham, ſom et herligt Stierneſkud, hvis ikke Henrik Schlenk havde forſtaaet Tingen bedre. Han var kommen bort i Trængſelen fra ſin Herre, der gik hiem i ſtørſte Angſt, over igien at tabe ſin Elſkede af Sigte; men Henrik kom ſnart bagefter og bragte de bebageligſte Efterretninger.

Robert Hulter var død, den ſmukke Datter boede paa Landet, men idag var hun kommen incognito til London for at ſee Romeo og Julie. Imorgen reiſte hun til Stratford igien.

Blomſterpigen og den gamle Munk.

Eberhard kunde næſten ikke ſove hele Natten, og deri var den unge Snedker, John Brown, alene Skyld, thi hvi tillod han den ſværmerſke Elſter at tage Cordulas Billed med ind i Sovekamret

fra Dagligſtuen? Uafladelig ſtirrede Ynglingen paa det kiære Anſigt, og kyſſede den kolde ugienkyſſende Mund utallige Gange, indtil Naturen endelig krævede ſin Ret og han faldt i Søvn. Eberhard gav kun efter, i det Haab, at drømme om ſin Elſkede. Men han havde forregnet ſig. Man drømmer ſielden om det Siælen er fuld af, naar man lægger ſig til Hvile; den gode Eberhard havde kun med lutter Ærter at beſtille, ſom han maatte tælle ud af den ene Skieppe i den anden; hvorved Summen tilſidſt blev ſaa uhyre ſtor, at han ſlet ikke kunde huſke hvad han havde i Mente; og Haarene reiſte ſig af Skræk paa hans Hoved; thi der var ſat Dødsſtraf paa, hvis Facit ikke blev rigtigt.

Af denne Nød befriede John Brown ham, ſom vakte ham. — Ak! hvor lykkelig følte Eberhard ſig, da han ſlog Øinene op, og Morgenſolen beſtraalede Cordulas Billed.

Frokoſten ventede; han ſkyndte ſig at blive færdig, thi Klokken ti ſkulde Høitideligheden begynde. Muſikanterne ſtillede ſig i Orden og ſpillede. Det unge Brudepar gik til Kirken fulgt af Cordula og flere ſmukke Brudepiger.

Eberhard havde ſtiult ſig i en Krog, ligeoverfor Shakeſpeares Bryſtbilled. Man paaſtod, det ſkulde ligne meget, og være giort efter en Maſke af Digterens virkelige Anſigt. Hænder og Anſigt vare kiødfarvede, Øinene lyſebrune, Haar og Skiæg blond, Kiortelen ſtarlagen, derover en let ſort Kappe uden Ærmer. Den øverſte Side af Puden var grøn, den underſte carmoiſin, med Guldfryndſer.

Men Eberhard havde kun Øine for Cordula. Hun var bleven lidt høiere og lidt magrere, men forekom ham dog mere deilig end før.

For Digterens Bryſtbilled holdt Brudefølget ſtille, og Kurve bleve henſtillede paa Gulvet, med Narcisſer, Hyacinter, Roſer og Eviggrønt, hentede fra Drivhuſene, fordi den tidlige Vaar endnu ikke frembragte ſlige i Naturens Skiød. Medens en høitidelig Sang blev ſiungen ſtirſtemmigt, krandſede Pigerne Shakeſpeares

Billed, hvormed Cordula var ivrigst, og gav sin Elsker Leilighed til at see den huldе Skabning i de yndigste Stillinger. Thi snart hævede hun Hænder og Arme i Veiret med Purpurblomster og dunkelgrønne Blade, for at hænge dem paa Sømmet, snart vendte hun den herlige Profil op mod Billedet, for at see, hvad Virkning Blomsterne gjorde, snart bøiede hun det smukkre Legem tilbage og bukkede sig for at tage flere Blomster af Kurven. I Ørerne havde hun Guldringe, som hun havde arvet efter sin Stamm rdia.

Blomsterne vare en stor, frodig, broget Krands omgav Billedet. Nu Alteret, og Eberhard skyndte sig bort, for ogsaa Rolle. Han havde aftalt alting med John Brow ne, som fulgte med i Kirken. De havde sagt ham, at Bielsen var forbi, vilde Cordula skynde sig hiem i Forveien, for at giøre de nødvendige Anstalter til at modtage det unge Ægtepar, som skulde spise hos hende til Middag. John Brown og hans Kone vilde da bringe hende giennem en gammel gothisk Bygning, der før havde været et Kloster, og hvor man, giennem en lang hvælvet Gang, kunde gaae en Genvei til Cordulas Bolig. Her skulde Eberhard møde hende forklædt.

Den smukke Miss kom allerede hurtig med sine Venner giennem den lange Klostergang, da hun pludselig blev staaende forundret stille, og raabte: Min Gud, Harriet, seer du ogsaa den gamle Munk der, med Blomsterkurven i Haand, som kommer os imøde? Han seer jo livagtig ud som Fader Lorenzo i Romeo og Julie. Drømmer jeg eller er jeg vaagen?

Ægtefolkene bade den unge Miss ikke at forfærdes, men kun gaae dristig til, Gaaden vilde snart løse sig. — Eberhard nærmede sig med langsomme Skridt. Ved et Vindue, hvor Rebekka ved Kilden, med skiønne Farver var brændt i Ruderne, hvor just Solen skinnede ind og kastede et varmt Farveskiær hen i den kolde, dunkle Gang, mødte de Elskende hinanden. Lorenzo rakte hende sin Kurv, fuld af duftende Violer og sagde:

See! Lærkens-Slag har friſte Morgen vakt,
Den unge Marts har ſine Smykker bragt.
I ſpæde Græs ſtod lille blaa Viol,
Og ſkiælved nys med Dug i Purpurſol.
Lorenzo, veed du, er en Blomſterven,
Han har ſin Kurv her plukket fuld igien;
Nu rækker han en Krands, med ſølvgraae Haar,
Den bedſte Mø i Ungdoms fagre Vaar.
Den huldе Pige var ham ſtedſe kiær,
Og Julies Skiæbne gik hans Hierte nær.
Men ei med Gift idag han ſpøge vil,
Som i din Stammefaders Sørgeſpil;
Violen er uſkyldig, blaaligrød,
Ei i dens lille Bæger lurer Død;
Kun Haabets Dug ſtod aarle paa dens Bed,
Hvor Venus blinkte ned ſin Kiærlighed.
Ei ſorten Gitter, hviden Marmorſteen
Adſtiller Hierter her til Glædens Meen;
Livſaligt, i den aabne Kirkes Glands,
Vandt Elſkov Seier, Skialden fik ſin Krands.
Ved gamle Kloſtervindues ruſtne Bly
Nu qvidrer Fuglen, ſkinner Sol paany;
Og atter Romeo, ſaa tro ſom varm,
Den ſøde Julie trykker i ſin Arm.

Ovenpaa Violerne laae det i Diamanter indfattede Stykke af den grønne Rude fra Wartburg, med de Ord: Eberhard! din Cordula lever. Saaſnart han begyndte at tale, kiendte hun ham, og neppe havde han udtalt, før den af Glæde ſkiælvende Pige trykkede den Lykkelige til ſin Barm.

Enden god, alting godt.

Saasnart Eberhard havde ægtet sin Cordula, tænkte han kun paa at drage til Klippeborg, da han nok mærkede, at den unge Kone, uagtet sin blomstrende Sundhed, ikke befandt sig saa vel i den engelske Luft, som hiemme. Kaptain Horn havde før han reiste bort med den [illegible]nison, ladet Eberhard vide, at han vilde sende h[illegible]tib, med en ærlig Skipper, der endnu i Somme[illegible] ham og Cordula til Klippeborg.

Saasnart Skib[illegible]nsen, indskibede sig de unge Ægtefolk, der længtes [illegible]see deres Venner igien paa Øen i Sydhavet.

Reisen var lykkelig og de lede intet Ondt af Storm og Uveir. Allerede vare de i de forønskede Farvande og haabede hver Dag at opdage Øen, da Eberhard til sin Skræk giorde en anden Opdagelse, der drev ham til ei at dvæle et Øieblik længer paa Skibet. Den store Chaloupe blev forsynet med Sengklæder, Levnetsmidler og andre Nødvendigheder, og Eberhard begav sig i Guds Navn med Cordula, Henrik Schlenk og tvende dygtigtalte Roerkarle ud i rum Sø, for at naae den høie Klippe, de saae langt borte, og som de haabede var en Udkant af de klippeborgske Ringmure. Men skulde den ogsaa være ganske fremmed, vilde Eberhard dog hellere styre didhen, paa maa og faa, end blive hvor han var.

Hvad kunde da drive den kiærlige Ægtemand til at udsætte sin Hustru for slig en Fare? Thi Veien did var temmelig lang. Søen gik huul og Tusmørket faldt paa. — Var Skibet læk? — Slet ikke. — Var der et Mytteri i Giære? — Heller ikke. Men et langt værre Uhyre end Søsyge og Skiørbug, havde dennegang indlistet sig i Lasten. Eberhard opdagede at en Matros laae syg der af — Børnekopper! Cordula havde endnu ikke havt denne afskyelige Sygdom; den velgiørende Opdagelse, der nu redder saa mange Mennesker Helsen og Liv, var dengang

endnu ikke giort, og vi begribe altsaa Eberhards Iil og Forvovenhed.

Veien didhen var ikke uden Fare; men Roerkarlene, Eberhard og Henrik ſtrængte ſig an. Det var mørk Nat, da de løbe ind i en Bugt, ſom førte dybt ind i en Fieldgrotte. Maanen ſtinte kun ſvagt giennem en Kløft, dog fandt de ſtrax et tørt Sted til Natteleie. De hyllede ſig i deres Sengetæpper, trætte af Anſtrengelſen og Sindsbevægelſen ſov de ſnart ind; Forfriſninger havde de allerede nydt i Baaden.

Eberhard drømte en underlig Drøm: det forekom ham, ſom om han var i et ſtort rundt Tempel, hvor tolv kæmpeſtore Malmbilleder ſtode i Kreds, ſmukt oplyſte af Morgenſolen. De vare temmelig godt ſmedede. Det Stive og Særegne fra en barbariſk Tid, forbandt ſig med et Anſtrøg af græſk Skiønhed; og Bitingene, ſom Sværde, Hammere, Spyd, Harper, Blomſter og Kornneeg, viſte, at det ſkulde være mythiſke Billeder. Eberhards og Cordulas Leie forekom ham at ſtaae under en qvindlig Skikkelſe, den ſmukkeſte i hele Kredſen. Hun ſad paa en Vogn med to Hiul, med et Forſpand af Tigerkatte, og med en Roſe i Haand. Som Livſtykke havde hun en tætliggende Fiærham, der hverken ſkiulte Bryſt eller Skuldre, men kun lidt af Ryggen og Livet. Til Venſtre fra hende ſad en godmodig, tykſkiægget Mand, med Harpe, og ved Siden af ham ſtod en ſmuk Kone, med en Skaal i Haand, fuld af Æbler. I Øſt ſad, paa et noget ophøiet Sæde, en liſtig, ſtirſtaaren Gubbe, med langt Skiæg. Paa hans brede Skuldre flagrede to Ravne, der hviſkede ham i Ørerne. Han havde ni Arr om den ſkaldede Vande, og et langt Spyd i Haanden. Til Høire fra ham ſtod en Figur, der lod til at være flittigſt udarbeidet. Det var en Kæmpe, med vredladent Anſigt. Paa ſin høire Haand havde han en Handſke, hvori han holdt en Stridshammer, og om Livet var ſpændt ham et Belte; forreſten var han nøgen, kun havde han Hielm paa Hovedet. Mellem diſſe fire Hovedgrupper vare altid to andre, ſom Eberhard ikke ret kunde kiende, thi Drømmen forſvandt og han ſov roligt igien. Men da han vaagnede, havde han endnu

det ſamme Syn, og hørte til ſin ſtørſte Forundring følgende Sang komme fra den Egn i Tempelet, hvor Manden ſad med Harpen:

Der ſtander fiernt fra Norden
Den vidtberømte Stad,
Hvor faare Keiſerinde
Med H
I Dann rig
Den kalt ;
Konſtan
Den Nav faaer.

Den Sta ægtig,
Saa fuld af Kunſt og Pragt;
De Mænd gaae der i Purpur
Og linnedfine Dragt.
Dog veed jeg eet Klenodie,
Som der ei findes tidt:
Af Ærlighed og Troſtab
Har Græferen kun lidt.

Der giærer Svig i Barmen,
Der er ei Manden kiæk;
Der blinder Broder Broder,
Der boler Qvinden fræk.
De troe ei ſelv hinanden.
Da Væringer drog frem,
Og kom til Myklegaarden,
Da ſtolte man paa dem.

Og Harald Haarderaade,
Det var en Høvding ſtor,
Hvis Rygte ſig udbredte
Rundt over viden Jord.

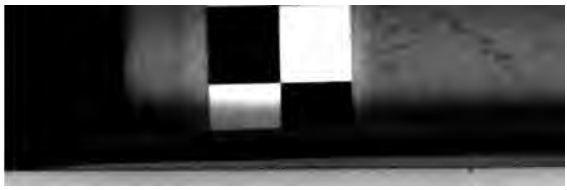

En Kongeſøn fra Norge!
Thi reed vi under Øe;
Hvor vore Sværde blinkte,
Der maatte Fienden døe.

Vi ſlog med ſkarpe Sværde,
Da græd vel mangen Mø.
Tre Stæder ſiden vandt vi
Paa ſtiønne Sikiliæ.
Vi monne længe dvæle
Ved en befæſtet Stad,
Hvis mosbegroede Mure
Stod i tredobbelt Rad.

Kong Harald da den Frækne,
Han lod ſom han var død;
At bringe Heltens Kiſte
Til Kirken, Kongen bød.
Da haabed ſledſke Munke,
De ſik vor hele Skat.
Med Kierterne til Leiren
De kom ved Midienat.

Man bar ham ind i Kirken,
Men han af Kiſten ſprang.
Hei! hvor de norſke Sværde
I hvalte Hvælving klang.
Ham fulgte vore Skarer
Did, efter korten Friſt.
Da ſeired vi med Ære.
Det var en Krigerliſt.

Fru Zoe, den Hugprude,
Ham ſelver det tilſtod:
For Harald brændte heftigt
Af Elſtov hendes Blod.

Dog kom han ei tilbage
Meer kiærlig, end tilforn.
Da kasted den Forsmaaete
Dybt Helten i et Taarn.

Deraf dog atter Elskov
Forløste ham paa Stand.
Ham Fængselsdøren aabned
En fager Lilievand.
Da flygted han med hende;
Bort Harald sig begav,
Besteg de sorte Snekker,
Og foer ad sorten Hav.

Men andre giæve Kæmper
Drog bort i samme Stund
Paa lange gyldne Drager,
Ad smallen Niørvasund.
Da kasted vreden Ægir

For Tiden at fordrive,
Ved Luens Reg og Ovalm,
Vi hamred lyse Guder
Af herligblanke Malm.

Vi gik hos ham i Lære.
Syv Aar svandt langsomt hen,
Da stode Valhals Aser
I Hallen her igien;
Som hist paa Hyppodromen
De grædte Guder staae,
Hvor snelt om Rendebanen
De lette Vogne gaae.

Dog har vi disimellem
Til Livets sidste Frist
Tilbedet fromt af Hiertet
Den hvide Jesus Christ.
Han lade dog os vende
Hiem til vort Fædreland,
Alle vi arme Fanger
Fra denne Klippestrand.

Men skal vi her forsmægte,
Skal muldne vore Been
Elendigt, langt fra Hiemmet,
Paa fierne Klippesteen,
Da tyde dette Mærke,
Med stærken Billedskrift:
Her leved og Normanner;
Og det var vor Bedrift!

Eberhard havde under hele Sangen fuldeligt overbeviist sig om, at han ikke drømte, men at alting var virkelig saa. Nu

forbauſedes han ydermere; thi han troede tydeligt at kiende Lademanns ſtionne Tenor. Cordula var imidlertid ogſaa vaagnet og giorde ſtore Øine. Templet var nu ganſke lyſt, og oppe i en Gang, der omgav det ſom et Galleri, ſaae man Snore, hvorover en temmelig tyk Kone hængte reen Vadſt op for at tørres.

Ved Gud, det er Hanna Hellkraft, raabte Eberhard. — Ja tilforladelig, vedblev Cordula, og Lademann hiælper hende at ſætte Klemmer paa Tøi re vi dog komne til Klippeborg, kiære Cordula! n er dette Tempel kommen her, ſom vi tilforn i mindſte til? Normannerne ere dog ikke landede avarelſe og have imidlertid ſmeddet diſſe Malmbil

See, Hanna! r m oppe paa Galleriet, ſaa ſandt jeg lever, ligger Menneſker dernede i Templet paa Madrabſer; og ved Pælen er bunden en Baad, hvori ligge nogle Matroſer. — Saa have de dog nu opſnuſet denne Krog, ſagde Hanna fortrædelig. Man veed ſig dog intet Sted paa Jorden mere ſikker for det Menneſkefram; overalt ſkulle de have deres Næſer. — Gud i Himlen, Hanna, det er Eberhard og Cordula! — Jo nu komme vi ſtrax. Drømmer De nu igien, Lademann?

Nei, nei, Hanna! han drømmer ikke, raabte Eberhard og ſtrakte ſine Arme ud imod hende. — Cordula og Eberhard ere virkelig her.

Naa, komme I da endelig engang? ſvarede Hanna ganſke tørt, og det klang næſten ſom en Bebreidelſe, fordi de ikke vare komne før. Men Glæden lyſte ud af hendes Øine. — Vie lidt! vi ſtige ſtrax ned til Eder.

Efter en hiertelig Hilſen fortalte Eberhard alt, hvad der var hændet ſiden ſidſt, og Hanna vilde ogſaa rykke ud med alt hvad hun vidſte; men Lademanns Kunſtnerſiæl kunde ikke tilſtede, at den ſtionne Overraſkelſe blev utidig ſvækket, og bød Tausheb. — Nu fulgte de unge Ægtefolk ham og Hanna giennem en temmelig lang Huulvei i Bierget, fra den grønne

Skov, i den herlige frugtbare Dal, hvor de saae to nydelige Huse med Haver, byggede i Nærheden af nogle store Træer.

Udenfor den ene Huusdør sad Wolfgang paa Bænken og legede med en deilig Dreng, han havde paa Skiødet, og som altid vilde gribe ham i Øreflægget med de smaa Hænder. Lige overfor sad Litzberg ved Bordet, og var sysselsat med at aftegne en gammel Runesteen, der stod opstillet for ham.

Og nu, kiære Eberhard, — sagde Lademann hurtig, da nogle Træer paa Veien atter skiulte dem, vil jeg løse Gaaden med faa Ord, inden Hr. Litzberg efter Sædvane tager mig Ordet af Munden, naar han seer os. Og af ham fik De dog i den første halve Time intet rigtigt at vide, thi jo nysgierrigere De blev, jo meer vilde han opholde Dem med Drilleri. Vi ere altsaa ikke her paa Store-, men paa Lille-Klippeborg. Da Øen hist mistede sin Selvstændighed, da de indvortes Uenigheder endnu ikke ophørte, havde vi ingen Lyst til at blive der længer. Wolfgang, Litzberg, Hanna Hellkraft og jeg droge til denne skiønne Biergøe, hvor vi atter leve som lykkelige Eneboer, uden at tage Deel i Verdens Larm og Forsængelighed. Magister Schmelzer maatte blive ovre hos Indbyggerne og prædike Guds Ord for dem; og de kunne have det nødig. Mange af Landets Børn der gaae formodentlig til Europa eller Nordamerika med deres Penge, (thi Skattene ere nu alle udbeelte) saasnart Hollænderne tage Øen i Besiddelse.

Her har Hr. Litzberg i Deres Fraværelse bygget to gode Huse; det ene til Hr. Wolfgang og hans Kone, det andet til Dem, hvis De engang skulde vende tilbage. Litzberg boer hos Wolfgangs. Hanna Hellkraft og jeg beboe et Par Stuer i Deres Huus. Men de smukkeste Værelser staae altid rede for at modtage Eberhard og hans Brud, naar det skal være.

Husene vare allerede længe færdige, og vi havde boet her i et Par Maaneders Tid, før vi opdagede det nære Tempel i det hule Field. Vidtløftige snevre Gange føre did ned giennem Bierget fra Landsiden; intet Skib nærmede sig Kysten der fra Søsiden, fordi Grunden er fuld af Skiær og Rif. De er lyk-

kelig ſeilet alle diſſe Farer forbi, kiære Eberhard, lige ind i Helligdommen, og Vi kunne takke en gammel Ven af Dem for at have opdaget Hemmeligheden paa det Tørre. — Hvorledes det? ſpurgte Eberhard. — Huſter De ikke, at De ved Deres Afreiſe, da intet kunde troſte Dem for Tabet af den ſkionne Cordula, betroede [illegible] at ſørge for Deres Pudel Pasop, til De kom igien? En ulykkelig [illegible] noget tilgode; men det var ikke ret af Dem, [illegible] Det troe Dyr var nær doet af Længſel; og jeg [illegible] tænkt Pasop en Grav under det Træ, hvor [illegible] ſter Sagnet lagde den lille Beautiful; men [illegible] tog tiltakke med min Omſorg, giorde mit nø [illegible] b og lod til at haabe bedre Dage i Fremtiden. [illegible] opdaget det hedenſke Tempel, ligeſom, for faa Aar [illegible] rnes Hule paa Teneriffa.

Nogle Sølvplader, ſom vi fandt i en Steenſtue, gave os den Oplysning, at her har levet endeel nordiſke Kæmper i det ellevte Aarhundrede. Siden have vi nede i Dalen fundet deres Runeſtene og Gravhøie. En islandſk Matros, egentlig en ferulykket Student, der ſidſt kom med Kaptain Horn, og fik Lov til at blive paa Store-Klippeborg, har hiulpet Litzberg med at overſætte den gamle Kæmpeviſe og den Saga, ſom findes optegnet paa Sølvpladerne. Siden have vi hver bidraget ſit til at bringe Viſeoverſættelſen i Riim igien. Islænderen lærte mig en gammel danſk Melodie dertil; og jeg ſynger den gierne nede i Templet, hvor Digterguden Bragi ſidder med ſin Harpe, og hvor hans Ydun ſtaaer ved Siden af ham med Udødelighedens Æbler.

Men, bedſte Hanna, ſpurgte Cordula nysgierrig, hvorledes kommer du da til at vadſke og hænge Klæder op i det gamle Hedningetempel?

Fordi der flyder en varm Kilde, ſvarede Hanna, ſom letter mig Arbeidet. Stedet er ogſaa et bequemt Ly med Regn og Hede, ſkiøndt det er noget gyſeligt. Men jeg har gierne Lademann med; thi han er nu mit Barn; og under Arbeidet ſpiller han mig ſædvanlig noget for paa Harpen. Jeg kan ogſaa nok

lide, mens jeg vasker, at see paa de gamle Afguder, som staae der og betragte mig med deres Skiæg og deres Hammere. Jeg kommer tidt derved til at tænke paa Ordningsbandsen i Kirkegaardshallen i Leipzig, hvor jeg sad og spandt, naar Eberhard var hos mig. Nu er Lademann min Eberhard; den Anden har taget sig en smuk ung Kone, og bryder sig Vokker meer om den gamle Hanna Hellkraft.

Fy Hanna! hvor kan du tale saa? raabte Eberhard, og faldt hende om Halsen; holder man da mindre af sin Moder, fordi man bringer hende en smuk Svigerdatter?

Nu havde Litzberg opdaget dem langtfra med sine Falkeøine. — Ved Gud, sagde han, der komme de. — Hvem? spurgte Wolfgang nysgierrig og satte Barnet ned. — Eberhard og hans Brud. — O min Gud, Sophie, kiære Sophie! kom ud. Der ere de! vore Venner, som vi have længtes saa inderligt efter.

Stille, bød Litzberg, vi ville have en lille Spas med ham. Jeg vil firere den gode Eberhard lidt. — Strax firere! sagde Wolfgang misfornøiet. — Kun et Øieblik, Hr. Kaptain, for at Glæden siden kan blive desstørre.

Wolfgang maatte tage Barnet paa Skiødet igien og vende de Kommende Ryggen. Litzberg sad saa fordybet i sit Arbeide, at Eberhard kunde snige sig bag paa ham og klappe ham paa Skulderen. Litzberg saae i Veiret, stirrede paa Eberhard uden at reise sig, uden at forandre en Mine, og sagde ligegyldig, idet han tog ham ved Uhrkieden: Jh see, der har De jo faaet Dem et nyt Signet i Deres Uhr, kiære Eberhard! — Eberhard saae forundret paa ham; men i dette Øieblik sprang Pudelen, der havde opsnuset sin Herre, ud af Huusdøren, paa Bordet, væltede Tuskkoppen over Tegningen, satte Poterne paa Eberhards Skuldre og slog Litzberg med den logrende Hale i Ansigtet.

Det skader ham ikke, raabte Wolfgang; Hunden giør Eder tilskamme, den modtager sin gamle Ven hierteligere end J. — Hvad bryder jeg mig om den snavs Tegning? sagde Litzberg, utaalmodig over, at Wolfgangs Omfavnelse varede for længe, da han selv vilde til at hilse paa sin gamle Reisekammerat. Gud

skee Lov [illegible] vi have ham igien, at jeg har et Menneske igien, jeg hv[illegible] kan trættes og forsones med. Her gave de kiedsomm[illegible]ennesker mig alle Ret, naar vi disputerede. Og jeg vil i[illegible] Ret: men de skulle heller ikke have det; thi intet Menneske har fuldkommen Ret eller Uret.

Kiæ[illegible]iære Eberhard! raabte Wolfgang, see dog engang, der have [illegible] Han gaaer med Faldhat, i Sløikiole, [illegible]am en Kiæphest. Sophie! kom dog u[illegible] Cordula. — En smuk ung Kone [illegible]formodede Venindes Arme.

H[illegible] i Hælene paa de andre, og giorde im[illegible]n troe Rudolf, Wolfgangs Tiener, som vi [illegible]velsen.

Nu bragte Lille-[illegible] de unge Ægtefolk i deres smukke nye Huus. I Dagligstuen fandt Eberhard Luthers, Shakespeares og Albert Julii Billeder hængende paa Væggen. Ogsaa hans Moders Portræt hang over Canapeen af det gule Plüche fra Leipzig. I det velbekiendte Skab laae Bibelen, Uhret, den afblegede Sløife og flere Reliqvier.

Eberhard knælede ned for den ærværdige Alberts Billed. O min kiære, gode Stammefader, raabte han, din Ætling er nu ligesaa lykkelig som du var. Efter mange Gienvordigheder vandt han sin Cordula som du din Concordia. Et uskyldigt, frit, idyllisk Liv, Menneskets bedste Lod paa Jorden, begynder her forfra igien. O lad din Aand, tilligemed min Moders, med Luthers og Shakespeares, omsvæve os! at vi maae nyde Livet som du; betragte Verden med Shakespeares Øie og ane Himlen med Luthers Hierte!

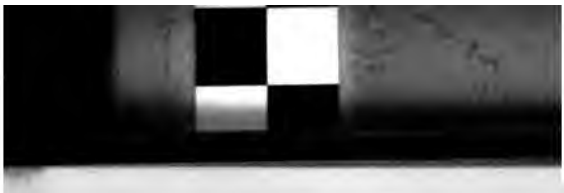

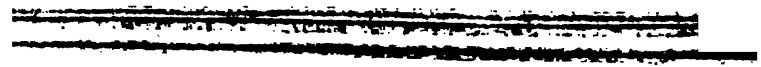

NOV 2 3 1959